

ŠLECHTA A KARDINÁLOVÉ

2. DÍL

V PRAZE 2011

ING. RADKO SÁBLÍK

OBSAH

OBSAH.....	2
DESÁTÁ KAPITOLA.....	3
JEDENÁCTÁ KAPITOLA	30
DVANÁCTÁ KAPITOLA.....	61
TŘINÁCTÁ KAPITOLA	83
ČTRNÁCTÁ KAPITOLA.....	113
PATNÁCTÁ KAPITOLA.....	145
ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA	176
SEDMNÁCTÁ KAPITOLA	192
OSMNÁCTÁ KAPITOLA.....	215
DEVATENÁCTÁ KAPITOLA.....	248

DESÁTÁ KAPITOLA

RADY DO ŽIVOTA V PAŘÍŽI A U DVORA

Markýz de Almare právě vchází do svého pokoje v hostinci U Bílé růže. Má na sobě kněžský hábit, neboť přichází z kostela Saint-Eustache. Vykonal návštěvu u faráře, který již byl informován z vyšších míst, že mladý kněz opustí řady jeho služebníků. Přesto mladík považoval za nutné se osobně rozloučit. Aby nevzbuzoval pozornost, oblékl si své kněžské roucho. Velmi přátelská rozmluva ho dojala, vždyť se vlastně definitivně rozžehnal se svým starým životem. Právě se chystá převléci, když do místnosti vstoupí hrabě de Aboa. Má očividně dobrou náladu.

„Kněžská sutana vám skutečně přirostla k srdci,“ zažertuje.

„Máte pravdu, přeci jen jsem v ní strávil většinu svého života,“ odvěti oslovený vážně.

„Je však čas se zabývat světskými věcmi,“ posadí se Geoffi a pokračuje, „Právě se vracím od kardinála, tedy od jeho úředníků. Mám domluveno na zítra soukromé slyšení u Jeho Eminence.“

„Nezbývá než vám blahopřát.“

„Blahopřání je předčasné, až jak pochodím.“

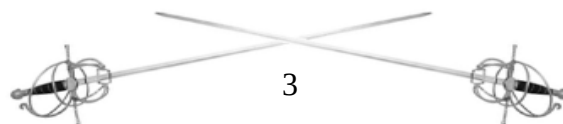
„Máte nějaké další novinky?“

„Ano i ne. Co se týká vašeho nového přítele pana de Godille, tak jsem se poptal u pana de Concestion. Už se s ním sešel, zatím sice pro něho vhodné místo nemá, ale shání mu učitele, kteří se mu budou věnovat. Zítra se pokusím i pro něho domluvit slyšení u kardinála.“

„Děkuji i za něho.“

„Jen plním, co jsem slíbil. Hlavně však mám velké starosti s vámi. Vyřídili jsme sice úspěšně naši misi v Anjou, což je dobře, ale ještě hodně nás čeká. Především musíte převzít majetek v Paříži a musí proběhnout vaše setkání se sestrou. Chtěl jsem řešit věci v Paříži jako první, ale vaše naléhání, abychom nejprve jeli na pohřeb pana Henriho de Tailleho, moje záměry poněkud zpřeházelo.“

„Způsobila změna pořadí v jednotlivých krocích závažné problémy?“

„Snad ne. Nevím bohužel, jaké pokyny dala svým lidem vaše matka. Pravděpodobně důkladně vybílila pokladnu ve svém paláci. Nicméně uvidíme, co se dá ještě zachránit. Rád bych se do paláce vaší matky, nyní vlastně již vašeho, vypravil dnes odpoledne. Nechal jsem vzkázat správci, aby byl přítomný. Pokud je při smyslech, bude nás očekávat.“

„Z tónu vašeho hlasu cítím předpokládané komplikace.“

„Uvidíme, nechci předbíhat. Ten správce by měl také vědět, jak je to s příjmy z majetku po hraběti de Besiere. Ovšem možná také ne, pak budeme pátrat dál. Není jednoduché převzít kontrolu nad takovým majetkem,“ usměje se hrabě.

„V každém případě jde o příjemnější starosti, než má třeba pan de Godille se svým majetkem,“ podotkne markýz.

„Nepochybně. Co se jeho týká ...“, zarazí se hrabě, ne, není teď vhodná doba pro pár dobrých rad, raději přejde k jinému tématu, „Musíme také domluvit setkání s vaší sestrou. Žije v jednom ze zdejších domů, který patří jejímu manželovi, ani nevím, kde má markýz svoje statky. Ale majetkové poměry jejího manžela pro nás nejsou až tak důležité. Dle všech indicií je dobře zaopatřena a tak by neměla dělat problémy. Od vaší matky pravděpodobně nic nedostávala, proto snad ani na vás nebude vznášet žádné nároky. Ale nechci předbíhat událostem, jak jsem řekl.“

„Jak chcete nastrojit moje setkání se sestrou?“

„Pokud necháte přípravu schůzky na mně, zajdu za vaší sestrou a domluví s ní na zítra rodinný oběd, pouze vy a ona se svým manželem. Nevím, co všechno jí řekla vaše matka před svým odjezdem, pokusil bych se jí proto na setkání s vámi připravit. Pokud budete souhlasit.“

„Samozřejmě. Bude jen dobře, když alespoň trochu připravíte půdu pro naše setkání. Mám z něj velké obavy. Vůbec netuším, jak se mám chovat a obávám se i reakce ze strany své sestry a jejího manžela.“

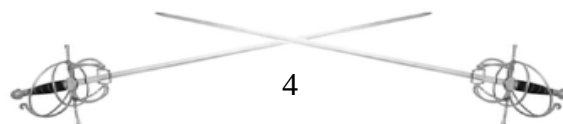
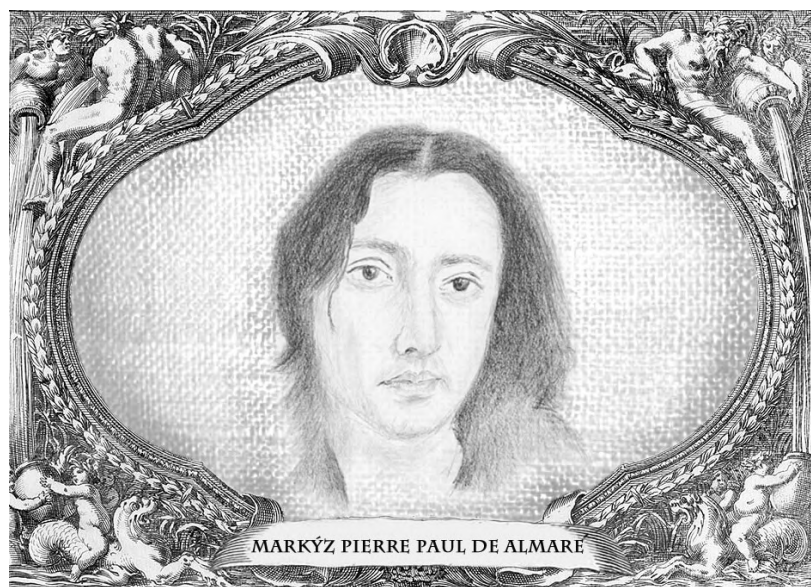
„Nepochybně vám vyličím, jak reagovala na moji návštěvu. Ostatně, když už mluvíme o chování, budeme muset urychleně začít něco dělat s vámi. Je toho hodně, co se musíte naučit. Už jsem dal příkazy, aby byl pro vás najat učitel dvorní etikety, včetně chůze, tance a dalších společenských vystupování. Začnete hned zítra ráno. Také začnete brát lekce u mého mistra šermu, ty budou následovat po výuce estetiky. Duch a tělo musí kráčet v jednom, jak již znali ve starých dobrých Athénách. Můžete se později domluvit i na společných lekcích s panem de Godille, pokud vaše přátelství vydrží.“

„Proč by nemělo?“

„Při vši úctě k panu hraběti, brzy budete každý zcela jinde, jak v prostředí, tak na společenském žebříčku. Vaše a jeho starosti budou opravdu zcela rozdílného charakteru. Nicméně nic proti vašemu přátelství nemám, je jen dobře, když si můžete promluvit s někým, s kým si rozumíte a kdo vás nemůže ohrožovat.“

„Jak myslíte ohrožovat?“ nechápe smysl těchto slov Pierre.

„Raději začneme s některými lekcemi hned teď“, usměje se Geoffi, „Stejně vás musím připravit na setkání se sestrou, abyste se nedopustil provinění proti společenským konvencím.“

„Za dobré rady vám budu vždy vděčný. Ale musím také přiznat, už dopředu se hrozím, do čeho všeho mě budete nutit. Moje nové postavení vyžaduje nepochybně odpovídající společenské vystupování, dodržování různých protokolů, zvyklostí, ale bojím se přetvářky, neupřímnosti, lži,“ svěřil se mladík.

„Hm, v takovém případě asi narazíme hned od počátku,“ zachmuří se hrabě a pokračuje, „Zde v Paříži, především pak u královského dvora, nelze totiž věřit vůbec nikomu.“

„Co mě v nejbližších dnech čeká?“ povzdechne si Pierre.

„Spíš se zajímejte, co vás čeká v trochu vzdálenějším horizontu, až budete uveden do společnosti. Budete chodit ke králi, na slavnosti pořádané králem i jinými šlechtici. Pronesete občas nějaké stupidní moudro, většinou zcela obecného charakteru, ale nesmíte říci úplnou hloupost. Což ale při vašem rozhledu nehrozí, stupidita je vyhrazena jiným urozeným pánům a dámám. Spíše se ale držte nějakého obecného názoru, plácněte nějakou nic neříkající duchaplnost, která se nikoho nedotkne. Podle toho, kde budete, můžete kritizovat jisté kruhy.“

„Poslední věť vůbec nerozumím.“

„Dám vám příklad. Když budete ve společnosti krále a jeho přátel, nikdy nezaškodí, když vyjádříte jisté rozpaky nad jednáním kardinála Richelieua. Samozřejmě velmi decentně anebo s britkým humorem. Tam ho moc v lásce nemají, protože musí skákat, jak on píská. Často se mu posmívají, ale na víc se nezmohou, protože se ho bojí. Naopak, když budete ve společnosti přátel pana kardinála, je vhodné špičkovat na úkor některých milců krále, ironické poznámky na jejich adresu nemohou být na škodu. Ale vždy velký pozor na jazyk! Hlavně si nespést, před kým co plácnete!“

„Už teď mi naháníte hrůzu!“

„Zvyknete si. Vždy počítejte s tím, že cokoli řeknete, může být vzápětí použito proti vám. Ti, co se tváří být vašimi přáteli, každé vaše nevhodné vyjádření vhodně použijí tam, kde vám nejvíce uškodí a jim nejvíce pomůže. Ostatně vy jim můžete oplatit stejnou mincí. Čím větší úspěch budete mít, čím ve více v přízni mocných budete, tím přátelštěji se na vás všichni budou tvářit a tím více po vás půjdou. Vědí totiž, že když poklesnete níže, mohou se oni dostat na vaše místo. A opačně, pokud vaše šťastná hvězda začne stoupat vzhůru, jiná logicky začíná pohasínat.“

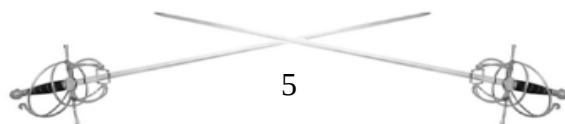
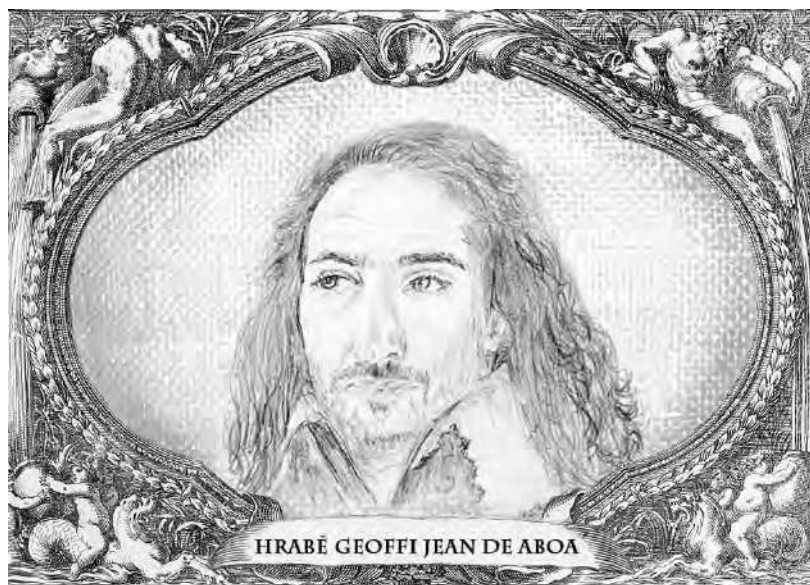
„Takové poměry jsou dost ohavné,“ neodpustí si poznámku markýz.

„Ohavné? Snad, ale především vzrušující,“ odvětil s neskrývaným nadšením hrabě, „Když v tom umíte chodit, získáte si brzy podporu některé z vlivných osobností, nejlépe kardinála či přímo krále a pak si můžete dovolit více. Zároveň budete více chráněn. Není na škodu, když máte podporu na více místech. Mám dobré postavení u bratra krále, vévody d'Orleans, vycházím s miláčkem krále markýzem de Cinq-Mars. Jak jste již sám poznal, nemám nejhorší postavení ani u kardinála Richelieua, který je jejich nepřítelem číslo jedna.“

„Proč je jejich nepřítelem?“

„Protože při každé příležitosti omezuje jejich vliv, protože je při každé příležitosti vykazuje do patřičných mezí. Oni proto šlí.“

„Jinými slovy, když umíte dobře lichotit a intrikovat, získáte si vliv a postavení,“ shrne předešlé školení mladík.

„Jste bystrý. Máte však ještě další možnost, která vede k úspěchu a kterou čas od času všichni používáme. Ta vede přes přízeň vlivných žen, případně přímo přes jejich ložnice.“

„Čím dál tím lépe,“ zardí se Pierre.

„Tak se děje od vzniku světa! Najdete si vhodnou milenkou, která má sama vliv anebo má vliv na určitou osobnost a ta vám pomůže. Ale pozor, zrazené ženy jsou velmi mstivé, musí se s tímto nástrojem kariéry zacházet velmi opatrně!“

„Mé znalosti na tomto poli ...“

„Rozumím, však na vašich znalostech také zapracujeme. Váš dosavadní celibát ... zeptám se vás přímo, měl jste už styk s nějakou ženou?“

„Ne,“ zrudne až po kořínky vlasů markýz.

„Nemusíte se stydět, tyto nedostatky rychle napravíme. Zajistím vám dobrou učitelku, která vás zasvětila do tajů milování ... nechci slyšet námitky. Uvidíte, brzy budete umět využít svých předností.“

„Pane hrabě, o těchto záležitostech se mi mluví dost špatně,“ není schopen mladík skrýt stud a rozpaky.

„Nepříjemné pocity brzy přejdou, jakmile se pro vás styk se ženou stane samozřejmostí, jak začnete nabývat jistoty, jak se vaše pověst milovníka začne šířit ve společnosti. Za nějaký čas se budete schopen bez uzardění bavit se svými přáteli o vašich úspěších v ložnicích. Včetně různých detailů. A úspěchy přijdou, jak jsem už naznačil, pokud jen trochu využijete své přednosti.“

„Jaké přednosti teď máte na mysli?“

„Neříkejte, že netušíte! Na to jste příliš chytrý. To byste se nesměl nikdy dívat do zrcadla! Když se podíváte na sebe, jen na svoji mladičkou tvářičku, na svou mladistvou štíhlou postavu, vidíte svoje zbraně. Dámy bude jistě zajímat i to, co skrýváte pod svými šaty, především v intimních partiích, stejně jako vás zajímají jejich intimní partie. Vaše mladé a pružné tělo bude u mnohých dam žádaným artiklem.“

„Asi se mi budete smát, ale mně přijde takové uvažování opravdu hrozné. Copak jsem nějaký prostitut, abych využíval své tělo? Jak se takové rady slučují s mým šlechtickým titulem, rodem ...“

„Nebudu se smát, však o svoje předsudky rychle přijdete. Dokonce můžete svým zjevem zapůsobit i na nějaké muže, tam však ve vši počestnosti, prostě jen jim dovolit mít vás ve své blízkosti, nic tělesného,“ pokračuje velmi otevřeně hrabě.

„To snad už nemůžete vůbec myslet vážně,“ zhrozí se markýz.

„Nenavádím vás k sodomii, probůh, to ne. Ale podívejte na hezouna pana de Cinq-Mars. Jak jeho mladé tělo a tvářičku obdivuje sám král a jaké díky tomu dosáhl postavení!“

„On je snad ...“

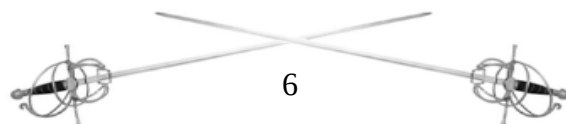
„Možná ani nejsou milenci, ačkoli takové drby u dvora kolují. Určitě ale na něm Jeho Výsost může oči nechat. Možná krále přitahuje jeho mládí, možná u něho hledá něco, co už sám ztratil. Ostatně, král měl vždy okolo sebe hezké chlapce, pěkně rostlé mládence. Náklonnost krále k markýzi de Cinq-Mars je veřejným tajemstvím. Však brzy sám poznáte toho nadutého hlupáka, který má opravdu jen jedinou přednost a tou je jeho tělesná schránka. Rozum u něho je naopak na posledním místě,“ rozesměje sám sebe Geoffi, jak krásně charakterizoval nejnovějšího králova milce.

„Snad abych ke dvoru ani nechodil.“

„Nebojte se, všechno u dvora není tak odpudivé. Ještě se vrátím k milenkám. Musíte si na ně dávat velký pozor. Také na to, co můžete dát k dobru a co ne. Pochlubit se některou z nich jde, běda, kdybyste však učinil to samé s jinou, kterou se chlubí nějaký výše postavený muž či dokonce snad je jeho dámou! Pak by bylo zle. Nebo byste se mohl dostat do křížku s nějakým nadutým a bojovným hejskem. Pak můžete obdržet vyzvání na souboj. Také musíte odhadnout, jak se ke které z žen chovat, ale u nich vám mohu poradit kus od kusu.“

„Pane hrabě!“ zvolá markýz „Vaše úcta k ženám ... kus od kusu ... nevycházím z údivu.“

„Já jsem velmi galantní, určitě patřím k těm, kteří se k ženám chovají velmi uctivě a hezky. Nemůžete však chtít, abych měl velké mínění o některých dámách, které rovněž vše řeší přes postel. Mají

to dokonce daleko jednodušší než my, protože na většině vlivných místech jsou muži staršího věku a oni vědí, jak s nimi cvičit. Urození pánové jim zobou z ruky, zahrnují je šperky, cetkami, pozornostmi a chtějí za svou přízeň tak málo. V jejich věku už nelze očekávat žádnou velkou divočinu.“

„Copak takový vztah těm ženám může vyhovovat?“

„Určitě. Mají co potřebují a co se týká postele, mají nás. My máme sílu a mládí, které postrádají jejich ochránci a živitelé, u nás najdou to, co tam jediné postrádají. Jsou zahrnovány přepychem, jsou zahrnovány pozorností a jsou natolik chytré, aby si našly prostor na koníky, jako jste třeba vy. Výsledkem je obecná spokojenost. Starší a vlivní muži jsou rádi za mládí svých milenek, ony jsou rády za jejich peníze a vaše tělo a vy jste rád, protože vám ve vhodnou chvíli přimlouvou nějak pomohou. Až zestárnete, zaujmete místo těch starších, budete mít kolem sebe krásné mládí, které vám bude pomáhat zaopatřovat nějaký snaživý a cílevědomý jinoch. Není to krásný koloběh života?“

„Zlatý celibát,“ poznamená Pierre.

„Ale jděte. Zde se spojujete užitečně s příjemným. Navíc, ve vašem postavení a s vaším majetkem, není vyloučen ani výhodný sňatek.“

„Snad ne s nějakou postarší šeredou,“ poznamená trpce markýz.

„Nemusí nutně být. Ale i kdyby, tak budete mít bohatou milující šeredku a náruživou krásnou milenkou na uspokojení svých potřeb. Vše už je dávno vymyšleno a vyzkoušeno, milý příteli.“

„Doufám, že moje zasvěcování do těchto tajů nechcete vložit mezi estetickou výchovu a výchovu ve zbrani zítra dopoledne,“ neskřívá své pohoršení i roztrpčení Pierre.

„Jak vidím, šel jsem na vás příliš zhurta a zpřímá, milý příteli,“ usměje se hrabě, „Nebojte se, poznávání tajů ženského těla, zasvěcování do tělesných rozkoší, necháme na večer.“

„Kdy bych měl být představem králů?“ změní raději pro něho nechutné téma markýz.

„Snad čekání nebude dlouho trvat. Vymyslím, kdo vás představí králi, musí jít o vhodnou osobu. Určitě by jí nebyl kardinál. Uvidíme, možná jeho bratr, možná pan de Cinq-Mars, možná někdo z princů, třeba váš příbuzný kníže de Condé, nebo jeho drahá choť. Možná někdo jiný. Promyslím vaše uvedení ke dvoru a včas vám svůj návrh řeknu. Poté vás budu instruovat, jak se budete chovat a co budete říkat.“

„S tím počítám.“

„Pak taky budeme muset ve vašem paláci uspořádat hostinu, kam pozveme význačné hosty. Postarám se, aby se k vám dostavili, najdeme vhodné datum. Hostina sice bude stát nekřesťanské peníze, ale vyplatí se.“

„Mám vůbec prostředky na takovou hostinu?“ zvedne tázavě zrak Pierre, který si vůbec nedovede představit cenu takového akce.

„Máte prostředky na více takových slavností, otázkou však je, zda jsou v tuto chvíli k dispozici. Něco jsme si přivezli z vašeho statku v Anjou a uvidíme, co vystracháme u vašeho správce ve vašem pařížském paláci. Sám jsem zvědav, jak vaše matka palác před svým odjezdem vyčistila.“

„Co když budeme mít málo?“

„Tak vám zařídím půjčku, v tom není problém. Ale lepší by bylo mít vlastní zdroje, proč platit těm šejdířům nekřesťanské úroky? Pokud mi dáte k dispozici peníze a počastujete mě svojí důvěrou, zařídím vám slavnost tak, abyste se před společností ukázal v tom nejlepším světle.“

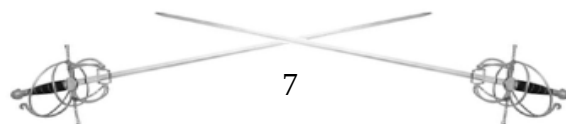
„Za organizaci hostiny vám bude velmi vděčný.“

„Nejprve zařídím oběd s vaší sestrou, poté začnu shánět sloužící, které vymění služebnictvo ve vašem paláci. Ty staré propustíte nejlépe ještě dnes odpoledne.“

„Chcete opravdu vyměnit všechny? Správce, komoří, účetní? Jak se bez nich obejdeme?“

„Zatím nevím. Bude záležet, jak se nám budou jevit. Doporučuji nechat dnes větší iniciativu na mně, vím, jak se služebnictvem jednat. Například správce v Anjou je velmi dobrý a nebyl důvod ho měnit, uvidíme, jak se vybarví ten zdejší. Teď vám svůj soud neřeknu, až podle odpoledního rozhovoru. Nebo později, až prověříme hospodaření, odhadneme jeho schopnosti a možnou loajalitu.“

„Myslíte na vše, pane hrabě. Jaký jste mi připravil program na nejbližší dny?“

„Chcete svůj rozpis, Milosti?“ rozesměje se Geoffi, kterému výchova nového dvořana poskytuje dle všech známek dobrou zábavu, „Dnes poobědváme spolu. Pak se dostaví můj krejčí a začnete pracovat na svém šatníku. Následuje naše návštěva ve vašem novém paláci. Večer půjdu za svými záležitostmi, vy si můžete odpočinout. Zítra ráno skutečně přijdou vaši učitelé, v tom jsem nežertoval, uvidíme se po obědě. Buď budete ještě tady, nebo se přesunete do svého paláce, o tom rozhodneme dnes odpoledne. Na večer máte zajištěnu kněžku lásky, aby na vás začala opatrně pracovat. Na pozítří se pokusím domluvit oběd s vaší sestrou, mezitím budou probíhat školení v estetice, šermu a citové výchově. Nuže, jak se vám líbí můj rozpis, nejde o skvělý program, Milosti?“

„Vy si ze mě utahujete,“ řekne vyčítavě markýz.

„Ani v nejmenším.“

„Návštěvu té ženy té .. ženy, myslíte vážně?“ zakoktá se mladík.

„Jistě. Ani na tomto poli ovšem jedna lekce nestačí. Slíbil jsem, že vás připravím po všech stránkách, proto mi do způsobů laskavě nemluvte, ano?“ hraje si na přísného učitele hrabě.

„Nevím, zda jsem na takovou lekci dostatečně duševně připraven ...“, zrudne opět markýz.

„Stačí, když budete tělesně. Ale teď vážně, nemusíte mít žádné obavy, dostane se vám velmi dobrého zacházení. Dáma, se kterou budete seznámen, má s podobnými situacemi zkušenosti a ví, jak překonat vaši nervozitu a trému. Nemusíte mít strach ze selhání, nemusíte se ani bát trapasu.“

Pierre neodpoví, už teď se cítí hrozně, je tak vynervovaný, až se mu chvějí prsty. Hrabě se jeho stavem zřetelně netrápí, s veselým výrazem povstane.

„Pošlu za vámi svého sluha,“ řekne, „ten vám sem přinese oběd a pak přijde krejčí. Odpoledne se pro vás zastavím. Půjdeme zhodnotit váš nový domov a stav vaší pokladnice. Potřebujete ještě něco vědět?“

„Raději už ne,“ odpoví upřímně mladík, „už jsem se toho dozvěděl až dost.“

SPRÁVCE VINCENT BURDAIN

Kolem čtvrté hodiny odpolední stane hrabě de Aboa a jeho svěřenec Pierre před honosným palácem Almare. Oba jsou oblečení do pěkných, ale spíše cestovních šatů, dorazí pěšky. U brány postávají dva livrejovaní lokajové, kteří se panstvu hluboce ukloní a umožní jim vstup na malé nádvoří, které obklopuje zeď. Podél ní jsou vysázeny okrasné keře. Palác patří rozhodně k nejhezčím a nejlépe vybaveným v Paříži. Již jen první pohled zvenku působí velmi podmanivě.

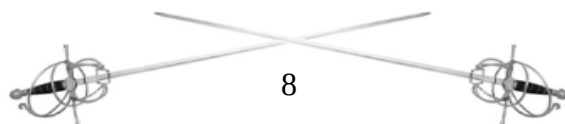
Dveře otevře další sluha a pozve panstvo dovnitř. Nikde však není ani živáčka, což trochu pana de Aboa znervózní. Začíná litovat, že sebou nevzal sluhy či ozbrojený doprovod. Snad se nemusí obávat úskoku, pomyslí si a mimoděk se dotkne jílce svého meče. Kord je jediná zbraň jeho i markýze, ten by však moc nepomohl. Se šermováním má zkušenosti maximálně z hrátek se svými bratry novici z kláštera, kdy se potýkali dřevěnými holemi a hráli si na vojáky.

Hrabě nemá čas dlouze přemýšlet, neboť se objeví drobný mužík malé postavy, hubený, téměř vychrtlý, působí dojmem ušlápnutého nešťastníka. Když se ale člověk zadívá do jeho nepříliš pěkného obličeje a mrkajících očí, musí spatřit i energii a bystrost této postavičky. Oděv muže je sice vzorně upravený a jistě i z dostatečně kvalitní látky, ale stejný jako jeho majitel, prostě šed'.

„Vítám vás, urození pánové. Jsem správce zdejšího paláce Vincent Burdain,“ řekne skřehotavým hlasem figurka.

„Jsem hrabě de Aboa, můj sluha vám včera oznámil moji návštěvu,“ dostane se mužíkovi odpovědi.

„Děkuji, pane hrabě. Mohu vědět, kdo je vaším společníkem?“ zamrká správce na markýze.

„Až později,“ řekne rychle Geoffi, když vidí, jak se jeho přítel nadechuje k odpovědi. „Nebudeme přeci tady tak stát, ne? Pozvete nás dál, předpokládám.“

„Jistě, jistě, urození pánové,“ naznačí mužík pánům rukou, aby ho následovali po chodbě v přízemí. Hrabě uslyší zvuk klíče, kterým sluha zamyká dveře, znervózní, položí ruku na jílec kordu a těká pohledem po okolí. Proč je v paláci tak pusto? Vždyť zde musí být desítky sloužících. Kde jsou? Nemůže se někde v zákoutí ukrývat najatý vrah? Nebo více vrahů?

„Služebnictvo má volno,“ všimne si mužík nejistoty svého hosta,

pochopí i jeho příčinu.

„Jistě. Jste tu zcela sám? Žádné služebnictvo?“

„Pár jich tu je, ale mají práci. Dostali příkaz nás nerušit,“ říká správce a cupitá směrem, kam ukazuje jeho paže.

Pan de Aboa nepolevuje v opatrnosti, je připraven kdykoli tasit a bránit se, zlostně se hryže do kníru, jak se jen mohl dopustit takové neopatrnosti. Vlézt tak říkajíc ho jámy lvové jen s naprosto v boji nezkušeným přítelem. I markýz vycítí přítelovu nervozitu, navíc na něho padá tíseň z neznámého nesmírně nádherného prostředí. Vzpomene si na barona de Taille o nepřátelích a zachvěje se. Jeho pravá paže nervózně sevře jílec kordu, jenž by však byl stěží schopen účelněji použít. Má ho jen na ozdobu, na zdůraznění svého nového postavení. Přivezl si ho ze zámku Almare, údajně patřil jeho otci, ale Bůh sud’.

„Pánové, již jsme zde,“ mluví za pochodu mužík a ukazuje na pootevřené dveře na konci delší tmavší chodby. Nevšímá si svých hostů, je k nim otočen zády. Chová se zcela bezstarostně, což se jeví jako podezřelé.

„Posaďte se, prosím, vážení pánové,“ ukazuje správce na křesla u menšího stolu pod oknem, což vyhovuje hraběti, neboť vidí na dveře a za zády má stěnu. Dostatek světla v kanceláři ho trochu uklidní.

„Proč jste zde sám, pane správce?“ zeptá se.

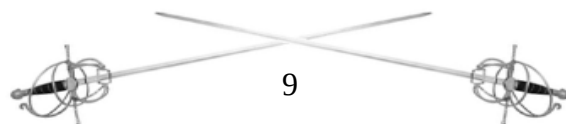
„Promiňte, pane hrabě,“ posadí se mužík rovněž na druhou stranu stolu, „ale mohu znát účel vaší návštěvy? Požádal jste mě o schůzku, přišel s dalším urozeným pánem, jehož jméno jste mně zapomněl sdělit, vyptáváte se mě.“

„Vyptávám se, protože k tomu mám důvod!“ zvýší hlas pan de Aboa, „Představil jsem se vám a toto vám pro začátek musí stačit.“

„Promiňte, pane hrabě, já vás znám jen velmi zběžně,“ odvěti vzdorovitě velmi nervózní Burdain, hlas se mu mírně třese, ruce rovněž.

„Ach tak, vy mě znáte jen velmi zběžně. Dobře, a koho mám přivést, aby mě Vaší Jasnosti představil? Snad vévodu d’Orleans, králova bratra, jenž je mým dobrým přítelem? Nebo snad prvního ministra Francie Jeho Eminenci kardinála Richelieu, který mě pověřil jistým úkolem? Nebo snad rovnou krále, aby vám potvrdil, že jsem jeho dvořanem a v jeho blízkosti trávím dost času? Pak byste byl spokojen?“ odvěti jízlivě šlechtic.

„Pane hrabě, promiňte,“ zbledne správce, „možná by stačilo, kdyby vás doporučila paní hraběnka de Besiere, majitelka zdejšího paláce.“

„Jejího doporučení se asi těžko dočkáte, jak možná víte, nebo nevíte, tak byla odeslána nejvyššími místy na hodně dlouhou dobu do Londýna. Má sem z Anglie daleko a ke všemu její přítomnost ve Francii není právě žádoucí. I proto jsem dnes zde já!“

„Doslechl jsem se o vyhnanství paní hraběnky,“ zbledne ještě více Bourdain.

„Vidíte. Měl byste být vstřícnější, pokud se také nechcete dočkat velkých nepříjemností!“

„Pane hrabě, já vám věřím, já nezpochybňuji vaše postavení u dvora, ale prosím, můžete mi říci, proč jste zde?“ zeptá se zoufale, skoro plačtivě mužík.

„Jak se zdá, asi se nedohodneme. Pravděpodobně teď odejdu a vrátím se sem v doprovodu svého dobrého přítele poručíka královských mušketýrů barona de Taille, anebo možná raději pana de Concestion, kterého snad proboha znáte!“ naznačí Geoffi záměr povstat.

„Vás posílá pan de Concestion?“ dívá se zpytavě správce, přitom mrká jak o život.

„Pan de Concestion je mým přítelem, přímo mě sem neposílá.“

„Pane hrabě, nechci vyvolat váš hněv. Ale v poslední době se událo tolik událostí. Nevím kdo je kdo, komu mohu důvěřovat. Vy mi nechcete říci důvod své návštěvy ...“

„Sdělím vám ho, až uznám za vhodné ...“, je očividně nazlobený pan de Aboa.

„Pane hrabě,“ promluví poprvé Pierre a jeho klidný hlas působí jak balzám na duši správce, což však je krutě změněno následujícími slovy, „Snad nebude nutné žádat zatčení zde přítomného pana Vincenta. Přišli jsme sem zjistit některé důležité okolnosti a věřím, že se naše návštěva obejde i bez mušketýrů, gardistů či soudců.“

„Dobrá, snad máte pravdu. Možná budu i vstřícnější, když moje vstřícnost pomůže panu správci k větší ochotě spolupracovat,“ posadí se znovu Geoffi, „Jsem do věcí paní hraběnky podrobně zasvěcen. Mám pověření z nejvyšších míst, abych dal do pořádku její záležitosti, když bude teď delší čas mimo Francii. Proto jsem tady. Mám ale i dost jiných starostí, než se dohadovat s nějakým obyčejným správcem. A vy, milý pane, kdybyste měl špetku rozumu, tak se budete snažit vyjít mi vstříc, abyste si případně zachoval své místo!“

„Jistě máte nějaké pověřovací listiny,“ projeví vzdor Burdain, jaký by nikdo do jeho droboučké postavy neřekl.

„Listiny? Vám nestačí slovo šlechtice?!“ objeví se v očích pana de Aboa blesky.

„Jsem jen obyčejný úředník, pane hrabě, já pracuji s čísly a dokumenty,“ odpovídá třesoucím se hlasem správce.

„Pane hrabě, když dovolíte,“ rozhodne se nový majitel paláce změnit poněkud jednotvárný a nikam se neposouvající rozhovor, „Rád bych se ujal svých záležitostí pro tuto chvíli sám.“

„Jak si přejete, pane,“ pokrčí Geoffi rameny, má vzdorovitého mužika právě dost, přemýšlí jestli ho má kordem připíchnout do křesla hned nebo až za chvíli.

„Pane Vincente,“ obrátí se klidným hlasem mladík na mužika, „začali jsme dnešní schůzku opravdu velmi nešťastně. Přitom je dnešní schůzka pro vás i pro mě velmi důležitá. Asi více, než si v tuto chvíli dokážete připustit.“

„Omlouvám se, pane. Jsem jen obyčejný úředník a musím dbát na protokol, abych se nedopustil nepředloženosti. Proto jsem žádal pana hraběte o listiny.“

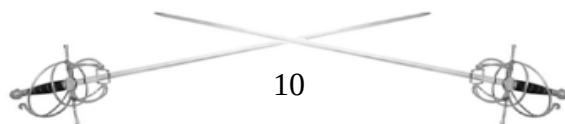
„Správné listiny brzy uvidíte, pane. Nejprve bude vhodné, abych se vám i já představil. Jsem markýz de Almare, syn hraběnky de Besiere.“

„Vaše Milosti!“ vyskočí jak vystřelený pérkem mužík, „Vaše Milosti!“ hluboce se klaní, málem zavadí nosem o zem, „Na vás já Milosti již mnoho dní čekám!“

„Opravdu? Vaše přijetí tomu však příliš nenapovídá.“

„Omlouvám se, Milosti, nikdy jsem Vaši Milost neviděl ...“

„Máte vlastně pravdu, pane Vincente. Souhlasím i s nutností ukázat vám příslušné dokumenty. Stále ještě máte na starosti správu tohoto paláce a máte právo být s nimi seznámen,“ řekne markýz, podívá se významně na svého přítele, ten velmi neochotně vytáhne příslušné listiny a podá je mužíkovi, kterému by však raději dal jednu přímo do nosu.

„Vaše Milosti,“ znovu se hluboce klaní Burdain, „Omlouvám se Vaší Milosti. I Vaší Excelenci,“ provede druhou úklonu směrem k nakvašenému Geoffimu, „Jsem ze všeho poněkud zmatený. Omlouvám se, nyní je již všechno v pořádku a jsem naprosto ke službám Vaší Milosti.“

„Díkybohu za takovou změnu,“ řekne uštěpačně pan de Aboa.

„Říkal jste, pane Vincente, že na můj příchod čekáte již několik dní. Kdo vám o mém příchodu řekl?“

„Pan de Concestion, kterého vzpomínal váš přítel, Jeho Excellence. Vysvětlil mi, co se událo, upozornil mě na příchod Vaší Milosti a velmi důrazně mně doporučil, abych Vaší Milosti vyšel ve všem vstříc.“

„Důrazně vám doporučil?“

„Ano, Milosti, velmi důrazně. Pan de Concestion mně ve velmi jasných konturách nastínil, jak bych dopadl, pokud bych Vaší Milosti nevyšel ve všem vstříc.“

„Co vám pan de Concestion vlastně sdělil?“

„Vysvětlil mně důvody odjezdu paní hraběnky de Besiere do Anglie. Dle nich upadla do nemilosti Jeho Eminence a byl jí doporučen delší pobyt co nejdále od dvora a Paříže.“

„Ano, máte pravdu. Co vám ještě řekl?“

„Mluvil i o Vaší Milosti. Vaše Milost přichází do Paříže, aby se ujala svých vlastnických práv. Vaše Milost má nárok na vše, co obsahuje tento palác, na vše, co přinášejí výnosy z aktivit majetku Vaší Milosti. Vaše Milost je ustavena i správou majetku po hraběti de Besiere.“

„Chápu váš neklid, v poslední době došlo k mnoha dramatickým událostem.“

„Ano, Vaše Milosti, k velmi dramatickým. Vlastně ze dne na den. Paní hraběnka odjela velmi rychle a ponechala mně jisté instrukce. Poté přišel pan de Concestion a jeho instrukce se poněkud lišily. Vlastně výrazně lišily. Já jsem jen úředník, Milosti, nyní se ocitám mezi dvěma mlýnskými kameny. Pan de Concestion mě také upozornil, abych nedůvěřoval nikomu a splnil pouze a jedině příkazy Vaší Milosti. Pana de Concestiona dobře znám, vím o jeho vlivu ... Velmi nerad bych popudil pana de Concestion. Proto také, Milosti, jsem požadoval dokumenty po panu hraběti.“

„Jaké instrukce jste dostal od paní hraběnky?“

„Paní hraběnka mi řekla o svém odjezdu a zmínila i příchod Vaší Milosti, svého syna. Dostal jsem příkaz zajistit Vaší Milosti veškeré pohodlí, aby se zde Vaše Milost cítila dobře. Potom ...“ zarazí se Burdain.

„Potom, pane Vincente?“ podívá se pozorně Pierre na správce.

„Dostal jsem za úkol shromáždit jisté pohledávky, shromáždit určitou hotovost a zajistit později její postupný odsun do Londýna.“

„Už jste tuto transakci provedl?“ zeptá se rychle de Aboa.

„Ne, ještě ne... mám něco sice připravené ... ale rozhodl jsem se vzhledem k novým poměrům raději splnit instrukci pana de Concestion.“

„Pana de Concestion?“

„Ano. Ten mě velmi důrazně upozornil, abych neučinil nic bez vědomí Vaší Milosti, bez jednoznačného souhlasu Vaší Milosti.“

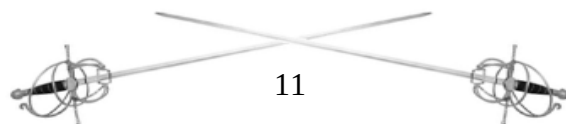
„Tak jsme přišli právě včas,“ ujme se znovu slova pan de Aboa, „O tom, kolik obdrží paní hraběnka, bude dále opravdu rozhodovat pan markýz. Je pověřen vyplácet ji určitou rentu, určitě nepůjde o částku, kterou chtěla poslat.“

„Jsem připraven splnit pokyny pana markýze.“

„Takové jednání očekáváme. Snad se při následné kontrole neprijde na nic, co by vás dostalo pro změnu před Velkým Chatelet!“

„Pane hrabě,“ odvětlí teď velmi dotčeně Burdain, „Vždy jsem byl poctivým a svědomitým úředníkem paní hraběnky. Ukázal jste mi listiny, respektuji práva pana markýze. Ale nesmíte mi říkat, že bych byl snad špatný správce nebo dokonce někoho okrádal. To opravdu nesmíte.“

„Snad se vaše slova potvrdí,“ pokrčí chladně rameny Geoffi.

„Určitě, pane,“ objeví v sobě znovu kuráž mužík, nespravedlivé obvinění v něm vyburcuje překvapivý odpor a hrdost, „Vždy jsem svoji práci dělal svědomitě. Vše vám předám, se vším vás seznámím a poznáte sami, že jsem vám nelhal. Nezasloužím si však, abyste mi hrozil soudem a následně vězením. Nejsem urozený jako vy, ale i já mám svoji správcovskou čest, pane!“

„Pane Vincente,“ ozve se znovu pan de Almare, „Z vašich slov cítím, jak si své práce tady ceníte. Je tomu tak?“

„Jistě, Milosti. Vždy jsem se snažil svědomitě plnit dané úkoly.“

„Pravděpodobně máte velké obavy ze své budoucnosti. Máte obavy, abych vás nenahradil jiným správcem.“

„Divíte se, Milosti?“ zvedne vzdorovitý mužík utrápený zrak, v očích se mu však blýská nadšením, „Více než pět let se tady o vše starám. Nejen o tento palác, ale vlastně o všechny finanční záležitosti vaší matky, paní hraběnky de Besiere. O příjmy s Anjou, o příjmy z Bourgogne, o příjmy z domů v Paříži. Vyřizuji veškeré pohledávky. A pak, z hodiny na hodinu, se všechno změní. Dostanu pokyny od paní hraběnky, následně se objeví pan de Concestion, všechny mé jistoty rozmetá a dokonce mně nepokrytě vyhrožuje. Následně se objeví pan hrabě, váš přítel, Milosti, a obviňuje mě ze pronevěry svěřených prostředků. Opravdu mám velké obavy, Milosti. Víím bohužel mnoho, než abych mohl být klidný, Milosti.“

„Víte mnoho, pane Vincente?“ ptá se klidným a přátelským hlasem markýz.

„Mnoho o obchodech vaší paní matky. O majetku ... O některých věcech, o kterých ví také pan de Concestion.“

„Rozumím, ne vždy je dobré znát cizí tajemství.“

„Vaše Milost má pravdu. Ale bez těchto znalostí bych nemohl majetek spravovat. Vždy jsem byl zcela loajální úředník paní hraběnky. Nyní je majitelem všeho Vaše Milost. Jsem připraven být stejně loajální k Vaší Milosti.“

„Snažím se vám věřit, pane Vincente. Oceňuji i vaše zaujetí. Ovšem loajalita se dá posoudit až časem, na základě skutečných činů.“

„Ovšem, Vaše Milosti.“

„Právě jsem se vrátil z Anjou. S panem Achilem, s místním správcem, kterého jistě dobře znáte, jsme společnou řeč našli. Pokud si budu jistý vaší loajalitou, pane Vincente, není důvod hledat nového úředníka na vaše místo.“

„Vaše Milosti, jsem opravdu jen úředník a jsem připravený sloužit tomu, který má oprávnění po mně tyto služby požadovat. Vaše Milost se ujímá po právu správy svého majetku a dědictví po svém otci. Jsem připraven plnit veškeré požadavky a přání Vaší Milosti. Prokázat Vaší Milosti naprostou loajalitu.“

„Pane Vincente, dostanete příležitost svá slova potvrdit. Pokud mě a pana hraběte přesvědčíte, udržíte si své místo i nadále. Máte můj slib, ale bude záležet výhradně na vás.“

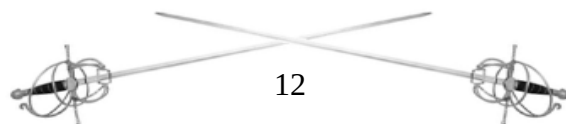
„Vaše Milosti, děkuji za příležitost,“ klaní se radostně mužík, „Vaše Milost nebude litovat. Přesvědčím Vaší Milost o své loajalitě. Také o tom, že své práci rozumím.“

„Pane Vincente, mám ještě jeden požadavek. Musíte být vždy naprosto upřímný. Nesmíte mít přede mnou žádná tajemství. Já vás na oplátku poctím svou důvěrou. Pak i já nebudu mít důvod před vámi nic zamlčovat. Od tak klíčového úředníka očekávám naprostou oddanost a upřímnost, pane Vincente. Porušení upřímnosti by byl pro mě okamžitý důvod, abych vás někým nahradil.“

„Samozřejmě, samozřejmě,“ začne se znovu klanět Burdain, „Se vším Vaší Milost seznámím. Představím vám služebnictvo, najmu další podle vašich požadavků. Zajistím vše, co si bude Vaše Milost přát.“

„Zatím bude stačit, když nás seznámíte se stavem mého majetku. Minulý týden v Anjou jsem byl obeznámen panem Achilem se zdejším hospodařením a byl jsem velmi spokojený. Jak jsem již uvedl, pan Achile také zůstal na svém místě a jsem s ním velmi spokojen,“ dodá významně Pierre.

„Jistě, Milosti, jistě,“ přikyvuje horlivě Bourdain, „Chcete rámcový výčet anebo přesné výčty? Ty budou chvíli trvat, budu muset najít veškeré podklady. Nejsem v tuto chvíli samozřejmě zcela připraven.“

„Zatím mi stačí rámcový přehled, v dalších dnech samozřejmě budu chtít znát i podrobnosti.“

„Milosti, jedním z vašich majetků jsou pozemky a zámek v Anjou a také dva domy, které tam vlastníte v Angers. Dalším je majetek po hraběti de Besiere, který připadl vaší matce. To je pozemek a menší zámek v Bourgogne nedaleko Dijonu. V Dijonu jde pak asi o tři nemovitosti, jeden dům, jeden hostinec a jeden obchod. V Paříži jste majitelem zdejšího paláce, v němž se nyní nacházíte a navíc vám v Paříži patří ještě pět domů. V některých jsou obchody, v jednom dílna a jeden je obýván nějakými nájemníky. Jeden využívala vaše matka, myslím, k soukromým schůzkám. Mám v dokumentaci samozřejmě přesné adresy, smlouvy s nájemci, vaše kupní smlouvy a samozřejmě také výnosy, které z domů plynou.“

„Jedná se tedy o docela slušný majetek.“

„Nepochybně. Vaše příjmy jsou opravdu poměrně značné. Nevím však, zda další podrobnosti nemám raději sdělovat jen Vaší Milosti,“ podívá se Burdain nejprve na svého nového pána, pak na jeho přítele.

„Před panem hrabětem můžete hovořit zcela otevřeně. Je mým přítelem a také ustanoven Jeho Eminencí, aby mi pomohl mé dědictví převzít,“ odpoví bez zaváhání markýz.

„Jak si přejete, Milosti,“ není si správce zcela jistý rozhodnutím svého pána, ale respektuje ho, „Váš příjem je tvořen z více zdrojů, než jsou zmíněné výnosy z nemovitého majetku, o kterém již byla řeč. Vaše matka půjčila peníze některým jiným šlechticům a ti tyto půjčky splácí včetně úroků. Rovněž platí i hrabě de Prieu, tam přesně nevím, jak zní smlouva, protože tu nemám, Asi šlo o nějakou osobní půjčku, manželé de Prieu jsou velmi dobrými přáteli vaší sestry. Poslední a rozhodně velmi významný příjem plyne z různých obchodů, vaše paní matka mým prostřednictvím vstoupila do některých obchodních aktivit. Není to sice podle tak zvaného zákona cti, který urozeným osobám zapovídá některé obchody, ale na druhou stranu se toto pravidlo běžně obchází.“

„Jistě nám později sdělíte podrobnosti. Jak jsme na tom v tuto chvíli s hotovostí a co si sebou odvezla má matka?“

„Kolik si přesně vzala nemám vyčísleno. Vaše paní matka si odvezla šperky a hotovost, která byla k dispozici. Další jsem shromáždil díky uhrazení některých pohledávek a taky zůstaly nějaké roztroušené zdroje, které jsem rovněž shromáždil. Prodal jsem i několik šperků, které vaše paní matka už nechtěla a utržené peníze předal k těm již zmíněným.“

„Kolik hotovost dělá?“

„Přesné číslo vám nyní neřeknu, neustále se snažím vše podchytit. Ale přibližně jde částku asi dvacet tisíc louisdorů, tedy celkem asi dvě stě tisíc liber.“

„Dvě stě tisíc liber,“ zopakuje markýz, přitom zachová kamennou tvář, ačkoli se mu při vyslovení pro něho neskutečné cifry málem zastaví dech, „Jakou částku si paní hraběnka odvezla?“

„Milosti, přesnou sumu mohu jen stěží odhadnout. Mnohé drahocennosti měla paní hraběnka vždy u sebe, nemám jejich seznam, budu ho muset postupně vytvořit. Ale takový úkon zabere mnoho času. Z jistých důvodů si nemohu nikoho dalšího vzít na pomoc.“

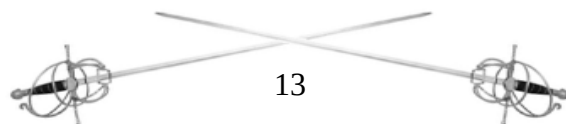
„Stačí mi odhad, pane Vincente.“

„Rozhodně více jak sto tisíc liber. Ovšem hodnota šperků, které si paní hraběnka vzala, se dá opravdu stěží odhadnout, mnohdy se jedná o starší rodové klenoty, jejichž cena nebyla nikdy vyčíslena a je odvislá od nabídky případných kupců.“

„Co jste dělali s výnosy, které jste nestačili utratit na běžné výdaje?“

„Občas se koupil nějaký šperk, občas nějaká movitá věc do paláce, když přesto zbylo, nakupovali jsme domy či poskytli půjčky. Vaše matka měla zájem majetek neustále rozmnožovat, v tom jsem ji podporoval a vlastně i některé věci doporučoval. S výjimkou půjček, ty byla vždy její osobní záležitostí.“

„Máte odhad, za kolik může bez problémů má matka žít v Londýně, aby její pobyt tam byl na úrovni?“

„Těžký dotaz,“ zamyslí se Bourdain, „Nemám přehled o cenách v Anglii a potažmo v Londýně. Kdybych částku odhadl na osm tisíc liber měsíčně, snad bych nebyl daleko od pravdy. Jistě budou vyšší počáteční náklady, spojené se zabydlením.“

„Ohrozí nějakým způsobem náš rozpočet, pokud by dostávala deset tisíc liber měsíčně? Abychom měli na běžný provoz a mohli si dovolit zajistit pro mě odpovídající příjem?“

„Sto tisíc ročně Vaši Milost v tuto dobu neohrozí, ač jde o velmi významnou částku. Ovšem v Londýně se dá důstojně žít jistě i za poměrně nižší cenu. Přednesl jsem sumu podle zvyku paní hraběnky na jistou úroveň zde v Paříži.“

„Moje náklady asi také nebudou malé,“ dívá se markýz tázavě na správce své pokladny.

„Milosti, jistě bude pro Vaši Milost nutné mnohé zajistit. Nevím zda máte kočár, jak rozsáhlým šatníkem Vaše Milost disponuje, jaké budete požadovat další služebnictvo. Jak nákladným způsobem bude Vaše Milost žít. Malé oslavy jsou jedna věc, pokud však Vaše Milost bude pořádat velké večírky, bály, plesy a podobně, jde o zcela jiné částky,“ vysvětluje se zanícením správce.

„Po pravdě, pane Vincente, v tuto chvíli nemám nic moc víc, než co mám na sobě. Mám menší hotovost, kterou jsem si přivezl z Anjou, nevěděl jsem, jak pochodím u vás.“

„Vaše Milost si s penězi rozhodně v tuto chvíli nestojí špatně. Záleží však co z hotovosti v pokladně bude chtít Vaše Milost poslat vaší matce.“

„O částce se poradím s panem hrabětem a později i s vámi. Napíšeme paní hraběnce společně průvodní list, kde jí vysvětlíme, jak se budou věci nadále mít. Co si odvezla s sebou ji nepochybně vystačí na zajištění jejího pobytu. Bude dostávat čtvrtletně výplatu renty, částku stanovíme. Vymyslete vhodný převod těch peněz. Pokud by měla nějaká mimořádná vydání, tak mi napíše a společně její žádost zvážíme. Zdá se vám můj postup rozumný?“

„Nemám právo soudit rozhodnutí Vaší Milosti, ale kdybych měl, návrhy Vaší Milosti bych považoval za velice rozumné. Vaše matka může být dle mého s rozhodnutím Vaší Milosti spokojena. Navíc si odvezla dost ze své garderoby, vzala s sebou nejbližší služebnictvo, kočár, šperky i hotovost. Rozhodně nedostatkem peněz strádat nebude.“

„Kdy jste schopen mi předložit rozklad hospodaření?“

„Podrobný rozbor a přehled všech vašich aktivit a pohledávek vám předložím do několika dní, Milosti. Možná už do dvou, bude záležet, kolik dalších úkolů pro mě bude Vaše Milost mít.“

„Váš návrh zní rozumně,“ přikývne spokojeně pan de Almare.

„Dovolte i mně jeden dotaz,“ vstoupí do rozhovoru pan de Aboa, který se již trochu uklidnil, nicméně jeho si mužík rozhodně na svou stranu nezískal, „Jak je to s dědictvím paní hraběnky po hraběti de Besiere? Je nutné, abychom tam jezdili či jsou tam záležitosti v dobrých rukách a jste schopen jejich správu obstarat sám?“

„Se správou na panství Besiere může být Vaše Milost spokojena. Pokud nyní má Vaše Milost důležitější záležitosti, nechal bych návštěvu Vaší Milosti na Besiere na pozdější dobu. Víme jaké částky mají posílat a budeme si hlídat, aby tak činili. Později, až bude mít Vaše Milost čas, může tam provést inspekční cestu. Jestli jsem rozhodnutí ohledně panství Besiere dobře pochopil, tento majetek zůstává zapsán nadále na vaši matku, ale Vaše Milost je ustanovena jeho správcem, tedy o něm rozhodujete, nemýlím se?“

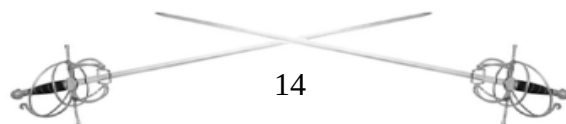
„Máte pravdu, tak zní pověření,“ přikývne hrabě.

„Vaše Milosti, jaké budou vaše další rozkazy?“ obrátí se Bourdain na nového pána.

„V prvé řadě, rád bych se sem nastěhoval. Kdy budou moje komnaty připravené?“

„Kdykoli. Pokud budete chtít, Milosti, je možné se nastěhovat již dnes. Očekával jsem Vaši Milost a komnaty jsou připravené. Zatím pochopitelně pouze dle mých představ, ale okamžitě začneme naplňovat představy Vaší Milosti. Vaše Milost si také jistě vybere služebnictvo. Může si vybrat ze zdejších, může požadovat nové ...“, podívá se tázavě správce na svého pána.

„Moji lidé již na najmutí sloužících pracují,“ ozve se znovu de Aboa, „Do dvou dní se vám tady budou hlásit noví sloužící.“

„Jak jsem pochopil, chcete zcela nové služebnictvo, nemáte zájem o to staré,“ dívá se Burdain pátravě na oba šlechtice.

„Ano, považuji takový postup za rozumný,“ přitaká hrabě.

„Když dovolíte, Milosti,“ ošívá se znovu mužík, „Osobní služebnictvo si jistě Vaše Milost vybere podle představ. Ovšem na zajištění chodu paláce, jeho ostrahy, zahrady a podobně, potřebuje Vaše Milost desítky sloužících. Pokud by Vaše Milost vyměnila veškeré služebnictvo, nové se bude muset zaučovat a pohodlí Vaší Milosti bude nepochybně ohrožené.“

„Pravděpodobně máte pravdu ...,“ je na vážkách Pierre.

„Nejsem si jistý, zda staré služebnictvo bude dostatečně loajální,“ vyjadří své pochybnosti Geoffi.

„Sloužící jsou rádi za práci. Většinu jsem vybíral já sám, většina neměla nic dočinění s paní hraběnkou, pokud Vaše Excellence naráží na toto. Nejbližší sloužící si paní hraběnka odvezla s sebou, ti co zbyli, mohou být pochopitelně propuštěni a nahrazeni novými. Ale mnoho sloužících pouze udržuje palác, nepřichází téměř do styku s panstvem. Jsou velmi pečlivě vybráni, prověřeni, zaškoleni. Byla by škoda se jejich služeb vzdávat, Milosti. Ale pokud Vaše Milost rozhodne, provedeme pochopitelně výměnu celého služebnictva.“

„Pane Vincente,“ rozhodne se markýz vzít svůj osud do vlastních rukou, „domluvíme se později. Seznámíte mě se služebnictvem, promluví si s nimi a poté se rozhodnu. Nepochybně využiji i doporučení pana hraběte, některé posty chci rozhodně obměnit.“

„Jak si bude Vaše Milost přát,“ přikyvuje Burdain, „Vaše Milosti, komnaty pro Vaší Milost jsou již nachystány. Vaše Milost naznačovala, že nemá v Paříži mnoho osobních věcí. Pokud se Vaše Milost rozhodne, může začít tento palác využívat okamžitě.“

„Pravděpodobně této možnosti využiji,“ rozhodne se mladík, přehlédne varovný pohled svého přítele. Ano, možná trochu riskuje, ale nemůže všechny jen podezírat.

„Do dvou dnů zařídím některé sloužící,“ řekne očividně nepříliš spokojený hrabě, „Rozhodně bych doporučil nové obsazení kuchyně.“

„Zdejší kuchyně je velmi vybraná, je možné se zeptat všech hostů,“ dovolí si znovu odporovat správce.

„Mám své důvody ...,“ nemíní nic vysvětlovat Geoffi.

„Jak si bude Vaše Milost přát,“ pokrčí rameny Bourdain, tváří se rezignovaně, ačkoli některé kroky naznačované hrabětem považuje za zbrklé a pro chod paláce za škodlivé.

„Zítřa během dopoledne bude mít pan markýz běžné návštěvy svých učitelů, na pozítří je potřeba připravit oběd pro pana markýze a manželé de Cavarlene. Větší slavnost uspořádáme později, jako oslavu příchodu pana markýze ke dvoru, po jeho představení králi.. Hosty budu mít na starost já, vy se postaráte o zajištění celé oslavy. Chápete?“

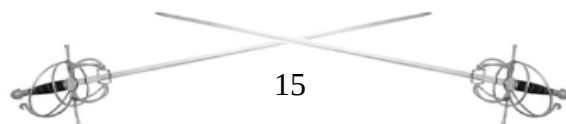
„Jistě, Excellence,“ ukloní se zdvořile správce, „Ve zdejším paláci proběhlo vícero slavností, hosté byli dle všeho spokojeni. Vždyť i Vaše Excellence se některých slavností zúčastnila,“ dodá s jemnou výčitkou.

„Ano, uznávám, zdejší slavnosti vždy měly svou úroveň,“ připustí dost neochotně hrabě, pak se obrátí na svého přítele, „Pane markýzi, respektuji vaše rozhodnutí zůstat ve svém paláci. Nechám vám donést pár vašich věcí z hostince. Mám mnoho jiných povinností a půjdu teď za nimi. Jste si opravdu jistý svým rozhodnutím? Nechcete se raději nastěhovat až zítra ráno?“ podívá se velmi významně.

„Nikoli,“ ignoruje Pierre varovný pohled, kterému rozumí. Pokud by na něho byl uchystán komplot, zůstane v paláci zcela sám a vydán nepřátelům všanc. Ale věří své intuici, dokonce se mu líbí i ten směšně mrkající vynervovaný mužík, jehož entuziasmus nelze přehlédnout, určitě své práci rozumí. Není vždy vhodné rozmetat zaběhané věci a budovat nové. Nemusí se pak těm starým vyrovnat.

„Prosím, dělejte jak myslíte,“ pokrčí rameny pan de Aboa, jako by říkal slovy Piláta Pontského, myji si ruce nad tím, co se zde stane. Raději povstane.

„Vaše Milosti, pokud mohu poprosit,“ řekne rychle správce, „Vyprovodím pana hraběte a vrátím se za Vaší Milostí.“

„Počkám zde,“ přikývne markýz.

Geoffi vrhne ještě jeden významný pohled na svého svěřence, který se dnes poprvé rozhodl nerespektovat jeho rady a v nepříliš dobré náladě opouští palác Almare. Pochopitelně pro něho zdejší prostředí není neznámé, opravdu zde vícekrát byl, zúčastnil se oslav pořádaných paní hraběnkou. Podle jeho mínění však Pierre zbytečně riskuje, zůstává zcela sám v neznámém prostředí, které se může záhy ukázat jako velmi nepřátelské. Ale snad si v tuto chvíli nikdo nedovolí usilovat o život dědice, jeho případný skon by byl až příliš do očí bijící. Ovšem přimíchat trochu jedu do jídla nedá zase tak velkou práci, stejně jako rána dýkou nájemného vraha.

SPRÁVCE VINCENT BURDAIN PODRUHÉ

Markýz de Almare čeká na správce svého nádherného paláce, rozhlíží se po jeho vkusně zařízené kanceláři. Ve své mysli hledá důvody, proč panu Vincentovi důvěřovat, ale i důvody, proč se před ním mít na pozoru. Možná je opravdu naivní, nedokáže plně docenit nebezpečí, kterému může být vystaven. Připomene si smrt pana Henriho, smrt, která se jeví čím dál tím méně srozumitelná. Vždyť vůbec neměla žádný význam, z pohledu osoby, která ji pravděpodobně nařídila.

Stále se nedokáže vyrovnat se skutečností, že je na tomto světě osoba, která ho porodila a posléze odložila. Dokonce se možná podílela i na smrti jeho otce. Zapřela mu jeho původ, odtrhla ho od sestry a ponechala ho v zoufalství nalezence. Jak by se asi odvíjel jeho život, kdyby měl k dispozici odmalička takový přepych, peníze, služebnictvo? Dokázal by být pokorným žákem, dosáhl by vzdělání, kterým se nyní může pochlubit? Nešlo skutečně o boží záměr? Boží zkoušku, zda je opravdu hoden svého dědictví?

Z úvah ho vytrhne návrat mužika, který se dle všeho trochu uklidnil, neboť jeho mrkání se zpomalilo. Přesto jeho nervozita zcela neopadla, mne si ruce, přešlapuje, jako by sváděl boj sám se sebou. Pohlédne teď na svého nového pána, pozoruje jeho mladou ušlechtilou tvář.

„Vaše Milosti,“ vysouká ze sebe, „Vaše Milost je zde v paláci v naprostém bezpečí. Palác je velmi dobře strážěn, veškeré služebnictvo velmi pečlivě vybráno.“

„Pane Vincente, proč bych se dle vás neměl v paláci cítit bezpečný?“ pohlédne mladík přímo do očí správce, jako by chtěl zrakem proniknout do hloubi jeho duše.

„Pochopil jsem z nárázek i posunků pana hraběte de Aboa ... Vaše Milosti, jsem stále zmatený, mnoho se v poslední době událo. Paní hraběnka ... její postavení bylo tak neotřesitelné, tak silné ... náhle je ze dne na den vyhnána z Paříže. Jeho Eminencí, s kterou paní hraběnka ... Vaše Milosti, jsem jen obyčejný úředník, ale občas něco zaslechnu ... nikdy jsem však neslyšel o Vaší Milosti.“

„Byl jsem vychováván v klášteře, v dětství jsem byl velmi nemocný, nebylo jisté, zda se dožiji dospělosti. Bůh však učinil zázrak, uzdravil mé tělo. Má matka mě zaslíbila Bohu, pokud mě ve své laskavosti nechá naživu. Ovšem když se znelíbila a byla odeslána do vyhnanství, bylo rozhodnuto, abych opustil církev a vrátil se do světského života,“ sdělí markýz oficiální historku svému správci.

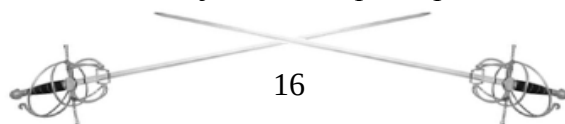
„Rozumím ... Vaše Milosti,“ ulekne se náhle Burdain, „Nedovolil bych si zpochybňovat nároky Vaší Milosti,“ rozmrká se při pomýšlení, jaké podezření mohl svými slovy vyvolat, „Příchod Vaší Milosti byl ohlášen panem de Concestion, všechny dokumenty jsou řádně podepsané ... jen jsem nabyl dojmu, že Vaše Milost přichází z pohledu paní hraběnky tak trochu nevhod,“ vypadne z mužika, vzápětí se sám zhrozí svých slov.

„Trochu nevhod?“ rozesměje se Pierre, „Trochu nevhod?“

„Omlouvám se, Vaše Milosti, nevím co hovořím, jsem tak zmatený ...“

„Nezlobím se, pane Vincente,“ říká mladík příjemným hlasem, v němž po nějaké zlosti není ani památka, naopak je plný pochopení, „Vyzval jsem vás k upřímnosti, proto mluvte zcela bez zábran.“

„Paní hraběnka, Milosti, měla velkou a neotřesitelnou moc ... její pád je proto velmi překvapivý,“ rozhodne se vyhovět výzvě Burdain, „Něco jsem stačil pochopit, Milosti. Občas se stává ... u dvora,

někdo upadne v nemilost, ze dne na den. Ale postavení paní hraběnky ... změna chování pana de Concestion, který byl jejím důvěrným přítelem ...“

„Boží cesty jsou nevyzpytatelné,“ pomůže si frází markýz, pak se však zastydí za takovou malost, „Pane Vincente, budu vám něco vyprávět. Jde o sdělení jen pro vás, je určeno toliko vašim uším. Možná však pochopíte více, pokud i já k vám budu upřímný,“ pohlédne správci do očí, čte v nich zmatek i strach.

„Vaše Milost mi není povinována nic vysvětlovat ...“, zbledne ještě více Burdain, je-li to vůbec možné.

„Nejde o povinnost, pane Vincente, jde o vzájemnou důvěru. Jak jsem pochopil z vašich předchozích slov, máte tak říkajíc pod palcem celé hospodaření. Jste osoba, na které budu velmi závislý. Vy zase můžete mým jediným rozhodnutím o své postavení přijít. Nechci, abyste žil ve strachu, ale ani já nemám zájem se obávat, zda jste dostatečně loajální. Proto vám řeknu jeden příběh, který vám, jako muži chytrému a vzdělanému, mnohé možná napoví. Posad'te se, pane Vincente,“ dodá Pierre a ukáže na křeslo po své levici.

Mužik poslechne, jeho pozadí spočine na polstrovaném podkladu, nicméně se vrtí, jako by dosedl na trní. Mladík začne vyprávět svůj příběh, poněkud upravený, nicméně pravdivý. Pouze zamlčí některé jeho části. Začne svým dětstvím, které strávil v klášteře, zmíní se o svých pocitech, když nevěděl nic o svém původu. Vynechá dramatické okolnosti okolo pátrání pana hraběte de Aboa, přenese se do chvíle, kdy mu je oznámeno, kým ve skutečnosti je. Vylíčí svou návštěvu na zámku Almare, velmi dojemně popíše příhodu s obrazem, jehož tak umě využil angerský biskup.

Pierre má dar slova, dar projevu. Jeho vyprávění strhává posluchače, jeho hlas zní lahodně, nelze mu nevěřit. Pan Burdain je pozorný posluchač, chvílemi skoro zapomíná mrkat, uklidňuje se. Mladík ho dostává svou přirozeností, ve které není ani stopa po panské nadutosti, jaké si ve svém životě užil dostatek, jakou mu před chvílí předvedl pan hrabě de Aboa. Zároveň je dojatý příběhem chlapce, ač mu jeho zaslíbení Bohu výměnou za jeho uzdravení připadá poněkud přitažené za vlasy.

„Pane Vincente,“ usměje se na závěr svého vyprávění markýz, „znáte alespoň zkráceně můj příběh. Tím také odpovídám na vaši otázku, zda náhodou nepřicházím nevhod ... prosím, nechte mi domluvit, pane Vincente. Ano, z pohledu paní hraběnky opravdu nepřicházím právě vhod. Doposud se ona sama starala o mé dědictví. Není z její vůle, že jsem byl povolán ujmout se svého majetku a zaujmout své postavení, které mi dle vůle boží a světské spravedlnosti plným právem náleží.“

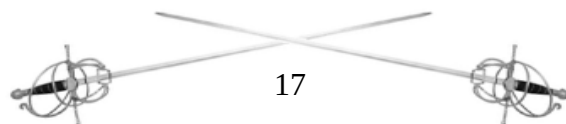
„Vaše Milosti, práva Vaší Milosti ...“

„Pane Vincente,“ řekne teď mladík velmi důrazně, „byl jsem povolán, abych se ujal svého postavení. Dosáhl jsem jistého stupně poznání. Jsem rozhodnutý si své nynější postavení udržet. Nehodlám se již nikdy svých práv vzdát. Přijímám dědictví po svém otci, ačkoli se tak děje ne zcela v souladu s přáním mé matky. Ano, z této kombinace pramení obavy, vyjádřené panem hrabětem. Někdo rozhodl o vyhnání mé matky, ta samá osoba rozhodla o uznání mých práv. Mezi námi, tou osobou je samotný první ministr, Jeho Eminence kardinál Richelieu. Proto vás navštívil pan de Concestion. Pokud na vás činil nepřiměřený nátlak, tak mu promiňte, pane Vincente. Snažil se mi jen ulehčit převzetí mých statků. Objevily se totiž ne tak zcela neopodstatněné obavy z reakce mé matky. Musí se cítit svým způsobem zrazena, neboť přichází o svá privilegia a ty naopak získávám já. Trochu zamotaná historie, jak se zdá.“

„Vaše Milosti, nikdy bych si nedovolil protivit se rozhodnutí Jeho Eminence,“ tváří se hrozně vyděšeně mužik, dobře ví, co se povídá, jak dopadají ti, co se znelíbí Jeho Eminenci, či, nedej Bože, se její vůli dokonce protiví. Také by mohl jednoho dne zmizet ...

„Z ničeho takového vás nepodezírám. Ale ne každému ze služebnictva se třeba musí líbit změna pořádků. Nemusí se smířit s odchodem paní hraběnky a příchodem jejího syna. Kdyby se synovi něco stalo, kdyby si ho Bůh povolal k sobě, přišel by tak o svá práva ...“, vyřkne markýz hypotézu, při které jemu samotnému přeběhne mráz po zádech.

„Vaše Milosti!“ vyskočí Burdain jak vystřelený prakem, „Vaše Milosti!“

„Uklidněte se, pane Vincente, já vás přeci z ničeho neobviňuji. Ani nikoho v tomto paláci. Jen jsem považoval za nutné vysvětlit vám obavy pana hraběte. Jak vidíte, zůstal jsem sám v tomto paláci, jen se svým kordem, který mám toliko na okrasu. Jak více vám mám dokázat svoji důvěru? Já se doposud učil bojovat toliko slovem, nikoli jakoukoli jinou zbraní. Vyzval jsem vás k upřímnosti a nyní jsem já sám vám šel příkladem. Ale co jsem vám řekl, neopustí tyto stěny, pane Vincente. Ostatnímu služebnictvu musí stačit prostý fakt, že přišel právoplatný dědic převzít svůj majetek a od dnešního dne se stává jejich novým pánem. Kterému buď budou věrně a dobře sloužit, nebo si budou muset hledat jiné místo.“

„Samozřejmě, Milosti, umím udržet tajemství.“

„Spoléhám na vás, pane Vincente. Spoléhám i na váš odhad, co se týká služebnictva. Vy jste si ho dle všeho vybral k obrazu svému. Vy zvažte, nakolik můžeme sloužícím věřit a zda si je ponecháme všechny či některé vyměníme. Nehodlám se s obavami otáčet přes rameno, nehodlám s obavami přijímat krmi ze zdejší kuchyně.“

„Vaše Milosti, snad se nedomníváte ...“, rozšíří se oči Burdainovi hrůzou.

„Nedomnívám se ničeno, pane Vincente. Ale některý ze sloužících by mohl být velmi oddán mé matce a ve snaze zvrátit nové pořádky se chopit iniciativy tím nejméně zbožným způsobem. Takové jednání je velmi nepravděpodobné, ale nelze ani zcela vyloučit. Historie, kterou dobře znám, je plná podobných tragických náhod a činů. Pane Vincente, jsem teď svým způsobem zcela ve vašich rukách. Služebnictvo je vaší výsadou,“ vykrouží mladík na své tváři úsměv.

„Vaše Milosti, nikdy bych nepomyslel ... Vaše Milosti ... Vaše Milost nemluvila s paní hraběnkou, s matkou ...“, koktá mužík.

„Nikdy jsem svou matku neviděl, pane Vincente,“ odpoví po pravdě Pierre, „Nic o ní nevím. Pouze co mi sdělili, velmi kusé zprávy. Přijímám bez výhrad svůj předchozí osud, přijímám historku o mém zasvěcení Bohu mou matkou, ač jste se jí dle výrazu ve vaší tváři sám zdráhal zcela uvěřit. Nepátrám již ve své minulosti, děkuji Bohu za jeho milost, kterou mi navrátil mé právoplatné postavení.“

„Příběh Vaší Milosti je hrozně smutný,“ mrká zase jak o život Burdain, začíná mu mnohé docházet. Mladík na něj udělal obrovský dojem, jeho tvář, jeho kultivované způsoby, neuvěřitelný projev jeho důvěry k neznámému úředníkovi. Je poznat jeho výchova k pokoře, naopak naprostá absence panských způsobů. Nerozumí sice proč došlo k tak dramatickým událostem, kdy se od paní hraběnky odvrátil její velký ochránce kardinál Richelieu i její milenec pan de Concestion. Teď je tady její syn, který má dle všeho přízeň zmíněných osob. Je nutné s ním vyjít.

„Pane Vincente, ujal jsem se svých práv a již se o ně nikým nehodlám nechat připravit. Nevím nakolik se vám taková změna zamlouvá, ale prosím, abyste ji přijal a zařídil se podle toho. Paní hraběnka je na dobu neurčitou v Anglii. I pokud by se za nějaký čas vrátila, nezmění se nic na mém postavení, zůstanu nadále jediným právoplatným dědicem a majitelem,“ říká velmi důrazně a přesvědčivě Pierre.

„Chápu, Vaše Milosti,“ přešlapuje nervózně mužík, svádí sám v sobě boj, zda má či nemá být zcela otevřený. Způsob jednání mladého šlechtice ho však uchvátil, on bude jistě dobrým pánem, už jenom tím, že na rozdíl od mnohých urozenců je vzdělaný a kultivovaný, „Vaše Milosti, chtěl bych Vaší Milosti něco ukázat.“

„Něco ukázat? Moje komnaty? Velmi rád si palác prohlédnu.“

„Komnaty i palác Vaší Milosti také ukáži, velmi brzy. Nyní bych chtěl Vaší Milosti ukázat naši pokladnu, vlastně takovou větší pokladnici,“ říká správce, nečeká na souhlas a vykročí ke dveřím.

Pan de Almare se zvedne a chce se vydat stejným směrem, nicméně se zarazí. Správce se začíná chovat poněkud divně, dveře zevnitř uzamkne, poté přistoupí k oknům a velmi pečlivě zatáhne závěsy, čímž se místnost ocitne ve značném šeru. Markýz stojí zaražený, netuší co mužiček vyvádí. Dokonce jím projede záchvěv strachu, správce je sice droboučký, ale může mít někde zbraň ...

Burdain však žádné nepřátelství neprojevuje, překvapivě směřuje ke svému pracovnímu stolu, zapálí svícen na něm stojící. Poté se obrátí ke stěně, čímsi na ní pohne a otevře část knihovny za stolem. Objeví se vchod k točitému schodišti, které směřuje do podzemí.

„Když dovolíte, Vaše Milosti, půjdu první,“ říká Burdain, nijak si nevšímá překvapení markýze.

Hned na kraji schodiště správce zapálí louči a sestupuje po dřevěných bytelných schodech snad do pětimetrové hloubky. Vůbec se neohlíží, zda ho mladík následuje. Ten chvíli zaváhá, stojí nad schodištěm, dívá se do tmy rozbité svitem louče a na chvíli se znovu zalekne. Sám sebe předchozími hypotézami vyplašil, kdyby se ho někdo chtěl zbavit, nabízí se mu tam dole ideální příležitost. Tajný vchod se zase zavře a jeho už nikdo nikdy nespatri ...

Poslední schod markýze dovede na tvrdou hliněnou podlahu. Krátká a asi dva metry široká chodba končí těžkými, okovanými dveřmi s několika zámky. Ty mužik začne odemykat a dveře s vynaložením pro něho velkého fyzického úsilí otevře. Ocitnou se v místnosti o rozloze minimálně dvaceti metrů čtverečních. Zapálení několika svícňů rozjasní celý prostor. Pierre spatří několik truhlic, několik obrazů, nějaké sochy a různé keramické výrobky.

„Zde v těchto truhlicích jsou drobné předměty, které nejsou bezcenné, ale jejichž cena není zase tak vysoká. Jde spíše o různé umělecké předměty. V této malé truhle jsou mince drobnějších hodnot,“ vysvětluje Bourdain.

„Toto je hotovost, o které jste mluvil?“ rozhlíží se zřetelně zaskočený mladík.

„Hned to bude, Vaše Milosti,“ zamrká správce, je ve svém živlu. Přistoupí k zadní stěně, ze všech částí prostoru nejhůře osvětlené. Čímsi pohne a ve stěně vznikne otvor asi metr široký, jak se kamenné dveře vyklopí směrem dozadu.

„Velmi působivé,“ neudrží se markýz.

„Jistě. Vaše Milosti, prosím, může vzít Vaše Milost ještě jednu pochodeň?“ požádá mužik.

Pierre se chopí zdroje světla a následuje správce. Ocitne se v další místnost, stejně velké jako ta, z níž vešli. Hned na kraji však jsou instalovány bytelné kovové mříže zabudované do země. Následuje uvolnění dalšího mechanismu a teprve pak se dostanou příchozí do prostoru, kde jsou dvě větší a jedna menší truhlice.

„Tady máte skutečný majetek, Vaše Milosti,“ řekne prostě Burdain, „V této první truhle je již zmiňovaná hotovost, v této druhé různé předměty větší hodnoty, zlaté pohárky, nějaké zlaté a stříbrné pruty, v této třetí jsou šperky, které tu nechala vaše matka a které jsem zatím neprodal,“ říká a odemyká víka.

„Pane Vincente, vždyť vy tady skrýváte skutečný poklad!“ dívá se vyjeveně markýz na malého muže, jehož obličej září.

„Ano, Vaše Milosti. Proto jsem říkal, že neumím odhadnout, co si všechno vzala vaše matka. Mám vše sepsané a uložené na tajném místě ve své pracovně, ale neměl jsem doposud čas všechny položky zkontrolovat.“

„Pane Vincente, nemám opravdu slov! Vždyť jde o ohromné bohatství, pokud se nemýlím!“

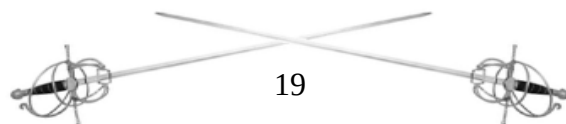
„Nemýlíte, Vaše Milosti, zde jsou předměty za statisíce liber. Některé ani nelze přesně vyčíslit, hodnota majetku zde dole rozhodně přesahuje hodnotu milionu liber.“

„Opravdu nemám slov, pane Vincente,“ nedokáže markýz skrýt své obrovské překvapení, vlastně i naprostý šok, takové bohatství si vlastně ani nedokáže představit.

„Vaše Milosti mě žádala o upřímnost. Proto jsem se rozhodl ukázat vám tento prostor. O tom, co je zde dole, vím toliko já, paní hraběnka a nyní i Vaše Milost. Něco asi tuší pan de Concestion, ale pokud vím, nikdy zde nebyl. Tyto poklady vaše matka shromažďovala mnoho let, možná dvě desítky let, měla je různě uschované. Zde jsme je shromáždili a uschovali až v posledních letech. Asi před čtyřmi roky jsem nechal vybudovat tyto prostory, respektive je renovovat. Ti, co prostor budovali, byli přivezeni z ciziny a tam se také později navrátili. Není tak jednoduché odhalit jednotlivé mechanismy, zatím jejich ovládání znám jen já a paní hraběnka, nyní jejich tajemství sdělím i Vaší Milosti ...“

„Jste opravdu zajímavý muž, pane Vincente,“ je stále konsternovaný velmi bohatý mladík.

„Vaše Milosti, velmi si cením své práce, učiním vše, abych si ji udržel,“ přiznává se Burdain, „Nepracoval jsem jen na této místnosti, ale nechal hodně upravit celý palác. Stálo mě to velké úsilí, bylo by mi velmi líto zdejší úřad opustit. Až si prohlídnete všechny místnosti v paláci, Milosti, vyberete si ty,

které vám budou nejvíce vyhovovat. Když budete mít nějaké požadavky, nechám podle nich prostory upravit. Vynasnažím se plně uspokojit Vaši Milost.“

„Pane Vincente, za tuto vaši upřímnost vám opravdu děkuji.“

„Vaše Milosti, musím se přiznat, trochu jsem váhal. Paní hraběnka si rozhodně nepřála, abych Vaši Milosti o tomto prostoru říkal. Dokonce mi to velmi přísně zakázala. Pan de Concestion na mě naopak významně naléhal, abych vám ukázal vše. Byl jsem ze všeho opravdu zmatený, vždyť pan de Concestion a paní hraběnka ... Vaše Milosti, jsem jen úředník a mám strach. Velký strach. Nejen o svůj úřad, Milosti ...“ začne znovu mrkat mužík.

„Pane Vincente, uznávám, vše je poněkud komplikované. Velice si cením vaší upřímnosti. Určitě jste učinil závažné rozhodnutí. Opravdu jste mi tyto prostory nemusel ukazovat, rozhodně ne hned při našem prvním setkání. Pane Vincente, mohu se rozhlédnout? Jsou zde vyložené skvosty ...“

„Jistě, Vaše Milosti, prosím,“ říká správce podbízivě.

Postupně asi půl hodiny prohlízejí cenné předměty, k mnohým žádá mladík vysvětlení, k mnohým se mu ho dostane, bohužel o historii dalších nemůže mužík nic podstatného sdělit.

„Pane Vincente, jak je vůbec možné nashromáždit takové obrovské jmění?“ položí na závěr svého prohlížení podstatnou otázku markýz.

„Vaše Milosti, vaše matka, paní hraběnka, vždy lpěla na majetku, jeho hromadění, jak jsem pochopil. Něco je dědictví po vašem otci, něco po druhém manželovi. Další prostředky byly získány různými obchody. Bohužel jsou zde také příjmy, které jsou tak trochu problematické.“

„Problematické?“

„Jedná se o již zmíněné půjčky, většinou na vysoký úrok. Rozhodně nic, co by se příliš hodilo k vysoce urozené dámě. Vzhledem k jejímu postavení a moci, dokázala vždy přimět věřitele, aby půjčku i s úroky vrátili, případně dali náhradu, nemovitost, drahocennost. Pak zde jsou ještě ... jak správně tyto peníze nazvat ... prostě pozornosti. Paní hraběnka získala peníze za pomoc v nějaké záležitosti. Zařídila audienci, pomohla někomu se domoci nějakých výhod ... vzhledem k jejím známostem.“

„O jakou pomoc se jednalo?“

„Různě, Milosti. Například někdo chtěl úřad, potřeboval podporu, přímluvu. Paní hraběnka tyto známosti má, proto pomohla. Nechala si ovšem za vše platit.“

„Dost nechutné, nemyslíte? Na tak vznešenou osobu ...“

„Milosti, metody jsou možná trochu odpudivé, ale jak vidíte zde okolo, vynášejí ...“

„Ještě nějakým jiným způsobem získávala peníze?“

„Pak ... nevím ...“, je na rozpacích Burdain, „možná tak trochu i vydírání ...“

„Vydírání?“ objeví se v tváři mladíka další údiv.

„Bohužel jsem byl asi dvakrát nepřímým svědkem podobné rozmluvy, ze které by se podobné indicie daly vypožorovat. Vaše paní matka lpí na majetku, proto na rozdíl od mnohých zbytečně neutrácela, ačkoli si jistě žila více než dobře ...“

„Raději se již neptám.“

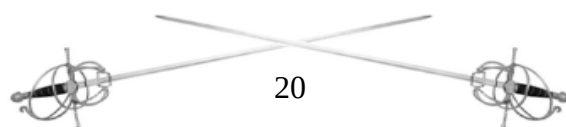
„Vaše Milost má pravdu, někdy je lepší příliš nevědět. Omlouvám se, Milosti. Chtěl jsem říci ... tyto cennosti, peníze, jsou nyní k dispozici Vaši Milosti. Vyšel jsem vstříc panu de Concestion, ale především ...“, zarazí se mužík, zamrká, pak pokračuje, „Především však Vaše Milost ... nevím, zda smím pokračovat ...“

„Prosím, pane Vincente, mluvte,“ řekne medovým hlasem markýz.

„Vaše Milost je ke mně velmi vstřícná ... Vaše Milost si již prožila mnohé, než se domohla svých práv, jak jsem pochopil. Vaše Milost si tento majetek zaslouží ...“

„Pane Vincente, posledním vašim tvrzením si nejsem jistý. Moje veškeré zásluhy dle všeho začínají a končí tím, že jsem se narodil správným rodičům. Moje zásluha na ohromném bohatství, které jsem spatřil v Anjou a nyní i tady, je naprosto veškerá žádná.“

„Pokud uvažuje Vaše Milost takto ... snad. Ale Vaše Milost žila celý život v odříkání a neužívala si nic z dědictví po svém otci. Nyní Bůh učinil nápravu. Možná i já jsem božím nástrojem.“

„Snad, pane Vincente, snad. Pane Vincente,“ rozesměje se náhle mladík, „představte si, před pár týdnů jsem spatřil vzácnou knihu, po které jsem zatoužil. Bohužel byla příliš drahá, stála plných sto liber. Nemohl jsem si ji dovolit, ač se mi velmi líbila.“

„Knihu?“ zvedne překvapivě zrak správce, „Vaše Milosti, pokud si bude Vaše Milost přát, koupíme pro Vaši Milost celou knihovnu. Stála celých sto liber ...“, objeví se náznak smíchu na tváři mužička, „Říkáte plných sto liber?“ neudrží se a rozesměje se.

„Ano, nekřesťanský drahá,“ směje se markýz, hrábne do truhly plné zlatáků a nechá je proudit skrz prsty, „Přitom, pane Vincente, některé knihy se vlastně nedají penězi vůbec vyvážit. Obsahují nesmírné moudrosti, zkušenosti velkých učenců. Co jsou proti nim tyto kovové střípky ...“

„Slyšet taková slova od tak urozeného muže ... Vaše Milosti ... omlouvám se. Ale jsem opět velmi překvapený.“

„Možná budete ještě víc, pane Vincente. Váš nápad s knihovnou se mi velmi zamlouvá. Vlastně bude vaším prvním úkolem zřídit knihovnu, pokud zde žádná není.“

„Prvním úkolem?“

„Nezdá se vám moje přání?“

„Vaše Milosti, vy rozkazujete. Ale jsem překvapený. Očekával bych ...“, zarazí se mužík.

„Copak byste očekával?“

„Vaše Milost naznačila ... nemá mnoho oblečení, střevíce ... přesto uvažuje Vaše Milost především o knihovně ... velmi nezvyklé ... v kruzích Vaší Milosti.“

„Asi se vám jevím jako blázen, co, pane Vincente?“

„Milosti, něco takového bych si nikdy nedovolil tvrdit ...“

„Ale máte podobný názor,“ rozesměje se znovu srdečně markýz.

„Vlastně právě naopak, Milosti. Nejsem vzdělaný jako Vaše Milost, jak jsem pochopil z vyprávění Vaší Milosti. Ale zase tak nevzdělaný nejsem. V mém postavení je vzdělání velmi důležité, bez něho bych nikdy nemohl svůj úřad zastávat ... proto Vaši Milost chápu.“

„Touha po poznání mi velmi pomáhala, vlastně mě někdy jako jediná držela nad vodou, když jsem byl velmi zoufalý, pane Vincente.“

„Vaše Milosti, koupíme tolik knih, že je Vaše Milost bude muset číst roky ...“

„Roky ...“, zavrtí hlavou mladík, „Panebože, stále nemohu uvěřit! Vždyť já jsem nesmírně bohatý muž, pane Vincente.“

„Velmi bohatý, Milosti,“ kývá hlavou Burdain, „Vaše Milosti, možná se některé vědomosti nedají vyvážit penězi, ale mnoho se za peníze pořídit dá. Vaše Milost nyní může mít vše, po čem zatouží.“

„Vše po čem zatouží ...“, posadí se Pierre na okraj truhly, hrábne mezi mince a hraje si s nimi, „Boží cesty jsou opravdu nevypočitatelné ...“

„Někdy snad, Milosti. Mám velkou radost, když vidím Vaši Milost takto spokojenou.“

„Spokojenou?“ zarazí se mladík, „Řekněme spíše zcela konsternovanou. Vůbec mi stále nedochází, jak moc se můj život mění!“ chvíli se zamyslí, pak se mu však obličej zakaboní, „Také si ale začínám uvědomovat, jak asi musí být paní hraběnka, když byla od tohoto svého pokladu odehnána a ten teď mohu využívat já, její syn, kterého ...“, zarazí se, málem by se v euforii podřekl.

„Ach ano, paní hraběnka,“ objeví se na tváři správce velmi ustaraný výraz, „Vaše Milosti, učinil jsem dnes velmi závažné rozhodnutí. Pokud by ... pokud by se paní hraběnka dozvěděla ... kdybych jí poté padl do ruky ...“, zbledne jak stěna a začne hrozně mrkat, „V takovém případě bych ...“

„Pane Vincente, jste teď mým úředníkem, správcem mého majetku. Bůh vás navedl na správnou cestu a považuji vaše rozhodnutí za jeho vůli. Nemusíte se obávat, postarám se, abyste svého dnešního rozhodnutí nikdy litovat nemusel.“

„To doufám, Milosti, to doufám,“ vzdychá mužík.

„Pane Vincente, je asi nejvyšší čas se vrátit ze sklepení na zem. Rád bych si prohlédl palác a komnaty, které jste pro mě připravil,“ přejede si přes čelo rukou markýz, je stále v šoku, takové jmění si nikdy ani ve snu nedokázal představit.

„Jistě, Milosti, však se sem Vaše Milost může kdykoli vrátit,“ odvětlí Burdain, „Cestou zpátky seznámím Vaši Milost s tajným mechanismem k jednotlivým překážkám k pokladnici. Prosím, Milosti. Prohlídka paláce bude jistě také zajímavá, palác skrývá opravdu krásné prostory. Muž rozhledu Vaši Milosti jistě ocení mnohá umělecká díla, další cennosti,“ je opět ve svém živlu, „Interiér paláce má také hodnotu mnoha set tisíc liber, Milosti. Vaše Milost ale jistě ocení i uměleckou hodnotu mnoha předmětů, obrazů, gobelínů, nábytku.“

„Už se těším, pane Vincente. Již jen zvenku vypadá palác úchvatně, krásný je i vestibul, do kterého jsme vstoupili. Pane Vincente, jsem nesmírně zvědavý, nebudeme litovat času, chci vidět všechny komnaty, místnosti ...,“ říká Pierre, který si stále připadá jak ve snu, v nádherném a neskutečném snu.

„Vaše Milosti, začneme tímto prvním, vlastně posledním mechanismem ...,“ pustí se správce do výkladu a názorných ukázek, kdy si mladík sám odstraňování překážek ke svému pokladu vyzkouší.

DŮLEŽITÁ AUDIENCE

Hrabě de Aboa čeká na audienci u Jeho Eminence. Je brzký čas, kdy ještě zdaleka nezačíná oficiální program prvního ministra, kdy je možné vykonat nepozorovaně schůzky, tajná jednání. Geoffi není takto přijímán poprvé, přesto má vždy husí kůži. Z kardinála má obrovský respekt, pokud se vyžívá v různých pletichách, při setkání s Richelieuem na něj vždy padá tíseň.

Když je vyzván ke vstupu komorníkem, cítí, jak se mu chvějí kolena. On byl příčinou nepříjemností, které Jeho Eminenci před nedlouhým časem donutily jednat a je dost pravděpodobné, že za tuto svoji iniciativu dvakrát chválen nebude. Upadnout do nemilosti by znamenalo buď konec jeho snažení získat u dvora významné postavení, nebo alespoň velmi vážnou komplikaci pro jeho plány.

Hrabě vstoupí do prostor běžné veřejnosti nedostupných, do prostor, kde tráví první ministr chvíle odpočinku a relaxace, ale také velmi intenzivní práce, vede tajná jednání, studuje depeše, vyhodnocuje zprávy svých agentů, jejichž síti omotal nejen Francii, ale od nichž sbírá informace vlastně z celé Evropy. Právě znalosti o svých protivnících, perfektní připravenost na každé jednání, ho v oboru diplomacie i vnitřní politiky činí téměř dokonalým. Když k těmto skvělým znalostem přidá své schopnosti je vhodně využít, není divu, jakého postavení dosáhl, jakou moc nyní drží ve svých rukách.

Nyní sedí za stolem, zvedne zrak k příchozímu, v jeho očích je chlad a naznačení velké nadřazenosti nad červem, kterého se ve své velkodušnosti vůbec rozhodl přijmout a vyslechnout.

„Pan hrabě de Aboa,“ řekne unylým hlasem, který nedává zatím tušit šlechtici, jak si vlastně stojí, co může v následných minutách očekávat.

„Přicházím nevhod, Vaše Eminence? Pan komorník říkal ...,“ zarazí se Geoffi, neboť v místnosti se nachází ještě další muž, daleko mladší než první ministr, ke všemu velmi rozdílné povahy i vizáže. Zatímco Richelieu působí skoro jak smrtka, druhý muž jak žoviální obchodník.

„Nikoli, pane hrabě. Komorník nic nespletl,“ říká kardinál tvrdě, „Znáte pana Gulia“.

„Ano, Vaše Eminence, kdo by neznal pana Mazariniho věhlasného bývalého sekretáře kardinála Panciroly, pozdějšího papežského nuncia v Paříži, o jehož velkých diplomatických schopnostech se pějí ódy. Jistě i proto si ho Vaše Eminence vybrala do svých služeb,“ uklání se zdvořile pan de Aboa.

„Jules Mazarin, když dovolíte, pane hrabě,“ opětuje pozdrav diplomat.

„Jistě, Jules Mazarin,“ říká jakoby pro sebe Richelieu, moc mu po francouzštění jména diplomata nesedí a i proto mu říká jeho původním jménem, „Jednání pana Gulia v Charesu, která nám zajistila mír se Španělskem a Savojskem před deseti roky, mě přesvědčila o jeho schopnostech. I navedla k úvaze, že bude lepší se setkávat na stejné straně jednacího stolu.“

„Diplomaté jiných dvorů mají nyní již porážku jistou. Vaše Eminence, podpořená umem pana Julese, kdo může odolat,“ pochlebuje Geoffi.

„Děkuji za milá slova, pane hrabě,“ usměje se Mazarin.

„Jen hovořím všeobecně známou pravdu. Jistě vaše schopnosti budou náležitě oceněné, například kardinálským kloboukem.“

„Vida, vida, mám co dělat se zasvěceným člověkem,“ poznamená diplomat, který opravdu o jmenování kardinálem usiluje, „Možná mi pomohou vlivní přímluvci,“ ukloní se směrem k prvnímu ministrovi.

„Pane Gulio,“ ozve se kardinál, který záměrně nechal proběhnout předchozí dialog, nicméně odstup si udržuje i od Mazarina, byť mu začíná být velmi blízkým spolupracovníkem,

„Naše jednání skončilo. Já bohužel musím probrat s panem hrabětem jednu velmi nepříjemnou záležitost,“ dodá a šlechtici přicházejícímu na audienci přeběhne mráz po zádech.

„Vaše Eminence,“ ukloní se Mazarin a spěšně opustí místnost, když se s panem de Aboa rozloučí pokývnutím hlavy.

„Pane hrabě,“ pohlédne přísně Richelieu, „Jak se zdá, dlužíte mi mnohá vysvětlení.“

„Vaše Eminence,“ cítí se Geoffi jak poslední školáček, káraný přísným učitelem, snad jen trest bude přiměřený a přijatelný.

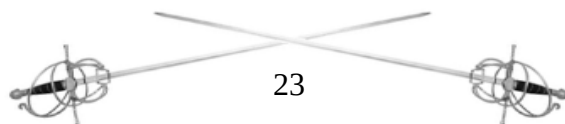
„Jak jste vyřešil svoji kausu pana markýze de Almare?“

„Vaše Eminence,“ zachvěje se pan de Aboa při slovním spojení „svoji kausu“, musí se velmi koncentrovat, bude záležet na každém slůvku, „Pan markýz převzal majetek v Anjou a včera i zde v Paříži. Vede si velmi dobře, velmi rychle si svým vystupováním získal si na svoji stranu oba správce. Dle mého je neobyčejně talentovaným mladíkem, jehož schopnosti by možná v budoucnu bylo možné využít v diplomacii. Vytvořili jsme legendu, jak ze zdravotních důvodů žil až donedávna v klášteře, kterou nám potvrdí angesrský opat i biskup. V následných dnech se pokusím zajistit, aby byl přestaven králi a uveden ke dvoru. Zítra se sejde se svou sestrou. Při jeho talentu pro jednání věřím v úspěch této schůzky. Zatím vše probíhá nad očekávání dobře.“

„Pan de Almare upoutal vaši pozornost?“

„Vaše Eminence, jde o neobyčejně vnímavého mladého muže, s vynikajícím vzděláním a velkým rozhledem. Velmi mě překvapilo, s jakou přirozenou elegancí dokázal ve své nové roli vystupovat. Má neobyčejné předpoklady, pokud je někdo dokáže podchytit a rozvinout, může z něj učinit velmi schopného spolupracovníka.“

„Vypořádal jste se s dalšími dvěma muži, kteří jsou do této ošklivé historky zasvěceni?“

„Pan baron de Taille potrestal vraha svého bratra, ale určitě si myslí své o podílu paní hraběnky na tomto zločinu. V tuto chvíli však zaopatřil své panství a vrátil se do služby. Slíbil neučinit žádné nečekané kroky.“

„Ten druhý muž?“

„Pan hrabě de Godille pochází z velmi dobrého a starého rodu meče. Jak jsem ho stačil poznat, je bezprostřední, ale na své cti lpící muž. Měl pokud vím slíbenou podporu při získání důstojnického místa v některé jednotce královské gardy. Možná by si zasloužil ještě pár drobností.“

„Pár drobností?“ zaboří teď první ministr pronikavý zrak do vyslýchaného nezvedníka.

„Pan de Godille trpí nedostatkem peněz. Ale co vím o jeho rodu, jeho muži vždy vynikali statečností a čestností. Hledá své uplatnění, jde o šlechtice s dobrým rodokmenem, kterému dle všeho slovo čest není cizí.“

„Znám rod pánů de Godille, pane hrabě,“ říká bez projeveného zájmu Richelieu, „S ním jste tedy vypořádání neukončil?“

„Vaše Eminence, pokud vím, pan de Concestion pro něho hledá vhodné místo důstojníka královské gardy. Pokud vím, slíbil mu potřebné lekce. Možná kdyby Vaše Eminence pana de Godille přijala, sama by posoudila, zda by nebylo možné jeho služeb využít.“

„Slíbil jste mu dojednat audienci?“ podívá se dost zle Richelieu na svého nezdárného služebníka.

„Vaše Eminence, kolem nás jsou lidé, kteří mají mnohdy černé myšlenky, černé úmysly. Co jsem zjistil, pánové z rodu de Godille vždy lpěli na svém slovu. Pokud ho dali, jen smrt jim zabránila ho nedodržet. Kdyby pan hrabě obdržel nějakou vhodnou částku a důstojnické místo v gardě, Vaše Eminence by v něm mohla najít dobrého a oddaného služebníka.“

„Dobrého a oddaného služebníka, pane hrabě? Jak se zdá, takových se nám příliš nedostává,“ zabodne znovu svůj pronikavý zrak do šlechtice Richelieu.

„Vaše Eminence má jistě mnoho oddaných a věrných služebníků.“

„Hodně služebníků ano, ale věrné a oddané? Kdekdo intrikuje. Kdo představí pana de Almare králi?“ vrátí se k počátku audience první ministr.

„Ke dvoru by pana markýze mohl uvést pan vévoda de Condé nebo pan markýz de Cinq-Mars.“

„Z jakého důvodu uvažujete o těchto osobách?“

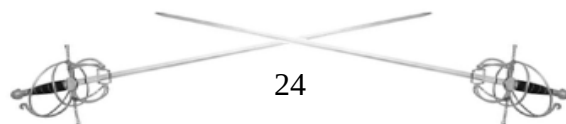
„Vaše Eminence,“ nadechne se hrabě, teď hraje o svou budoucnost, „pan de Almare je velmi vnímavý mladík a v mé přítomnosti se opakovaně vyznal z obdivu k Vaší Eminenci. V jeho případě rozhodně nešlo o žádné předstírání, je doposud nezkažený a upřímný. Věnoval se studiu mnoha věd, k činům Vaší Eminence vzhlíží s obdivem. Pokud by si dokázal získat důvěru zmíněných osob, jistě by při svých schopnostech dokázal vypořádat mnohé. Cítí jistý závazek k mé osobě a pravděpodobně se mi s takovými pozorováními svěří. Pokud by se objevilo něco nevhodného, mohl bych já naopak předat zprávu Vaší Eminenci.“

„Navrhujete využít pana de Almare jako svého špeha?“

„Vaše Eminence, na něco takového by pan de Almare nikdy vědomě nepřistoupil. Je velmi ušlechtilý. Ale je zároveň vynikající pozorovatel, jak jsem si povšiml. Neujdou mu mnohé detaily, kterých si nikdo další povšimnout nemusí. Mohl by být takovým okem, které by mohlo zachytit, kdyby se snad dělo něco nepřístojného.“

„Také však jeho schopnosti mohou využít jiní. Nebo se může stát neovladatelným, pane hrabě. Podívejte se na pana de Cinq-Mars,“ říká Richelieu a ač na době nedá nic znát, rozhodně láskou k jmenovanému netrpí.

„Vaše Eminence, pan de Cinq-Mars nedosahuje svými schopnostmi panu de Almare ani po kotníky. Mohou se možná rovnat svým mládím, krásnou tváří, ale jinak ... Pan de Cinq-Mars je jen ješitný mladík, bohužel dost mdlého rozumu, který neunesl své nové postavení, ke kterému mu Vaše Eminence tak pomohla,“ snaží se pan de Aboa volit vhodná slova, aby opsal skutečnost, kdy právě Richelieu podstrčil zmíněného krasavce ke králi, aby ho jím zabavil. Bohužel hezounek se utrhł ze řetězu a teď vstrkuje růžky.

„Pan de Cinq-Mars není jediným, kdo zapomíná, kým byl podpořen a za jakým účelem,“ pohlédne znovu kárávě kardinál na Goeffiho. Ten okamžitě pochopí.

„Vaše Eminence, já jsem stále oddaným služebníkem Vaší Eminence. Jsem plný vděčnosti za podporu Vaší Eminence a vždy připravený hájit zájmy Vaší Eminence. Pokud však chci získat důvěru vévody d'Orleans či markýze de Cinq-Mars, musím před nimi hrát jistou hru.“

„Vím velmi dobře, pane hrabě, jak se hovoří u dvora pana vévody i jak hovoří pan de Cinq-Mars. Vy sám jste mi jejich postoje, velmi nepřátelské k mé osobě, již opakovaně potvrdil.“

„Vaše Eminence, pan vévoda je v tuto chvíli dle všeho oddaným služebníkem krále. Mezi vévodou de Condé a markýzem de Almare je vzdálený příbuzenský vztah. Paní hraběnka de Besiere byla sice především s vévodkyní de Condé v nepřátelském vztahu, už skoro deset let, od doby ...“ zarazí se hrabě, není možná vhodné připomínat pana de Montmorency, bratra vévodkyně, který skončil po spiknutí proti kardinálovi na popravišti, „Právě proto by rodina de Condé mohla podpořit pana markýze de Almare, pokud jim podám vhodné vysvětlení. Co se týče pana de Cinq-Mars ... Bohužel v poslední době pan markýz nabývá přesvědčení o své nezranitelnosti. Věří v plnou ochranu Jeho Výsosti a při svém mizivém intelektu se vyjadřuje velmi drze. Dokonce někdy i vůči Jeho Výsosti, která mu podobné výstřelky s velkomyslností toleruje.“

„Pane hrabě, jste ctižádostivý muž, svoji kariéru budujete velmi usilovně a cílevědomě. Kdysi jste požádal o podporu a té se vám dostalo, výměnou za jisté služby, které jste nabídl. Někdy vede jen tenká hranice mezi udržením loajality a přejitím do druhého tábora. Takové hry jsou tuze nebezpečné pro osoby, které je rozehrají!“ řekne Richelieu velmi tvrdě.

„Vaše Eminence, jsem oddaný služebník Vaší Eminence a vždy jím zůstanu. Pokud si však chci zajistit důvěru některých osob, musím mluvit jejich jazykem a sdílet navenek některé jejich názory.“

„Co jste tedy sledoval kauzou markýze de Almare? Ušetřete mě však jakýchkoli slov o ušlechtilých cílech. Nepochybně jste sledoval ziskné cíle, či co by vám i třeba později přineslo nějaký užitek.“

„Vaše Eminence, mohu vysvětlit ...“

„Musíte vysvětlit, pane hrabě,“ přeruší kardinál Geoffiho přísně, „Paní hraběnka de Besiere i pan de Concestion dlouhá léta patří k mým spolehlivým služebníkům. Vy o takovém stavu dobře víte, pane hrabě. Přesto jste vytáhl kartu s odloženým dítětem paní hraběnky. Co jste svým útokem sledoval?“

„Vaše Eminence, přiznávám, vedly mě i ziskné cíle. Pan de Almare, tehdy ještě obyčejný kněz, mě opravdu velmi zaujal. Svými schopnostmi. Napadlo mě ho využít. Pak jsem se do všeho začal zamotávat. Vaše Eminence, já přeci na počátku vůbec nemohl tušit, o jak nechutnou historku půjde!“

„Historka je opravdu nechutná, z více stran, pane hrabě,“ konstatuje první ministr suše, čímž však plísňeného šlechtice vůbec nepotěší.

„Pan markýz de Almare je v současné době velmi bohatý a může být mým dobrým spojencem v budoucnosti. Za mou pomoc se mi cítí zavázán a může mi moji službu někdy v budoucnu oplatit. O jeho osudu jsem se dozvěděl opravdu náhodou a neodolal jsem pokušení odhalit více. Navíc jsem v této věci vykonal i nezpochybnitelný dobrý skutek, neboť co provedla hraběnka de Besiere svému synovi byla skutečně hanebnost,“ odvětlí de Aboa, nicméně je v něm malá dušička. Pohybuje se na velmi tenkém ledě a jako by už slyšel nepříjemný zvuk jeho praskání.

„Se zhodnocením chování paní hraběnky de Besiere souhlasím, s vašimi dalšími postupy nikoli. Pokud jste tak toužil pomoci tomu nebohému mladému muži, měl jste za mnou přijít a mohli jsme být ušetřeni mnoha velkých nepříjemností. Dokonce i smrti jiného mladého šlechtice. Paní hraběnka de Besiere vykonal mnoho dobrých služeb a díky vám jsem byl nucen velmi nepříjemné volby! Pokud bych ji podpořil, dopustil bych se dalšího bezbožného skutku na tom mladém nadějném chlapci. Podporou jeho jsem naopak ztratil ženu, která dokázala mnoho významného vykonat. Byla užitečná, přes svoji vrozenou hamižnost. Nebo právě kvůli ní!“

„Vaše Eminence,“ poklekne teď pan de Aboa, sklání hlavu, „Dopustil jsem se chyby, Vaše Eminence, nikoli záměrné, ale přesto jsem nepostupoval správně. Vaše Eminence, jsem připraven své selhání napravit, pokud mi dá Vaše Eminence ještě příležitost.“

„Pane hrabě,“ dívá se velmi zle Richelieu, „zklamat důvěru je velmi lehké, nabýt ji zpět naopak velmi obtížné. Za vaše intriky si zasloužíte víc než jen mé pokárání. Vaše intriky se nedají smazat pouhou omluvou a dalšími sliby, které se mohou opět ukázat jako liché! Jsem s vámi velmi nespokojený, pane hrabě. Velmi nespokojený!“

„Vaše Eminence,“ zůstává v pokleku šlechtic, srdce se mu svírá úzkostí. Když vyvázne dobře, může strávit další kdoví jak dlouhou dobu se svou matkou a bratrem v Bretani.

„Pane hrabě,“ pokračuje dál kardinál, „připravil jste mě o velmi dobrý zdroj, kterým paní hraběnka byla. Dokázala zjistit mnohé, co jiným zůstalo skryto. Bohužel paní hraběnka v poslední době myslela stále více jen na sebe, na hromadění svého majetku. Jak vidíte, stihl ji nyní zasloužený boží trest. Bude trávit dlouhou dobu někde v Albionu a jejího bohatství bude využívat někdo jiný. Ke kterému se opravdu zachovala velmi hanebně. Ani dobrý skutek, který byl i vaším prostřednictvím vykonán pro pana de Almare, nemůže omluvit vaše prostředky a záměry.“

„Vaše Eminence, jsem připravený přijmout trest,“ hlesne pan de Aboa.

„Ano, pane hrabě, zasloužíte si trest. Měl bych vás poslat za paní hraběnkou, abyste si spolu s ní užíval velmi nehostinného ostrovního počasí! Zrovna v době, kdy proti nám intrikují někteří princové na čele s hrabětem de Soissons! Kdy vzrůstá nevraživost v táboře králova bratra, kdy projevuje otevřené nepřátelství pan de Cinq-Mars! Vybral jste si velmi nevhodnou dobu, pane hrabě.“

„Vaše Eminence, kdybych tak mohl svou chybu napravit ...“

„Tuto chybu již napravit nemůžete. Pane hrabě, vyslal jsem vás k vévodovi d'Orleans s jasnými záměry. Vy jste si na jeho dvoře získal jisté postavení, získal jste dle všeho jeho důvěru. Místo toho, abyste v Blois, u dvora vévody, trávil svůj čas a pozoroval jeho konání, intrikujete zde v Paříži! Začínáte se přátelit s panem de Cinq-Mars. Co s vámi mám dělat, pane hrabě? Mám se nyní snad zbavit i svého dalšího zdroje? Dalšího služebníka, který mi snad může přinést tolik potřebné zprávy o konání mých zjevných nepřátel? Zahodit vaše tak dlouho budované postavení? Pane hrabě, jsem díky vám před dalším závažným rozhodnutím. Jak vám mám ještě věřit, po této vaší intrice?“

„Vaše Eminence,“ zvedne teď zrak pan de Aboa, možná přeci jen vysvítá naděje, zůstává však v pokleku, „udělám vše, abych napravit své pochybení. Abych si opět vysloužil důvěru Vaší Eminence. Vaše Eminence,“ rozhodne se vše vsadit na jedinou kartu, „připravil jsem Vaši Eminenci o hraběnku de Besiere. Ovšem ta měla již ve společnosti velmi špatnou pověst. Možná mohu získat pro Vaši Eminenci dva jiné služebníky, mladé, nezkažené, pana de Almare a pana de Godille. Samozřejmě i já budu uchem Vaší Eminence u dvora vévody d'Orleans či mezi pochybnými přáteli pana de Cinq-Mars. Právě záležitost s paní hraběnkou mi pomůže získat jejich větší důvěru a tím i větší příležitost se seznámit s jejich záměry. Tak mohu být prospěšný Vaší Eminenci.“

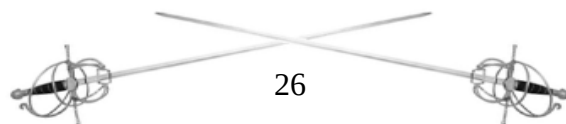
„Pane hrabě,“ naznačí Richelieu krátkým pokynem ruky šlechtici, aby povstal, „snad jste pochopil, co vám bylo naznačeno. Pokud však moji důvěru znovu zklamete, následky si poté přičtete sám,“ dodá hlasem chladným jak led.

„Vaše Eminence, napravím toto nedorozumění. Budu ušima a očima Vaší Eminence u dvora vévody d'Orleans. Rozhodně v dohledné době odcestuji do Blois a navštívím králova bratra. Pokusím se navázat užší vztah i s markýzem de Cinq-Mars. Již jsem v tomto směru také značně pokročil.“

„Pane hrabě, budu vaše počínání sledovat. Váš návrh na využití pana de Almare zní zajímavě. Je však potřeba dohlédnout, aby pan markýz neupadl do tenat intrikánů u dvora. Je nezkušený, důvěřivý a tedy zranitelný. Nechci, aby skončil v táboře mých nepřátel, intrikánů bez skrupulí.“

„Vaše Eminence, dohlédnu na pana de Almare. Připravím ho na vstup ke dvoru. Zároveň dohlédnu, aby dokázal rozlišit správné od špatného a nepodleh lákavým řečem nepřátel Vaší Eminence.“

„Pane hrabě, kdysi jsme učinili dohodu, očekávám její naplňování. Mějte oči otevřené. Další chybu si již, pane hrabě, nemůžete dovolit.“

„Rozumím, Vaše Eminence. Učiním vše, abych důvěru Vaší Eminence nezklamal. Velmi si vážím rozhodnutí Vaší Eminence. Vaše Eminence má ve mně oddaného služebníka,“ hluboce se klaní hrabě.

Richelieu již neřekne nic dalšího, blahosklonným pohybem ruky ukončí audienci. Pan de Aboa učiní zadost protokolům a s mírně roztrávenými nohama vyjde ze dveří. Na chodbě se zhluboka nadechne. Právě tak říkajíc utekl hrobníkovi z lopaty. Nemilost kardinála by mu výrazným způsobem ohrozila jeho další kariéru. Mohl by sice přejít na druhou stranu, možná i toho se první ministr obával, když mu dal další příležitost. Ale moc Richelieuova je obrovská a čelit jeho nepřátelství by bylo nesmírně těžké.

CITOVÁ VÝCHOVA MARKÝZE DE ALMARE

„Jak se Vaší Milosti líbí Paříž?“ nedopustí ona, aby se rozhostilo trapné ticho.

„Líbí ...,“ odvěti on, pak se však usměje, podívá se ženě zpříma do obličeje a dodá, „Madam, musím se vám k něčemu přiznat. Byl jsem vychován v klášteře a vysvěcen na kněze. Osud chtěl jinak, byl jsem okolnostmi donucen přijmout své dědictví včetně světského titulu markýze. Není tomu dlouho a neznám vůbec světský život. Jsem vlastně takto o samotě se ženou poprvé. Vůbec nevím, jak se mám chovat a jak jednat. Omlouvám se, madam, za své rozpaky. Místo abych byl dobrým společníkem, tak tady jen blábolím a třesou se mi ruce.“

„Milý pane markýzi,“ usměje se ona od ucha k uchu, ale mile, přátelsky, bez stínu výsměchu „nemáte se proč omlouvat. I já k vám budu upřímná. O všem dobře vím, pan hrabě de Aboa mně všechno řekl. Já už delší dobu poskytuji mnohým šlechticům služby, které se možná neslučují s morálkou, ale které oni velmi rádi vyhledávají a jsou pro ně potřebné. Přináší jim uvolnění a zapomenutí na některé jejich starosti. Nejsem ani poprvé s mladým mužem, který do té doby nebyl se ženou o samotě. Rozpaky Vaší Milosti velmi brzo překonáme, vaše okouzlující upřímnost a přímost je toho nejlepším důkazem.“

„Děkuji za vaši trpělivost a soucit, madam. Celý dnešní den se vlastně nese v duchu mé výchovy. Nejprve jsem se dozvěděl, jak mám správně chodit, jak se uklánět, jak co říkat. Pak, jak mám správně držet v ruce kord, abych se nezranil a jak přitom narovnat svoje tělo. Dnešní večer je asi završením tohoto dne, kdy vy jste moje učitelka a já váš velmi nepovedený žák.“

„Nepovedený žák? Ale právě naopak, můj milý. Naopak, já jsem velmi potěšena a poctěna. Mít možnost zasvětit do tajů lásky takového krásného a mladého muže mi činí nejvyšší potěšení. Přiznám se vám,“ zamrká šibalsky, „většinou se setkávám s muži, kteří se vám nemohou v ničem rovnat. Jejich převislá břicha, ochablé svaly, rozklepaný podbradek ... naopak, vy jste mládí samo, ukázka mužské krásy, ve svém obleku mi připadáte jak andílek!“

„Děkuji madam, bohužel vůbec netuším, jak vám váš kompliment oplatit,“ přizná se Pierre.

„Milosti, pojďme se domluvit, co vám mohu nabídnout. Ve společnosti se budete setkávat se ženami, které mají velké zkušenosti se životem. Naše společné lekce vás musí naučit mnoha věcem, jak s takovými ženami jednat. Proto jsem zde. Budu se snažit, abych si svou mzdu zasloužila. Nezapomínejte, Milosti, já jsem tu pro vás, abych vás dobře připravila pro vaše další působení v Paříži a ve společnosti. Nenaučím vás,

MADELINE DUPONTOVÁ

jak máte mluvit s princí a princeznami, to se dozvíte od jiného učitele, ale mohu vás naučit, jak máte v intimních chvílích konverzovat se ženami a jak je máte správně pomilovat, aby se cítily uspokojené," říká ona s naprostou samozřejmostí.

„Předpokládáte více lekcí?“ zeptá se on.

„Samozřejmě, Milosti Nic nelze naučit naráz. Až svoji výuku dokončím, mohu vám slíbit, že budete připraven po všech stránkách. Jednou věcí je konverzace, koketování, lichocení, prostě vše, čím můžete ženu zaujmout. Tou druhou záležitostí je pak vlastní milostný akt.“

„Slibuji, madam, vynasnažím se být pozorným žákem. Mám však hned první dotaz. Máte nějaký recept, jak se mám zbavit své dnešní velké nervozity? Podívejte, ruce se mi chvějí, jsem plný rozpaků.“

„To všechno odejde samo, jak bude narůstat vaše sebejistota. Nemusíte se bát, to je věc naprosto obvyklá," odpovídá stále s úsměvem, který však je příjemný, vůbec nedává důvod si jen na chvíli pomyslet, že by se mu snad vysmívala.

„Věřím vám. Prosím, jsem zcela ve vašich rukách.“

„Dobře, Milosti. Aby se nám lépe hovořilo, já jsem Madeline, pokud vás mohu poprosit, říkejte mi tak.“

„Já jsem Paul, vlastně Pierre, ano, říkejte mi Pierre," zakoktá se on.

„Milosti, nehodí se, abych oslovovala tak urozenou osobu jejím jménem ...“

„Naopak, madam ... vlastně Madeline, naopak. Prosím, říkejte mi Pierre, oslovování Milosti mi přijde tak neosobní, otažitě. Prosím.“

„Jak si přejete, drahý pane Pierre," ukáže mu ona své zoubky, doposud překvapivě velmi zachovalé.

„Prosím, jen Pierre, bez toho pána.“

„Jak si přejete, drahý Pierre. Začneme některými radami ohledně konverzace, přitom si něco malého zakousneme a zapijeme vínem. Ale nejprve, milý Pierre, pojd'te si přisednout ke mně, pokusím se vytvořit takovou uvolněnější náladu. Snad se nám podaří trochu prolomit vaši nejistotu a ostýchavost," vyzve ho, malinko se posune na paravánu, aby uvolnila dostatek místa po svém pravém boku.

On se nesměle zvedne a přisedne si. Jelikož mezi nimi zůstává mezera, ona ji vzápětí zcela přirozeně vyplní, posune se blíže k němu a uchopí ho za ruku. Celým jeho tělem projede zachvění, ona ho musí vycítit, ale nepohne ani brvou.

„Milý Pierre, prosím, přitukneme si a budeme si povídat," podá mu jeho pohár s vínem, „bud'te zcela klidný, prostě vám budu říkat, co ženy rády slyší a co je a není vhodné říkat, když se s nimi ocitnete o samotě. Abyste byl připraven na takové chvíle.“

Trvá snad další hodinku, kdy si pouze povídají. Především ona drží řeč, přičemž nedojde více než k letným dotykům, jen asi dvakrát ho pohladí po tváři či mu sevře ruku. On začíná cítit, že se nemusí bát vyjít své pocity, nemusí se stydět. Jejich rozhovor na lechtivé téma není již tak zcela nerovný.

„Pro dnešek by tato část mé výuky mohla skončit," položí ona na stůl pohár a podívá se mu s odzbrojujícím úsměvem přímo do očí, „Mohli bychom přejít k druhé části, však víte, co myslím.“

„Jistě... jistě... rozumím," zakoktá se on a rázem je veta po uvolněnější atmosféře.

„Kdepak tady máte ložnici, drahý Pierre?" zeptá se ona. On cítí, jak rudne, jen ukáže chvějící se rukou na dveře.

„Mohli bychom se do ní přesunout, nemyslíte, drahý Pierre?"

„Ano, jistě, ano," zvedne se a nervózně si mne prsty na rukou.

„Prosím, pojd'me," vezme ho za rámě a vede si ho správným směrem. Zavře za nimi dveře, zůstávají v místnosti intimně osvětlené dvěma svícnými umístěnými v koutě. Obejme ho a poprvé políbí na ústa. Opět se mu rozechvěje celé tělo.

„Správný polibek, milý Pierre, je taky umění," řekne ona, „Pojd'me, odložíme si trochu a já vás s tím trochu seznámím.“

Nečeká na jeho reakci, rozeplula mu vrchní díl šatů a velmi něžně tuto část oděvu svlékne. Poté poodstoupí, odložila ukořistěný kabátec na židli. Sama si rozeplne své šaty a než se on naděje, spočívají

rovněž pohozené přes opěradlo. Zůstává ve spodním prádle, posadí se na širokou postel s nebesy a natáhne k němu ruku.

„Pierre, prosím, pojd'te sem ke mně,“ říká velmi něžně.

Posadí se vedle ní. Ona mu rozepne částečně košili a pak ho znovu políbí na ústa. Pokračuje v této bohulibé činnosti několik minut, ač on líbá velmi chabě, ona už nic neříká, pouze se s ním mazlí. Během toho mu jakoby mimoděk svlékne košili a sama si uvolní prádlo tak, aby jí mohl laskat její kyprá prsa. On přitom cítí, jak tuhne, jak narůstá jeho vzrušení, jak narůstá touha po jejím nádherném těle.

Jeho částečnou připravenost vycítí i ona, zcela přirozeně během mazlení se začíná zbavovat oděvu, než se on naděje, laská její zcela nahé tělo. Cítí, jak mu ona uvolňuje jeho kalhoty, cítí vzrůstající tlak ve svém rozkroku. Nebrání se, když ho něžně svléká, slastný pocit projede jeho tělem, když se dotkne jeho údu. Svalí se na postel, cítí, jak s její výraznou pomocí do ní proniká.

Netrvá dlouho, než vyvrcholí. Vlastně velmi krátkou dobu, uvědomuje si on. Odvalí se na záda a blaženě oddychuje. Ona se k němu natočí, něžně ho políbila na ústa a jemně ho hladí po prsou a břichu.

On je zase ve velkých rozpacích. Neví, co má říci, uvědomuje si, že ji asi příliš neuspokojil, ale bojí se na cokoli zeptat. Na druhé straně se cítí skvěle, už je opravdovým mužem. Tyto dva rozpory v jeho mysli soupeří.

„Milý Pierre, co kdybyste nám přinesl do postele karafu s vínem a pohárky? Máte je připravené na stolku, vidíte?“ zašeptá mu do ucha a ukáže na místo, kde v ložnici služebnictvo připravilo další díl občerstvení.

„Ano, jistě,“ odpovídá on, rychle se posadí, zbaví se kalhot na půl žerdi a nahý chvátá splnit její přání. Když se vrací, nemůže si nepovšimnout, jak pozoruje jeho tělo. Zastydí se, položil táč s karafou a pohárky na postel, sám se uvelebil vedle a rychle se zakryje přikrývkou.

„Není co skrývat, můj milý Pierre,“ natáhne se ona přes táč a odhrne látku, „Naopak, máte se věru čím chlubit! Vaše tělo jistě zaujme mnoho dam, uvidíte, již brzo dokážete mnohé z nich učinit šťastnými.“

„Teď se mi vás oblažit moc nepovedlo, že?“ pousměje se on smutně a podívá se na ni. Nestojí však o pravdu, chce slyšet nějaká slova chvály, byť ví, že si je nezaslouží.

„Ale co vás nemá, milý Pierre,“ zalže ona přirozeně a začne nalévat víno, „Na poprvé to bylo velice dobré. Jen žádné obavy, bude z vás skvělý milenec, ženy si o vás budou s obdivem vyprávět na svých sedáncích.“ dokončí povzbuzování jeho mužské ješitnosti. On pocítí náhlou radost a pýchu, uvěří, protože uvěřit chce. Chopí se svého pohárku.

„Jsem velmi vděčná panu hrabě de Aboa za jeho přání, abych se stala vaší učitelkou v oblasti milování,“ pozvedne ona pohárek, „Být s vámi, milý Pierre, to už není jen moje práce jako obvykle. Být s vámi, je pro mě opravdovým potěšením,“ dodá a s úsměvem hledí do jeho rozradostněné tváře.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

BRATR A SESTRA

Dvaatřicetiletá kněžka lásky Madeline Dupontová odejde z paláce Almare až dlouho po půlnoci. Krásně znavený markýz nedlouho poté usne. Ráno ho probudí sluha, aby ho upozornil na snídani, po níž se rozběhne znovu celý kolotoč denního programu. Mladík se však toho rána cítí tak nějak jinak. Připadá si jako dospělý, jeho nervozita je ta tam a naopak, již se těší na další večerní lekce citové výchovy.

Jeho učitel estetiky si musí povšimnout většího sebevědomí, kterým dopoledne mladík hýří. Lekci zkrátí, aby se ke slovu dostal i mistr šermu a mladý pán měl dostatek času se připravit na oběd se sestrou. Ten náhle už necítí takové obavy z tohoto střetnutí, byť přetrvává určitá nejistota, jak ho sestra přivítá. Vždyť ji vlastně připravil o velké dědictví, to se nedá popřít.

Před dvanáctou hodinou je již opět vzorně oblečen a očekává návštěvu v malém salónku, kam nechal správce prostřít.

„Vaše Milosti, dovolte mi, abych vám představil pana Jeana Merile, vašeho nového komořího. Má doporučení od pana hraběte de Aboa, sloužil již v jiných vážených rodinách. My jsme se již na všem domluvili, Vaše Milost s panem komořím jistě také bude spokojena,“ ukáže Burdain na asi

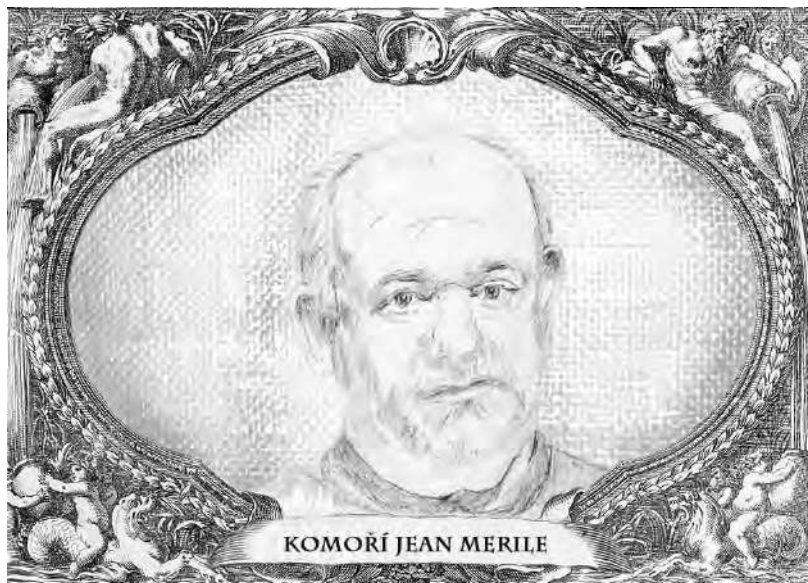

pětatřicetiletého muže středního vzrůstu s inteligentní tváří a již viditelným břichem, které se mu přes snahu zakrýt tuto drobnou vadu na kráse, začíná rýsovat pod jeho vzorně upraveným oblečením.

„Vaše Milosti,“ ukloní se nově jmenovaný hlavní komoří.

„Až bude chvilku čas, pane Jeane, určitě si spolu promluvíme,“ přikývne pan de Almare.

„Dále vám chci představit vašeho nového osobního sluhu, pana Auguste Bastiena. Opět byl doporučen sluhou pana hraběte panem Nicolasem, respektive jeho otcem. Pochází ze slušné rodiny a přes své mládí má za sebou velmi solidní výchovu,“ ukáže správce na devatenáctiletého pohledného mladíka rovněž střední drobnější postavy, možná až trochu hubeného. Ten je na rozdíl od komořího nejistý, ale jeho pohled se zdá být upřímný.

„Vaše Milosti, jsem velmi šťastný, že jste mě přijal do své služby. Budu se snažit plnit si svědomitě své povinnosti,“ promluví mladík příjemným hlasem.

„Určitě si hned po obědě promluvíme,“ odvětlí bez valného zájmu markýz.

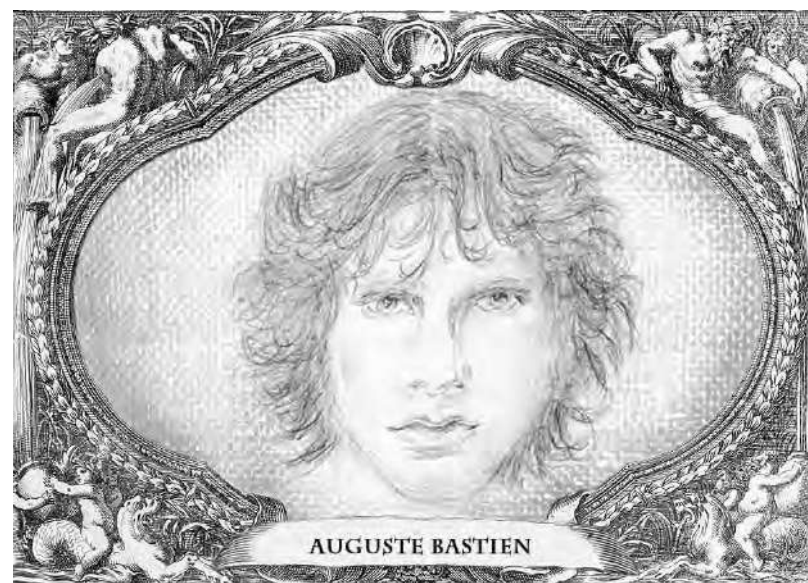
„Vaše Milosti,“ ukloní se znovu Burdain, „S dovolením Vaší Milosti se vzdálíme. Sestra Vaší Milosti dorazí co nevidět a musíme být připraveni.“

„Co ten nový kuchař? Už přišel?“ zeptá se markýz.

„Nový vrchní kuchař nastoupí až zítra ráno, Milosti. Ale zdejší kuchyně i bez této posily je na velmi dobré úrovni,“ odvětlí mužik, čímž velmi decentně dává najevo své nesouhlasné stanovisko. Nový kuchař podle jeho názoru pouze způsobí problémy v zaběhlém týmu. Nicméně přání panstva respektuje a postará se, aby zamezil případným rozbrojům.

„Děkuji za vaši starost, pane Vincente. Mám pak pár drobností ohledně mých osobních komnat, ale ty bych s vámi probral odpoledne, pokud se mi podaří dostat ze spárů mých učitelů,“ zažertuje pan de Almare.

„Jistě, Vaše Milosti, budu připraven,“ ukloní se Burdain a společně s oběma muži vycouvá z místnosti.

Ne nadlouho. Asi za deset minut vstoupí opět nový komoří, aby ohlásil očekávanou návštěvu. Dostane se mu povolení a do salónku vstoupí manželský pár, markýz a markýza de Cavarlene.

Andrea de Cavarlene je o tři roky starší než její bratr, střední postavy, ale velice přitažlivá mladá žena, která nenechá žádného kavalíra v klidu. Její mladistvá tvář nepostrádá i duchaplnost. Velmi elegantní oblečení je třesničkou na její krásu i vyzdvihuje její vnady.

Již tři roky je Andrea manželkou markýze Honoré de Cavarlene. Ten se může pochlubit kromě přitažlivé ženy podsaditou postavou středního vzrůstu, v Paříži pak domem s honosnou vizáží. Patří ke královskému dvoru, ale není nijak výraznou figurkou. Podstatnější je jeho dostatečná movitost, kromě panství v Normandii mu patřilo několik domů v Rouenu.

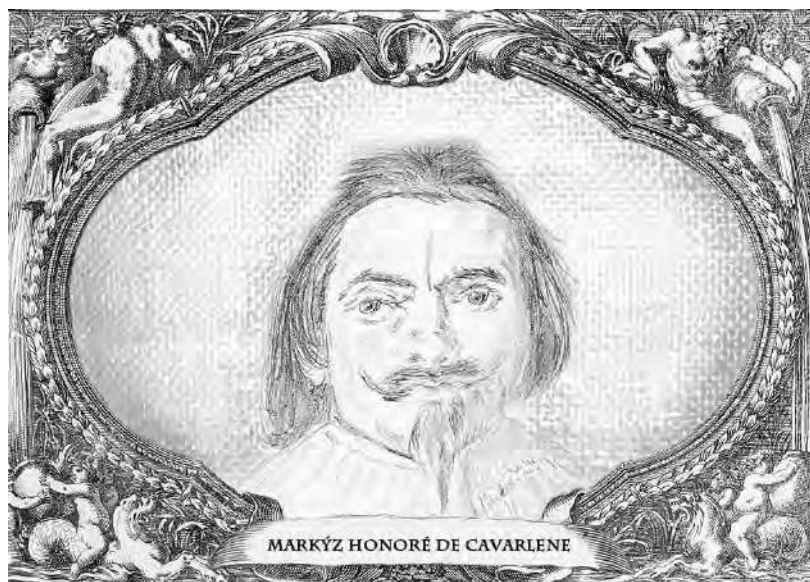
Před rokem se tomuto manželskému páru narodil mladý Henri, synovec nového pána zdejšího paláce. Na pohled jde o šťastný manželský pár, ale pro skutečné naplnění tohoto dojmu by musel být manžel živější, společenější a jeho žena by se musela v obou ohledech více krotit.

Hosté chvíli postávají u dveří a upínají zrak na nového a nečekaného člena rodiny. Ten jim oplácí stejnou mincí. Je opět oblečen do šatů z Anjou, v nichž vyniká jeho útlá postava, ale které mu jako obvykle dodávají jistou vznešenost. Vzpamatuje se jako první.

„Vítám vás,“ vykročí vpřed.

„Děkujeme, drahý markýzi,“ odvěti nevýrazným hlasem pan de Cavarlene.

Přejdou jakékoli formality, usadí se ke stolu a služebnictvo započne s nanášením pokrmu. Mezi obsluhou se objeví i nový osobní sluha Bastien. Pierrovi neunikne, jak jeho sestra vrhla na jeho mladého sloužícího krátký žádostivý pohled, stejně jak se lehce zachmuří jeho švagr. Ten však je na něco podobného zvyklý. Věří, že zůstává u těchto letmých pohledů, dotyků či vyzývavých gest, ale jinak je mu manželka věrná. Ona nemá důvod mu jeho názor rozmlouvat. Ví, jak na ní žárlí a postupuje velmi opatrně, aby mu nezavdala příčinu najít pro jeho podezření důkazy. Tady jde ale jen o sluha, ten je vhodný opravdu jen na pokoukání. Ovšem urození pánové od dvora ...

„S velikou radostí vás poznávám, drahá sestro,“ řekne pan de Almare, když služebnictvo rozlije všem velmi dobré španělské sherry a poodstoupí decentně co nejdál.

„Potěšení je jistě oboustranné,“ odpoví ona bez mrknutí oka.

„Omlouváme se za malé zdržení, většinou býváme dochvilní,“ pousměje se pan de Cavarlene.

„Jelikož jsme na toto setkání čekali tolik let, pár minut nemá žádný velký význam, nemám pravdu, drahý bratře?“ usměje se sestra na nově nalezeného příbuzného.

„Máte jistě pravdu, drahá sestro, přesto vám asi dlužím malé vysvětlení.“

„Myslíte, že jen malé?“ pozvedne teď zrak pan de Cavarlene, „Musím říci, že jsem vaším objevením velmi zaskočen. Nikdy jsem neměl ani tušení, že mám švagra.“

„Vlastně ani nevím, zda vám naše matka,“ jen obtížně vychází Pierrovi slovo matka z krku, „vůbec něco řekla, než odjela do Londýna.“

„Právě vůbec nic. Moje žena mi jen oznámila, že se v Paříži objevil její bratr, který dlouhá léta trávil na venkově, byl prý velmi nemocen a jako zázrakem se uzdravil.“

„Ano, v mém příběhu jde opravdu o několik božích zázraků. První byl, že jsem vůbec přežil dětství,“ řekne hostitel a vrhne kradmý pohled na sestru, ta však ani nehne brvou, jako by nepochopila bratrovu narážku, „Druhým, že jsem byl dán na výchovu do angerského kláštera, jak naše matka slíbila Bohu, když zůstanu naživu. A nakonec i to, že mi bylo odhaleno tajemství mého původu.“

„Copak vy jste o svém původu nevěděl?“ podiví se teď Honoré.

„Nevěděl. Celé roky jsem žil jako nalezenec. Jen matka, ctěný opat, Jeho Eminence biskup angerský a možná pár přátel mojí matky bylo do mého tajemství zasvěcených. Díkybohu jsou boží cesty opravdu nevyzpytatelné. Po mé chorobě z dětství není žádná památka, naopak, cítím se zcela zdrav.“

„Zdravím přímo kypíte,“ pousměje se pan de Cavarlene.

„Děkuji z celého srdce Bohu. Nutnost naší matky narychlo odjet do Londýna změnila celý můj dosavadní život. Bylo mi vyjeveno tajemství mého původu a byl jsem povolán, abych se ujal svého dědictví,“ dokončí poněkud poupravenou historii svého osudu pan de Almare.

„Váš příběh zní skutečně neuvěřitelně,“ kroutí hlavou jeho švagr.

„Opravdu, naprosto neuvěřitelně! Víte, kdy jsem ale byl nejvíce šokován? Když jsem na svém panství na zámku Almare v Anjou stál pod podobiznou mého otce. Vaše žena ho pravděpodobně zná, takže asi chápe, jak jsem tím byl zaskočen.“

„Viděl jsem jeden portrét vašeho otce, pane markýzi, musím říci, že se mu velmi podobáte. Tak moc, až mi i vaše podoba připadá jako zázrak.“

„Poslední týdny a dny v mém životě jsou plné zázraků,“ pousměje se Pierre a podívá se zkoumavě na svoji sestru, „Jsem svědkem celé řady božích zázraků. Bůh mi v mládí zachoval život, dal mi velkou podobu s mým otcem a nakonec mi dovolil poznat moji skutečnou rodinu. Svoji nádhernou sestru a tak milého švagra, jako jste vy.“

„Nechápu, jak vás vaše matka mohla nechat tak dlouho v klášteře, když jste se zcela vyzdravěl,“ podívá se pozorně Honoré na hostitele a poté i na svoji ženu, „Když vás dva pozoruji, víte, že máte některé společné rysy? Vidíte? Položení očí, nos, řekl bych i položení úst.“

Oba sourozenci se na sebe vzájemně podívají a musí mu dát v něčem za pravdu. Byť podoba není příliš velká, kdo ale chce, může ji nalézt.

„Prosím, pokračujme v jídle, za chvíli se bude podávat další chod,“ přeruší poněkud trapné ticho pan de Almare.

„Jistě, jistě,“ přitaká jeho švagr, který je vším kolem jeho příchodu naprosto zmaten.

Tíživé ticho zůstává, nikomu se nechce promluvit, navzájem se po očku pozorují, věnují se konzumaci. Díky jejich úsilí mohou sloužící přispěchat s hlavním chodem, pečenou krůtu s pestrou oblohou. Panstvo je obslouženo, poté opět sluhové odstoupí do patřičné vzdálenosti, aby urozené strávníky nijak nerušili.

„Vlastně se vám musím omluvit,“ přerušil ticho Pierre, „Měl jsem se hned rozběhnout za vámi, když jsem zjistil pravdu. Ale bylo nutné vyřídit potřebné věci v Anjou a převzít panství Almare. Do tohoto paláce jsem přišel teprve před dvěma dny.“

„Není třeba se omlouvat, drahý švagre, přeci dnes jsme zde společně. Víte vůbec, proč vaše matka tak rychle odjela? Mluvil jste s ní vůbec?“

„Nemám tušení, proč opustila Paříž a odjela do Londýna,“ lže bez mrknutí oka Pierre, „Dokonce jsem se s ní vůbec nesetkal. Vlastně nikdy v životě! Možná se na mne byla podívat, když jsem byl v klášteře,“ pohlédne vyzývavě na sestru, ta ale opět nijak nereaguje, „Pokud ano, mně tyto návštěvy zůstaly skryty. Já byl pověřen převzít kontrolu nad svým majetkem a také jsem dostal za úkol spravovat i majetek mé matky po jejím druhém muži hraběti de Besiere. Budu jí posílat rentu do Londýna, aby tam mohla spokojeně žít.“

„Čím dál tím podivnější,“ kroutí hlavou Honoré, „U dvora jsem zaslechl nějaké povídačky. Podle nich vaše matka neodjela tak zcela dobrovolně. Odjezd prý jí byl velmi důrazně doporučen.“

„Bohužel, zde nemohu sloužit,“ pokračuje bez uzardění ve lži mladík, „Naopak jsem očekával nějaké zprávy od vás. Nemám v Paříži vlastně téměř žádné známé, vůbec už pak ne lidi vlivné.“

„Ani mně matka neřekla, proč musí tak rychle odjet,“ podívala se teď pro změnu důrazně Andrea na svého bratra, „Jen mně svůj odjezd oznámila. Dle jejích slov odjíždí na dlouho do Anglie a já mohu očekávat příchod svého bratra, jehož existenci mi doposud tajila. Nic víc jsem se nedozvěděla.“

„Záhada na záhadu,“ vrtí hlavou pan de Cavarlene, „I když vím, jaké klevety se šíří na královském dvoře, možná na nich něco bude. Paní hraběnka vždy byla velmi čilá a mohla někomu, jak se říká, vstoupit na kuří oko. Ale nemá asi smyslu se jejím náhlým a rychlým odjezdem zabývat, berme její odjezd jako nezvratný fakt. Drahý švagře, hodláte zůstat v Paříži anebo máte v úmyslu se uchýlit na své panství v Angers?“

„Rozhodně hodlám zůstat v Paříži. I když zde zatím téměř nikoho neznám. Vlastně náhodou jsem se seznámil s panem hrabětem de Aboa a trochu jsme se spřátelili. Nabídl mi svoji pomoc, aby mě zasvětil do zdejšího života,“ odvětí Pierre, lže s okouzujícím úsměvem, až se sám nad sebou zachvěje, jak mu jde přetvářka dobře.

„Pan hrabě de Aboa? To jste si našel věru povedeného přítele,“ zachmuří se Honoré.

„Povedeného? Jeví se mi jako velmi sympatický muž, který dobře zná zdejší zvyky.“

„Pan hrabě se opravdu vyzná. Je všude a nikde. Není příliš na výsluní, ale nechybí na žádné slavnosti, navštěvuje mnoho významných osobností a ví toho víc, než si jen můžeme domyslet. Navíc se dokáže velmi dobře vlichotit do přízně žen,“ dodá pan de Cavarlene a vrhne vyčítavý pohled na svoji ženu, která mu oplátí nevinným úsměvem.

„Pan hrabě de Aboa je okouzující kavalír, který se dokáže velmi dobře pohybovat v té nejvyšší společnosti a jistě i dokáže mnohým významným osobám velmi vhodně našeptávat. Tak, aby z toho měl prospěch. Ale není zdaleka sám, u něho alespoň nutno ocenit eleganci a šarm,“ podívá se markýza zdánlivě bezelstně na svého manžela, ví, jak ho pozlobit.

„Když jste tady tak zcela sám, musíme se vídat častěji,“ změní raději téma Honoré, „Nebo už jste si našel nějaké další přátele?“

„Nikoli. Vlastně znám jen dva šlechtice ze sousedního panství z Anjou, jeden je poručíkem u královských mušketýrů, pan baron de Taille a druhý je mladý hrabě de Godille.“

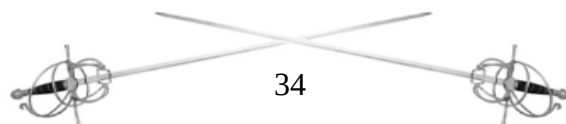
„Jméno pana barona mi něco říká, neznám ho osobně, ale asi od vidění u dvora. Ten druhý šlechtic je mi zcela neznámý.“

„Není divu, sloužil u francouzských gard a teď přišel do Paříže také nedávno. Seznámil jsem se s ním vlastně v Angers, docela jsme si porozuměli. Určitě vám ho někdy představím, je rovněž velice šarmantní a pohledný,“ pohlédne nenápadně Pierre na svou sestru, ta však mu zdánlivě vůbec nevěnuje pozornost a decentně vloží do úst drobné sousto.

„Máte v úmyslu se ucházet o nějaký úřad u dvora? Byl jste již představen králi?“ pokračuje ve vyptávání pan de Cavarlene.

„O své budoucnosti teprve přemýšlím. Změna v mém životě je příliš dramatická, bude mi trvat nějaký čas se s ní vyrovnat. Králi bych měl být představen v nejbližší době, právě pan hrabě de Aboa mi v tom přislíbil pomoc. Jak jsem poslouchal vaše vyjádření o jeho známostech, asi jsem zvolil dobře.“

„V tomto případě asi ano. Kdybyste však potřeboval pomoc od nás, jistě bychom také našli způsob, jak pro vás představení králi zařídit.“

„Děkuji, pokud by neuspěl pan hrabě, velice rád vaši nabídku využiji.“

„Mohl byste, drahý bratře, k nám přijít příští týden. Máme seznámeno na odpolední dýchánek jen pár nejblíže přátel a uvítali bychom vás rádi v našem domě. Ostatně,“ dodá Andrea zdánlivě bez zájmu, „pokud byste chtěl přivést toho svého přítele z Anjou, pana hraběte, budeme potěšeni. Ráda se seznámím s novými lidmi, mnozí zde už mi přijdou nudní a nezábavní.“

„Bude mi ctí. Co se týká pana de Godille, pokud nebude mít jiné povinnosti, určitě rád vaši nabídku také přijme.“

„Přesný čas vám sdělíme, musíme se přizpůsobit vyšším zájmům, chápete,“ vysvětluje pan de Cavarlene, „Když je člověk u dvora, mnohdy se mu některá pozvání kříží.“

„Vidíte, málem bych zapomněl,“ řekne rychle Pierre, „Pan hrabě de Aboa mi poradil, abych po přijetí u krále uspořádal zde v paláci malou oslavu. Samozřejmě s vámi počítám na prvním místě. Rád zde uvítám i všechny vaše přátele. Hrabě mi pak slíbil i přítomnost některých důležitých osob, jsem zvědav, jak bude na tomto poli úspěšný.“

„V tomto bych mu věřil, ten je zadobře s opravdu mnoha zdejšími princí a princeznami, bývá častým hostem především u králova bratra vévody d'Orleans,“ konstatuje Honoré, přičemž výraz v jeho tváři nesvědčí právě o příznivém názoru na pana de Aboa a jeho přátele.

„Mohu s vámi tedy napevno počítat?“

„Jistě, milý bratře,“ podívá se na sourozence opět dlouze markýza, „musíme dohnat, co jsme za ty roky zameškali. Málokterá sestra má takové štěstí, že získá rovnou dvacetiletého bratra. Víte, jak ráda bych vás bývala uvítala ve svém dětství, když jsem se mnohdy cítila opuštěná a nudila se? Alespoň teď se musíme lépe poznat. Určitě si spolu budeme rozumět.“

„Blíže poznáním bych byl velmi potěšen,“ odvětlí Pierre, „Však ani já, obklopen řadovými bratry, netušil zhora nic o tak milé a okouzující sestře. Jsem Bohu za takovou změnu velmi vděčný. S pocitem nalezené jsem nemohl uvažovat o své rodině, přitom jsem si ji tolik přál. Snil jsem o nějakých rodičích, sourozencích, ale zůstal jsem zcela sám. Nyní přichází taková šťastná změna, za kterou neustále Bohu děkuji. Mám sestru, milého švagra a pokud se nemýlím, tak i malého synovce.“

„Nemýlíte, drahý bratře, máte synovce, naše malé zlatíčko, Henri se jmenuje,“ odvětlí markýza.

„Mám z našeho dnešního setkání velkou radost. Měl jsem určité obavy, jak můj příchod přijmete. Přeci jen se tak náhle dozvědět o bratrovi respektive švagrovi ...“

„Máte pravdu, drahý bratříčku, způsobil jste nám pořádný šok. Ale pak, když jsem si všechno alespoň trochu srovnala v hlavě, pocítila jsem velkou radost. Budu mít přeci nablízku spřízněnou krev. Ke všemu vypadáte opravdu báječně, budu se vámi moci chlubit, určitě zaujmete mnoho z mých přítelkyň.“

„To jistě,“ neodpustí si jízlivou poznámku pan de Cavarlene, „Uvidíme, co na to jejich kavalíři.“

„Na co vy můj milý hned nemyslíte,“ pokárá Andrea manžela slovy i pohledem, „Musíte ale uznat, že můj bratr vypadá skutečně báječně, nemyslíte?“

„Určitě, pan markýz nepostrádá nic z pravého kavalíra, jistě se brzy stane vítaným hostem na mnoha slavnostech a večírcích,“ přikývne Honoré.

„Děkuji vám za vaše lichotky,“ lehce se ukloní pan de Almare, „Již teď se těším, jak se budeme setkávat častěji a jak se lépe poznáme. Víte, vy jste zvyklí žít v té nejvybranější společnosti, stále být obklopeni svými přáteli, já poznal toliko řadové bratry, mnoho knih a byl obklopen studenými zdi kláštera. Stále se z té změny nemohu zcela vzpamatovat.“

„V tom nemusíte mít obavy,“ odvětlí pan de Cavarlene, „Lepšímu vždy přivyknete rychle a snáz. Horší by to bylo obráceně.“

„Nepochybně. Nic takového však nemám v úmyslu dopustit,“ řekne Pierre pevným hlasem, přičemž opět vrhne významný pohled na svoji sestru. Ta se však tváří jak nevinnost sama.

„Když jste byl tak dlouho zavřen v klášteře, měl jste vůbec čas sledovat politiku, společenské dění?“ změnil zcela téma rozhovoru Honoré, „Máte třeba nějaký názor na vztahy Francie se Španělskem?“

„V tomto asi nebudu příliš dobrý. Dějiny jsem dost studoval, ale především ve vztahu k církvi. Velmi pozorně jsem studoval i kroky kardinála Richelieua, když upevňoval moc krále a především svoji.

Ale o současném dění mnoho povědomí nemám. Snad jsem někde zaslechl povzdechy, že díky postupům Jeho Eminence kardinála Richelieua máme vážný spor se Španělskem, jeho kroky se prý některým kruhům příliš nezamlouvají.“

„Máte bohužel pravdu,“ povzdechne si pan de Cavarlene, „Spojujeme se s kacíři,“ objeví se v jeho tváři moc ošklivý výraz, „válčíme s katolíky. S nejvíce katolickým králem na světě. Sám král se prý chce dalšího tažení opět zúčastnit. Přitom není dvakrát zdrav.“

„Bohužel o válce nemám mnoho povědomí.“

„Však se brzy dostanete do obrazu, jste nepochybně velmi vzdělaný, díky svaté církvi, která vás vychovala. Ale víte, co obnáší takové tažení? Plahočit se po zpustlé krajině, přespávat kdoví kde. Bohužel kardinál Richelieu, místo aby vyjednával o míru, podněcuje ve španělských provinciích vzpoury, aby jich následně využil.“

„Bohužel, neumím posoudit, jak kardinál Richelieu vede naši zahraniční politiku. Ale soudě z historie, byl na tomto poli velmi úspěšný, alespoň co se týká upevnění pozice Francie v Evropě.“

„Jak jsem zaslechla, přímo kardinál Richelieu potvrdil vaše práva na statky v Anjou, stejně jako titul markýze de Almare,“ podívá se významně Andrea na manžela, který si dle jejího mínění pustil příliš pusu na špacír, ten se po jejím upozornění očividně zarazí.

„Ano, máte pravdu, potvrzení mých práv přišlo od Jeho Eminence,“ odpovídá s kamenným výrazem ve tváři Pierre.

„Jste tedy s Jeho Eminencí zadobře?“

„Upřímně řečeno, viděl jsem Jeho Eminenci toliko jednou v životě, asi pět minut. Šlo o ryze formální audienci, která se týkala vámi zmíněné záležitosti,“ hovoří jakoby bez zájmu pan de Almare, „Při té audienci jen Jeho Eminence zkonstatovala stav věci, uznala můj nárok za nezpochybnitelný a poté ho potvrdila. Celé setkání trvalo možná i méně než zmíněných pět minut.“

„V každém případě je pro vás velmi důležité, že vaše práva byla Jeho Eminencí uznána,“ poznamená rychle pan de Cavarlene, uvědomí si, že před chvílí se nechal strhnout svým rozhořčením nad spojenectvím Francie s protestantskými státy a naopak válce proti katolickému Španělsku, „Nyní si vaše nároky nikdo nedovolí zpochybnit.“

„Měl by snad někdo zájem moje práva zpochybňovat?“ zeptá se pan de Almare a velmi pozorně se na oba manžele podívá. Ti však přejdou jeho pátravý pohled přátelským úsměvem.

„Pochybuji, drahý švagře,“ poznamená Honoré, „Ovšem když se někdo objeví tak náhle, může jeho neočekávané zjevení u někoho vzbudit údiv a u jiných pochybnosti. Na královském dvoře kvetou pomluvy a klevety. Proto je potvrzení přímo od Jeho Eminence pro vás tak důležité.“

„Já jsem jiného názoru,“ řekne rychle markýza, podle níž se její manžel zbytečně zaplétá do svých teorií, „Kdo by chtěl pochybovat o vaší legitimitě, drahý bratře? Kromě opravdu neskutečné podoby s naším otcem je zde vyjádření naší matky a vlastně i naše společné rysy. Možná je osud vašeho dětství poněkud pohnutý, nezvyklý, překvapivý, ale nikdo vaše nároky nezpochybňuje. Vůbec už ne já nebo můj ctěný choť.“

„Samozřejmě, plně se svou ženou souhlasím,“ přidá se rychle Honoré.

„Za vaše slova podpory jsem vám velmi vděčný,“ odpovídá s jemným úsměvem pan de Almare, „Jisté pochybnosti vniknout mohly, přeci jen je můj příchod nečekaný a slib, který dala matka Bohu v souvislosti s mou chorobou a uzdravením, poněkud nezvyklý. Jsem vychován ve velké pokoře k Bohu a k tradicím. Dle nich má rodina vždy držet pohromadě.“

„Svatá slova, svatá slova,“ přikyvuje horlivý katolík pan de Cavarlene, pak se rozhodne ukázat vstřícnost, „Jak jste na tom s penězi, drahý švagře? Myslím tím hotovost, váš majetek je více než uspokojivý, ale jde o zámek, půdu, domy. Máte nyní dostatek hotovosti, abyste se mohl postarat o svůj příchod do společnosti na úrovni? Bylo by smutné si půjčovat, mohl byste lehce upadnout do tenat hrozných lichvářů, nejhorší spodině dnešní doby.“

„Jak se zdá, je stav hotovosti v tuto chvíli uspokojivý. Byť si naše matka, což je pochopitelné, vzala dostatek prostředků na svoji cestu do Anglie. Stále však zbývá slušná částka, abych z ní mohl pokrýt potřeby, které mi zde nyní vznikají.“

„Přesto, kdybyste potřeboval založit, můžete se na nás obrátit. Nejsme sice žádný boháči, ale nouzí rozhodně netrpíme a rádi vám pomůžeme.“

„Jsem vám za vaši nabídku opravdu velmi vděčný a velice si jí vážím. Naštěstí ji v tuto chvíli nejsem nucen přijmout. Ale i tak ještě jednou velmi děkuji,“ odvětl Pierre, byť není zcela o upřímnosti slov svého švagra přesvědčen. Vždyť jeho příchodem se očekávané dědictví po jeho matce přesunulo zcela jiným a neočekávaným směrem. V každém případě se ale oba manželé dokáží výborně ovládat.

Jelikož mají hlavní chod v žaludecích, služebnictvo odnese zbylé jídlo a začne servírovat zákusky. Na tabuli se objevil také další druh vína a nějaké likéry. Rozhodnou se však zůstat u stejné značky, proto všem obsluha dolije poháry.

„Vážený,“ pozvedne svoji číši hostitel, „Dovolte mi, abych po našem prvním společném obědě, připil na naše šťastné shledání. Jsem nesmírně šťastný, neboť jsem poznal velmi milé lidi, kteří jsou mi navíc velmi blízcí. Neumíte si představit, co setkání s vámi znamená pro chlapce, který celý život vyrůstal ve zdání sirotka, nepoznal nikdy žádné příbuzné. Vaše milá slova mě utvrdila v mém obrovské štěstí. Našel jsem konečně svoji rodinu. Byť až ve dvaceti letech, ale i tak děkuji Bohu za jeho laskavost, se kterou mě dal vás poznat.“

„Potěšení je na naší straně,“ odvětl za oba pan de Cavarlene, „Jak jsem vám již řekl, drahý švagre, jste u nás vždy vítán a těšíme se, až vás budeme moci pozdravit v našem domě. Těším se, až vám ukáží naši chloubu a pýchu, našeho malého Henriho, vašeho synovce. Zároveň vás mohu ujistit o naší plné podpoře. Pokud byste cokoli potřeboval v souvislosti s vaším novým způsobem života, můžete se na nás s důvěrou obrátit.“

Přituknou si a znovu se posadí. Nastane chvilka mlčení, kdy si všichni aktéři rovnají svoje myšlenky. Nálada panuje poměrně přátelská, byť každý cítí ve vzduchu jisté napětí a zdvořilost je více strojená než přirozená. Na druhé straně, vzhledem ke všem okolnostem, těžko mohl někdo čekat od prvního střetnutí více.

„Jak se vám líbí Paříž?“ přerušil už příliš dlouhé ticho dalším konverzačním tématem Andrea.

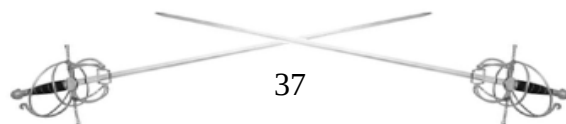
„Paříž mi přijde nádherná. Byť město Angers, které jsem měl tu čest trochu poznat, je kouzelné, má krásné uličky a památky, ale Paříž je něco zcela jiného. Jsem jí doslova okouzlen, byť jsem ji zatím poznal jen zběžně.“

„Máte pravdu. Paříž je velké město, bohužel někdy až příliš živé,“ šlehne Honoré pohledem po své manželce, vůči podobným výpadům naprosto netečné, „Paříž je opravdu nádherná, má monumentální stavby, chrámy. Bohužel také svou odvrácenou tvář, plnou neřesti. Je prolezlá spoustou lidských kreatur, které se odchylují od slova božího a chovají se doslova nestoudně. Paříž lze obdivovat, ale je třeba se před ní mít na pozoru.“

„Paříž se vám zdá příliš živá a zkažená?“ dívá se pátravě na svého švagra Pierre, „Neumím sdělit svůj názor, vzhledem ke svému dosavadnímu životu. Vám by, drahý švagre, vyhovoval více život na vašem panství, ve větším klidu?“

„Asi ano, neboť mám ke zdejšímu mravům velké výhrady. Ale mám také ohledy na svou drahou choť, která je zvyklá na zdejší společenský život. Sice jsem uvažoval, po narození syna, že bych požádal Jeho Výsost, aby nás na nějakou dobu uvolnil na mé panství, ale má žena mi můj záměr velmi rychle rozmluvila,“ usměje se poněkud trpce Honoré, pak dodá, „Vy zatím nemáte v tomto směru zkušenosti, ale my ženatí muži jsme pod stálým tlakem vrtochů svých manželek.“

„Ale jdi, drahý,“ neprojeví markýza nad slovy svého manžela žádný náznak nevole, „vždyť máš většinou hlavní slovo ty. Ale na druhé straně,“ ukáže své zuby, „je někdy potřeba našim manželům dobře poradit. Můj bratr si jistě brzy najde nějakou vhodnou přítelkyni a pak sám pozná, že někdy naslouchat radám ženy může být velice dobré.“

„Máte dle všeho velmi harmonické manželství,“ konstatuje pan de Almare, ač o pravdivosti svých slov není vůbec přesvědčen, ti dva dle jeho krátkého pozorování jsou jako den a noc, „V tuto chvíli však musím dát za pravdu své sestře. Pro Paříž by byla jistě ohromná ztráta, kdyby tak duchaplní lidé jako vy chyběli na zdejších oslavách, večírcích či sešlostech.“

„Vida, lichotit jste se už naučil,“ rozesměje se markýza a s bratrem si přitukne.

Nastane doba oťukávání za pomoci naprosto obecných témat. K historii náhlého příchodu pana de Almare na scénu se již ani jednou nevrátí. Zabývají se především poměry u dvora, přidají pár klevet, historek, které Pierre poslouchá velmi pozorně, neboť mu dokreslují zdejší kolorit. Atmosféra se přeci jen v následných téměř dvou hodinách trochu uvolní. Podle všech indicií jsou obě strany s průběhem první vzájemné schůzky spokojené.

VÉVODKYNĚ DE CONDÉ

Večírek u královského dvora je v plném proudu. Král se nejprve baví hraním karet, pak se začne nudit a vzdálí se. Společnost se roztrousí na skupinky. Ludvík XIII. nevypadá vůbec dobře a jeho nálada je na bodu mrazu. Tu se mu na nátlak dvořanů pokusí vyspravit markýz de Cinq-Mars, který se k němu přitočí. Jak se však na dálku zdá, spíše se začínají hádat, než aby krasavec krále povzbudil.

Pan de Cinq-Mars, celým jménem Henri Coiffer de Ruze d'Effiant, markýz de Cinq-Mars, je jednadvacetiletý rozmazlený hezounek, který se objevil u dvora z popudu kardinála Richelieu v ještě chlapeckém věku. Svoji krásou vzbudil všeobecnou pozornost a v krátké době získal dosti značného vlivu na krále. Vzhledem k tomu se začínají u dvora šířit pomluvy. Především se vedou šeptandy o způsobech, kterými mladík ovládá panovníka a které nejsou zcela nevinné. Někteří zlí jazykové dokonce mluví o jejich milostném poměru.

Tato podezření se zatím nikdy nepotvrdila, ale také nevyvrátila. Pravdou však je, že se chřadnoucí Ludvík XIII. v blízkosti krásného mládence cítí velmi dobře a ten z jeho náklonnosti dokáže až brutálně těžít. Již v devatenácti letech se stává nejvyšším podkoním.

Jenže jak to bývá, s jídlem roste chuť. Markýz, který si plně uvědomí nekritickou náklonnost krále ke své osobě, přestává vnímat realitu. Možná, kdyby byl chytřejší, možná, kdyby byl méně líný a možná, kdyby byl méně nadutý, dokázal by si zajistit takové postavení, aby mu přinášelo zisky pro celý následný život. Jenže tyto potřebné vlastnosti nabubřelý krasavec postrádá, v jednání s králem je velmi neomalený a tím ho mnohdy přivádí jak do rozpaků, tak k záchvatům vzteku.

Vymýšlí si různá přání, které mu lze jen velmi obtížně splnit, mimo jiné se domáhá titulu vévody, pairství, velení ve vojsku, členství ve státní radě. Král by snad hezounovi v něčem i ustoupil, ale vždy narazí na velký odpor u kardinála Richelieua, kterému se pranic nelíbí, jakým způsobem se vybarvil mladý lenivý nekňuba.

Markýz de Cinq-Mars se zamiluje do krásy jménem Marion de Lorme, o níž se šíří fámy, že se jí dvořil i sám Richelieu. Následně za ní mladík pravidelně utíká a začíná u ní trávit večery a noci, aby druhý den celé dopoledne vyspával. V té chvíli začíná král pravděpodobně žárlit. Což už tak napjaté atmosféře u dvora neprospívá. Bohužel z pohledu dalších dvořanů,

slabost krále pro markýzovu mladistvou krásu je tak veliká, že se nedokáže zpuštěnému a někdy až vysloveně drzému chlapci postavit a místo toho se trápí.

Marion de Lorme, vlastně Marie Anna Grappin, přišla do Paříže z nepatrné vísky u Chalons-sur-Marne, vzbudila krásou svou takový obdiv, že se mnohé vynikající osobnosti rázem staly jejími ctiteli. Včetně osob stojících ve společenském žebříčku na příčkách nejvyšších, podle klevet se jí dvořil sám Ludvík XIII. i kardinál Richelieu, vlichotit se do její přízně snažil ale i vévoda d'Enghien, syn knížete de Condé, pan de Saint-Evremont a další.

Nyní však již je jejím veřejným milencem pan de Cinq-Mars, což rozhodně na popularitě mezi dvořany tomuto hejskovi nedodává.

Ovšem každý zná jeho zhoubný vliv na krále a tak se snaží být s ním zadobře, aby se ten umíněnc nepokusil králi našeptat něco, co by danému člověku mohlo ublížit.

Aby však nebylo problémů málo, na scéně se objevuje další významná žena. Je jí třicetiletá Marie Ludvika de Nevers de Gonzague, kněžna mantovská a neverská. Kdysi se s ní chtěl oženit sám Gaston d'Orleans, ale jeho matka se ostře postavila proti. Nyní se tato žena stává blízkou přítelkyní mladého pana de Cinq-Mars.

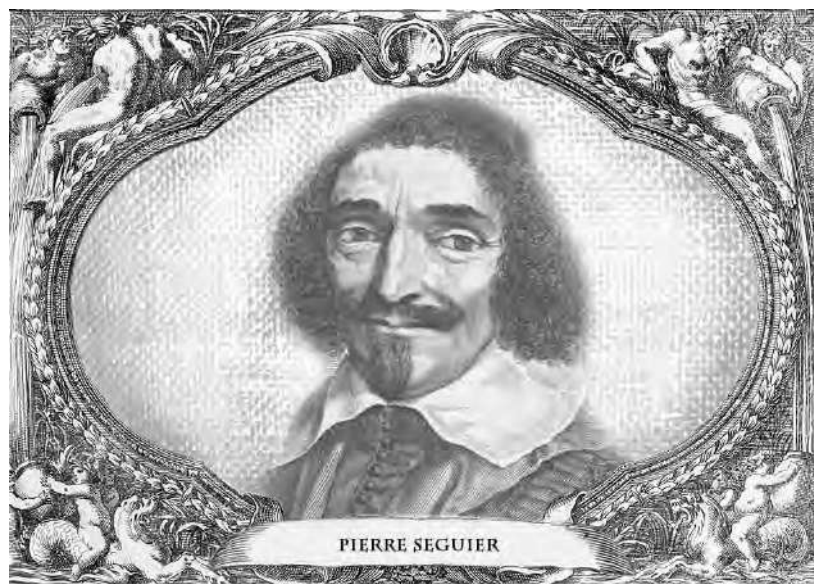

Hrabě de Aboa právě hovoří kousek stranou s uhlazeným kancléřem Pierre Seguierem, jde však pouze o nezávaznou konverzaci, než by probírali nějaká důležitá témata. Geoffi spíše po očku pošilhává po vévodkyni de Condé, který je ozdobou francouzského dvora.

Sedmačtyřicetiletá Charlotta Marquerita de Montmorency de Condé je manželkou Henriho II. de Bourbon, knížete de Condé. Její osud je též velmi pohnutý, v patnácti letech byla provdána za vévodu de Condé, ovšem zamiloval se do ní sám Jindřich IV. a ona s manželem musela uprchnout do Nizozemska.

Její muž stál později proti králi Ludvíku XIII., pročež byl vězněn i s rodinou ve Vincennes. Zde vévodkyně třikrát potratila, zároveň však přivedla na svět nyní dvaadvacetiletou dceru Annu Genevievu. Kromě ní má ještě dva syny, dvacetiletého vévodu Louise de Bourbon, vévodu d'Enghien a dvanáctiletého Armanda de Bourbon, prince de Conti.

Právě v únoru tohoto roku byl vévoda d'Enghien donucen si vzít za manželku Claire-Clémence de Maillé-Bréze, třináctiletou maličkou ustrašenou dívku, která neumí ani číst ani psát. Ovšem má jinou přednost, je neteří kardinála Richelieu. Toho kardinála, který nechal popravit bratra vévodkyně de Condé, současné tchýně Claire-Clémence.

Hrabě de Aboa pochopitelně tyto všechny vztahy dobře zná, ve skutečnosti jsou ještě daleko více propletené. Mezi mnohými významnými rody panuje provázanost přes různé výhodné sňatky, zároveň ale také mnohdy i velká nevraživost. Právě sňatky jsou výsledkem velmi

pragmatických dohod, přestože vévoda d'Enghien je zamilován do slečny Marthe du Vigean, přichází k oltáři s velmi malou dívkou, která je více ošklivá než průměrná.

„Pane hrabě,“ podívá se paní de Condé na Geoffiho, konečně se mu podařilo dosáhnout, aby si ho povšimla.

„Paní vévodkyně,“ hluboce se klaní pan de Aboa, „děkuji Bohu za jeho přízeň, neboť díky ní na mně dopadl zrak zdejší bohyně.“

„Pane hrabě, lichotník jako vždy,“ naznačí úsměv Charlotta.

„Paní vévodkyně, můžete vyslechnout jednu prosbu vašeho nejoddanějšího obdivovatele?“

„Máte prosbu, pane hrabě?“

„Ano, prosím velmi o audienci, mám na srdci velmi důležitou záležitost, která se dotýká jednoho vzdáleného příbuzného vaší rodiny. Bohužel zde není vhodné místo na vysvětlování podrobností. Směl bych se s vaším nejlaskavějším svolením dostavit do vašeho paláce a podat tam vysvětlení?“

„Našeho příbuzného?“ podívá se paní de Condé pátravě.

„Ctěná princezno, opravdu bych raději ...,“ rozhlédne se Geoffi kolem.

„Rozumím, drahý hrabě,“ řekne Charlotta velkomyslně, „Přijďte zítra dopoledne, přijmeme vás s mým drahým chotěm a můžete nám svou prosbu přednést.“

„Velice děkuji, krásná a vznešená kněžno,“ hluboce se uklání pan de Aboa. Vzápětí zůstává sám, neboť první dáma francouzského dvora po královně se k němu otočí zády a odchází. Geoffi tak má možnost pozorovat hádku pana de Cinq-Mars s Jeho Výsostí.

Geoffi si povzdechne, přemýšlí, jak se dostat ke královu milci, který opouští Jeho Výsost a odchází trucovat stranou. Jelikož se již trochu znají, obrní se značnou dávkou trpělivosti a vykročí správným směrem. Pokud se s ním pan de Cinq-Mars bude vůbec chtít bavit, bude muset přetrpět jeho špatnou náladu i velkou nadutost.

Druhého dne pan de Aboa vstoupí do paláce rodiny de Condé, musí asi půl hodiny čekat, než je zaveden do jednoho ze salónek, kde v křeslech sedí oba manželé. Triapadesátiletý Henri de Bourbon de Condé se tváří dost nerudně. Však i on má poměrně pohnutý osud. Dětství strávil s matkou v žaláři, kterou dokonce vinili, že jeho otce nechala otrávit a jeho počala s panošem. Pročež jí hrozil trest a jemu ztráta práv na rodový majetek, titul i postavení. Díkybohu byla nakonec uznána nevinnou a on mohl přijít ke dvoru.

Pan de Aboa ke své radosti nalezne pana de Almare v jeho paláci, právě trpně přijímá další lekce od svých učitelů. Krátce mu vysvětlí, čím byl pověřen, poté velmi decentně poobědvají a nastává čas na oblékání a úpravu zevnějšku. Musí využít příležitosti, kdy jsou jeho mocní vzdálení příbuzní ve svém paláci a především ochotni ho přijmout. Mladík dostane velmi podrobné školení o svých dnešních hostitelích, upozornění, o čem by bylo či naopak nebylo vhodné hovořit.

Přijetí pana de Aboa a jeho chráněnce se tentokrát koná méně oficiálně. Vévoda a vévodkyně je čekají v jiném salónku, opět sedí ve svých křeslech, ale pro oba mladé šlechtice nechají připravit židličky, dostanou privilegia se posadit. Čímž je vyjádřena již první vstřícnost. Protokoly jsou velmi přísné, je zcela jasně stanoveno, jak se chovat v přítomnosti tak urozeného páru.

Oba hostitelé si velmi pozorně prohlízejí Pierra. Oba si vzpomenu na jeho otce a jsou jako mnozí před nimi překvapeni jejich vzájemnou podobou. Což je možná zbaví některých pochybností, u dvora je tolik intrik, co kdyby někdo v rámci nějakého spiknutí

vytáhl z rukávu mladého muže, kterého by vydával za syna markýze de Almare. Vždyť historka o jeho odložení do kláštera je věru přitažená za vlasy. Ovšem podoba a také opravdu elegantní vystupování

mladíka je svým způsobem pochyb zbavuje i zároveň odzbrojuje. Pierre se chová tak přirozeně, přitom nanejvýš pokorně, nikde ani stín chování běžné dnešním mladým urozeným hejskům.

„Pane markýzi,“ vezme si slovo kněžna, poté co její muž formálně zahájí setkání, „váš opatrovník, pan hrabě de Aboa, nám vyprávěl skutečně neuvěřitelný příběh vašeho dětství a mládí. Oba jsme vašim pohnutým osudem dojatí.“

„Vážený pane princi, vážená paní princezno,“ uklání se na své židličky Pierre, „jsem nesmírně poctěn dnešním pozváním. Pan hrabě jistě velmi přesně popsal můj příběh, který v posledních týdnech dostal neočekávané rozuzlení. Já sám přijímám svůj osud s pokorou jako vůli boží. Mé truchlivé nálady v dětství byly vyváženy skvělou výchovou v klášteře a láskou, které se mi tam dostávalo. Odhalení mého původu mě velmi zaskočilo a zpočátku jsem se mu zdráhal uvěřit. Vždyť je tolik sirotků, tolik nalezců, proč právě já bych měl mít od nich tak odlišný osud? Díkybohu potvrzení vám sděleného opravdu neuvěřitelného příběhu se mi dostalo z více stran.“

Podoba s portrétem mého otce, ale i vyjádření mé matky, která vše přiznala i mé sestře a moje práva nezpochybnila. Ač mi bohužel nebyla schopna vysvětlit důvody svého počínání,“ dokončí svou úvodní řeč a s velkou úctou v očích vzhledne k hostitelskému páru.

„Drahý pane markýzi,“ ozve se pan de Condé, „ani my vaše práva nezpochybňujeme.“

„Nebylo by divu, Monseigneur,“ pokračuje mladík, „Jsem vám však nesmírně vděčný za vaše slova. Přicházím nyní do Paříže, naprosto neznalý zdejšího prostředí. Pan hrabě de Aboa mi ve své laskavosti poskytuje již druhou neocenitelnou službu. Poté, co vypátral historii mého početí, zapříčinil odjezd mé matky do Anglie a uznání mých práv,“ rozhodne se vykreslit přítele v očích zdejších velmožů v tom nejlepší světlo, „Nyní mi poskytuje cenné rady a pomoc, abych mohl přejít do světského života. Hledá pro mne významné ochránce, kteří by mi tuto cestu usnadnili. Nevím však, zda jsem hoden zde něco takového vůbec žádat ...“

„Pane markýzi, jsme připraveni vás vyslechnout a případně podpořit,“ dívá se velmi pozorně Charlotta na mládence, imponuje jí jeho chování i vyjadřování.

„Ctěná paní kněžno,“ zvedne svůj zrak Pierre, jeho oči i výraz působí opravdu tak nevinně, „je pro mne velkou ctí dnes před vás předstoupit. Než jsem sem přicházel, poskytl mi pan hrabě několik rad, jak

se mám chovat a co říkat. Asi bych se jimi měl držet, ale cítím nutnost zcela otevřít své srdce. Jak jsem pochopil, jsem synem ženy, která Vaší Milosti velmi ublížila. Sice jsem ji ve svém životě nikdy nespasil, ale pokud jsem přijal dědictví po svém otci, nemohu se vzdát ani dědictví po své matce. Nemám právo ji soudit, to ponechám Bohu, ale musím pokorně přijmout důsledky jejího jednání. Pan hrabě mě na některé věci upozornil, neboť mohou ve Vaší Výsosti vyvolávat velmi bolestné vzpomínky a není proto vhodné je dnes připomínat. Bohužel nemohu jeho radu vyslyšet, neboť cítím povinnost vyjádřit svou omluvu a pokorně poprosit za odpuštění.“

„Drahý pane markýzi, vy se nemáte za co omlouvat ...“, řekne princezna vzrušeným hlasem, předchozími slovy řál mladík do živého, byť od smrti jejího bratra uplynulo již téměř deset let.

„Ctěná paní kněžno,“ pokračuje pan de Almare svým podmanivým hlasem, „omlouvám se za svou upřímnost, která zde může způsobit bolest. Ale cítím nutnost vyjádřit své niterné pocity. Historii znám toliko z knih či vyprávění svých učitelů. Ale mnohé jsem pochopil. Událo se mnoho smutného, ošklivého a bohužel ne vždy některé osoby jednaly tak, jak by si Bůh přál. Ještě jednou se omlouvám za svou troufalost, ale cítil jsem nutnost se přihlásit ke své odpovědnosti. Nevím, zda bych někdy mohl svým konáním některé hříchy odčinit, pokud však bude jen trocha příležitosti, jsem připraven tak pokorně učinit. Některé křivdy bohužel napravit nejdu. Pane kníže, paní kněžno, přišel jsem dnes prosit za odpuštění a za podporu. Pokud však jsou stíny minulosti tak silné, že brání mé nejpokornější žádosti vyhovět, přijměte pouze moji pokornou omluvu, omluvte moji dnešní troufalost a pohlížejte na mě s laskavou shovívavostí.“

Na okamžik se rozhostí ticho, především Charlotta hledí do tváře i očí mladého muže, ale vidí v nich upřímnost i bolest. Ne, ten mladík mluví opravdu z hloubi svého srdce, není žádný důvod mu nevěřit upřímnost jeho vyjádření. Co si asi musel chudák sám vytrpět a přes všechno příkoří od své matky je teď trpně připravený pykat za její jiné hříchy.

„Drahý a milý pane markýzi,“ promluví znovu paní de Condé, „Odpouštím vám z celého srdce připomenutí mých dávných bolestí. Jinak vám ale nemám co odpouštět, vždyť vy sám jste vytrpěl mnoho příkoří. S velkou radostí se vám pokusíme pomoci v uplatňování vašich práv a dosažení postavení, které odpovídá synu markýze de Almare, vašeho otce, který sám zemřel za velmi podivných okolností.“

„Velice vám děkuji, ctěné paní kněžno.“

„Jak vám vlastně můžeme být nápomocni?“ položí pragmatickou otázku pan de Condé.

„Monseigneur,“ vezme si opatrně slovo pan de Aboa, „bylo by vhodné zajistit představení pana markýze králi. Pan markýz se také chystá následně uspořádat ve svém paláci slavnost, u příležitosti svého představení králi a příchodu do Paříže. Byl by jistě velmi poctěn, pokud byste vy, Monseigneur a ctěná paní kněžna, převzali nad touto slavností patronát.“

„Vaše žádost se mi jeví jako rozumná, navíc je mezi námi příbuzenský vztah,“ přikývne vévoda.

„Souhlasím se svým drahým manželem,“ řekne vévodkyně, pak se znovu s velkým zájmem na svého mladého hosta podívá, „Drahý bratránku,“ použije poprvé familiárního oslovení, „pozveme vás na menší pohoštění a požádáme vás, abyste nám sám podrobně vyprávěl váš příběh. Co jste vlastně prožíval v létech, kdy jste žil v nevědomosti v angerském klášteře.“

Pan de Aboa si oddechne, ač jeho svěřenec nedodržel jeho pokyny, nebo možná právě pro svou otevřenost a upřímnost, si získal nepochybné sympatie vévodkyně. Jeho věc je tím pádem na velmi dobré cestě, navíc urovnat vztah s tak mocnými příbuznými je nanejvýš vhodné.

Na pokyn vévody sloužící přinesou občerstvení, také všem nalijí víno a následně může markýz excelovat. Jeho vyprávění nepostrádá vsuvky, ve kterých líčí dojemně své pocity, které jako nalezenec prožíval. Jeho schopnost zaujmout posluchače i zde působí, v jeho podání příběhu nemůže zůstat oko suché. Výsledkem jeho talentu získat lidi na svou stranu je pozvání na další návštěvu i příslib pomoci. Vévoda i vévodkyně jsou zjevem i chováním pana de Almare doslova okouzleni.

AUDIENCE PRO HRABĚTE DE GODILLE

V prostorách určené pro výcvik kardinálové gardy je slyšet řinkot kordů. Dva muži velmi usilovně provádějí výpady a snaží se jeden druhého přechytračit. Nejde však o žádný spor, ale jen o prostý výcvik. Proti sobě stojí pánové Armand de Godille a Francois de Seinges, oba navlečení do kožené ochranné vesty. Snaží se zasáhnout jeden druhého a jejich nasazení je příkladné.

Pokud by jejich střetnutí hodnotil odborník, musí zkonstatovat velmi vyrovnanou partii. Třicetiletý Francois je nepochybně zkušenější a rozvážnější, devatenáctiletý Armand zase živější a obratnější. Nicméně ani jeden nechce připustit nerozhodný stav, kdy se nikomu doposud nepodařilo zasadit vážnější úder a tak oba své úsilí ještě více stupňují. Přitom ani nepostřehnou, že do místnosti vstoupil pan de Concestion a spokojeně pozoruje počínání obou mužů. Zaregistrují ho teprve ve chvíli, kdy ho málem zasáhne odražený kord. Oba pak rychle skloní zbraně a otočili se k němu.

„Tak jak si stojíme, pánové?“ zeptá se pan de Concestion.

„Náš duel je vzácně vyrovnaným, pane,“ odvětlí Francois.

„Mohu tato slova potvrdit. Pan de Seinges je velmi dobrý, mám se od něj hodně co učit,“ odpoví zdvořile pan de Godille.

„Pan hrabě je velmi nadějný šermíř, určitě je náš nácvik oboustranně přínosný,“ oplatí stejnou mincí druhý duelant.

„To rád slyším,“ pousměje se Joseph, „Jak si vedete jinak, pane hrabě?“

„Snažím se, pane, snad jsem prokázal slušnou úspěšnost ve střelbě z pistole. Snad i z muškety. Naopak jsem asi neuspěl v některých záležitostech ohledně různých protokolů,“ odpovídá po pravdě Armand.

„Nepochybně brzy pokročíte i v těchto činnostech.“

„Vynasnažím se. Mohu se zeptat? Jak si stojí moje žádost o důstojnické místo u některé z gard?“

„Stále zatím hledáme,“ zatváří se omluvně pan de Concestion, „Není jednoduché místo zajistit. Většinou jsou obsazené či jsou na ně čekatelé, kteří mají také vhodné přímluvce.“

„Rozumím. Ale i tak vám děkuji za vaši péči i za výcvik.“

„Možná bude také dost záležet na dnešním dni, pane hrabě,“ řekne trochu tajemně Joseph.

„Dnešním dni?“ podívá se pan de Godille, „Chcete mě snad podrobit nějakým zkouškám?“ zatváří se poněkud rozpačitě.

„Té nejvyšší, pane hrabě,“ pousměje se Joseph, „Dnes vám bude poskytnuta soukromá audience Jeho Eminencí.“

„Jeho Eminencí kardinálem Richelieuem?“ ujišťuje se o správném pochopení předchozích vět Armand.

„Ano, přesně tak. Přijme vás Jeho Eminence.“

„V jaké záležitosti?“

„Nevím, ale možná se bude audience týkat i oněch záležitostí, na které jsme všichni již zapomněli. Možná však chce Jeho Eminence zhodnotit vaše schopnosti.“

„Ach tak. Jak mám přijít ustrojen?“

„Jak nejlépe můžete,“ pokrčí rameny gardista.

„Rozumím. Kdy se audience uskuteční?“

„Někdy v podvečer, možná i v nočních hodinách. Jeho Eminence je velmi vytížená, nelze přesně říci, kdy nastane vhodný čas. Mám rozkaz vás požádat, abyste od šesté hodiny večerní byl přítomen. Upozorňuji, pane hrabě, pravděpodobně budete čekat několik hodin.“

„Chápu, pane,“ přikývne pan de Godille.

„To je vše, pane hrabě,“ ukloní se jemně Joseph.

„Děkuji, pane,“ oplatí stejně Armand, počká, až se zvěstovatel významné zprávy otočí, pak se obrátí ke svému soku, „Pane,“ řekne a pozvedne k tváři kord.

„Pane hrabě,“ opětuje stejně Francois, „přeji vám dnes dobré pořízení. Ukončíme náš dnešní výcvik, abyste měl čas se řádně připravit?“

„Mám ještě čas, pane. Rád bych ještě pokračoval.“

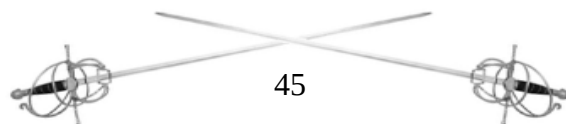
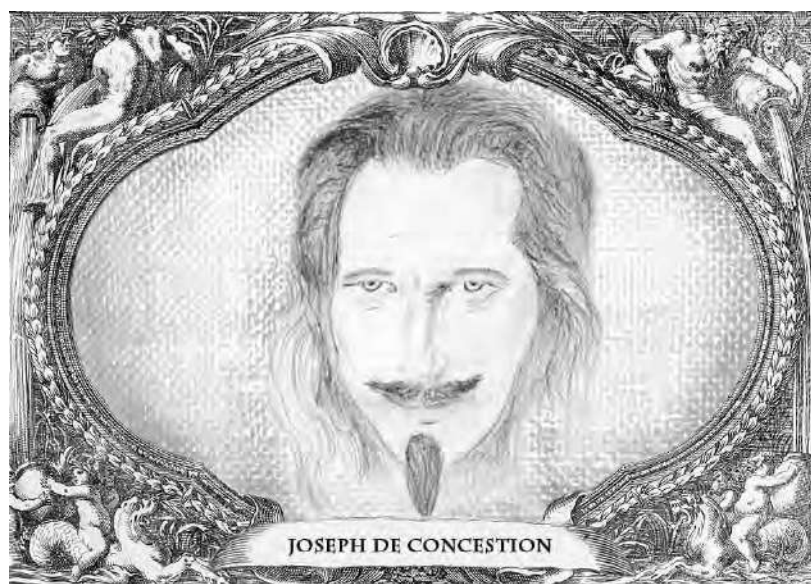
„Pane hrabě, je na vás poznat velmi dobrý výcvik. Jste, s dovolením, trochu zbrklý a živelný, ale jste schopen si nepochybně svoji kůži chránit velmi dobře.“

„Děkuji za vstřícná slova,“ pozvedne svoji zbraň Armand.

Pokračují v duelu, ale pouze čtvrt hodiny, neboť hrabě se nemůže plně soustředit. Přeci jen je myšlenkami u večerní audience, která mu může změnit život. Pokud tedy dopadne úspěšně.

Pan de Godille spěchá do domu barona de Taille. Sluha Augusto Maquines mu nechá připravit jídlo, má k ruce několik svých příbuzných, jejichž počet se mění podle potřeby. Horné není přítomen, proto se Armand nemá s kým poradit, jak vystupovat před prvním ministrem, ke kterému však cítí velký respekt. Také obavu, neboť si je vědom jeho moci, může člověka vyzvednout, ale také jediným pokynem zcela zničit.

Doba, než vyrazí zpět do Kardinálského paláce, představuje utrpení. Na chvíli se natáhne, pak zase vstane a nervózně přechází po své ložnici.

V paláci se potká opět s panem de Seinges, který na něho již čeká, aby ho zavedl do kabinetu, kde bude dle všeho dlouhé hodiny trpět, mučit se nervozitou a čekat na svou možná životní příležitost.

„Velmi dobře vám oblek padne, pane hrabě,“ poznamená Francois.

„Děkuji,“ tváří se rozpačitě pan de Godille, má na sobě jedny z šatů, který kdysi nosil jeho přítel Henri. Zdědil jich víc, tyto se mu zdály nejpříhodnější, proto se do nich nechal služebnictvem ustrojít.

„Nemusíte se obávat, Jeho Eminence vás neukousne, pane hrabě.“

„Asi ne, ale přeci jen ... Jeho Eminence ... cítím před ním velký ostych.“

„Mám už jisté zkušenosti, pane hrabě,“ usmívá se Francois, „Vy máte velkou výhodu, jste z velmi dobrého rodu, máte svůj titul.“

„Pane, velice si cením vaší pomoci. Velmi rád bych vás pozval na pohár vína, pokud budete mít čas.“

„Pohár vína? Bude mi velkou ctí, pane hrabě. Vlastně mám teď volno, mohu zde s vámi počkat. Pokud budete mít dobrou náladu i po té audienci, můžeme si na pohár zajít.“

„Můžete zde zůstat? Budu vám vděčný, přeci jen se necítím nejlépe.“

„Velmi rád vám budu dělat společnost, pane hrabě.“

„Mohu ještě požádat o jednu službu?“

„Jistě, pane hrabě, pokud bude v mých silách ji splnit, velmi rád tak učiním.“

„Potřeboval bych trochu poradit. Sice jsem již dostal nějaké lekce z protokolů, ale šlo víceméně o pokyny obecné. Potřebuji poradit, abych se před Jeho Eminencí příliš neshodil.“

„Pokusím se, pane hrabě. Mám už jisté zkušenosti.“

„Budu vám opravdu vděčný,“ zatváří se podle svých slov Armand.

Čas se sice vleče, ale v přítomnosti pana de Seinges přeci jen utíká lépe. Kromě několika dobrých rad stačí probrat mnohá jiná témata, týkající se služby i zábavy. Dávno se již večer převalí v noc, když se konečně objeví pan de Concestion. Beze slov, jen pohledem, vyzve Armanda, aby ho následoval. Osobně mladíka vede zadem do komnat, kde se nacházel první ministr Francie. Nakonec požádá Joseph hraběte o odevzdání zbraní, ten má jen svůj kord, který nechá u jednoho z hlídkujících gardistů.

Richelieu je značně vyčerpán, pohne se za pracovním stolem, tvář se mu zkříví bolestnou grimasou. Než však vstoupí očekávaná návštěva, stačí nasadit svůj pověstný přísný a zcela neosobní výraz.

„Vaše Eminence, pan de Concestion a pan hrabě de Godille,“ ohlásí komorník přichozí.

Kardinál jim pokyne rukou, už je opět plný energie a bez nejmenších známek slabosti.

„Pane de Concestion,“ promluví pevným hlasem první ministr, „Nechte nás s panem hrabětem o samotě.“

„Vaše Eminence,“ ukloní se důstojník gardy a opustí místnost.

„Pane hrabě,“ pokyne znovu rukou Richelieu a posečká, až vyzvaný učiní několik kroků blíže,

„Pane de Godille, jste z velmi dobrého rodu, kterému se bohužel v posledních generacích tolik nedařilo. To však na vás nevrhá špatné světlo, posuzuji muže podle činů, ne podle toho, do jak svízelné situace se dostali.“

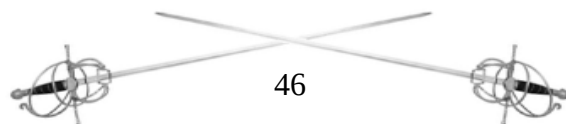
„Děkuji velice, Vaše Eminence,“ uklonil se hluboce Armand, hlas se mu trochu chvěje, stejně jako celé tělo, „Děkuji velice za dnešní přijetí, Vaše Eminence.“

„Pane hrabě, oceňuji váš zdrženlivý přístup v souvislosti se smrtí vašeho přítele, se kterou jsme byli obeznámeni. Zároveň jsem se doslechl o vašem přání vstoupit v hodnosti důstojníka do některé jednotky královské gardy.“

„Vaše Eminence,“ zachmuří se tvář mladíka, „smrti svého přítele lituji, díkybohu byl vrah odhalen a potrestán. Vaše Eminence, již jsem si odsloužil potřebná léta ve francouzských gardách. Snad jsem si nevedl až tak špatně.“

„Vedl jste si velmi dobře, podle referencí vašich nadřízených,“ hovoří první ministr unylým hlasem prostým všech emocí, „Ti oceňují vaši statečnost, rozhodnost a věrnost své jednotce.“

„Vaše Eminence, děkuji za takové hodnocení.“

„Zasloužil jste si ho, pane hrabě. Bohužel v tuto chvíli není žádné vhodné místo v královských gardách volné, žádné místo, odpovídající vašemu rodu.“

„Vaše Eminence, nejsem určitě v pozici, abych si mohl příliš vybírat. Všichni muži z rodu de Godille vždy věrně sloužili svému králi, většina z nich v těchto službách také našla svou smrt. Prolévat svoji krev pro svého krále je tradicí našeho rodu. Budu velmi vděčný za jakékoli místo, kde budu moci v této zmíněné tradici pokračovat.“

„Cením si vaší skromnosti, pane hrabě, ta vás šlechtí,“ řekne spokojeně kardinál.

„Vaše Eminence,“ znovu se hluboce ukloní Armand, „mohu slíbit Vaší Eminenci, pokud mi dá doporučení, tak udělám vše, co bude v mých silách, abych nezklamal Vaší Eminenci.“

„Právě vzhledem k vaší rodinné tradici je nutné pro vás najít odpovídající místo.“

„Vaše Eminence, jak jsem již ke své lítosti sdělil Vaší Eminenci, nejsem nyní v takovém postavení, abych si mohl vybírat. Nemám opravdu mnoho co nabídnout. Snad jen slušný původ, svoji věrnost. Dostalo se mi i dobrého vychování. Víím, Vaše Eminence, není toho mnoho ...“

„Mýlíte se, pane hrabě. Původ a věrnost je velmi mnoho. Pokud chcete něčeho dosáhnout, pane hrabě, musíte velmi tvrdě pracovat. Teprve pak můžete sklízet ovoce. Bohužel v dnešní době je mnoho těch, kteří by chtěli pořádat žně, aniž by zaseli jediné zrnko. Pracujte i nadále na sobě, pak nepochybně nalezneme způsob, jak vám pomoci.“

„Děkuji Vaší Eminenci, jsem oddaný služebník Vaší Eminence.“

„Pozor, pane hrabě. Slova, které jste právě pronesl, znamenají velmi silný závazek. Já je nikdy nepovažuji jen za zdvořilostní formulku. Vždy jsem měl štěstí na dobré, spolehlivé a oddané služebníky. I proto jsem dosáhl jistých skrovných úspěchů.“

„Vaše Eminence, když něco říkám, tak svá slova vždy myslím zcela vážně a upřímně. Možná jsem trochu neomalený, ostatně dvorní etiketa mi nepochybně chybí. Neumím se vyjadřovat asi jako většina mužů, kterým se dostane cti být přijata Vaší Eminencí. Jsem však šlechtic a nemluvíím do větru. Svá slova o vděčnosti Vaší Eminenci myslím zcela upřímně. Pokud dostanu příležitost, Vaše Eminence, pokusím se o těchto slovech přesvědčit Vaší Eminenci i činy.“

„Pane hrabě, беру vaše slova velmi vážně. Vraťme se však ještě k události, která vás na tuto audienci vlastně přivedla. Shodou velmi nepříjemných okolností jste se dostal do potíží a vašeho přítele dokonce tyto potíže stály život.“

„Vaše Eminence, velice lituji smrti pana Henriho de Taille. Byl můj jediný opravdový přítel. Bohužel došlo k politováníhodnému přehmatu, který díky osobnímu zásahu Vaší Eminence byl uveden na pravou míru. Děkuji Vaší Eminenci za sebe i za mého nového přítele pana markýze de Almare.“

„Bohužel, milý hrabě, některé věci již nejdou vzít zpět. Oceňuji zdrženlivost vás i pana barona de Taille.“

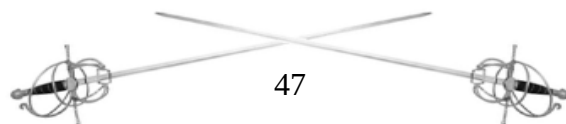
„Vaše Eminence, mohu ujistit Vaší Eminenci, oba dva považujeme celá událost za vyřešenou a uzavřenou. Vaše Eminence, trápí mě vlastně jediné. Jak se zdá, mohu svým způsobem vyzískat na smrti svého nejlepšího přítele. Jen díky tomu jsem dostal od Vaší Eminence právo na audienci. Velice si toho vážím, ale ve svém nitru si připadám sám před sebou špatně. Nevím, zda jsem se vyjádřil dobře, mluvení není mojí silnou stránkou, jsem především voják. Snad mi Vaše Eminence rozumí.“

„Zajímavá úvaha, pane hrabě,“ podívá se první ministr zkoumavě na mladíka, mnoucího ve svých upocených rukách svůj klobouk, „Většina mladých mužů by na vašem místě takto neuvažovala.“

„Vaše Eminence,“ ulekne se Armand, „snad má slova nevyzněla špatně. Vážím si nesmírně této audience, je mi vekou ctí moci předstoupit před Vaší Eminenci. Stejně jako si nesmírně vážím nabídky pomoci, kterou vyslovila Vaše Eminence.“

„Pane hrabě, pochopil jsem vás správně,“ odvěti stále s kamennou tváří kardinál, právě nulová reakce na cokoli vyřčeného velmi znervózňuje Armanda, netuší, jak jsou jeho slova přijímána, „Vaše vyjádření svědčí o vaší nezkaženosti zdejšími poměry. Vám ještě slovo čest a přátelství něco říká.“

„Vaše Eminence, slova jako čest, oddanost či věrnost vždy byla ozdobou našeho rodu,“ poznamená mladík poněkud pateticky a chvástavě.

„Nepochybují o vaší upřímnosti, pane hrabě. Je pro vás jistě obtížné se vypořádat s novým prostředím po hmotné stránce. Slyšel jsem o vašich problémech s penězi.“

„Vaše Eminence, velice obtížně se mi o tom mluvím, protože se musím před Vaší Eminencí velmi stydět. Jsem však dalek toho, abych se vymlouval na své příbuzné, na špatný osud. Prostě můj majetek je nepatrný. Právě proto mám jedinou naději, poctivě vykonávat svoji službu a dokázat hodnost svého jména i titulu. Nemohu si koupit žádný úřad, jako mnozí,“ dodá Armand s obtížně skrývanou hořkostí.

„Oceňuji vaše vyjádření, kdy se nesnažíte na nic vymlouvat. Váš majetek byl již za minulých generací okleštěn, mnoho vám opravdu nezbylo.“

„Vaše Eminence,“ ukloní se pan de Godille, který se cítí tímto tématem ponížován „Jistou pomoc mi nabídli moji sousedé, pan de Taille a pan de Almare. Díky jejich pomoci snad budu mít dostatek prostředků na důstojný výkon mé služby i života v Paříži.“

„Nežádáte tedy za své mlčení nějaké peníze?“ podívá se zpytavě kardinál na mladíka.

„Vaše Eminence, peněz se mi opravdu nedostává, ale jsem zvyklý žít skromně. Vaše Eminence, nejsem kupčik, stále mám svoji hrdost, nikdy bych se nesnížil ...,“ hledá marně vhodná slova pan de Godille.

„Nepřišel jste dnes na audienci požadovat satisfakci za utrpené příkoří? Nežádáte za své mlčení kompenzaci v podobě doporučení do služby a peníze?“ nezmění lhostejný výraz kardinál, „Uznávám jistě pochybení mých služebníků, vzniklé jejich horlivostí a špatným úsudkem. Máte možnost si říci o nějakou částku peněz, které vám pomohou. do začátku.“

„Vaše Eminence, asi se musím ještě hodně učit,“ říká s očividně nešťastným výrazem Armand, „Nikdy jsem nikoho nežádal o peníze a přičítá se mi tak učinit i v této příležitosti. Vaše Eminence ví o mých problémech. Pokud získám důstojnické místo u gardy a bude mi přispěno na výstroj, mohl bych snad toto požadovat. Vaše Eminence, jsem šlechtic a ne kupčik,“ dodá s patrnou hrdostí v hlase, „Kdybych žádal peníze za své mlčení, musel bych se stydět za svoji hamižnost i chování.“

„Máte věru zajímavé způsoby, pane hrabě“ řekne Richelieu, přičemž opět nedá ani brvou najevo své mínění.

„Vaše Eminence, velice si vážím nabídky Vaší Eminence. Jsem opravdu dost chudý, opravdu nemám mnoho. Jen svou čest a hrdost, Vaši Eminence.“

„Pane hrabě,“ podívá se Richelieu znovu ostře i pátravě zároveň na mladíka, „v tuto chvíli není v královských gardách volné důstojnické místo. Ale sloužit svému králi můžete i jinak. I první ministr potřebuje mít ve své blízkosti věrné, statečné a oddané muže. Pane hrabě, chcete vstoupit do mých služeb?“

„Do služeb Vaší Eminence? Do osobní gardy Vaší Eminence?“ zvedne překvapeně zrak Armand.

„Ani zde v tuto chvíli není volné vhodné místo pro muže s tak významným rodokmenem, pane hrabě. Ale mám pro vás následující nabídku. Budete dále pokračovat ve výcviku a zdokonalovat se v boji i ve způsobech chování. Budete pobírat mzdu za hodnost poručíka mé gardy. Co říkáte mé nabídce?“

„Vaše Eminence ... Vaše Eminence říkala, že není žádné místo volné ...,“ tváří se velmi překvapeně mladík a především neví, co má odpovědět.

„Není, pane hrabě. Což neznamená nemožnost ho vytvořit. Budete poručíkem, neoficiálně, nebudete mít svoji jednotku, nebudete přímo velet. Ale stanete se důstojníkem čekatelem mé gardy, budete požívat veškeré výhody a dostávat svůj plat. Později jistě nalezneme způsob, jak co nejlépe využít vašich schopností, o kterých se zmínili vaši bývalí velitelé. Přijímáte, pane hrabě?“

„Vaše Eminence, taková nabídka ... samozřejmě přijímám, Vaše Eminence. Sice trochu nerozumím pojmu důstojník čekatel ...“

„Brzo pochopíte, pane hrabě. Mnohé pochopíte později. Nuže, místo již máte. Vraťme se k otázce peněz. Sice jste odmítl materiální kompenzaci za své mlčení, mohu vám alespoň nabídnout pomoc pro začátek vaší nové kariéry. Potřebuji mít kolem sebe služebníky, na které se mohu spolehnout. Proto vám nabízím tuto směnku, pane hrabě,“ řekne kardinál a vezme ze stolu lístek, „Je zde směnka na částku deset tisíc liber. Snad dost výrazná částka, aby mi zajistila vaši věrnost.“

„Vaše Eminence,“ změnil se teď zcela výraz ve tváři pana de Godille, „Otázka věrnosti přeci není otázka peněz. Když přijímám místo nabízené Vaší Eminencí, jsem si vědom závazků, které z toho plynou. To je otázka mé cti, ne peněz!“ říká vzrušeným hlasem. Cítí se uražen.

„Pane hrabě! Opravdu vás budou muset naučit některým způsobům chování. Nelze takto vyjadřovat svoji nevoli!“

„Vaše Eminence,“ ukloní se hluboce Armand, bojuje se svou hrdostí a pýchou, nakonec převáží jeho impulzivní povaha „Vaše Eminence, jak jsem řekl Vaší Eminenci, nemám mnoho co nabídnout. Pokud bych přijal místo, které mi Vaše Eminence ve své laskavosti nabídla, je tento závazek otázkou mé cti. Vaše Eminence, mám jen jedno své slovo a to se nedá koupit žádnou sumou peněz. Vaše Eminence, prosím, neberte mi jediné, co mám. Moji čest.“

„Pane hrabě! Už dlouho nikdo se mnou nemluvil takovým tónem v mé pracovně. Odmítáte peníze a chováte se vzpurně. Dá se takovému služebníkově věřit?“ položí Richelieu řečnickou otázku, pak, aniž by se změnil jeho chladný výraz v obličeji, nabízenou směnku demonstrativně roztrhá a nechá její kousky dopadnout na svůj stůl.

„Vaše Eminence,“ zbledne teď jak stěna pan de Godille, „zklamal jsem Vaší Eminenci. Měl jsem z dnešní audience velké obavy, Vaše Eminence. Nikdy jsem nemluvil s tak vznešenou osobou, jako je Vaše Eminence. Dovolil jsem si před Vaší Eminencí vyjádřit jistou nevoli a ztratil jsem důvěru Vaší Eminence. Velice mě nevole Vaší Eminence mrzí,“ zatváří se hrozně nešťastně hrabě, protože cítí, jak moc se slyšení pokazilo. Jelikož kardinál nic neříká, jen se na něho stále upřeně dívá, nadechne se a pokračuje, „Vaše Eminence, jelikož jsem pochopil, že jsem u Vaší Eminence neuspěl, řeknu ještě jedno. Vaše Eminence, tím, že jsem vám dal své slovo a přijal vámi nabízené místo, vždy bych Vaší Eminenci věrně sloužil, bez ohledu na výši své mzdy. Vždy bych se postavil každé kulce a každému meči, který by na Vaší Eminenci směřoval. Nemám opravdu nic, než svůj život a svoji čest. To jediné mohu nabídnout, učinil jsem to však pravděpodobně velmi nevhodným a neomaleným způsobem.“

„Takový dojem si odnášíte z dnešní audience?“ podívá se kardinál přímo do zoufalých očí mladíka.

„Ano, Vaše Eminence. Zklamal jsem Vaší Eminenci a ztratil její důvěru.“

„Pokud se tak domníváte, co navrhuje, pane hrabě?“

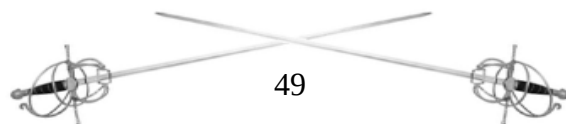
„Vaše Eminence,“ sklopí zcela zrak Armand, protože cítí, že se mu do očí derou slzy, pak se však vzpamatuje a překvapivě s nepotlačitelnou hrdostí zvedne hlavu, „Dostal jsem od Vaší Eminence velkou příležitost, kterou asi mnozí nezískají. Nedokázal jsem ji využít, pravděpodobně jí tedy nejsem hoden. Poděkuji panu de Concestion za služby a čas, které mi on a jeho lidé věnovali. Poděkuji Vaší Eminenci za nabídku, kterou mi Vaše Eminence dala. Zároveň žádám Vaší Eminenci, aby mi vrátila mé slovo. Vaše Eminence mluvila o penězích, za mé příkoří, které se mi stalo v souvislosti se vzpomínanou událostí. Vaše Eminence rozhodla spravedlivě ve prospěch pana markýze de Almare, nemám proto žádné právo žádat po Vaší Eminenci žádné další kompenzace. Já jsem nebyl nijak poškozen, kromě ztráty přítele a tuto ztrátu mi stejně Vaše Eminence nemůže nijak nahradit.“

„Pan de Concestion mi dnes přivedl na audienci opravdu vzpurného mladého muže,“ konstatuje suše Richelieu, pak však pokračuje, „Pane hrabě, máte pravdu, musíte se ještě hodně učit. Především se musíte naučit poznat lidi, poznat jejich úmysly. Vycítit, co svými otázkami zamýšlejí. V tom jste dnes skutečně neuspěl.“

„Děkuji, Vaše Eminence, budu si slova Vaší Eminence pamatovat,“ ukloní se Armand a nedokáže skrýt obrovské zklamání.

„Co se týká vaší služby, uspěl jste naopak velmi dobře. Pokud jsem měl o vás nějaké pochybnosti, pane hrabě, už je nemám. Vážím si mužů, který dává svoji čest a svoje slovo nad okamžitý prospěch, které si nelze koupit, ale jejichž oddanost lze toliko získat. Takové lidi já ve svých službách potřebuji, pane hrabě.“

Mladík zvedne své smutné oči a zírá na kardinála. Není si jist, zda si se mu vysmívá, vypadá však, že mluví zcela vážně.

„Podrobil jsem vás dnes zkoušce, pane hrabě. Slyšel jsem o vás velmi dobré reference, někdy však nemusí být zcela pravdivé. Zprávy o vás hovořily však pravdu. Vaše slovo si opravdu nelze koupit.“

„Není tedy vše ztraceno, Vaše Eminence?“ ujede překvapenému mládenci.

„Naopak, pane hrabě. Pravý šlechtic se skutečně nedá koupit. Bohužel pravých šlechticů už tolik není. Odmítl jste peníze, ačkoli se vám jich zoufale nedostává. Znal jsem vašeho otce a znám historii vašeho rodu. Slovo čest pro vaše předky hodně znamenalo. Nyní vím to samé i o vás. Pane hrabě, obklopují nás nepřátelé, kteří neustále intrikují. Jen velmi malému okruhu lidí se dá opravdu věřit. Jen díky spolehlivým a věrným spolupracovníkům a služebníkům se mi daří jejich pletichám čelit. Pane hrabě, má nabídka stále platí. Nabízím vám službu. Jak uspějete, bude již záležet na vás. Dáte mi své slovo a vstoupíte do mých služeb?“

„Vaše Eminence, bude mi velkou ctí,“ nedokáže Armand zastřít svou zmatenost, ale i radost. Již své slyšení považoval za ztracené, nyní se dle všeho vše v dobré obrací.

„Pane hrabě, váš rod, vaši předci, vždy stáli věrně za svým králem. Prolévali svou krev, umírali, aby dostali svému slovu. Přitom jste místo zasloužené odměny postupně přicházeli o svůj majetek. Nedočkali jste se zaslouženého vděku. Na rozdíl od jiných, kteří tolik statečnosti a věrnosti neprokázali. Rozhodl jsem se tuto nespravedlnost napravit, pane hrabě. Dostanete prostředky, abyste mohl zaopatřit své panství. Nekupuji si tím vaši věrnost, věřím vašemu slovu, ale oceňuji věrnost celého vašeho rodu královské koruně.“

„Vaše Eminence, já ...,“ zakoktá se pan de Godille.

„Prosím, pane hrabě, přistupte, mám tady pro vás jinou směnku,“ pozvedne kardinál ruku a pohybem prstů přivolá šlechtice zpět ke svému stolu.

„Děkuji, Vaše Eminence, děkuji Vaší Eminenci laskavost,“ uklání se de Godille, po předchozích slovech by už jen hlupák odmítal finanční výpomoc, kterou tak zoufale potřebuje.

Richelieu mu předá příslušný doklad, který majitele opravňuje požadovat vyplacení uvedené částky. Hrabě se podívá na směnku, vytřeští oči a zděšeně zírá na prvního ministra. Jehož tvář zůstává i nadále ledově klidná.

„Stalo se snad něco, pane hrabě?“ zeptá se jen konsternovaného mladíka.

„Vaše Eminence ...,“ zachraptí Armand, „Pravděpodobně došlo k nějakému nedorozumění. Vaše Eminence, ta částka ...,“ zbledne a není schopen vypravit slova.

„Zdá se vám chyba ve výši té částky?“

„Vaše Eminence, promiňte, já ... prostě si myslím, Vaše Eminence udělala ... stala chyba při psaní té částky.“

„Myslíte, pane hrabě? Ukažte mi svou směnku, ať se na ni podívám,“ převezme kardinál velmi cenný doklad z třesoucích se rukou mladíka, „Ano, vidím, ne, všechno je v naprostém pořádku,“ dodá a vrátí směnku jejímu novému majiteli.

„Vaše Eminence, vždyť je vypsána na osm tisíc louisdorů!“ skoro vyjekne pan de Godille.

„Ano, máte pravdu, pane hrabě.“

„Ale to je asi osmdesát tisíc liber!“

„Ano, máte pravdu, pane hrabě.“

„Vaše Eminence, ta částka ... taková výše ... to je opravdu pro mě?“

„Jistě, pane hrabě,“ odvětlí Richelieu „Ale nejen pro vás, máte pravdu, vaše dosavadní služby králi by rozhodně na takovou částku nedostačovaly. Je vyjádřením vděčnosti koruny i mé vlastní hrdému a statečnému rodu, který vždy stál na straně svého krále a proléval pro něho svoji krev.“

„Vaše Eminence, já ... já nevím, jak mám Vaší Eminenci poděkovat ... jde o Boží zázrak,“ hledá marně vhodná slova mladík, křečovitě svírá v třesoucích se prstech poukázku na obrovskou sumu peněz.

„Pane hrabě, měl jsem pro vás připravené dvě směnky,“ říká Richelieu stále se stejnou intonací, „Mohl jste přijmout pro vás velmi vysokou sumu jako zálohu na vaši věrnost. Vy jste se však zachoval tak, jak jsem očekával. Jste nejen statečný, jak o vás mluví reference, ale stále vám zůstala vaše hrdost. I

přes všechny strasti, kterými jste musel v mládí projít. Ceníte si svého slova víc, než významné sumy peněz. Nelze si vás koupit, pane hrabě. Tím se pro mě stáváte daleko cennější.“

„Vaše Eminence, moje slova ...“

„Ano, pane hrabě. Vaše hrdost a čest vám přikázaly odmítnout můj úplatek. Učinil jste tak s vědomím ztráty mé přízně a své služby. Choval jste se vzpurně, jak si dlouho nepamatuji. Zvláště od šlechtice v tíživém postavení, jako je vaše. Druhá směnka, kterou jsem pro tento případ měl přichystanou, vám nyní náleží po právu. Jsem si nyní jistý vaší věrností, kterou moji nepřátelé nemohou vyvážit penězi. Ve vlastním zájmu však o směnce a její výši pomlčte, pane hrabě.“

„Mé slovo patří toliko Vaší Eminenci,“ září Armand.

„Věřím vám, pane hrabě. Víím o vás více, než si myslíte. Nejste s nikým svázán, s nikým ode dvora zapleten. Máte tak říkajíc čistý štít.“

„Vaše Eminence, bude mi ctí prolít svoji krev pro Vaší Eminenci. Bude mi ctí postavit se do cesty střeže nebo meči, který by směřoval na Vaší Eminenci. Dokáží Vaší Eminenci, že jsem hoden její důvěry i odkazu svých předků!“ říká mladík vášnivě.

„Budu se modlit k Bohu, aby takové služby nebylo zapotřebí,“ odvětlí svým strohým hlasem Richelieu, za celou dobu audience nijak nezměnil svou vizáž ani intonaci svých pronášených slov, „Pane hrabě,“ povstane a nabídne svou ruku s kardinálským prstenem.

„Vaší Eminence,“ poklekne plný vděčnosti Armand a symbolicky políbí symbol církevního úřadu.

„Pane hrabě, připravujte se svědomitě. Budu vaše počínání sledovat a až přijde vhodný čas, povolám vás znovu a sdělím vám další instrukce,“ ukončí definitivně audienci nejmocnější muž Francie.

Pan de Godille učiní zadost protokolům, alespoň se snaží moc nepokazit, poté, jak ve snách, kráčí ke dveřím. Z těch se spíše vypotácí, než by důstojně vyšel.

„Jak jste dopadl, pane hrabě?“ ptá se pan de Concestion.

„Dopadl ... vlastně dopadl ...“,“ dívá se poněkud nepřítelně Armand.

„Zdáte se nějaký rozhozený, pane hrabě.“

„Ano, máte pravdu,“ snaží se mladík koncentrovat, „Dostal jsem nabídku ... mám být důstojníkem gardy Jeho Eminence, teda nemám, protože není místo. Možná vlastně mám, protože budu poručík v očekávání, nebo tak nějak ...“,“ blábolí.

„Jeho Eminence mi o svém záměru řekla,“ usmívá se Joseph, „Mám se věnovat vašemu výcviku, pane hrabě. Máte mít status důstojníka gardy Jeho Eminence, ačkoli zatím skutečně místo není volné a vy svou jednotku mít nebudete. Ale pokud jste nabídku přijal, jste teď členem gardy Jeho Eminence.“

„Přijal ... dal jsem Jeho Eminenci své slovo.“

„Pak je vše v pořádku. Jste však celý rozklepaný, pane hrabě. Vždyť přeci audience dopadla velmi dobře, ne?“

„Dobře ... více než dobře. Právě proto jsem tak ... prostě překvapený,“ přejede si mimoděk Armand rukou přes oblek na prsou, kam uschoval směnku. Ta představuje nejvzácnější věc, kterou kdy v životě vlastnil. Stále nemůže uvěřit, že je nyní majitelem tak cenného kousku papíru.

„Později spolu vše probereme, pane hrabě,“ říká Joseph, „Vzhledem ke svému rodu a svému titulu máte poněkud výsostnější postavení, které porušuje tradiční systém přijímání do gardy Jeho Eminence. Jeho Eminence však o vaše služby stojí, reference na vás jsou velmi dobré, pane hrabě. Později vás postupně zasvětim do vašich povinností. Nejprve vás však čeká několikaměsíční výcvik, včetně znalosti různých protokolů. Prosím však, abyste o své službě pomlčel a pokud o ní máte potřebu mluvit se svými přáteli, zavažte je mlčením. Mohou nastat chvíle, kdy bude dobré, když o vás mnozí nebudou mnohé vědět.“

„Ted' vám asi přesně nerozumím.“

„Jeho Eminence má velmi mnoho nepřátel a k našim službám patří Jeho Eminenci vždy chránit. Což znamená někdy daleko více, než jen obklopovat Jeho Eminenci. Pro zasvěcené jste v pozici důstojníka gardy Jeho Eminence. Pro ostatní stále čekáte na vhodné místo v gardě či armádě a dobu čekání

vyplňujete výcvikem, který jsem vám z důvodů našeho přátelství zajistil. Ale se vším vás seznámím později, pane hrabě,“ slibuje pan de Concestion.

„Kdy začneme?“

„Pane hrabě, dejte si do pořádku své osobní záležitosti a já vás sám vyhledám či za vámi pošlu někoho ze svých mužů. Pane hrabě, oslavte svůj dnešní úspěch při audienci.“

„Máte pravdu ... je co slavit ...“

„Pane hrabě, jsem vám k dispozici, dostal jsem příkaz vás zaučit. Bude mi ctí s vámi spolupracovat, pane hrabě. Zjistil jsem si mnohé o vašem rodu i o vás, chovám k vám velkou úctu, pane hrabě. Snad naše vzájemná spolupráce zastíní velmi nepříjemné okolnosti, za kterých jsme se potkali.“

„Také věřím, pane,“ ukloní se Armand.

Objeví se pan de Seinges a ujme se novopečeného kolegy, zatímco Joseph je opustí. Pan de Godille ve zkratce popíše svou audienci, když mnohé zamlčí, především neskutečnou finanční výpomoc. Nicméně oba muži družně vykročí směrem ven z paláce.

„Nic jste mi ani říkat nemusel, pane hrabě,“ usmívá se Francois, „Záříte od počátku jak sluníčko, pane hrabě.“

„Dneska je opravdu co oslavovat,“ snaží se zachovat dekorum pan de Godille, ale v očích má ohýnky. Nejraději by vyskočil a výskal.

„Bude mi ctí s vámi váš úspěch zapít, pane hrabě,“ usmívá se pan de Seinges

„Už se mi sbíhají sliny,“ říká Armand. Stále ještě zůstává rozhozený, snaží se koncentrovat, překonat emoce, ale moc se mu jeho záměr nedaří. Před pár minutami se cítil naprosto ztracený, už považoval audienci za neúspěšnou, teď tady stojí radostí bez sebe a na prsou ho hřeje směnka na sumu, která mu zní neuvěřitelně. Musí na ni dávat velký pozor, uvědomí si. Při pomýšlení na její ztrátu ho zalije horko. Podvědomě přitiskne ruku na dané místo.

VEČÍREK HRABĚTE DE GODILLEHO

„Tak se vyžvejkní. Co se děje?“ zeptá se Armand, „Co je v domě za hluk?“ zarazí se.

„Pan baron s přáteli mají malou slavnost, očekávají vás, pane hrabě.“

„Ach tak, tos chtěl projednat?“

„Nikoli, pane hrabě. Pan baron si myslí, že byste měl mít svého osobního sluhu. Pochopitelně já i další sloužící jsou vám plně k dispozici, ale osobní sluha ...“

„Souhlasím. Počítám s nějakými sloužícími ...“

„Znám hodně lidí, pane hrabě. Kdybyste chtěl někoho, kdo se bude výhradně starat jen o vás ...“

„Máš pravdu, vlastně bych ho potřeboval okamžitě. Může nastoupit třeba hned.“

„Pane hrabě, pokud byste chtěl, věděl bych o jednom muži, který by tuto roli zastal velmi dobře. I když je poměrně mladý, tak už jistě zkušenosti má a já bych se za něj zaručil.“

„Kdo to je?“

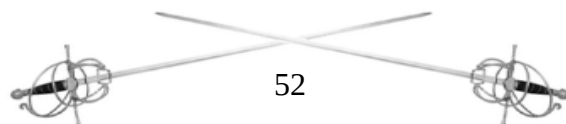
„Je to můj bratranec. Pokud byste chtěl ...“

„Tak bratranec? Vida, vzorně se staráš o svoje příbuzenstvo. Ale proč ne, tak ho někdy přived' a já s ním promluví.“

„Kdy by mohl přijít? Říkal jste, že by mohl nastoupit hned ...“

„Chceš snad říci, že ho máš tady? Teď v noci?“ zarazí se Armand a podívá se na svého hosta.

„Jen si své věci vyříd'te, pane hrabě,“ usměje se Francois, „Noc je ještě mladá ... Ale pane hrabě,“ zarazí se, „nevím zda jsem zde vhod, pan baron zde má jistou sešlost, vy jste zván ...“

„Jste můj host, pane. Prosím, pojdte napřed do mého pokoje. Augusto, řekni panu baronovi o mém příchodu a požádej ho, zda by za mnou mohl přijít. Taký mi můžeš poslat ten svůj poklad, myslím tvýho bratrance ...“

„Pane hrabě,“ ukloní se Augusto, zatímco pan de Godille a jeho přítel stoupají po schodech do prvního patra. Vlevo jsou jeho komnaty, vpravo již je zábava v plném proudu. Jen co se stačí posadit, již je zpátky Maqunles a táhne s sebou mladíka.

„Pane hrabě, pane,“ uklání se oběma mužům, „Mohu vám nabídnout chambertinské víno, je to dobré burgundské, přinesl jsem ho dnes dopoledne,“ rozlévá ze džbánu do pohárků zmiňovaný mok, „Pane hrabě, přivádím svého bratrance. Tak běž, ty troubo a ukaž se panu hraběti,“ postrčí mladíka dopředu.

„Pane hrabě,“ ukloní se hluboce mládenec, „Jmenuji se Maurice, z rodiny Tissotů, jsem bratrancem pana Augusta.“

„Tak Maurice,“ podívá se zkoumavě Armand na svého potencionálního sluhu. Vypadá dobře, urostlá postava, k ní poměrně příjemný obličej, s jemnými rysy. Jeho oči určitě nepatří hlupákovi, naopak, vypadá, že má pod čepicí.

„Pane hrabě, mám zkušenosti, umím pracovat, vím od bratrance, co je potřeba připravit pro pána jako je pan hrabě. Snad by pan hrabě se mnou mohl být spokojen,“ povídal mladík s patrným ostychem, ale jeho slova zní docela důvěryhodně.

„Kolik ti je let?“

„Už mi bylo sedmnáct, v únoru.“

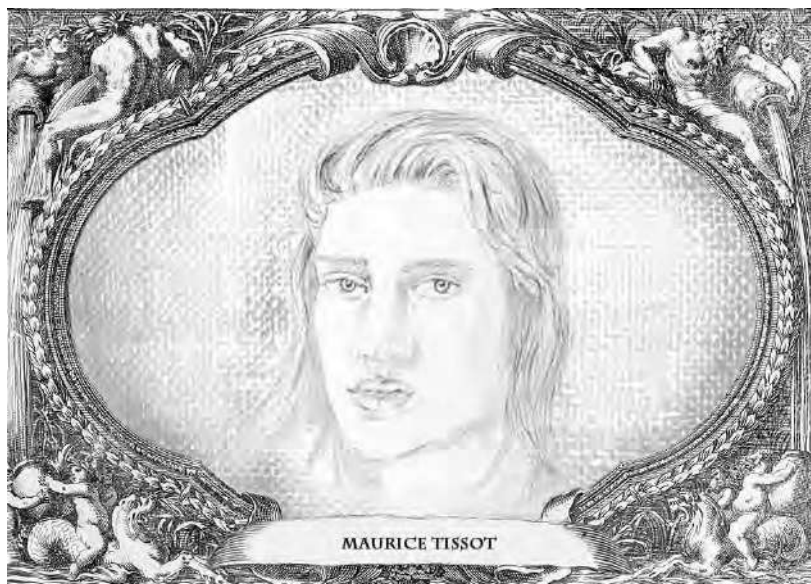
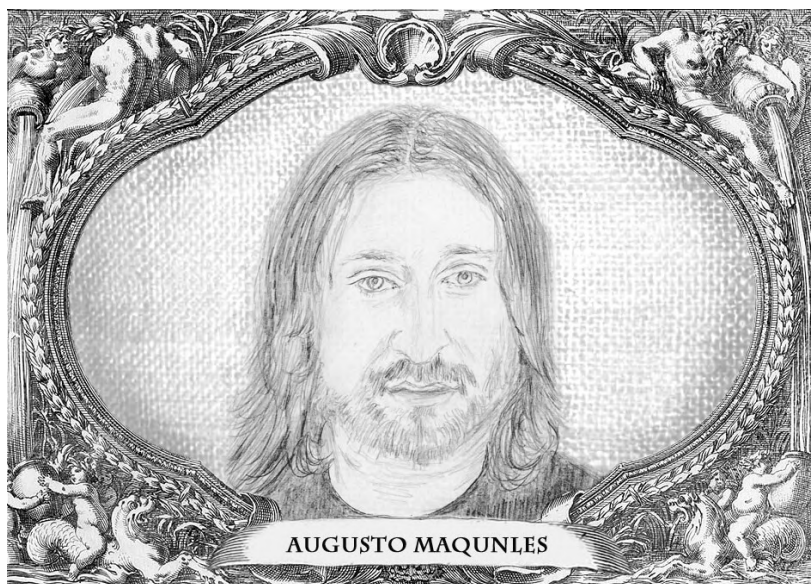
„Sedmnáct? To je dost málo, na to abys měl nějaký zkušenosti.“

„Pane hrabě, už od čtrnácti let jsem pomáhal matce v domě jednoho měšťana, umím pracovat a umím se i chovat. Také někdy pomáhám zde svému bratranci, když je hodně práce,“ vysvětluje Tissot a zatváří se dotčeně.

„Jeho slova mohu potvrdit, pane hrabě,“ ozve se Augusto, „Nedoporučoval bych panu hraběti někoho, o kom bych si myslel, že svoji práci nezastane. Vždyť bych byl sám proti sobě, kdyby se on flákal, musel bych za něj jeho povinnosti oddřít já.“

„Asi máš pravdu,“ připustí Armand.

„Pane hrabě, pokud si mě vyzkoušíte a nebudete se mnou spokojen, můžete mě vyhodit.“

„Pravda. Dobře. Zkusím to s tebou. Dohodneme se na měsíc a když budu spokojenější, tak tady budeš pokračovat.“

„Děkuji, pane,“ ukloní se mládenec a na tváři se mu objeví menší úsměv.

„Nemusíte se bát, pane hrabě. Pokud byste s něčím nebyl spokojen, tak mi řeknete a já ho srovnám. Proplesknu ho a uvidíte, jak bude potom vzornější,“ zatváří se naoko hrozně Maquines.

„Jsme domluvený. Nastupuješ hned, na podmínkách platu se domluvíme, ale asi budu souhlasit s tím, co mi navrhne tvůj bratranec. Mám už připravený všechny svoje místnosti?“ zeptá se pan de Godille.

„Ano, už jsou hotové. Tedy, z části hotové. Víte,“ začne vysvětlovat Augusto, „zatím máte dvě místnosti na konci této chodby. Ale když budete souhlasit, tak vám nechám vytvořit takové oddělené místo, dvě místnosti vlevo a dvě místnosti vpravo. Budete v levé části domu vlastně svým pánem, pan baron pak v pravé části. Přízemí vpravo zůstane společné, vlevo pak budou naše místa a zásoby. V přízemí bude vstup, společné místnosti a stáj, tak jak tomu bylo doposud.“

„Jistě, nemám námitek, pokud s tím souhlasí pan baron.“

„Ten to sám navrhl. Je to domluvené i s majitelem domu. Budete mít oba dost prostoru. Ale bude potřeba udělat nějaké stavební úpravy, to určitě,“ podrbá se zase na hlavě Maquines.

„V čem je zase problém?“

„Problém je v tom, kdo to zaplatí, pane hrabě. Mám říci panu baronovi?“

„Ne, úpravy zaplatím já,“ odpoví rychle pan de Godille a podvědomě si rukou sáhne k místu, kde ukrývá svůj zatím nevyzvednutý poklad.

„Dobře, pane hrabě, nechám vytvořit náskres a cenovou nabídku.“

„Jsi k nezaplacení,“ usměje se Armand, pak se otočí ke svému novému sluhovi, „Maurici, postarej se teď o mého hosta. Já si půjdu promluvit s panem baronem.“

„Jak si přejete, pane hrabě,“ ukloní se mladík postupně oběma pánům.

„Jak si přejete, pane hrabě,“ ukloní se vzápětí i Augusto a vykročí z místnosti v doprovodu šlechtice. Vzápětí chvátá přivést pana de Taille.

Pan de Godille má opravdu připravené dvě místnosti v levé části prvního patra, zatím se do každé vstupuje zvlášť. V první místnosti, která by se dala charakterizovat jako něco mezi pracovním a salónekem, se nachází teď pan de Seinges. Druhá komnata splňuje parametry ložnice.

Hrabě se posadí na své lůžko, znovu si prohlédne směnku, drží ji dost daleko od svícnu, ještě aby se mu tak vzněla, polije ho znovu horko. Poté vezme brk z poličky a začne cosi čmárat na papír. Tváří se přitom hrozně starostlivě. Tak se do svého činění zabere, až přestane nevnímat okolí.

„Máte zřejmě hodně práce a přitom vás čeká zábava,“ ozve se náhle nad ním. Trhne s sebou a pokusí se rukou zakrýt popsané listy s čísly, „Copak, copak, už máte tajnosti? To tedy hodně brzy, příteli,“ usměje se Horné, ale Armand naopak zůstává vážný. Podívá se, zda někdo neposlouchá a pak tichým hlasem odpoví.

„Máte pravdu, mám starosti.“

„Copak, tak se svěřte. Co se dnes událo?“ mžourá baron, má už očividně něco upito.

„Strašně moc věcí, raději se posadíte,“ zvedne své ustarané oči hrabě.

„Nestrašte. Tak povídejte,“ přijme své nabízené místo mušketýr.

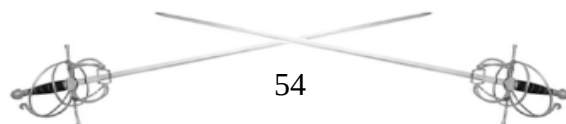
„Dnes odpoledne jsem byl přijat osobně kardinálem Richelieuem,“ začne Armand.

„Snad audience nedopadla špatně.“

„No, musím říct ... v jednu chvíli jsem si myslel, že jsem úplně v prdeli. Ale nakonec se ukázalo, že si se mnou kardinál pohrával jak s myší a že si mě zkoušel. Vypadal jsem jako hlupák, vůbec jsem ho nepochopil. Ale nakonec mě pochválil a řekl, že se mnou počítá. Nabídl mi místo důstojníka ve své gardě,“ vysvětluje trochu zmateně hrabě.

„Tak přímo v jeho gardě ... ale poslyšte, ta má pochybnou pověst ... navíc vzhledem k vašemu titulu, pane hrabě, nevím, jestli je tohle služba pro vás ...“

„Zatím jsem tam jako důstojník na čekání ... vysvětlím vám to později.“

„Přijal jste?“

„Ano. Dal jsem svoje slovo, mluvit vo dalším je teda zbytečný,“ pokrčí rameny Armand, „Ale prosím, nechte si tohle pro sebe, pokud mohu prosit ...“

„Nic nikomu vykládat nebudu. Když se budete chtít pochlubit ... konec konců, sloužit kardinálovi není asi zase tak špatný, ačkoli pro mnoho lidí se stanete možná vyvrhelem. Většina šlechty nemá kardinála právě v lásce,“ řihne si Horné.

„Prosím, tak vo tom s nikým nemluvte. Ale vám sem to říct chtěl ...“

„Jinak všechno v pořádku?“

„No, trochu se to zaseklo, ale nakonec všechno dobře dopadlo.

Kardinál mi nabídnul nějakou finanční kompenzaci a naznačil, že si tím kupuje moji věrnost. Tak jsem to teda já pochopil. Tak jsem mu řekl, že člověk jako já se nedá koupit, že mám svoji čest a hrdost a když mi nevěří, ať mi vrátí slovo a tím to končí.“

„Člověče, tohle jste mu opravdu řekl?“ zavrtí hlavou mušketýr, pak se zamyslí a dodá, „Ale nakonec dobře. Ti politici si zvykli na jiný mravy a je dobře, když jim někdo připomene, že ještě sou šlechtici, pro které jejich slovo a čest něco znamená. Asi se dost naštvál, ne?“

„Myslel jsem si to. Ale opak byl pravdou. Když mě dost podusil, řekl, že je velmi spokojenej. A nakonec mi dal poukázku, na daleko vyšší částku než tu původní, kterou roztrhal.“

„Dostal jste nějakou částku do začátku? Ale ano, Richelieu má svoji úroveň. Tak se pochlubte, jak se plácí přes kapsu.“

„Pane barone, tohle je ale ... nechci mít před vámi žádnou tajnost. Ale prosím, musíte mi slíbit naprostou mlčenlivost. Jde o dost velkou částku ...“

„Víte co, raději mi teda nic neříkejte ...“, zatváří se rozpačitě baron.

„Nechci vás urazit,“ ulekne se Armand, „Jste mým hostitelem, tolik jste pro mě už udělal. Pane barone, jen se bojím závisti ...“, dodá a třesoucí se rukou vytáhne z obleku zmiňovanou směnku a podal ji panu de Taille. Ten při přečtení sumy vyvalí oči, pak si je promne, zda čte správně, raději se podíval ještě jednou a hvízdne si.

„To je neskutečný! Tolik přece ... tohle není ani možný ...“, zavrtí nevěřičně hlavou.

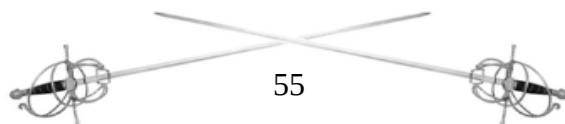
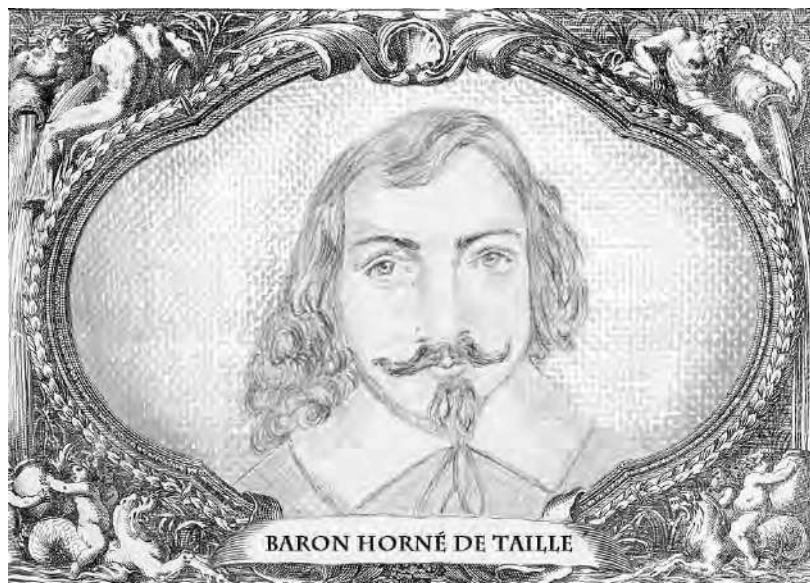
„Vždyť já byl taky úplně zděšenej. Stál jsem tam jak vopařenej, jako úplnej hlupák a nakonec mu řekl, že se asi spletl a že při vypisování směnky udělal chybu,“ odvětlí bezelstně hrabě.

„Že se spletl?! Že udělal chybu?!“ rozesměje se teď hlasitě Horné, „Ten kardinál s vámi musel mít vopravdu svatou trpělivost! Nejprve mu vynadáte, že si vás chce koupit a pak mu řeknete, že vám špatně vypsál směnku. No to je dobrý,“ dostane záchvat smíchu.

Oba dva muži se rozesmějí, mladší zpočátku trochu rozpačitě, pak si však představí, jak asi musel vypadat a začal se také chechtat na celé kolo.

„Ano, asi jsem dneska byl nějaký divnej, aspoň si to myslím,“ směje se Armand dál, „Ale vlastně to všechno dobře dopadlo.“

„To je k nevěře,“ klepe si na čelo baron, „Vy vynadáte nejmocnějšímu muži Francie, a ten, místo, aby s váma vyrazil dveře, vám dá osm tisíc louisdorů. A vy mu místo poděkování řeknete, že tu směnku vypsál špatně. To je fakt moc dobrý.“

„To ne, já uctivě poděkoval, teda až potom, co řekl, že ta částka je napsaná správně,“ odvěti pan de Godille a znovu se rozesměje.

„Blázni mají štěstí,“ poplácá ho po zádech pan de Taille, „V čem je tedy problém, proč se tváříte tak zkroušeně? Jaký máte starosti?“

„Právě,“ zcela zvážní Armand, „Jednak musím tu směnku někam dobře schovat, aby mi ji nikdo nevyfouknul. A taky, co s těmi penězi? Podívejte, právě si tady píšu, co s nimi. Na něco je to moc, na další možná málo. Vlastně ani vůbec nevím, co všechno se dá za takovou ohromnou částku voplatit. Takže nevím. Tohle je to tajemství, co jste se ptal při příchodu.“

„Vida, přepadla vás starost bohatýho muže. Když jste dostal tak slušnou nadílku, byla by škoda, kdyby vám ty peníze někdo ukradnul. Paříž je nebezpečná, to je hned,“ straší Horné.

„No právě,“ zbledne při pomýšlení na ztrátu mladík, „Musím zařídit tolik věcí. Podívejte. Už jsem je začal sepisovat! Ale teď musím schovat někam tu směnku, abych si ji zítra nebo pozítří nechal vyplatit. Jenže kam pak dám ty peníze? To je další problém.“

„Tak je rychle utraťte a máte po problému,“ poradí s jízlivostí v hlase baron.

„Tohle není dobrá rada,“ podívá se na něj vyčítavě mladík, „Víte, co ta suma pro mě znamená? Tolik peněz jsem si nikdy nedovedl pohromadě představit. Naopak, musím si velmi dobře rozvrhnout, co s nimi, abych s nimi vyšel co nejdéle a utratil je jen za potřebné věci.“

„Vida, stává se z vás dobřej hospodář. Mimochodem, už jsem od Augusta slyšel, že jste si najal osobního sluhu. Snad s tím mladíkem vyjdete.“

„Proč bych neměl, máte snad o něm nějaký špatné reference?“

„Ne, naopak, někdy tady pomáhal. Je velmi zdvořilej a asi bude i schopnej. Jen se pořád neděste, tohle jsou třeba velmi dobře vynaložené peníze.“

„Taky tady budu chtít něco přestavět, upravit si svoje prostory. Prý s tím souhlasíte,“ změní téma hrabě.

„Samozřejmě, i majitel domu s tím souhlasí. Ve své části si dělejte co chcete. Máte teď i prostředky, jak si úpravy zaplatit. Ale zase s mírou, musíte dobře vážit výdaje,“ dodá pan de Taille a když uvidí znovu ustaraný výraz svého přítele, dá opět do smíchu.

„Vy si ze mě utahujete,“ řekne vyčítavě mladík, „Ale pro mě dneska byl asi nejdůležitější den v životě. Asi dneska začínám skutečně svoji kariéru.“

„Máte pravdu. Dneska vám začíná vaše kariéra. Tak si ten úspěch vychutnejte a pořádně ho zapijte.“

„To mi řekl pan de Concestion taky.“

„Vidíte, v něčem se shodneme i my dva.“

„Jsem domluven s panem de Seingesem, který se mi věnuje a vlastně mě cvičí ... hrome, nechal jsem ho samotného ve vedlejší místnosti, jen s Mauricem,“ uvědomí si náhle svoji velkou nezdvořilost pan de Godille.

„Tak pan de Seinges?“

„S vámi jsem svůj úspěch chtěl oslavit později, ani jsem nevěděl, zda budete doma,“ omlouvá se Armand.

„To je v pořádku.“

„Jo, a ještě něco. Dostal jsem od kardinála přísně zakázáno o těch penězích mluvit.“

„To je rozumný. Kdo všechno o nich ví?“

„Jen já, pan kardinál a asi někdo, kdo mi je bude vyplácet. Pak už jen vy.“

„Tak o nich už nikomu neříkejte,“ přikývne pan de Taille.

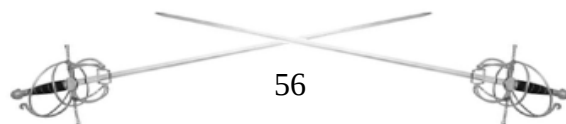
„Pane barone, omlouvám se ... pozval jsem pana Seingese ...“

„Chcete někam jít Nebo s ním popíjet tady?“

„Vlastně ani nevím,“ přizná se mladík.

„Tak víte co?“ navrhne Horné, „Pozvěte svého hosta, seberte se i vy a přidejte se k nám.“

„Na vaši oslavu? Nebudeme rušit?“

„Ale vůbec ne, vlastně sem s váma vod začátku počítal. Ale další váš host nevadí, postarám se vo něj,“ řekne rozhodně baron, poplácá přítele po zádech a chystá se odejít.

„Kam mám schovat tu směnku?“ zeptá se na svoji hlavní starost pan de Godille.

„No to je vážnej dotaz,“ nasadí starostlivý výraz baron, pak však vyprskne smíchy, „Nechte ji někde tady v ložnici, žádný loupeživej nájezd nečekáme. Hlavně abyste si pamatoval, kam jste ji schoval,“ dodá potměšile a odejde.

Armand chvíli starostlivě chodí po místnosti a přemýšlí, nakonec ji zastrčí do svého váčku s penězi a ten ukryje do šatníku. Vzápětí se rychle odebere za svým hostem, kterého tak dlouho nechal čekat.

„Omlouvám se, pane,“ kaje se vzápětí, „Musel jsem něco ještě probrat s panem baronem. Bylo ode mne velmi nezdvořilý vás tady nechat samotnýho.“

„Bylo o mě vzorně postaráno,“ usmívá se Francois a pozvedne pohár s vínem.

„Díkybohu. Ale i tak. Mám návrh, pokud s ním budete souhlasit. Pan baron nás oba zve, abysme se přidali k jejich společnosti.“

„K jejich společnosti? Trochu jste mě překvapil,“ přizná se pan de Seinges.

„No, upřímně řečeno, já jsem taky trochu překvapenej. Nebude vám za těžko přijmout pozvání od pana barona?“ strachuje se pan de Godille.

„V žádném případě. Chápu, bydlíte spolu, je správný, když svůj dnešní úspěch oslavíte společně. Spíše mám obavy, zda já nebudu překážet.“

„Určitě ne. Jste můj host, velmi by mi mrzelo, kdybyste chtěl odejít.“

„Vždyť já nikam neodcházím,“ rozesměje gardista, „Je tady pití, je tady jídlo, tak co chybí? Velice rád s vámi zapiji váš dnešní dobrý den.“

„To jsem rád,“ zaraduje se Armand, pak však zase zvažní, „Pokud mohu poprosit, před zdejší společností, nerad bych se zmiňoval o událostech ... však víte o čem,“ dodá a pohlédne na Maurice, který vzorně obsluhuje.

„Chápu, jsem zvyklý o některých věcech s nikým nehovořit,“ usměje se Francois.

Dále se už nevybavují a přesunou se do druhé části téhož patra domu. Tam v salónku panuje bujaré veselí.

„Pane hrabě, pane de Seinges, vítejte mezi námi,“ hlaholí de Taille, „Přidejte se k nám,“ dodá a opíše rukou salónek, ve kterém se nachází ještě jeho dva kolegové mušketýři pan de Badier a pan de Danvere. Kromě nich jsou však přítomné i čtyři velmi družné společnosti, některé již značně ledabyle ustrojené, čímž upozorňují na své vnady. Jedna z nich, blondýnka kolem dvaceti pěti let, rychle vstane a přicupitá k Armandovi, na kterého se velmi mile usměje.

„Milý příteli, dovolte, abych vám představil Paulette z rodiny Lamoriciere, jinak se taky pyšní přezdívkou Blond'atá d'áblice alias Dáblice Paulette Určitě v ní naleznete zalíbení,“ představuje baron dívčinu hraběti.

„Velice mě těší,“ odvěti pan de Godille prkenně, který ihned neodhadne, kam společnosti zařadit a všichni se začnou smát.

„Drahá Paullet, můj přítel pan Armand má dnes velkej den, vyšlo mu jedno řízení. Bude jistě milý, když mu na závěr jeho den zpříjemníš i ty,“ pokračuje Horné v dohazovačství.

„Snad vás dnes dokáží ještě více rozveselit, pane hrabě,“ přivine se k určené osobě Paulette.

„Pane de Seinges,“ usmívá se hostitel i na nečekaného hosta, „S panem hrabětem jsem počítal, s vaší účastí nikoli. Ale již jsem učinil opatření a co nevidět dorazí ještě jedna společnice. Aby si nikdo nemohl stěžovat,“ dodá omluvně.

„Jste velmi laskavý, pane barone,“ odpovídá s úsměvem Francois.

Vzápětí se panstvo a jejich společnice různě rozsadí, s výjimkou pana de Godille, kterému se věnuje výhradně Paulette. Zároveň se objeví Augusto, Maurice a ještě jeden chlapec a začnou přinášet další pití a jídlo.

„Vážení,“ zjedná si klid pan de Taille, „Dovolte mi, abych pronesl malý přípitek. Vítám mezi námi vojáky mého přítele, pana hraběte de Godilleho. Má za sebou již několik let ve francouzských gardách, kde si podle všeho vedl znamenitě. Nyní se připravuje na další službu v Paříži, zároveň se stává mým novým a milým spolubydlícím. Pan hrabě má již mnoho za sebou, ze své domoviny i jinak, ale skutečného života v Paříži si zase tolik neužil. Rozhodl jsem se tento malý nedostatek napravit a přede všemi slibuji jeho zasvěcení do všech tajů nočního života v tomhle hříšném městě. Abysme neztráceli čas, začínáme hned dnes večer. Vítám mezi námi i pana de Seinges a také naše drahé dámy, který přijaly moje pozvání, aby zpříjemnily dnešní večer našemu mladému příteli i nám, už vostřílencej vojákům. Pozvedněme číše na zdraví pana hraběte de Godille.“

Všichni povstanou, pozvednou své pohárky a připijí si. Pak se oči všech přítomných obrátí k oslavení, neboli hvězdě dnešního večera.

„Pane hrabě, asi byste měl říci pár slov,“ poznamená s potutelným úsměvem Francois.

„Pár slov? Co mám říkat?“

„Co chcete. Je to váš večer, tak si říkejte co chcete,“ dodá pan de Seinges a všichni se rozesmějí.

„Dobře, přátelé,“ poddá se Armand, ač projevy opravdu nemiluje, pokyne sloužícím, kteří rychle dolijí všem poháry až po okraj, pak pozvedne ten svůj, „Chci vám všem poděkovat za účast, především pak panu baronovi, za poskytnuté přístřeší a velmi příjemnou společnost,“ usměje se na Paulette, „Snad se všichni budeme dobře bavit. Tak co, byl můj projev dobrý?“

„Bez urážky, pane hrabě, děsně hroznej. Radši se napijeme,“ zasměje se Horné.

„Tak dobře, dost už řečí, proč zbytečně ztrácet čas, když nás čeká víno a poté ještě něha vod našich společnic. Je potřeba se nešetřit,“ dodá pan de Godille a sám jde příkladem, když si pořádně přihne. Ovšem jeho zkušení přátelé vojáci pijáci rozhodně nezaostávají. Nasávají však i prodejné ženy, krásnější polovička zdejšího osazenstva.

Alkohol dokáže dělat divy, rozmrazit ledy, zpříjemnit atmosféru. S přibývajícím časem uvolňuje veškeré zábrany a všech pět mužů se oddává nejen konzumaci alkoholu, ale také svým společnicím. Pátá dorazila velmi záhy, Augusto dobře ví, kam se obrátit.

Zaplacené prostitutky se vůbec nezdráhají, postupně se odhalují a tak ještě více dráždí své protějšky. Rozprava pomalu ztrácí jakoukoli smysluplnost, každý mele páté přes deváté, spíše se navzájem špičkují. Armanda po jisté době daleko více než průpovídky jeho společníků zajímají vnady Paulette, která mu je doslovně strká až pod nos.

Za další půlhodinu se změní situaci jen o málo, snad jen pan de Taille se sotva drží na nohou, pan de Seinges má znavenou hlavu zabořenou mezi nadry své družky, pan de Badier leží rozhalený zády na klíně své kněžky lásky, naopak na panu de Denvere jeho společnice poskakují. Armand pohlédne na rozdováděnou společnost a zatouží být s Paulette sám.

„Co kdybychom se vytratili, co říkáš?“ zašeptá své krásce do ucha.

„Jak si přejete, pane hrabě, vy poroučíte,“ políbí ho ona na ústa.

„Jdeme do mé ložnice,“ rozhodne pan de Godille, mávne na Maurice, kterému poručí vzít dva poháry a láhev. Sám pak vstane a vrávoravě vyrazí snad správným směrem.

Armand prožije opravdu velmi bouřlivou noc, když Paulette dostojí své přezdívce Ďáblice. Vyčerpán usne až k ránu, zmožen jak vínem, tak opakovanými milostnými akty. Cítí se však na výsost spokojený. Dokonce prožívá velmi krásný sen, když je z něj surově vytržen hlasy, které ho volají.

„Pane hrabě,“ ozývá se ve snu. Ve snu? Otevře oči a zírá do tváře svého sluhy Tissota.

„Co děláš, ty kluku ničemná!“ zachrčí, jazyk se mu lepí na patro hrozně vyschlých úst, „Co tě to napadlo mě budit?“ koulí zlostně očima.

„Pane hrabě, Vaše Excellence nařídila ...,“ tváří se velice zděšeně mladík, přetrhující snění svého pána.

„Kdo co nařídil?!“ tváří se Armand jak vrah.

„Vaše Excellence mi přikázala ... včera večer ... v noci ... přesný čas, kdy mám Jeho Excelenci vzbudit,“ brání se velmi chabě Maurice.

„Přikázal ... kolik je hodin?“

„Devět hodin, pane hrabě.“

„Hrome, tak brzo ...,“ sáhne si na rozbolavělou hlavu, pak pohlédne na sluhu, jako by ho chtěl zaškrtnout. Ovšem moc si toho z konce včerejší oslavy nepamatuje, pročez nemůže vyloučit ani vydání příkazu ke vzbuzení. Rozhlédne se zakaleným zrakem okolo. Leží zcela nahý na posteli, stále ještě s klasickým ranním příznakem, dokazujícím jeho mužnost, kousek od něho se rozvaluje stejně ustrojená Paulette. Ta taky nyní mžourá na oba dohadující se muže. Zcela záměrně se protáhne tak, aby ještě více předvedla své vnady.

„Pane hrabě, znovu se omluvám, ale včera jste mě opakovaně žádal, že i kdybyste po mně střílel, musím Vaši Excelenci v tento čas vzbudit,“ omlouvá se Tissot, místo na pána přitom zírá kousek stranou, nemůže odtrhnout oči od nádherného těla obnažené ženy.

„Tak střílel? Kde mám pistoli? Přines mi jí, místo abys čuměl na něco, co není pro tebe ...,“ zakoulí očima hrabě.

„Jen ať se podívá, to má zadarmo,“ provokativně roztáhne nohy Paulette.

„Chcete vážně přinést pistoli?“ tváří se nejistě sluha, neví kam s očima.

„Blbče! Přines něco k pití, dyť nemůžu ani mluvit. Pak něco na chcaní ... kruci, to zas bude dneska těžkej den,“ pozvedne se na loktech Armand.

„Asi ano, pane hrabě,“ přikyvuje Maurice, rychle oběhne lůžko, podává svému pánovi dva poháry, v jednom je víno a v druhém čistá voda, nohou šmátrá po nočníku, který má přijít na řadu hned poté, očima stále šilhá po nahé děvce.

„Budeme vstávat?“ podívá se zmateně pan de Godille na svoji společnici.

„Pane hrabě, vždyť vy tu poroučíte. Pokud však někam spěcháte ...“

„Spěchám ... vůbec nikam nespěchám ... proč sem vůbec dával příkaz nás budit ...“

„Pane hrabě, já si nevymyslím ...,“ ozve se nesměle Maurice, odebírá pohár s vínem a podává šlechtici nádobu na vykonání jeho potřeby.

„Asi nekecáš ... ale už ani nevím ...,“ zachvěje se náhle Armand, vzpomene si na směnku, která je uložena právě v této místnosti! Rád by se na ní podíval, zda je na svém místě, ale teď nemůže. Co ale chtěl dělat? Proč chtěl tak brzo vzbudit? Asi si chtěl nechat proplatit tu směnku, možná plánovat výdaje, přemýšlí, zatímco si dlouze ulevuje od nahromaděných tekutin. Vzápětí stejný úkon učiní i jeho společnice, oba se stále proměňují, jak je pán Bůh stvořil a Maurice je obskakuje.

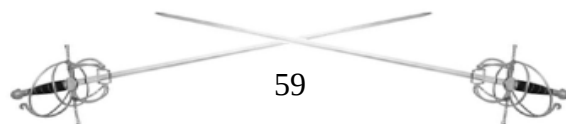
„Jaké jsou další rozkazy, pane hrabě?“ ptá se rozrušený sluha vzápětí.

„Maurici, s tím vstáváním jsem se včera unáhlil. Měním rozhodnutí, bude jinej program. Dnešní dopoledne strávím ve své posteli, se zde přítomnou Ďablicí, která v noci dobře dostala své přezdívce. Zatímco my si tady budeme užívat,“ říká a cítí pozvolný návrat vzrušení, „ty se povohlídni po něčem k zakousnutí.“

„Pan hrabě si přeje přinést snídani ...“

„Přesně tak, ty moulo. Něco sem přines,“ skočí hrabě zpět na lůžko.

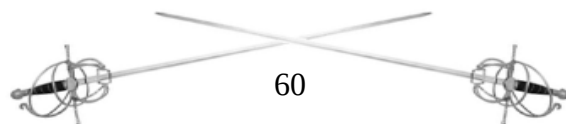
„Kdy mám přijít ... abych nevyrušoval ...,“ ptá se s rozpaky Maurice.

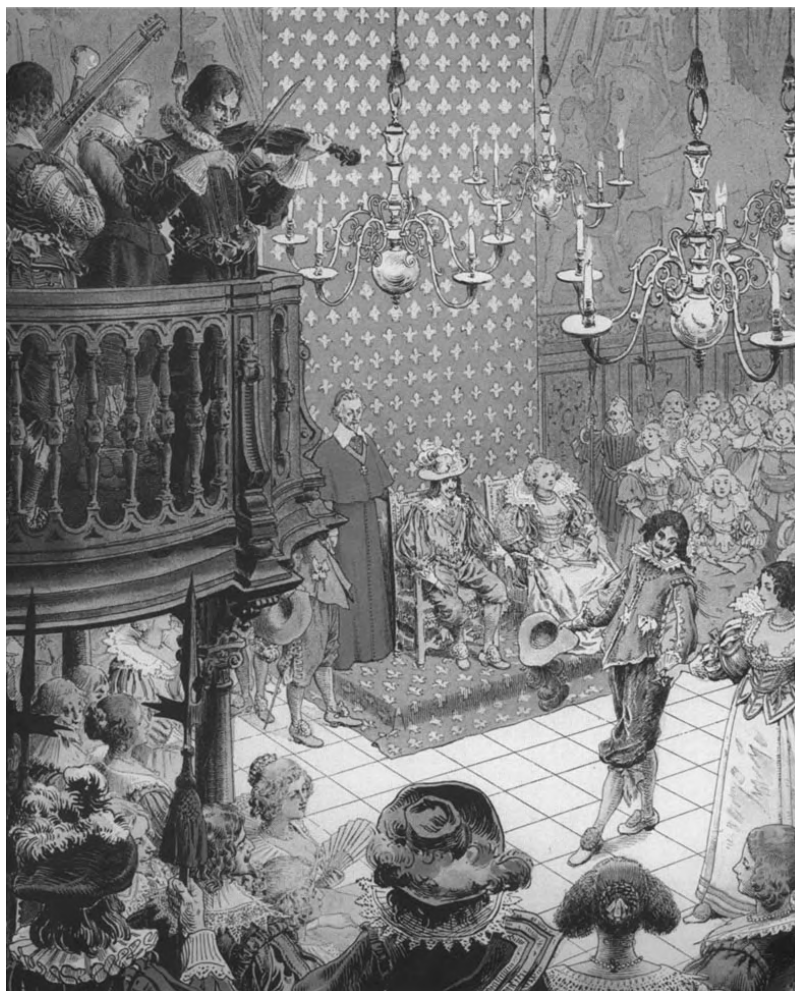

„Jaký vyrušování, mně to nevadí ...“, odpovídá stále mírně opilý Armand a s náhlým návalem chuti po souloži se sápe na prostitutku, která je připravena znovu se pustit do práce.

„Jak si přejete, pane hrabě,“ odpovídá sluha, opouští pomalým krokem ložnici, přitom pošilhává po dvojici zahajující bezostyšně milostný akt. Maurice si povzdechne, pro pana hraběte bude vždycky jenom vzduch, ať už pán šuká nebo se jinak baví. Přitom si ani nepamatuje, opilec jeden, co mu v noci přikázal.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

AUDIENCE U KRÁLE

„Půjde jen o chvíli, jenom panu markýzi vysvětlím, co a jak udělá a kde je jeho místo v programu dnešního dne,“ odvětlí Voiture.

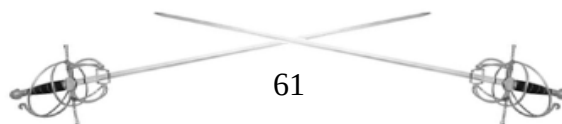
Pan de Almare dostane velice krátké, věcné a stručné školení, hofmistr má i jiné povinnosti, než aby se mohl jeho záležitostmi dlouho zabývat. Protože však mladík je nováčkem bez zkušeností s dvorskými protokoly, raději ho osobně instruuje, aby mu nepokazil jeho scénář.

Příchod krále a královny ukončí štěbetání mezi dvořany, ztichnou a ve vytvořeném špalíru pozorují dvorské oficiality. Markýz příliš nevnímá, co se kolem něho děje, snaží se bojovat se svojí nervozitou a soustředit se na svoji chvíli. Ta však dlouho nepřichází, stále jsou na scéně jiné herci.

„Pozor, už brzy se dočkáte, teď bude řada na vás,“ zašeptá pan de Aboa a lehce se Pierre dotkne na ruce.

Pobledlý mladík přikývne, je připravený. Nicméně si musí prožít další minuty neklidu, než se palácem rozezní vyzvání pro něho.

„Markýz Pierre Paul de Almare!“

Mladík cítí, jak se mu podlamují nohy, jako by byly z hadrů a nechtěly ho poslouchat, pak však nabude rovnováhy a vykročí směrem k místu, kde sedí král, královna a kde v jejich blízkosti jsou i další významné osobnosti, z nichž však zná pouze kardinála Richelieu a manželé de Condé. Kráčí velmi pomalu, dává pozor na kladení nohy i držení těla, tak, jak se učil v posledních dnech. Cítí na sobě oči mnoha přítomných, jak ho pozorují a jistě i hodnotí. Zatím vše zvládá dobře, nejde mu nic vytknout, může využít i své mladistvé postavy, zdůrazněné dobře padnoucími šaty, i své hezké tváře.

Ta vzdálenost, kterou musí dle protokolu urazit, mu přijde jako nekonečná, byť ve skutečnosti nezabere mnoho vteřin. Projeví úctu královskému páru dle protokolu opět bez nejmenších chybiček. Zvládnutí této části ho poněkud uklidní.

„Pane markýzi, jsme potěšeni vaší přítomností na našem dvoře,“ řekne Ludvík XIII.

„Vaše Veličenstvo,“ hluboce se ukloní pan de Almare, „jsem nesmírně poctěn přijetím Vaším Veličenstvem.“

„Slyšeli jsme o vašem dlouhém pobytu v klášteře, zakládají se tyto pověsti na pravdě?“

„Ano, Vaše Veličenstvo, byl jsem svěřen do výchovy angerského kláštera mojí matkou.“

„Podle některých pověstí vaše matka hraběnka de Bestiere neměla příliš na paměti vaše zájmy,“ podívá se král zkoumavě na mladíka a také trochu vyzývavě na kardinála Richelieu, který nehne ani brvou.

„Moje matka dle všech indicií měla vždy na paměti moje zájmy. Nemám důvod si myslet nic jiného,“ odvěti bez uzardění Pierre.

„Ujímáte se po právu svého rodového majetku a svého titulu markýze, což nás těší. Francie potřebuje dobré šlechtice a vy jste z dobrého rodu.“

„Děkuji Vašemu Veličenstvu.“

„Zнала jsem vašeho otce, pane markýzi, byl vám hodně podobný a stejně elegantní,“ poznamená královna.

„Vaše Veličenstvo je ke mně rovněž velmi laskavé.“

„Věříme, že vás uvidíme nyní u dvora častěji, určitě si najdeme příležitost si s vámi o vašem příběhu pohovořit podrobněji,“ naznačí král konec audience.

„Bude mi ctí, Vaše Veličenstvo,“ ukloní se pan de Almare.

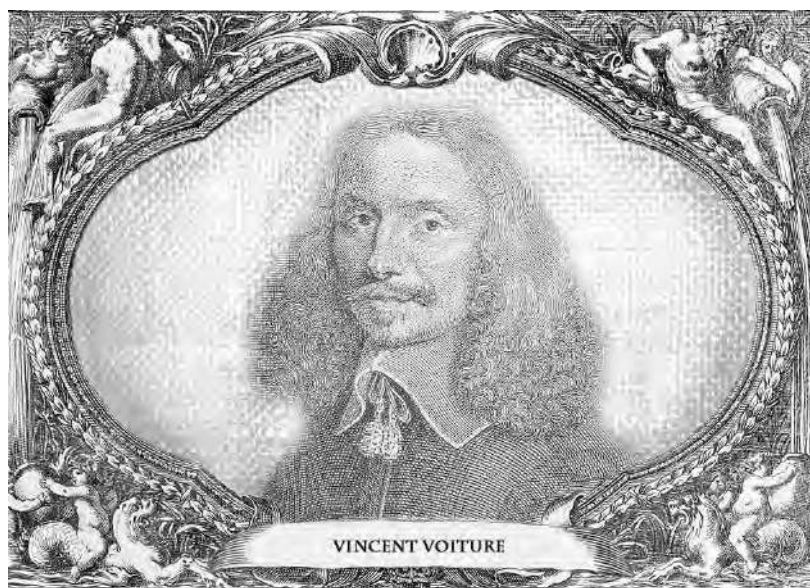
„Pane markýzi,“ dokončí svoji roli král a lehce pokyne rukou.

„Vaše Veličenstvo,“ provede závěrečný pozdrav dle protokolu Pierre.

Opět dávajíc pozor na důstojnost svých pohybů, se pomalu navrácí mezi dvořany, tentokrát však nejde až na své původní místo, ale zařadí se do špalíru daleko blíže trůnu. Prostor mu je uvolněn.

Markýz se zaraduje, neboť má dle všeho tuto oficialitu za sebou, na druhou stranu pociťuje trochu zklamání. Opravdu, šlo jen o pouhou formalitu, byť slova krále se rovnají pozvání ke dvoru. Teď už záleží na něm, jak obratný bude a jak dokáže zaujmout své okolí a možná i krále.

Program pokračuje dle scénáře, trvá další půl hodinu, než je definitivně toto shromáždění rozpuštěno. Nastává další část, kdy se král s některými nejvyššími státními úředníky včetně kardinála Richelieu odebere na jednání, další dvořané mají možnost se bavit mezi sebou a čekat na druhou část programu.

„Tak máte představení králi za sebou,“ přitočí se k markýzi pan de Aboa.

„Díky bohu, snad jsem nebyl příliš trapný,“ poznamená Pierre.

„Byl jste okouzlující,“ usměje se jeho přítel.

„Vše proběhlo jak mělo,“ pozdraví oba šlechtice markýz de Cavarlene, jeho žena je v hloučku svých přátel, on je poněkud odstrčený.

„Ano, snad ano,“ přikývne Geoffi.

„V každém případě vám blahopřeji, drahý švagře,“ usměje se Honoré.

„Děkuji,“ odvěті pan de Almare.

„Vida, vida, tak máme nového dvořana,“ přistoupí teď blíže krasavec markýz de Cinq-Mars, jeho pohled však je velmi povýšený, dá se říci skoro přezíravý. Jako by mu vše tady patřilo.

„Dovolte, abych vás rovněž představil. Pan podkoní markýz Henri Coiffer de Ruze d'Effiant Cinq-Mars, po právu nazývaný Monsieur La Grand,“ ujme se opět své role pan de Aboa, který sám na svého chráněnce králova milce upozornil. Přezdívka, kterou lichotí mladíkovi vzniká z jeho titulu Vrchního či Velkého štolby, tedy Pan Veliký, „A zde ...,“ chystá se představit svého přítele, je však nezdvořile přerušen.

„Slyšel jsem, když jste byl představován králi,“ říká povýšeně králův milec, „Zaujala mě však ta vaše historka, tedy to, že jste musel strávit mládí v klášteře. To muselo být velmi nudný, ne?“

„Určitě jsem si tam příliš radovánek neužil,“ pokusí se o lehčí tón Pierre, „Na druhou stranu se mi tam dostalo dobrého vzdělání, které, jak věřím, budu mít příležitost využít.“

„To já bych tam asi nevydržel ani hodinu,“ rozesměje se podkoní, „příliš jsem si zvyknul na královský dvůr. Počkejte, až ho taky blíž poznáte, taky už nikdy nebudete chtít zpátky do sutany.“

„Návrat do sutany nemám minimálně v dohledné době v úmyslu,“ je trpělivý pan de Almare, vnitřně ho však dráždí tón, s kterým hovoří králův oblíbenec. Je však dalek dát najevo jakoukoli nevoli.

„Však se ještě uvidíme. Ostatně, rád se s vámi seznámím. Tady u dvora je hodně starších a nudných lidí, člověk si s nimi nemá vo čem popovídat. Třeba si můžeme vzájemně pomoc, vy mi sdělíte nějaký tajnosti našich drahých duchovních, já vám zase řeknu něco vo potěšení života,“ žertuje pan de Cinq-Mars, ale na hony je cítit cítit, jak jde o neupřímnou nabídku, možná snaha se před nováčkem pochlubit svými úspěchy u žen.

„Velice rád vašich zkušeností využiji,“ zatváří se jak mílius Pierre, „Získat rady od muže, který v tak mladém věku dosáhl tak významných úspěchů ve všem, na co si vzpomněl, kterého si váží i sám panovník, pro mě bude nepochybně velmi významné. Třeba také něco pochytím a budu mít příležitost se i já trochu lépe prezentovat.“

„Snad, snad,“ podíval se trochu nedůvěřivě podkoní, ještě aby mu tak chtěl konkurovat, je mladý, má hezkou tvářičku, „Něco však nelze získat, dotyčný musí mít dar od Boha, musí umět využít svůj šarm, svoje schopnosti. Něco takového nelze vyčíst ze všech knih, co mají v tom vašem klášteře.“

„O tom vůbec nepochybuji, pane markýzi. Mám v tomto směru velké nedostatky.“

„Docela se mi líbíte, pane markýzi,“ usměje se podkoní, „Určitě s vámi něco uděláme, vypadáte docela mile. Nejste ani moc namyšlenej, tuhle vlastnost nemám u lidí moc rád. Zažil jsem podobný

jednání mnohokrát, když se nade mnou povyšovali. Jen proto, že se cítili vzdělanější, zkušenější, starší. Ale už jsem jim dostatečně ukázal, jak se mýlili.“

„Nepochybně, pane markýzi. Váš vzestup u dvora je neobyčejný, jedinečný, určitě máte zvláštní kouzlo osobnosti a jistý dar, který vám my ostatní můžeme jen závidět,“ odvěti pan de Almare, stále naprosto bez náznaku ironie, s tváří zcela nevinnou, byť si v duchu myslí své.

„Určitě si spolu promluvíme. Docela se mi líbíte, pane markýzi, asi si budeme rozumět. Teď ale už musím jít, mám mnoho povinností,“ ukloní se ledabyly pan de Cinq-Mars a s nosem hodně nahoře odkráčí..

„To je ale tupec,“ neodpustí si poznámku pan de Cavarlene, když je krasavec z doslechu.

„Ale velmi vlivný tupec,“ připomene tiše pan de Aboa.

„Jistě. Jen díky svému vlivu na krále. Raději nebudu tohle komentovat, ale ... no, však víte.“

„Rozumím vám, ale co naděláte,“ pokrčí rameny Geoffi, na podobné téma nepovažuje za vhodné rozvíjet řeč. Díkybohu začíná další program.

Hrabě de Aboa a markýz de Almare se zařadí do davu a sledují další představení dle přesně daného scénáře. Poté má markýz možnost se letmo seznámit s několika dalšími dvořany. Nicméně celkově je z celého dne zklamán, musí ocenit nádhernou scénérii, přepych, ustrojení všech přítomných, velikost celé akce, ale ta absolutní strojenost všeho a všech ho vyvádí z míry. Jako kdyby šlo o jedno velké divadelní představení, navíc v mnoha případech s málo kvalitními ochotníky.

ODPOLEDNÍ DÝCHÁNEK

Druhý den odpoledne ohlásí komoří Jean Merile příchod hraběte de Godille. Mladý šlechtic ve svém obleku po zavražděném příteli je uveden do přijímacího salónku, který je již částečně vybudován podle představ pana de Almare, ale na dalších prostorách paláce se stále usilovně pracuje.

„Vítejte, drahý Armande,“ vyjde mu vstříc pán domu.

„Jsem rád, že vás vidím, milý Pierre,“ odvěti host stejně upřímně.

„Jsem velmi rád za vaši dnešní účast na sešlosti u mé sestry. Budu klidnější, když budu mít vedle v neznámém prostředí přítele. Jak si vlastně stojíte vy, příteli? Už se vám podařilo získat službu?“

„Mám toho hodně k vyprávění,“ odvěti hrabě a pohlédne významně ke komořímu, který stojí nedaleko a čeká na rozkazy.

„Rád si novinky poslechnu,“ odvěti markýz a dá letmý pokyn rukou, načež během krátké chvilky zůstane s přítelem sám.

„Co vám teď řeknu, musí zůstat jen mezi náma,“ pro jistotu ztiší hlas Armand, „Musím vám něco říct, měl jsem audienci u kardinála Richelieu.“

„Tak mluvte, hořím zvědavostí.“

Armand stále polohlasně vypráví o své audienci, více méně ji popíše velmi věrně, pouze u směnky nezmíní celkovou výši částky, s omluvou na příkaz Jeho Eminence. Pouze hovoří o velmi vysoké částce, která nepochybně významně změní jeho majetkové poměry.

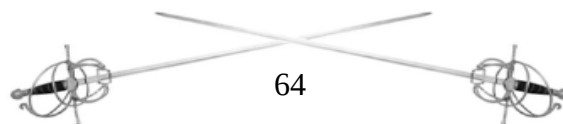
„Jednomu přesně nerozumím,“ vyjádří své nejasnosti Pierre, „Jste nebo nejste důstojníkem kardinálovy gardy?“

„Mezi námi,“ usměje se hrabě, „já tomu taky moc nerozumím. Ale podle všeho patřím teď k lidem Jeho Eminence. Jaké úkoly budu přesně mít, je mi také nejasný. Ale tím se netrápím. Beru život jak jde, dostal jsem peníze, dostal jsem příslib služby, probíhá můj výcvik,“ pokrčí lhostejně rameny.

„Jste vlastně takový tajný agent,“ zasměje se markýz.

„Co já vím, ale prosím, nechte si tohle pro sebe. Zatím o tom nebudeme nikde mluvit, souhlasíte?“

„Pochopitelně, velice si vážím vaší důvěry.“

„Jak jsem si povšiml, ve vašem nádherném paláci se usilovně pracuje.“ změní raději téma rozhovoru Armand.

„Ano, činím tak hned ze dvou důvodů,“ vysvětluje Pierre, „Mám trochu jiné představy než má matka o uspořádání jednotlivých místností a vybavení. Za druhé, za několik dní musím uspořádat oslavu na počest mého vstupu ke královskému dvoru. Musí se proto mnohé nachystat.“

„Očekáváte mnoho hostů?“ je zvědavý hrabě.

„Sám ani nevím. Vše má na starosti hrabě de Aboa. Se správcem se domluvil na materiálním zajištění, sám sestavil seznam hostů a teď je nějakým způsobem láká do mého domu. No uvidíme, jak bude úspěšný. Víte,“ zachmuří se pan de Almare, „taky bych vás rád pozval, nejsem si však jist, jestli je to nyní vhodné, když vlastně pracujete pro kardinála.“

„Co s tím má dělat kardinál?“ tváří se překvapeně Armand, pak však mávne rukou, „Pokud by s tím byly nějaký problémy, tak vaši slávu oželím. Stejně nemám moc v lásce ty načínčaný dýchánky.“

„Děkuji za vaše pochopení, ještě vaši účast proberu s panem de Aboa. On tomuhle rozumí víc, řekne mi, co se hodí a nehodí. Nerad bych vám třeba nepřímou způsobil nějaké problémy. Vůbec se v tý jejich přetvářce nevyznám,“ omlouvá se Pierre, pak se mu v očích zableskne, „Víte co? Máme ještě chvilku čas, mohu vás provést po paláci? Nedá mi, abych se nepochlubil. Pokárejte mně, přáteli, začínám získávat zdejší manýry, začínám být rozmařilý,“ pousměje se.

„Rozmařilý? Ani bych neřekl, co je špatného ukázat svému příteli takovej nádhernej palác? Takový úpravy musí asi stát hodně peněz, pak ta oslava ...“

„Určitě. Mezi námi, Taky mi je jich líto, ale asi nemám na výběr. Pokud chci zapadnout mezi zdejší smetánku, musím dokázat pustit chlup, jak se prý říká. Vím však o desítkách možností, jak peníze použít účelněji. Naštěstí mi tady moje matka zanechala slušnou hromadu peněz, taky jen mezi námi. Ale pojďme,“ vyzve markýz přítele k prohlídce.

Projdou celý palác a Armand musí jen tiše závidět. Mnohé místnosti jsou ještě zařízené dle vkusu hraběnky, což však neznamená, že by nebyly zařízené skvěle. Všude však potkávají řemeslníky, které najal správce.

„Váš palác je jedním slovem nádhernej,“ konstatuje prostě ale výstižně hrabě.

„Máte pravdu. Stále si připadám jak ve snu. Někdy pocítím úzkost, obavu, že se každou chvíli probudím a všechno zmizí, já budu zase tím nalezcem v zatuchlé komůrce. Na druhé straně moc na rozjímání čas nemám, jsem nucen absolvovat různé lekce, zúčastnit se různých ceremonií, starat se o svůj šatník, kočár, přípravu slavnosti, úpravu paláce. Taky pobírám lekce šermu. Co kdybychom si někdy zkusili spolu zašermovat?“

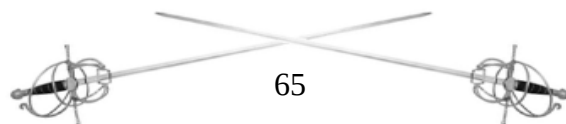
„Velice rád, také usilovně cvičím.“

„No právě. Pravděpodobně budu trapným soupeřem.“

„Možná zpočátku, ale máte v sobě vznešenou krev a k tý válečný umění patří. Určitě už teď děláte velký pokroky,“ odvěti zdvořile Armand.

„Tak mě vyzkoušejte. Domluvíme se po schůzce na nějakém vhodném termínu. Ale nesmíte mě zranit v obličeji, když mám tu svoji slavnost, nevím, zda bych nějaký ošklivý šrám zakryl mastmi, šminkami a pudry,“ zažertuje Pierre a začne si prohlížet svoji tvář v zrcadle.

„Možná by takový šrám nebyl od věci. Víte, jak byste stoupl v ceně, kdybyste se mohl pochlubit pořádnou jizvou? Mohl byste kolem ní vyprávět úžasný historky, ohromovat s nimi dámičky,“ rozesměje se hrabě.

„Raději ne, pokud mě chcete poznamenat v obličejí, tak snad až později,“ směje se i markýz, pak však zvážní a dodá, „Budeme ale muset vyrazit, nechci sestru a její přátele nechat čekat.“

„Bude u ní hodně přátel?“

„Nevím, mluvila o velmi úzkém okruhu přátel, ale co tady v Paříži znamená úzký okruh přátel? Padesát?“ zažertuje pan de Almare, je očividně ve výborné náladě a s novým přítelem si dobře rozumí.

Nasednou do připraveného kočáru a vydají se na krátkou cestu. Pěšky by netrvala rozhodně o mnoho déle, ale markýz musí dorazit stylově. Zatím stále nemá svůj kočár, tento mu

prozatím pronajal jeho správce.

Dům markýze a markýzi de Cavarlene je velmi pěkný, honosný, ale s palácem Pierre se rovnat v žádném případě nemůže. Jim však dostačuje, mají vše, co potřebují. Starší namyšlený komorník s nosem hodně nahoru uvede oba mladé muže do společnosti.

„Pan markýz de Almare a pan hrabě de Godille,“ ohlásí nové hosty velmi důležitě.

Oba přátelé se ocitnou ve velké místnosti, která zabírá skoro celé první patro, byť původně šlo o více komnat. Dveře však byly odstraněny a naopak otvory ve zdi rozšířeny. Tak vznikl sál, rozdělený do tří propojených částí, v té první z nich již je prostřeno a postává zde několik osob.

„Vítejte v našem domě,“ vyjde mladíkům v ústřety markýz de Cavarlene, „Jsem velmi potěšen, že vás opět vidím, drahý švagre, stejně jako vás rád poznávám, pane hrabě.“

„Potěšení je na mé straně,“ ukloní se způsobně Armand, „Je mi ctí poznat rodinu mého přítele.“

„Jsem velmi rád, že se opět setkáváme,“ odvěti s lehkou úklonou Pierre.

„Dovolte mi, abych vám představil již přítomné hosty. Pár jich ještě přijde, čekáme je každou chvíli,“ říká pan de Cavarlene a dodá, „S těmito lidmi nás pojí delší přátelství, především moje žena se snaží být velmi společenskou.“

„Nepochybně chvályhodné,“ usměje se pan de Almare.

„Jistě. Má prostě ráda společnost. Dost často mezi nás přicházela i vaše matka, její účast však budeme muset oželeť,“ praví pán domu a podle jeho výrazu ve tváři ho tato změna rozhodně nemrzí.

„Velice rád poznám vaše přátele a jistě se stanou i mými přáteli,“ odvěti zdvořile jeho švagr.

„Určitě. Začneme zde. Pan hrabě a paní hraběnka de Prieu, pan hrabě Gaston de Guilmant de Prieu, můj přítel a skoro soused z panství poblíž Evreux. Na rozdíl od nás však nepobývá stále v Paříži, ale pravidelně střídá pobyt na svém panství. A zde jeho ctěná choť hraběnka Marion de Luzene de Prieu,“ započne svoji misi pan de Cavarlene.

„S velkým potěšením poznávám znovunalezeného bratra mé velmi dobré přítelkyně,“ ukloní se zdvořile pan de Prieu. Pohled třicetiletého šlechtice je těkavý, jako by nedokázal chvíli soustředěně pozorovat jedno místo. Je vyšší urostlé postavy, ale nijak výrazných rysů. Představuje tuctový zjev své doby.

„Jste okouzlující, pane markýzi, stejně jako vaše sestra, moje velmi dobrá přítelkyně,“ sklopí cudně zrak hraběnka, velice krásná jednadvacetiletá žena.

„Pan hrabě de Godille, přítel mého švagra. Je sousedem mého švagra z Anjou.“

„Jsem obrovsky poctěn pozváním pana markýze de Cavarlene. Pan markýz de Almare je mým sousedem z Anjou, kterého s velkým potěšením smím nazývat svým přítelem,“ ukloní se Armand.

Přitom si nemůže nepovšimnout, jak bedlivě ho pozoruje mladá hraběnka. I on má co dělat, aby odtrhl svůj zrak od její krásné tváře i dalších vlnů, které pozorovatelům decentně nabízí. Ale nejvíce mladíka zaujmou její oči, jako by se v nich odrážela hlubina, jako by v nich četl smutek. Nemá však moc času své první dojmy blíže prozkoumat, protože už jsou vedeni dále.

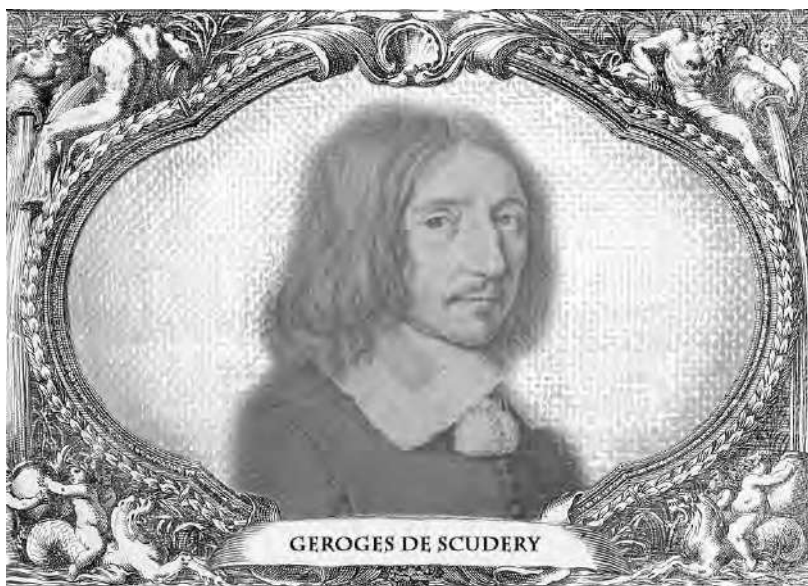
„Určitě najdeme dost času, abychom se blíže seznámili,“ řekne pan de Cavarlene, nicméně chvátá, „Ale teď pojďme, seznámím vás s dalšími našimi přáteli.“

Nezbývá než pána domu následovat. V místnosti pobývá několik v Paříži velmi známých osobností především z kulturního života, do kterého se markýza de Cavarlene pokouší všemožně proniknout. Tato oblast ji ve skutečnosti až tak nezajímá, ale jednoduše se nudí a hledá pobavení. Zvláště když v této společnosti jsou mravy přeci jen více uvolněnější. Navíc patří k dobrému vkusu té doby, aby význačná šlechta dávala najevo svoji přízeň umění, velmi se angažuje i samotný kardinál Richelieu.

Další zajímavou dvojici, se kterou se mohou mladíci seznámit, tvoří bratr a sestra, čtyřicetiletý Georges de Scudéry a jeho o šest let mladší sestra. Pocházejí z Le Havru, ale před léty přišli do Paříže. Oba navštěvují horlivě hotel Rambouillet, kde se schází umělecká smetánka a šlechta.

„Pane de Scudéry, jsem velmi rád, že vás poznávám. Slyšel jsem, že jste se ve sporu o Cida postavil na stranu nepřející autorovi,“ přeruší zdvořilostní představovací fráze pan de Almare.

„Co vy o tom víte, pane?“ zvedne překvapeně obočí spisovatel, „To už je mnoho let, ale máte pravdu, pro někoho je to stále otevřená rána.“

„Byl jsem vychován v klášteře,“ odvěti s odzbrojujícím výrazem ve tváři markýz, „Ale měl jsem jisté výsady a mohl jsem se ve svém volnu věnovat i soudobému umění a historii. Co znám, vím jen z knih, různých recenzí a podobně.“

„Překvapil jste mě,“ přizná pan de Scudéry, „ale pak by vám asi měl pan markýz představit především támhletoho pána,“ ukáže na právě přicházejícího muže, věkem někde mezi čtyřicítkou a padesátkou.

„Ano? Proč?“ podívá se Pierre.

„To je Jean Chapelain, jestli vám jeho jméno něco říká?“

„Jean Chapelain? Ten, který na popud kardinála Richelieua sepsal odsouzení Cida?“

„Ano, ale že to bylo na příkaz Richelieua, před ním raději neříkejte,“ pousměje se pan de Scudery, „Spíše se ho zeptejte na Akademii, jejímž se stal členem, to ho jistě potěší. Anebo, koho zase ve svých šířavých kritikách potopil.“

„Děkuji za upozornění,“ ukloní se pan de Almare.

Tak se mladí urození pánové seznámí i s Jeanem Chapelainem, synem notáře, básníkem a kritikem, kterému se dostalo výsady výborného vzdělání, zná nejen španělštinu a vlámsštinu, ale i staré jazyky. Podstatnější je, že získal velký vliv na Richelieua i v proslaveném hotelu Ramboillet. Ale zdá se, že dnes nemá dobrou náladu, protože seznámení proběhne velice formálně a rychle.

Náhle do dveří vstoupí okouzující asi dvacetiletá žena, která dává najevo, nakolik je zvyklá vzbuzovat pozornost mužů. Energie z ní přímo číší, panu de Godille málem vypadnou oči z důlků.

„Vida, dorazila již přítelkyně mé ženy, Ninon de Lenclos,“ řekne k oběma mužům pán domu, ne právě s velkým nadšením, pak trochu ztiší hlas a dodá, „Pozor, pánové, ona je dračice. Její mravy jsou více než pokleslé. Jejími milenci jsou prý muži z nejvyšších kruhů společnosti, při větších důvěrnostech byste se mohli dostat do potíží.“

„Důvěrnostech?“ nepochopí Armand, ale stále ji velmi pozorně sleduje.

„Všiml jsem si vašeho pohledu, pane hrabě,“ usměje se pan de Cavarlene, „Nechci být nezdvořilý a pomlouvat tuto výjimečnou ženu, ale je všeobecně známé, jak je ... hledám slušný výraz ... je hodně přelétavá. Proto jsem si dovolil vás jen upozornit, vzhledem k její družnosti, abyste se nedostal do problémů, pokud byste ji zaujal a některý ze šlechticů si na ni činil nárok.“

„Ach tak,“ sklopí zrak pan de Godille a lehce se zardí.

„Nicméně je velmi přístupná novým dobrodružstvím, třeba budete mít úspěch,“ pokrčí lhostejně rameny hostitel. Ctí zásady věrnosti v manželství, nemá pro zálety pražádné pochopení. Možná i proto, že i kolem jeho ženy se točí různí kavalíři a vyhlášení svůdci. Když odsuzuje povahu Ninon de Lanclas, možná tak trochu odsuzuje i frivolní chování své manželky.

„Jsem velmi potěšena. Ráda poznávám tak krásné mladíky,“ řekne krasavice po představení, „Slyšela jsem o vašem životě v klášteře, pane markýzi, tam jste si asi mnoho radovánek neužil.“

„Máte plnou pravdu, madam,“ usměje se Pierre.

„Váš oblek vám velmi sedne, pane hrabě,“ otočí se krasavice k druhému z mužů, „Jste jistě vojákem, jste pro válku stvořený. Vojenská služba u mnoha mužů zdůrazní, rozvine a zvýrazní jejich urostlou postavu,“ dodá.

„Děkuji za vaši pochvalu, madam,“ je pln rozpaků Armand, „Bohužel marně hledám slova, kterými bych vám poklonu vrátil. Vaše krása je natolik dokonalá, že každé slovo je naprosto nedostatečné a nemůže vystihnout, co jsem pocítil, když jsem vás uviděl vstoupit.“

„I vy jeden lichotníku,“ usměje se na něj Ninon a trochu snad i mrkne, „Můžeme si o vašich pocitech později popovídat, teď musím jít pozdravit svoji přítelkyni, markýzu de Cavarlene.“

Zbývají ještě dvě osoby, které mladíci doposud nepoznali. Obě patří ke starší generaci, muž překročil čtyřicetku a žena se blíží k padesátce. Přesto je i v tomto věku nepřehlédnutelná, dbá velmi na svůj zevnějšek.

„Jací to krásní mladíci, udělal jste nám, myslím tím naši ženskou část naší sešlosti, velkou radost,“ řekne na uvítanou Angelique Paulet, přezdívaná Rusovkasá Ivce, která po dlouhá léta hrála značnou úlohu mezi pařížskou šlechtickou i uměleckou společností. Jde sice o trochu lehkomyšlnou krasavici, k její obraně však nutno dodat, že nepostrádá velmi dobré vzdělání. Možná i proto dosahuje významných úspěchů na mnoha večírcích, slavnostech a jiných společenských akcích. Nyní má již nejlepší léta za sebou, přesto je stále vítanou návštěvnicí různých sešlostí.

„Těší mě, pánové, vítejte v městě neřesti, radosti a smutku,“ přivítá mladíky naopak poněkud pateticky Guillaume Colletat. Tento původním vzděláním advokát dal přednost umělecké dráze, dokázal zaujmout kardinála Richelieua, který si ho vzal mezi pěťici svých dvorních básníků. Bohužel pro něj nedokáže udržet štědré odměny dlouho, natož aby si nahromadil nějaké jmění, peníze roztáčí v pitkách, které ho proslaví možná ještě více, než jeho umění.

„Je zde hodně nesourodá společnost,“ pokrčí nakonec rameny pan de Cavarlene, „Ale jak jsem řekl, má žena, vaše sestra, pane markýzi, je velmi společenská. Nemám jí její zaujetí pro společnost za zlé, jsem rád, když mezi přáteli nachází rozptýlení a zábavu. Pro mě jsou však skutečnými přátelé jen hrabě a hraběnka de Prieu, další jsou na můj vkus příliš frivolní.“

„Nejste příliš přísný?“ zeptá se pan de Godille.

„Přísný? Možná trochu staromódní,“ odvětlí hostitel a v jeho hlase nejde přehlédnout smutek. Pak však, jako by nad vším mávl rukou, dodá, „Jsme tu už všichni. Je čas, abych provedl oficiální zahájení naší dnešní sešlosti.“

Mladíci ho následují, ukáže jim jejich místa u stolu, markýz obdrží židli hned vedle hostitelů, hrabě je zařazen dále od čela stolu, které opanují manželé de Cavarlene.

„Vážení přátelé,“ ujme se slova pán domu, zatímco všichni již usedli na svá přidělená místa a utichli, „s radostí vás opět vítám i se svou ženou v našem domě. Dnes však si dovolím malou odbočku. Jsou tu s námi dva naši noví přátelé, které jsem již měl tu čest vám představit. Chtěl bych je ještě jednou, tak trochu oficiálně, uvítat mezi námi. Zároveň vyslovím přání, věřím nejen mé, aby k nám chodili častěji, aby se stali přáteli nás všech. V první řadě dovolu, abych přivítal mého švagra markýze Pierra Paula de Almara.“

Hostitel se odmlčí, tím dá příležitost, aby se označený všem mírně uklonil.

„Můj milý švagr byl v mládí těžce nemocen a nevědělo se, zda se dožije vyššího věku. Zázrakem však přežil a jeho matka ho z vděčnosti Bohu dala do kláštera a svěřila jeho výchovu do rukou jeho bratří. V minulých dnech byl ale můj mladý švagr povolán, aby se ujal svého rodového majetku, který se nachází v Anjou. Zároveň byl včera přestaven králi a uveden ke dvoru. Věřím, že se mu mezi námi v Paříži bude líbit a projeví nám svoji přízeň účastí na našich milých střetnutích.“

Decentní zatleskání vyzve pana de Almara k malému proslovu.

„Velice děkuji svému milému švagrovi, stejně jako své sestře, za milé pozvání mezi vás,“ začne svoji řeč, „Můj švagr dost dobře popsal moje dětství. Jeho podivuhodná historka je však zcela pravdivá, byl jsem vychován v klášteře a vysvěcen na kněze. Ale osud a Bůh chtěl jinak. Jsem nesmírně potěšen velmi vstřícným přijetím zde v Paříži nejen od svého švagra a své sestry, ale i od dalších velmi významných osobností naší doby. A k těm nepochybně patří i tato milá společnost. Jsem velmi poctěn pozváním mezi vás a věřím, že budu důstojným společníkem ve vašich fundovaných debatách o umění i politice. Byť veškeré mé zkušenosti jsou toliko získány četbou a studiem knih. Nepochybně k nim i díky vám záhy připojím poznatky osobní.“

„Hezká řeč,“ poznamená paní de Scudéry a mladík si vyslouží decentního potlesku.

„Děkuji mému švagrovi za jeho slova,“ pokračoval markýz de Cavarlene, „ale mám tu čest přivítat zde i druhého šlechtice z Anjou, souseda mého švagra a jeho přítele. Pan hrabě Armand de Godille je také v Paříži krátce, má však již přes svůj poměrně nízký věk odslouženo mnoho let ve francouzských gardách, kde si dle referencí vedl velmi statečně. Jistě nás obohatí svými postřehy, protože zvláště v dnešní době je důležitý nejen pergamen a brk, ale především meč a další vojenské zbraně. Realita je bohužel taková, celá Evropa je ve válce a muži jako pan de Godille se starají, abychom my mohli nerušeně pořádat naše setkání. Za tuto jejich službu jim jistě musíme být vděční.“

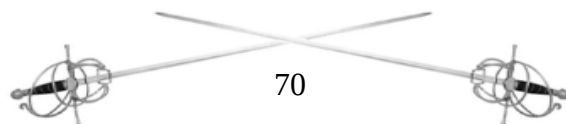
Opět menší potlesk a oči všech se upřou k mladíkovi, který s rozpaky povstane. Na rozdíl od svého přítele není zvyklý mluvit a už vůbec ne v takové vybrané společnosti.

„Děkuji velice panu markýzi, našemu milému hostiteli, stejně jako jeho krásné manželce, rovněž naší hostitelce,“ začne pan de Godille rozvážně, ale pevným a zvučným hlasem, jako by chtěl prezentovat ráznost vojenského povolání, „Jak však správně pan markýz poznamenal, jsem především vojákem, k čemuž byla směřována i má předchozí výchova. Proto i moje slova asi budou znít méně vzletně, než mých předřečníků. I já však jsem velice poctěn pozváním a svou přítomností mezi vámi. Velice si toho cením a věřím, že se na mě nebudete příliš zlobit, pokud nebudu například znát správnou odpověď ohledně umění. V tom jsem opravdu velmi pozadu a budu vám všem vděčný, když mě poučíte a zlepšíte moje vzdělání i v této oblasti.“

„Třeba máte zase jiné přednosti, které mohou být pro nás také velmi zajímavé,“ neodpustí si poznámku Ninon de Lenclos, čímž vykrouží úsměv na tváři přítomných dam a lehký ruměnek na tváři toho, k němuž byla její slova směřována.

„Dovolte mi tedy, abych pozvedl naše číše a připil na naše nové přátele,“ povstane znovu pan de Cavarlene, ostatní ho následují vzápětí a přivítání nových členů zdejší sešlosti je zdárně dokončeno.

Následuje malé společné občerstvení. Během něho zazní jen tu a tam vtipné poznámky, ke kterým se propůjčí některé především starší osobnosti. Teprve až později se rozproudí živý hovor. Vytvoří se několik skupinek u menších stolků umístěných pod okny místnosti, včetně středního prostoru sálu, kde tři hudebníci zahájí svoji produkci, jíž podmalovávají zdejší atmosféru.

„Drahý bratře, vždyť vy jste ještě neviděl svého synovce,“ osloví Andrea svého sourozence, který postává stranou s pane de Godillem.

„Máte pravdu, jistě mi ho však brzy představíte,“ odpoví Pierre.

„Proč čekat, drahý bratře? Půjďme se za ním podívat hned. Pokud máte zájem, pane hrabě, pojďte s námi,“ vyzve markýza i druhého mladíka.

„Bude mi ctí,“ ukloní se oslovený zdvořile.

„Následujte mě, je ve svém pokoji o patro výš,“ ukáže paní domu směrem ke dveřím.

„Kam nám ty krásné jinochy unášíte?“ povšimne si jejich odchodu Ninon.

„Ne tam, kam byste předpokládala, drahá,“ usměje se potměšile markýza, „Jdeme se podívat na mého syna a tedy i synovce mého bratra.“

„Mohu se připojit? Též bych ráda viděla vašeho roztomilého potomka.“

„Jistě, proč ne?“

„My půjdeme rovněž,“ přidá se i Paulet a vlastně tak ke skupině bez jejího vědomí přičlení i svou družku v debatě hraběnku de Prieu.

„To jsem si mohl myslet,“ neodpustí si štiplavou poznámku Collelat, „naše drahé přítelkyně ucítily sílu a vůni mládí, jako by jím byly přitahovány jak včely květem.“

„Jdou se jen podívat na našeho syna,“ oponuje mu pan de Cavarlene.

„Váš švagr a jeho přítel se jdou podívat na vašeho syna, dámy se pak jdou podívat na ně. Nic ve zlém, přáteli, tak už to chodí. Vy jste ještě mladý a máte dost sil, ale co my starší?“

„Vy ve všem vidíte jen chlápne úmysly.“

„Moje životní zkušenost,“ pokrčí rameny Collelat a obrátil do sebe další skleničku. Tím inspiruje markýze, aby učinil totéž. Taková slova se mu pranic nelíbí, o jeho žárlivosti a určité prudernosti již byla řeč. Přitochí se k nim i hrabě de Prieu, zatímco zbylí hosté se dost hlasitě dohadují o nějakém literárním díle. Zvláště Chapelain vynáší příkré soudy, sourozenci de Scudéry mu odporují.

Pierre a Armand, obklopeni suitou nádherných žen, jsou dovedeni až ke kolébce, v níž spočívá mladý dědic markýze de Cavarlene. Chůva ho na pokyn vyzvedne a vloží do náručí matky.

„Tak tady je můj poklad, Henri,“ odhalí Andrea tvářičku ročního chlapečka.

„Skutečný poklad, nádherný poklad, jak je roztomilý,“ rozplývá se Angeligue.

„Na koho je podobný, na matku nebo na otce?“ zavtipkuje Ninon a markýza po ní šlehe zlobným pohledem. Pochopí velmi dobře narážku, před bratrem a jeho přítelem jí však přijde nevhodná.

„Chlapec je celá matka,“ hlesne bezelstně hraběnka de Prieu.

„Mám velmi krásného synovce,“ vysloví poklonu i Pierre.

„A co vy, má drahá, kdy se dočkáme pokračovatele rodu de Prieu?“ zeptá se náhle Angeligue, čímž oslovenou zřetelně rozhodí.

„Nevím ... nechci spěchat ...“, zakoktá se, čímž upoutá pozornost všech přítomných.

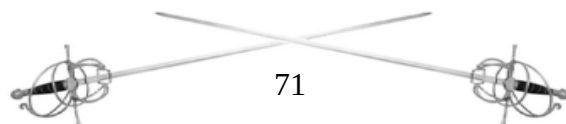
„Početí ale nezáleží jen na vás, drahá,“ přisadí si Ninon a zvýší rozpaky hraběnky.

„Podívejte, právě se probudil,“ zvolá náhle Armand, byť nemluví pravdu, ale odhodlal se ke svému vystoupení, aby odpoutal pozornost od hraběnky. Ta se na něj podívá vděčným pohledem, ale v jejích očích čte i něco víc, až mu mráz přejede po těle. Je tak jiná než všechny ostatní přítomné ženy, skoro by řekl tajemná, nemůže si pomoci, již od prvních okamžiků ho přitahuje. Ale zcela jinak, než vyzývavá Ninon, jejíž nádherné tělo i tvář rovněž obdivuje a strašně rád by ji uvítal na svém lůžku.

„Pane hrabě, až budete střílet z pistole, dívejte se lépe,“ pokárá ho Angeligue, „Vždyť spí jak zabitý. Je opravdu okouzlující, má drahá.“

„Však jsem na něj pyšná,“ předá markýza chůvě uzlíček nového života. Ta ho vzápětí uloží zpátky do jeho království. Když chlapec spočine na svém místě, na tváři vykouzlí úsměv, čímž je ještě sladší, jak některé dámy neopomenou připomenout.

„Služba ve vojsku musí být vzrušující,“ přitochí se Ninon k Armandovi během návratu.

„Služba ve vojsku je opravdu vzrušující. Společenství vojáků dodává pocit síly. Zároveň určité vzrušení přináší i často hrozící nebezpečí. Každou chvíli můžete zabít, můžete ale i zemřít. Nevím ale jestli umím svoje pocity vyjádřit správně, slovy moc nevládnou,“ odvětlí pan de Godille.

„Někdo vládne slovy, někdo svým mečem,“ poznamená kráska mnohoznačně.

„S mečem umím zacházet obstojně.“

„Líbí se mi opravdoví muži. Muži, kteří dokáží riskovat, kteří se nebojí nebezpečí,“ řekne Ninon a zadívá se mu zpřímá do očí. On nevydrží její pohled a sklopí zrak, „Snad se budeme vídat častěji, připadáte mi velice zajímavý, pane hrabě,“ dodá svůdkyně.

„Bude mi velkým potěšením,“ řekne Armand upřímně, „Nevím však, zda takový obyčejný voják jako já bude pro vás skutečně zajímavým.“

„Proč myslíte?“ mrkne krasavice šibalsky na mladíka.

Návštěvníci potomka markýze de Cavarlene se navrátí mezi ostatní hosty a znovu se rozproudí živá debata. Pierre a Armand se cítí dobře, neb jsou objekty zájmu velmi krásných a zajímavých dam. Což však oba realisticky berou s velkou rezervou.

„Chtěla jsem vám poděkovat, však víte za co,“ přitočí se hraběnka de Prieu k Armandovi.

„Nemáte vůbec zač. Šlo jen o okamžitý nápad, zdálo se mi, že se necítíte nejlépe,“ odpoví s rozpaky pan de Godille a když se podívá do jejích hlubokých očí, opět mu tělem projede mrazení.

„Jste velmi hodný,“ řekne ona tiše.

„Nezlobte se, že jsem tak vlezlý,“ odhodlá se hrabě po chvílce váhání k otázce, „Zdálo se mi ... jako by vás něco trápilo. Mohl bych vám nějak pomoci?“

„Pomoci? Mně?“ pohodí hlavou, vykouzlí neupřímný úsměv, „Ne, není třeba, všechno je v pořádku.“

„To jsem rád. Měl jsem takový pocit ... promiňte.“

„Ne, není třeba se omlouvat,“ zavrtí ona hlavou, pak jako by vypadla z role milé a spokojené manželky dodá, „Mně nikdo nemůže pomoci.“

„Opravdu? Pokud by něco ...“

„Ne, ne,“ řekne ona rychle, jako by se velmi zastyděla, že před neznámým mužem odhalila své niterné pocity, „Zapomeňte na moje slova. Jsem spokojená, šťastně vdaná žena, není mi však dneska zcela dobře.“

„Jak myslíte,“ podívá se jí do očí, ale čte v nich něco jiného, „Kdybyste si svůj názor rozmyslela, určitě naleznete způsob, jak mě vyhledat.“

„Děkuji,“ špitne hraběnka a pak sebou trhne, povšimla si, jak ji sleduje její manžel. Proto nasadí strojený úsměv a nahlas, aby její slova slyšeli i další dodá, „Velice zajímavé, pane hrabě, přeji vám mnoho úspěchů.“

Když se paní de Prieu vrátí k Angeligue, zůstane Armand stát zmatený. Po očku pohlédne na hraběte de Prieu a neujde mu, jak ho bedlivě pozoruje. Ničemu nerozumí, ale nemůže se zbavit pocitu, že ženu cosi trápí a je jí zatěžko se s tím svěřit. Ale co by vlastně chtěl, vždyť se znají pár minut.

„Vaše názory jsou velmi zajímavé, bylo by dobré, kdybyste je někdy přišel šířit do hotelu Rambouillet,“ řekne Madelaine de Scudéry přímo Pierrovi.

„Nevím, zda bych tam byl vítaným hostem,“ naznačí pan de Almare doposud chybějící pozvání.

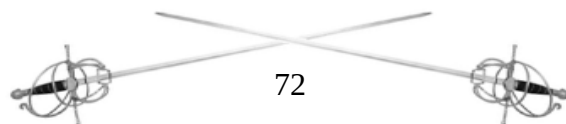
„Určitě budete, postarám se vám o pozvání,“ pochopí spisovatelka, „Markýza je moje dobrá známá a když jí řeknu o tak zajímavém mladíkovi, kterého jsem dnes poznala, který má velmi dobré vychování a vzdělání a který je schopen o problémech skutečně přemýšlet, sama vás bude chtít poznat. Přijmete pak pozvání?“

„Velmi rád,“ přikývne Pierre.

„Máme tam pravidelná setkání, konají se ve středu v poledne,“ upozorní paní de Scudéry.

„Bude mi potěšením. Snad budu schopen se orientovat v tak znamenité společnosti.“

„Já jsem o tom přesvědčena. Víte, našemu současnému světu chybí řád, preciznost, rozmáhá se tady velká uvolněnost, a to nejen v mravech, ale i v uměleckých dílech.“

„Děkuji za vaši přízeň,“ ukloní se Pierre, „Promiňte, kyne mi má sestra, když mě omluvíte, rád bych si s ní zašel popovídat.“

„Samozřejmě, jistě si máte hodně co povědět, po těch letech odloučení,“ odvětlí literátka a zkoumavě se mu zahledí do očí, on však přejde její pohled bez hnutí brvou a s další úklonou se odporoučí.

„Drahý bratře, jak jste spokojen?“ přivítá ho sestra zdvořilostní otázkou.

„Potkal jsem zde velice zajímavé a milé přátele,“ zní rovněž zdvořilostní odpověď.

„Jistě,“ usměje se Andrea, „vy i váš přítel jste nepochybně zaujali moje hosty. Je dobře, že jste oba dva přišli. Pokud bude příležitost, opět vás ráda oba uvidím.“

„Můj přítel okouznil především některé vaše přítelkyně,“ poznamená Pierre.

„Je zajímavý, hezký, urostlý, tváří se poněkud nesměle, což ženy přitahuje. Určitě je oživením naší malé společnosti,“ podívá se na Armanda markýza a její pohled není až tak nevinný, jak by si jistě přál její manžel, pak však odvrátí hlavu a pokračuje, „Vy jste však důležitější. Nepotřebujete od nás s něčím pomoci? Viděla jsem, jak jste úspěšně absolvoval představení králi, připravujete slavnost na svoje uvedení ke dvoru ...“

„Děkuji za nabídku. Jak moc jsem působil důvěryhodně při představení králi, neumím odhadnout, byl jsem dost nervózní, než abych byl schopen objektivně zhodnotit danou situaci. Ale prý moje vystoupení nebylo nejhorší.“

„Určitě jste udělal dobrý dojem, už jen svým vzhledem a důstojností, s jakou jste dokázal vystupovat. Stejně šlo jen o formalitu, teprve až budou další méně oficiální seance, tam se ukáže, jak dokážete upoutat pozornost. Ale pozor, ne každý, kdo se tváří jako přítel, jím skutečně je.“

„Na to mě stále upozorňuje pan hrabě de Aboa,“ povzdechne si mladík.

„Když už o něm mluvíte, tak na něj si dejte taky pozor. Možná to s vámi myslí dobře, ale nemá právě dvakrát dobrou pověst. Má mnoho přátel, dokáže být velmi zábavný, ale dost lidí se před ním má na pozoru. Vždy jedná tak, aby z toho měl prospěch.“

„Děkuji za upozornění, zatím jsem takové jednání ve vztahu ke své osobě nepozoroval,“ odvětlí bratr odměřeně.

„Nemám v úmyslu vás od něj odvracet, jde jen o sesterskou radu,“ řekne Andrea rychle, okamžitě vycítí, že nezvolila vhodnou dobu ke sdělení svým názorů, „jistě vrcholí přípravy na vaši slavnost,“ dodá.

„Všechno je skutečně v plném proudu, i když přípravy jdou trochu kolem mě. O vše se stará správce a také samozřejmě zmíněný pan hrabě de Aboa.“

„Kdybyste s něčím potřeboval pomoci, tak stačí říci ...“

„Děkuji vám i vašemu choti. Zatím není třeba, ale nebudu váhat vás požádat o radu či pomoc, pokud bych v něčem tápal.“

„Mám však ještě jeden dotaz, nevím však, jak vám bude příjemný,“ zaváhá ona, projeví jisté rozpaky, „Pojďme kousek stranou, můžeme?“

„Samozřejmě, klidně se ptejte na cokoli, nemám před vámi co skrývat,“ nasadí Pierre přívětivou tvář.

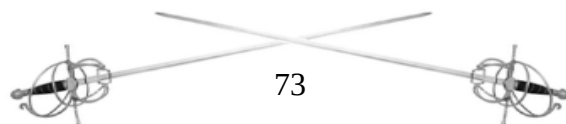
Poodejdou k jednomu z opuštěných malých stolků, posadí se do menších ale pohodlných křesl, každý obdrží skleničku portského vína, oba se velmi decentně napijí. Markýza pohybem ruky odežene obsluhu do patřičné vzdálenosti.

„Nesmíte se zlobit, drahý bratře, ale musím se zeptat, jaký vztah máte k naší matce,“ řekne po jistém váhání a nemůže zastířit rozpaky.

„Můj vztah je vlastně dost neutrální,“ odvětlí on vyhýbavě.

„Mohl byste být trochu upřímnější a konkrétnější? Stále mám dojem, že ne vše vždy bylo tak, jak by být mělo. Jde o moji matku, od narození jsme byly spolu ...“

„Pokusím se být upřímný. Nepochopil jsem přesně důvody, proč jsem skončil v klášteře. Ale nechci být nespravedlivý, asi byly velmi závažné. Chci věřit, že vše bylo vykonáno pro moje dobro. Z mé strany skutečně není žádná zášť, alespoň takové jednání jsem si z klášterní výchovy odnesl.“

„Kromě majetku v Anjou, zámku Almare a přilehlých pozemků, spravujete i majetek po hraběti de Besiere. Dostává z výnosů matka něco? Když už musí žít v Londýně ...“

„Správce pan Vincent ji bude posílat ve čtvrtletních splátkách osm tisíc liber měsíčně. Což je dle mého velmi rozumná částka, aby mohla žít na úrovni.“

„Ano, v tomto máte pravdu.“

„Navíc, pokud vím, odvezla si s sebou značnou sumu peněz, určitě nyní nestrádá, alespoň co se týká prostředků. Jak snáší odloučení od dvora, od své dcery a vnuka, neumím posoudit.“

„Ona se o sebe dokáže postarat. Víte,“ podívá se ona na svého bratra velmi zkoumavě, „byla bych ráda, kdyby naše vztahy nebyly kaleny minulostí. Je něco takového možné?“

„Z mé strany určitě. Nemám, nač si v tuto chvíli stěžovat. Získal jsem postavení a majetek, o kterém se mi nikdy ani nesnilo. Nemohu zastrít, nemám nejlepší pocit z toho, že jsem žil dvacet let v nevědomosti, kdo vlastně jsem. Ale jak jsem řekl, rozhodl jsem se za vším udělat tlustou čáru a věnovat se jen budoucnosti. Nechci se k minulosti vracet.“

„Za toto vaše rozhodnutí jsem ráda. Přijdete mi velmi milý a byla bych potěšena, kdyby naše vzájemné vztahy byly upřímné a otevřené.“

„Já mám stejný názor. Nemám vám co vyčítat, prostě něco se stalo a to je již minulostí. Pokud jste ochotna přijmout můj návrat a přijmout mě s tím vším, budu nesmírně šťastný.“

„Proč bych neměla?“ zvolá ona překvapeně, až příliš okatě, „Proč bych vám já měla něco vyčítat?“

„Nevím. Ale snad, získal jsem majetek, který by v případě, kdybych se neobjevil...,“ nedokončí, ale oběma je jasné, co mělo zaznít.

„V majetku není problém,“ řekne ona opět až příliš rychle a horlivě, „Můj manžel má dostatek prostředků, nemám důvod si naříkat. Majetek, který teď spravujete vy, stejně obhospodařovala matka, já a moje rodina jsme z něho nic neměly.“

„Nyní ne, ale později ... Když mám být upřímný, právě z toho jsem měl obavy, zda se nebudete cítit dotčená. Já jsem se dostal k majetku naší matky, který měl připadnout vám a vaší rodině,“ řekne on a nyní se bratr zadívá velmi zpytavě na sestru. Ona vydrží jeho pohled bez mrknutí, naopak její tvář se roztáhne do vstřícného úsměvu.

„Toho se opravdu není třeba obávat. Jistě, zprvu mě něco podobného napadlo. Nějaký muž, o kterém nic nevím, získá veškeré dědictví. Kdybych toto nepřiznala, po právu byste mi nevěřil. Ale když už jsem vás poznala, pochopila jsem, že jste určitě svoje dědictví nezískal nějakou intrikou. Naopak, sám jste byl obětí určitých okolností v minulosti, které neumím posoudit. Současné narovnání je vůči vám naprosto spravedlivé.“

„Pokud na můj příchod pohlížíte takto, jsem nejšťastnější bratr v Paříži.“

„Jsem ráda, že jsme si takto otevřeně promluvili. Až překonáme určitý ostych, určitě k sobě nalezneme cestu a budeme si blízcí jako bratr a sestra. Já pro náš dobrý vztah učiním vše, co bude v mých silách,“ slibuje Andrea.

„To samé můžete čekat z mé strany,“ odvětlí Pierre.

„Jak zvládáte roli pána domu?“ změní ona téma, za což je on velmi rád. Další jejich rozmluva je již prostě osobních záležitostí, spíše se navzájem předhánějí v lichotkách a duchaplnostech.

Pierre a Armand nakonec odcházejí ze sezení jako poslední a plní dojmů. Je už večer, když nasedají do kočáru. Cítí se výborně, alkoholu pozřeli nepříliš, právě tak, aby jim vylepšil náladu, ale nikterak neovlivňoval mysl či pohybovou soustavu.

„Byl jsem velmi mile překvapen,“ vyjádří své pocity hrabě, ledva dosedne na sedačku kočáru.

„Dle všeho jsme nebyli nijak zvlášť trapní,“ zatáhne záclonky markýz.

„Pouze jsem nevěděl, jak reagovat na některý dost odvážný náznak některých dam, především Ninon. Asi zatím neumím s takovými dámami flirtovat. Já byl zvyklej na něco jiného. Prostě daleko přímější, stačí pár slov a jde se na to, jestli mi rozumíte. Ale tyhle jejich manýry, jejich flirtování, v tom jsem se necítil dvakrát dobře.“

„Máte tady nějakou stálou přítelkyni? Našel jste si někoho?“ zeptá se markýz.
„Přítelkyni žádnou nemám,“ usměje se poťouchle Armand, „Ale teď jsem poznal jednu ženu, kterou mi přivedl pan baron. Je, řekněme slušně, taková profesionální přítelkyně.“
„Opravdu?“ rozesměje se Pierre, „Naši starší přátelé mají podobné nápady.“
„Jak podobný nápady?“ podiví se hrabě.
„Protože i já jsem poznal jednu ... jak jste říkal ... profesionální společnici.“
„Ach tak. Vidíte, náš společný osud pokračuje,“ směje se Armand.
„Kam teď míříte? Máte ještě čas?“
„Času mám hodně. Zítra ráno jdu do služby, vlastně ne do služby, ale na výcvik. Celou noc mám volnou,“ odpovídá hrabě, „Máte snad nějaký nápad, jak příjemně strávit dnešní večer?“
„Nemám žádný nápad. Jen mám takovou upovídanou náladu. Jestli se neurazíte, tak bych si vás dovolil pozvat na pohárek. Na té sešlosti nebyl čas si nic říci.“
„Pokud bude něco málo k pití, vůbec se nebráním. I já mám plno dojmů, se kterými se nemám komu svěřit.“
„V tom případě navrhuji, abychom zajeli do mého nádherného paláce, necháme si otevřít láhev nějakého dobrého vína a můžeme si vyměnit naše nové zkušenosti,“ sdělí svůj plán pan de Almare.
„Jsem zcela pro,“ vydá souhlas pan de Godille, přičemž nedokáže skrýt svou radost.

SLAVNOST V PALÁCI MARKÝZE DE ALMARE

Už od rána panuje v paláci markýze de Almare velice čilý ruch. Správce Vincent Burdain kmitá jak ta nejpilnější včelka, oči mu tékají dvojnásobnou rychlostí. Všechny udivuje neutuchající energií, byť nesmazatelné kruhy pod očima dávají tušit, jak málo v poslední době naspal. Velmi zdatně mu sekunduje komoří Jean Merile, společně dohlížíjí na přípravy slavnosti, jež vypukne tohoto dne večer. Po paláci se pohybuje kromě vlastního služebnictva mnoho dalších najatých sloužících, osob z různých obchodů, u kterých byly objednány jednotlivé služby.

„Milosti, v paláci panuje děsivý zmatek, doporučuji zůstat někde stranou,“ prohlásí upřímně osobní sluha Auguste Bastien, když markýzi pomáhá do domácího obleku.

„Však slyším,“ řekne pán domu trpce, „Copak si myslíš, že se v tom rámusu dá spát?“

„Vidíte, a to ještě všichni dostali pokyn, aby v prostorách okolo vašich osobních komnat byli co možná nejtišší.“

„Opravdu? Spíše se mi zdálo, jakoby každý, kdo jde náhodou okolo, začal řvát jak na lesy. Jako by byl pokyn přesně opačný.“

„To by si nikdo nedovolil, Milosti,“ zavrtí hlavou Bastien.

„Budu tvému tvrzení věřit. Tak kam mi radíš, abych se schoval?“ zeptá se markýz se šibalským úsměvem.

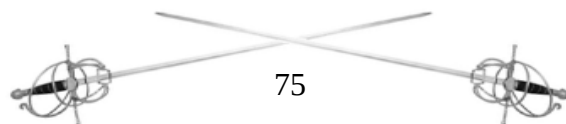
„No, někde, kde Vaši Milost nenajde pan Vincent ani pan Jean, jinak vás určitě taky zaměstnají,“ odvětlí rovněž s ironií v hlase sluha, „A pokud mohu poprosit, Milosti, schovejte mě někde také.“

„Milý Auguste,“ povzdechne si Pierre, „mám bohužel pocit, že se tomu dnes nevyhneme. Není kam se schovat. Dnešní den asi nebude pro nikoho z nás jednoduchý.“

„Bohužel, Milosti, mám obdobný pocit.“

„Copak ty, Auguste, ty pak večer někam zmizíš. Ale mě čeká velmi krušný den. Budu si zase užívat tolik ňuňuňu, tolik ťuťuťu, všichni se budou tvářit mile, budou vypouštět svá děsná moudra, která jsou jen hloupými klišé a já budu stejně odpovídat. A budu si muset dávat pozor, co komu říci.“

„To mě pan Vincent určitě vytyčí,“ povzdechne si Bastien, pak se zamyslí a zeptá se, „Je pravda, Milosti, že dorazí i pan princ de Condé?“

„Jeho účast se očekává,“ připustí pan de Almare a musel se usmát, když spatří výraz sluhy, „Uvidíme, koho dalšího pan hrabě de Aboa přemluvil, aby se dostavili na mojí slavnost,“ dodá.

„To bude opravdu velká slavnost, nikdy jsem takové lidi zblízka neviděl,“ přizná sluha.

„Tak je asi dnes poznáš. Ale nečekej od nich zázraky.“

„Nemáte dnes asi dvakrát dobrou náladu, Milosti.“

„Nevím. Neberu slavnost jako zábavu, ale jako svoji povinnost, kterou musím vzhledem ke svému novému postavení vykonat. Mezi námi, nemám ze slavnosti dobrý pocit. Tolik škrobenosti, tolik přetvářky, tolik frází. Drahý sem, milý tam, co si však lidé ve skutečnosti myslí, ví jen Bůh. Nedělám si však žádné iluze.“

„Máte pro mě nějaké rozkazy?“ zeptá se Bastien.

„Dal bych si nějakou lehčí snídani. Čeká mě ještě lekce s mým učitelem etikety, vysvětlí mi, jak se mám dnes jako hostitel chovat,“ povzdechne si markýz, „Pak stejně tak lehčí oběd, tak na jednu hodinu, přijde pan hrabě de Aboa. Najdi nějaký kout, kde budeme relativně nerušení. Po obědě přinese krejčí nové šaty na dnešní večer, prožiji zase hroznou nudu, až mě budou strojit. Kolem šesté hodiny by měli začít přicházet první hosté,“ říká markýz spíše pro sebe než sluhovi.

„Nechám zařídit snídani pro Vaši Milost. Nejlépe bude, když vám ji nechám přinést sem, zde je opravdu největší klid, i když se to tak Vaší Milosti možná nezdá.“

„Jestli mluvíš pravdu, tak se opravdu nasnídám tady. Ale opravdu jen něco lehčího, nemám ani moc hlad. Vím jaké porce mi vždy v kuchyni naloží.“

„Jak poroučíte, Milosti. Ale vždyť Vaše Milost vše sníst nemusí,“ ukloní se Augusto, pak se mu však zajiskří v očích a dodá, „Kdybych se nevrátil, Vaše Milosti, tak mě tam také rozkrájeli na nějakou mísu. V kuchyni je takovej blázinec, od božího rána nosí kopy jídla, věcí, které jsem jaktěživ neviděl. Je tam taky mnoho lidí, které najal správce jen pro dnešní den, takovej zmatek jsem tam opravdu nikdy neviděl.“

„Tak si dej pozor,“ usměje se markýz, „Nechci hledat nového osobního sluhu, jsem s tebou spokojen. Byla by škoda, kdybys skončil mezi mořskými plody či jako součást nějaké paštiny.“

„Všichni jsou strašně neklidní, už se to skoro přenáší i na mě, Milosti“ dodá Bastien, ale podle všeho nemluví pravdu. Spíše je překvapen a udiven rozsahem akce, ke které se schyluje.

Pierre se v klidu nasnídá, pak se nechá obléci a vyčká příchodu svého školitele. Ten mu vysvětlí, co a jak bude dnes dělat. Pak markýz zajde za správcem, aby s ním probral další podrobnosti. Vráti se spokojen, alespoň se takový stav jeho mysli dá vyčíst z jeho výrazu. Než se naděje, je poledne a on hladový netrpělivě vyčkává příchodu hraběte de Aboa, jenž dorazí s menším zpožděním, ale v poměrně dobré náladě. Sluha Auguste ho zavede k prostřenému stolu v privátních komnatách zdejšího pána.

„Vše je v plném proudu,“ posadí se spokojeně hrabě.

„Vždyť se tady taky blázní od kuropění,“ odvětlí ironicky markýz.

„Nesmí se nic podcenit. Je důležité, abyste na společnost udělal dobrý dojem.“

„Raději ani nechci vědět, kolik tohle vše stálo peněz.“

„To opravdu vědět nechtějte,“ usměje se Geoffi, „Ale nebojte se, ten malý správce je skutečně muž na svém místě. Viděl jsem ho, jak jednal s nějakými cukráři, to byste se divil, jak se s nimi porovnal. Takový hromotluk a stál před ním jak spráskanej pes. Právě když jsem šel sem za vámi. A to jen proto, že popletl nějakou bezvýznamnou objednávku. Nakonec svolil, že správné zboží dodá a zadarmo.“

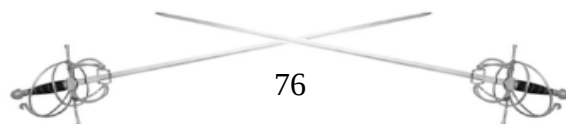
„Taková maličkost nás ale asi nevytrhne. Nerad bych přivedl pokladnu na mizinu.“

„Však máte kam sáhnout, díky své matce.“

„Máte sice pravdu, ale rozhazovat peníze je jistě snazší než je vydělat,“ poznamená Pierre.

„Vaše šetrnost je správná, v tomto případě však není na místě. Víte, jaké stálo úsilí zajistit, aby se dostavily ty správné osoby? Co příprava stojí vašeho správce, aby tady vše nachystal? Ale mám už docela hlad, pustíme se do jídla ... Augusto, dal bych si pohár portského, můžeš ho někde sehnat?“ obrátí se hrabě na sluhu, který stojí stranou a čeká na případné pokyny.

„Ano, pane hrabě, hned ho nechám přinést,“ přikývne Bastien a odkváčí.

„Proč právě portské?“ podiví se pan de Almare, na stole mají jiné druhy vína.

„Ani nevím, dostal jsem na něj chuť. Dnes si u vás mohu rozhodně vybírat.“

„Nepochybně,“ povzdechne si Pierre, stále se mu moc nelíbí rozmařilé utrácení. Geoffi nechá jeho povzdech bez odpovědi a pustí se do jídla.

„Děkuji, Augusto,“ nechá si hrabě nalít objednaný nápoj, „Ale vraťme se k dnešku. Snažte se navázat známosti. Prý jste se vy i náš přítel pan de Godille velmi úspěšně prezentovali na sešlosti u vaší sestry před pár dny.“

„Opravdu? Už se náš věhlas šíří?“ neodpustí si ironickou poznámku markýz.

„Jen si nemyslete, některé zprávy letí jak ten nejrychlejší šíp. Víím třeba, jak jste ohromoval svými znalostmi literatury, stejně tak, jako váš mladý přítel svoji postavou a flirtováním s Ninon.“

„Odkud tohle víte?“

„Tak to si nechám pro sebe,“ rozesměje se Geoffi, „Mám své zdroje. Ale ne, šlo o náhodu, potkal jsem se s Angeligue, naší drahou Lvicí, a ta se mi svěřila.“

„Když už mluvíte o té schůzce, tak se moje sestra ptala na matku a můj vztah k ní. Prý nemá nic proti převzetí majetku mojí osobou a chce, abychom se sblížili.“

„Opatrně, příteli. Slova se říkají, voda teče, ale rozhodující jsou činy. Mějte se na pozoru, jak jde o majetek, tak jdou city i příbuzenská pouta stranou. To říkám zcela vážně!“

„Já jsem si toho vědom. Ale dělám vše proto, abych nezavdal jedinou příčinu k nějaké rozmlisce. Do hlavy své sestře ale nevidím. Zdá se, že ona i její manžel mají spokojený rodinný život, nejsem si ale jist, zda jde o rovný vztah. Můj švagr je uzavřenější, upnutý, konzervativní, má sestra miluje společnost. On ji dle mého názoru nemůže dostatečně uspokojit.“

„Velmi správný odhad, příteli. Pověst vaší sestry jako milující manželky určitě není nejlepší. Naopak, vždyť i její přátelství s Ninon o mnohém napovídá. Ale je daleko chytřejší, své avantýry velmi pečlivě skrývá, takže se chudák markýz de Cavarlene může jen domýšlet.“

„Nejde pouze o pomluvy?“ podívá se nedůvěřivě markýz na spolustolovníka.

„V mnohých případech určitě jde, ale jak se říká, není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu. Nechci šířit pomluvy, jen abyste byl trochu blíže seznámen s pověstí své sestry. Ostatně, podobnou měla i vaše matka, když byla mladší. Ta však byla daleko ctižádostivější a lačnila především po majetku. Za což jí, když odečteme těch dvacet let v klášteře, můžete být vděčný. Díky její hrabivosti podle všeho můžete uspořádat nejednu takovou oslavu.“

„Bohužel mám z těch peněz nepříjemné pocity, některé jsou možná i krvavé.“

„Něco takového nelze vyloučit. Kromě podivné smrti jejích dvou manželů určitě i další její získávání peněz nebylo vždy podle morálky a mnohdy asi ani podle práva. Tím bych se ale nezabýval, toto není vaše starost,“ mávne rukou hrabě, mladíka však příliš o správnosti tohoto tvrzení nepřesvědčí.

„Zdržíte se tady dlouho?“ změnil raději téma.

„Ani ne. Jen jsem chtěl zkontrolovat přípravy a mluvit s vaším správcem. Jak vidíte, ani vás s takovými drobnostmi nezatěžuji.“

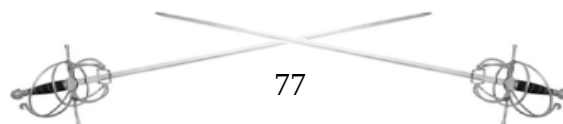
„Jsem vám za vaši pomoc vděčný,“ řekne rychle markýz, „Možná vám svou vděčnost nedávám dostatečně najevo, ale nejde z mé strany o nevděčnost, jen jsem nervózní a trochu rozmrzelý. Zase budu muset absolvovat celý večer plný škrobenosti.“

„S tím si nedělejte hlavu,“ mávne rukou Geoffi.

Hrabě jí s velkou chutí, zatímco pan de Almare jen uždibuje. Když oběd skončí, Geoffi se rozloučí, slíbí dorazit okolo páté hodiny, aby dohlédl na poslední přípravy. První hosty očekává o hodinu později.

„Máte nějaké přání, Milosti?“ zeptá se pro jistotu Augusto, když vidí svého pána v pokleslé náladě sedět stále u jídelního stolu.

„Ano, aby už bylo zítra,“ odvěti s hlubokým povzdechem Pierre, pak však dodá, „Půjdu se do své ložnice natáhnout, zaříd, ať mě nikdo neruší, dokud nepřijde krejčí, lazebníci, kdo já vím kdo ještě?“

„Jak si přejete, Milosti. Ale jak jsem slyšel, prý vaše úprava a strojení zabere asi tři hodiny. Mluvil o tom pan Vincent právě s lazebníkem,“ poznamená s úklonou sluha.

„Jsi necitelný, Augusto,“ zakření se markýz.

Bastien se nemýlí, úprava zevnějšku, zkoušení šatů a strojení zabere skutečně několik hodin, křeč s třemi pomocníky detaily upravují hned na místě. Vlastně celá procedura skončí až kolem páté hodiny. Markýz je ale jak ze škatulky, jako vždy okouzlující, na oblečení se rozhodně nešetřilo.

„Vypadáte báječně,“ ozve se od dveří, jimiž právě vstoupí pan de Aboa. Sám je rovněž bezvadně ustrojen, prostě velmi elegantní a přitažlivý mladý šlechtic.

„Už jsem hrozně unavený a do začátku zbývá ještě skoro celá hodina,“ povzdechne si Pierre.

„Tak se pojďme projít, zkontrolujeme spolu přípravu,“ navrhne mu hrabě.

„Máte pravdu, alespoň se trochu rozptýlím,“ přikývne markýz.

Oba šlechtici se odeberou do vestibulu, kde postává větší množství jednotně oblečených najatých sloužících, kteří mají za úkol postarat se o hosty při jejich příchodu. Vstupní hala je vyzdobena květinami, prostředí vypadá opravdu kouzelně.

Po schodišti nasměrují své kroky do prvního patra, kde se nachází velký sál a přilehlé salóanky, které hostům umožní nerušenou zábavu ve skupinách. Po stranách velkého sálu se nachází mnoho stolů, v jeho čele, trochu vlevo, je umístěn jeden stůl, kde bude mít místo markýz, jeho nejbližší příbuzní a nejvýznamnější hosté. Rovněž v čele sálu, tentokrát trochu vpravo, se chystá muzika, skvěle oblečení hudebníci ladí své nástroje. Součástí večera musí být i tanec. Stoly se již začínají prohýbat pod stále ještě nekončícími nánosy jídla, mezi tím se skví vkusně upravené květiny. Celá dekorace i prostředí vypadá vskutku velkolepě.

„Tady byl udělán skutečně kus práce,“ pokývá hlavou spokojeně pan de Aboa.

„Uznávám, s panem Vincentem jste se činili.“

„Musím uznat, ačkoli ho dvakrát v lásce nemám, tohle je především jeho práce. Já jsem se staral o hosty. Věřím, že většina pozvaných skutečně dorazí. Však už brzo uvidíme.“

„Jaký bude přesně program? Něco už vím, jen bych si ho pro jistotu chtěl ještě připomenout.“ zeptá se teď Pierre.

„Vy budete tady v sále čekat na jednotlivé hosty a budete je vítat, jak vám je bude váš komoří přivádět a představovat. Jako poslední by měli dorazit kníže a kněžna de Condé, tak kolem půl sedmé. Až přijdou, opustíte svoje místo, přesunete se v jejich doprovodu do čela sálu a dle dohodnutého scénáře zahájíte dnešní večer. Co máte říkat, jste si probrali doufám dnes ráno.“

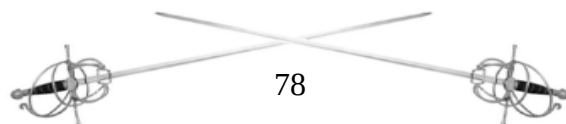
„Ano, nějaký návod mám.“

„Až domluvíte, požádáte o slovo vévodu. Podle okolností, pokud nepřednese přípitek on, tak ho pronesete vy. Pak vyzvete hosty, aby se posilnili, k čemuž využijí stoly v sále. Vy usednete se svou sestrou a jejím manželem a samozřejmě knížetem a kněžnou. Až nastane vhodná příležitost, zahájíte taneční část oslavy. Vyzvete k tanci svoji sestru, pak vás možná vystřídají vaši patroni, možná se jen přidají, uvidí se dle okolností. Poté budou tančit i ostatní. Tím by měla oficiální část skončit a bude následovat pokračování, kdy se hosté budou bavit po skupinkách, mohou si zatančit, zajít do některého z přilehlých salóanků či zůstat tady v sále. Prostě se bavit a hodovat podle svých představ. Vy musíte obcházet hosty, pokusit se u každého na chvilku zastavit a promluvit si s ním. Zase připomínám, jen obecné témata, zdvořilostní fráze. Musíte dát všem pozvaným najevo, jak moc si jich vážíte, jak moc jste potěšen, že přijali vaše pozvání.“

„Děkuji za podrobnou instruktáž,“ povzdechne si markýz.

„Hlavu vzhůru, příteli. Uvidíte, všechno půjde jak po másle, budete jako vždy okouzlující. Kdybyste během večera měl nějaký problém, můžete se na mě nenápadně obrátit. Ale jinak se věnujte především hostům, já se budu snažit o totéž,“ povzbuzuje mladíka hrabě.

„Ještě jednou děkuji za vše, co pro mě děláte. Jsem vám nesmírně vděčný, byť svou vděčnost vám možná v tuto chvíli neumím dát dostatečně najevo,“ říká Pierre stísněným hlasem, ve kterém se zračí únava, nervozita, napětí. Nezbyvá mu mnoho času, první hosté se objeví každou chvíli.

Jako první dorazí markýz a markýza de Cavarlene, společně s nimi přijedou hrabě a hraběnka de Prieu, tedy markýzova rodina a jejich nejbližší přátelé. Pan de Almare jim vyjde v ústřety.

„Jsem velmi potěšen,“ řekne hodně formálně na uvítanou.

„Velmi jste se činili. Máte všechno skvěle připravené, milý bratře,“ ocení odvedenou práci Andrea.

„Dnes jistě bude velkolepé oslava. Jsme potěšeni, že můžeme být přítom,“ přidá se i hrabě de Prieu.

„Děkuji vám za vaše milá slova. Prosím, jděte dál, poslužte si, čím uznáte za vhodné,“ pobídne hosty markýz.

„Velice rádi. Dnes vás čekají velké společenské povinnosti a už vás pro tuto chvíli nebudeme zdržovat. Ale určitě si najdeme i v tom shonu chvíli, abychom si mohli popovídat,“ ukloní se i markýz de Cavarlene a všichni čtyři poodejdou kousek stranou.

Pierre zůstane na chvíli sám, ale opravdu ne na dlouho. Po pár minutách s velkou pravidelností ohlašuje komoří Merile jedno jméno za druhým. Čím nižší šlechtický titul a čím nižší postavení u dvora, tím přichází hosté dříve. Jsou si svého postavení vědomi, pozdější příchod je vyhrazený převážně pairům.

Mezi prvními dorazí i hrabě de Godille. Jelikož nejde o nijak zvlášť známou osobu, v rumraji se ztratí. Proti jeho pozvání nakonec hrabě de Aboa neměl žádné výhrady.

„Bohužel si dnes asi moc nepopovídáme,“ povzdechne si hostitel.

„Vůbec nevádí. S radostí zkouknu tu vaši nádheru. Ale určitě tu nebudu do konce, takovýhle slavnosti nejsou nic pro mě. Jen chci vidět, jak si vede můj přítel,“ řekne Armand.

„Děkuji,“ usměje se trpce Pierre, „Však si najdeme příležitost, snad v brzké době, kdy zase posedíme u pohárku vína. Jen sami dva, nikým nerušení. Pokud souhlasíte.“

„Všema deseti,“ ukloní se pan de Godille a pak už musí odejít, neboť přicházejí další a další hosté a markýz má čas s každým ledva prohodit pár zdvořilostních frází.

Postupně vítá pan de Almare mnoho šlechticů a šlechtičen, o jejichž existenci neměl do dnešního dne ani tušení, někteří přicházejí sami, někteří ve společnosti svých partnerů, někdy dorazí i celé rodiny. Objeví se i hrabě de Aboa, nechá se oficiálně představit a hned započne své obchůzky mezi již došlými.

Krátce před půl sedmou je většina pozvaných hostů již přítomna. V sále se rozproude živá zábava, přerušovaná vždy na malou chvíli oznámením dalšího známého jména. S každým takovým jménem roste prestiž této akce a pro každého i jeho osobní, vždyť jsou též mezi pozvanými.

„Markýz Henri Coffier de Ruze d'Effiant de Cinq-Mars,“ zvolá Merile a v sále zašumí. Tak i velký králův našeptávač a jeho milec je zde.

„Jsem velmi potěšen, že vás zde mohu přivítat,“ vyjde krasavci v ústřety pan de Almare.

„Zajímavé oslava,“ rozhlédne se povýšenecky po sále pan de Cinq-Mars, „Podařilo se vám zajistit docela dost známých hostů.“

„Jsem velice poctěn, že si našli chvíli zastavit se na mé malé oslavě. Stejně tak jsem nesmírně potěšený vaší přítomností. Uvítat vás zde je pro mě opravdu velkou ctí.“

„Opravdu není jednoduché si najít čas,“ lže mladý nadutec a povaleč, stále se nezdvořile rozhlíží po sále, byť rozmlouvá s pánem domu. Po chvíli s nosem hodně nahoru odkráčí, aby si užíval naprosto neupřímných lichotek mnohých přítomných.

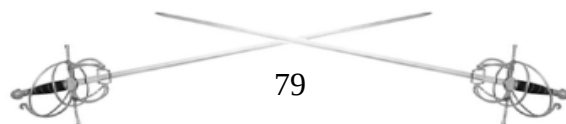
Na hlavní hosty večera si však Pierre musí počkat ještě několik minut. Konečně do dveří vstoupí vévoda a vévodkyně de Condé. Při jejich jménech na chvíli většina přítomných ztichne. Svoji přítomností dodávají oslavě korunu.

„Monseigneur, jsem neobyčejně poctěn, že vás zde mohu přivítat,“ ukloní se pan de Almare.

„Jsem velmi rád, že vás můžeme být nápomocni,“ usmívá se kníže.

„Monseigneur, uctivě děkuji za vaše příliš laskavá slova,“ znovu se ukloní markýz.

„Nepochybně si dnes večer nalezneme chvíli, abychom si mohli popovídat. A také, abychom vás mohli na oplátku znovu pozvat do našeho domu. Půjdemo však, hosté již čekají,“ dodá vévoda a rovněž povýšeně, ale zároveň i trochu potměšile přelétne místnost svým pohledem.

„Samozřejmě, Monseigneur,“ přikyvuje Pierre a následuje prince. Ten pevným krokem, spolu se svou ženou, kráčí do čela sálu, přičemž pohledem kynou šlechticům a šlechticům, které mívá.

„Monseigneur,“ ukloní se markýz de Cavarlene, jeho manželka také vzdá okouzlujícím způsobem projev své úcty.

„Jistě, jistě,“ pokývá hlavou vévoda, přičemž je jeho pohled dost chladný, stejně jako jeho choti, přeci jen se jedná o rodinu hraběnky de Besiere.

Pierre pokyne hudebníkům, kteří výraznou fanfárou upoutají pozornost všech. Což ale není příliš potřeba, neboť stejně většina přítomných sleduje knížecí pár. Patří do rodu Bourbonů a je žádoucí s nimi být zadobře. Kdo ví, jak se budou odvíjet události následné.

„Vážení a ctění hosté,“ promluví pan de Almare, přičemž se hodně snaží, aby ho slyšeli všichni i na druhém konci sálu, „Je pro mne obrovskou ctí vás dnes večer přivítat na mé malé oslavě, u příležitosti mého příchodu do Paříže a uvedení ke královskému dvoru. Zvláště si vážím přítomnosti knížete a kněžny de Condé, kteří se ve své velké laskavosti uvolili být patrony naší dnešní malé oslavy. Ještě jednou z celého srdce děkuji svým patronům i vám všem, kteří jste projevili svou laskavost a velkodušnost a přijali mé pozvání. Snad zde naleznete příjemnou zábavu, což je mým velkým přáním.“

„Vážení a milí přátelé,“ využije vévoda odmlky markýze a sám se bez vyzvání ujme slova, „Děkuji našemu hostiteli, panu markýzi de Almare, za jeho vřelé přijetí. Jsem rád, že zde mohu být dnes s vámi a především s ním. Dovolte, abych panu markýzi, našemu milému hostiteli, popřál mnoho úspěchů v jeho začínající kariéře. Nuže, milí přátelé, pozvedněme číše na našeho drahého hostitele, markýze de Almare,“ dokončí svou krátkou řeč a dá najevo zájem oficiality co nejrychleji ukončit.

Pan de Condé pozvedne pohár s vínem a ostatní ho následují.

„Děkuji za krásný přípitek, Monseigneur,“ ujme se po decentním napití opět slova Pierre, „Vážení a milí přátelé, dovolte mi, abych vám nabídl naše skrovné pohoštění. Menší posílení se může hodit, než se ke slovu dostane tanec. Děkuji Bohu, neboť jsem se po příchodu do Paříže setkal s tak milými lidmi, od kterých, jak pevně doufám, získám mnoho neocenitelných zkušeností. Prosím, poslužte si a bavte se.“

Hosté postávají, někteří zůstanou pouze u poháru s vínem, další se vrhnou do ochutnávek připravených pokrmů. V každém případě se rozproudí živá konverzace. Vévoda de Condé se zakousne do ovocných taštiček, pak, po polknutí sousta, se otočí na markýze.

„Připravil jste velmi pěknou oslavu,“ řekne s jistou dávkou arogance, ale nechybí očekávaný milý přístup k hostiteli.

„Snad, Monseigneur.“

„Mám rád mladé a schopné muže, kteří jsou ochotni ctít tradice a dokáží být věrnými přáteli,“ pokračuje kníže a přitom pomalu poodejde od místa v čele sálu, kde také postávají markýz a markýza de Cavarleneovi.

„Jsem připraven ctít tradice našich otců,“ odvětlí pan de Almare, „Uvědomuji si, na jakých zásadách je zbudována Francie. Díky představitelům skvělých rodů, na čele s rodem královským, dosáhla takového rozmachu.“

„Správná slova, pane markýzi,“ odvede si vévoda mladíka trochu stranou, kde je snad další neuslyší, ti si drží uctivý odstup, byť sál není nafukovací a hostů je mnoho, „Své pozvání do našeho domu jsem myslel vážně. Učinil jste na mě i na moji choť velký dojem. Jste dost odlišný od jiných svých vrstevníků.“

„Monseigneur,“ uklání se Pierre

„Mladý příteli,“ usměje se princ, „seznámíte se s celou naší rodinou, která může být v přeneseném slova smyslu tak trochu i vaše. Rody mají držet při sobě, všichni, kterým v žilách koluje společná krev, ať už zčásti naředená jiným příbuzenstvím,“ dodá, čímž vyjadřuje pravdivý soudobý obraz, příbuzenstvo se navzájem usilovně podporuje a společně se snaží vyzískat co nejvíce.

„Bude mi velkou ctí,“ odvětlí markýz, přičemž se snaží dát najevo současně radost i pokoru.

„Nezapomínejte, pane markýzi, naše rodina je zcela na vaší straně. Vaše matka udělala více věcí, které rozhodně nemohu považovat za správné a zbožné. Jejího odjezdu do Anglie proto vůbec nelituji, naopak jsem za něj rád.“

„Monseigneur, děkuji za vaše slova, velice si vážím vaší přízně.“

„Pokud byste něco potřeboval, nemusíte se bát na nás obrátit.“

„Velice děkuji za vaši podporu i vaše pozvání, Monseigneur, velice rád ho využiji.“

„Pokud by se vám někdo pokusil v budoucnu činit podobná příkoří, jako se vám stalo v minulosti, budete u mě i mé rodiny mít vždy zastání.“

„Monseigneur, velice děkuji. Snad se moje situace již vyřešila. Pokud však mám tak mocného zastávce, dává mi takové zastání pocit bezpečí.“

„I tak buďte opatrný,“ varuje kníže.

Markýz de Almare stráví následné chvíle ve společnosti vévody a vévodkyně de Condé, své sestry a švagra. Další hovor však je veden výhradně na klasické konverzační témata, kde je cítit chlad mezi kněžnou a markýzou. Nicméně ta se snaží učinit vše, aby tuto jistou antipatii odstranila, v čemž jí usilovně pomáhá i bratr. Sourozenci jsou ve velkém souznění, chovají se přirozeně, mile, z jejich projevu číší chytrost i vznešenost. Nakonec i paní de Condé trochu ztratí na odtažitosti, přeci jen děti nemohou za svou matku.

Po dostatečné době nastane čas pro taneční představení. Podle programu začne hostitel, který provede svoji sestru, poté se k nim přidá knížecí pár, aby záhy sál zaplnily další páry. Vše běží podle stanoveného scénáře. Markýz de Almare prokazuje dostatečný talent, byť je vidět, že tanec není jeho šálek čaje. Nicméně je nutné ocenit, jak se za krátkou dobu naučil základní kroky a obraty a určitě nezklamal. Disponuje přirozenou elegancí a lehkostí, která se nedá naučit, s tím se musí člověk narodit. I tak si Pierre velmi oddechne, když je tato část oslavy u konce.

Následuje další program, kdy se společnost rozdělí na skupinky. V hlavním sále pokračuje taneční hudba, ale zůstává na libovůli přítomných, zda se zapojí či nikoli. Naopak mnoho z hostů využívá přilehlé salónky či v hloučcích postávají v centrálním sále. Konverzace je v plném proudu, obsluha vzorná, všude dostatek jídla i pití.

Markýz de Almare dle instrukcí začne obcházet hosty. Téměř nikoho z nich vůbec nezná, občas se nenápadně zeptá hraběte de Aboa, aby se o dotyčném či dotyčné alespoň něco dozvěděl. Mezi prvními na jeho cestě je králův oblíbenec markýz Henri de Cinq-Mars.

„Je vidět, že máte úroveň,“ řekne opět povýšeně Henri.

„Snažil jsem se,“ odvětlí Pierre skromně.

„Věřím, že se budeme vídat častěji, příteli,“ pokračuje králův milec, „Slyšel jsem na vás zatím samou chválu, musím zjistit, zda moje zdroje mají pravdu.“

„Vaše zdroje,“ lehce se ukloní hostitel, „jsou ke mně velmi shovívavé. Možná jsem zatím neokoukaný a tak snad pro někoho i zajímavý.“

„Zajímavý určitě jste. Máte dobrý vychování, to se mi líbí. Navíc si rád popovídám se svým vrstevníkem. Mám už dost těch nafoukaných obstarožních panáků a jejich paniček. To je teda nuda, muset být s nima.“

„Také se v takové společnosti necítím dvakrát dobře,“ připustí Pierre.

„Slyšel jsem, že se svou matkou příliš nevyházíte,“ změní náhle téma Henri.

„Já jsem vlastně matku nepoznal, vyrůstal jsem v klášteře,“ stále se usmívá hostitel, ale uvnitř se zachmuří, nastolené téma mu vůbec není po chuti.

„Slyšel jsem. Vy asi musíte matku pěkně nenávidět, co?“ zeptá se neomaleně podkoní.

„Mé city jsou zcela neutrální,“ stále neztrácel přívětivý výraz pan de Almare, byť už v něm vře.

„Jasně, chápu, je to přece matka. Sice trochu krkavčí, ale matka. Však je dobře, že ji kardinál musel uklidit do Anglie. Jsem za to rád.“

„Vám snad hraběnka de Besiere nějak ublížila?“

„Mně osobně ne, ale nesnáším ty, který podlézaj tomu červenému kohoutovi,“ odvěti pan de Cinq-Mars bez okolků, přičemž naráží na červený kardinálský háv.

„Jsem v Paříži krátce, bohužel asi neznám všechny aspekty zdejšího společenského života,“ odvěti vyhýbavě Pierre.

„Buďte rád, že je zatím neznáte. Nechápu, proč král ještě neposlal Richelieua tam, kam patří. Věřím, že nejste jeho přívržencem,“ podívá se teď podkoní velmi přísně. Na rozdíl od jiných si ve své povýšenosti vůbec nebere servítek, je si tak jistý svým neotřesitelným postavením.

„Já Jeho Eminenci vůbec neznám. Setkal jsem se s ním jen velmi krátce, kdy byl okolnostmi donucen uznat moje práva, za což jsem velmi zavázán hraběti de Aboa.“

„Však uvidíte, jak se k nám, představitelům nejvyšší šlechty, chová. Samé příkazy, ústrky, neustále našeptává králi, aby nás vomezoval,“ mávne jen rukou Henri.

Králův oblíbenec si ještě chvíli vylévá srdce, většinou velmi stupidními frázemi, je mu ale nutné přiznat určité kouzlo osobnosti. Posléze pana de Almare propustí a ten může pokračovat ve své misi dál.

Kromě vévody de Condé a pana podkoního jsou všichni ostatní zcela neosobní, nešetří lichotkami a sami je přijímají. Večer probíhá ve stále stejném duchu, markýz postupně obchází všechny své hosty a s každým se snaží chvíli pohovořit. V mnoha případech se musí hodně držet, aby mu zůstal úsměv na tváři, když se setká s velmi nabubřelým chováním. Naopak, některé přítomné dámy mu dávají zřetelně najevo, že by nemusel být bez šancí, kdyby se pokusil s nimi navázat intimnější vztah.

Díkybohu, z pohledu hostitele, všechno má svůj začátek a konec. I jeho slavnost opustí poslední host a on se posadí na židli v sále a pouze zírá na již prázdný prostor. Tedy prázdný od hostů, jinak všude kmitají sloužící, jak vlastní, tak pro dnešek najatí správcem. Zbývá mnoho pití a jídla, které začínají odnášet.

„Mohu pro vás něco udělat, Milosti?“ přijde ve slušivém stejnokroji paláce markýzův osobní sluha Bastien.

„Možná ano, pokud bys mě odnesl do postele, Auguste,“ zvedne svůj zrak Pierre.

„Odnést Vaši Milost bych asi nezvládl,“ zajiskří v očích mladíkovi, „Ale pokud by Vaše Milost chtěla, vezmu další sluhy, přineseme křeslo a přepravíme Vaši Milost do ložnice.“

„Viš co? Raději přines nějaké víno. A vezmi dva poháry.“

„Chcete nějaké konkrétní víno, Milosti?“

„Vyber sám, co si chceš dát. Napijeme se spolu.“

„Napít se s Vaší Milostí ...,“ zůstane zcela konsternovaný sluha.

„Copak, nehodláš splnit příkaz?“

„Vaše Milosti,“ vyrazí ze sebe jen Bastien a rozběhne se, aby vzápětí byl zpět s láhví Malaga. Nalije svému pánovi a sobě, zůstane pak stát s ohromnými rozpaky s pohárkem v ruce.

„Posaď se Auguste,“ ukáže markýz na židli, „Mám chuť si popovídat s někým normálním.“

„S normálním?“ nevychází sluha z údivu.

„S někým, před kým se nemusím přetvářet, s někým, na koho se nemusím usmívat, když blábolí nesmysly a tváří se, jako by nad něj nebylo. S někým, před kým se nemusím hlídat, co řeknu. Tak se už prosím posaď ... kdyby ses viděl, Auguste, jak se tváříš,“ vrátí se Pierrovi na okamžik dobrá nálada.

„Milosti, já jen ... Nesluší se, aby seděl sluha spolu s pánem ... Děkuji Milosti,“ posadí se rozpačitě Bastien, když dostane další pokyn rukou.

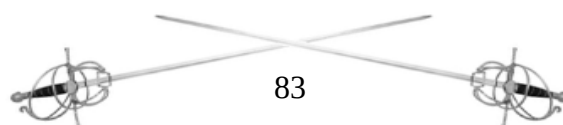
„Tak, Auguste,“ pozvedl číši pan de Almare, „Připijme si, ať se nám tady daří. Ať poznáme několik skutečných přátel, kterých si budeme moci vážit a kteří si budou vážit nás. Nějakou ženu, která bude stát o mě a ne o mé peníze nebo jen o mé tělo. Nejsem si však jistý, po svých dosavadních zkušenostech, zda nejsem příliš náročný ve svých přáních,“ dodá a oproti všem tradicím a zvyklostem, nejen v tomto paláci, si přitukne se svým osobním sluhou.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

PODIVNÝ VZKAZ

Jaro roku 1641 není na politické scéně Evropy i Francie rozhodně obdobím klidným. Bohužel, pravý opak je pravdou. Válka v Evropě se opět po tak zvaném zimním spánku chystá na své krvavé žně. Mohutné armády se připravují na svá tažení. Francouzi mají nyní nad Španělskem navrch, v nedávné minulosti dobyli Artois i Alsasko, vzbouřené Katalánsko prohlásí Ludvíka XIII. svým králem.

Jistě i proto španělští agenti, na popud krále Filipa IV., podněcují ve Francii nespokojenost vůči králi Ludvíkovi a především jeho prvnímu ministrovi kardinálu Richelieuovi. Využívají sporů o správu provincií Dauphiné a Champagne, které se nacházejí na východ od Paříže. Jejich guvernérem je Louis de Soissons de Bourbon, princ královské krve, kterého španělští našeptávači lehce dostanou na svou stranu. On se pak stane hlavou rebelů, k němu se přidávají vévoda de Bouillon, vévoda de Soubise či vévoda de La Valette. Naopak králův bratr vévoda Gaston d'Orleans zachovává v tomto sporu zdrženlivost, možná i z důvodů, že není přesvědčen o úspěchu takového počínání. Naopak rebelující velmoži nacházejí spojence v královně matce Marií Medicejské.

Zvláštní roli hrají lotrinští vévodové, pan de Guise a Karel IV. de Lorraine, kteří se stávají přelétavci, slibují pomoc jedné i druhé straně a jistě ne za hubičky. Koncem března nakonec Karel de Lorraine podepisuje na zámku Saint-Germain-en-Laye smlouvu s Ludvíkem XIII., slibuje vojenskou podporu proti rebelům, aby krátce po návratu domů otočil a prohlašoval, že byl ke smlouvě donucen.

Ludvík XIII. se prostřednictvím svého prvního ministra snaží spiknutí čelit domluvou. Rozjíždějí se usilovná jednání pod patronátem kardinála Richelieu, který napíše vzbouřenému vévodovi nejeden velmi korektní i varovný dopis. Ovšem na druhé straně panu de Soissons slibuje vojenskou podporu sám císař Ferdinand III.

Zároveň se plánuje další vojenské tažení do oblasti kraje Artois, kde chce Ludvík XIII. upevnit svoji nadvládu, kterou získal rok předtím vojenskými úspěchy u Arrasu.

Toto vše se dozvídá markýz de Almar z doslechu, ale zatím si nedokáže vytvořit přehledný a ucelený obraz. Spíše se věnuje aklimatizaci, nechává si dobudovat svoje komnaty podle svých představ a tím úpravy v paláci končí. Dále pokračuje v hodinách etikety, šermu, přidá i střelbu z pistole. Dalším tématem jeho výuky je i jízda na koni.

Dvakrát si s ním vystříhne lekci s kordem pan de Aboa, ve stejném počtu se markýzi postaví i pan de Godille. Ze všech klání vyjde Pierre jako jednoznačně poražený, byť jistý pokrok mu upřít nelze. Snaží se věnovat i společenskému životu, dvakrát navštíví své vzdálené příbuzné vévodu a vévodkyni de Condé, je představen v paláci Rambouillet. Třikrát se sejde i s markýzem de Cinq-Marsem, který si s ním rád povídá, protože se k němu chová pan de Almare velice zdvořile.

Pierre navštíví znovu s panem de Godille sedánek u své sestry markýzi de Cavasrlene, jednu menší sešlost uspořádá ve svém paláci. Lekce sexuální výchovy s Madeline Dupontovou jsou teď řidší, zato je markýz obletován při každé příležitosti žádostivými dámami. S žádnou však zatím nenaváže intimní poměr.

Hrabě de Godille tajně dochází na hodiny výcviku do prostor gardy kardinála Richelieu. Správce státní kasy pan de Bouthillier mu nechá postupně vyplatit a dopravit celou dohodnutou částku, kterou si Armand ukrývá ve své ložnici v tajném prostoru v ní zbudovaném. Ten vznikne zároveň se stavebními úpravami v domě barona de Taille. Do svého nově rekonstruovaného hnízda několikrát pozve Ďáblici Paulette Lamorciovou, které koupí vcelku levné dárky a ona se k němu ráda vrací. S jinými ženami zatím vztah nenavázal.

Co se týká pana de Aboa, ten pokračuje ve své politice být za dobře s každým. Podařilo se mu navíc využít příchodu pana de Almareho ke dvoru a navázat i bližší vztah s panem de Cinq-Mars.

Pan de Taille ve službě občas zapomíná na svého bratra, když se mu však vzpomínky vrátí, pokouší se je utopit v alkoholu či je přebít nevázanými radovánkami, především s lehčími děvčaty. Protože není právě vybíravý a neskrblí, je mezi nimi velmi oblíben. Vnitřně se však cítil prázdný, proto se snažil pomáhat panu de Godille. Ovšem často ho zatahuje do svých bujarých veselí, což mladíkovi zase tak moc nevadí, zábavu miluje, někdy mu však jdou na nervy tesklivé stavy jeho přítele či jeho totální opilost.

Toho rána se hrabě de Godille opět necítí dobře, zúčastnil se po dni výcviku dost odvázané pitky, což se jako vždy druhý den projevuje. Nachází se v prvním patře svého současného bydliště, kde v levé části již má oddělený privát. Chodba je zahrazena dveřmi, po jejichž otevření stane příchozí v jakémsi malém vestibulu. Ten je vyhotoven z jednoho pokoje po levé straně, za nímž následuje společenská

místnost a salónek. To vše vzniklo spojením tří pokojů. Naopak po pravé straně je vytvořen menší salónek pro intimní návštěvy, z něho se dá projít do prostor ložnice.

Armand se jen ve spodním prádle rozvaluje na lůžku, v ústech má vyprahlo, všude je cítit smrad alkoholových výparů, ani on sám dvakrát nevoni. Příliš na hygienu nedbá, pokud někam vychází, jeho osobní sluha ho potřísní voňavkou. Tyto zdejší manýry si mladík zažil velmi rychle. Ozve se zaklepání.

„Dále,“ zavrčí šlechtic.

Vstoupil sluha Maurice Tissot. Když uvidí hrozivý výraz na tváři svého pána, skoro se zalekne. Neví, zda ho má obtěžovat, na druhou stranu má strach mu nepředat vzkaz, což by mu mohlo být později vyčítáno. V těchto rozpacích zůstane stát a jen civí na unaveného opilce na lůžku.

„Nic nechci, co sem lezeš!“ koulí očima pan de Godille.

„Ano, Excellence. Excellence?“

„Co je? Nerozuměls?“ vrčí dál hrabě.

„Velice dobře, pane hrabě, ale ...“ podrbá se mladíček za uchem.

„Sakra, tam mi řekni co chceš nebo vypadni!“

„Excellence, je to takový nějaký podivný,“ je zřetelně nesvůj Tissot, „Dnes po ránu se tu zastavila jedna mladá služebná ...“

„Ježíšimarijá, to mi tu budeš vyprávět nějaký příběh? Víš co, když už mě otravuješ, podej mi něco na pití a taky na chcaní,“ dere se Armand z lůžka, jak se zvedá, cítí bodavou bolest v hlavě.

„Jistě, Excellence,“ chvátá Maurice splnit požadavek, pán nejprve hltavě pije, potom se dlouze zbavuje nashromážděných tekutin. Přitom se mírně potácí, přeci jen zbytky alkoholu stále kolují v jeho krvi.

„Excellence, mohu říci co ...“

„Tak se už probiha vyžvejkní,“ schová hrabě svoji chloubu do spodků a s chutí se posadí na děsně rozházené lůžko.

„Ta služebná chtěla, abych Vaší Excelenci něco vyřídil ... teda vlastně, vona hledala Vaši“

„Maurici, ty zvíře! Na jak je to tvoje žvanění dlouho?“ zakouří znova očima hrabě, pak jeho zrak sklouzne k židli, kde má zavěšen svůj meč. Docela vážně uvažuje o jeho použití.

„Snad to vysvětlím rychle, i když ...“

„Tak mi nalij trochu vína, co tam máš?“ podívá se hrabě na stolec s karafou.

„Myslím, že merlot, pane.“

„Tak sem s ním. Než to ze sebe vysoukáš, tak si dám pohár. Jak na tebe koukám, tam mi zase vyschlo v krku,“ natáhne ruku pan de Godille, znovu se zhluboka napije, tentokrát místo vody mu krkem protéká víno.

„Excellence, jak jsem řekl, dnes po ránu sem přišla jedna mladá služebná, byla docela hezká ...“

„Do jakých podrobností chceš zajít? Doufám, žeš ji uvítal vřele a že odcházela spokojená a řádně uspokojená,“ ušklíbne se Armand a tím sluhu uvede do ještě větších rozpaků.

„Nevím, zda byla spokojená, asi moc ne, když vás tu nenašla,“ pokrčí Maurice rameny.

„Tak ses vo ni měl postarat, aby byla spokojená,“ baví se hrabě na úkor mladíka, trápením sluhy zapomene i na svoji bolest hlavy.

„Co jsem jako měl dělat?“ řekne vzdorovitě Tissot.

„Co? Co má udělat muž, aby žena odcházela spokojená? Copak to eště nevíš?“

„Vy myslíte pane ... ale já ...“, dívá se překvapeně mladík.

„Samozřejmě nemůžeš vošukat každou služku, která sem přijde. Jen si z tebe utahuju. Tak už k čertu mluv, nebo tě vopravdu támhletím mečem propíchnu. Slibuju, už tě nebudu přerušovat, pokud tvoje vyprávění bude mít hlavu a patu,“ rozesměje Armand a dobrá nálada pána vrátí řeč nervóznímu sluhovi.

„Excellence, ta dívka byla poslána asi nakupovat a přitom dostala úkol, aby vás vyhledala a měla vám vyřídít vzkaz od své paní. Bohužel vás tady nezastihla, takže říkala, abych vám ho vyřídil a že se zase zastaví zítra ráno, až ji opět její paní pošle po nákupu.“

„Co ti vlastně řekla?“

„Její paní je šlechtična a chce se s vámi soukromě a nenápadně setkat. No, a myslím, že ta Nicolet měla domluvit tu schůzku.“

„Tak Nicolet, jo?“

„Ano, tak se ta dívka jmenuje.“

„A co dál? Kdo je její paní?“

„Tak to bohužel nevím.“

„Tak ses místo koukání do jejích očí a na její prsa měl zeptat na tohle.“

„Pane hrabě, vy se na mě zlobíte?“ zeptá se mladík nešťastně, „Já myslím, že mi to nechtěla říct. A vůbec, neříkám, že se mi nelíbila, ale nijak jsem ji nesváděl ani neokukoval. Jen jsem vám vyřídil ten vzkaz,“ dodá dotčeně.

„Tak se nečerti, Maurici,“ rozesměje se znovu pan de Godille, „já se na tebe nezlobím. Už je ti sedmnáct, takže bys měl už mít nějakou holku. Třeba by sis mohl namluvit právě tu Nicolet. A já její paničku. Nebylo by to dobrý?“

„Vy myslíte, že ta žena chce ...“

„Co já vím? Ale co jiného by vode mě mohla chtít? Nebo si snad myslíš, že nejsem pro zdejší dámy dostatečně přitažlivý?“ nepostrádá sebevědomí šlechtic.

„Určitě ne, vlastně ano, Excellence,“ říká rychle Tissot, neví, co vlastně jeho pán chce, kdy mluví vážně a kdy si z něj dělá legraci, „Jen jsem měl pocit ... ale když to říkáte, tak to tak asi bude.“

„Jakej si měl pocit?“

„No, připadalo mi, jako by šlo o nějakou vážnou věc, jak říkala ... mluvila a tvářila se tak nějak tajemně ...“

„Copak podvádět manžela není vážná věc?“

„Asi ano, nevím ... tedy asi určitě. Raději ji zítra pošlu pryč, ještě by se mohla Vaše Excellence dostat do nějakých problémů s jejím mužem.“

„To ať tě ani nenapadne! Přesně navopak!. Tak co ti přesně řekla?“

„Její paní by si prý potřebovala s Vaší Excelencí promluvit soukromě o nějaký vážný věci. Ale prý vše musí být v naprosté tajnosti. Chtěla by se s vámi někde sejít nepozorovaně. Vlastně zítra ráno se přijde zeptat, tedy ne ta paní, ale Nicolet, zda jste ochoten se s její paní sejít a kdy budete mít čas. Řekl jsem jí totiž, že zítra po ránu tady taky nebudete, protože máte nějaký povinnosti.“

„No konečně z tebe něco zajímavého vylezlo,“ ušklíbne se Armand.

„Co mám zítra vyřídít, Excellence?“

„Řekni jí, že tvůj pán je ochotnej se s její paní sejít, ať si určí dobu a místo. Znáš co budu v tomhle týdnu dělat?“

„Ano, vím co mi Vaše Excellence ráčila sdělit.“

„No, tak jí to zítra ráno řekni a ať si najde její paní nějaký vhodnej čas. Já už se jí nějak přizpůsobím. Možná,“ zatváří se hrabě potměšile, „mě čeká nějaký dobrodružství.“

„Dobře, Excellence, jak si přejete,“ ukloní se lehce Tissot.

„Tak a teď mě nech dopat,“ vykáže pán sluhu z pokoje.

Druhý den se hrabě de Godille do svého příbytku vrátí v odpoledních hodinách. Je sice trochu unaven, ale ještě více zvědavý, zda skutečně dorazila tajemná služebná. Proto si ihned odvede svého osobního sluhu do přijímacího salóнку, aby ho vyzpovídal.

„Tak co, dorazila za tvoje Nicolet?“ zeptá se přímo.

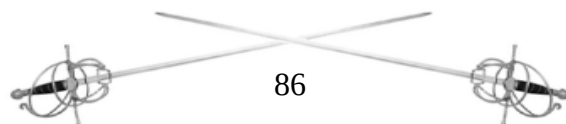
„To není žádná moje Nicolet, Excellence,“ odvětlí Tissot se zarputilostí v hlase.

„Nebudu se s tebou hádat. Pokud není, tvoje chyba. Tak co, dorazila?“

„Ano, pane hrabě, ráno zase přišla. Neminuli jste se o víc než hodinu a půl.“

„Výborně. Tak co ses dozvěděl?“

„Vlastně nic. Byla strašně tajemná a nechtěla vůbec nic říct.“

„Ach tak,“ povzdechne si zklamaně Armand.

„Pane, ona přišla a já jsem se opravdu snažil, abych z ní vytáhnul co nejvíc. Ale znovu mi řekla jen svý jméno a jinak nic. Prý to má zakázaný.“

„Co se dá dělat. Shodli jste se na něčem?“

„Jak se to vezme, Excellence. Řekl jsem ji, kdy máte dnes čas a naznačil, že by bylo možné se s vámi sejít. Asi jsem vám něco domluvil.“

„Tak něco domluvil? Snad domluvil? Sakra, Maurici, s tebou je těžká práce. Proč proboha nejseš schopnej samostatně vysvětlit, co se událo? To z tebe musím vždycky všechno tahat jak z chlupatý deky?“ rozčiluje se hrabě, ale netváří se zase tak zle. Mladík mu slouží dobře, je zdvořilý a pracovitý, nemá moc co mu vytknout.

„Pane hrabě, já se snažím,“ odvěti Tissot dotčeně, „Ale nevím, zda budete spokojený. Řekl jsem, kdy máte čas a domluvil s tou služebnou, kdy by ona nebo její paní mohla mluvit s vámi.“

„No a?“

„Domluvili jsme se, že byste dnes kolem páté hodiny odpoledne zašel do kostela Saint-Merri, víte, to je nedaleko soudního dvora, tedy Velkého Chateletu ...“

„Vím kde ten kostel je.“

„Prostě byste měl za chvíli, kolem páté hodiny, což už je asi za hodinu, zajít do kostela Saint-Merri a tam se posadit. Pokud se podaří té dívce dostat z domu, tak vás tam vyhledá a promluví si s vámi.“

„No výborně, Maurici, z tebe bude dobrej dohazovač,“ usměje se Armand, „Jestli z toho něco bude, tak ti dám nějaký drobný, aby sis mohl užít s některou z děvek, který se tak často shlukují v okolí Notre-Damme, však víš, který myslím.“

„Děkuji Excellence, dokáži si pomoc sám,“ odvěti chladně sluha.

„Sám? No, nechám to na tobě, ale pamatuj, samohana je hřích. Stejně není jistý, co z toho vzejde. Kdoví, jestli ta ženská přijde. Jak ji poznám? Jak vypadá?“

„Samohanu jsem nemyslel, Excellence,“ řekne zarputile Maurice, „Co se týká té dívky, prý už vás viděla a určitě Vaši Excelenci pozná.“

„Ta služebná mě viděla? A kde?“

„To neříkala. Ale možná Vaši Excelenci zahlédla na nějaké návštěvě, co já vím.“

„Hm, ta tvoje historka je čím dál tím víc podivná a zamotaná. Dobře, Maurici, jak se zdá, budu se muset projít a pomodlit.“

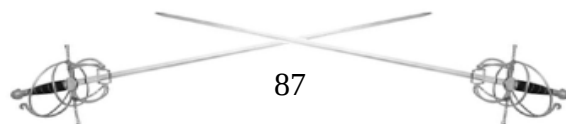
„Jak si přejete, Excellence. Přeji Vaši Excelenci dobré pořízení.“

„Tak to si přej. Běda, jak z toho nic nebude či jestli jde vo nějakou hloupost. Budu se vozit po tobě, protože si mi tu schůzku domluvil. Pak se těš!“ vyhrožoval hrabě, ale jeho spílání nezní až zase tak hrozivě.

Krátce před pátou hodinou odpolední vstoupí pan de Godille ve svém nejméně nápadném oblečení, s pláštěm přehozeným přes ruku, do kostela Saint-Merri. V příšeří hlavní lodi se posadí přibližně do středu, poblíž pravé stěny a vyčkává. Stále se nic neděje, v přítomnosti posedává, rozjímá či popochází několik osob.

Asi pět minut po páté vstoupí do kostela mladá dívka v prostém, ale velmi kvalitním oblečení, s proutěným košíkem v levé ruce, přes který má přehozený šátek. Prochází středem směrem k oltáři, zdánlivě ničemu nevěnuje pozornost, ale na okamžik její zrak padne na Armanda. Velmi krátkou dobu na něm spočine svým pohledem, pak zase pokračuje dále. Ale hrabě je přesvědčen, že ten letmý pohled znamenal víc, než by se mohlo náhodným pozorovatelům zdát.

Dívka se krátce pomodlí, zapálí svíčku, pak se na chvíli posadí. Ne na dlouho, jen na pár minutek. Když se jí zdá, že rozjímání bylo již dost, zvedne se a odchází. Ale ne středem mezi sedadly, ale po pravé straně kostela, kde sedí hrabě. Mine ho bez jediného pohledu, ale Armand zpozoruje, jak jí sklouzl šátek z košíku a dopadl k jeho nohám. Dívka pokračuje v chůzi, jako by si toho nevšimla. Šlechtic zvedne tkaninu, několika rychlými kroky dívku dohoní a tichým hlasem ji osloví.

„Slečno, něco jste ztratila,“ řekne a podává ji ztracenou látku.

Ona se zastaví, zvolna se obrátí. On se dívá do její poměrně hezké tváře, odhaduje jí něco mezi osmnácti až dvaceti roky, není příliš hubená, ale ani nijak zvlášť kyprých tvarů, byť poprsí velmi výrazně vystupuje.

„Děkuji vám, pane,“ promluví dívka příjemným jemným hlasem.

„Nejste náhodou slečna Nicolet?“ zeptá se Armand.

„Ano, jsem.“

„Neposadíme se? Nebo se chcete jít někam projít?“

„Ne, ne, ven chodit nebudeme,“ řekne ona rychle, „Máte pravdu, na chvílku se posadíme,“ dodá a nervózně se rozhlédne po okolí. Nezdá se však, že by těch pár přítomných osob zajímalo náhodné setkání šlechty a služebné.

„Prosím, posad'te se,“ nabídne jí místo pan de Godille a sám se uvelebí o dvě sedadla vedle.

„Pane hrabě, velmi spěchám a navíc nechci, aby nás spolu někdo spatřil. Mohu jít tedy rovnou k věci?“ zeptá se Nicolet.

„Jistě, i když nevím, proč tolik tajností.“

„Možná naše důvody časem pochopíte, pane hrabě,“ zvedne dívčina své vyplašené oči, „Posílá mě za vámi jedna urozená dáma, moje paní. Poznala vás na jedné slavnosti a chtěla by se s vámi setkat.“

„Opravdu?“

„Ano. Ta šlechtična má jednu vážnou starost a možná byste jí byl schopen pomoci. Mohl byste se s ní setkat, aby se vám mohla svěřit se svými starostmi?“

„Nemůžete mi ani naznačit, o co se jedná?“ zeptá se Armand.

„Ne, pane hrabě, nemohu. Pokud však je vám zatěžko vyslechnout moji paní, mám vám poděkovat za vaši ochotu se se mnou sejít a požádat vás, abyste na vše zapomněl.“

„Neřekl jsem, že tvé paní nechci pomoci. Jen jsem z toho všeho trochu podivný.“

„Mohu tedy s vámi dohodnout schůzku, pane hrabě?“

„Ano. Ale jak se domluvíme?“

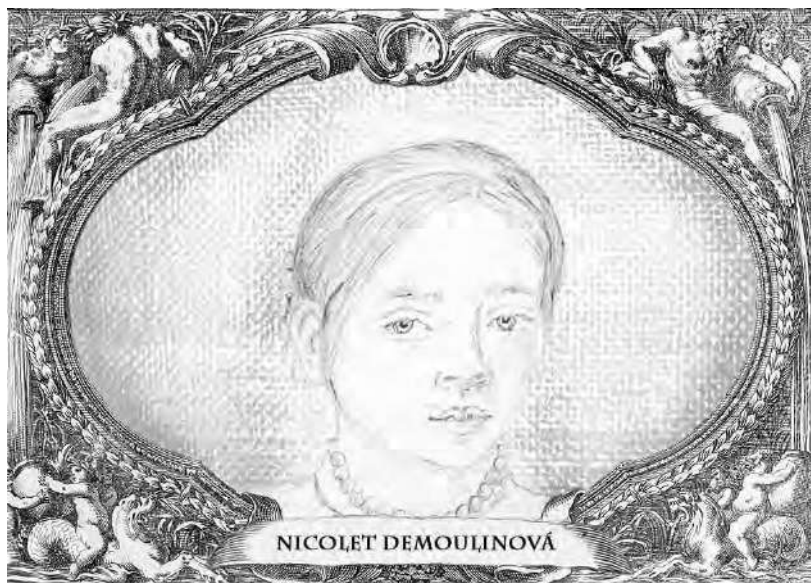
„Nejlepší bude, když se domluvíme přes vašeho sluhu. Moje paní bude následné dny v Paříži sama a toho by chtěla využít a sejít se s vámi. Kdy by bylo možné se s vámi setkat, pane hrabě?“

„Příští dny mám svým způsobem večer a v noci čas, případně si ho zařídím,“ odpovídá pan de Godille, který je z celého rozhovoru zmatený. Na jedné straně mu připadá situace jako dojednávání milostné schůzky od služebné pro svoji nadřazenou paničku, které se zachtělo mladého masa, na druhé straně se mu zdá dívka až příliš nervózní. Ale možná má ona tajemná dáma mocného či velmi žárlivého milence či manžela.

„Dobře, pane hrabě. Vyřídím své paní vaši ochotu se s ní sejít a přes vašeho sluhu domluvíme podrobnosti. Souhlasíte s tím?“

„Ano. Nakonec takový postup bude daleko méně nápadný,“ pokusí se Armand zažertovat, „Můj sluha je mladý pohledný muž, vy mladá pohledná dívka, tak proč byste se vy dva nemohli scházet.“

„Máte pravdu, to by bylo možné,“ nepochopí ona nadsázku, „Děkuji vám za vaši ochotu, pane hrabě. Určitě se znovu ozvu. Musím už jít, jsem tu s vámi již dlouho,“ zvedne se.

„Těším se na další shledání. Pozdravuj svoji paní,“ loučí se pan de Godille.

Služebná pouze přikývne a bez dalšího odchází. V jednu chvíli Armanda napadne, že by ji mohl sledovat, zjistit kam má namířeno a z toho odvodit, kdo je její paní. Pak se však zastydí, ne, to by nebylo vhodné a určitě by ztratil důvěru nejen služebné, ale i tajemné šlechtičny. Chvilí ještě počká a pak rovněž opustí kostel. Cestou domů přemýšlí, co má tohle všechno znamenat. Nakonec nad tím jen mávne rukou. Možná jde skutečně jen o znučenou manželka nějakého nekňuby, která se chce povyrazit s mladým kavalírem.

TAJEMNÁ SCHŮZKA

Dalšího dne se Nicolet neobjeví. Pan de Godille proto celou záležitost pustí z hlavy. Vráť se dalšího dne odpoledne, nemá na dnes a zítra nic co na práci a přemýšlí, jak si zpříjemnit dlouhé večery. Pomyslí na blondatou Ďáblíci Paulete, když pro ni pošle, určitě mu neodmítne dělat společnicí. Docela si ji oblíbil, byť ví, že jejich vztah je založen na ryze smluvních zásadách. On dodá peníze, ona svoje tělo. Ale přeci jen mezi nimi vzniká jisté pouto sympatií. Je nejen výborná milenka, dokáže být i dobrou společnicí.

Jako každý den, jde se podívat do své skrýše, ve které ukrývá svůj poklad. Stále mívá úzkostné stavy, kdy ho napadá tisíc způsobů, jak by mohl o svůj neočekávaný majetek přijít. Taková suma, kdyby se o ní dozvěděli lapkové, by stála pomalu za ozbrojený útok na jeho dům a tajnou pokladnici.

Uklidní se, neboť jsou peníze na svém místě a znovu začne myslet na Paulette. Ano, pošle za ní svého osobního sluhy, který dle rozkazu teď hlídkuje přede dveřmi, aby mu na dnešek či zítřek domluvil její návštěvu. Už skoro týden se ženou nebyl a hlásí se již jeho přirozené potřeby.

„Jaké víno si dáte, pane hrabě?“ ptá se právě Maurice, když vstoupí pán z ložnice zpět do salónku.

„Nalij mi burgundské, červené, máš tady?“

„Ano, pane hrabě,“ začne Tissot plnit příkaz a vzápětí podá pohár svému pánovi. Skleněnou karafu s vínem postaví na stůl.

„Budu mít pro tebe úkol. Zajdeš dnes večer za Paulette a domluvíš s ní, aby za mnou ještě dneska nebo zítra přišla. Ať přijde na večeri a pak, však víš, zůstane tady přes noc. Jasný?“

„Víte, Excellence,“ podrbá se mladík rozpačitě za uchem, „Nevím, zda se nebudete zlobit, ale nevím ještě, jaký budete mít večer program.“

„Cože? Tys mi vymyslel nějaký program? Jakej, proboha?“ diví se Armand

„No, to právě ještě nevím,“ pokračuje s rozpaky Tissot, „Víte, Excellence, dnes ráno tady zase byla Nicolet a jak jsme se bavili ...“

„Tak Nicolet? Málem jsem už na ni zapomněl.“

„Ano, byla tady dnes po ránu. Byla trochu divná, mlela něco o tom, že bychom jako mohli být přáteli, aby to nevypadalo podezřele, že sem chodí. Nerozuměl jsem jí, ne že by se mi nelíbila ...“

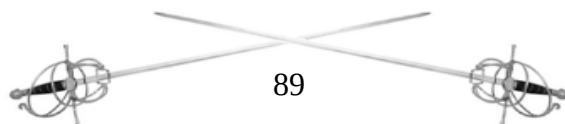
„Tak ona můj nápad vzala vážně?“ rozesměje se pan de Godille a když vidí překvapený pohled sluhy, pokračuje, „Řekl jsem jí, když se pořád bojí nějakého prozrazení, tak by mohla předstírat tvoji milenkou a tím by se jasně vysvětlilo, proč k nám pořád leze. Třeba i ty uděláš štěstí.“

„Já, pane hrabě?“

„No jistě. Copak se ti nelíbí? Mluvil jsem s ní, je hezká, dobře vyvinutá, takže v čem je problém?“

„Myslíte, že se jí skutečně líbím?“ zamyslí se Tissot.

„To nevím. Ale když bude předstírat, že je tvojí milenkou, tak už bude na tobě, abys na ní zapracoval a aby se stala tvojí milenkou ve skutečnosti. Konec konců, každá taková služka si chce povyrazit, možná by vopravdu vocenila tvůj ocas mezi svejma nohama. No tak, netvař se tak, dělej co chceš, pokud už máš nějakou jinou,“ pokrčí Armand rameny a pobaveně se dívá na zaražený obličej svého sluhy.

„Děkuji, pane hrabě, zvážím váš návrh,“ říká Maurice s naprostou vážností, až má jeho pán co dělat, aby nevybuchl smíchy.

„Mluvil vo nějakým mým programu. Tak se pochlub.“

„Víte, ta dáma, by se s vámi chtěla setkat. Někde o samotě. Nicolet něco vymyslela. Tedy nevím, zda se vám její nápad bude líbit ...“

„Tak už mluv!“

„No, Nicolet vymyslela, že byste na tu její paní počkal ve svém domě v Saint-Germain. Ta šlechtična by se oblékla jako Nicolet a já bych ji jako vyzvedl a dovezl do vašeho domu. I kdyby si někdo něčeho povšiml, bude si myslet, že jsem si někde půjčil kočár a že jsem si ji odvezl, abych si s ní užil. Aby tam měla můj vocas mezi svejma nohama, jak Vaše Excellence vznešeně popsala náš možný vztah,“ neodpustí si Tissot malé rýpnutí.

„Tak vznešeně?“ pozvedne nad štulcem obočí Armand, „Jak se teda podle tebe vznešeně popisuje šukání? Ještě mi tak sluha bude dávat lekce ... Ale co, vy dva pleticháři,“ zasměje se, „Třeba ho tam nakonec budeme mít voba. Takže se mám setkat s tou tajemnou dámou až v Saint-Germain? Proč ne tady?“

„Taky jsem tento dům navrhl. Ale nechtějí, protože prý tady by bylo větší nebezpečí, že tu dámu někdo pozná. V Saint-Germain jim to přijde lepší.“

„To je tajností, hrome. Kvůli nim se bude vláčet až do Saint-Germain? Poslouchej, Maurici, ta ženská buď po mně strašně touží, nebo je to nebetyčná kráva. Hrome, možná je v tom něco nebezpečného. Ale dobře, stejně se nudím, tak proč ne. Alespoň bude nějaký vzrušení.“

„Snad na vaši schůzku nepřijde její manžel. Jste docela dobrý pán, Excellence, nerad bych o vás přišel,“ řekne bezelstně Tissot.

„Děkuji, Vaše Jasnosti, velectěný pane Maurici, za vaše příznivý hodnocení,“ rozesměje se znovu šlechtic, „Tak v tomhle domě hodnotěj sluhové své pány. Asi si budu muset na nový pořádky zvyknout. Nebo tě něčím přetáhnout. Ta druhá možnost se mi zdá lepší, co říkáš?“

„Omlouvám se, Excellence, jen jsem chtěl vyjádřit ...,“ říká zaraženě mladík.

„Di k čertu. Jen ať se vobjeví její manžilek, já se bít umím a navíc mě pan de Seinges pořád cepuje, s chutí někomu nakopu jeho prdel.“

„To je možné, Vaše Excellence, jenže i kdyby k něčemu došlo a vy jste vyhrál, tak přece žádný souboj být nesmí. Mám strach, jestli jsem Vaší Excelenci nezpůsobil nepříjemnosti, možná jsem měl Nicolet vyhodit hned, když přišla poprvé.“

„Maurici, ujasněme si jednou provždy role! Já sem tady vod myšlení a rozkazů, ty vod jejich plnění. A nemaluj čerta na zeď, vždyť vůbec nevíme, vo co se jedná.“

„Já jen pane ...“

„Na to teď zapomeň. Musíme všechno připravit na večer. Tak za první, kde seženeme kočár a nějaký rozumnej doprovod? Je nutný, aby byla zajištěná bezpečnost tý šlechtičny, když pojede v večer z Paříže do Saint-Germain a k ránu asi nazpátek,“ začne uvažovat pragmaticky pan de Godille.

„Kočár bych mohl sehnat u jednoho měšťana z okolí. Pan de Taille má sice kočár v Saint-Germain, ale nevím, zda bych ho stačil přivést. Ke všemu má na něm svůj znak.“

„Máš pravdu. Bylo by dobrý, aby kočár byl bez označení ... možná bych mohl požádat pana de Seingese, určitě mají někde nějaký kočáry pro různý příležitosti,“ lehce se zachvěje hrabě, vzpomene si na svou nedobrovolnou jízdu před nedávnem v podobném dopravním prostředku.

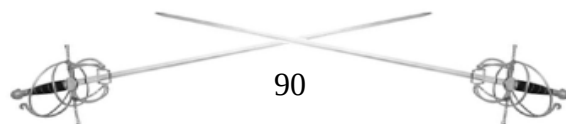
„Já zkusím kočár sehnat, Excellence, kdyby neuspěl, tak bych vám řekl a vy byste mohl zkusit promluvit s panem de Seingesem,“ navrhone Tissot.

„Máš pravdu. Nejlepší bude, když vyrazíš hned.“

„Ano, pane hrabě. A pane hrabě, jak zařídíme přijetí v Saint-Germain?“

„To už nech na mně. Odjedu tam za chvíli a s tamním správcem domu domluví, aby připravil nějaký občerstvení a počkám tam na vás, až přijedete.“

„Jak si přejete, Excellence,“ ukloní se Tissot a odejde.

Hrabě se po odchodu sluhy natáhne v košili a kalhotách na postel a začne myslet na rodící se dobrodružství. Byť jeho představy směřují stále jediným směrem, k erotickým tužbám nějaké neukojené šlechtičny. Nic jiného a rozumnějšího není schopna jeho fantazie vymyslet. V převalování a snění stráví téměř hodinu, než se vrátí Maurice zpět.

„Tak je vše zařízeno, Excellence,“ hlásí hned ode dveří vzrušeně. I pro něho jde o nevídané dobrodružství, nic takového ještě nezažil a připadá si náhle velmi důležitý.

„Co je zařízený?“ nadzvedne se na loktech Armand.

„Sehnal jsem na večer a dnešní noc ten kočár, budete ale muset zaplatit pronájem. Je bez označení, takže to bude vhodný pro náš účel, Excellence,“ říká důležitě Tissot.

„Doufám, že je cena přiměřená.“

„Ano, bude to jeden louisdor, pane.“

„Celej louisdor? Ale k čertu, snad za něj bude dnešní noc stát!“

„Mám taky zajištěnej doprovod. Dohodil mi je můj bratranec Augusto. Jsou to dva mladý urostlý muži, takže se mnou budeme tři. To by mělo stačit.“

„Snad ano. Ale vezměte si s sebou pistole, abysme měli jistotu.“

„Pistole?“ protáhne Maurice, „Já s nimi neumím zacházet, nevím jestli ty dva ... Jistě, Excellence, nemusíte mít strach, tu dámu Vaší Excelenci přivezeme v pořádku a o to samé se postaráme při jejím návratu. Je domluveno, pokud by se vaše schůzka protáhla,“ zatváří se rozverně sluha, „tak můžeme vrátit kočár později a i ti dva muži zůstanou.“

„Však uvidíme, co se z toho vyklube,“ odvěti pan de Godille, docela se na dnešní noc začíná těšit. Snad jen proboha nepřijde o žádnou macatou dámu v letech!

„Kdy Vaše Excellence odjede? Mám pro Vaší Excelenci něco ještě připravit?“

„Ano. Přines mi něco málo k jídlu, docela mi vyhládlo. Asi za hodinu vyrazím. Kdy se vrátí pan de Taille? Nebude taky náhodou v Saint-Germain?“

„Ó nikoli, zjistil jsem to,“ řekne důležitě a s uspokojením nad svou prozíravostí Tissot, „Pan baron přijde až večer a navíc do Saint-Germain v poslední době téměř nejezdí. Když má volno, tráví ho v místních putikách se svými přáteli. A když má nějakou návštěvu v podobě poněkud lehčích žen, vše probíhá zde, Excellence.“

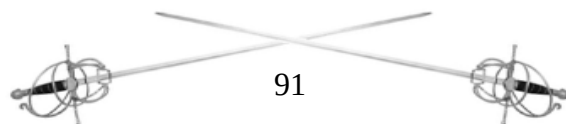
„Seš vopravdu muž na svém místě,“ pochválí hrabě sluhu, který se dme pýchou, „Tak co tady ještě vokouníš! Koukej mi přinést něco k jídlu! Možná mě čeká dlouhá a náročná noc.“

„Ano, Excellence,“ zajiskří se Mauricovi v očích, „Vaše Excellence by se měla řádně posilnit a odpočinout, aby Vaše Excellence byla večer a v noci schopna splnit případná i opakovaná přání oné šlechtičny. Bylo by smutné, kdyby ...“

„Ven, ty drzoune!“ sehne se hrabě pro botu a hodí jí po sluhovi, „Jeden tě pochválí a ty mu to hned vrátíš takovou vopovážlivostí! Zmiz, nebo jestli vstanu, tak pocítíš, jak chutná, když někdo dostane pár ran mečem na plocho! A vlastně proč naplocho!“

Mladíkovi nezmizí úsměv z tváře, i když se dá na rychlý ústup. Zná už svého pána dobře, občas mu dost nadává, občas mu vyhrožuje, ale je dalek tyto svá slova naplnit skutky. Začíná poznávat, kdy má dobrou náladu a je schopen tolerovat určité opovážlivosti. Na druhou stranu jako sluha plní vždy velmi dobře své povinnosti, pročež mu takové malé legrácky prochází.

Kolem deváté hodiny večerní seskočí pan de Godille z koně před domem svého přítele pana de Taille v Saint-Germain a zaklepe na dveře. Přijde mu otevřít zdejší správce, muž téměř čtyřicetiletý, nevelké postavy, Charles Lemaire. V současné době je v domě sám, příležitostně mu přicházejí pomáhat s úklidem jeho přátelé, které si však pro tyto příležitosti najímá. Jelikož je dům většinou opuštěný, bylo by zbytečné plýtvání penězi držet tu stálé služebnictvo.

„Budte vítán, pane hrabě,“ uklání se správce. Armand mu již byl představen jako muž, který bude spolu s baronem užívat jím spravovaný dům, má do něho volný přístup. Navíc i zde jsou provedeny menší úpravy, aby i v přítomnosti obou šlechticů měl každý z nich zaručeno své soukromí.

„Postarej se mi o koně a pak za mnou přijď do mých komnat! Máš tu nějaký sloužící?“

„Nikoli pane hrabě. Jistě, pane hrabě. Jen co se postarám o vašeho koně, hned přichvátám za vámi, pane hrabě.“

Mladík na další nečeká, vejde do domu a rovnou zamíří do prostor, které mu jsou vyhrazeny. Má pro sebe vlastně celé druhé patro, pan de Taille si ponechal první a přízemí je určené pro služebnictvo a další společné místnosti. Posadí se ke stolu v malém intimně zařízeném salónku a nalije si z karafy pohár burgundského vína. Nemusí čekat dlouho, protože záhy vstoupí správce domu.

„Jaké máte rozkazy, pane hrabě?“ zeptá se.

„Dnešní večer a noc strávím tady. Navíc očekávám v pozdějších večerních hostinách návštěvu a je potřeba připravit nějaký občerstvení pro tuhle schůzku.“

„Rozumím, pane hrabě. O jakou návštěvu se jedná, o kolik půjde osob a jak byste si představoval zmiňované občerstvení?“

„Bude se jednat o jednu osobu, o jednu dámu. Podle toho připrav něco k pití a jídlu, však máš už dost zkušeností.“

„Jistě, pane hrabě. Kde mám vše nachystat?“

„Tady v tomhle salónku. A nějaký osvětlení, které utvoří příjemný prostředí pro návštěvu dámy, jistě mi rozumíš.“

„Jistě, pane hrabě. Dokdy má být salónek připraven?“

„Tak za hodinu, i když si myslím, že dorazej až před půlnocí. Ale pro jistotu připrav všechno co nejdřív, kdyby dorazila dřív.“

„Rozumím, pane hrabě. Vše bude dle vašeho přání včas připraveno. Máte ještě nějaké další rozkazy?“

„Ano. S dámou přijedou tři služebníci s kočárem. Připravíš pro ně dole taky občerstvení a po příjezdu se postaráš o kočár a koně.“

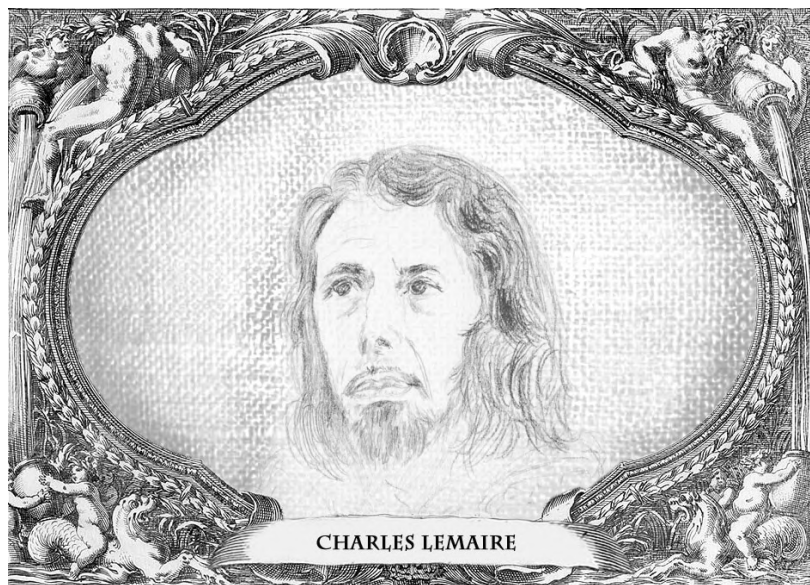
„Jak si přejete, pane hrabě. Budete chtít připravit něco k večeři?“

„Snad ani ne. Když tak si vezmu něco z toho, co budeš připravovat. Půjdu se teď na chvíli natáhnout, jsem unavený. Vzbudíš mě kolem jedenáctý hodiny, pokud nedorazí dáma dříve, jasný?“

„Vše bude zařízeno a proběhne podle vašeho přání, pane hrabě,“ ukloní se úslužně Lemaire, pomůže mladíkovi se odstrojit a odkvačí plnit své povinnosti.

Kolem jedenácté hodiny musí správce Armanda vzbudit, protože ten přemožen únavou tvrdě usnul. Následně mu pomůže se obléknout do vhodných šatů, upravit a taky trochu navonět. Hrabě má i v tomto domě několikrát šaty, které pochází ze šatníku jeho bývalého přítele Henriho de Tailleho. Jedny z nich, pohodlné, světle zelené barvy, má teď na sobě.

Dá si jeden pohárek burgundského vína a něco málo zakousne z připravených táků. Spíše ho však krásně vonící a nazdobené jídlo láká, než by měl skutečný hlad. Lemaire se skutečně činil. V malém

salónku zařídil intimní osvětlení a nechal v místní krčmě připravit několik obložených mís. Také v karafách se třpytí několik druhů vína.

„Jsem velmi spokojený,“ pochválí šlechtic správce, který se uctivě uklání.

„Děkuji, pane hrabě. Budete si ještě něco přát, pane hrabě?“

„Ne, nyní nezbývá než čekat. Budu ve svém pokoji. Až dorazí, tak ji sem přivedeš a postaráš se o služebnictvo.“

„Ano, pane hrabě. Chce pan hrabě něco připravit ve své ložnici?“

„V ložnici? Co myslíš?“

„No, jestli nemám převléci povlečení, dát do ložnice nějaké svíce a víno, prostě připravit vše tak, kdyby se náhodou dáma rozhodla přesunout z těchto míst tam,“ odvěti bez mrknutí oka Lemaire. Něco takového nedělá poprvé.

„Vlastně máš pravdu. Nevím, jak se bude schůzka vyvíjet, ale bude dobře být i na tuhle variantu připravnej,“ ocení iniciativu sluhy pan de Godille.

„Připravím vše, pane hrabě. Do půl hodiny bude i tam vše v nejlepším pořádku. Přeji vám příjemný večer, pane hrabě,“ ukloní se správce a opustí salónek.

Armand musí čekat přesně dlouho, jak se domníval. Krátce přede dvanáctou hodinou vstoupí do druhé ložnice Lemarie.

„Pane hrabě, dáma na vás již čeká v salónku. O vaše služebnictvo, které přijelo s ní, bude postaráno. Váš sluha Maurice však trval na tom, aby mohl být ve vaší blízkosti, pane hrabě.“

„Řekni mu, ať se v klidu nají a napije, kdybych něco potřeboval, zavolám si ho.“

„Vyřídím mu to, pane hrabě.“

Pan de Godille propustí správce a za malou chvíli vstoupí do salónku. Zády k němu stojí žena, zahalená v prostém plášti. Vypadá v něm skutečně jako služebná.

„Vítejte, madam,“ promluví šlechtic.

Žena se pomalu otáčí, ale hlavu má stále skloněnou a pod pláštěm, takže není schopen ji pohlédnout do tváře. Pak však zakuklená návštěvnice nechá sklouznout plášť z ramen, zachytí ho rukou, přehodí přes opěradlo. Její šaty už patří urozené dámě, stejně jako její pohyby. Pozvedne hlavu.

„Vy?“ zvolá pan de Godille.

Před ním totiž stojí v celé své kráse hraběnka Marion de Luleze de Prieu, rodinná přítelkyně markýze de Almare. Viděl ji všeho všudy dvakrát při návštěvě u svého přítele respektive u jeho sestry.

„Ano, já, pane hrabě,“ řekne ona a jejich pohledy se setkají. V jejích očích kromě velkého smutku, kterého si všiml již dříve, dnes spatřuje strach i úzkost.

„Musím se přiznat, jsem vaší návštěvou překvapen,“ nedokáže on skrýt své rozpaky.

„Chápu vás, pane. Mohu si sednout?“

„Ale jistě, promiňte, prosím, posaďte si a poslužte si,“ nabídne jí křeslo, sám se posadí do druhého vedle ní, „Mohu vám nalít víno?“ zeptá se, z dobrých důvodů zde není žádné služebnictvo.

„Ano, dám si trochu.“

„Jaké vám mohu nabídnout?“

„Vidím zde sherry, nalijte mi trochu,“ ukáže ona na jednu karafu.

Hrabě ji obslouží, sám si nalije pohár burgundského. Oba se lehce napijí.

„Prosím, nabídněte si, snad vám malé občerstvení přijde po cestě vhod.“

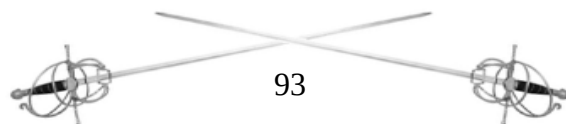
„Děkuji,“ odvěti smutná šlechtična a vezme si sladkou taštičku.

„Omlouvám se za své rozpaky. Když mi sluha řekl o vaší služebné a když jsem se s ní setkal, neměl jsem vůbec tušení, o koho jde.“

„Neomlouvejte se, prosím, pane hrabě. Naopak, já se musím omluvit. Vystavila jsem vás do této pro vás jistě nepříjemné situace.“

„Nepříjemné? Vůbec ne. Vaše návštěva mi není vůbec nepříjemná,“ řekne on rychle.

„Prosím, pane hrabě, nevysvětľujte si naše dnešní setkání špatně,“ odvěti ona rovněž spěšně, „Nevím, jak mám začít, ale byla bych nerada, abyste si moji přítomnost vysvětľoval špatně.“

„Já si ji nijak nevysvětluji.“

„Možná vše vypadá jinak, než jak je zamýšleno,“ zaplétá se ona se do svých slov.

„Prosím, uklidněte se, paní hraběnko. Nevím, proč jste přišla, jsem však připraven vás vyslechnout,“ snaží se jí pomoci.

„Pane hrabě, přišla jsem vás požádat o pomoc, možná se s vámi jen poradit. Jsem vám velmi vděčná za váš čas, který jste si pro mě udělal.“

„Proč však ty tajnosti? Přeci jsme se již dvakrát setkali ...“

„Pane hrabě, je velmi nutné uchovat naše setkání v naprosté tajnosti. Jde o velmi vážnou věc. Nevím, jak vám mám svoji starost dobře vysvětlit. Mám obavy, zda mi vůbec budete schopen pomoci a mohl byste také mít nepříjemnosti.“

„Paní hraběnko, mluvte bez obav. Vše, co mi řeknete, zůstane jen mezi námi. Nevím, zda vám budu umět pomoci, ale určitě se o to pokusím. Buďte prosím v klidu a řekněte mi, co vás trápí.“

„Pokusím se, pane hrabě. Předem vám děkuji, že jste se uvolil mě vyslechnout,“ podívá se na něj svýma smutnýma očima, napije se zhluboka sherry a pokračuje, „Budu však muset vypravovat delší příběh, pane hrabě, aby moje vyprávění dávalo smysl.“

„Prosím, můžete mluvit jak dlouho budete chtít, není důvod nikam spěchat. Vypravujte naprosto v klidu, nemusíte zde mít z ničeho strach,“ znovu ji uklidňuje, ale přitom naopak jeho neklid vzrůstá. Pochopil již, že jeho představy o erotických radovánkách vzaly za své. Pravděpodobně se mu v nejbližších chvílích pokusí vyjevit nějaké tajemství, které ona považuje za velice závažné. Přesto se snaží zůstat vyrovnaný, aby ji ještě více neznervózňoval.

„Pane hrabě. Pocházím z oblasti v Evreux, stejně jako rod de Prieu. Vlastně od dětství jsme se znali s bratranci Henri de Prieu a Gastonem de Guilmant, mým nynějším manželem. Oba mladíci se snažili získat moji přízeň, ta však patřila hraběti Henrimu de Prieu. On můj cit opětoval a předpokládalo se, že uzavřeme manželství a spojíme naše panství. Vlastně vše bylo domluvené a navíc naše láska ...,“ zadrhne se jí hlas a do očí vystoupí slzy.

„Prosím, pokračujte,“ vybídne ji něžně.

„Uplynuly více než dva roky, co se přihodilo něco hrozného. Můj drahý Henri byl nalezen na cestě na svůj zámek. Kdosi ho střelil do obličeje, měl ho zcela znetvořen a byl k nepoznání. Nikdy nedopadli jeho vraha. Podle všeho se ho pokusili přepadnout a když se bránil, tak ho zabili. Myslela jsem, že také umřu. Byla jsem naprosto zoufalá. Můj současný manžel Gaston de Guilmant za mnou často chodil a utěšoval mě. Byla jsem mu velmi vděčná a ... ale nikdy jsem ho nemilovala. V mém srdci zůstal stále nebohý Henri ...“, nedokáže už Marion zadržet slzy a rozpláče se.

„Jestli si potřebujete odpočinout, paní hraběnko, přerušte teď vaše vyprávění,“ navrhně jí.

„Ne, promiňte,“ otře si ona slzy kapesníčkem, „Jak jsem již řekla, můj současný manžel, bratranec mého milovaného Henriho, za mnou často chodil a podporoval mě. Měl mě rád, ale já k němu cítila jen vděčnost. Jenže převážily zájmy majetkové a můj současný manžel mě půl roku po smrti Henriho nabídl sňatek. Přešlo na něj dědictví po mém Henrim, takže vlastně po této stránce se zachoval původní záměr obou rodin...,“ hlas se jí opět zlomí.

„Prosím, paní hraběnko, bylo by opravdu asi vhodné vaše vyprávění na nějakou dobu přerušit,“ řekne jí rozechvělým hlasem, soucítí s ženou, jejíž oči ho uchvacují. Trpí spolu s ní, ale neví, jak ji pomoci, jak její žal utišit.

„Ne, mohu pokračovat. Jen se trochu napiji,“ zavrtí ona hlavou.

„Prosím, dolijí vám,“ rychle ji obslouží z karafy se sherry. Ona se napije zhluboka, dychtivě, jako by ten mok mohl zahnat všechny její chmury.

„Paní hraběnko, mohli bychom si třeba vzít něco k jídlu, trochu se posilnit, pak teprve budete pokračovat,“ naléhá Armand.

„Dobře, pane hrabě. Vezmu si pár soust,“ souhlasí nakonec Marion, ale spíše, aby vyhověla jeho přání.

„Jsem rád, že jste dorazila bez problémů. Cesty jsou v takové době velmi nebezpečné. Neměli jste žádné nepříjemnosti?“ změnil téma rozhovoru pan de Godille.

„Ne, naštěstí se vše obešlo bez nepříjemností. Vaši lidé dávali velký pozor a byli řádně ozbrojeni. Svěřil jste mě do dobrých rukou.“

„Snad ano, ale znáte to. Doba pro takovou vyjížďku není právě nejlepší.“

„Já vím, pane hrabě. Riskuji nejen svoji bezpečnost, ale i bezpečnost vašich lidí. Snad mi to prominou.“

„Tak jsem svá slova nemyslel. Měl jsem na mysli pouze vás. Až se budete vracet, tak vás pro jistotu doprovodím osobně. Kdybych věděl, o koho jde, určitě bych na vás počkal cestou.“

„Děkuji za vaši starost,“ povzdychne si ona, pak se na něj opět podívá těma svýma smutnýma očima, „Děkuji také za vaši ohleduplnost. Ale musím se vrátit ke svému příběhu. Jak jsem vám řekla, oplakala jsem svého Henriho a po téměř roce a půl si na velké naléhání vzala za manžela Gastona. Snažila jsem se smířit s tím, co se stalo nešťastnému Henrimu. Považovala jsem jeho smrt za osud, který nám dvěma nepřál ...“

„Bohužel, život je někdy velmi krutý,“ přikývne Armand, „Nedávno jsem přišel o svého nejlepšího přítele, se kterým jsem vyrůstal, který byl téměř jako můj bratr ... trochu chápu, jak se cítíte.“

„Snad, pane. Svému muži jsem byla velmi vděčná, protože se ke mně choval vždy velmi mile, prokazoval mi svoji pozornost. Ostatně na tom naštěstí nezměnilo nic ani naše manželství. Nemohla bych proti němu v tomto směru říci ani jediné křivé slovo.“

„Něco se v poslední době změnilo?“ odtuší mladík.

„Ano. Nevím, jak vám vše vysvětlit. Prostě asi před třemi týdny jsem vyslechla zcela náhodou rozhovor mého muže s jiným mužem. Takovým obyčejným mužem, neurozeným. Myslela jsem, že jde o nějaký obchod, ale ...“ zarazí se.

„Jak se ten muž jmenuje?“

„Nějaký Matyáš, snad Sardann či ze Sardannu, ale teď si říká jinak ... Asi bude nejlepší, když vám ten jejich hovor vylíčím. Oba byli v našem pařížském pronajatém bytě v jednom z pokojů. Já náhodou vyšla nahoru, vůbec jsem neměla v úmyslu tajně poslouchat, jsem dobře vychovaná,“ řekne ona rychle na svoji omluvu.

„Své dobré vychování nemusíte zdůrazňovat, nikdy jsem o něm nepochyboval,“ ujistí ji.

„Můj manžel byl s tím mužem ve při. Řekl, že se snad zbláznil, protože chce, aby platil víc než byla dohodnutá částka. Z toho jsem usoudila, že jde o pouhý obchod a chystala se vstoupit, když ten muž řekl něco velmi závažného. Řekl mému muži, že pokud by se rozhodl nezaplatit, existují různé možnosti, jak by se o všem mohla dozvědět jeho žena, tedy já. A taky další lidé, kteří by mohli zařídit, aby se dostal do vězení. Zůstala jsem stát jak opařená, přitiskla jsem se ke stěně a ani nedutala, aby si mě nepovšimli,“ dodá Marion a znovu se zlehka napije.

„Jde opravdu asi o velmi vážnou věc,“ poznamená Armand.

„O daleko horší, než si dovedete představit, pane hrabě. Můj manžel na jeho slova odpověděl, že kdyby se to provalilo, tak to neodnese sám, ale mnoho dalších. Načež se ten muž rozesmál a prohlásil, že jemu je to jedno, protože lehce zmizí a ti další, co mu pomáhali, se dobře zajistili, aby se jim nic nestalo. Chvilku se dohadovali, můj manžel smlouval o částce, pak se však ten muž rozzlobil a řekl hroznou větu. Udělali jsme dobře, že jsme ho tehdy nezabili, ale že jsme si ho schovali. Ta hraběnka to měla velmi dobře promyšlené, určitě věděla, jaký jste mizera a že se nás budete snažit podvést.“

„Koho měli zabít?“

„To jsem také nevěděla, ale byla jsem zděšením bez sebe, skoro jsem ani nemohla dýchat! Můj muž byl vždy pozorný a galantní, nikdy bych nevěřila, že je schopen spáchat něco zlého. A teď takové obvinění. Můj manžel také zvýšil hlas a řekl, že to, že ho nezabili, ale vyměnili a schovali ve vězení, tak byla jejich největší chyba. On by dodržel dohodu a platil jim podíl z výnosů i bez toho. Ale takto ho vydírají a chtějí víc, než bylo domluveno. Když je teď ta mrcha v Anglii, tak on chce navýšit platbu. Jde prý o podraz!“

„Paní hraběnko, začínáte mě svým vypravováním děsit,“ přizná se Armand.

„Také jsem byla vyděšená! Ale ještě není konec. Ten chlap se naštvál ještě více a vmetl do tváře mého muže něco hrozného. Když jste se chtěl dostat k dědictví a té kurvičce, tím myslel mě, tak jsme vám byli dobří. A když jste získal, co jste chtěl, tak najednou nechcete platit. Ceny se také zvýšily, proto je správné, aby se navýšil jejich podíl.“

„Proboha,“ zbledne teď mladík, „Snad nechcete říci, že váš manžel ...“

„Ano. Bohužel. Z následné hádky toho ještě vyplynulo více. Ano,“ zvedla svůj zrak, ale nyní v něm nebyl smutek, ale zloba a nenávist, „Můj manžel, ten hodný, milý a galantní muž, se spolčil s vrahy a nechal odstranit mého Henriho, aby se zmocnil nejen jeho majetku, ale i mě. Protože věděl, že bych vždy dala přednost Henrimu před ním!“

„To je strašné, co mi tu říkáte.“

„Ano, je to strašné, odporné, děsivé. Už půl roku žiji s mužem, který se přede mnou jen přetvařuje. Který mi hrozně ublížil a přitom se choval jako můj utěšitel. Je mi z něho zle. Ani si nedovedete představit, jak těžké je pro mě se přetvařovat, aby na mně nic nepoznal. Vymýšlím si různé choroby, abych s ním nemusela být sama, abych s ním nemusela uléhat ...“

„Chápu vás. Když tak o tom přemýšlím, tak z vašeho vyprávění vyplývá, že by ten váš Henri dokonce ještě mohl být naživu,“ upozorní pan de Godille.

„To je také jediný důvod, proč jsem doposud nevrátila svému muži dýku do srdce.“

„Máte nějaké tušení, kde by mohl být?“ zeptá se rychle Armand, představa krásné ženy, jak zabíjí svého muže, mu nějak přijde nepatřičná. Ale pokud byla tak hrozně zrazena, nenávist může dohnat lidi k mnoha zdánlivě šíleným činům.

„Tušení nějaké mám, ale nic přesného. Z jejich další hádky jsem si některé věci dala dohromady. Možná teď neřeknu zcela přesně jejich ďábelský plán, ale pokusím se vám vysvětlit, co se dle mého stalo. Jak však říkám, jde jenom o moje dohady.“

„To nevadí. Z něčeho budeme muset vycházet.“

„Řekl jste, pane hrabě, budeme muset vycházet?“ zvedne k němu své oči, ve kterých se objeví záblesk naděje, „Znamená to, že jste mi ochoten pomoci?“

„Udělám vše, co bude v mých silách,“ přikývne on, „Nemohu vám slíbit, že se nám podaří vašeho Henriho najít, dostat z vězení a ty darebáky usvědčit, ale udělám, co bude v mých silách,“ zopakuje svůj slib.

„Moc vám děkuji. Obrátila jsem se na správného muže. Když jsem vás viděla poprvé, hned jsem si povšimla, že je ve vás dobrota a smysl pro spravedlnost. Jsem nesmírně šťastná, že jsem se nemýlila a má cesta k vám nebyla zbytečná.“

„Prosím, nejásejte předčasně,“ krotí teď Armand její radost, „Opravdu nevím, jestli budeme úspěšní.“

„Už jen vaše ochota mi pomáhat, mi dává obrovskou naději. Víte, já už Henriho tolikrát oplakala a když jsem teď slyšela, že je asi živý a někde trpí ve vězení ...,“ neudrží se a znovu se usedavě rozpláče. On neříká nic, čeká, až se ona trochu uklidní.

„Nespěchejte, máme dost času,“ mluví na ni tichým konejšivým hlasem.

„Omluvám se. Je toho na mě moc,“ utírá si Marion slzy.

„Nemáte se zač stále omlouvat. Jste velmi statečná žena, která mnoho vytrpěla. Jen proto, že si nějaký lumpové vymysleli plán, jak se dostat k majetku.“

„Máte pravdu,“ nabude ona znovu trochu rovnováhy, „Jak jsem pochopila, vše vymyslel můj muž. Nevím, zda se obrátil na tu hraběnkou či na toho darebáka, nevím, jak se ti tři dali dohromady, ale v každém případě se dohodli, že se postarají, aby můj Henri byl odstraněn a na oplátku jim můj muž bude platit nějakou rentu. Jak se však ukázalo, tak mému muži nedůvěřovali, proto se pojistili. Místo mého Henriho nastrčili nějakou jinou mrtvolu, mého Henriho za někoho vyměnili, možná za toho Matyáše a nechali zavřít. Snad by měl být v Bastile.“

„V Bastile?“ podiví se ještě víc pan de Godille, „Ale Bastila není běžné vězení! Tam se běžní vězni nedostanou! Není jen tak, aby dokázali hraběte nechat pokoutně zavřít do Bastily!“

„Ano, určitě řekl Bastila. Řekl doslova, ty jeho slova mi stále znějí v uších, když na to dojde, mohou se podívat do Bastily a můj muž to bude mít spočítané! Jsem si tím jistá!“

„Ale to je hrozné,“ zděsí se Armand, „Pak do toho spiknutí musí být zasvěceni další lidé ... a mocní lidé, protože jinak ...“, zadrhne se mu hlas.

„Právě proto jsem trvala na nutnosti se sejít tady. Mám strach, kdyby zjistili co vím, tak by mě možná taky odstranili a asi by neváhali odstranit i Henriho. Pane hrabě, vím, jak je celá věc nebezpečná a nebudu se zlobit, když mě odmítnete.“

„O tom nemůže být řeč,“ řekne mladík rezolutně, „Jen budeme muset být velmi opatrní a najít vhodné lidi, kteří nám budou ochotni pomoci.“

„Vy jste byl nebo jste voják, jak jsem slyšela. Proto jsem myslela ...“

„Sám na takové spiknutí nestačím. Ale pokusím se oslovit své přátele ... možná markýz de Almare by ...“

„Markýz de Almare?“ zvolá ona zděšeně a on zbledne ještě více.

„Co se děje, madam?“ vypraví ze sebe ztuhlý úlekem.

„Víte, kdo je ta hraběnka?“ zeptá se ona se zorníčkami rozšířenými hrůzou.

„Nemám tušení.“

„Je to jeho matka! A matka jeho sestry! Hraběnka de Besiere!“

On teď není schopen ze sebe vypravit ani slovo. Pravděpodobná strůjkyně vraždy jeho přítele Henriho spáchala tedy další zločin! Kdoví, kdo je do toho zapleten! Možná i pan de Concestion, když byl jejím milencem! Nebo sahají nitky ještě výše? Na čele mu vyskočí studený pot.

„To je strašné,“ vypraví jen ze sebe.

„Nesmíte do toho zasvětit jejich rodinu, jinak jsem ztracená,“ řekne ona s neskrývaným strachem.

„Madam, markýz de Almare byl také obětí své matky. Ona ho odložila jak psa do kláštera! Vlastního syna! To říkám jen vám, abyste věděla, co je hraběnka za stvůru! Nesmíte ale tohle nikomu říci! Historka se zaslíbením markýze Bohu je vymyšlená, ve skutečnosti ho dala do kláštera, aby se zbavila právoplatného dědice majetku po svém prvním muži a měla ho pro sebe!“

„Vy mi naháníte ještě větší strach, pane hrabě!“

„Bohužel, tentokrát oprávněný! Ta žena se pokusila překazit návrat mého přítele markýze de Almare, ale naštěstí ji záměr nevyšel a byla vypovězena ze země. Navíc ještě ... ale raději už vám nic víc říkat nebudu, abych vás ještě více nepoděsil.“

„To už ani nejde.“

„Snad. V každém případě, markýz de Almare byl také obětí své matky, hraběnky de Besiere a určitě bude na naší straně. Za něj vám ručím.“

„Nejsem si jista. Přeci nepůjde proti vlastní rodině.“

„Myslíte si, že i jeho sestra je do toho spiknutí zasvěcena?“

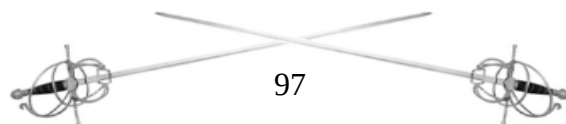
„Jak to mám vědět,“ rozpláče se Marion, „Nevím, komu mohu věřit! Můj manžel se ukázal takovým darebákem, mí přátelé, markýz a markýza de Cavarlene, jsou pokrevně spojeni s ženou, která mu pomáhala!“

„Máte pravdu, musíte být velmi opatrná. Řekla jste o svém zjištění kromě mně někomu dalšímu?“

„Ne, pane hrabě, jen vy a já víme, co jsem vyslechla. Jen vy a já víme o jejich zločinu. Nevím, jak dlouho však budu schopna se přetvařovat před svým mužem ... zvláště nevím, jak ... jak ...“, marně hledá vhodná slova k popsání svých manželských povinností, „jak s ním budu moci ulehnout na lůžko!“

„Vy jste s ním od té doby ...“

„Ne, nedokázala jsem s ním souložit, pane hrabě. Vymlouvala jsem se na bolesti hlavy. I proto jsem nyní zůstala v Paříži, když můj manžel odjel na náš zámek. Asi pro peníze, nevím. Měl by se vrátit až za pár dní, Co si ale pak počnu?“ zakryje si hraběnka obličej rukama.

„Zcela vám rozumím. Ovšem ... nevím, jak rychle dokážeme zasáhnout ... budete asi muset být hodně silná ...“

„Mám strach, aby nepojal podezření. Snad mi uvěří, že jsem nemocná. Snad jsem nemoc zahrála dobře, ale dlouho s touto lží nevystačím.“

„Nepochybně ne,“ zamyslí se Armand.

„Co tedy budeme dělat?“ nedokáže Marion skrýt své zoufalství.

„Nevím,“ zavrtí on hlavou, chvíli se odmlčí, pak rozvážně dodá, „Budeme si muset vše promyslet. Teď se musíme oba uklidnit, pokusit se celou věc vyhodnotit a stanovit si nějaký postup. Jestli je do zločinu zapletena hraběnka de Besiere, pak jde o velice nebezpečnou hru. V tom případě i věřím, že vašeho Henriho dokázali nějak vpašovat do Bastily, pravděpodobně pod jinou totožností. Je neuvěřitelné, kam byli ochotni zajít a kolik riskovat, aby mohli vašeho současného manžela vydírat!“

„Máte nějaký nápad?“

„Zatím ne. Prosím, napijte se vína, poslužte si, pokusím se chvíli přemýšlet. Vy se naopak pokuste uklidnit. Znovu podíváme na celou záležitost, vyhodnotíme naše možnosti a zvolíme další postup. Vzhledem k tomu, že je hraběnka de Bestiere v Anglii, máme daleko větší naději. Ale nevíme, kdo další stojí v pozadí tohoto spiknutí. Taková drzost! Taková drzost!“ opakuje pan de Godille, který stále nemůže uvěřit, že by si někdo dovolil nechat zavřít hraběte, byť pod cizím jménem, přímo v centru dění, přímo v Bastile. Takový zločin musel spáchat buď šílenec nebo génius. Copak by někdo takového čekal? Copak by někdo něčemu takovému mohl uvěřit? Ovšem tohle nemohla hraběnka rozhodně zvládnout sama, při tom ji museli pomáhat další lidé. Jenže kdo?

Chvíli oba setrvávají v naprosté tichosti, něco málo sezobnou a zapijí vínem. Především Armand usilovně přemýšlí. Při vzpomínce na svého přítele Henriho, který na odhalení minulého zločinu hraběnky de Besiere zaplatil životem, ho znovu polije horko.

„Hlavním naším principem musí být maximální opatrnost a ostražitost,“ řekne rozvážně, „Musíte udělat vše proto, aby si váš manžel ničeho nevšiml. Vím, bude to pro vás nesmírně těžké, ale je to nutné, pokud chcete svému Henriimu pomoci.“

„Pokusím se, pane hrabě, ale víte, co po mně žádáte?“ zvedne ona své smutné uslzené oči.

„Jsem si toho vědom, paní hraběnko, ale není vyhnutí.“

„Budu se snažit, pane hrabě. Ale nevím, jak dlouho vydržím a hlavně, jak v této těžké zkoušce obstojím.“

„Když vám bude nejhůř, myslíte na svého milého. Jen tak mu můžeme pomoci.“

„Co chcete dělat, pane hrabě?“

„V každém případě se poradím se svým přítelem panem de Almare. Jemu naprosto věřím. Zkusím začít pátrat v té vaší záležitosti. Vy zatím nedělejte vůbec nic.“

„Jak mi dáte vědět, když něco zjistíte?“

„I na to jsem myslel. Můj sluha a vaše služebná jsou mladí a nebylo by divu, kdyby se do sebe tak trochu zakoukali. Když se s nimi domluvíme, mohou se scházet a my si po nich předávat zprávy. Myslíte, že vaše Nicolet něco takového zvládne?“

„Tou jsem si jistá. Co váš sluha?“

„Za toho zase ručím já. Jen musí být opatrní.“

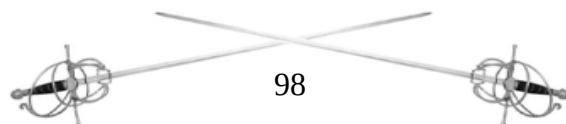
„Promluví s Nicolet a vysvětlím jí, co žádáme. Jde o věrné a mně plně oddané děvče.“

„Ale stejně jí nesvěřujte žádné podrobnosti. Nic. Čím méně lidí o tom bude vědět, tím lépe. I my dva jsme mladí, proč bychom se i my nemohli do sebe zamilovat? Alespoň v očích našich sloužících?“

„Nevím, pane hrabě. Nebylo by lepší vše ohlásit a odhalit?“ zeptá se ona, „Vždyť kdyby se o zločinu dozvěděli všichni, nemohli by ho přeci už dále tajit a ...“

„Drahá paní hraběnko, váš návrh nepovažuji za dobrý. Naopak, jen naprostá diskrétnost nám dává naději. Chcete pomstu nebo svého Henriho na svobodě?“

„Nejde o to samé?“

„Naprosto ne,“ zavrtí hlavou pan de Godille, „Když se nám podaří vhodně zařídit, aby někteří lidé dali ruce pryč od toho zločinu, třeba se nám podaří zajistit osvobození vašeho milého. Ale když se některé, pravděpodobně výše postavené osoby, které zatím neznáme, budou cítit ohrožený, co myslíte, že udělají?“

„Nevím, asi budou zapírat.“

„Zapírat nepochybně budou. Ale především zametou všechny stopy svého zločinu. Kdo bude jako první na řadě? Váš milý Henri. Asi nebude tak těžké, aby se mu v Bastile stala nehoda, aby náhle zemřel na neznámou příčinu či naopak na banální nemoc. A to nemluvím o vás, o mně a o mých přátelích, které se pokusím požádat o pomoc.“

„Asi máte pravdu, pane hrabě,“ svěsí ona hlavu, „Budu se snažit postupovat podle vašich pokynů.“

„Děkuji vám. Děkuji vám i za vaši důvěru, s jakou jste mi svěřila svoje hrozné tajemství. Slibuji, udělám vše, abych vám pomohl.“

„Věřím vám, pane hrabě,“ uchopí ho za ruku a jeho tělem s tím dotykem projede zachvění. Náhle si uvědomí, že kromě soucitu s jejím neštěstím je k té zádumčivé ženě přitahován i tělesně. Vůbec by mu nebylo proti mysli, kdyby schůzka skončila tak, jak původně předpokládal.

„Paní hraběnko,“ vymaní se raději z jejích dotyků, „máte ještě něco, co bych měl vědět? Něco, co by mohlo být pro nás důležité?“

„Nevím, pane hrabě. Vše, co jsem věděla, jsem vám řekla. Kdybych si něčeho povšimla, dala bych vám hned po své služebné vědět.“

„Ano, tak nepochybně postupujte. Ale zapřísahám vás, nedělejte nic, na nic se neptejte, po ničem nepátrejte. Nedávejte nijak najevo, že jste tuto špinavost odhalila.“

„Slíbila jsem vám to a dodržím své slovo. Máte pravdu, myšlenky na Henriho mi musí dát dost sil, abych se s tím vyrovnala.“

„Pokud nemáte už nic dalšího na srdci, bylo by rozumné, abyste se vrátila. Čím dříve budete doma, tím méně hrozí prozrazení. Souhlasíte? Nevyháním vás, ale říkám svůj návrh s ohledem na vaši bezpečnost,“ dodá rychle, aby nebyl podezříván, že je špatným hostitelem.

„Souhlasím. Jsem připravena se vrátit.“

„Prosím, poslužte si ještě vínem či nějakým zákuskem. Já zajdu za svými lidmi, aby připravili kočár. Osobně pojedu s vámi a doprovodím vás co nejbližší k vašemu domu, tak blízko, jak jen bude únosné.“

„Děkuji, pane,“ špitne ona.

STAROSTI HRABĚTE DE GODILLE A MARKÝZE DE ALMARE

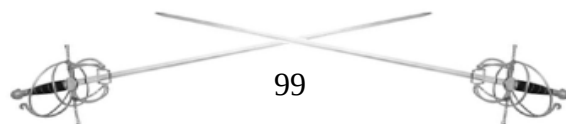
Hrabě de Godille doprovodí kočár s hraběnkou de Prieu až kousek od domu jejího manžela. Tam se oddělí a směřuje ke svému bydlišti v Paříži. Dává si pozor, byť je ozbrojen, noční Paříž rozhodně nepovažuje za bezpečné místo. I když se pohybuje v jejích lepších částech. Naštěstí dorazí domů bez problémů. Ani se nesvléká, pouze si sundá plášť. Posadí se v salóнку, probuzený a rozespálý Augusto mu nalije víno a pak je propuštěn. Naopak šlechtic zůstává sedět a usilovně přemýšlí. Ač rozhodně není žádný strašpytel, má z následných událostí strach.

Maurice vstoupí asi o hodinu později. Tváří se trochu překvapeně, neboť schůzka jeho pána s tajemnou ženou měla kratšího trvání než očekával, ale neodvažuje se na nic ptát.

„Vše v pořádku?“ zeptá se naopak Armand.

„Ano, Excellence. Dáma se v pořádku vrátila, kočár jsme také odvezli jeho majiteli. Ty dva pomocníky jsem vyplatil, ti budou jistě rádi, jejich práce byla kratší než předpokládali.“

„Výborně, Maurici, posad' se, musím s tebou mluvit.“

„Stalo se snad něco, Excellence?“ zeptá se sluha podezřívavě. Copak se sluší si sednou v přítomnosti pána?

„Posaď se,“ ukáže mu znovu na křeslo hrabě, „Musíme si promluvit. Tak za prvé, dnes v noci jsem byl tady, s nikým jsem se nesetkal a tys za mnou nikoho nepřivezl. Jasný?“

„Samozřejmě, Excellence. Jsem váš oddaný sluha a nikdo se ode mne nedozví, co si Vaše Excellence nebudete přát. O takovýchto věcech se přece mlčí všude,“ odpoví dotčeným hlasem Tissot.

„Máš pravdu, věřím ti. Nebudu ti taky nic moc vysvětlovat. Ta schůzka ... jde o velmi delikátní záležitost, vzhledem k jejímu manželovi. Nemůžeme se teď vídat, ale budeme si vyřizovat pouze vzkazy. Musíme být maximálně diskrétní a opatrní. Rozumíš?“

„Ano, Excellence. Na moji mlčenlivost se můžete spolehnout.“

„Jenže tvoje mlčenlivost je málo, milý Maurici.“

„Málo?“

„Ano. Potřebuji i nadále tvoji pomoc. Hned poznáš, jak moc ti důvěřuju. Ale předem tě varuji, její manžel může být nebezpečnej, proto musíš být pořád ostražitý a kdyby se ti něco nezdálo, hned mě musíš všechno říct.“

„Vy mě strašíte Excellence? Děláte si legraci?“

„Ne, Maurici, bohužel teď si z tebe neutahuju. Budu potřebovat být s onou dámou ve spojení. O což se postaráš ty, rozumíš?“

„Já? Jak bych to měl udělat?“ podiví se sluha.

„Zapomněl si na Nicolet?“

„Nicolet? Ne, nezapomněl, ale nechápu ...“

„Podívej, vysvětlím ti to,“ neztrácí trpělivost hrabě, „Ty a Nicolet se prostě čas od času budete stýkat. Prostě budete přáteli. A příležitostně si přes vás s tou dámou vyměníme vzkazy. Jasný?“

„Už rozumím. Budu přítelem té milé Nicolet a sem tam po ní pošlu vzkaz. Jak často se máme scházet?“

„Scházet se můžete jak chcete, ale s rozumem. Jak daleko váš vztah ve skutečnosti zajde, je vaše věc, tvoje a Nicolet. Když zůstanete jen přáteli, dobře, když budete něco víc, taky dobře. Ale nebudete zbytečně nápadný, na druhý straně své city k sobě naopak budete dávat najevo. Jestli je jen budete předstírat, jak jsem už řekl, je jen na vás.“

„Musím se přiznat, Excellence, takový úkol není právě nepříjemný,“ usměje se Maurice a v očích mu jiskří, „Chodit na schůzky s hezkou dívkou a promenádovat se s ní, je docela příjemná práce.“

„Tak vidíš, jak se o tebe starám. Budeš si pamatovat několik zásad, které ti teď vysvětlím, jasný?“

„Jasný, Excellence.“

„Tak poslouchej. Nicolet se ti líbí a ty jí, proto se spolu scházíte. Schůzky proběhnou vždy mimo můj dům a dům její paní. Pokud byste chtěli být někdy spolu, nebo si prostě zašukat, rozhodně nebudete šoustat v žádném z těch dvou domů. Když ti řeknu, co máš vyřídit nebo předat, nebudeš se na nic ptát a uděláš to. To samé platí, když mi budeš mít co přinést. Domluvíte se, kdy a kde se sejdete.“

„Rozumím, Excellence. Co však, když budete něco potřebovat vyřídit nenadále?“

„Tak jen v tomto případě bys ji vyhledal. Ale o tom zatím neuvažuju. Jsi schopnej moje pokyny pochopit?“

„Naprosto přesně, Excellence.“

„Výborně. Zítra ráno se s Nicolet sejdete k půl deváté u kostela Saint-Meri a na všem se domluvíte. Vezmeš ji na malou procházku a ... to už je tvoje věc.“

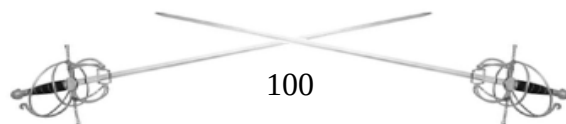
„Děkuji, Excellence. Máte nějaké další rozkazy?“

„Mám. Vzbudíš mě za hodinu, tu se pokusím prospat, jasný?“

„Ale to bude už v sedm hodin,“ podiví se Tissot.

„Přesně tak. Nesmíš zaspát! Potřebuji si něco vyřídit.“

„Mám přichystat nějakou snídani?“

„Ne, nemám hlad, jedl jsem v Saint-Germain. Jen si potřebuju alespoň tu hodinu zdřímnou, takže buď tak laskavej a už vypadni,“ zvedne se pan de Godille, pak vezme sluhu za rameno, podívá se mu přátelsky do očí a dodá, „Maurici, děkuji.“

Tissot se zapýří, připadá si důležitý, velmi ceněný, když mu pán takto přímo poděkoval. Vlastně poprvé, co u něho nastoupil. Nakonec, má proč, vždyť dnešní noc všechno perfektně zvládl.

Hrabě de Godille se věru moc neprospí, neboť se již před osmou hodinou ranní dožaduje setkání se svým přítelem markýzem de Almare v jeho paláci. Ovšem zde tvrdě narazí. Komoří Jean Merile velice nelibě nese jeho tak časnou a neohlášenou návštěvu, snaží se pokornou a slušnou formou naznačit, že se host chová neslušně.

„Nemíním se s tebou přít,“ křikne po chvilce dohadování nakvašeně Armand, „Prostě musím s tvým pánem mluvit. Přestaň mi pořád něco vysvětlovat a běž mu ohlásit můj příchod.“

„Nesmím Jeho Milost budit před stanovenou hodinou,“ trvá na svém komoří.

„Chlape, ty mě ještě neznáš! Ale říkám ti ...“

„Co se děje?“ objeví se sluha Auguste Bastien, právě se oblékal, když zaslechl hluk, je jen v kalhotách a košili má doposud rozepnutou.

„Máme tady velmi časnou návštěvu,“ odvětlí jízlivě Merille.

„Ach, pan hrabě de Godille, promiňte Milosti,“ začne se rychle zapínat Bastien, „Postarám se o Jeho Milost, pane Jeane, prosím, Milosti, následujte mě.“

„Postarám se o Jeho Milost, postarám se o Jeho Milost,“ bručí vrchní komoří nakvašeně, když už nemůže být hostem slyšen, „Tak kdo se tady teda má starat o pořádek, to jsou mravy, jen co je pravda.“

„Promiňte, Milosti, nezdvořilé přivítání, ale opravdu si Vaše Milost vybrala dost časnou hodinu. Jeho Milost je ještě ve své ložnici,“ omlouvá se i za kolegu sluha.

„Chápu. Je tam sám?“

„Vaši otázku, Milosti, raději nechám s dovolením Vaší Milosti bez odpovědi. Pokud bude Jeho Milost chtít, odpoví Vaší Milosti sám,“ nasadí úsměv Auguste.

„Rozumím. Můžeš pána nějak vzbudit?“

„Milosti, prosím, posad'te se zde do salóнку, půjdu prozkoumat terén. Pokud bych neuspěl, hned se o Vaši Milost postarám.“

„Nic nechci, jen mluvit s tvým pánem.“

„Již běžím, Milosti!“

Sluha vzápětí odejde a delší dobu se nic neděje. Armand se usadí a čeká. Určitě přichází brzy a nevhod, ale má strach, aby jeho přítel někam neodešel, potřebuje s ním mluvit ještě dnes.

„Drahý příteli, vítejte,“ ozve se od dveří, pouze v domácím plášti přichází pan de Almare, doprovázený svým sluhou, „Auguste, postarej se o naši společnou snídani. Snad mé pozvání neodmítnete, příteli.“

„Upřímně, nemám moc hlad, ale rád vám budu dělat společnost,“ ukloní se hrabě, který předtím rychle povstal.

„Třeba až uvidíte, co mi můj milý Auguste nechá přinést, také dostanete chuť,“ pozdraví se pan domácí s ranním hostem a oba se posadí ke stolku.

„Velice se omlouvám za svůj vpád v tuto časnou hodinu a bez ohlášení, ale mám k němu bohužel opravdu velmi vážné důvody,“ řekne na úvod pan de Godille se zachmuřenou tváří, málo spánku a kruhy pod očima ji dodávají nepěkný vzhled.

„Stalo se něco? Děsíte mě, drahý příteli.“

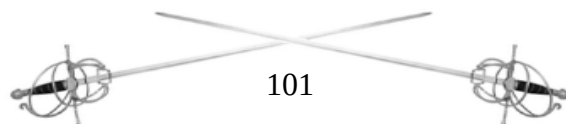
„Bohužel, musím s vámi něco probrat, ale tak, aby nás nikdo neslyšel. Je tady mluvit bezpečné?“

„Bezpečné? Co se proboha děje? Nenapínejte mě!“

„Musím mít jistotu, že nás nikdo neuslyší.“

„Tady nikdo není. Dobrá, počkáme, až Auguste přijde, dám mu pokyny a pak budeme moci nerušeně mluvit. Nevypadáte dobře, nejste snad nemocen?“

„Ne, ale moc jsem toho v posledních dnech nenaspal. A co vy? Měl jste taky bouřlivou noc?“

„Z čeho tak soudíte?“

„No, sluha se zdráhal odpovědět na otázku, zda jste dnes byl v ložnici sám,“ usměje se Armand.

„Ano i ne,“ odvětil rovněž s úsměvem Pierre, „Má spoléčnice odešla záhy.“

„To zní dost nehezky, odešla záhy. Přišla, něco málo jsme si užili a zase jsem ji poslal pryč,“ pokárá hrabě přátelsky hostitele.

„Příteli, buďme upřímní. Mezi námi nešlo o žádný cit, pouze o uspokojení našich, lépe řečeno mých tělesných potřeb. Pročež, jak jste správně poznamenal, jsme mé zmíněné uspokojení vykonali a dáma zase odešla.“

„Stále nemáte žádnou stálou přítelkyni? Myslím nějakou vhodnou dívku, se kterou byste mohl navázat skutečný cit?“

„Ne. Ani s něčím takovým v nejbližší době moc nepočítám. Řešení, které jsem vám před chvílí naznačil, mi přijde výhodné.“

„Chápu, mám obdobný problém a řeším ho stejným způsobem,“ pokývá hlavou Armand.

Než může hostitel odpovědět, vstoupí sluha Bastien následován dalšími dvěma služebníky z kuchyně, kteří přinášejí skutečně bohatou krásně vonící snídani.

„Máte to tu pěkně zařízeno,“ pochválí službu hrabě.

„Ovšem když to takto půjde dál, tak se mé tělo změní v horu sádla. Není lehké odolat a vzít si střídmě, když máte takovou nabídku,“ odvěti spokojený markýz, pak se obrátí na sluhu, „Auguste, chceme s mým přítelem mluvit zcela nerušení. Postarej se, aby sem nikdo nevstoupil. Ty sám počkej na chodbě. Až budu něco potřebovat, zavolám tě.“

„Jak si přejete, Milosti,“ ukloní se Bastien a spolu s dalšími sluhy odejde.

„Nyní, příteli, můžete bez obav mluvit. Nikdo si nedovolí přijít do mých soukromých komnat. Navíc před nimi hlídá Auguste. Ještě předtím, než začnete, prosím, nabídněte si. Alespoň trochu ochutnejte, myslím, že mám znamenité kuchaře.“

„Určitě máte znamenitou kuchyni, alespoň už podle té vůně,“ přikývne hrabě, pak zvažní. Pokusí se co možná nejstručněji vyložit, co se dnes v noci dozvěděl. Jeho spolustolovník zbledne, ruce se mu malinko začnou chvět, ale snaží se nedat nic najevo. V každém případě ani jednou vyprávění nepřeruší.

„Už chápu, proč jste sem tak spěchal,“ řekne Pierre sklesle, když jeho přítel domluví.

„Ano. Mám velké obavy, zda hraběnka de Prieu dokáže delší dobu zakrývat svůj odpor k manželovi. Mám o ni velké obavy. Přitom se mi zdá jako velice milá žena, ale také možná křehká.“

„Někdy může zdání klamat a osoba zdánlivě křehká má v sobě více síly, než by kdo čekal.“

„Kéž by tomu tak bylo. Co však soudíte o tom příběhu?“

„Je tak neuvěřitelný, až by mohl být pravdivý,“ shrne své pocity markýz.

„Bohužel asi tomu tak je. Víte, skoro se bojím, co za kostlivce ještě najdeme. Omlouvám se, jde o vaši matku, ale v jaké společnosti se ta žena pohybovala, je téměř neskutečné.“

„Nemusíte se omlouvat, naopak, já bych měl omluvit, neboť jde opravdu o moji matku. Spolu s majetkem jsem podle všeho převzal i mnohé její kostlivce ve skříni, jak jste velmi trefně poznamenal. Nechápu, jak mohla takto jednat. Pokud však opravdu nechala zabít své dva muže, proč by nenechala zavřít jednoho šlechtice do vězení, aby jiného šlechtice mohla vydírat?“

„V tom bohužel máte asi pravdu. Ale je vůbec možné, aby se do takového vězení, jako je Bastila, dostal pod cizím jménem nějaký hrabě? Tak urozená osoba, navíc přeci nejde o obyčejné vězení, tam končí jen prominenti,“ vrtí hlavou Armand.

„Také mi takový postup přijde hodně divný. Možná však právě proto se nikdo nebude moc ptát, proč tam někdo skončí. Ale i mně přijde téměř nemožné něco takového vůbec uskutečnit.“

„Také se mohla hraběnka de Prieu přeslechnout, může jít o jiné vězení, slovo Bastila nemuselo vůbec zaznít anebo mohlo její jméno padnout jen jako příměr.“

„Budeme muset zjistit pravdu. Jedno vám ale mohu říci už teď. Současný hrabě de Prieu, ten podvodný bratranec skutečného hraběte, opravdu mé matce zasílal pravidelné platby. Správce Vincent nevěděl, na základě čeho mé matce peníze poskytuje. Domníval se, že platí na základě nějaké ústně

domluvené čestné půjčky, protože v záznamech není žádná smlouva, která by k tomu dávala právní rámec.“

„Vida, máme první stopu a důkaz,“ zvolá pan de Godille.

„Asi ano. Nechám tuto domněnku nenápadně prověřit, od kdy platby začaly chodit. Ale jsem si již teď skoro jist, že začaly v časové shodě s vaším vyprávěním.“

„V každém případě vám musím položit zásadní otázku. Chcete mi pomoci, tím tedy pomoci hraběnce de Prieu, i když se její historka velmi dotýká vaší rodiny? Pokud byste se rozhodl od té věci distancovat, rozhodně bych vám takové jednání nemohl mít za zlé.“

„Samozřejmě vám pomohu, dokonce cítím větší zodpovědnost vůči paní hraběnce než vy. Vždyť jde asi o zločin s vědomím minimálně mé matky, možná jí dokonce zosnovaný. Již jen proto musím udělat vše, abych pomohl hraběnce de Prieu. Musím vyvinout maximální úsilí, abych tu hroznou křivdu napravil.“

„Uvědomujete si, že do zločinu mohou být zapleteni další lidé?“

„Bohužel účast dalších osob je nepochybná. I když matka asi měla v jistých kruzích velký vliv, toto by sama těžko dokázala. Určitě jí musel pomáhat někdo další.“

„Naše pátrání by ale mohlo ohrozit vaše nově nabyté postavení.“

„Příteli, proč mi tak málo věříte? Cožpak i pro mě jste neriskovali a váš přítel dokonce zaplatil za moje současné postavení životem? Nemohu váhat, ať je pátrání jakkoli nebezpečné a ať mi může způsobit jakékoli nepříjemnosti.“

„Věřím vám, příteli, ale musel jsem se zeptat,“ pokývá hlavou pan de Godille.

„Odpověď tedy znáte. Ale pojďme se raději bavit o tom, co uděláme. Musíme oslovit další přátele a pustit se do pátrání.“

„Koho chcete oslovit? Co když v tom jsou zapleteni lidé okolo kardinála Richelieua? Pan de Concession byl milencem vaší paní matky ... nechci ani raději domýšlet.“

„Ano, mám z toho obavu. Pochybuji ale, že by kardinál Richelieu o tom něco věděl. Kdyby šlo o politické provinění, určitě by neváhal nechat nepohodlného šlechtice zavřít, ale tady, jak ze všeho vyplývá, jde čistě o zločin s majetkovým prospěchem. Tento zločin nemá s politikou nic společného,“ namítne pan de Almare.

„Pokud ovšem někdo historku nenavlékl jinak. Vždyť i vražda vašeho otce byla čistě zločin pro majetek a možná z vášně a přesto asi byla navlečena na zájmy státu, nebo alespoň jedné strany, považované za představitele státu,“ upozorní Armand.

„Můžete mít pravdu. Bylo by dobré se poradit s naším přítelem hrabětem de Aboa.“

„Mám strach do tohoto tajemství zasvěcovat další osoby.“

„Rozumím vašim obavám, příteli, ale uvědomte si, my dva sami na takovou záležitost nestačíme. Jsme oba v Paříži krátce, nevíme, na koho se obrátit a co udělat. Jde opravdu o záležitost nad síly nás dvou!“

„Bohužel asi máte pravdu,“ připustí hrabě, „Ale musíme velmi zvážit, komu toto hrozné podezření říci. Nejraději bych se pokusil ho sdělit rovnou kardinálovi Richelieuovi.“

„Vždyť jste před chvílí sám řekl, že by o tom mohl vědět!“ zvolá Pierre.

„A vy jste zase tuto možnost vyloučil! Kdybych mu své podezření dokázal nějak sdělit, mohli bychom mít nejlepší možnost se něčeho dobrat.“

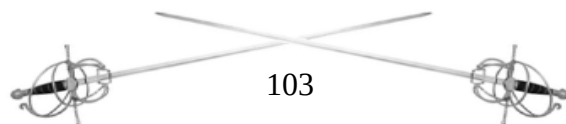
„Pouze v případě mého správného odhadu. V opačném případě bude ztracen jak hrabě Prieu, tak jeho žena a určitě i my dva.“

„Máte pravdu, ale já bych do toho šel,“ praví odhodlaně pan de Godille.

„Určitě bych navrhoval se napřed poradit s hrabětem de Aboa. Dříve bych nečinil žádné kroky. Jste pro tuto variantu?“

„Mám strach, aby nám hrabě de Aboa nevyrobil nějakou pletichu, která by mohla být ještě nebezpečnější, než v jaké situaci se teď nacházíme.“

„Nemáte o něm nejlepší mínění,“ povzdechne si pan de Almare.

„Tak to není,“ řekne rychle hrabě, „Náš společný přítel se v těchto vodách velmi zkušeně pohybuje a vyzná se. Pokud by mu však mohlo něco prospět, mohl by z majetkového zločinu vytvořit zločin politický. Něčemu takovému bych rád zabránil, proto jsem navrhoval všechno nějak sdělit kardinálovi.“

„Prosím, ale jak ho chcete o celé záležitosti zpravit? Chcete jít jen tak? Jste jeho služebník, ale ne zase tak důvěrný, aby vás přijal, kdy se vám zamane a už vůbec ne bez ohlášení důvodu vaší požadované audience.“

„Tohle mi říkat nemusíte,“ povzdechne hlavou Armand, „Vím ale, kdo kdy drží strážní službu.“

„Opravdu? Ale vy zatím nemáte žádné pravomoci.“

„Tohle už je moje záležitost. Zkusím se k němu nějak dostat. Jako čekatel důstojník jeho gardy mám přeci jen nějaké možnosti, byť nejsou nejlepší. Ale věřím si.“

„V každém případě váš návrh ještě musíme promyslet. Navrhuji, abych se já co nejdříve sešel s hrabětem de Aboa a vůbec nejlepší by bylo, kdybychom se sešli všichni tři. Pak bychom vymysleli nějaký plán. Souhlasíte?“

„Ano, ale zítra se mám hlásit v Rueil, kde teď kardinál přebývá, do té doby bych chtěl mít jasno.“

„Chcete vaší přítomnosti využít, abyste nějak pronikl k Jeho Eminenci?“

„Pokusím se. Víte, přemýšlel jsem o tom ze dvou stran. Za prvé, jsem teď ve službách kardinála a přičí se mi dělat něco za jeho zády. Ačkoli tím přímo neporušuji slovo, které jsem mu dal. Také dle mého on o tomto zločinu opravdu nic neví.“

„Dle všeho si Jeho Eminence získala vaši důvěru ... ne, ne, vaše jednání je zcela v pořádku. Nemyslel jsem svou poznámku nijak zle.“

„Dobrá,“ nemá zájem Armand dále tuto věc rozebírat, „Raději se přesně domluvme, co budeme dělat.“

„Mám tento návrh. Běžte teď domů a pokuste se chvíli prospat, vypadáte opravdu hrozně. Já upravím svůj dnešní program a pokusím se domluvit schůzku s hrabětem de Aboa. Snad ještě neodjel za vévodou d'Orleans do Blois. Jakmile budu něco vědět, pošlu za vámi se vzkazem sluhy Augusta a buď se večer znovu sejdem sami dva anebo i s naším přítelem panem de Aboa. Je pro vás můj návrh přijatelný?“

„Ano, souhlasím s ním.“

„Jsme domluveni. Ale, příteli, vy jste si skoro nic nevzal. Prosím, alespoň ochutnejte, od každého jen kousek, ať mi můžete říci názor na moji kuchyni.“

„Děkuji, opravdu nemám vůbec hlad ...“

„Teď za vás mluví vaše únava. Nemám ve zvyku na někoho naléhat, ale u vás učiním výjimku. Vypadáte opravdu hrozně, tak se alespoň posilněte ... určitě jste dnes doma nesnídal!“

„Nesnídal.“

„Tak vidíte. Když už nespíte, tak musíte alespoň jíst. Jak byste pak vypadal? Copak si může voják jako vy dovolit být jako věchýtko?“

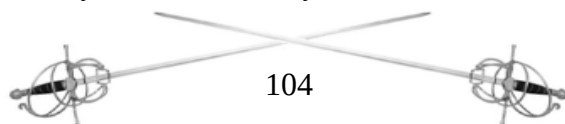
„Příteli, vy byste umluvil i mrtvého,“ usměje se pan de Godille a začne ochutnávat z bohaté nabídky prostřeného stolu.

PORADA V PALÁCI MARKÝZE DE ALMARE

Hrabě de Godille uposlechně rady svého přítele a skutečně se prospí. Vzbudí ho sluha až kolem půl šesté. Šetrně, skoro něžně s ním zaťrese. Armand otevře oči a pozvedne na loktech své stále znavené tělo. Spánek mu vlil do žil novou sílu, přesto se cítí stále malátný a rozlámaný.

„Co se děje, Maurici?“ zeptá se rozespalým hlasem.

„Pane hrabě, Excellence, asi byste měl vstát, abyste stihl večeři,“ odvětlí Tissot.

„Večeři? Tys pro mě nechal přichystat večeři?“

„Já ne, ale dnes večer v sedm hodin večeříte u pana markýze de Almare.“

„U pana markýze?“

„Už kolem poledního tady byl jeho sluha, Auguste, který přinesl tento vzkaz.“

„Kolik je hodin?“

„Půl šesté, pane hrabě.“

„Už půl šestý? Proč si mě nevzbudil, když dorazil posel?“

„Proč, pane hrabě? Vždyť jste se potřeboval vyspat. Vzbudil jsem vás včas. Stihnete se ustrojit a odejít do paláce Almare.“

„Máš pravdu, udělal si správně,“ pochválí Armand svého sluhu.

„Pane hrabě, nechystal jsem pro vás nic k jídlu, i když jste neobědval. Kdybyste však chtěl něco zakousnout ...“

„Ne. Jak dopadla tvoje schůzka s Nicolet?“

„Velmi dobře. Sešli jsme se, chodili jsme spolu chvíli ulicemi, pomáhal jsem jí nakupovat. Byla ke mně milá, jen když jsem se jí chtěl dotýkat, tak byla trochu upejpavá. Ale,“ zajiskří Tissotovi šibalsky v očích, „řekl jsem jí, že máme přeci příkaz vypadat jako milenci, takže si nakonec dala říci a snesla pár dotyků. Ačkoli velmi dbala, aby ty dotyky nebyly příliš důvěrný.“

„Jdeš na ni od lesa,“ usměje se pan de Godille, „třeba se ti ji podaří přesvědčit, že nejsi zase tak marný. Pravda, seš dost pohublej, nijak zvlášť hezkej, nevím, jak seš vybavenej tam dole. Ale nejsi úplně hloupej a sem tam si i trochu vtipnej.“

„Pane?! Excellence?!“

„Co je?“ mluví s naprosto vážnou tváří hrabě, „Musí ti dát velkou práci Nicolet ukecat, aby se o tebe začala zajímat, ale neztrácej hlavu, milý Maurici, už i daleko větší ošklivci někdy slavili úspěch.“

Zaražený Tissot se začne prohlížet, mimoděk si přejel rukou po obličeji a druhou po břiše, přeci není tak ošklivý a hubený. Jeho zrak podvědomě sklouzne i k rozkroku.

„Podle mě na tom nejsem tak špatně, ani tam dole,“ vyrazí ze sebe.

„Ale jdi,“ vyprskne smíchy Armand, „Kdyby ses viděl. Prosím tě, zase si z tebe utahuju. Seš docela pohlednej mladík a určitě si toho všimla i Nicolet.“

„Ach tak, pane hrabě,“ řekne sluha, ale zůstává zaražený.

„Pokud budeš takhle upjatej, tak si ji nezískáš! Musíš mít trochu smyslu pro humor. Jinak jsem spokojenej, můžeš jít. Ale chci, abys byl večer doma, až se vrátím. Nevím, kdy to bude, ale možná budu něco potřebovat. Rozumíš?“

„Ano, Vaše Excellence,“ odvěti Tissot chladně a odejde. Vůbec se mu nelíbí, jak jeho pán vtipkuje o jeho postavě, o jeho přitažlivosti pro dívky.. A vůbec, co on může vědět, jak je vybaven na tamto. Dělá všechno, co pán chce a ten ho pořád buď jen peskuje nebo ponižuje. Jen pro svou zábavu.

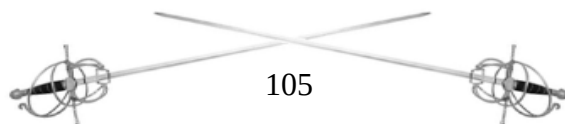
K paláci Almare hrabě de Godille dorazí krátce před sedmou, tentokráte ho komoří Merile přivítá očividně vstřícněji a ke všemu se poníženě omlouvá za ranní nedorozumění. S úklonami ho zavede do salónku, kde již čeká pán domu. S tím se stačí sotva pozdravit a prohodit pár vět, když komoří ohlásí hraběte de Aboa.

Geoffi přichází očividně zaražen, dostal vzkaz od Bastiena, že s ním chce jeho pán mluvit v naléhavé záležitosti. Sám navrhl tuto večeři. Když spatří i Armanda a vážné tváře obou mužů, vycítí problémy. Právě ty nyní vůbec nepotřebuje.

„Děkuji, milý pane hrabě, za váš příchod, byť jsem vás o schůzku požádal tak neočekávaně,“ omlouvá se markýz.

„Váš vzkaz byl tlumočen velmi naléhavě. Jak vás pozoruji, moje obavy nejsou liché. Pokud tomu tak je, tak sluhu pochvalte, pokud ne, tak mu vyčiňte,“ odvěti nově příchozí.

„Bohužel, opravdu jde o naléhavou záležitost. Prosím ale, pojďme do vedlejší místnosti, kde je již prostřeno k večeři,“ ukáže Pierre směrem ke dveřím, které na jeho pokyn Bastien otevře. V salónku, kde

dnes ráno markýz snídal s Armandem, je prostřeno a na pokyn Merileho služebnictvo začne nanášet jídlo. Hned, jak tato invaze krmě skončí, všichni s výjimkou sluhy Bastiena místnost opustí.

„Auguste,“ obrátí se na sluhy markýz, „zajistiš, aby nás nikdo nerušil. Nikoho do naší blízkosti nepustiš a sám budeš opět čekat na chodbě, až tě zavolám.“

„Ano, Vaše Milosti,“ přikývne Bastien a rovněž odejde.

„Přátelé, prosím, pusťme se do jídla, ať nám nevystydne, tedy ty části, které vystydnout mohou. Berte si, prosím, nenechte se pobízet,“ řekne pan de Almare, „Já se vám, milý hrabě, pokusím během jídla vysvětlit, co mě vedlo ke svolání dnešní schůzky.“

V následných minutách pan de Aboa poslouchá, aniž dá najevo své pocity. Občas požádá o doplnění, sem tam něco upřesní Armand. Ale markýz téměř plynule převypráví příběh hraběnky de Prieu. Když skončí, rozhostí se v místnosti ticho.

„Dle všeho jde o značně nemilou záležitost,“ řekl Geoffi zvolna, ale pevným hlasem, „Bohužel se asi nevyhneme jejímu řešení.“

„Jak svoje slova myslíte?“ zeptá se pan de Godille.

„Prostě ten problém nějak musíme řešit, i kdybychom nechtěli. Hraběnka de Prieu určitě nedokáže žít s mužem, o kterém ví co ví a mohla by rozpoutat aféru.“

„Jde ale především o pomoc paní hraběnce,“ upozorní Pierre.

„Především nesmí tento zločin ohrozit vás, pane markýzi,“ odpoví tvrdě pan de Aboa, „Spojení tak hanebných podezření s vaší rodinou by vás velmi poškodilo.“

„Moje pověst či pověst mojí rodiny teď není vůbec důležitá. Především musí být napravena ona spáchaná krivda.“

„Vážení, souhlasím s vámi. Je správné a galantní pomáhat slabé ženě. Ale vždy musíme myslet také na sebe. Ať si o tom myslíte co chcete.“

„Jste ochoten nám pomoci?“ zeptá se přímo Armand.

„Jsem. Ale nebudu se pouštět do dobrodružství, která by pro nás mohla mít nedozírné následky. Musíme se dohodnout na všech krocích a podle toho postupovat. Je značně napjatá doba a někdy i maličkost může být jiskrou, která zažehne mohutný požár. Který pak může spálit každého, kdo bude v jeho blízkosti.“

„Jak máme vašim slovům rozumět?“

„Vysvětlím vás svůj postoj později. Nejprve mi řekněte, co jste vymysleli,“ podívá se na oba mladíky zkoumavě pan de Aboa.

„Já jsem navrhuji vyhledat kardinála Richelieua a o všem mu říci,“ přizná se pan de Godille.

„Já jsem navrhl napřed požádat o radu vás a pak teprve začít jednat,“ odvěti markýz.

„Co chcete kardinálovi říci?“ podívá se Geoffi velmi ostrým pohledem na svého přítele.

„Řekl bych mu to, co teď říkáme vám, co mi sdělila paní hraběnka. Požádal bych ho o radu a o svolení, abychom mohli v té záležitosti pátrat.“

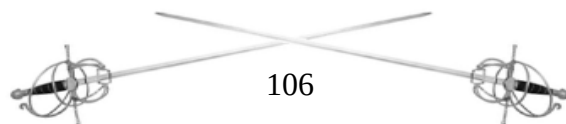
„Co myslíte, že vám odpoví, pokud vás vůbec bude ochoten přijmout a poslouchat?“

„Nevím. Ale považuji takový postup za správný. Vždyť jsou možná do toho zločinu zapleteni někteří jeho blízcí lidé, tedy jeho služebníci.“

„V tom právě spočívá velká potíž.“

„Potíž?“

„Pokusím se vám všechno vysvětlit. Ale napřed bych vám chtěl říci pár slov o obecné situaci, abyste z ní mohli vycházet a uvědomili si souvislosti. Současná doba je velmi výbušná. Vždyť nejen probíhá válka proti císaři a španělskému králi, ale také musí kardinál čelit spiknutí hraběte de Soissons a dalších velmožů. Máte vůbec představu, o co se v tuto chvíli hraje? Máte alespoň povědomí, jak jsou rozdány karty? Kardinál je nejen dost nemocný, ale nepotřebuje teď nic, co by ho ohrožovalo. Proto určitě nepůjde proti svým lidem, ačkoli ho třeba kdysi zneužili nebo využili.“

„Já jsem přesně opačného názoru. I když možná ne tak opačného. Právě proto mám naději od něho získat podporu k pátrání a vyřešení toho zločinu. Bude mít přece zájem, aby se nic z toho nedostalo na veřejnost, což mu můžeme slíbit oplátkou za jeho podporu,“ sdělí svůj názor Armand.

„Malujete si všechno v růžových barvách, příteli. Ale on už se jednou za nás postavil. Vyostřovat dále danou situaci se mi nejeví právě dvakrát vhodné.“

„Já jsem přesvědčený o opaku,“ trvá na svém pan de Godille.

„Přátelé, napřed mě vyslechněte. Jsme na rozcestí dějin. Možná už v dost blízké době se bude rozhodovat, na jakou cestu se naše země vydá. Pro nás, kteří se pohybujeme v prostředí dvora, může jít o velmi ožehavou situaci. Může nás vynést nahoru, ale může nás taky pohřbít. Proto je strašně důležité být ve střehu a v pravou chvíli být na správné straně. To je ovšem velice obtížné, když je vše tak nepřehledné. Ale než začnu, zeptám se vás přímo. Líbí se vám vaše současné postavení, chcete si ho zachovat a případně pokračovat ve své kariéře? Ale odpovězte mi upřímně a z toho budeme vycházet,“ vyzve své dva spolustolovníky pan de Aboa.

„Musím přiznat, zvykl jsem si na zdejší přepych. Nemám zájem se ho vzdát,“ odpoví markýz.

„Já jsem taky spokojenej, určitě bych nic měnit nechtěl. Kdyby se později naskytla možnost získat v armádě velitelské post, nebyl bych proti,“ svěří se Armand.

„Jsme příliš malými hráči, abychom mohli výrazněji ovlivnit další události, ale ne tak bezvýznamnými, abychom se na jejich vlně nemohli svést a dobrat se nějakých výhod, získat postavení, nějaký vhodný úřad. Či hodnost v armádě. Ale pozor, když z té vlny sklouznete, tak už máte smůlu. Většinou se druhé příležitosti nedávají, možná jen některým opravdu vyvoleným,“ upozorňuje Geoffi.

„Co radíte vy?“ začíná již být trochu netrpělivý pan de Godille.

„Podívejte, prvně se zamysleme nad současným rozložením sil. Je tady několik táborů a jejich příznivci. Ti si jdou vzájemně po krku, protože není tolik úřadů, tolik výnosných lén a tolik moci, aby byla pro všechny. Ale všichni vědí, že král i kardinál jsou velmi nemocní, možná už dokonce pomalu umírají. Pokud se tak stane, události se dají do pohybu. Budou se měnit zavedené zvyklosti, které pro krále tak dobře stráží Richelieu. A také samozřejmě pro sebe. Pokud nedojde k nějaké předčasné změně, tedy některé ze spiknutí především proti Richelieuovi nebude úspěšné.“

„O nemoci krále a kardinála se mluví už několik let. Ale stále jsou naživu,“ namítne Pierre.

„Ano, mluví se o tom a také je to pravda. Mám důvěrné zprávy od jejich lékařů. Oba dva opravdu pomalu umírají. Král trápen svými střevními potížemi, kardinál hnije z různých vředů, hemeroidů a kdoví čeho ještě. Bojují se smrtí statečně, to se jim musí nechat. Ale je jen otázkou času, kdy skonají. Mohou žít měsíce, mohou přežívat ještě i roky. Ale ať tak či onak, za nějaký čas, třeba i za pár let, tady zůstane nezletilý král a královna. Na tuto situaci již mnozí myslí.“

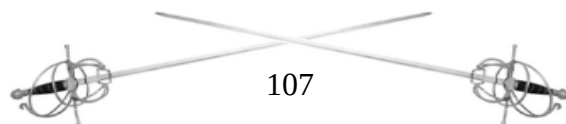
„Dobře. Umíte snad věštit, umíte snad odhadnout, kdo z toho klání vyjde vítězně?“ zeptá se trochu uštěpačně Armand.

„Nejsem věstec,“ odvěti jeho mnohem zkušenější přítel a přejde jízlivost předchozí poznámky bez mrknutí oka, „na jedné straně stojí kardinál Richelieu, skutečný vládce Francie. Má teď nového pomocníka, velmi schopného diplomata, který už za nemocného muže vykonává mnoho jeho povinností. Tím je pan Mazarini, který čeká jak na kardinálský klobouk, tak na svoji příležitost.“

„Prý ani nebyl nikdy vysvěcen na kněze,“ poznamená pan de Almare.

„A není to jedno? Záleží na tom, co budou chtít mocní lidé. Jak se dohodne kardinál Richelieu s papežem, podle toho buď Mazarini klobouk získá nebo ne. Tady bych vsadil jednoznačně na Richelieua. Stále má velkou moc a rozhoduje o celé Evropě. Richelieu a Mazarini jsou tedy jedna strana pomyslného trojúhelníku, ovšem oni představují jen vrchol, za nimi je mnoho jejich služebníků, kteří mohou hodně ztratit, pokud by toto jejich centrum moci bylo rozmetáno. Což oni dobře vědí.“

„Prosím, připusťme. Kardinál je asi nemocný, ale může se z toho vylízt,“ pokrčí rameny Armand, smrt jeho dobrodince by se mu teď vůbec nehodila. Navíc, když s ním hovořil, určitě ministr nepůsobil jako člověk se smrtí na jazyku.

„Richelieu má stále obrovskou moc. Což si uvědomuje i druhý vrchol trojúhelníku, kterým je královna a její dva nezletilí synové. Nezapomínejte, ona je spřízněna se španělským dvorem, se kterým kardinál tak usilovně válčí, zvláště v poslední době. Možná brzy nastane čas, kdy bude královna stát vedle nezletilého krále. Určitě nebude chtít, aby byla připravena o svoji příležitost, zvláště, když si v minulosti musela vytrpět mnoho ústrků. I ona má mnohé příznivce, byť většinou byli chytře od dvora odstraněni, ať už přímo Richelieuem či králem, nebo králem na přání Richelieuu.“

„Opravdu může mít královna takovou moc?“ zeptá se příliš nepřesvědčen Armand.

„Možná nemá takovou moc, ale má velký význam. Vždyť i kardinál Richelieu už není jejím odpůrcem jako dříve, od doby, co dala zemi dědice. Velmi vstřícně se chová i k jejím synům. Nemylte se, ona je tvrdá žena, která byla ukována mnoha utrpeními. Bude chtít zajistit co nejlepší budoucnost pro své syny, především pak pro prvorozeného, který po otci převezme francouzský trůn. Někdo se bude muset ujmout vlády za nezletilého panovníka a otázkou je kdo. Královna bude chtít hrát významnou roli.“

„S tím se snad dá souhlasit, pokud ovšem připustíme vaše teorie o výrazně podlomeném zdraví krále a kardinála. Může jít také jen o pomluvy jejich nepřátel. Mám ale i další výhradu, mluvil jste o pomyslném trojúhelníku, na jehož vrcholech jsou skupiny usilující o moc. Podle mého je však váš trojúhelník pro popsání zájmových skupin nedostatečný. Vždyť je tu tolik dalších čekatelů na úřady, na získání větší moci. Nejen králův bratr, kterého patrně přiřazujete ke třetímu vrcholu,“ vyjádří svůj názor Pierre.

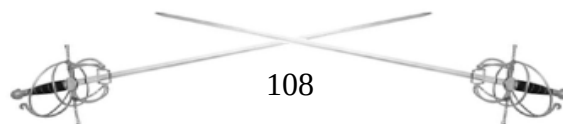
„Máte pravdu, dalších zájmových skupin je víc. Ale já je dávám do jednoho vrcholu mého pomyslného trojúhelníku, protože všichni jsou velmožové a patrně z nich získá rozhodující vliv jen jediný. Naděje si dělá králův bratr, současný králův oblíbenec pan de Cinq-Mars, ale mnoho dalších velmožů, princů. Vévoda de Condé a jeho synové, mocná rodina de Vendome, kdy pan de Vendome je synem Jindřicha IV. a jeho dva synové, vévoda de Mercoeur a vévoda de Beaufort také jistě nwbudou chtít zůstat stranou. Nesmíme zapomínat ani vévodu de Guise, který je představitelem tohoto mocného rodu. Svého chce dosáhnout ale i hrabě de Soissons nebo vévoda de Bouillon. Pak jsou tu další vévodové a jejich moci a majetku chtiví příbuzní. Ti všichni přišli díky velmi tvrdému postupu Richelieuu vůči nim o mnoho ze své moci, všichni ho nenávidí. Ano, ti tvoří dle mého názoru třetí vrchol trojúhelníku, který chce daleko větší podíl na moc. Když se narodili královi potomci, čemuž už mnozí nevěřili, pořádně náš drahý vévoda d'Orleans skřípal zuby. Ale zbavit se jich je příliš i na něho, proto je chytré je ovládnout a po boku královny spravovat Francii. Však se také Gaston okolo malého Ludvíka točí, stejně jako je u nich pečený vařený pan de Cinq-Mars. Ten je však příliš hloupý, velmoži ho spíše využívají, než by ho brali jako sobě rovnocenného. Ale on umí ovládat krále a je tedy pro ně dobrou zbraní.“

„Vашe tvrzení zní naprosto logicky. Nechápu však, jak to, co říkáte, souvisí se zločinem proti hraběnce de Prieu,“ podotkne pan de Godille.

„Všechno souvisí se vším, drahý příteli. Například já nebo markýz bychom mohli pomoci některé skupiny získat větší vliv, vhodný a výnosný úřad. Ovšem vše má svůj rub a líc. Pokud se splete na vsadíte na špatného favorita, můžete později narazit. Navíc mnohdy se neútočí přímo na některého velmože, ale ti se oslabují útoky na jejich přátele a služebníky. O tom by mohlo vyprávět nespočet šlechticů a šlechticů, kteří místo u dvora tráví čas buď na svých panstvích či někde roztroušeni po Evropě.“

„Teď už vám vůbec nerozumím,“ tváří se udiveně Armand.

„Snažím se vám jen trochu objasnit současný poměr sil. Například role krále je rovněž dost nejasná. Po tom, co mu královna dala syny, k ní našel trochu lepší vztah. Ačkoli spíše by se dalo říci, že ji vzal na milost. Jeho oblíbencem je nyní pan de Cinq-Mars, ačkoli dle mého mínění si ten holobrádek svým drzým konáním kope usilovně hrob. Okouzluje krále svým mládím a zdravím, který král nemá, ale zachází příliš daleko. Zbytečně, ale naprosto zbytečně napíná strunu, která může náhle prasknout. Vévoda d'Orleans je králův bratr, ale král mu příliš nedůvěřuje, ví, že si brousí zuby na vládu po něm a má i svým způsobem strach o své syny. Logický strach otce, ale i strach jako vládce o své dědictví. Pak je tu Jeho Eminence. Ten krále dusí a ovládá, ale na druhé straně je to jeho největší spojenec. On pokořil všechny

velmože, on udělal z krále skutečného vládce a ne loutku v rukách princů. Král o jeho zásluhách moc dobře ví. Ale není jisté, jak se zachová, pokud by došlo na skutečné lámání chleba.“

„O jakém lámání chleba zase hovoříte?“ začíná už být značně netrpělivý pan de Godille.

„Řeknu vám svůj názor ještě jinak. Královna, jako jeden vrchol mého pomyslného trojúhelníku, může být relativně v klidu. To ty zbylé dva vrcholy bojují o to, kdo po smrti kardinála a krále stane po jejím boku. Při jejich hře může jít i o krk. Pokud získají velkou moc princové, určitě zatočí s úředníky, kteří tak věrně a svědomitě sloužili Richelieuovi. Záleží také na králi, na kterou stranu se přikloní. Může vyslovit své přání, někoho vyzdvihnout. Velmožové by se rádi zbavili Richelieua dříve, než král umře, aby si mohli vytvořit takové prostředí, aby po smrti krále ovládli královnu. Dokud je tady však Richelieu, tak se do její blízkosti nedostanou. On na ně dohlíží velmi tvrdě, i když někdy skoro nemůže vstát z lůžka. Všude má svoje lidi, všechno ví a umí stále tvrdě zakročit. Což ovšem vědí i oni. Možná i proto teď probíhá revolta prince de Soissons.“

„Mohli by snad zajít až tak daleko, že by chtěli odstranit Richelieua, třeba i jeho zavražděním?“ znejistí Armand.

„Asi vás nepotěším, vždyť vy jste teď jeho služebník. Mimochodem, již několikrát o jeho život přímo usilovali. O revoltě hraběte de Soissons a jeho spojenců jsem už mluvil. Ale i přímo u dvora je v poslední době zvláště pan de Cinq-Mars vzteky bez sebe. Vyrostl více, než kardinál chtěl a tak se mu ten snaží přistřihávat křídélka. Což náš hloupý hezounek nese velmi těžko, zvláště když mu moc a sláva, již nabyt v tak mladém věku, zcela zatemnila mozek. Bože, jak by se dal takový vliv, jako má on využít, kdyby na jeho místě byl někdo trochu více chytrý,“ povzdechne si pan de Aboa.

„Co myslíte tím, vyrostl víc, než kardinál chtěl?“

„Jednoduše, milý příteli,“ usměje se Geoffi a napije se vína, „Vždyť právě kardinál kdysi králi podstrčil toho mladíka jako hračku. Možná také jako svého špeha. Jenže ten kluk, který už v patnácti byl královským gardistou, vyrostl více, než by si Jeho Eminence přála. Začal být neovladatelným rozmazleným frackem, jak nám teď všem předvádí. Vždyť ten tupec provokuje i krále, kterého by mohl při troše obratnosti využívat. Je opravdu hřích, zacházet takto s příležitostí, kterou drží v ruce a přitom mu protéká mezi prsty. Místo, aby kul železo, dokud je žhavé a vybudoval si neotřesitelné postavení pro časy budoucí, válí se u Marion de Lorme či obletuje Marii de Gonzague a kdoví koho ještě!“

„Chování pana de Cinq-Marse vás přímo irituje,“ rýpne si pan de Godille.

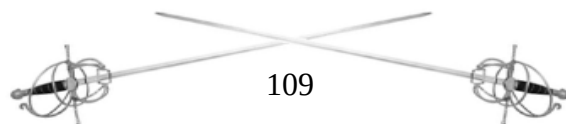
„Ano, přiznávám. Nemohu pochopit, proč si neváží takové příležitosti. Okouzluje krále svým zjevem, král ho miluje, i když možná pouze platonicky, stačilo by pár vstřícných gest, trochu bystrých úsudků a přání, kterými by si vylepšil své postavení. Místo toho dělá vše, aby krále rozzlobil a o přízeň přišel. Ta je opravdu velká, vzhledem k tomu, co všechno mu už prošlo!“

„Pane hrabě, nyní se už začínám ve vašem vyprávění ztrácet i já“ ozve se Pierre, „Také mi uniká, co se nám snažíte naznačit.“

„Drahý příteli, jen se vám snažím rozšířit obzory, abyste se dobře orientoval a neučinil chybu. V pravou chvíli musíte být na správné straně. To znamená být zaháčkovan všude a přitom ne tak pevně, aby se nedalo včas z takového háčku vyvléknout. Musíte však velmi správně odhadnout chvíli, kdy si vyberete správnou stranu. Nechci vás příliš strašit, ale někdy může jít o minuty, někdy může stačit jediné vaše chybné slovo a veškeré naděje jsou pryč. Bojovat o vliv a příležitost je obtížné, ale vzrušující. Daleko více, než útočit proti nabitým mušketám nepřátel.“

„Jak pro koho,“ neodpustí si pan de Godille.

„Jistě, máte pravdu. Nikomu však svoje názory nevnucuji. Je i mnoho takových, kteří jsou nicky a nickami zůstanou vždy. Budou jen stafáží, kolem které se přelíjí dějiny a které mine i naděje na úspěch. Spokojí se s málem, ale na druhé straně to málo jim zajišťuje spokojený život. Jde o jejich volbu a já ji nikomu nevyčítám, nijak ji nezpochybňuji. My ale přece chceme dosáhnout více, jak jsme se o tom tehdy v Anjou bavili. Například, když budete jen oddaným a chrabrým vojákem, vaše kariéra bude postupovat dopředu velmi pomalu. Stačí však jeden vhodný přímluvce a ledy se pohnou okamžitě. Ovšem také jeden nevhodný přímluvce a vy zamrznete ve svém postavení navždy. Nebo se vám přílišná svázanost s nějakou

stranou stane přítěží, ba dokonce osudnou, až se poměry u dvora změní. Přílišné svázání s někým, kdo může přijít o svůj vliv, může i vás připravit o naději“.

„Pane hrabě, na podobné lavírování, vyčkávání či přelétávání já nemám dostatek zkušeností a ani povahu,“ řekne velice vážně de Almare.

„Naprosto s vámi souhlasím, drahý příteli. Proto jsem dalek vás do čehokoli tlačit. Jen jsem vám chtěl trochu vyložit situaci. A teď se můžeme začít zabývat naším problémem,“ ukončí svou přednášku pan de Aboa, s úsměvem lišky podšité se napije vína, složí ruce na prsa se vyzývavě se opře ve svém křesle.

„Nezlobte se, drahý příteli,“ pokusí se s velkým zapřením o co nejvstřícnější tón pan de Godille, „Děkuji vám za objasnění některých okolností, bohužel jsem z vašich slov stejně mnoho nepochopil. Asi na takové věci nemám hlavu. V každém případě mám pocit, že to, co jste nám říkal, s naší věcí vůbec nesouvisí. Tady se jednoznačně jedná o zločin kvůli získání majetku, možná také ruky jedné šlechticny.“

„Jsem téhož názoru. Ale opakuji vám, z takového obyčejného zločinu se lehce může vyklubat politikum. Stačí ho jen správně vysvětlit, přidat pár souvislostí, připojit pár vlivných jmen a kauza je na světě. Když se jí chopí vhodná či naopak nevhodná osoba, která ji třeba s vyzdvižením některých fakt a potlačením jiných přetlumočí králi či pustí na veřejnost, může být oheň na střeše. Vždyť nevinný šlechtic hnije někde v šatlavě, zatímco jiný si užívá jeho majetku. Kdo se dopustil takového bezbožného činu, kdo ho zaštil, kdo ho nařídil?“

„Co říkáte, nic nemění na tom, že jeden podlý šlechtic připravil jiného šlechtice o titul a majetek. A také o jeho nastávající ženu. Co je na tom za výbušnou kauzu?“

„Když ten šlechtic, který se dostal takto hnusným zločinem k majetku, je přívržencem kardinála Richelieua, nebo jsou kardinálovi služebníci jeho komplicové, mohou takový obyčejný zločin vykládat mnozí všelijak. Mohou nařknout kardinála z pošlapávání práv šlechty. Mohou mu podsouvat úmysl odměnit své služebníky i za pomoci takových křivd. Někteří dokáží hodně křičet a být i náležitě přesvědčiví.“

„Nechcete, proboha, snad navrhnout, abysme naši historku předhodili například panu de Cinq-Mars?“ zeptá se pan de Godille a zatváří se hodně nepřátelsky.

„Já nic nenavrhují, milý příteli,“ zavrtí hlavou pan de Aboa, „Já jsem vám jen vysvětlil, jaká polízanice se z obyčejného zločinu může vyklubat, pokud nastane jeho nesprávná interpretace.“

„Souhlasím s Armandem,“ řekne důrazně Pierre, „Rozhodně se o zločinu nesmí dozvědět nevhodné osoby. Už jen kvůli paní hraběnce.“

„V tom přeci nejsme ve sporu, moji drazí mladí přátelé. Já přeci již na začátku říkal o nutnosti zamezit aféře, která by vás, drahý Pierre, výrazně poškodila. O poměrech u dvora, pravda velmi zjednodušeně, jsem vám říkal z jiného důvodu. Abyste si uvědomili další souvislosti.“

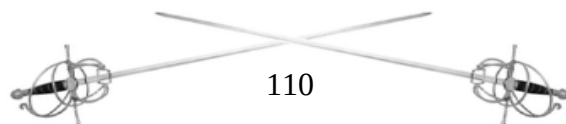
„Co se týká mě,“ řekne velmi vážným hlasem pan de Godille, „nemám o čem přemýšlet. Jsem ve službách kardinála Richelieua a jsem mu vázán svým slovem. Nebudu tedy v žádném případě pomáhat jeho nepřátelům.“

„Ctím váš názor. Ani k ničemu takovému nenabádám,“ odvěti Geoffi pevným hlasem.

„Jsem naprosto stejného názoru jako pan hrabě. Je třeba pomoci nešťastné ženě, nikoli vytvářet nějaké intriky.“

„Vždyť i já považuji nápad našeho milého pana Armanda za správný, tedy seznámit s odhaleným zločinem kardinála. Jen jsem vám chtěl nastínit všechny možnosti a upozornit na možné důsledky. Právě kardinál může uvažovat podobně a považovat vaši snahu za útok na jeho lidi či dokonce na jeho osobu.“

„Právě proto nechci dělat nic za jeho zády,“ podívá se velmi ostře pan de Godille na svého spolustolovníka, „Pokud však se mnou souhlasíte, mohli bysme konečně začít řešit skutečný problém a přestat se zabývat tím, kdo proti komu intrikuje,“ znovu se podívá přísně na svého přítele, „Já jsem svou podstatou voják, v těch vašich dvorních hrách se nevyznám a ani vyznat nechci. Já jen chci pomoci paní hraběnce a dodržet slib, který jsem dal kardinálovi. Považuji vás za přítele, pane hrabě, ale prosím vás,

abyste plně respektoval toto moje rozhodnutí. Pokud nám chcete pomoc, budu velmi rád. Pokud ne, pak vás žádám, abyste o všem, co tady bylo řečeno, pomlčel.“

„Jsem připravený vám pomoci. Souhlasím i s vaším navrženým postupem. Jen se musíme domluvit na formě a zvážit, jaké důsledky bude tento krok mít.“

„Na formě? Jaké důsledky? Pane hrabě, dnes celý večer mluvíte pro mě v hádankách,“ tváří se dost nakvašeně pan de Godille, k dnešní schůzce vůbec nemělo dojít, měl přesvědčit Pierra, aby o celé věci Geoffimu vůbec neříkali.

„Nejde o žádnou hádanku. Pouze musíme velmi zvážit, jak kardinálovi ten příběh podáte. Chcete ho vyhledat, jak jsem pochopil.“

„Ano, chci ho požádat o audienci. Měl bych mu však podle vás něco zatajovat?“

„Nikoli, obsah může být takový, jaký jste řekli mně. Ale důvod, proč jdete za ním, ten se musí náležitě vysvětlit.“

„Důvod? Jsem asi natvrdejší ...“

„Je nutné, aby kardinál pochopil, proč za ním jdete. Snažíte se ho přeci jednak varovat a za druhé jste připraven mu pomoci tuto situaci vyřešit. Vysvětlíte mu, co jste zatím zjistil a přesvědčíte ho, že jste správnou osobou, která dokáže celý problém zvládnout. Respektive dokážeme.“

„Dokážeme? Mám snad mluvit o nás všech?“

„Ano. Klidně mu řekněte pravdu. Požádal jste o pomoc mě i svého přítele pana markýze de Almare. Jsme připraveni vše urovnat, ale potřebujeme jeho tajnou podporu. Se vším, co zjistíme, bude on záhy seznámen. Chápete?“

„Snažím se. Otázkou je, zda mě vůbec bude ochoten vyslechnout,“ upozorní pan de Godille.

„Nejde jen o přijetí. I pokud audience dosáhnete, musíte být velmi obratný. Pokud se vám vaše mise podaří, získáte si jeho důvěru. Z vašich slov by měla vyplynout i loajalita nás dvou. Pokud bude souhlasit s naším návrhem, můžeme se dát do pátrání a přitom budeme mít kryté záda tím nejlepším způsobem, jaký je v dnešní době možný. Tím neříkám, že naše pátrání nebude nebezpečné.“

„Pokusím se v nejbližších dnech, nejlépe zítra, zajistit si slyšení u kardinála a řeknu mu to, na čem jsme se dohodli.“

„Uvědomte si, příteli, pokud nebudete dost obratný, může nám zakázat se tím dál zabývat. Může pověřit někoho ze svých lidí, daleko zkušenějšího, aby se o celou věc postaral,“ upozorní Geoffi.

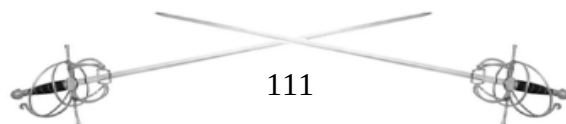
„Máte pravdu, hrome, to by bylo nemilý. Slíbil jsem paní hraběnce pomoc,“ zamyslí se Armand.

„Své slovo v každém případě dodržíte. Záleží ale na vás, zda dostanete svolení pokusit se onen zločin odhalit a vyřešit sám, respektive s naší pomocí. Ale mám-li být upřímný, vaše naděje nejsou zrovna vysoké. Při vší úctě k vám, nejste rozhodně diplomat. Lehce můžete kardinála namíchnout, nemusíte být dostatečně přesvědčivý. On má dost lidí, jejichž schopnosti má prověřené, kterým důvěřuje. Opět, neuražte se, prosím, vaše zkušenosti jsou dost mizivé. Proč by měl kardinál pověřit řešením této kauzy zrovna vás?“

„Máte pravdu, nejsem diplomat jako vy,“ řekne s mírnou ironií v hlase pan de Godille, „Ale jsem zase upřímný.“

„Já vás nechci nijak podceňovat,“ usměje se Geoffi, „Již delší dobu se na mě zlobíte, drahý Armande, já jsem však od začátku na vaší straně. Od začátku se vám pouze snažím naznačit, co všechno se může z tohoto případu vyvinout. Vy jste mluvil s Richelieuem toliko jednou, pokud vím, pravděpodobně úspěšně. Já s ním jednal vícekrát a vždy šlo o velmi obtížný rozhovor. Můžete se dočkat zklamání, já se vám snažím pomoci, abyste byl úspěšný a získal pověření tuto nepěknou kauzu vyřešit. Což by bylo i v našem zájmu, abychom dohlédli, aby nebyly poškozeny zájmy našeho společného přítele pana Pierra.“

„Dobře, budiž, možná jsem trochu nespravedlivejší. Ale jsem opravdu zvyklý mluvit, jak mi zobák narostl. Možná jsme dnešní schůzku opravdu nezačali nejlépe,“ napije se zhluboka Armand, na chvíli se odmlčí, „Já jsem prostě zvyklý všechno říkat a dělat přímo. Nerozumím vašim různým hrám. Ale budu vám věřit. Jste taky šlechtic a jistě neporušíte své slovo, svůj slib, který jste nám dal.“

„Můžete mi věřit,“ usmívá se pan de Aboa, „Cílem mého veškerého vyprávění je brzdit vaše nadšení. Jste oba mladí a nezkušení. Máte bohužel úmysl pomoci paní hraběnce, ale zločin proti ní se neodehrál uprostřed pustiny. Naopak, pravděpodobně za účasti vlivných osob. Některé mohou být do všeho namočení nedopatřením, intrikou hraběnky de Besiere. Sami dobře víte, kdo byl jejím milencem a jak ona dobře sloužila Richelieuovi. Měla úzké vazby na významné státní úředníky. Proto jsem vám vypravoval o boji o moc. Nechtěl jsem vás popudit, pouze varovat, abyste k celé historce nepřistupovali lehkovážně. Jestli je pravdivý celý její příběh, jde o velmi ohavné spiknutí, které někdo zosnoval velmi velkoryse. Zavřít někoho pod falešným jménem do Bastily, to už chce věru odvalu a schopnosti.“

„Asi vám konečně začínám rozumět,“ řekne pan de Almare, „Jsem dalek situaci podceňovat. Chci ji však rozhodně řešit.“

„Považujete mě za nevhodnou osobu, která by měla kardinála vyhledat?“ podívá se teď pátravě Armand na oba své přátele, „Považujete se za vhodnější? Pokud ano, tak mi to na rovinu řekněte. Já si ale věřím. Neumím sice asi tak dobře mluvit jako vy, pane markýzi, nemám ani takové zkušenosti jako vy, pane hrabě, ale hraběnka se obrátila na mě a já jí slíbil pomoc.“

„Máte pravdu, vy jste byl osloven a vy jste svým způsobem zločin odhalil. Možná bychom byli schopni podat kardinálovi vysvětlení vzletnějšími slovy či diplomatičtěji,“ usmívá se pan de Aboa, „Ale rozhodně vám nebudeme upírat zásluhy a ani vás připravovat o příležitost udělat na kardinála dobrý dojem.“

„Souhlasím, přáteli, vy budete nejvhodnější pro oslovení Jeho Eminence,“ přidá se rychle pan de Almare, který cítí velké rozpaky i nespokojenost Armanda.

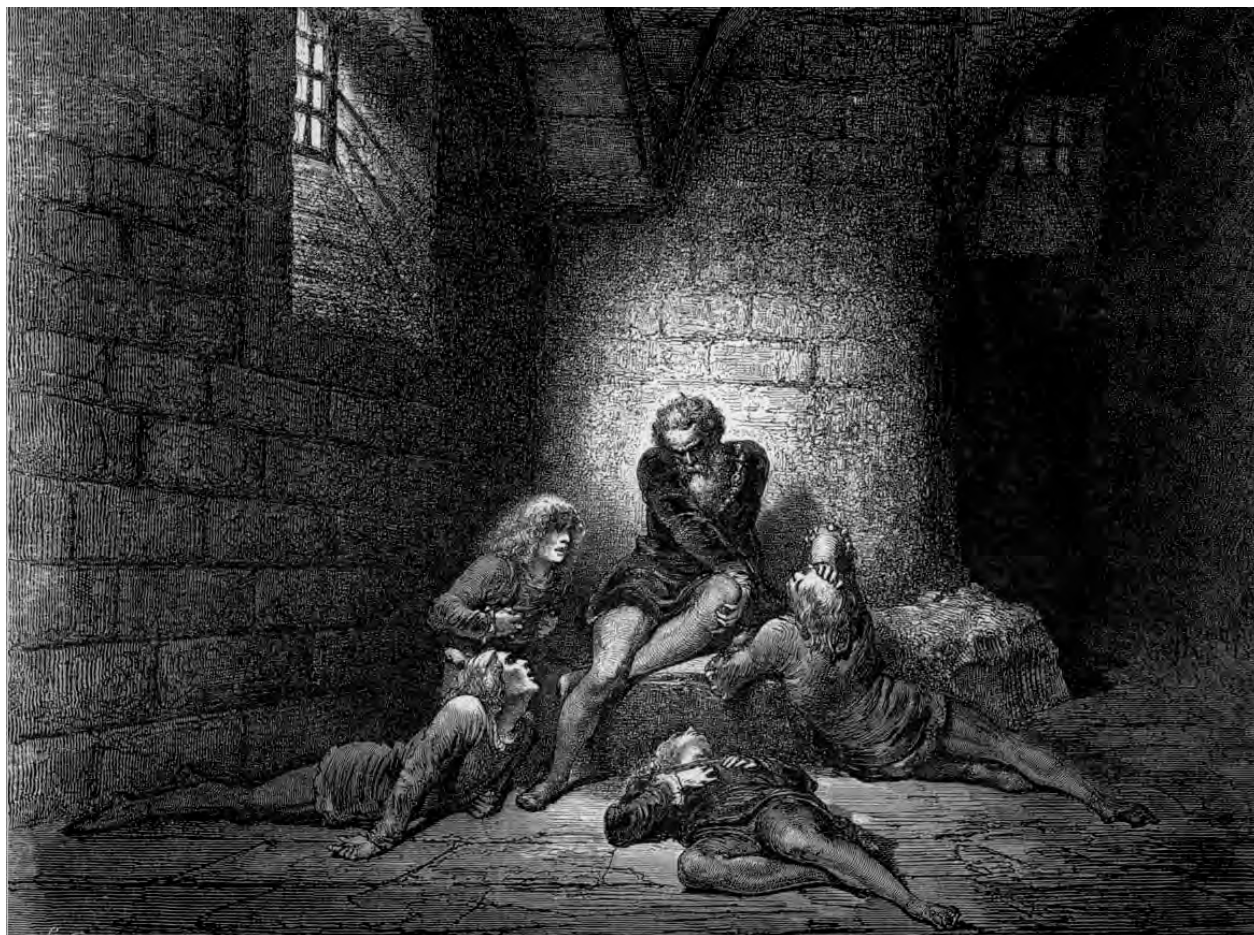
„Děkuji za důvěru,“ odpoví s poněkud kyselým výrazem v obličeji pan de Godille, neboť při svém selském rozumu nevěří v upřímnost předchozích vyjádření.

„Drahý Armande, opravdu jsme nezačali dnešní schůzku dobře. Ale ještě můžeme všechno napravit. Na podstatě jsme domluveni, můžeme se ještě pobavit o detailech, co by bylo vhodné před Jeho Eminencí vyzdvihnout a co naopak ponížit či zcela zamlčet. Aby ve vás získal důvěru a pověřil vás vyřešením této nepěkné kauzy,“ říká vstřícně Geoffi.

„Budiž, vaše rady či připomínky si vyslechnu,“ pokrčí rameny Armand, ale špatná nálada ho očividně neopouští.

„Pánové,“ pozvedne pohár s vínem pan de Aboa, „pojďme si připít, zapomeňme na případné špatné pochopení některých mých vyjádření. Chci vás oba ujistit, jsem vaším přítelem, jsem připravený vám pomoc a podpořit vás. Nejen v této kauze. Pokud jsem mluvil nesrozumitelně, omlouvám se.“

Pozvednou své číše a přituknou si. V Armandovi přesto zůstává hořkost, má se před Geoffim na pozoru. Kdoví čí zájmy on zastupuje. Naopak Geoffi zpytuje své svědomí, neodhadl dobře situaci a hovořil až moc otevřeně a také pro pana de Godille ne zcela srozumitelně. Naštěstí je ale na schůzce přítomen Pierre, který se v jejím pokračování svým taktem postará o urovnání předchozích sporů a především Armand nakonec odchází přeci jen v lepší náladě.

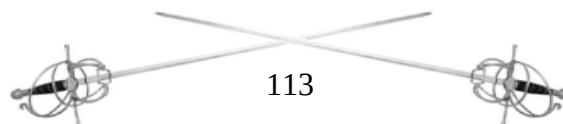

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

HRABĚ A KARDINÁL

Tak jako královský dvůr využívá ke svému životu více míst, jmenovitě královskou rodinou nejméně oblíbený pařížský Louvre, zámek ve Fontainebleau či nejvíce vítanou rezidenci v Saint-Germain-en-Laye, tak i kardinál dlí na více místech. Nyní se rozhodl využívat hájemství rueilského zámku. Jeho garda tak střeží jak Kardinálský palác naproti Louvre, tak i zámek Malmaison v Rueil, kde nyní první ministr Francie polehává v bolestech. Rueil leží směrem na východ od Paříže, odkud je blíže do Saint-Germain než do Paříže.

Hrabě de Godille krátce po svítání vsedne na koně a vyrazí do Rueil. Během cesty má dost času přemýšlet, nejen o odhaleném zločinu hraběnkou de Prieu, ale i nad svým současným životem. Ke své malé radosti začíná čím dál tím více pociťovat nudu. Vždyť vlastně nedělá nic jiného, než absolvuje výcvik, poté občas lekce z protokolů a etikety. Cvičit se ve zbrani ho sice baví, pozorovat cvičení celých jednotek, jejich manévry a výměny stráží již o poznání méně. Stereotyp není opravdu nic pro něj, který miluje dobrodružství, akci, napětí.

Možná má pan de Aboa v něčem pravdu, přemýšlí mladík, zatímco pobízí koně k většímu spěchu. Nemůže si stěžovat, má stálý plat, dostal velkorysý dar od svého chlebodáře. Ale je tato předpokládaná služba tím, po čem touží?

Ano, po celé Evropě se bojuje, desítky šlechticů se vyznamenávají na všech možných i nemožných bojištích a on zatím tady tvrdne při výcviku. Pohybuje se sice v prostředí krásně vyzdobených chodeb a komnat či krásně upravených zahrad, ale jsou to jen neživé objekty. Jak má na sebe upoutat pozornost? Mnoho šlechticů se z bojišť sice vrátí v truhle, místo ověnčeno vavříny, ale takové nutné riziko je ochoten přijmout, pokud by se naskytla vhodná příležitost.

Pak se zase vrátí ke svému současnému problému. Především musí vymyslet, jak se dostat k nemocnému státníkovi. Jak zajistit, aby přijal mocný první ministr obyčejného hraběte, který je sice nyní v jeho službách, ale který pro něj zatím vůbec nic neučinil. Jak svoji žádost o audienci nejlépe navléci?

Do Rueil dorazí dříve, než je třeba a tak se vydá za komořím, který dlí u dveří do komnat kardinála Richelieua. Dostane se k němu bez problémů, strážní ho již znají, cvičí s nimi, stýká se především s jejich veliteli, má plné právo vstupovat do soukromých prostor kardinálské gardy. Hrabě se pak i k obyčejným gardistům chová s respektem jako k vojákům, což si oni uvědomují a cení.

„Nepřipadá v úvahu, abych Jeho Eminenci rušil. Jeho Eminence má mnoho práce a veškeré schůzky musí být dopředu domluvené. Pane hrabě, mohu vás zavést do pořádníku žadatelů o audienci a až na vás vyjde čas, pokud se vás Jeho Eminence vůbec rozhodne přijmout...“ naznačí svoji neoblomnost civilní strážce komnat prvního ministra.

„Mám však pro pana Jeho Eminenci velmi důležitou zprávu!“ pokouší se zvýšit svůj význam Armand.

„Pane,“ usměje se komoří, „kdo ji nemá? Nebo si snad myslíte, že sem někdo přichází poptat se na počasí?“

„Tady však jde o státní zájem.“

Komoří pokrčí rameny a znovu se usměje. Vždyť se zde nic jiného neděje, než se řeší státní zájmy. Hrabě pochopí, takto se audience v dohledné době nedočká. Ne, ač dal své slovo, nepatří do okruhu osob, které mají volnější přístup k prvnímu ministrovi. Odkráčí nakvašeně, aby si začal plnit své povinnosti dnešního dne. Náhle však uvidí, jak po chodbě kráčí zamyšlený muž, kterého vídává velmi často. Osobní lékař Jeho Eminence Chicot.

„Mohu s vámi krátce mluvit?“ osloví ho a představí se.

„Co potřebujete, pane hrabě?“ zvedne zamyšlený doktor zrak, v jeho tváři se zračí jak únava, tak značné starosti.

„Mám k vám jednu možná neobvyklou prosbu, pane,“ škrábe se nervózně Armand za uchem, „Mám pro Jeho Eminenci velmi důležitou zprávu, ale nechťejí mě k němu pustit. Kvůli jeho zdravotnímu stavu,“ zalže.

„Jeho Eminence vás očekává?“

„Ne. Ale jde o naléhavou zprávu, která může mít vliv na jeho bezpečnost. Jsem členem gardy Jeho Eminence, věřte mi, nikdy bych si nedovolil obtěžovat Jeho Eminenci, kdybych si nebyl jistý důležitostí své zprávy.“

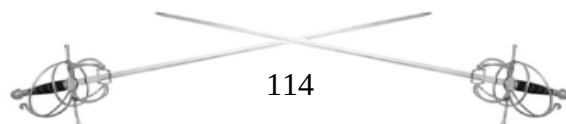
„Oč jde, pane hrabě?“ zeptá se netrpělivě Chicot.

„Promiňte, pane, jistě pochopíte, vám svou zprávu nemohu říci.“

„Co tedy ode mne chcete?“

„Nic víc, než abyste se Jeho Eminence zeptal, až budete kontrolovat jeho stav, zda by nemohl přijmout poručíka své gardy hraběte de Godille,“ dodá svoji zatím spornou hodnotu i titul Armand, aby na doktora zapůsobil. Opravdu se mu asi podaří lékaře zaujmout, neboť ten zvedne zrak a pátravě se na mladíka podívá.

„Dobře, pane hrabě,“ pokývá hlavou, „Uvidím, jaký je stav mého pacienta a pokud se najde vhodná příležitost, pokusím se mu sdělit vaše přání. Nyní mě ale omluvte, už tak mám zpoždění.“

„Jistě, mistře, velice vám děkuji za vaši ochotu a snahu,“ ukloní se zdvořile pan de Godille a nechá lékaře projít. Přesto však spokojen není, když pozoruje odcházejícího zamyšleného doktora. Než dojde do komnat svého pacienta, určitě zapomene na jejich setkání.

Další průběh dne jeho předpokladu dává za pravdu. Zúčastní se výcviku, poté s panem de Seinges pozoruje pořadový výcvik gardy a dostává různé informace. Právě končí, když k němu přistoupil gardista.

„Pane hrabě,“ osloví ho, „mám vás přivést za pobočníkem Jeho Eminence panem Mazarinem.“

„Kdo vás posílá?“ zeptá se pan de Godille.

„Právě pan Mazarin, víte jistě o koho jde.“

„Samozřejmě, prosím, pojděme,“ přikývne Armand. Zná Julese Mararina od vidění, jde o poměrně pohledného muže s bystrým pohledem. Ví i o jeho pověsti výborného diplomata, který se zvláště v poslední době pohybuje v těsné blízkosti Richelieua. Však o něm včera také mluvil hrabě de Aboa jako o favoritovi umírajícího kardinála. Že by doktor Chicot nezapomněl?

Pan de Godille je zaveden do pracovny pobočníka, tajemníka, důvěrníka, favorita či jak nazvat pana Julese Mazarina. Vstoupí, ukloní se a pohlédne na muže za stolem, jež k němu zvedne svůj zrak.

„Pane hrabě, máte prý nějakou naléhavou zprávu pro Jeho Eminenci,“ řekne diplomat odměřeně.

„Ano, pane,“ odvětlí Armand, „Mám důvěrné sdělení o jedné nepěkné záležitosti. Existují obavy, aby tuto věc některé kruhy nezneužily v neprospěch Jeho Eminence.“

„Opravdu? Oč jde?“ stále neprojevuje velký zájem úředník.

„Pane,“ řekne teď velmi vážným hlasem hrabě, „nepochybně patříte k nejbližším pracovníkům Jeho Eminence. Jistě vám Jeho Eminence velmi důvěřuje. Ale bohužel musím trvat na tom, abych svou zprávu mohl předat osobně.“

„Pane hrabě,“ zazní v hlase Mazarina nevole, „Jeho Eminence mě pověřila, abych vás vyslechl. Má jiné neodkladné záležitosti. Snad vám toto mé vysvětlení dostačuje.“

„Bohužel nedostačuje. Pravděpodobně si nyní dělám nepřítele z někoho, kdo bude brzy ještě více mocný a vlivný, ale musím trvat na svém.“

„Prosím?“ zvedne zrak Mazarin, jen s obtížemi skrývá své překvapení.

„Pane, omlouvám se, mým jediným pánem je Jeho Eminence. Té jsem dal své slovo. Věřte mi, s hloupostí bych Jeho Eminenci neobtěžoval. Věřím vám pane, ale přesto musím trvat na svém požadavku. Co jsem přišel sdělit, sdělím toliko Jeho Eminenci.“

„V tom případě se asi nedohodneme, pane hrabě. Nevím, kdy pro vás nastane vhodná příležitost,“ pokrčí rameny diplomat.

„Pane,“ pokusí se ještě jednou o získání audience Armand, „byl bych velmi nerad, kdybyste si můj požadavek vykládal špatně. Již teď cítím, že mi moje tvrdohlavost způsobí v budoucnu asi velké nepříjemnosti. Ale já jsem přísahal Jeho Eminenci a jemu se cítím povinován. Pokud však jste jiného názoru, nedá se opravdu nic dělat. Mám však obavy, aby nedošlo k nepříjemnostem z prodlení.“

„Pane hrabě, vaše vyjádření zní skoro jako výhružka!“

„V žádném případě, pane. Není to tak dávno, co jsem Jeho Eminenci slíbil svoji loajalitu a věrnost a tento slib hodlám dodržet. Vám jsem zatím neslíbil nic. Pokud byste však byl na místě Jeho Eminence, tak věřte, pak bych podobnou informaci taky předal výhradně vám.“

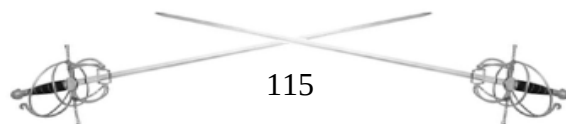
„Jak se zdá, Jeho Eminence vás odhadla velmi dobře,“ konstatuje suše Mazarin.

„Prosím?“

„Když mě dnes Jeho Eminence pověřila tím, abych vás vyslechl, řekla doslova. O slyšení mě žádá pan hrabě de Godille. Jde o mladého a poměrně bystrého šlechtice, který má poněkud zvláštní způsoby, někdy je neomalený a vzdorovitý.“

„Je mi líto, že jsem na vás udělal takový dojem,“ ukloní se značně zklamaný Armand.

„Prosím, můžete jít, pane hrabě,“ naznačí důvěrník kardinála rukou pohyb, kterým svého hosta propouští. Toho se sice tento přezíravý způsob ukončení rozmluvy dotkne, na chvíli přemýšlí, zda by přeci jen neměl něco Mazarinovi naznačit, pak však jen vzteky zaskřípe zuby a odejde.

Následné hodiny je velmi záдумčivý, jeho většinou dobrá nálada je na bodu mrazu. Má však za úkol pozorovat další výcvik gardy a plnění jejich povinností, proto se ke své malé radosti musí nudit dál. Na druhé straně mu však dostatek času dává příležitost vymýšlet další způsoby, jak se dostat k Jeho Eminenci, bohužel žádný není smysluplný. Tím se jeho rozladění jen zvyšuje.

„Pane hrabě, mám pro vás zase vzkaz,“ přijde těsně před koncem své služby stejný gardista.

„Zase od pana Mazarina?“ zeptá se jistou jízlivostí Armand, až se posel zarazí.

„Ano, pane hrabě. Máte za ním přijít.“

„Děkuji za vyřízení vzkazu.“

Tentokrát však pan de Godille není odveden do kanceláře, ale musí velmi dlouhou dobu čekat v jejím předpokojí. Asi si s ním vycházející hvězda francouzské diplomacie takto vyřizuje účty, napadne ho. Pomyslí na slova hraběte de Aboa, kdy jediné nevhodné slovo může výrazně zmrazit kariéru ne-li ji zcela zničit. Jenže ve svém mládí cítí spíše zlost, než obavu o svůj další osud. Čím déle čeká, tím více s ním hořkost cloumá. Sám sebe ale přesvědčuje o nutnosti zůstat nad věcí, až se zase pobočník Jeho Eminence objeví, musí se držet a nedat najevo své pocity.

Venku už své panství dávno nastolila tma a pan de Godille stále jen čeká. Jestli mě tu nechá do rána, tak mu rovnou useknu hlavu, až se ten mizera zase objeví, říká si a při té představě se v duchu rozesměje. To by byl úvod kariéry, useknout hlavu důvěrníkovi Jeho Eminence, protože ho nechal čekat. To by bylo doporučení pro další službu!

„Pane hrabě, prosím,“ ozve se z druhé strany chodby, než kam v tu chvíli soustředil svůj zrak. Otočí hlavu a v dálce spatří postavu Mazarina. Ten v podpaží drží nějaká lejstra. Jeho výraz vykazuje únavu, ale z jeho očí stále sálá duševní síla. Podle všeho není ani nepřátelsky naladěn.

„Ano, pane?“

„Prosím, pane hrabě, pojd'te za mnou.“

Armand ho následuje beze slov. Projdou několika místnostmi a vstoupí do ložnice, kde na lůžku leží kardinál. Mladíka okamžitě do nosu udeří hrozný zápach, který se všude šíří, vonné esence ho nedokáží překonat, snad jen zmírnit, jejich intenzivní rozprášení po místnosti činí vzduch ještě dusnějším. Tak je to asi pravda, chudák Richelieu asi opravdu hnije za živa, napadne pana de Godille, ale sťeží se dát cokoli najevo. Což ho stojí velké ovládání, přeci jen se v ložnici dýchá špatně.

„Pane hrabě, pojd'te blíž,“ ozve se z přítmi postele s nebesy.

„Vaše Eminence, omlouvám se,“ udělá několik kroků k lůžku Armand a ve stínu matně spatří propadlé tváře prvního ministra. Tělo vyčnívající z pokrývky je pohublé, ale ty oči, v nich je stále výraz bystrosti. Jako by duch Richelieua patřil jinému tělu, napadne žadatele o audienci.

„Pane hrabě,“ říká stále pevným hlasem kardinál, „Co je tak závažného, abyste nemohl mluvit před panem Giuliem, kterého jsem vyslechnutím vaší osoby pověřil?“ zeptá se hodně přísně.

„Vaše Eminence,“ pochopí výtku pan de Godille, lehce se zachvěje, možná si sám kope svou neústupností hrob, „Omlouvám se, Vaše Eminence. Chtěl jsem o svém zjištění zpravit toliko Vaši Eminenci. Bohužel jsem u Vaší Eminence vzbudil nevoli a ještě asi získal velmi mocného nepřítele. Ani jedno však nebylo mým záměrem,“ tváří se nešťastně.

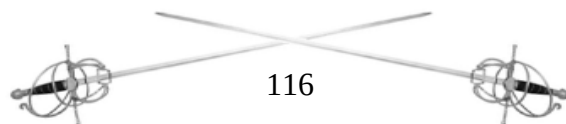
„Nepřítele? Nevím, pane hrabě, koho považujete za svého nepřítele. Pan Giulio naopak velmi ocenil vaši neústupnost a věrnost.“

„Opravdu?“ podívá se Armand překvapeně na favorita kardinála, který se jen zlehka usmívá.

„Mluvte, pane hrabě, čas je pro mě velmi drahý!“ rozkáže Richelieu úsečně.

„Vaše Eminence, vyhledala mě paní hraběnka de Prieu, manželka současného hraběte de Prieu. Vyslechla totiž náhodou jeho rozhovor s jedním podezřelým individuem a z toho vyplynulo mnoho závažných zločinů. Skutečný hrabě de Prieu, původní snoubenec současné hraběnky, byl údajně zavražděn neznámými lidmi asi před dvěma roky. Jak paní hraběnka zjistila, vše si objednal jeho bratranec a její současný manžel. Získal tím majetek i následně i její ruku.“

„Pane hrabě, pokud hovoří paní hraběnka pravdu, jde nepochybně o odporný zločin. Bohužel podobné bezbožnosti jsou někteří pro majetek ochotni spáchat. A bohužel nejsou řídké. Proč však s tímto

přicházíte za mnou osobně?“ zeptá se Richelieu, jeho výraz i tón hlasu se nemění, ale pravděpodobně je sdělením zklamaný.

„Vaše Eminence, to není vše. Aby dosáhl svého, spojil se ten podvodník a vrah s dalšími osobami, které mu jeho zločin pomohli uskutečnit. Ten bratranec skutečného hraběte, jehož titul a majetek zdědil, se zavázal platit svým společníkům peníze. Jenže ti mu nedůvěřovali a pojistili se. Předhodili jinou mrtvolu, kterou prohlásili za tělo nebohého hraběte a jeho samotného nechali vyměnit za jiného vězně a pod cizím jménem zavřít do vězení. Jak se zdá, je ten muž stále ve vězení. A právě proto mě hraběnka de Prieu požádala o pomoc.“

„Pročež vy, jako můj služebník, si jdete pro radu za mnou. Závažnost vámi popisovaného zločinu je sice velká, pokud se odehrál jak říkáte, ale nikterak neohrožuje mé zájmy, jak jste naznačoval.“

„Vaše Eminence, mám bohužel jiný pohled na celý případ. Tím spojencem podvodného hraběte de Prieu byla hraběnka de Bestiere a skutečný hrabě de Prieu má být údajně držen v Bastile, kde se většinou nacházejí spíše prominenti. Mám obavy ...“, odmlčí se pan de Godille.

„Pane hrabě! Podle vás hraběnka de Bestiere nechala někoho zavřít v Bastile? Pane hrabě, vy fantazírujete!“

„Vaše Eminence, bohužel mám pravděpodobně pravdu. Můj přítel markýz de Almare zjistil, že jeho matka, hraběnka de Bestiere, skutečně dostávala podivné pravidelné platby od současného hraběte de Prieu a jejich počátek se shoduje s dobou, kdy byl údajně zavražděn skutečný hrabě de Prieu. Pravděpodobně někdo připravil opravdu hodně odvážný zločin.“

„Máte nějaké další indicie podporující vaše tvrzení?“

„Vaše Eminence, omlouvám se za obtěžování Vaší Eminence s obyčejným majetkovým zločinem. Měl jsem však obavy, aby někdo nevhodným výkladem tuto kauzu nezneužil.“

„Vysvětlíte svá slova, pane hrabě,“ podíval se kardinál tvrdě na nositele špatných zpráv.

„Vaše Eminence, někdo by mohl celou věc vykládat tak, že lidé Vaší Eminence, možná i na rozkaz Vaší Eminence, spáchali tento zločin. Pokud se opravdu ocitl hrabě de Prieu pod cizím jménem v Bastile, kde jsou zavření jiní významní muži, kteří se provinili proti státu, mohlo by toto nevhodnou interpretaci podporovat.“

„Pane hrabě, právě jste vyslovil velmi závažná obvinění,“ nadzvedne se na loktech na lůžku Richelieu.

„Vaše Eminence, jsem si závažnosti svých slov vědom. Jelikož paní hraběnka de Besiere byla v minulosti oddanou služebnicí Vaší Eminence, nebylo by takové spojení až tak nepředstavitelné. Navíc jsem přesvědčen, že nemohla svého záměru dosáhnout sama, ale do zločinu museli být zasvěceni i další lidé. Vzhledem k tomu, kdo je hraběnka de Bestiere, mám obavy, že jí v tom pomáhali lidé, kteří mají nebo měli tu čest pracovat pro Vaší Eminenci,“ říká pan de Godille klidným hlasem, jako by hovořil o počasí, přitom se tváří zcela bezelstně.

„Pane hrabě, vy obviňujete Jeho Eminenci, prvního ministra Francie? Podle vašich obvinění nechává Jeho Eminence předstírat vraždy a zavírat šlechtice do vězení? Aby se jeho služebníci zmocnili majetku toho nešťastníka?“ ozve se teď konsternovaný Mazarin, doposud pouze naslouchající.

„Myslíte si, pane, že by se to takto onen spáchaný zločin nedal vykládat?“ otočí zrak pan de Godille na pobočníka kardinála.

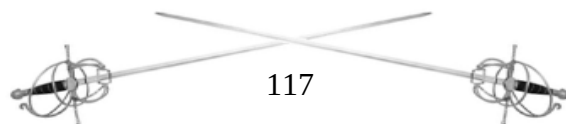
„Pokud by ovšem vaše tvrzení bylo pravdivé, což není vůbec jisté ...“

„Pravdivost tvrzení paní hraběnky bude nutné ověřit.“

„Pane hrabě,“ ozve se znovu z pokryvek, hlas však zní živěji, „vy si dovoluujete spojovat moji osobu s takovým zločinem?“

„Vaše Eminence, já si myslím, že někteří vaši bývalí nebo i současní služebníci jednali bez vědomí Vaší Eminence. Mohli také nějakým způsobem zneužít důvěry Vaší Eminence. Nevěřím, že by Vaše Eminence něco takového nařídila, protože ...“, zarazí se Armand, neboť si uvědomí, že slovo protože už říkat neměl.

„Dokončete svou větu, pane hrabě!“

„Vaše Eminence, zde nešlo o žádný státní zájem. Dovedl bych si představit internování zrádce či nepřítele ve státním zájmu. Ale zde jde dle zjištěných indicií paní hraběnkou pouze o podvodné nabytí majetku a vlastně i snoubenky skutečného hraběte de Prieu.“

„Pane hrabě, vaše slova jsou velmi odvážná. Vaše upřímnost je až otřesná,“ řekne stále stejnou intonací hlasu Richelieu, ani z jeho výrazu nelze usoudit, jak se na předloženou historku dívá, ani co soudí o jejím vykladateli, „Co říkáte slovům pana hraběte? Taky je považujete za velmi odvážné, pane Giulio?“

„Ano, Vaše Eminence,“ přitaká Mazarin, „Dovolím si však vznést své pochybnosti. Mohu připustit snahu se pokusit vraždou či jiným zločinem dostat k majetku. Ale nechal umístit někoho do Bastily, pod cizím jménem, pohodit cizí mrtvolu, aby někoho jiného mohli vydírat ... Vaše Eminence, taková konspirace se mi zdá opravdu příliš.“

„Máte pravdu, pane,“ řekne rychle pan de Godille, „Také mi takový zločin připadá přímo šílený. Ale paní hraběnka de Besiere pravděpodobně spáchala i jiné zločiny, o kterých ovšem nemám bez svolení Jeho Eminence právo mluvit.“

„Hraběnka de Bestiere spáchala další zločiny?“ nestačí se divit Mazarin.

„Pane hrabě,“ ozve se znovu z přítmi lůžka, dnešní audience je opravdu hodně netradiční a porušuje mnoho zásad protokolu, „chcete mi ještě něco sdělit?“

„Vaše Eminence, nevím, nakolik jsou tvrzení paní hraběnký pravdivá, mohla se i přeslechnout, něco i špatně pochopit. Bohužel jsem přesvědčen o jejich závažnosti. Paní hraběnka de Prieu nedokáže žít dlouho vedle muže, o kterém se dozvěděla tyto hrozné věci. Mám obavu, aby se při vypuknutí aféry nepokusili nepřátelé Vaší Eminence této situace zneužít. Proto jsem považoval za nutné svoje zjištění sdělit Vaší Eminenci urychleně a osobně.“

„Počínal jste si správně, pane hrabě. Tím vaše sdělení končí?“

„Vaše Eminence, nevím, zda mohu ještě něco říci, něco navrhnout,“ tváří se rozpačitě mladík.

„Mluvte, pane hrabě.“

„Chtěl bych požádat o svolení Vaší Eminenci, abych se mohl pokusit zjistit podrobnosti, ověřit některá fakta, zajistit důkazy, aby mohla Vaše Eminence v celé kauze rozhodnout.“

„Pane hrabě, váš návrh je velmi smělý, vzhledem k vašim malým zkušenostem. Kdo v tuto chvíli o vašich tvrzeních ví?“

„Já, paní hraběnka de Prieu, markýz de Almare a hrabě de Aboa.“

„Vaši dva přátelé jsou také zasvěcení?“ přímo na sobě cítí Armand upřený pohled z lůžka.

„Ano, Vaše Eminence, včera jsem s nimi o tom mluvil. Požádal jsem je o radu a případně o spolupráci, pokud získám svolení od Vaší Eminence v této záležitosti dále pátrat.“

„Pane hrabě, pokud jsou vaše podezření oprávněná, jde o velmi závažný zločin. Jste si jistý svou schopností se tak závažného úkolu ujmout? Jste velmi mladý a zkušeností také mnoho nemáte.“

„Vaše Eminence má bohužel pravdu, jako vždy. Proč však zasvěcovat další osoby? Mohu Vaší Eminenci zaručit naprostou diskrétnost. Učiním vše, aby se nic nedostalo na veřejnost. Ale chápu obavy Vaše Eminence. Opravdu nemám mnoho zkušeností. Vaše Eminence musí rozhodnout,“ pokorně se ukloní pan de de Godille.

„Jak byste chtěl postupovat, pane hrabě?“

„Vaše Eminence, pokusím se nenápadně zjistit, kdo za zločinem vězí. Pokud budu úspěšný, má Vaše Eminence dost prostředků, jak nechat nenápadně propustit nepravého vězně a zajistit si tím jeho mlčení a vděčnost. Stejně potrestat případné viníky tak, aby nebyl vzbuzen žádný rozruch. Prostě bych se pokusil být nápomocný nápravě jedné staré křivdy v naprosté diskrétnosti.“

„Na takovou hru se cítíte, pane hrabě?“ zeptá se Richelieu a mladík v jeho hlase vycítí určitý posměch, což ho zamrzí.

„Vaše Eminence, promiňte mojí smělost. Vaše Eminence má nepochybně pravdu, určitě nemám zkušenosti, ve své schopnosti však věřím. Nechci žádné osobní výhody, pouze pomoci jedné nešťastné

ženě a snad dobře posloužit i Vaší Eminenci, které jsem nyní oddaným služebníkem,“ říká pan de Godille co možná nejvíc pokorně, ale v jeho hlasu nechybí nástin sebevědomí.

„Vaše Eminence, mohu něco poznamenat?“ ozve se teď Mazarin.

„Jistě, pane Giulio.“

„Pokud jsou podezření pana hraběte správná, jde nepochybně o odporný zločin. Je nutné podezření prošetřit a případně zajistit nápravu spáchaných křivd. Naprosto souhlasím s panem hrabětem, není vůbec ve státním zájmu, aby se cokoli dostalo na veřejnost.“

„Jsem stejného názoru,“ přitaká Richelieu.

„Vaše Eminence, pokud s tím bude Vaše Eminence souhlasit, osobně se ujmu tohoto případu a pokusím se ho vyřešit ke spokojenosti Vaší Eminence.“

„Přijímám vaši nabídku, pane Giulio. Pane hrabě, vážím si vaší oddanosti a určitě si budu pamatovat, jak jste se dnes zachoval.“

„Děkuji, Vaše Eminence,“ odvěti pan de Godille, nedokáže ve svém hlase zastřít zklamání, jak byl takto elegantně vyšachován z celé záležitosti.

„Mám ještě jednu prosbu, Vaše Eminence,“ řekne rychle Mazarin.

„Prosím, mluvte, pane Giulio.“

„Chtěl bych požádat Vaši Eminenci, abych směl využít služeb zde přítomného pana hraběte. Je sice mladý a postrádá zkušenosti, ale svým postojem a svými úsudky na mě udělal velmi dobrý dojem. Jeho argumentaci považuji za správnou. Možná někdy mluví méně diplomaticky, než by se slušelo, což však v této kauze nepovažuji za nedostatek.“

Armand vyvalí oči, takový obrat vůbec nečekal.

„Souhlasím, pane Giulio. Pan hrabě vás s mým svolením seznámí s celým příběhem hraběnky de Besiere a jejího syna markýze de Almare.“

„Vaše Eminence, děkuji za důvěru Vaší Eminence,“ poklekne pan de Godille před lůžkem kardinála a jeho spontánní jednání, i tak zřetelná změna v jeho hlase, vyvolá úsměv na tváři Mazarina.

„Pane hrabě,“ pokyne Richelieu rukou.

Oba muži v tichosti opustí ložnici prvního ministra.

„Velice vám děkuji, pane,“ řekne Armand ještě než se dovřou dveře.

„Není zač,“ usměje se Jules, „Pojďme teď do mé pracovny, musíte mi říci pár podrobností.“

„Jistě, pane, jistě ... vlastně ani nevím, jak vás mám oslovovat a titulovat.“

„Říkejte mi prostě pane,“ usměje se favorit kardinála nad otevřeností, pro něj za léta diplomatických služeb nezvyklou, pak se zamyslí a v dobrém rozmaru s potutelným úsměvem dodá, „Když mi budou Bůh a papež příznivě nakloněni, možná mi budete také moci říkat Vaše Eminence.“

„Ach ano, slyšel jsem, vaše jmenování kardinálem je na dobré cestě,“ odvěti hrabě.

„Opravdu?“ rozesměje se srdečně Mazarin, až okolojdoucí komorník zvedne překvapeně hlavu, „Máte snad zprávy z Říma, o kterých já doposud nevím?“

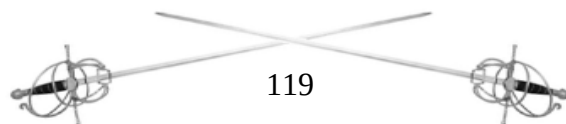
„To ne, pane,“ trochu se zarazí Armand, „Ale máte nejlepšího přímlovce, jakého jste si mohl přát, pana kardinála de Richelieu.“

„Skvělá odpověď, skvělá odpověď,“ nepřestává se smát kandidát na červený klobouk, „Pane hrabě, líbíte se mi čím dál tím víc!“

Mazarin ve velmi dobrém rozmaru dovede svého hosta do své kanceláře. Musí si přiznat, hrabě, naprosto postrádající dvořanskou mluvu, ho rozptýlil a pobavil, uvolnilo se jeho napětí dané starostmi, o kterých mladík nemá ani tušení. I proto bez oficialit nalije Armandovi víno, sám si vezme také pohár a pozvedne ho.

„Prosím, napijte se, milý pane hrabě, uvidíme, zda vám bude chutnat. Je italské, z mé vlasti, byť se své rodné kořeny tady snažím moc nezdůrazňovat.“

„Velice vám děkuji za vaši přízeň, pane,“ ukloní se lehce pan de Godille a přijme nabízenou židli i číši.

„Prosím, vyprávějte mi, co víte o příběhu hraběnky de Besiere a také přesně, co jste zjistil od hraběnky de Prieu. Se všemi podrobnostmi, ale přitom co možná nejstručněji. I já jsem unaven a mám mnoho práce, kterou musím ještě dnes v noci udělat.“

„Pokusím se být stručný a přitom vystihnout všechny podrobnosti,“ přikývne důležitě Armand, což opět vyvolá cukání koutků úst diplomata. Nic už neříká, pouze naslouchá toku řeči. Mladík velmi přesně popíše, co se stalo v záležitosti markýze de Almare, připomene zjištěné či předpokládané zločiny hraběnky de Bestiere a znovu zopakuje celý příběh hraběnky de Prieu. Neopomene ani na svůj plán se sluhou a služebnou, což mu vynese překvapený výraz v obličeji Mazarina. Jen o výši kompenzace, kterou získal, se nezmíní. Proč by měl kde kdo vědět, jaký královský dar obdržel.

„Musím vyjádřit své velké překvapení,“ přizná diplomat, „Dokonce hned dvakrát. Jednak nad krutostí vámi sděleného příběhu a jednak i nad vašim zajímavým postupem, zvláště váš nápad s vaším sluhou mě zaujal.“

„Zdá se vám směšný?“ podívá se pan de Godille zkoumavě.

„Ó nikoli, pane hrabě, naopak, vymyslel jste vše báječně. Máte vytvořený systém předávání zpráv paní hraběnce. Nastrojil jste svoji věc znamenitě, milý hrabě.“

„Jsem velice rád, pane, že se už na mě nezlobíte. Víte, v poledne, měl jsem pak celý den zkaženou náladu, protože jsem si myslel ...“

„Tak vy jste měl zkaženou náladu, pane hrabě? Tak já jsem vám zkazil náladu?“ rozesměje se srdečně Jules, „Něco takového mi už dlouho nikdo neřekl.“

„Jsem směšný, pane?“ zachmuří se Armand.

„Ó, nikoli,“ pokusí se ztlumit smích diplomat, „Pane hrabě, já už se mnoho let pohybuji v kruzích, kde se každý den přetvařujeme, kde každé slovo má svůj význam. Kde se mluví v náznacích, kde když někomu říkáte milý a drahý, myslíte na to, jak mu co nejlépe zakroutit krkem. Ale rozhovor s vámi mě pobavil a potěšil. Ne, nejste rozhodně směšný, naopak jste zábavný a upřímný, to je velký rozdíl, pane hrabě.“

„Nabyl jsem dojmu, že právě má neschopnost umět se správně vyjádřit vás nejvíce pobavila, že jsem se choval směšně.“

„V žádném případě, milý hrabě. A když jsem teď řekl milý, myslím svá slova vážně,“ změní náhle tón i vizáž obličeje Mazarin, zná popudlivost šlechty, „Rozhovor s vámi mi přinesl uvolnění. Vaše upřímnost a přímé vyjadřování mi skutečně přišlo směšné, ovšem nejde o vaši chybu, ale naopak o moji vlastní deformaci z mé každodenní činnosti. Prostě už jsem si odvykl, aby mi někdo řekl přímo, co si myslí. Většinou se musím jen domýšlet, co mi mělo být sděleno. Navíc,“ dodá a významně se na svého společníka podívá, „je dobré vědět o mladém šlechtici v tomto paláci, který je natolik loajální k Jeho Eminenci, že raději riskuje i svoji kariéru, než by se této loajálnosti zřekl.“

„Děkuji za vaše slova, pokusím se také proniknout do taje této vaší mluvy.“

„Zůstaňte raději svůj, pane hrabě,“ opět zacuká kolem koutků úst Mazarinovi, „Raději mi řekněte, co nyní chcete dělat. Máte už jistě svoji strategii pátrání.“

„Ted' se budu muset vrátit do Paříže, což vzhledem k pokročilému času bude náročné,“ pohlédne na tmou venku Armand.

„Pochopitelně. Dobře, pane hrabě, začněte pátrání a o všech krocích mě informujte. Ale buďte opatrný.“

„Vynasnažím se, pane. Pozitří vás požádám o slyšení a řeknu vám, co jsem zjistil.“

„Budu se těšit. Dobře se mi s vámi hovořilo. Ale jak vidíte, jsem otrokem zde přítomných listin. Ovšem pokud byste mi byl ochoten pomoci, nebudu se bránit. Musím připravit podklady pro jednání s našimi partnery ve Vestfálsku.“

„V tom bych vám asi nepomohl,“ usměje se teď pan de Godille, „Bojím se, pane, kdybych podklady pro diplomatická jednání připravoval já, do týdne by na naše království zaútočily všechny země Evropy.“

„V tom případě listiny raději připravím sám,“ rozesměje se znovu Mazarin, pak na odcházejícího poručíka šibalsky mrkne a dodá, „Až budu potřebovat nějakou zemi vyprovokovat, abychom jim mohli vyhlásit válku, alespoň vím, na koho se mám obrátit.“

PŘÍPRAVA STRATEGIE PÁTRÁNÍ

Hrabě de Godille dorazí domů v pozdní noční hodinu. Najde zde již značně nervózního sluhu Tissota, který má o svého pána strach. Všechny ty tajné schůzky, různé náznaky, kdoví, zda se mu něco nestalo. I když si z něj někdy tropí žerty, ve své podstatě je dobrý pán, slušně platí a nechová se vlastně zase tak zle. Byla by škoda ho ztratit. Proto jen stěží skrývá radost, když ho uvidí.

„Maurici,“ je potěšen hrabě projevenou náklonností, „Mám pro tebe několik úkolů a potřebuju, abys je zvládnul. Ale jsem hrozně unavený a brzo ráno, vlastně za pár hodin, se zase musím vrátet do Rueil. Takže mě bedlivě poslouchej.“

„Ano, pane, spolehněte se.“

„Za prvé. Ráno chci vzbudit před šestou, něco mi připrav na snídani. Za další, kdy se uvidíš s Nicolet?“

„Asi zítra, nejpозději pozítří ráno.“

„Až se s ní uvidíš, tak jí řekni, ať vyřídí své paní, že jsme na její záležitosti začali pracovat. Ať je v naprostém klidu. Pamatuješ si, co máš vyřídit?“

„Není to zas tak těžké.“

„Opravdu není. Dále zajdeš za osobním sluhou markýze de Almareho, znáš ho, ne?“

„Jistě, Auguste.“

„Přesně tak. Domluvíš mi schůzku s jeho pánem, zítra večer se musíme setkat. Ale až po desáté hodině, dříve se do Paříže nedostanu. Požádej ho, aby se pokusil dohodnout schůzku, na které budu já, pan markýz a hrabě de Aboa. Je ti to jasný?“

„Ano, Excellence. Zařídí schůzku po desáté hodině večer a dát vám vědět.“

„Přijedu sem a ty mi řekneš, kam a kdy se mám dostavit.“

„Nemáte hlad, Excellence? Jedl pan hrabě vůbec?“

„Nic moc. Ale jsem hodně unavený, zaříd', abych měl na ráno přichystaný nějaký pečivo a taky bych si dal opečený kuřátko.“

„Jak si přejete, Excellence Mohu pro pana hraběte ještě něco udělat?“

„Ne, akorát vyříd' všechno tak jak máš.“

„Přeji dobrou noc, tedy spíše její zbytek, Excellence,“ ukloní se Tissot, pomůže hraběti se svlékáním a pak si jde také na chvíli natáhnout.

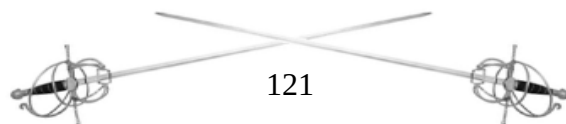
Povinnosti následného dne panu de Godille ubíhají stejně pomalu a stejně nudně jako vždy. Ale tentokrát má novou náplň, celý den vymýšlí a zase zavrhuje plány, jak postupovat v pátrání po zločinu, který byl pravděpodobně spáchán na hraběti de Prieu. Některé nápady jsou skutečně fantasmagorické, jiné mají reálný základ. Nakonec se domluví na dočasném přerušení svých povinností, jen naznačí nutnost se zabývat jinou záležitostí. Pan de Seinges se na nic neptá a slíbí vše vyřídit.

Do svého domu dorazí asi kolem půl deváté večer. Unavený, ale plný nápadů a sršící energií. Najednou se cítí strašně důležitý, má úkol, který považuje div ne za poslání. Nesmí zklamat, možná jde o příležitost, o které přede dvěma dny mluvil pan de Aboa.

„Vítejte, Excellence, vše je zařízeno,“ hlásí mu hned ve dveřích Tissot.

„Co je zařízený?. Začni pěkně po pořádku.“

„Mluvil jsem po ránu na tržišti s Nicolet a vyřídil jsem váš vzkaz. Pak jsem zašel do paláce pana markýze de Almare, ten mě dokonce vyslechl osobně, je stejně milý jako jeho sluha. Odpoledne přišel

Auguste a sdělil mi, že dnes v půl jedenácté večer se setkáte v paláci pana markýze de Almare i s panem hrabětem de Aboa. Tak jaký jsem, pane?“

„Nepostradatelný, úchvatný, skvělý, Maurici,“ má očividně dobrou náladu Armand.

„Máte ještě nějaké rozkazy, Excellence?“ usmívá se i sluha, i on jako by rostl.

„Ne, pomůžeš mi akorát se převlíknout do nějakých lepších šatů a pak vyrazím na návštěvu k panu markýzi.“

Tentokrát se pan de Aboa a pan de Godille srazí přímo před palácem jejich přítele, kde mají večerní dýchánek. Vymění si jen významné pohledy, ale Geoffi z tváře svého přítele vyčte spokojenost. Což je dobré znamení. Kromě pár frází, jež si vymění s hostitelem, nikdo nic neříká, dokud nejsou zcela sami a na chodbě nehlídá oddaný sluha Auguste.

„Podle vašeho výrazu si můžeme připít na úspěch vaší mise,“ pozvedne pohár pan de Aboa.

„Ve svý podstatě ano,“ učiní to samé Armand, přituknou si a on spustí. Poměrně věrně vyličí, jak se obtížně dostával k Richelieuovi, jak se bavil s Mazarinem a na čem se s ním dokonce dohodl.

„Vy jste skutečně dítě štěstěny,“ vrtí hlavou Geoffi, když jeho přítel skončí, „Vás Bůh skutečně miluje, příteli. Díky své drzosti a neomalenosti zaujmete Richelieu a jeho pobočníka.“

„Vy si myslíte, že jsem drzý a neomalený?“ zvažní pan de Godille.

„A nejste? Copak se takto mluví a jedná s tak urozenými či tak vysoce postavenými muži? Máte asi štěstí, omlouvají vaše chování vašim mládím a nezkušeností, ale stejně bych vám doporučoval, abyste si dával pozor. Znáte pořekadlo o džbánu a uchu?“

„Znám, ale nezdálo se mi, že bych se dopustil něčeho ...“

„Dobře, nebudu se s vámi přit. Jen jsem vám chtěl naznačit, co jednou projde, podruhé už nemusí a mocní lidé mívají svoje vrtochy. Někdy se jim líbí, když je někdo trochu přidrhlý, ale kdyby takové jednání mělo mít delšího trvání, můžete u nich vzbudit nevoli a antipatie. Ale nechci vám dávat kázání, raději se musíme zamyslet, jak postupovat dál.“

„Máte pravdu. Celý dnešní den jsem přemýšlel, jak postupovat. Mám už svůj plán,“ sdělí vítězoslavně pan de Godille a hrdost je patrná jak v jeho hlase, tak v jeho postoji.

„Máme ve vašem scénáři taky alespoň malou roličku?“ zeptá se pobaveně de Aboa, ale jeho přítel jemnou ironickou narážku nepostřehne či postřehnou nechce.

„Samozřejmě, dokonce velké role,“ odvěti mladý stratég důležitě.

„Tak nás nenapínejte a seznáme nás se svou taktikou.“

„Musíme začít pátrat ve více směrech. Ale nejdůležitější je, dostat se do Bastily a tam navštívit muže, který by mohl být domnělým hrabětem de Prieu. Setkání s ním považuji za klíčové. Musíme zjistit, zda tam skutečně je. Také se mohla paní hraběnka zmýlit. Máme všeho všudy jen náznaky a taky jedno jméno, nějaký Matyáš ze Sardannu, nebo tak nějak, což jak sami uznáte, není mnoho.“

„Opravdu mnoho nevíme. Jak chcete proniknout do Bastily? Přímý útok asi nebude právě nejideálnějším řešením.“

„Tak nad tím jsem si lámal hlavu celý dopoledne,“ přizná se pan de Godille, „Nejprve jsem chtěl požádat pana Mazarina, aby tam nechal udělat inspekci, ale takový postup by mohl vyvolat zbytečný rozruch, proto jsem ho následně zavrhl.“

„Jistě máte jiný nápad.“

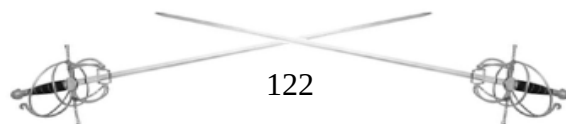
„Samozřejmě. Podle mě je výborný, ale budu potřebovat spolupráci našeho přítele pana markýze de Almare.“

„Já mám proniknout do Bastily?“ podiví se jmenovaný.

„No, vy vlastně ne, ale Otec Paul.“

„Jak? Tomu už vůbec nerozumím.“

„No, prostě se stanete na čas Otcem Paulem. Znovu se na chvíli stanete knězem. Požádám pana Mazarina, aby pro vás zajistil propustku do věznice, respektive pro Otce Paula, který půjde duchovně utěšit vězně, podívat se, jestli nějak nestrádají. Pan Mazarin určitě přijde na nějakou záminku, proč vás tam poslat.“

„Mám se zase stát knězem?“

„Jen pro daný okamžik. Budete mít za úkol promluvit s některými vězni, zda nestrádají po duchovní stránce. Budete mít právo nahlédnout do seznamů a náhodně si vybrat. Vyberete si tři vězně, pokud tam bude, tak taky toho tajemného Matyáše. Pokud tam nebude, tak někoho, kdo byl přivezen v době, kdy se vše mělo údajně stát a není známou figurkou. Uvidíme, jak budete úspěšný. Třeba bude stačit jedna návštěva.“

„Jedna návštěva? Mám snad docházet do Bastily vícekrát a hledat toho muže?“ zhrozí nad touto představou Pierre.

„Tak se snažte být úspěšný hned na poprvé,“ zpraží ho Armand, který si nemíní nechat rozbít svůj geniální plán.

„Už mlčím, jen se bojím, s čím dalším přijdete,“ rezignuje markýz.

„Až jak budete úspěšnej. Také musíme zjistit, zda nějakej Matyáš Sardann byl někde odsouzenej. Bylo by dobrý tohle zjistit na soudu, zda někdo takovej existuje, zda někdo takovej byl odsouzenej, proč, odkud je. Což by mohl být úkol jak dělaný pro našeho přítele pana hraběte de Aboa a jeho známosti. Zjistíte něco o tom muži?“

„Asi ano,“ ušklíbne se oslovený, „určitě je moje přidělená role lepší, než pobíhat v sutaně po kobkách Bastily a ptát se vězňů, nejste náhodou hrabě de Prieu?“

„Mohu tedy počítat s tím, že se o tohle postaráte?“

„Ano, můžete. Někaké konexe mám. Možná dokonce spojím potřebné s užitečným, ale to sem nepatří,“ zamyslí se Geoffi.

„To jsem rád. Pokud zjistíte něco o tom Matyášovi, bylo by dobrý se poté poptat v místech, kde měl působit, což byste také mohl zařídit.“

„Uvidíme, co zjistím,“ pokrčí rameny pan de Aboa, ale zřetelně dobře se baví vůdčí rolí Armanda vyšetřovatele, „Nemusíte mít strach, milý příteli, pokud nějaký takový muž existuje a byl ve Francii odsouzen, postarám se, abyste dostal zcela vyčerpávající zprávu.“

„Vy si děláte legraci!“

„Co vás nemá, jen se mi líbí, jak vás tato role zaujala, třeba byste místo na maršálka Francie měl pomýšlet na roli tajného rady.“

„Zdají se vám moje nápady špatné?“

„Ne, naopak, vaše nápady jsou dobré. Zbyla také nějaká práce na vás?“

„Samozřejmě. Odjedu do rodiště hraběte de Prieu a poptám se tam po tý události. Nechám si vystavit nějaký pověření, ještě musím promyslet jaký, abych nevzbudil podezření.“

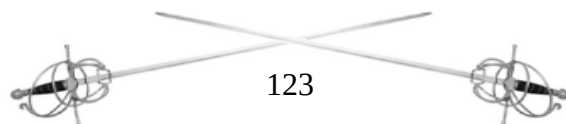
„Přesně na tuhle okolnost jsem vás chtěl právě upozornit. Čím více budeme pátrat, tím větší hrozí nebezpečí našeho prozrazení. Některé osoby si mohou uvědomit, že se něco děje. Nevím s kým máme tu čest, ale určitě nepůjde o žádné hodné brachy.“

„Nebezpečí prozrazení si uvědomuju. Možná kromě hraběnky de Besiere a někoho z jejího okruhu, tedy asi nějakých jejích přátel ve státních službách, budou v tom mít prsty i obyčejný lumpové, který nakonec tu vraždu provedli. Protože jestli je hrabě de Prieu v Bastile, tak někdo jinej musel bejt zabitej a pohozenej na místo něho.“

„Máte pravdu,“ vstoupí do rozmluvy pan de Almare, „Ale asi není takový problém najít muže, kterého nikdo nebude postrádat. Když vezmou někoho trochu podobného, zohaví mu obličej, ustrojí ho, přidají pár znaků, které mají být nalezeny při ohledání těla ...“

„Možná máte pravdu. Ale v každém případě muselo jít o muže přibližně stejně starýho, stejně vysokýho a urostlýho, alespoň trochu mu musel být podobnej.“

„Nepochybně. Ale pokud nebyli hloupí, a to určitě nebyli, někoho takového našli někde hodně daleko od místa, kde vše provedli. Nechci vás nijak odrazovat ve vašem nadšení, ale pokud takový zločin opravdu provedli a pokud jim tak výborně vyšel, tak nemohou být žádní břídilové,“ upozorní pan de Aboa.

„Podle mého máme co dělat se dvěma skupinami lidí,“ sděluje důležitě své hypotézy pan de Godille, „První skupina lumpů naplánovala celý spiknutí, obstarala uvěznění skutečného hraběte a dostávala část platby od jeho bratrance. Jelikož peníze dostávala paní hraběnka de Besiere, buď sama zločin vymyslela či byla důležitým členem první skupiny. Druhou skupinu asi tvoří nějaký hrdlořezové, který celej hnusnej zločin provedli. Podle mýho v jejich čele bude ten neznámej muž, kterej přišel vydírat současného hraběte de Prieu. Jak je vyslechla naše drahá přítelkyně paní hraběnka.“

„Příteli, jsem rád, jak dobře se bavíte,“ zvažní teď Geoffi, „Získáním krytí od samotného kardinála Richelieua jste sice naše pátrání nechal posvětit, ale nepodceňujte naše protivníky. Dělán to nerad, ale musím vám připomenout pana Henriho de Taille. Jeho vražda měla zhatit naši těžce dosaženou dohodu, našťestí záměr nevyšel. Lidé, kteří byli schopni nastrojít takový úklad proti hraběti de Prieu, nebudou žádní beránci!“

Pan de Godille se zarazí, při slovech přítele ho polévá horko. Po získání souhlas od kardinála se cítí opravdu jako nezranitelný. Ano, jedna dobře mířená rána dýkou, jeden zdánlivě náhodně vypálený výstřel a někdo může dopadnout jako Henri... Ne, nesmí nic podcenit.

„Děkuji za vaši radu, milý příteli,“ zvažní, „Máte pravdu, celá ta záležitost může být velmi nebezpečná. Nejen pro mě, ale pro nás všechny.“

„Ano, pro nás všechny. Proto je dobré se mít na pozoru. Nechci vás strašit, jen vás chci varovat. Váš pěkný oblek by se mohl lehce zbarvit do ruda vaší krví.“

„Beru vaše varování vážně.“

„Já také,“ přidá se Pierre, „ale o to více chci pomoci tento podivný případ rozmotat. Cítím jako svoji povinnost napravit krivdu, kterou pravděpodobně nastrojila moje matka.“

„Střeste se před svou rodinou,“ řekne stále velmi vážně pan de Aboa, „Nemluvím do větru. Především jsem mluvil o velmožích a jejich zájmech, ale okolo těchto lidí jsou desítky a stovky služebníků na různých postech! Ti si také vytváří svoje prostředí, ze kterého žijí a tyjí. Když se jim pokusíte vzít jejich kost, mohou být velmi nebezpeční. Vždyť ani nevíme, zda vaše sestra a její manžel nejsou do této ohavnosti zasvěceni!“

„Proboha, tomu se zdráhám uvěřit. Podle všeho matka a sestra zase tolik společného neměly, minimálně od doby, co se sestra provdala za markýze de Cavarlene,“ zděsí se markýz nad vyslovenou myšlenkou.

„Já uvažuji stejně, ale nikdy nevíte. Proto zachovejte největší míru opatrnosti. Až začneme naše pátrání, dívejte se stále přes rameno, chodte ozbrojeni a pokud někam pojedete, musíte si s sebou vzít vždy doprovod. Rozumíte?“

„Ano, budeme opatrní,“ přikývnu oba mladíci současně.

„Nezlobte se na mě, milí přátelé, za moje neustálé kázání,“ podívá se na ně znovu velmi důrazným pohledem Geoffi, „Ale vidím váš mladický elán, vidím vaše nadšení z této hry. Jsem vzhledem ke svému věku a zkušenostem povinen dbát nad vaší bezpečností. Snad moje úmysly pochopíte a nebudete mi je mít za zlé.“

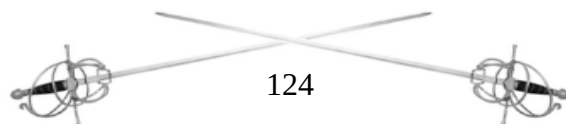
„Jste takový náš strážný anděl,“ zažertuje Armand, ale v duchu dává příteli zcela za pravdu. I Pierre kýve na souhlas, znovu si bolestně připomene, co všechno se stalo před poměrně krátkou dobou, kdy byla odhalena jeho pravá totožnost.

„V tom případě se můžeme pustit do díla. Jak spolu budeme ve spojení?“

„Přes naše sluhy?“ navrhone pan de Godille.

„Ano, ale vždy přes ně zasílejte jen neurčité vzkazy. Našli jste si sice oba mladé a chytré hochy jako své osobní sluhy, své sluhy důvěrníky, ale kdo nic neví, ten nic nepoví. Pokud bude potřeba, tak se sejdem. Mám však i jiné povinnosti, už tyto dvě schůzky mi nabouraly dost můj program. Ale pokusím se do vyřešení našeho případu odsunout ostatní stranou.“

„Děkuji, příteli,“ řekne Armand, „Mám stále na paměti hraběnku de Prieu a jejího manžela. Bojím se, že ten lump brzy pojme podezření, Ona nevydrží být v jeho blízkosti, třeba mu i svým chováním dá něco najevo. Pokud on pochopí, co ona ví ...“

„Máte pravdu. Je třeba, aby byla obezřetná. Pokud by bylo nezbytně, tak by se měla na čas skrýt.“
„Skrýt?“

„Kdyby získala pocit ohrožení ze strany manžela, nesmí váhat a ihned vás požádat o ochranu. Jistě bychom našli možnost, jak ji ukrýt. Její svědectví je důležité, ovšem žádný svědek, žádné svědectví. Majetek zůstane podvodníkovi, který bude oplakávat svou drahou choť. Chápete?“

„Myslíte ... až tak daleko ...“, ulekne se pan de Godille a vybaví si přitažlivou hraběnku.

„Kdo jednou začne vraždit, nemá problém ve vraždách pokračovat. Někdy svým způsobem ani nemá jinou možnost, pokud nechce být odhalen“, řekne pan de Aboa důrazně.

„Dobře, postarám se o její bezpečnost. Učiním nějaký opatření.“

„Právě to jsem vám chtěl navrhnout. Nuže, moji milí přátelé, jsme na všem dohodnuti? Ujal jste se vůdčí role v našem pátrání, drahý Armande. Respektuji vás, vy jste zločin odhalil i získal posvěcení od samotného kardinála. Prosím, řiďte pátrání, ale nezapomínejte nám vždy sdělit svá zjištění a nezapomínejte nikdy na bezpečnost. Nevíte, zda ten, s kým právě hovoříte, není do případu zapleten. Však víte o čem či spíše i o kom mluvím.“

„Myslíte například pana de Concestion?“

„Ano. Byl milencem hraběnky de Besiere. Má dostatečnou moc a známosti, aby jí mohl pomoci takový odvážný záměr zorganizovat. Ale třeba o tom nic neví anebo byl jenom zneužit. V každém případě dejte pozor!“

„Také jsem nad možnou účastí pana de Concestion přemýšlel. Budu opatrný“, slibuje pan de Godille.

„Nezlobte se, milí přátelé. Odsunul jsem jednu důležitou schůzku na pozdější hodinu, ale ta už nastala. Nechci nechat jednu osobu čekat déle, než je bezpodmínečně nutné.“

„Máte zřejmě na mysli nějakou dámu“, poznamená Armand a šibalsky mrkne.

„Příteli, o tom se nemluví“, usměje se Geoffi a povstane. Podívá se na oba mladíky. Ano jsou schopní, ale taky hrozně naivní. Jeden před dvěma měsíci proháněl venkovská děvčata pomalu jak pacholek, maximálně oblažoval vdané paničky v Angers či nějaké coury točící se kolem vojska. Druhý svíral ve svých rukách kříž a snil o Bohu. Mění se, snad až příliš rychle. Teď si myslí, že už znají vše a přitom nevědí téměř nic. Snad nad nimi bude i nadále držet Bůh ochranou ruku.

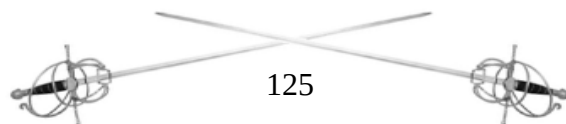
PLÁN HRABĚTE DE GODILLE SE ZAČÍNÁ REALIZOVAT

Druhý se pan de Godille znovu odebere do předsálí prostor pana Mazarina a velice důležitě požádá o schůzku. Tón, s jakým svoji žádost přednese, zapůsobí. Patří muži, který ví, že nebude odmítnut. Jakoby lhotejně oznámí, aby ve chvíli, kdy na něho bude mít pan Mazarin čas, pro něho poslali. Bude se zdržovat v prostorách určené gardě.

Dočká se ovšem za drahnou dobu, až kolem poledního, kdy si diplomat najde chvíli ve svém programu. Armand vstoupí ze soukromých prostor, velice uctivě se ukloní a pozdraví. Je rozhodnut dnes neříkat nic, co by mohlo znít hloupě či směšně.

„Vítám vás, milý hrabě, jak se má naše záležitost?“ zeptá se Mazarin s takovým přesvědčivým důrazem, jako by zmíněná jejich věc byla tou nejdůležitější na světě. Byť opak je pravdou, ve shonu všech těch depeší, jednání, je až někde zcela na konci. Ale velmi bystrý Ital dokazuje, že ne nadarmo má pověst výborného diplomata. V mladíkovi vyvolá zdání, jakoby v poslední době nemyslel na nic jiného, než jak rozplést jím donesený příběh.

„Pane, vymyslel jsem už plán, jak vše vyšetřit“, řekne s vážnou tváří Armand, „Bude však potřeba vaší pomoci.“

„Bude potřeba mojí pomoci?“ zacuká jako obvykle po jeho slovech v koutcích úst diplomata, „Tak mi sdělte, co potřebujete. Ale prosím, buďte rychlí. Nejde o neúctu k vám, pane hrabě, ale čekají mě jednání s velvyslanci a princí, nechci je nechat dlouho čekat.“

Pan de Godille pocítí, jak jím projelo uspokojení. Tam někde čekají velvyslanci a princové a on teď mluví s ním. Dal mu pro tuto chvíli přednost!

„Chtěl bych, aby můj přítel markýz de Almare v přestrojení za kněze zašel do Bastily a pokusil se tam najít hraběte de Prieu, pokud tam skutečně je. Neměl by to pro něj být problém, protože byl dvacet let vychováván na kněze. Navíc je zde krátce a nikdo ho nezná. Potřeboval bych však od vás vyřízení propustky a nějaký nápad, proč tam byl vyslán. Myslíte, že to půjde zařídit?“

„Už je to zařízeno,“ usměje se mile Mazarin, „Ale rád bych s vaším přítelem mluvil osobně. Bylo by možné zařídit, aby mě zítra navštívil? Nejlépe večer, tak kolem deváté hodiny. Mohl byste ho sem přivést? Budu mít pro něho připravené vámi požadované pověření.“

„Samozřejmě pane, skoro už tu je,“ odpoví Armand stejným způsobem, jakého se mu dostalo před chvílí a zase zlepší náladu významného muže za stolem.

„Co budete potřebovat dál?“

„Chtěl bych se osobně rozjet do místa rodiště hraběte de Prieu, jakmile bude ukončena mise markýze de Almare v Bastile. Bude nutné, abych byl zproštěn svých povinností zde a získal nějaké pověření, na základě kterého bych byl oprávněn k prozkoumání spisů ve správě místního departmentu. Abych měl volný přístup k těmto dokumentům a místní úředníci a správci mi byli povinni odpovédět.“

„Nechcete zrovna málo. Ale také jako by se už stalo. Budete naším tajným vyslancem a propátráte dokumenty, jak jste chtěl. Budete mít také pověření vyslechnout případné svědky. V zájmu státu, samozřejmě. Je tak správně?“

„Je to více, než jsem čekal.“

„Nuže, tedy se rozloučíme, milý hrabě. Jak jsem již řekl, velvyslanci čekají.“

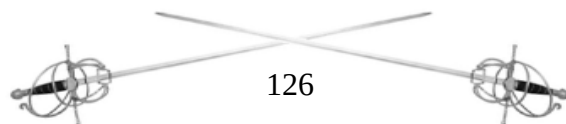
„Velice děkuji za váš drahocenný čas, pane. Zítra za vámi přivedu pana markýze a jakmile něco zjistíme, hned vás podám zprávu.“

„Své role jste se ujal dobře a s potřebným nasazením, milý pane hrabě. Možná ve vás dřímá výborný státní úředník. Uvidíme, jak si povedete dále, budu vaše počínání bedlivě sledovat. Nepochybně však budete postupovat obezřetně a citlivě a vaše rozhodnutí budou uvážlivá,“ řekne na rozloučenou Mazanin a Armand si ještě hodinu poté láme hlavu nad významem posledních slov. Nakonec své marné přemítání ukončí mávnutím ruky, čekají ho důležitější věci na práci.

Nejen pan de Godille však pracuje na jím představeném plánu. Rovněž hrabě de Aboa se pustí do díla. Dlouho přemýšlí, na koho se obrátit, aby mu pomohl zjistit informace o podivném Matyášovi Sardannovi. Zná se celkem dobře s kancléřem Seguierem, ale ten je člověk Richelieu a zná se i s hraběnkou de Besiere. Na jednu stranu by asi potřebné informace snadno sehnal, na druhé straně se nedá vyloučit jeho větší povědomí o celé události, kterou nyní rozplétají. Byť o něčem takovém hrabě pochybuje, nechce zbytečně riskovat.

Existují i další úředníci, sice s méně významným postavením, ale dostatečným pro tento úkol. Hrabě jich zná mnoho a oni by mu jistě pomoc neodmítli. I oni vědí, že je vhodné mít zavázaných co nejvíce lidí. Od nich totiž někdy v budoucnu mohou požadovat protislužbu.

Pak se vrátí k původnímu nápadu. Využije této příležitosti a požádá o pomoc parlamentního radu pana de Thou. Nezná se s ním tak dobře, protože je na čase tento stav změnit. Zmíněný pětaticetiletý rada je přítelem králova milce pana de Cinq-Mars. Přes něj možná může ještě blíže proniknout i k tomu nevycválanému hejskovi. Ne že by o přátelství s ním tolik stál, ale kolem něj se teď tvoří dějiny. I když je hloupý a zcela oprávněně ho nedávno před svými přáteli kritizoval, je dobré mít svůj háček zaseknutý i u něho. Kdoví, třeba zmoudří, třeba bude slavit úspěch. Chodí si hrát s dětmi krále, je mladý a hezký, třeba zapůsobí i na královnu a až zemře král a kardinál, k čemuž nemají podle všeho daleko, může se stát i jejím favoritem.

Domluvení schůzky s Francoisem Augustem de Thou je jednodušší, než hrabě předpokládal. Má štěstí, neboť ho zastihne v prostorách parlamentu. Ten sice nezasedá, ale jako rada tam Francois má i jiné povinnosti. Pozdraví se jako staří přátelé, byť tomu tak není.

„Pane rado, potřeboval bych od vás určitou pomoc,“ řekne bez okolků pan de Aboa.

„Pane hrabě, ze známosti se pokusím vyhovět. Byť jsme se zase tolikrát nesetkali, což je ostatně škoda.“

„Máte úplnou pravdu,“ přikývne Geoffi, „Máme některé stejné přátele, bylo by nadmíru vhodné, abychom se i my poznali blíže.“

„Slyšel jsem o vás samé zajímavé věci,“ usměje se pan de Thou. „Pane hrabě, musím tu ještě něco vyřizovat, ale tak kolem jedné hodiny budu hotov. Mohli bychom společně poobědvat.“

„Velice rád vaši nabídku přijímám,“ souhlasí hrabě.

„Je možné, abyste na mě počkal právě v jednu hodinu zde?“

„Budu tady, pane rado.“

„Budu se těšit, milý pane hrabě.“

„Já taky, drahý parlamentní rado.“

Pan de Aboa má ještě dvě hodiny čas. Rozhodne se pro procházku. Potká přitom několik známých a v rozhovorech s nimi mu čas více ubíhá. Než odbíjí jedna hodina, je na smluveném místě. Parlamentní rada přijde pět minut poté.

„Omlouvám se, nechal jsem vás čekat,“ řekne na uvítanou.

„Není proč se omlouvat, vždyť sotva dozněly zvony,“ odvěti s úsměvem Geoffi.

„Milý příteli, pokud mi dáte volnost volby, zavedl bych vás do nedalekého hostince, kde budeme mít možnost si nikým nerušení popovídat.“

„Nemám žádných námitek.“

„Prosím, pojďme tedy.“

Opravdu nejdou daleko, vlastně jen za roh. Vstoupí do poměrně dobře vypadajícího hostince. Je hned patrné, že pan de Thou zde není poprvé. Obsluha se mu uctivě klaní a rovnou ho vede ke stolu, který se nachází až vzadu ve druhé místnosti. Zde by je opravdu nikdo neměl slyšet, ale hraběti se zdejší prostředí příliš nelíbí. Podivuje se mnohdy nad malou prozíravostí lidí. Když má všude kardinál Richelieu své špehy, jak naivně si počínají. Přitom všichni věděli, že pan de Thou je jeho zarytým odpůrcem. O čemž svědčí i jeho přátelé.

„Máte nějaké speciální přání, vážení urození pánové?“ ptá se obsluhující.

„Já určitě ne, nechám si poradit,“ zavrtí hlavou pan de Aboa.

„Však víte, co mi chutná. Tak přineste stejné jídlo pro nás oba. To samé s vínem.“

„Jistě, pane rado, jistě.“

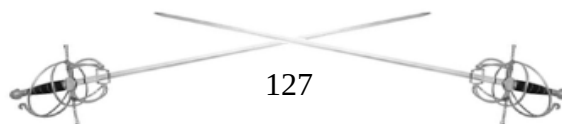
„Tak si pospěšte, nevím jak můj přítel, ale já mám velký hlad.“

Víno přistane na stole téměř okamžitě po odchodu obsluhy, druhý sloužící pravděpodobně čekal hned za přepážkou. Rozlije ho ze džbánu do pohárů, postaví ho na stůl a s úklonou se odporoučí.

„Prosím, milý hrabě, na vaše zdraví,“ pozvedl číši Francois.

„Na vaše, pane rado, na vaše,“ oplatí stejnou mincí Geoffi.

„Tak na naše zdraví,“ napije se parlamentní rada. „Jak se daří našemu příteli Monsieurovi?“

„Když jsem ho viděl naposledy, očividně se nudil. Ačkoli mu zámek v Blois poskytuje mnohé rozptýlení, je bezpochyby příliš vzdálen od dění u dvora. Možná by potřeboval svěřit více pravomocí při správě země.“

„Máte pravdu, nejen Monsieur ale i další velcí muži naší doby díky našemu zahnívajícímu kardinálovi jsou velmi málo využiti. Přitom je Francie v těchto dobách tak potřeboje,“ praví bez okolků pan de Thou, neohlížeje se, zda je někdo uslyší či nikoli.

„V tom s vámi souhlasím, především válka se Španělskem nás vyčerpává, státní kasu v první řadě. O tom jistě víte své,“ odpoví hrabě očividně ztišeným hlasem. Téma se mu nezdá dvakrát vhodné pro prostředí hostince, nemá však na výběr, pokud chce být vstřícný.

Než může Francois odpovědět, objeví se dva sloužící a snesou hostům horu jídla. Téměř se ani krásně vonící pochoutky nevejdou na stůl. Oba muži se odmlčí a pustí do naplňování svého vyhládlého žaludku. Pan de Thou však dlouho mlčet nevydrží.

„Tak, příteli, svěťte se mi, co vás trápí? S čím bych vám mohl pomoci?“ zeptá se.

„Nevím, zda je toto přesně otázka na vás,“ odpoví pan de Aboa, „Ale jistě mi případně poradíte, na koho se mám obrátit. Potřeboval bych zjistit něco o jednom muži. Asi před dvěma roky, tedy někdy v té době, měl být zavřen v Bastile nějaký muž. Bezvýznamné jméno. Potřeboval bych zjistit, kdo a proč ho odsoudil.“

„V Bastile a bezvýznamný muž?“ zpozorní Francois.

„Ano. Jde tak trochu o záhadu, které bych rád přišel na kloub.“

„Drahý hrabě,“ rozesměje se rada, „zase po něčem jdete?“

„Zase? Jak svou poznámku myslíte?“

„Dobře vím, pane hrabě, o vašem podílu na přivedení pana markýze de Almare ke dvoru a na odjezdu paní hraběnky de Bestiere do Anglie, což mimochodem té hrozné babě přeju. Je to pěkná mrcha, která vícekrát zradila své přítele ve prospěch kardinála.“

„Některé zvěsti se šíří opravdu rychle,“ usměje se Geoffi.

„Dobré zprávy určitě. Jste náš člověk.“

„Váš člověk? Jak tomu mám rozumět?“

„Jste opatrný, to vás ctí,“ rozhlédne se bezstarostně pan de Thou kolem, „Ale tady není čeho se obávat. Jste na naší straně, taky nemáte toho starýho prohnílýho kardinála v lásce.“

„Máte pravdu, ale nekřičel bych takové věci tak nahlas.“

„Tady jste mezi přáteli. Nemusíte se ničeho obávat.“

„Víte, podle mého je třeba se mít na pozoru vždy,“ zavrtí nesouhlasně hlavou pan de Aboa, „Dobře, vy i já jsme na stejné lodi, ale co ten hostinský? Nebo někdo z těch, co nás obsluhují? Jak víte, že hned neseписují hlášení, či jiným způsobem někomu nereferují, o čem jsme zde mluvili? Ano, jsem opatrný a nestydím se za tuto svoji vlastnost.“

„Správná řeč, vždyť já si taky dávám pozor. Ale dobře víte, jak se věci mají. Král i kardinál už mají na kahánku, následník je malý, takže kdo tady bude brzy vládnout?“

„V tom máte pravdu. Ale zatím oba žijí a nezdá se mi, že by Richelieu ztratil něco ze svého vlivu. O tom by mohli vyprávět například ti, kteří hníjí v té Bastile.“

„Zas tak špatně se jim tam nevede, jsou dost prominentní vězni. To spíš kardinál zahnívá za živa, ale červi ne a ne ho sežrat,“ nesouhlasí Francois.

„Dávám raději přednost pobytu na svobodě,“ pokrčí rameny pan de Aboa.

„To my všichni, to my všichni, pane hrabě. Jste opatrný a já vaše počínání schvaluji. Nebo mi snad nedůvěřujete?“

„Vám rozhodně věřím, pane rado, vím velmi dobře, kdo jste a na čí straně stojíte. Jen mám respekt z kardinála, ať je jak chce nemocný. Takovou opatrnost mi nikdo nemůže mít za zlé. Nejsem tak významná osoba jako Monsieur, jako pan de Cinq-Mars či jako vy, přestavitel parlamentu. Nerad bych se ocitl ve vybrané společnosti Bastily. Děkuji, obejdu se bez ní.“

„Souhlasím s vámi a ctím vaše názory, milý příteli. O těchto věcech si budeme moci promluvit opravdu někdy jindy a na bezpečnějším místě. Víte, mnozí už mají toho kardinála plné zuby a už je nebaví čekat, až umře. Ale máte pravdu, o tom tady vůbec není vhodné mluvit. Až k tomu dojde, milý příteli, bude důležité, kdo na které straně bude stát.“

„Mé postoje jsou dobře známé i bez toho, aniž bych o nich musel vykládat v hostinci, kde mě může slyšet kde jaký portýr. Nechci být nezdvořilý, pane rado, velmi rád s vámi povedu podobnou diskusi, ale v jiném prostředí. Už jsem přeci jen něco zažil.“

„O vašich postojích nepochybuji, Monsieur o vás mluví velmi dobře, váží si vaší oddanosti k němu. Přátelíte se i s mým přítelem Henrim. Proto s vámi mluvím tak otevřeně. Rozumíte?“

„Ano, pochopil jsem. Ale snad se nezlobíte, že jsem vyjádřil jisté obavy. Pokud mám zájem prosadit některé zájmy, jak jste naznačil před chvílí, musí se vše velmi dobře připravit a zachovat v maximální tajnosti. Aby se druhá strana nemohla přichystat na protiúder.“

„Velmi dobře řečeno, velmi dobře, milý příteli. Určitě se s vámi rád blíže poznám a snad pak překonám i vaši nedůvěru.“

„Tak tomu není, drahý pane rado,“ zavrtí hlavou pan de Aboa, „Já vám věřím. Nejde o nedůvěru. Souhlasím i s mnohým, co zde bylo řečeno. Bohužel mnohdy i zdánlivá maličkost může nebezpečně ohrozit naše záměry a proto je nutné být stále ve střehu. Znam velmi dobře názory Monsieura. Mnohokrát jsme o současné situaci rozmlouvali. Vy je znáte rovněž, pročez oba víme, o čem mluvíme. Znam i rozladění pana de Cinq-Mars se současnými poměry u dvora. Ale moje názory nemusí znát ten posluhovač zde. Tak jsem své výhrady mínil, pane rado.“

„Já jsem také tak vaše vyjádření pochopil, pane hrabě. Možná brzy přijde doba, kdy bude třeba služeb nás všech. Kardinál přeci jen umírá nějak pomalu,“ zamrká Francois v dobrém rozmaru, pak však změní raději téma, „Vraťme se zpátky k vašemu případu. Oč jde? Chápu, asi mi nemůžete říci vše, ale z přátelství byste mi mohl alespoň něco naznačit.“

„Dobře, snad bych trochu mohl,“ ztiší naoko hlas Geoffi, chvíli předstírá váhání, „věřím vám, pane rado, následné sdělení je nutné uchovat v tajnosti. Když jsem se s panem markýzem de Almare probíral některými záležitostmi jeho matky, která je, jak jste správně řekl, našťestí v Londýně, tak jsme narazili asi na její další špinavost. Ale možná se jen jedná o nedorozumění. Nechci proto dělat rozruch, dokud si neověřím některé indicie. Pokud bych se mýlil, byl bych pak za hlupáka.“

„Rozumím vám.“

„Na druhé straně, kdybych něco závažného vypátral, další lumpárnu, či spolupráci na té lumpárně někoho hodně vysoce postaveného, však rozumíte co myslím, mohla by se nám tato skutečnost hodit.“

„Naprosto vám rozumím,“ tváří se potměšile pan de Thou, „Pokusím se vám pomoci. Pokud zjistíte něco, co bychom mohli ve vhodné chvíli použít, tak si to prosím nenechávejte pro sebe.“

„Něco takového nemám v úmyslu, drahý příteli,“ pokyvuje hlavou pan de Aboa.

„Věřím vám, pane hrabě. Já dokážu taky zachovat tajemství, za okamžik už nebudu vědět, o čem tu dnes byla řeč.“

„Vámi zmiňovaná záležitost s panem markýzem de Almare nebyla vůbec jednoduchá, ta hrozná ženská dokonce v jednu chvíli chtěla nechat zabít mě i pana markýze. Byl jsem pod velkým tlakem, našťestí jsme vše zaonačili tak, aby kardinál v obavě z aféry couvl a tu vlčici vyhnal. Nechal mě a markýze být, ale znáte ho, on nezapomíná.“

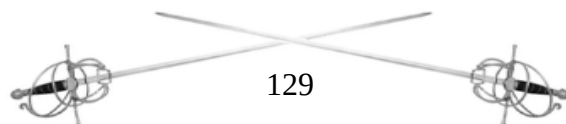
„Možná kdyby se vše dostalo na veřejnost ...“

„V té chvíli bych asi já ani markýz nebyl mezi živými, rozumíte?“ ztiší ještě více hlas hrabě.

„Až tak to bylo vážné?“

„Ano. Ale nikde ani slovo, pane rado, prosím, nechci se zbytečně připomínat. Řekl jste správně, kardinál umírá a vlastně hnije zaživa, ale umírající kůň okolo sebe kope nejvíce. Nemám zájem být pokopán či dokonce ukopán ve chvíli, kdy se blíží doba výrazných změn. Doba, kdy jisté osoby, jejichž jsem velkým příznivcem, budou mít zcela jiné postavení.“

„Myslíte jistě Monsieura.“

„To jste řekl vy, drahý rado.“

„Jako vždy opatrný. Ale po tom, co jste mi teď řekl, se vám už vůbec nedivím. Naopak. Obdivuji ještě více, že jste ochoten pustit se do další kauzy. Spolupracujete s někým dalším?“ podívá se teď velmi pozorně na svého spolustolovníka pan de Thou.

„Bohužel se k tomuto nemohu vyjádřit, pane rado. Asi nikdo by na takto otevřeně položenou otázku nemohl odpovědět. Nejde jen o mé tajemství, a přes velkou úctu k vám, pane rado, musím ctít slovo, které jsem dal.“

„Rozumím. Tahle záležitost zatím zůstane pouze naším malým tajemstvím.“

„Za takový přístup jsem vám velmi vděčný. Jak jsem vám již řekl, dost možná se mýlím a moje zjištění nebude pro nás zajímavá. V tom případě bych byl za hlupáka. Věřím ve vaši diskrétnost, drahý rado.“

„Můžete se spolehnout. Co vlastně potřebujete?“

„Objevilo se jisté jméno. Snad nějaký Matyáš ze Sardannu nebo z rodiny Sardannů. Údajně asi před dvěma roky za něco odsouzený a poslaný do Bastily. Říká vám jeho jméno něco?“

„Naprosto nic.“

„Mně taky ne. Pokud se tak však stalo, tak proč je taková nicka v Bastile a ne v obyčejném Malém Chateletu? To mi přijde podezřelé a chtěl bych o tom něco zjistit. To je opravdu vše. Kdyby v tom neměla nějak prsty hraběnka de Bestiere, tak bych se tím vůbec nezabýval, ale takto byla podnícena moje zvědavost.“

„Vím na koho se obrátit,“ pokývá hlavou Francois, „Pokud byl někdo takový odsouzen a zavřen do Bastily, do dvou dnů se o tom dozvíte.“

„Skvělá zpráva, pane rado, mohu vás tedy znovu vyhledat?“

„Můžete, ale pokud něco zjistím, zašlu vám zprávu. Kde by vás můj posel našel?“

„Bydlím v domě, kde je hostinec U Bílé růže, ten se nachází ...“

„Znám ten hostinec, jednou nebo dvakrát jsem tam byl. Nebude problém vám tam nechat doručit zprávu. Zařídím to osobně, pro svého přítele.“

„Jste velice laskavý a věřím, že vám vaši službu budu moci někdy oplatit.“

„Pouhá maličkost. Ale musíte mi slíbit, že se uvidíme častěji, velice jste mě zaujal. Především se mi líbí vaše obezřetnost. Víte, při některých setkáních mluvím podobně, taky nabádám k opatrnosti, bohužel mě někteří příliš neposlouchají.“

„Mládí, rychlý vzestup, velká moc a vliv na krále, takový stav potom může vyvolat dojem nezranitelnosti. Podceňování však není právě dobré, pokud se stavíme proti tak silnému nepříteli,“ neřekne vlastně nic a přitom vše pan de Aboa.

„Vystihl jste přesně i můj názor, pane hrabě,“ souhlasí Francois, pozvedne pohár a přituknou si, „Jaký je váš názor na ten dlouhotrvající spor se Španělskem?“

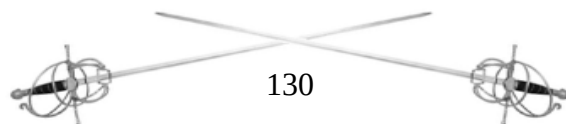
„Můj osobní názor asi není až tak důležitý, ale vám ho jako příteli klidně řeknu. Je dost divné, že se paktujeme s protestanty proti katolickému Španělsku. Je dost divné, že vyhazujeme tolik prostředků pro tak malé územní zisky. Smír by byl daleko rozumnější. Jenže hrabě de Olivarez na jedné straně a kardinál de Richelieu na druhé dělají vše proto, aby ta pře nikdy neskončila. Důvody nepovažuji za tak závažné, aby spor musel být takto vyhrocen,“ odpoví Geoffi. Nejde sice přesně o jeho názor, ale tuší, co se chce slyšet.

„Mluvíte mi z duše, milý příteli.“

„Určitě nejde o názory jen nás dvou. Válka se Španělskem není po chuti více osobám v naší zemi. Bohužel se zatím nedá nic moc dělat. Vliv kardinála na krále je stále obrovský. Dovede krále velmi dobře přesvědčit, umí hrát na jeho strunu válečníka.“

„Snad takový stav nebude trvat věčně,“ usměje se potouchle pan de Thou.

Jejich oběd se protáhne na dvě hodiny a rozprava se stále točí v kruhu. Hrabě hraje velmi obezřetně v tónině jeho společníku nejbližší a Francois mu bezstarostně přitakává. Při odchodu si hrabě povzdychne. Parlamentní rada je jistě milý a přátelský, ale na jeho vkus až příliš bezstarostný.

OTEC PAUL OPĚT NA SCÉNĚ

Kolem tři čtvrti na devět večer vede pan de Godille muže v kněžské sutaně palácem v Rueil. Směřují na dohodnutou schůzku s důvěrníkem Jeho Eminence. Markýz de Almare se pro tuto chvíli zase stal knězem Paulem Derierem. Svůj starý oděv nevyhodil, naopak s jistou nostalgií si ho pečlivě uschoval. Vždyť ty roky už nikdo nemůže vzít zpět.

Markýz nemusí čekat dlouho, než je vyzván ke vstupu, hrabě zůstane venku. Když uvidí Mazarin šat přichozího, značně se podiví.

„Očekával jsem velmi šaramantního markýze,“ zmůže se jen na konstatování.

„Omluvám se, pokud jsem zklamal vaše očekávání. Považoval jsem za nevhodné, aby naše schůzka vešla ve všeobecnou známost. Proto jsem zvolil tento úbor.“

„Konec konců jde jen o oděv, daleko důležitější je, kdo se v něm skrývá.“

„Pro naše další záměry jsem Otec Paul, jak tomu bylo donedávna. Tak jsem byl ostatně po většinu svého života vychováván.“

„Slyšel jsem už váš příběh a velmi mě zaujal. Vlastně právě proto jsem požádal o tuto schůzku. Byl jste mi vykreslen jako mladý, pohledný a velmi inteligentní mladík, který je však také velmi dobře vzdělán.“

„Snažil jsem se být dobrým žákem. Knihy byly po dlouhé dny, večery i noci mým jediným společníkem. Hledal jsem v nich poučení, ale i zábavu a vyplnění volného času. Dokonce jsem začal psát pojednání o vztahu církve a státu, ale byl jsem za tuto činnost peskován ctihodným opatem. Nelíbily se mu některé moje názory, čemuž se ostatně ani nelze tolik divit.“

„To jste až tak radikální?“ usměje se Mazarin.

„Každý je asi v mládí radikálnější než ve stáří.“

„Zajímavý pohled ve dvaceti letech.“

„Nejde o můj pohled, spíše bych řekl můj postřeh. Je jistě zajímavé sledovat, jak se názory některých mění s věkem, s tím, jak nabývají životní zkušenosti. Jak se také stávají opatrnějšími a obezřetnějšími. Lhal bych, kdybych tvrdil, že tyto myšlenky pocházejí pouze z mé hlavy, ale respektuji tento vývoj.“

„I tak jde o zajímavé konstatování. Prý jste kdysi snil o církevní kariéře.“

„Vzhledem k tomu, že jsem nic jiného neznal, když pominu, co jsem vyčetl z knih, není moje snění asi zase tak divné. Chtěl jsem se stát církevním hodnostářem, to nepopírám.“

„Jak moc se změnil váš názor po poměrně krátké době v roli markýze?“

„Asi více, než bych si dovedl kdy představit,“ usměje se mladík.

„Podle vašich slov už po návratu do těchto šatů netoužíte?“

„Budu upřímný, opravdu už netoužím. Velice rychle jsem si zvykl na přepych, na sluhy, které splní každé moje přání, na možnost si koupit, po čem zatoužím. Včetně ženy na uspokojení mých tělesných potřeb. Sám jsem byl opravdu překvapený, jak rychle jsem se dokázal novému prostředí přizpůsobit.“

„Na tom věru není nic divného.“

„Asi není. Myslel jsem si, že mé staré zvyky z kláštera budou převažovat, bude dlouho trvat, než se mi je podaří nahradit novými. Ale není tomu tak.“

„Budu k vám i já upřímný,“ pohledne do oduševnělé tváře mladého muže Mazarin, „Můj zájem o setkání s vámi nebyl až tak zcela nezištný. Jak jistě víte, není to tak dlouhou, co jsem vstoupil do služeb Francie. Vyzvala mě k tomu Jeho Eminence kardinál Richelieu.“

„Vím o tom. Vím o vás. Jste velmi dobře vzdělaný, pokud se nemýlím, tak v právnických věcech. Byl jste vojákem v papežském vojsku, ale dost brzy jste dal přednost diplomacii. Rovněž je mi známo, jak velkou měrou jste se zasloužil o mír mezi Francií, Španělskem a Savojskem. Pokud se nepletu, tak

jako sekretář kardinála Pancioly. Chápu důvody kardinála Richelieua, proč měl zájem získat vás do svých služeb.“

„To jste všechno vyčetl ze svých knih?“

„Svým způsobem ano. Zajímala mě historie i prolnutí církve a světské moci. Ovšem veškeré mé poznatky jsou toliko teoretické, co jsem se mohl doslechnout či dočíst.“

„Nejde rozhodně o špatný základ. Také jsem začínal teorií, než jsem nabyl svého postavení.“

„Kardinál Richelieu má s vámi jistě velké plány. Ovšem být tak úzce spojen s tímto velkým mužem, pro vás do budoucna přináší jistá rizika.“

„Tak? Co máte konkrétně na mysli?“

„Přeji Jeho Eminenci samozřejmě dlouhého života a zdraví, ale diplomat a státník jako vy, musí počítat se všemi možnostmi. Také s tím, co bude, pokud si Bůh Jeho Eminenci povolá k sobě. Jeho Eminence upevnila moc krále nebývalou měrou, což velmi nelibě nesou mnozí velmožové. Pokud již nebude mít možnost věci ovlivňovat, mohou se jeho blízcí spolupracovníci dostat do velmi nepříjemné situace.“

„Zdá se vám tedy má kariéra ve Francii nejistá?“ zadívá se pozorně Mazarin do tváře mladého muže, který odpoví bez sebemenšího zaváhání.

„Co je v dnešním světě jisté, pane. Požádal jste mě o odpověď, tedy vám ji poskytnu. Ano, mám tento názor, vaše budoucnost ve Francii je značně nejistá.“

„Velmi upřímná odpověď, pane markýzi. Můžete mi zkusit trochu věštit?“

„Raději ne, pane, toto řemeslo neovládám. Spíše bych použil logiky, jak jsem byl veden při svém studiu. Vaši odpůrci jsou mocní, vy však máte na své straně kromě kardinála Richelieua i svoje vzdělání, svoji diplomatickou obratnost. Bude velmi záležet, jaké postavení si vybudujete.“

„Co byste mi poradil?“

„Radit vám, pane? Toho bych se nikdy neodvážil. Nemám vůbec povědomí o rozložení sil vašich spojenců ani vašich případných odpůrců.“

„Zatím jste byl velmi otevřený a vaše názory mě zaujaly. Proč nechcete pokračovat?“

„Možná bych vám mohl říci pár frází, říci koho by bylo potřeba získat a svoji stranu, ale cítil bych se hloupě, kdybych mluvil o věcech, kterým nerozumím. Na vaše předchozí otázky jsem odpověděl. Zde bych ale vysloveně vařil z vody, jak se říká, a moje odpovědi by ani trochu nebyly seriózní. Neměly by ani pro vás žádný význam.“

„I tak se dá odpovědět, pane markýzi,“ pokývá hlavou diplomat, „Máte v něčem pravdu. Pokud mám úspěš, potřebuji získat dobré spolupracovníky, obklopit se schopnými lidmi. Bohužel uskutečnit takový záměr není jednoduché, mnozí dobří a schopní lidé již jsou příliš úzce svázáni s někým jiným. Proto se stále snažím hledat. Reference o vás, pane markýzi, byly velmi zajímavé a proto jsem vás chtěl osobně poznat.“

„Snad jsem vás tolik nezklamal.“

„Naopak. Dostál jste své pověsti. Máte už nějakou představu o své kariéře? Co byste chtěl dělat a čemu se věnovat?“

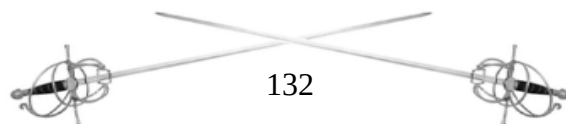
„Jsem ve svém novém postavení velmi krátce, stále přebírám kontrolu nad svým majetkem a majetkem mé matky. Teprve nedávno jsem byl představen králi. Nejsem si zatím příliš jist. Kdysi jsem si představoval, možná je lépe říci snil, jak jednou budu důležitým církevním hodnostářem a budu třeba jako vy vyjednávat o míru. Ale šlo jen o dětské sny. Realita je poněkud jiná.“

„Diplomacie by vás bavila?“

„Možná i ano. Zatím jde jen o mlhavé představy, jak jsem řekl, nejsem ani sám dobře schopen odhadnout své schopnosti. Nerad bych byl směšným, jak se stává v případech, kdy lidé získají funkce či postavení, na které očividně nestačí. Což si bohužel uvědomují všichni, kromě nich samých.“

„Ovšem takovým jejich směšnost většinou moc nevadí,“ pousměje se Mazarin.

„Asi ne, protože ve své hlouposti si skutečný stav nejsou schopni připustit. O to více směšnější jsou však svému okolí. Dějiny jsou takových lidí plné.“

„Vaše myšlenkové pochody, pane markýzi, mi dávají tušit vaši velkou budoucnost. Vy mezi směšné rozhodně nikdy patřit nebudete. Nedávám vám nyní žádnou konkrétní nabídku, ale na druhé straně, pokuste se zvážit, zda byste neměl zájem v budoucnu se mnou spolupracovat. Máte vzdělání, umíte jazyky, jste duchaplný, máte bystrý úsudek, máte i velmi dobrý původ. To vše jsou předpoklady, které mluví ve váš prospěch.“

„Velice děkuji za vyslovená slova chvály. Velmi si vašeho pozitivního hodnocení vážím. Bylo by však ode mne asi jak hloupé, tak nevhodné, snažit se po tak krátké době usilovat o nějaký úřad. Ale přiznám se vám, dovedl bych si později představit, že bych mohl být třeba vašim spolupracovníkem, pokud byste se nadále pohyboval na poli diplomacie. Určitě by mě taková činnost bavila, to vím již teď jistě. Otázkou však je, jaký užitek by moje spolupráce přinesla vám a tomu, koho budete zastupovat.“

„Věřím, že budu i nadále zastupovat Francii.“

„Já bych vám to také přál, pane, neboť i pro tuto zemi bude daleko výhodnější, když roli diplomatů budou vykonávat skuteční odborníci, než kdyby se vaši práce ujali například někteří princové.“

„Zajímavé od muže, který je s některými spřízněn.“

„Moje názory nepochybně ovlivňuje prostředí, ve kterém jsem byl vychován. Kdybych dával místo vzdělání přednost jiným radovánkám, což nelze vyloučit, kdybych měl příležitost, asi bych také mluvil jinak. Na druhou stranu by bylo chybné si myslet, že každý pair je nekňuba a intrikán.“

„Nic takového jsem rozhodně neměl namysli,“ usměje se Mazarin, „Ale uzavřeme jednání na toto téma. Přemýšlejte o mé nabídce. Nechám vám čas na rozmyšlenou, dveře u mne máte stále otevřené. Kdybych se uvolnilo nějaké vhodné místo, nabídl bych vám ho. Byť byste třeba zpočátku působil jen jako pozorovatel, pomocník, ale nějak se zkušenosti nabýt musí.“

„Děkuji vám. Budu o vaší nabídce přemýšlet a rozhodně neříkám, že bych neměl zájem. Velice si vážím vašeho zájmu o mou osobu. V tuto chvíli však i pro mne bude prospěšné poznávat prostředí u dvora, seznámit se s některými vlivnými lidmi. Já tuto svoji činnost беру právě jako svoje další vzdělávání, o kterém jsem mluvil.“

„Takový přístup je rozhodně chvályhodný. Řekl bych téměř dokonalý.“

„Dokonalý rozhodně nejsem. Získávání zmiňovaných zkušeností je rozhodně daleko příjemnější, než pouhé mentorování pouček či studium knih a různých textů. Snažím se však spojovat užitečné s příjemným, což však nepovažuji za žádný prohřešek. I vzhledem k tomu, jak málo jsem si toho do svých dvaceti let opravdu užil. Mám i v tomto směru co dohánět,“ usměje se Pierre.

„Pane markýzi, určitě se naskytne příležitost, jak využít vaše služby a zároveň vám poskytnou možnost vaší seberealizace. Nyní se však vrátíme k záležitosti, kterou mi přednesl váš přítel pan hrabě de Godille. Ostatně i on je docela milý chlapík.“

„S vaším vysloveným názorem musím souhlasit. Pan hrabě má zase zcela jiné zkušenosti než já. Přestože neměl lehké dětství, měl rovněž štěstí, neboť se mu dostalo slušného vzdělání i výchování. Pravda, některé jeho vyjádření určitě nejsou dvakrát diplomatická, ale je bystrý a určitě i chytrý. I jeho služeb by nebylo od věci lépe využít,“ říká pan de Almire, aby trochu polepšil svému příteli.

„Máte pravdu. Ale pojďme k věci. Zde máte listinu, která vás opravňuje ke vstupu do všech prostor Bastily a k nahlédnutí do všech listin. Vaším oficiálním úkolem je zjistit, v jakém duševním rozpoložení se vězni nacházejí a zda po této stránce nestrádají.“

„Bude pro velitele takto formulované posláni akceptovatelné?“ projeví jistou nedůvěru mladík.

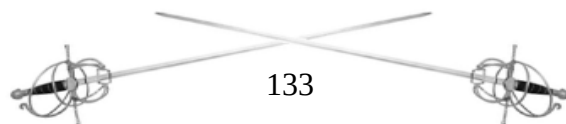
„Jistě si poradíte a vhodným způsobem svou přítomnost zdůvodníte.“

„Pokusím se, pane.“

„Ostatně, je zcela na vás, jak celou věc nastavíte. Vlastně už i tímto případem jste tak trochu vstoupil do našich služeb.“

„Snad, pane, ačkoli v tomto případě jde především o osobní záležitost. I když jsem svoji matku v životě nespatriil, zůstává před Bohem mou matkou. Cítím zodpovědnost za její činy, které jsou bohužel v mnoha případech velmi temné.“

„Vy jistě za jednání té ženy a jejích příznivců nenesete žádnou zodpovědnost.“

„V právní rovině určitě ne, jiná je otázka morální. Což by však bylo asi na dlouhou diskusi.“

„Možná si o tom budeme moci promluvit někdy jindy,“ pokývá hlavou Mazanin, „Pokuste se co nejlépe a v tichosti se svými přáteli tuto zřejmě odpornou historku sprovodit ze světa. Pokud budete mít nějaké informace či budete potřebovat nějakou pomoc, tak mě vy či váš přítel pan hrabě de Godille kdykoli vyhledejte. Měl bych se ještě nějaký čas zdržovat v blízkosti dvora, byť mě možná čekají i důležitá jednání, za kterými budu muset cestovat.“

„Budeme jednat tak, aby byla pokud možno nastolena spravedlnost a vám a Jeho Eminenci nevznikl problém,“ odvětí Pierre.

„V takový výsledek doufám, pane markýzi“ povstane Mazanin, „Bylo mi potěšením se s vámi setkat a myslíte prosím na moji nabídku. Byla myšlena vážně, nešlo o žádnou společenskou či konverzační záležitost.“

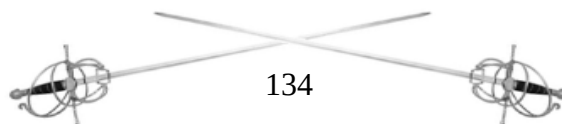
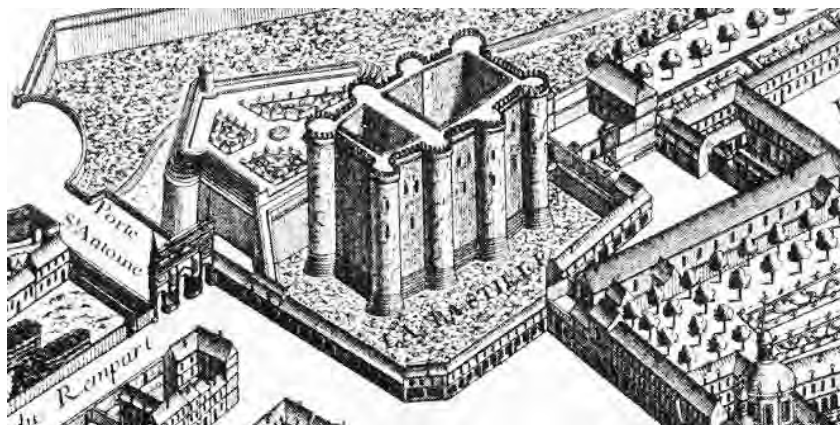
„Děkuji, pane. Vážím si všeho, co zde dnes bylo řečeno,“ ukloní se pan de Almare.

BASTILA

Bastila! Její jméno získalo postupem doby zcela jiný význam, než jaký mělo původně mělo mít. Pevnost byla vybudována jako citadela, která měla chránit Paříž a na jejímž dobytí záviselo ovládnutí tohoto města. Města, které žilo svým vlastním životem a to mnohdy k velké nevoli panovníků. Pevnost byla stavěna a rozšiřována v průběhu několika století.

Původně šlo o dvě kulaté věže, které střežily vstup u brány Svatého Antonína. Představený města Paříže Hugo Aubriot za panování krále Karla V. začal roku 1367 stavět další dvě věže a všechny tyto čtyři pak nechal spojit mohutnou zdí. Zároveň udělal plán na vybudování dalších čtyř věží. Ty však byly dostavěny až o patnáct let později. Již jen těchto osm kulatých věží, spojených mezi sebou mohutnými zdmi, muselo odrazovat případného útočníka a naopak obráncům tohoto objektu dodávat pocit bezpečí. Zvláště když později přibyla další hradba a mohutný příkop. Na jižní straně pak bylo přistavěno předhradí, kde sídlil velitel hradu a kde byly různé zásobárny.

Markýz de Almare si pohledem vychutnává majestátní tvary stavby. Už se zde byl projít, letmo si zdáli jednu z dominant Paříže prohlédl, ale nyní bude mít příležitost se s ní seznámit blíže. Za krále Ludvíka XIII. se z této pevnosti stalo vězení, ale ne v pojmu, jak by ho mohl obyčejný člověk chápat. Spíše by se dalo říci prominentní vězení. Ale tím anebo právě tím, že zde skončili mnozí mocní, se stala symbolem strachu – pokud nebudeš poslušný krále a hlavně jeho prvního ministra, skončíš v Bastile. Když už se ti podaří vyhnout popravčímu špalku. Jenže ani markýz, který se pomalu blíží k první vstupní bráně, nemůže tušit, že nejlepší léta této pevnosti teprve přijdou a ona se stane o více než dvě století později pojmem celosvětovým.

Pierre se chvíli zastaví. Je dopoledne, kolem něj panuje čilý ruch, jak kočáry, povozy i pěší nosiči proudí k bráně Svatého Antonína a samozřejmě i opačným směrem. Při pohledu na krásu i strach vzbuzující stavbu cítí mladík jisté chvění. Za chvíli vstoupí do jejích útrob dobrovolně, kéž by nikdy nepřišel čas, kdy by se tak stalo v doprovodu stráží.

Není jednoduché se dostat k veliteli pevnosti, kterým je pan Charles Le Clerc du Tremblay, mladší bratr daleko známějšího Francoise. Ten proslul jako Otec Josef, býval pravou rukou kardinála Richelieua, jeho důvěrníkem, šedou eminencí politiky. Zemřel však před třemi roky, čímž vliv velitele pevnosti značně poklesl. Své místo si ale zachoval. Jenže ani on nemůže bez obav sledovat zhoršující se zdravotní stav kardinála Richelieua, jehož mnozí nepřátelé jsou jeho hosty a k nimž se snaží zvláště v poslední době chovat co možná nejzdvořileji. Kdo ví, co bude za pár měsíců, co bude za pár let. Možná někoho napadne, aby se mu pomstil a vše mu spočítal i za jeho bratra.

„Vaše listiny jsou podepsané osobně prvním ministrem,“ upře překvapeně zrak na mladíka v kutně pan du Tremblay.

„Máte snad nějaké pochybnosti o jejich pravosti, pane?“ zeptá se Pierre jakoby bez zájmu.

„V žádném případě,“ řekne rychle velitel, „Jen mě zaráží ...“

„Prosím? Máte-li nějaké pochybnosti, sdělte mi je, nepochybně vám je budu moci vysvětlit.“

„Za prvé, budu k vám upřímný, váš věk ...“

„Je mi dvacet let, pro někoho se může zdát můj věk nízkým, pro někoho je však dostatečný. Dle mého nerozhodují léta, ale schopnosti a především důvěra, kterou k vám jistě kruhy a osoby mají,“ řekne markýz pevným hlasem, vycítí, jak po jeho slovech jeho protějšek znejistí.

„Promiňte, Otče, nechtěl jsem se vás nijak dotknout. Máme zde na ubytování velmi významné hosty, prostě jsem jen měl dojem, že o jejich problémech ve svém věku nemůžete mít mnoho povědomí.“

„Možná právě toto je důvod, proč jsem byl pro tento úkol vybrán já. Nejsem zatížen žádnou minulostí, která by mě spojovala s některými z vašich, jak jste říkal, hostů.“

„Vidíte, to mě nenapadlo.“

„Měl jste však i jiné pochybnosti,“ podívá se velmi přísně mladík na staršího muže, který znejistí ještě více. Jako by jeho pohled říkal, co tady ten mladičkář chce? Kdo ho posílá?

„Myslíte?“ odpoví otázkou.

„Z vašich postojů a otázek se mi zdálo, jako byste pochyboval o účelnosti mého poslání!“

„O listinách podepsaných Jeho Eminencí jsem nikdy nepochyboval, stejně jako o smyslu toho, co v nich bylo uvedeno,“ odpoví dotčeně velitel, zmaten čím dál tím více.

„Jsem možná velmi mladý, pane du Tremblay,“ řekne abbé klidným, vyrovnaným, ale zároveň pevným hlasem. Jeho tón vyvolá ve správci zachvění, „Ale dokáží velmi dobře odhadnout, co se odehrává v duších lidí. Jsem v tom vzděláván od mého útlého mládí. Možná se podivujete nad tím, proč vůbec někdo chce takový podivný úkol plnit, proč duševní stav zdejších vězňů někoho vůbec zajímá. A snažíte se najít v těch pár řádcích mnohem víc, než je v nich napsáno. Podle všeho se vám váš záměr nedaří. Proto jste poněkud nejistý.“

„Tohle všechno jste vypožadoval?“ zvedne udiveně zrak velitel pevnosti.

„Ano. Ale já nepřicházím jako váš nepřítel, pane, nepřicházím hodnotit vaši práci. Přišel jsem za některými vězni, abych s nimi krátce promluvil a poptal se jich na jejich duševní stav. Nepochybně se i po této stránce o své vězně staráte. Ale některé osoby zřejmě zajímá i názor někoho naprosto nestranného, naprosto odtrženého od zdejšího prostředí. Proto jsem zde.“

„Máte pravdu, jste skutečně muž na svém místě, bez ohledu na vaše mládí. Musím přiznat, byl jsem opravdu udiven, proč byl takový úkol vůbec zadán.“

„Bohužel, na tuto otázku vám nemohu odpovědět, i kdybych chtěl. Ale možná, pokud se zamyslíte nad současnou situací, nad zdravím některých významných osob a nad tím, co můžeme očekávat od dalších zítřků, bude snad mé poslání vyznívat poněkud logičtěji,“ usměje se velmi zlehka pan de Almare, ovšem dopad jeho slov je přesně opačný. Správcem projede zachvění. Ten mladík ťal do živého, dotkl se jeho obav o úřad, který mu docela přirostl k srdci.

„Myslím, že jsem vaše slova pochopil,“ řekne pan du Tremblay, „Samozřejmě se vám pokusím vyjít ve všem vstříc. Máte představu, se kterými vězni chcete mluvit?“

„Nikoli. Já dokonce ani přesně nevím, kdo je vaším hostem, jak své vězně nazýváte. Poprosím vás o jejich seznam, vyberu si z něho náhodně. Jde mi také o poznání prostředí, které zde panuje. Určitě nejde o to, abych se setkal s konkrétními osobami a snad poslouchal jejich subjektivní hodnocení. Byť i to může ledasco dokreslit,“ odvěti Pierre, který se snad až příliš vžívá do své role. Najednou si uvědomí, jak ho těší vyvolávat obavy držitele hrozivého úřadu a tak trochu se bavit nad jeho nejistotou.

„Samozřejmě. Zařídím, abyste byl proveden po celé pevnosti, kromě míst, které nemají s pobytem zmíněných osob nic společného. Nechám vám předložit seznam vězňů a vy si vyberete, s kým budete chtít mluvit. Mohu vám zatím něco nabídnout? Vlastně ano, nechám vám přinést to, co někteří snídali,“ dodá a slovem někteří nevědomky odhalí, že panují rozdíly mezi nedobrovolnými hosty pevnosti.

Návštěvník je svěřen do péče jednoho z důstojníků stráží. Je mu nabídnuto občerstvení, chutné víno a taky seznam vězňů. Pan de Almare prohodí pár slov s vojákem, přinesených pokrmů se dotkne jen zlehka, stejně tak vína. Naopak pozorně si prohlíží jména možných adeptů na střetnutí s ním a velmi rychle se rozhodne, s kým si promluví.

„Je všechno v pořádku?“ vstoupí do místnosti pan du Tremblay.

„Naprosto,“ přikývne Pierre, „Poprosím teď vašeho zástupce, kterého jste mi přidělil, aby mě provedl prostorami vaší pevnosti. Přitom navštívím některé z vězňů.“

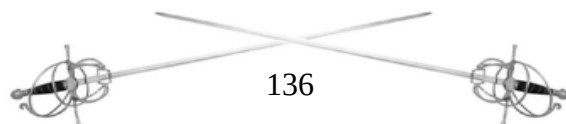
„S kým chcete mluvit, pokud mohu být tak smělý?“

„Vybral jsem si tři z nich. Jedním je pan de Bassompierre, druhým pan d'Holfene a třetím pan Matyáš z rodiny Sardannů,“ odvěti mladík.

„Proč zrovna tyto tři?“ zeptá se překvapeně velitel.

„Nejde přímo o tyto tři osoby, ale o to, co představují. Pan maršál de Bassompierre je jistě jedním z vašich nejvýznamnějších svěřenců, mám pravdu?“

„Nepochybně.“

„Ten druhý, pan d’Holfene, je průměrný šlechtic, jak jsem zjistil, je zde za zabítí v souboji.“

„I v tom máte pravdu.“

„Kdo je ten třetí muž, pan Matyáš?“

„Podle mého celkem bezvýznamný člověk, býval hlavou nějaké bandy,“ pokrčí rameny pan du Tremblay, „Ale asi byl důvod ho zavřít právě zde, v jiném vězení by možná mohl dosáhnout spojení se svými bývalými přáteli, což zde nepřípadá do úvahy,“ dodá pyšně.

„Přes jeho vůdčí roli v jakési zlodějské či loupeživé bandě, dá se říci, že patří k těm nejméně významným vězňům.“

„Ano, dá se to tak říci.“

„Vidíte, pane, teď jste odhalil můj klíč. Významná osoba, průměrný vězeň a jeden z nejposlednějších.“

„Už vám rozumím, ale musím na něco upozornit.“

„Prosím? Je nějaký problém?“

„Ani ne, tedy u těch prvních dvou. Ale ten třetí, to je nějaký blázen. Zkoušel na nás všechno možné, vydával se za někoho jiného, i když v poslední době se uklidnil. Možná by bylo lepší vybrat někoho jiného,“ naznačí možné komplikace velitel.

„Spokojím se s vybranými vězni. Pokud je ten muž opravdu blázen, potřebuje duchovní útěchu více než kdokoli jiný. Mohu tedy svoje povinnosti spojit i s užitečným počinem pro toho muže.“

„Jak chcete. Jen vás upozorňuji, on není typickým zdejším vězněm, tedy vězněm obvyklé důležitosti a postavení. Možná nebude mít pro vaše zkoumání ten správný význam.“

„Když dovolíte, pane, toto posoudím sám,“ odvěti pan de Almare chladně. Má moc dobrý důvod, proč si vybral zrovna tyto tři. Prvním je významná osobnost, o které četl a má zájem se s ním setkat. Pan d’Holfene byl kdysi zapleten do smrti druhého manžela jeho matky. Ten třetí je skutečným důvodem jeho dnešní přítomnosti. Což ovšem správce pevnosti nemůže tušit.

„Prosím, jak chcete. Až skončíte, zastavíte se u mě?“

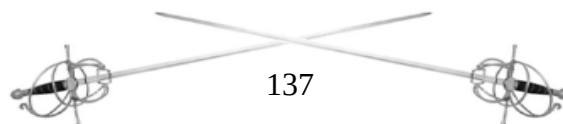
„Samozřejmě. Minimálně proto, abych se s vámi rozloučil a poděkoval za vaši ochotu a spolupráci, o které se rozhodně nezapomenu zmínit,“ pokývá hlavou markýz.

Jeho další cesta, v doprovodu přiděleného vojáka, vede přes nádvoří, kde potkají nějaké strážce a pak už zamíří do prostor, které jsou přiděleny jednotlivým vězňům.

„Máte nějaké pořadí, v jakém chcete s vězni mluvit?“ zeptá se důstojník.

„Ne, nechám pořadí na vás, pane.“

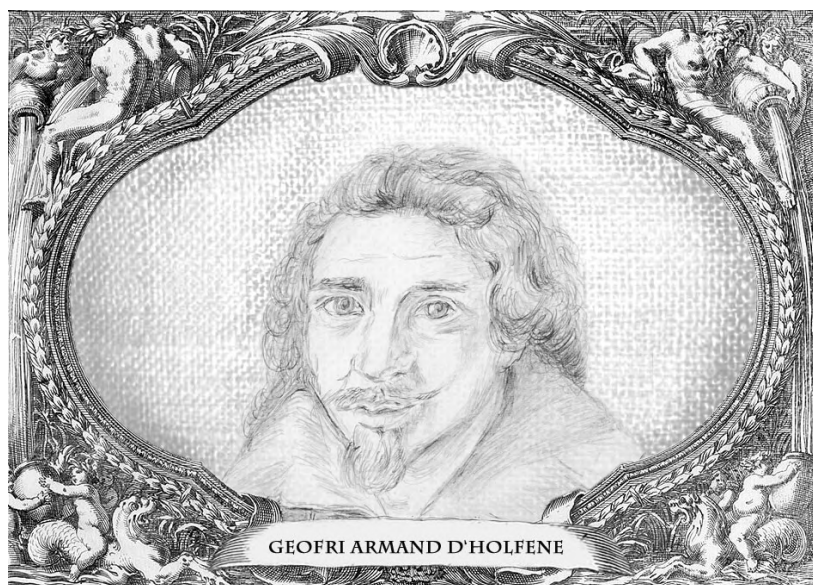
„V tom případě začneme panem d’Holfene, máme to k němu odsud nejbližší.“

„Souhlasím.“

Když vstoupí do prostor věži, padne na mladíka tíseň. Chladný kámen všude okolo již musel být svědkem nejdnech zklamaných nadějí, nejednoho utrpení. Pravděpodobně více duševního než fyzického. Prostor, ve kterém se nachází Geofri Armand d'Holfene, je poměrně slušně zařízenou komnatou. Působí však na příchozího mladíka chladným dojmem, ne teplotou vzduchu, ale prostředím a ponurým zabarvením.

„Nechte nás prosím o samotě,“ přikáže Pierre žaláříkovi, který přikývne. Zamkne za návštěvníkem a zůstane poslušně hlídat přede dveřmi.

„Kněz?“ ozve se z rohu místnosti, kde u stolu sedí asi čtyřicetiletý muž, ustrojen stejně šedivě jako celé okolní prostředí. „Nepamatuji se, že bych měl zájem se vyzpovídat. Jde snad o další pozornost našeho milého správce pana du Tremblaye?“

„Nikoli, pane,“ zní odpověď, „Jsem Otec Paul a mým úkolem je procházet podobnými zařízeními a zkoumat, jak je postaráno o duchovní záležitosti vězňů.“

„Tak? A kdo vás poslal?“

„Na tuto otázku vám bohužel odpovědět nemohu. Ale pověření mám z nejvyšších míst, pokud vám taková odpověď takto stačí.“

„To je vlastně jedno,“ mávne rukou Geofri, „Alespoň nějaký rozptýlení.“

„Určitě. Jak snášíte pobyt zde? Pokud vím, jste zde již déle než pět let.“

„Jak ho snáším?“ trochu se zasměje vězeň, ale jeho smích zní dost skřípavě, „Asi jako někdo, kdo je tady už přes pět let, jak jste řekl správně. Ale vy se asi ptáte, zda tady neztrácím víru v Boha. Zda jsem stále tak silným věřícím, jakým jsem byl na začátku svého pobytu, že?“

„I tak by se má otázka dala pochopit.“

„Víte, s tím tady nemá prostě Bůh nic společného. Víím, proč jsem tady a to stačí. Už jsem se s tím smířil a hotovo.“

„Jste tedy smířený se svým zločinem?“

„Se svým zločinem?“ pozvedne obočí pan d'Holfene, stále sedí a ani mladíkovi nenabídne místo, „To jsme si špatně rozuměli. Nespáchal jsem ze svého pohledu žádný zločin.“

„Pokud jsem byl spraven dobře, zabil jste v souboji člověka, bližního svého.“

„Ten chlap vůbec nebyl můj bližní. A měl stejnou šanci zabít mě. Šlo o zcela čestný souboj a já jsem měl více štěstí anebo chcete-li jinak, byl jsem šikovnější. Vííte, že už si ho ani nevybavuju? Pokud si tedy myslíte, že mě jeho duch straší ve snách, tak to ani náhodou.“

„V čem tedy chápete svoji vinu, pokud se takto mohu zeptat?“

„V tom, že jsem toho chlapa zabil, aniž bych k tomu měl patřičné požehnání. V tom je má vina.“

„Chcete tedy říci, že předtím jste zabíjel s něčím požehnáním?“

„Kdo jste a co tu chcete? Chcete ze mě tahat rozumy?“ povstane teď Geofri a podívá se zpytavě do obličeje narušitele svého klidu. Jenže tam nevyčte zhola nic, tvář mladého kněze je zcela prostá jakýchkoli emocí.

„Mýlíte se, pane. Vaše jméno jsem si vybral náhodně, předtím jsem o vás nikdy neslyšel. To, co o vás vím, mi řekli zde. Nepřišel jsem vás soudit, nepřišel jsem vás vyslýchat, přišel jsem za vámi v dobrém

úmyslu zjistit, zda je ve vašem případě dostatečně postaráno o věci víry. Pokud narážíte na světské záležitosti, s nimi nemám nic společného. Právě proto mi byl svěřen tento úkol.“

„Může to být pravda a nemusí,“ není si jist vězeň.

„Nebudu vás přesvědčovat o opaku a je mi jedno, jaké hříchy jste spáchal. Nejsem zde, abych vás vyzpovídal a už vůbec ne, abych vám dával rozhršení či nad vámi vynášel soudy. Vidím však, že vás rozhodně svědomí netíží.“

„To rozhodně ne,“ znovu se posadí pan d'Holfene, „Nic si nevyčítám, kromě toho, že jsem se tehdy neovládl a přistoupil na ten souboj. To byla má chyba. Měl jsem to vyřešit jinak. Za tuto chybu tady nyní pykám a to jediný si vyčítám. Spokojen?“

„Ani moc ne, pane. Měl byste se daleko více smířit s Bohem. Z vašeho hlasu cítím zášť, zášť na vaše bývalé přátele, kteří vás nechali padnout a dopustili, že jste zde. Zlobíte se na sebe a na ně, s tím se dle mého nemůžete se svým osudem vyrovnat.“

„A víte, že jste to teď trefil, mladý Otče? Přesně tak. Ale už jsem se s tím vyrovnal.“

„Opravdu? Nesníte o nějaké neočekávané změně, náhlé udělení milosti a díky níž se dostanete ven?“

„Znáte vězně, který o tom nesní? Ale to vy nemůžete vědět, protože jste v podobné situaci jistě nikdy nebyl. Jsem věřící, pokorný služebník boží, pokud jde o toto. Nic mi tu po týhle stránce nechybí. I náš milý správce je čím dál tím ohleduplnější, proč, to nechám na vás. Jste spokojen?“

„Ve vašem srdci stále přetrvává zloba. Je však na vás, jak se s tímto stavem vyrovnáte. V každém případě děkuji, že jste se mnou promluvil. Nebudu vás již déle zdržovat.“

„Doufám, že si na mě nebudete stěžovat, že jsem k vám byl neuctivý,“ projeví jisté obavy vězeň.

„Můžete být klidný, pane, co zde bylo řečeno, bylo jen mezi námi a Bohem. Mohu panu správci doporučit, aby vám umožnil častěji rozmlouvat s knězem, nemám zájem vám vaši situaci zde jakkoli zhoršovat.“

„Mohu se na něco zeptat já?“

„Prosím, nevím však, zda vám budu moci odpovědět.“

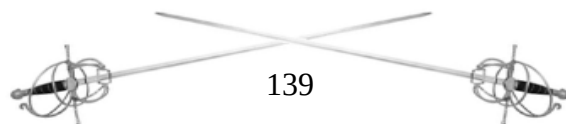
„Jaká je situace tam venku? Jak se daří kardinálovi a králi?“

„O tomto s vámi nemohu mluvit. Ale i kdybych mohl, stejně bych vám nebyl schopen mnoho sdělit. Nezajímám se o světské záležitosti, mým posláním je duše.“

„Co se dá dělat,“ povzdechne si pan d'Holfene, znovu se posadí a už návštěvníkovi nevěnuje žádnou pozornost. Jeho odchod však přesto po očku sleduje. Přitom přemýšlí, co měla jeho neočekávaná návštěva znamenat.

Druhým v pořadí je již jednasedmdesátiletý Francois de Bassompierre, baron, diplomat, maršálek, který se znal dobře s Jindřichem IV., který si dovolil dvořit se jeho ženě, který byl zadobře s mnoha princí. Který však Richelieu rozlobil jak svým tajným sňatkem s Margaretou Lotrinskou, princeznou z Conti, tak svým přátelstvím s vévodou z Guise, jakož i kousavou satirou. Do Bastily byl vsazen před deseti léty.

Prostory obývané maršálem tvoří tři dobře zařízené místnosti. Vstříc mladíkovi vyjde Boise d'Arcy, majordomus odsouzeného, který zde pobývá o své vlastní vůli, ze své oddanosti ke starému muži. Má právo kdykoli odejít a kdykoli přijít, čímž také může přinášet starci potřebné informace. Na první pohled je parné, nakolik je tento vězeň skutečně prominentní. Cílem jeho pobytu zde není ho trápit nedostatkem čehokoli jiného, než toho nejcennějšího, tedy jeho svobody.

Pierre se představí, vysvětlí důvody své návštěvy. Toto setkání ho trochu rozhodí, ztratí svoji jistotu, pronikavý pohled starého maršálka jako by mu bránil bez uzardění pronášet pohádky o své přítomnosti. Je mu nabídnuto místo u stolu, pan d'Arcy oba obslouží a poté se stáhne do pozadí.

„Tak někoho zajímá, jak jsme na tom po stránce víry, jak se daří našemu duševnímu zdraví?“ usměje se lehce pan de Bassompierre a s jistou noblesou na mladíka pohlédne. Jako by tím pohledem chtěl naznačit, nakolik jeho slovům věří, ale je připraven hrát jím nabídnutou hru.

„Ano, mám zde určité posláni, Excellence. Ale k vám budu upřímný.“

Ostatní vězně, které navštívím, jsem si vybral náhodně, vás však ne.“

„Ale, ale,“ projeví zájem maršálek, „máte snad pro mě nějaký vzkaz?“

„Bohužel, v tom vás zklamám. Omlouvám se, pokud jsem ve vás vyvolal plané naděje. Vaše jméno i vaše činy znám, slyšel jsem a četl jsem o vás mnohé. Proto jsem využil této příležitosti, abych se s vámi setkal.“

„Ach tak, tedy jen pouhá vaše zvědavost?“

„Ano. Snad mi, Excellence, odpustíte moji upřímnost. Velice si vážím všeho, co jste pro tuto zem vykonal.“

„Však se mi taky dostalo zasloužené odměny,“ usměje se bývalý diplomat a rukou opíše svoje aparmá.

„Bohužel mi nepřísluší soudit důvody vašeho pobytu zde. Na vašich předchozích činech však vaše internace v mých očích nic nemění.“

„Tak o tom bychom asi mohli vést dlouhou rozpravu. Vykládejte o zásluhách muži na konci jeho života, který místo aby byl se svou ženou a synem, tráví zbytek svého života v téhle díře. Ne, že by mi něco chybělo, kromě zmíněného. Mám tu pohodlí, jsou tu na mě milí, ale to nic nezmění na tom, že vězení zůstane vězením.“

„Působíte však velmi vyrovnaným dojmem.“

„Zdání někdy klame, i když co starci nad hrobem zbývá? Jak jdou léta, moje naděje, že se někdy dostanu ven, jsou čím dál tím iluzornějšími.“

„Víra umírá poslední.“

„To máte pravdu, ale v mém věku ...“

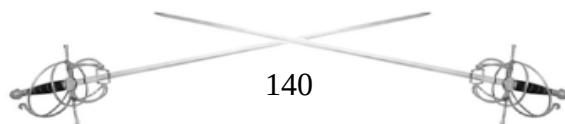
„Třeba se vám ještě vaše tajné sny vyplní. Cesty páně jsou nevyzpytatelné.“

„To jistě. Jenže v tomto případě je velmi obtížné prosit Boha o pomoc, protože jen smrt jiného člověka by mi snad otevřela cestu ven.“

„Asi vám rozumím a velmi oceňuji vaši zdrženlivost. Není rozhodně správné si přát něčí smrt, byť by přišla pouhým jeho stářím. Takové myšlenky jsou bezbožné.“

„Ale já smrt nikomu nepřejí, rozhodně,“ řekne rychle pan de Bassompierre, možná řekl více, než měl.

„Nemusíte mít obavy, Excellence, náš rozhovor je ryze důvěrný,“ vytuší rozpoložení myslí maršálka abbé, „jsem tady pouze proto, abych zjistil, jak se v našich věznicích pečuje o potřeby duše. Máte v tomto směru nějaké problémy?“

„Já?“ usměje se trpce stařec, „Já se s Bohem smírůji každý den. V mém věku nevíte, který den bude posledním. Časem vše vypadá jinak než v počátku. Trpkost pomalu odeznívá, zloba rovněž, začíná převládat vyrovnání se s osudem. Tedy asi to, co byste si představoval. Snažím se nedávat nikomu vinu, rozhodně ne Bohu. I když milovat své nepřátele je opravdu velmi obtížné,“ dodá.

„Přesto i toto někteří dokázali.“

„Já nejsem světec,“ pousměje se maršálek.

„Být světcem po vás Bůh rozhodně nežádá, Excellence, ale jistě má své důvody, když vás takto zkouší. Měl jste postavení, moc, byl jste velmi úspěšný, milovaný. Poté vám Bůh připravil zkoušku, když vám toto vše odebral. Jistě jeho zkouška má svůj význam ve vašem životě.“

„Tím si bohužel nejsem tolik jist. Ale je pravda, pokud o tom člověk takto uvažuje, daleko lépe se smírůje se svým osudem.“

Jejich diskuse pokračuje u poháru vína další dobrou půlhodinu. Pan de Almare využije svých dobrých znalostí historie, čímž si získá přízeň starého válečníka, ten mu na oplátku sdělí některé podrobnosti o věcech, o kterých markýz jen četl. Oba se však střeží toho, aby se byť jen okrajově dotýkali současných politických poměrů.

„Jsem velmi rád, že jsem vás poznal, Excellence. Budu se za vás modlit,“ řekne na rozloučenou Pierre.

„Děkuji vám za vaši návštěvu i vaše modlitby, Otče,“ odpoví přátelským hlasem starý muž.

Poslední návštěva, ale ta nejdůležitější, markýze teprve čeká. Už jen vlhkost prostředí, kde se cela s Matyášem Sardannem nachází, vyvolá vrásky na čele mladíka. Ano, i zde panuje hierarchie postavení, co je dopřáno pánu, není dáno kmánu. Cela o nějakých deseti metrech čtverečních jen tento dojem potvrzuje. Prostá postel a stůl, zatuchlé prostředí, zápach.

„Co tady chcete?“ ozve se zhrublý hlas z přítmi rohu, kde na svém lůžku sedí skleslá postava.

„Přišel za tebou kněz. Nechám vás o samotě, Otče,“ říká strážný, pak se ještě pro jistotu otočí, „Kdyby vás nějak ohrožoval, tak zavolejte, budu nablízku!“

„Děkuji. Vaší pomoci jistě nebude potřeba. Přicházím s jménem božím na rtech.“

„Bůh mě dávno opustil,“ zahuhlá muž, aniž by se pohnul.

Pierre popojde blíž, přemůže odpor k zápachu a posadí se vedle vězně. Ztrhané rysy částečně zakrývají poměrně mladý obličej.

„Neztrácej víru v Boha, synu,“ řekne pan de Almare skoro něžným hlasem.

„Neztrácet víru v Boha, Otče? Kde však byl Bůh, když moji nepřátele nastrojili úklad, díky kterému jsem zde.“

„Tak se mi svěř, synu. Jsem připraven tě vyslechnout.“

„To pochybuju, Otče. Když budu říkat pravdu, zase mi omezí přiděly potravy a vody. Mně už může pomoci jen zázrak.“

„Zázraky se někdy dějí, Bůh dokáže konat i zázraky.“

„Ale jen v pohádkách. Ba ne, já už jsem všechno prohrál. Ani nevím, kde se ve mně ještě bere síla, abych dále žil. To je jediný, co nechápu.“

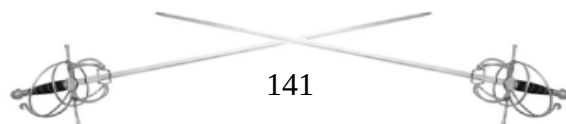
„Třeba je vše jen boží zkouška, která brzy skončí.“

„Už dva roky, otče, už dva roky! Když člověk něco spáchá a přijde trest, může se s tím vyrovnat. Ví proč přišel. Ale když dojde k takovému podlému činu, není žádná útěcha. Nikdo nic nechce slyšet. Jste první, který se mnou takto mluví.“

„Pak je o důvod víc, abyste se mi svěřil, pane. Jsem kněz, nepatřím k vašim žaláříkům. Máte-li něco na srdci, tak mluvejte. Pokud budu moci pro vás něco vykonat, pokusím se vám pomoci.“

„Nedávejte mi prosím lichou naději, Otče. Až opustíte tuto celu, tak na vše zapomenete. Ale děkuji alespoň za ochotu se mnou mluvit. Tady mě má každý za blázna. Ovšem není se co divit. Pravda zní opravdu šíleně.“

„Tak mi řekněte všechno o tom, jak jste se sem dostal. Řekněte mi pravdu, jsem připraven vám pozorně naslouchat.“

„Pravdu Otče? Víte, kolikrát už jsem jí řekl? Jenže mě nikdo neposlouchal.“

„Tak využijte příležitosti, která se vám nyní nabízí.“

Pierre se podívá přímo do očí muže, čte v nich bolest a beznaděj. Byl kdysi asi poměrně urostlý a asi musel být i hezký, určitě je stále mladý, byť z něj dva roky žalářování učinily trosku.

„Nevím ani, jak mám začít. Mám strach, že až začnu vyprávět, tak se mi vysmějete a odejdete.“

„Slibuji, pozorně vás vyslechnu až do konce, i kdyby váš příběh zněl jakkoli nepravděpodobně. Začněte třeba tím, jak se jmenujete.“

„Ve skutečnosti anebo jak mi říkají tady?“

„Je v tom rozdíl?“

„Značný, Otče. Pro všechny zde jsem nějaký darebák Matyáš. Mé skutečné jméno je však hrabě Henri Jean de Prieu,“ odvětlí nešťastník a upřeně se na kněze zadívá. Ten nehne ani brvou, přestože jím projelo zachvění. Proboha, jejich podezření je pravdivé!

„Prosím, pokračuj synu,“ řekne jen tichým hlasem.

„Víte, Otče, ač to bude znít ještě méně pravděpodobně než moje jméno, tak já opravdu nevím, proč jsem tady. Jednou večer jsem byl přepaden, omráčen a poté mnoho dní držen v zajetí. Byl jsem v nějaké smradlavé díře mnoho dní, měl na sobě nějaké divné šaty, ty mě donutili dokonce znovu převléknout. Nakonec jsem se ocitl v nějakém kočáře, který mě vyklopil tady na nádvoří. Začali mi říkat nějakým divným jménem, zavřeli mě sem, nikoho ke mně nepouští. Když jsem se bránil, že jsem někdo jiný, než jak mě nazývají, všichni se mi smáli. Zuřil jsem, rozbil jsem nábytek a mlátil do dveří. Dostal jsem výprask. Pak jsem milostivě prosil o rozhovor s velitelem pevnosti. Řekl jsem mu pravdu. Snížili mi přiděl jídla a vody, dokud si nepřestanu vymýšlet.“

„Proto jste rezignoval?“

„Rezignoval? Skoro rok jsem se snažil, trpěl jsem, ale věřil, že se dovolám spravedlnosti. Místo toho zaživa hniji v téhle díře a nikdo se tady se mnou nebaví. Pro všechny jsem blázen.“

„Máte alespoň podezření, kdo spiknutí proti vám připravil?“

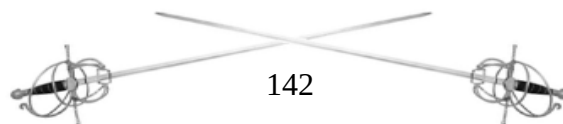
„Spiknutí? Takže vy mně věříte?“ chytí teď vězeň kněze za ruku a stiskne takovou silou, až mladík sykne bolestí, „Promiňte, Otče, promiňte. Nechtěl jsem, opravdu ne, nezlobte se.“

„Nic se neděje, synu,“ uklidní nešťastníka markýz, „Napadá vás někdo, kdo by byl schopen a ochoten na vás nastrojit léčku?“

„Lámal jsem si s tím hlavu celou dobu, bohužel jsem na nic nepřišel. Jenže,“ ztiší teď hlas nepravý Matyáš, „kdybych věděl, co se dělo na mém panství po mém zmizení, možná bych na něco přišel. Víte, moje panství je u Evreux, poblíž Rouenu.“

„Vím kde je zmiňované místo, byť o vašem hrabství jsem neslyšel.“

„Není zase tak významné, ale také ne bezvýznamné. Určitě z něj plynou prostředky k zabezpečení slušného života. Včetně dalších obchodních aktivit, rozumíte?“

„Příliš nevím o správě panství,“ odvětil pan de Almare, ale rychle dodá, „Asi jde o věci podobné jako se správou klášterů, což je oblast, ve které se vyznám velmi dobře.“

„Je to všechno tak podivný. Víte,“ skoro už šeptá ubožák, „když se mým nepřátelům podařilo nastrojit takový hrozný úklad, jsem proti nim bez nejmenší naděje. Nikdo mě tady nikdy nevyslyší a nevím, co namluvili mým blízkým. Třeba mě mají za mrtvého nebo nezvěstného, třeba si myslí, že jsem odjel někam do ciziny, vydal se někam na druhou stranu světa na loď. Jak mám bojovat ze své smradlavé kobky proti lidem, kteří dokázali něco takového spáchat? Vždyť vy jste první po dvou letech, Otče, který se mnou mluví normálně. Jinak i ty kamenné stěny jsou ke mně milosrdnější než moji žalárnici!“

„Vidíte, jde možná o Boží prozřetelnost, se kterou jsem byl vyslán do těchto prostor,“ naznačí naději Pierre, „Nepřestávejte věřit v dobrotu Boha a možná se stane boží zázrak, se kterým jste už nepočítal.“

„Nevěřím na zázrak, i když ... možná vaše přítomnost je tím zázrakem. Otče, prosím, pokuste se něco zjistit, prosím. Pro lásku boží, pokuste se mi pomoci. Ověřte si moje slova, moje tvrzení. Nelžu vám. Opravdu jsem byl kdysi hrabě de Prieu, který před dvěma roky zmizel,“ znovu silně stiskne vězeň ruku kněze a jeho hlas zní tak úpěnlivě, že by snad uprosil i samotného ďábla.

„Udělám, co bude v mých silách, synu,“ podívá se zoufalci markýz zpřímá do očí a když v nich spatří všechnu tu ohromnou bolest a neštěstí, proběhne mu po těle mrazení. Raději povstane, nemůže mu říci pravdu. Stav muže, jak fyzický tak duševní, jím silně otrásl.

„Vy už jdete, Otče?“ zvolá zoufale muž.

„Ano. Můj čas je zde omezený. Chcete mi ještě něco říci?“

„Už nemám co, vše jsem vám řekl. Přísahám před Bohem, Otče, mluvil jsem naprostou pravdu. Můj život je teď ve vašich rukách,“ poklekne vězeň před mladíka na koleno, uchopí jeho ruku a položí si na ní tvář. Pierre cítí, jak se mu čím dál tím více obtížněji dýchá.

„Budu na vás pamatovat, synu,“ vysouká ze sebe s velkým sebezapřením.

„Věřím vám, Otče, věřím vám,“ klečí vězeň na kolenu, z očí se mu hrou slzy.

Markýz zaklepe na dveře a je vypuštěn ven. Pokusí se nedat najevo žádné pohnutí, ale moc se mu zachovat klid nedaří, děkuje potměšile chodbě za ukrytí jeho výraz tváře. Cestou přes nádvoří a po schodech nabude opět rovnováhy. Když pohlédne znovu do tváře velitele pevnosti, nehne se mu v obličeji jediný sval.

„Jak jste byl spokojený?“ zeptá se pan du Tremblay.

„Setkal jsem se zde s velkým pochopením, jak z vaší strany, tak ze strany vašich podřízených. Rozhodně se o tom zmíním, až budu referovat o mé návštěvě.“

„Děkuji. Myslel jsem však, jak jste byl spokojený se zjištěným stavem věci.“

„Co se týká prostředí, vaši vězni netrpí po tělesné stránce, tedy hladu, žízní nebo zimou. Vy pochopitelně nemůžete být jejich duchovním utěšovatelem. Určitě však jste mužem na svém místě, alespoň podle toho, co jsem mohl vidět.“

„Děkuji. Co vaše rozmluvy s vězni?“

„Pan d'Holfene je poněkud zatrpklý a nepřístupný, choval se sice zdvořile, ale cítil jsem v jeho duši hněv na celý svět a možná taky na Boha. Pravděpodobně by mu častější setkání s knězem prospěla.“

Ale ne nějakou násilnou formou, zde jde o metody přesvědčování, je potřeba nezměrná trpělivost, aby se jeho duše posunula blíže k Bohu.“

„Děkuji za váš postřeh, něco v tom smyslu učiním.“

„Pan maršálek, pan de Bassompierre, mě naopak potěšil svoji životní vitalitou ve svém věku. Velmi pěkně jsme si popovídali, on zavzpomínal na své mladá léta. Tento muž v životě hodně prožil a svým způsobem se dokázal s Bohem vyrovnat. Udělal na mě dobrý dojem.“

„Znám pana maršálka osobně, častokrát spolu rozmlouváme,“ přizná pan du Tremblay, „Víte, Otče, jsem sice žalárník, ale to neznamená, že bych byl nějaký lidojed. Plním si své povinnosti, ale nesnažím se vězňům ztrpčovat život více, než je nutné.“

„Takový výkon služby vás ctí, pane. Bohužel vaše slova zcela neplatí v případě posledního vězně, se kterým jsem mluvil.“

„Jak svá slova myslíte? On vám něco napovídal?“

„Pane veliteli, ten muž je velmi nešťastný. Trpí utkvělou představou, že je někým jiným, než ve skutečnosti je. Ale velkého porozumění se mu z vaší strany nedostalo.“

„Otče, na naši obranu musím říci, že se choval značně agresivně a bylo nutno ho zkrotit. Ale od doby, kdy přestal vyvádět, rozbíjet věci, křičet, jsme mu nečinili žádné příkoří.“

„Pane veliteli, právě tento muž však potřebuje nejvíce našeho porozumění! Ano, je duševně chorý. Aby se vyrovnal se svým rozsudkem, vytvořil si ve svém nitru zcela jinou identitu, vytvořil si svůj vlastní svět. Tím se brání proti svým vinám i svému trestu. Jsem přesvědčen, že tak nečiní ze zlé vůle, ale ze své nemoci a zoufalství. Mějte na paměti, i on je lidská bytost a zaslouží si náš soucit.“

„Možná máte pravdu, Otče. Co bychom pro něj mohli učinit?“

„I on by mohl žít v trochu lepším prostředí, nevím, jak často vyjde z té zatuchlé kobky. Možná by s ním občas mohl někdo promluvit. Jen ho vyslechnout. Nijak nekomentovat jeho bludy. Možná časem nalezne spásu v Bohu, vrátí se mu rozum, rozpomene se, kým skutečně je. Možná je jeho stav božím trestem za jeho spáchané zločiny. Ale projevený soucit vás jistě nic stát nebude, pane.“

„Kdo však má s klidným svědomím poslouchat jeho očividné blábolení?“

„Přistupte k němu jako já. Vyslechněte ho, neodporujte mu, snažte se předstírat pochopení. Bude vám za projevenou ochotu vděčný a bude více spolupracovat. Uvidíte. Nic mu neslibujte, protože jemu pomoci nejde, jedině dobrým slovem.“

„Děkuji vám i za tento váš postřeh. Určitě se pokusím i pro tohoto muže něco udělat.“

„Děkuji. Nezapomínejte, je duševně nemocný a tak ho taky berte. Není v této fázi svého vývoje zlý, jeho agresivita vyplývá spíše ze snahy uhájit svůj vymyšlený svět. Tak mu ho neberte, nepřete se s ním. Uvidíte, potom bude daleko lépe spolupracovat.“

„Dám podobné pokyny, ostatně vy jste odborníkem na lidské duše,“ usměje se pan du Tremblay, „Já zase musím zajistit, aby jejich tělesné schránky zůstaly v těchto prostorách, dokud nezemřou anebo dokud nebudou propuštěni.“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

PODEZŘENÍ SE POTVRZUJÍ

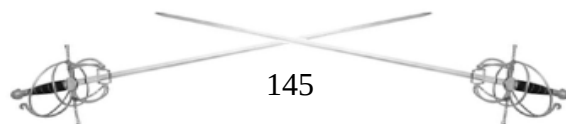
Den po své návštěvě v Bastille nechá markýz de Almare ve svém paláci připravit večeři pro sebe a své dva přátele. Jean, ten věčně ubručený komoří, už bere jejich příchod pomalu jako samozřejmost. Stejně jako osobní sluha pána domu Auguste, který si na chodbu přinese židli. Bdí nad nerušeným povídáním šlechticů a je připraven na pokyn markýze okamžitě vyplnit jeho příkaz. Pochybuje však, že se tak stane v brzké době, vždyť panstvo právě usedlo k prostřenému stolu.

„Naše večeře se už pomalu stávají pověstnými,“ řekne pan de Aboa, než vloží první sousto do úst.

„Máte pravdu, ale musíme zhodnotit, jak jsme pochodili a stanovit další postup,“ odpoví důležitě pan de Godille, role koordinátora vyšetřovatele ho opravdu okouzila.

„Tak začněte u sebe, milý příteli.“

„Prosím, jak myslíte,“ pokrčí rameny Armand, „Já toho však zatím mnoho nemám. Pouze list podepsaný samotným Richelieuem, že mohu žádat informace a vyslýchat svědky. Dnes jsem obdržel uvolnění ze svých povinností na dobu neurčitou a zítra ráno odjíždím s Mauricem do Evreux.“

„Jedete jen vy dva?“

„Máte něco proti?“

„Nevím, ale není nebezpečné cestovat jen v doprovodu jednoho sluhy, navíc ještě chlapce?“

„Myslíte, že mi hrozí v Evreux nebezpečí?“

„Nevím, bude záležet, na co při svém pátrání narazíte. Máte však jistě právo žádat spolupráci úřadů, tedy bych požádal o ochranu místních biřiců. Pokud byste cítil jakékoli ohrožení, nestyďte se tuto možnost využít,“ je stále velmi opatrný Geoffi.

„Dobrá, dám na vaši radu. Co jste však zjistil vy?“ zeptá se na oplátku pan de Godille.

„Nějaký Matyáš Sardann skutečně existuje a byl odsouzen. Patřila mu živnost v Saint-Denis, jenže to byla jen zástěrka pro zlodějské rejdy. Ten muž měl údajně napojení na podobné kruhy i v Paříži a dalších místech. Proto ho prý jako nebezpečného lupiče strčili do Bastily, aby se údajně nemohl spojit se svými komplici, kteří zátahu unikli. Ačkoli v jeho internaci v Bastile asi hrály hlavní roli jiné zájmy.“

„Byl tedy skutečně odsouzen?“

„Ano, dostal u soudu doživotí. Bez mimořádné milosti, která se nepředpokládá, by měl opustit brány věznice pouze v truhle.“

„To víte jistě?“

„Mám tyto údaje od nejvyššího soudu, splnil jsem váš úkol, milý příteli. O důvěryhodnosti mých zdrojů vůbec nepochybujte.“

„Věřím vám. Co jste vypátral vy, drahý Pierre?“

„Ani já vás nezklamu, drahý příteli,“ usměje se oslovený, „V Bastile je skutečně vězeň Matyáš Sardann, ale ten tvrdí, že je hrabě de Prieu. Mají ho za blázna, drží ho stranou ostatních vězňů a nikdo se s ním nebaví. Podle všeho se všechna naše podezření potvrzují.“

„Paní hraběnka de Prieu mluvila naprosto pravdu,“ zamyslí se Armand.

„Už o tom není pochyb. Přesto zůstává příliš mnoho otazníků a ty bychom měli vyjasnit, než s tou záležitostí předstoupíme před Mazarina,“ poznamená pan de Aboa.

„Můžete svoje otazníky nějak blíže konkretizovat?“

„Jistě. Začnu hned tím prvním. Kdo byl tím mrtvým, kterého všichni považovali za hraběte de Prieu? Dá se vůbec někdy zjistit pravda, když se nikdo nepřizná?“

„Souhlasím, bohužel asi jen obtížně budeme na tuto otázku hledat odpověď. Pátrání v Evreux jen stěží vnese do našeho temného případu světlo,“ vyjádří své pochybnosti pan de Almare.

„Takový vývoj bohužel nejde vyloučit. Druhá otázka zní, kde je teď pravý Matyáš? Jak vlastně vypadal? Kam zmizel? Kdy a kdo ho vyměnil? Jak se jim něco takového mohlo podařit?“

„Teď jste položil hned několik otázek, drahý hrabě,“ usměje se pan de Godille.

„Tím jsem rozhodně neskončil, drahý příteli. S naším případem jsou nějakým způsobem spojeny tři osoby. Ten lapka Matyáš a jeho banda, bratranec pravého hraběte de Prieu a hraběnka de Bestiere. Kdo jim však pomáhal celý záměr dotáhnout do zdárného konce? Vyřizovala celou věc sama hraběnka anebo měla někoho ve státní správě, který zařídil vše další?“

„Na vaše právě položené otázky by dokázala odpovědět pouze moje matka, ale té se těžko budeme moci zeptat,“ pokrčí rameny Pierre.

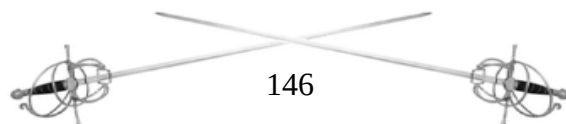
„Ptát se jí by stejně nemělo cenu. Všechno by popřela. I kdyby byla v dosahu,“ konstatuje Armand.

„Další otázka, kde je teď Matyášova banda? Pokud vím, tak byl zatčen pouze on a jeho komplicové zmizeli. Nikdy nikoho neprozradil, soudu se spíše vysmíval. Věkem odpovídá našemu hraběti, bylo mu necelých třicet, silnější postavy. Popis tedy asi seděl i na chudáka hraběte.“

„Máte ještě další otázky?“ pohlédne na Geoffiho pan de Godille.

„Pro tuto chvíli snad stačí, ne? Pokud mi odpovíte alespoň na jedinou z nich, budu spokojen.“

„Pokusím se. Víte, hodně jsem o tom přemýšlel a myslím, že mohu vše, co jsme zjistili, shrnout,“ nasadí velmi vážný výraz Armand. „Tak za prvé. Ten bratranec pan de Guilmant chce panství a milenku hraběte de Prieu. Jenže jak se k nim oběma dostat? V cestě mu stojí mladý a zdravý muž, kterého ta dívka

navíc miluje. To je výchozí stav. Ten darebák má zájem vše řešit zločinem a svěří se tedy někomu, koho považuje za schopného mu pomoci. Tedy matce manželky markýze de Cavarlene, která má pověst intrikánky a velmi bezohledné ženy.“

„Tak by se události mohly odvíjet, ale jde pouze o teorie,“ upozorní pan de Almare.

„Snad, ale nějakou hypotézu si musíme vytvořit. Hraběnka de Bestiere souhlasí, domluví však obchod. Pan de Guilmant jí bude platit měsíční rentu a ona mu za to pomůže jeho zločin zrealizovat.“

„Zapomínáte na toho dalšího muže.“

„Nikoli. Dle mého má hraběnka de Besiere napojení na nějaký živly v Paříži, kdoví přes koho, možná dokonce přes vraha Henriho. Tohle už asi nikdy nezjistíme. Domluví tedy zinscenování vraždy. Jenže je opatrná. Není si jista, zda ten ničema pan de Guilmant jí bude platit i nadále, protože ho těžko k tomu bude veřejně nutit. Proto se rozhodnou s někým dalším, koho zatím neznáme, plán trochu pozměnit. Naleznou osobu podobnou hraběti de Prieu, pravděpodobně zcela z jiného místa, než je Evreux. Toho muže nějak vylákají či unesou na dané místo. Skutečného hraběte de Prieu zajmou, náhradníka střelí zblízka do obličeje a znetvořeného nechají na místě. Předtím ho ale obléknou do původních šatů hraběte a přidají asi i další věci, aby mohla být potvrzena totožnost.“

„S ověření totožnosti mrtvého ale velmi riskují, jde o velmi slabé místo vašeho příběhu,“ namítne Pierre.

„Myslíte? Uvědomte si jedno. Dojde k vraždě. Všichni uvidí v tratolišti krve někoho, kdo má šaty pana hraběte, podobné vlasy, je přibližně stejné postavy. Přitom má rozstřelený obličej, který je tak znetvořený k nepoznání. Budete tělo urozeného pána někdo podrobně zkoumat? Zvláště když jeho nejbližší, možná dokonce ten darebák bratranec, potvrdí jeho totožnost?“

„Na první pohled jistě nikdo nic nepozná, ale někdo musí mrtvé tělo omýt a připravit na pohřeb.“

„Snad. Kdoví, zda ten také nebyl podplacen. Nebo mu byl natolik podobný ... dobrá, zde je nějaká nejasnost, ale ta nepopírá moji teorii. Hrabě de Prieu je prohlášen za mrtvého, z objednavatele jeho vraždy se stává utěšitel jeho snoubenky a následně i dědic všeho. Jak majetku, tak milenky.“

„Vaše vyprávění má logiku,“ připustí pan de Aboa.

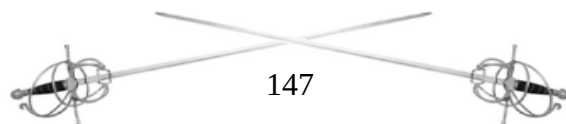
„Jak asi musel být ten pan de Guilmant překvapený, když mu řekli, že hrabě de Prieu není skutečně mrtvej, ale je stále mezi živými. Že ho mají pěkně uloženého, aby ho mohli v případě potřeby vytáhnout,“ zamýšlí se dále Armand.

„Nebylo by ale jednodušší pana de Guilmanta pouze zmáčknout? Vždyť musel vědět, že by byli schopni ho třeba i zabít, kdyby jim přestal platit,“ namítne markýz.

„To by mohli, ale kdyby ho zabili, zcela by ztratili přísun peněz z hrabství de Prieu. Proto hrozba, že se pravý hrabě objeví, je dle mého daleko lepší. Museli ho nějak přesvědčit, že je naživu, ale to už je jedno. Možná sám poznal v mrtvole někoho cizího. V každém případě jim uvěřil a platil. Dokonce, jak si vyslechla hraběnka de Prieu, svoje požadavky stupňovali, nebo možná začali stupňovat. Ten muž, kterého u svého muže viděla, ten asi bude tím vykonavatelem, který se svými lidmi celou vraždu a únos zorganizoval. Podle všeho byl vykonavatelem špinavé práce.“

„Vaše teorie zní dobře. Ale stál zisk ze zločinu hraběnku a její komplice za obrovské riziko se schováním hraběte v Bastile a za možné odhalení? Stále přece hrozí, že někdo odhalí podvod s výměnou vězně,“ namítne pan de Aboa.

„Nevím, jak vynáší majetek hrabství de Prieu. Ale asi ano, když do takového rizika šli. Přemýšlel jsem i o tom. Jak moc riskovala hraběnka de Bestiere? I kdyby se na pravou totožnost vězně přišlo, kdo jí s tím bude spojovat? Kdyby ji pan de Guilmant obvinil, vysmála by se mu do očí. Co s tím má společného? Ono, vážená dvořanka? Která má mnoho přátel ve státní správě? Kdo by věřil takovému darebákovi? Ona si byla jista svým postavením. Určitě měla i dost prostředků, jak se všech svědků zbavit a vyjít z obvinění čistá jako lilie. Riskovala, ale z jejího pohledu zase ne tak moc. Vzpomeňte, prošly jí dle všeho dvě vraždy jejích manželů, vždy se vyšetřování tak nějak vytratilo do ztracena. Pamatujete? A neprošla jí teď znovu i vražda Henriho? Je někdo schopen a ochoten ji veřejně obvinít?“ snáší pan de Godille jeden argument za druhým.

„Proč ale právě Bastila? Nebylo by vhodnější uvěznit hraběte někde mimo?“

„Někde mimo? Kdyby ho drželi nějakí bandité, vždy hrozí, že jim uteče. Navíc ho budou muset žít. Kdyby byl v nějakém obyčejném vězení, myslíte, že by tam byla kontrola nad jeho osudem dostatečná? Proč ho tedy nedat tam, kde se nikdo na nic neptá, kde nehrozí, že by mohl utéci a kde ho budou hlídat na státní útraty? Naopak, ten nápad s Bastilou byl geniální a když měla prostředky toto zařídit, což zřetelně měla, může být něco lepšího?“

„To ho tam chtěli držet do nekonečna?“

„Donekonečna? Proč? Až by hrabství Prieu dostatečně vysáli, mohl by přeci vězeň zemřít. Nikdo nebude zkoumat, proč zemřel nějaký lapka ve věznici. Mohl by spáchat sebevraždu ze zoufalství, mohl by pozřít nějaký jed, jistě vymyslíte i jiné způsoby.“

„Vaše teorie je opravdu dokonalá,“ pokývá hlavou Pierre, „teď ji ještě dokázat.“

„Taky jsem nad tím přemýšlel,“ ozve se Geoffi, „ale potřebujeme vůbec důkazy? Když se Mazarin rozhodne toho muže konfrontovat, samozřejmě tajně, s hraběnkou de Prieu, když ta potvrdí jeho totožnost, mohlo by to k jeho osvobození stačit. Možná bychom už mohli pátrání ukončit, nemyslíte?“

Oba mladíci se překvapeně podívají na svého přítele. Tohle je vůbec nenapadlo. Ale hrabě má pravdu. Když bude vůle, není dalších důkazů potřeba.

„Jenže co spravedlnost?“ vyhekne Armand.

„Myslíte, že bude vůbec někdo potrestán? Vlastně ano, trest asi stihne pana de Guilmant. Bude muset vrátit dědictví a zmizet někam hodně daleko. Nikdo přeci nebude chtít, aby se cokoli dostalo na veřejnost. Má snad někdo vůli postavit vaši matku před soud? A i kdyby, copak by se jí podařilo něco prokázat? Kdo by proti ní svědčil?“ přednese své argumenty pan de Aboa.

„Navrhujete pátrání ukončit?“ zeptá se očividně zklamaný pan de Godille, tak se do případu zakousl, tak ho nadchl, je mu líto vše tak rychle uzavřít.

„Já mám jeden pádný argument, proč pokračovat,“ řekne s vážnou tváří pan de Almare.

„Já rovněž,“ překvapí oba své společníky Geoffi.

„Skutečně?“ ožije Armand, „Sem s nimi.“

„Jde o moji rodinu, o mé blízké přátele, chci vědět, kdo je kromě mé matky do zločinu zapleten. Musím vědět, zda se má sestra spiknutí taky zúčastnila, chci vědět, kdo další za tím stál,“ řekne temným hlasem markýz.

„Můj důvod je prostší. Pokud se nám podaří zjistit nějakou osobu ze státní správy, která za tím stála, budeme mít lepší pozici pro příště, i když jí nic neprokážeme. Už to, že ona ví, že my víme, je strašně důležité. Navíc, čím více důkazů přineseme, tím pozitivněji bude vaše práce hodnocena panem Mazarinem a Richelieuem. To vám může pomoci v kariéře.“

„Vám? Snad nám, ne?“ namítne pan de Godille.

„Já se v tomto případě zásluh vzdávám. Mám své důvody, abych zůstal v pozadí,“ řekne tajemně Geoffi a když vidí překvapený výraz obou mladíků, dodá, „Mám mnoho přátel mezi velkými odpůrci kardinála, nemám zájem, aby ti věděli o mé pomoci řešit nějaký jeho problém. Spíše naopak. Ale tím se netrapte, to jsou moje hry, o kterých jsme mluvili. Jsem však ochoten vám pomoci váš úkol splnit. Zásluhy, pokud nějaké budou, si vychutnáte vy.“

„Ať tak nebo tak, pokračujeme tedy v pátrání?“ zeptá se dychtivě Armand.

„Ano. Teď je řada na vás a na mém sluhovi.“

„Na vašem sluhovi?“

„Nicolas je schopný, pošlu ho vyzvídat do Saint-Denis. Vymyslím pro něj dobrou krycí historku. Pokusím se prostřednictvím něho zjistit něco o tom podivném Matyášovi. Třeba bude někdo vědět, kam se poděl on a jeho lidé,“ vysvětlí svůj záměr pan de Aboa.

„Bude na takový úkol sluha stačit?“

„Bude muset. Nebo si snad myslíte, že já jako hrabě se mám chodit vyptávat po krčmách? Nebylo by takové moje počínání podezřelé? Ne, Nicolas bude pro tento úkol nejlepší.“

„Jak myslíte,“ pokrčí rameny pan de Godille, „Já zítra vyrazím. Jakmile se vrátím, měli bychom se opět měli sejít.“

„Zapomněl jste, drahý příteli, na jednu zásadní věc,“ upozorní teď pan de Almare.

„Ano? A na co?“

„Na hraběnkou de Prieu. Když odjedete vy i váš sluha Maurice, bude přerušeno naprosto spojení mezi vámi a paní hraběnkou. Co když bude něco potřebovat? Jak se Nicolet dovolá pomoci?“

„Máte pravdu, na to jsem ani nevzdechl,“ praští se dlaní do čela Armand, „Co s tím uděláme?“

„Nevím, zkuste něco vymyslet.“

„Jenže co? Samotnému se mně nechce cestovat,“ dumá pan de Godille a v duchu si nadává, jak mohl na hraběnkou zapomenout.

„Pan markýz má pravdu. Váš sluha musí zůstat tady a být ve spojení s paní hraběnkou. Komu však předá případné zprávy?“ ozve se pan de Aboa.

„Když bude něco potřebovat, přijde sem. Najde buď mě nebo mého sluhu Augusta. Já už se o další postarám. Pokud by hraběnce hrozilo nebezpečí, tak ji poskytnu útočiště v mém paláci. Tady si ji nikdo ohrožovat nedovolí.“

„Hrome, s kým pojedu?“ přemýšlí Armand.

„Najměte si nějakého jiného sluhu, nějakého jiného Maurice,“ řekne s jistou dávkou škodolibosti pan de Aboa, jeho přítel si hraje na geniálního koordinátora, sestaví hypotézu případu, vymyslí výborný plán, rozdá všem úkoly a teď nemá s kým jet.

„Kde ho mám tak narychlo sehnat?“

„Copak ten Maurice či ten jeho bratranec, co slouží u barona de Taille, nemá další sourozence, bratrance, synovce?“

„Nepochybně má, ale takto rychle?“

„Milý příteli, váš doprovod už je vaše věc. Tedy, pokud ji dovedete vyřešit. Jestliže ne, řeknu Nicolasovi a ten vám zítra ráno dodá tolik sluhů, kolik si budete přát. Můžete si i určit výšku, věk či barvu očí,“ nenechá si ujít příležitost rýpnout si do přítele Geoffi.

„V pořádku, máte pravdu, je to moje starost a já si ji vyřeším,“ řekne očividně dotčený pan de Godille.

„Máme ještě nějaké další věci k vyřizování?“

„Pravděpodobně už ne,“ zavrtí hlavou markýz.

„V tom případě se s vámi rozloučím, večere je snědena, víno vypito, odcházím,“ zažertuje pan de Aboa, povstane, pak se však ještě otočí k oběma mladíkům, „Pane markýzi, ohlíďte hraběnkou de Prieu, každým dnem se má vrátit její manžel a nebude to mít lehké. A vy, milý hrabě, dejte si pořádný pozor. Pokud narazíte na někoho z bandy toho tajemného Matyáše, nezapomínejte kdo jsou. Jde o lupiče a vrahy. Proto buďte ve střehu a hlídejte si záda.“

Hned jak dorazil pan de Godille do svého bydliště, zavolá si do salónku sluhu Maurice. Poručí mu, aby nalil sobě i jemu pohár burgundského vína a posadil se. Hoch je velmi překvapen, familiárnost pána však nesvědčí o ničem dobrém. Určitě od něho bude něco potřebovat, když je tak družný.

„Maurici, máme problém,“ zní první věta, která potvrdí sluhovy obavy.

„V čem spočívá, Excellence?“

„Zítra máme odjet do Evreux, jak jsme se domluvili.“

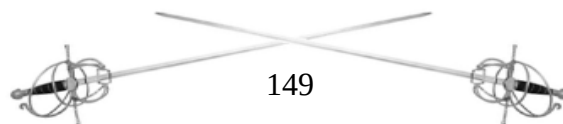
„Jistě, pane, již je vše zabaleno a přichystáno.“

„Tak, tak, jenže na něco jsme zapomněli. Když odjedeš se mnou, tak se přeruší spojení s Nicolet a její paní. Což by bylo špatné.“

„Myslel jsem na to, ale domníval jsem se, že jste to zařídil jinak,“ odvětlí sluha

Tvář hraběte se zakaboní. Proč mu to neřekl? Nemusel ze sebe před svými přáteli udělat hlupáka. Svoje mínění však raději spolkne, proč se v tom dále šťourat.

„Musíme najít někoho, kdo pojede místo tebe.“

„Takže mě tu chcete nechat?“ zeptá se očividně zklamaný jinoch.

„Nedá se nic dělat. Nemohu si dovolit tě odvést. Máš tady velmi důležitéj úkol,“ dodá hrabě, když vidí pokleslost svého sloužícího.

„Jenže já se na tu cestu docela těšil,“ přizná Tissot rozpoložení své mysli, „Myslel jsem, že to bude zajímavý, když spolu pojedeme, že třeba zažijeme nějaký dobrodružství. Nešlo by to vyřešit nějak jinak?“

„Bohužel ne. Ty v každém případě zůstáváš. Pokud by nastal nějaký problém, půjdeš o něm neprodleně říct místo mě panu markýzi de Almare. Kdyby nebyl doma, tak promluvíš s jeho sluhou Augustem. Ten už zařídí vše ostatní. Rozumíš?“

„Rozumím, pane hrabě. S kým však pojedete vy?“

„Tak to je podstatná otázka. Nevím. Myslíš, že bys byl někoho schopnej sehnat?“

„Teď v noci?“

„Ano, teď v noci.“

„Sehnat někoho, kdo s vámi pojede, sehnat ho teď v noci s tím, že zítra ráno odjíždíte?“ zopakuje pro jistotu požadavek Maurice.

„Přesně tak. Je to snad řešitelný problém, ne? Zvláště, když dostane dotýčnej slušně zaplacen.“

„Pokusím se poradit s bratrancem Augustem, snad na něco přijdeme. Mohu tedy jít, pane hrabě?“

„Jen běž. Očekávám však dobrý zprávy,“ zavolá za odcházejícím sluhou pan de Godille, pak se znovu napije vína a protáhne se. Zbytečná komplikace, pomyslí si, ale co se dá dělat. Však ji nějak zvládne. Trvá asi dvacet minut, než se znovu otevrou dveře, do nich však nevstoupí Tissot, ale jeho bratranec Augusto Maqules, sluha barona de Taille.

„Mohu s vámi mluvit, pane hrabě?“ zeptá se.

„Jistě. Co se děje?“

„Můj bratranec Maurice mi pověděl o vaší žádosti. Cestujete prý zítra ráno někam mimo Paříž na více dní a potřebujete doprovod. Chápu váš požadavek správně?“

„Ano. Myslel jsem, že se mnou pojede Maurice, bohužel má tady nějaký poslán, takže ho musím nechat v Paříži. Na druhou stranu bych nechtěl cestovat sám. Požádal jsem ho, aby za sebe sehnal na cestu náhradu. Klidně dotýčným zaplatím dvojnásobek, než kolik dostává Maurice tady.“

„Rozumím, pane hrabě. Mám však ještě jednu otázku. Předpokládám, že jedete někam za určitým posláním. Můj bratranec byl tajemnej až ouvej, takže se ptám přímo.“

„Ano. Jedeme do Evreux a jeho okolí a mám tam splnit nějaký úkol. Více říci nemůžu, to snad pochopíš.“

„Pochopím. Pak mám druhou otázku. Bude vaše poslán představovat nějaké nebezpečí?“

„Snad ne, ale nemůžu takovou možnost ani vyloučit. Chci něco zjistit, co se někomu nemusí líbit. V tom případě by určitý nebezpečí mohlo hrozit,“ pokrčí lhostejně rameny Armand.

„Hm,“ zamyslí se Maqules, „Možná bych pro vás měl řešení, pane hrabě.“

„Opravdu? Tak sem s ním.“

„Víte, možná by bylo lepší, kdyby s vámi nejel jeden sluha, ale dva. Přeci jen tři muži zmohou více než dva, kdyby snad byly nějaké problémy. Náklady budou vyšší“

„Čert vem peníze,“ mávne rukou velkoryse většinou velmi šetrný Armand, „ty máš pro mě dva lidi? Já sháním usilovně jednoho a ty mi nabízíš dva?“

„Ano, pane. Pokud budou dostávat po dobu cesty dvojnásobek, než má váš sluha u vás běžný plat. A také, pokud by snad byl někdo raněn, tak hrazení veškerých nákladů spojených s léčením.“

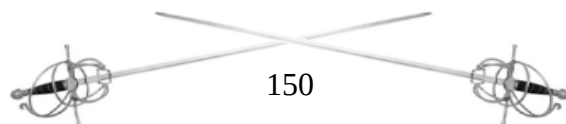
„Nestraš s tím.“

„Věřím, že se nic takového nestane, ale doba je zlá a člověk musí počítat s každou možností.“

„Ať je po tvým. Kdy tady ti dva muži budou?“

„Jeden už je zde, pane.“

„Cože? Ty chceš jet se mnou? Ale já přeci nemůžu odvést sluhu svého přítele,“ tváří se velmi překvapen hrabě.

„S tím bych si problém nedělal. Pan baron tráví většinu času službou u dvora v Saint-Germain a tak se rozhodl tam v nejbližších dnech přebývat. Já tu teď vlastně nemám žádné úkoly, jen tady hlídám dům. To zvládne Maurice a případně mu pomohou další naši rodinní příslušníci. Pan baron by určitě souhlasil.“

„Asi by souhlasil, kdybych ho požádal, ale takto, bez jeho souhlasu ... nevím ...“

„Pane hrabě, bohužel jste si vzpomněl velmi pozdě,“ neodpustí si narážku na časovou tíseň Augusto, „Pan baron se bez mých služeb v nejbližší době rozhodně obejde.“

„Asi máš pravdu. Kdo však bude tím druhým mužem?“

„Noc je ještě mladá, pane,“ usměje se sluha, „Tento problém vyřeším a ráno vám svého společníka představím. Asi půjde o někoho z mých příbuzných, komu můžu důvěřovat.“

„Souhlasím,“ přikývne Armand.

„Pane hrabě, jsem si jist, že budete spokojen. Pouze upozorňuji předem na jisté náklady s tím spojené. Každý z nás bude mít dvě pistole a vezmeme sebou i kordy, pane. Nebudeme je mít u sebe, jako vaši sluhové, ale budeme je mít na náhradním koni pro případ, kdyby bylo potřeba se bránit. Souhlasíte?“

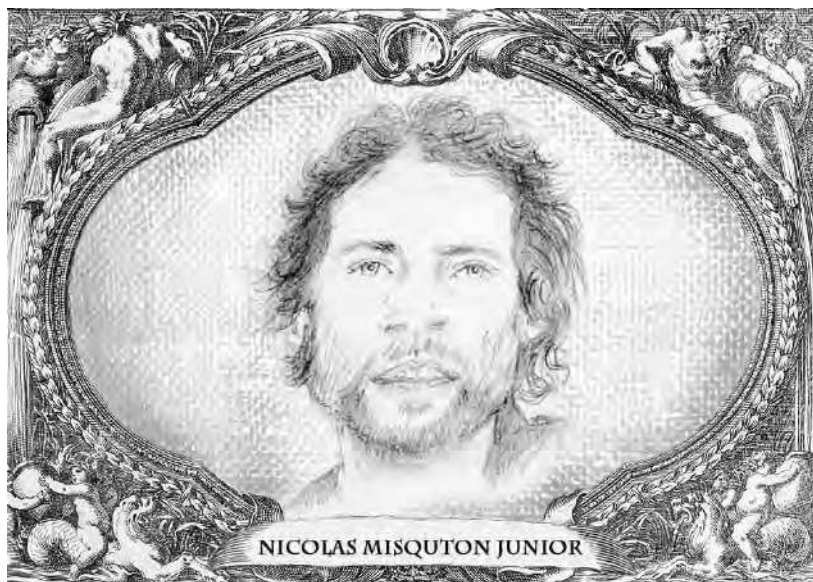
„Myslíš na všechno. Ano, souhlasím. Půjdu si teď lehnout, vzbudíte mě po sedmý hodině. Hned jak se nasnídám, bych chtěl odjet.“

„Jak si přejete, pane hrabě. Mohu odejít?“

NICOLASOVA CESTA DO SAINT-DENIS

Poměrně slušně ustrojený mladý muž projíždí právě Saint-Deniskou bránou a míří k městu stejného jména. Jeho šat dává tušit příslušnost k měšťanské třídě. Což je i není pravda. Tím jezdcem je Nicolas, sluha hraběte de Aboa, na druhé straně jeho otec je skutečně měšťanem a provozovatelem prosperujícího hostince.

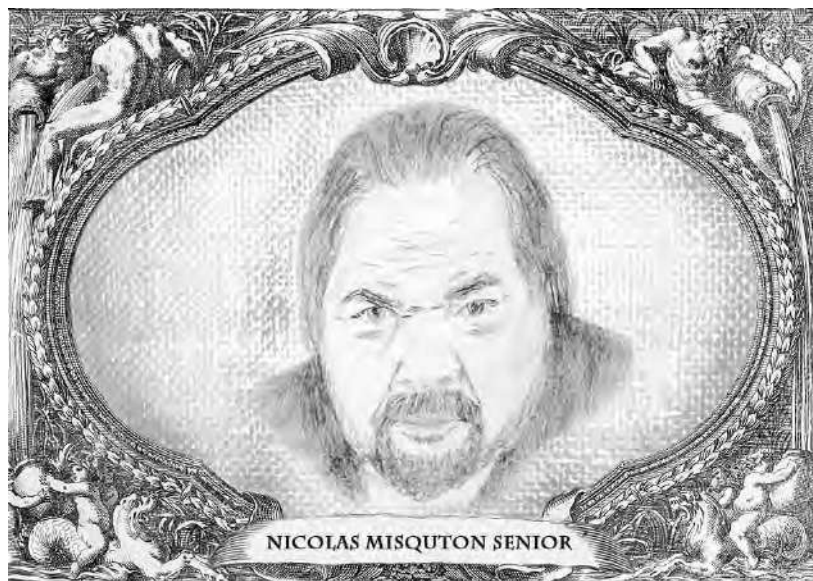
Majetkové poměry rodiny Misquotonů jsou poněkud složitější. Majitelem celého domu, v němž se hostinec nachází, je ve skutečnosti hrabě de Aboa. Ten však využívá pouze jednu část objektu, druhou přenechává za určitý podíl ze zisku hostinskému. Ten zde provozuje něco na způsob zájezdní hospody, v přízemí má poměrně rozlehlý hostinec a v prvním patře asi deset pokojů pro hosty. Tato část je zcela oddělena od prostor obývaných hrabětem, ale když je potřeba uvést nenápadně návštěvu, mohou tohoto propojení využít. Což už dobře víme.

Hostinskému, muži zvyklému velmi tvrdě dít, se zpočátku příliš nedařilo, ale finanční výpomoc od pana hraběte mu pomohla rozhybat obchody a v posledních letech již živnost vykazuje solidní zisk. Vyhlášenou kuchyní ovládá hostinského žena Paulet se třemi pomocníky. Manželé, jež na své živnosti drou od rána do večera, mají dva syny, jednadvacetiletého Nicolase a o dva roky mladšího Phillipberta. Oba jsou svalnatí, umí se chopit práce, ovšem jen když se jim chce. Což nebývá pokaždé. Proto hostinský přivítal možnost získání místa sluhy

pro Nicolase, občas mu v této činnosti vypomáhá i jeho bratr. Tak přispívají do rodinného rozpočtu, který však díky prosperující živnosti utěšeně narůstá.

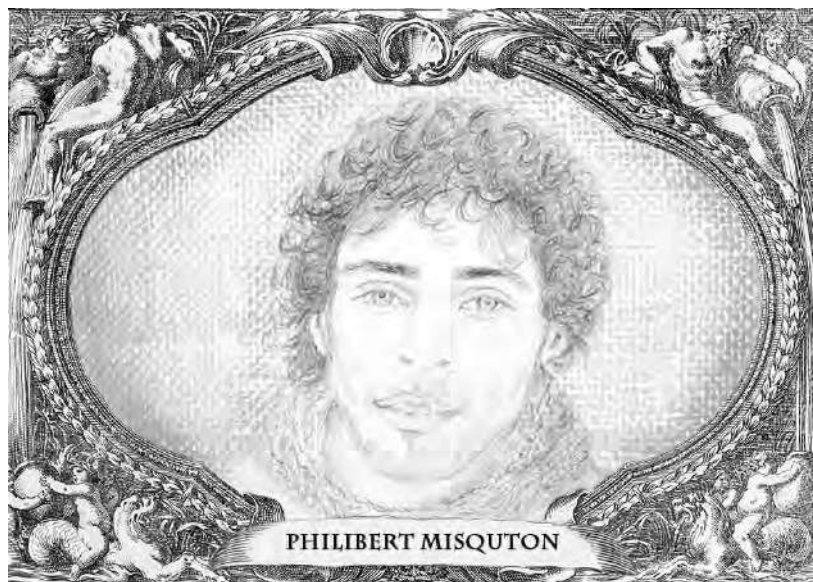

Mladík nespěchá a užívá si jak jízdy na kvalitním koni, tak svého obleku, který mu pro tuto příležitost vybral sám hrabě. S tím, že si po splnění úkolu může tyto šaty nechat. Což mu přijde jako velmi slušná odměna za úkol, kterým byl pověřen. Vytáhnout z místních nějaké informace o nějakém bývalém živnostníkově ze Saint-Denis Matyáši Sardannovi. Podle legendy vytvořené panem hrabětem jezdí po městech a pro svého bohatého pána, šlechtice, u něhož je správcem, skupuje nemovitosti v různých lokalitách.

Saint-Denis je významné místo hned z několika důvodů. Předně tu jsou pochovány ostatky mnoha králů, dále zdejší opatství patří k nejvýznamnějším

v království, co se bohatství a tím pádem i významu týká. Město samo se nachází na soutoku dvou potoků, jež vzápětí ústí do Seiny. Dominantou města je nepochybně katedrála Svatého Diviše, jejíž základy byly položeny již někdy v šestém století.

Nicolas se zastaví na chvíli před tímto chrámem, v jehož útrokách spočívají ostatky velikánů dob minulých. Průčelí chrámu má ráz románský se třemi portály, chrám sám je přes sto metrů dlouhý, téměř třicet metrů vysoký a opatřen mnoha desítkami vysokých oken. Mladík musí uznat, že celá stavba působí skutečně majestátně a je hodna úlohy, která ji byla svěřena.

Misqutonova další cesta směřuje k místní radnici. Tam narazí na poněkud nevrlého zřízence, kterému však jeden z louskáčů, jimiž ho hrabě vybavil, způsobil téměř neskutečnou změnu jeho chování. Tak záhy mladík skončí v kanceláři jakéhosi radního, muže asi čtyřicetiletého, jehož pohled je hoden skutečného baziliška. Návštěvník mu vysvětlí v kostce důvody, proč sem přijel.

„Jak jste zrovna přišli na nás?“ zeptá se radní.

„Prozradím vám trochu, jak postupuje náš pán,“ ztiší hlas Nicolas,

„Ale zůstane to jen mezi námi. Víte, můj pán, jehož majetek spravuji, má hodně známých na mnoha místech. A teď ho napadlo, že bychom se mohli zajímat o majetek těch, kteří byli odsouzeni. Ti znají mu v nějakých spisech vyšťourali, že tady kdysi působil jistý Matyáš z rodiny Sardannů, prý tu měl prosperující živnost. Co se s ní stalo?“

Basilika Saint-Denis

„Matyáš?“ zamyslí se radní, „Ano, to byl případ, který nás příliš nepotěšil. Byl původně bohatým měšťanem, vlastnil dům a obchod. Jenže se ukázalo, že to byla jen zástěrka a on byl vůdcem bandy, která kradla. Celý ten obchod byla jen zástěrka. Moc se tím nechlubíme, což jistě pochopíte.“

„Důvody jeho odsouzení nejsou důležité. Ale když už o tom mluvíte, co se s ním stalo?“

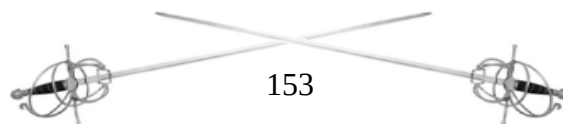
„Byl odsouzen a skončil ve vězení. Jeho pomocníci někam zmizeli, čehož jsme vůbec nelitovali. Ten krámek je tam pořád, ale řekl bych, že už jen živoří. Máte pravdu, možná by ho prodali.“

„Myslíte, že by ten dům a krámek mohl být na prodej? Komu připadl? Městu?“

„To už je dlouho, nevím, co se přesně stalo. Mohu vám jen říci, kde měl dům a ten obchod. Ale nic víc nevím. Vzpomněli jste si trochu pozdě. Mohu vám nabídnout i jiné možnosti, když uvidím skutečný zájem,“ řekne radní, ale chce říci, když dostanu nějaké všimné. Což Nicolas pochopí. Po změně majitele několika louisdorů je zahrnut nabídkami, kam vhodně investovat. Radní mu vysvětlí, co všechno by mohlo být na prodej, kdo má nějaké potíže a asi by slyšel na rozumnou nabídku.

„Děkuji, velice jste mi pomohl,“ zvedne se Nicolas.

„Není zač,“ usměje se radní, jehož hřejí v kapse lehce vydělané peníze.

Basilika Saint-Denis

Misquoton je rovněž spokojen. Získal informace, které potřeboval a věří, že nevzbudil příliš velkou pozornost. Aby zachoval zdání své legendy, navštíví dva z doporučených objektů. Nezávazně se poptá na jejich podmínky, za kterých by byli ochotni prodat své domky. Kdyby byl jeho zájem skutečný, tak by ho jejich odpovědi uspokojily. Takto se rozloučí se slovy, že bude svému pánu referovat a možná se později znovu ozve. Jako třetí v řadě navštíví nemovitost, která kdysi patřila Matyáši Sardannovi. Spatří pěkný dvoupatrový dům, vystavěný na okraji obce. V prvním patře převládají pokoje, které kdysi lapka obýval. Přízemí z velké části slouží jako krámk se vším možným. Jak se ukáže, je stále v provozu.

Nicolas vstoupí. V zatuhlém prostoru se povaluje mnoho textilu, ale i různých domácích potřeb, prostě taková všehochuť. Za pultem znuděně sedí starší muž, odhadem mezi padesátkou a šedesátkou, menší, pohublý, s neupřimnými očima, neustále uhýbá pohledem.

„Byl jsem na radnici,“ začne Nicolas, „Tam mi naznačili, že by tento dům mohl být na prodej. Mohu se zeptat, komu teď patří?“

„Kdo jste?“

„Jsem správce majetku jednoho šlechtice z Paříže. Můj pán je velmi bohatý, má významné postavení, bývá často u dvora. Já pro něj sháním nemovitosti, který pak on kupuje.“

„Jak jste přišel na tento dům?“

„Prý tady byl kdysi nějaký zločinec, kterého odsoudili, takže by ten dům mohl být volný. Víte tedy, komu teď patří?“

„Není na prodej,“ zavrtí hubeňour hlavou.

„Všechno je na prodej, je to vždy jen otázkou ceny.“

„Tady ne.“

„Vidím, že nejste příliš přátelský,“ usměje se mladík, „Asi vám musím ukázat jistou velkorysost. Co vy na to?“

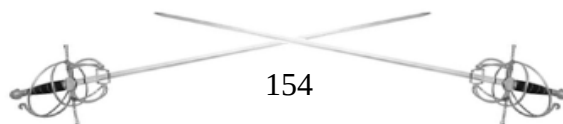
„Velkorysost? No uvidíme.“

„Podívejte, dva louisdory, to už stojí za to být ke mně trochu vstřícnější, ne?“

„Možná,“ převezme muž zlaťáky, zuby ozkouší jejich pravost, pak zmizí mince v jeho kapse.

„Tato nemovitost se mi zdá poměrně ve slušném stavu, ačkoli poněkud zanedbaná,“ rozhlíží se Nicolas po místnosti. „Komu patří?“

„Znám majitele,“ pokrčí rameny muž, „ale nevidím důvod, proč vám říkat jeho jméno.“

„To vůbec nevadí,“ usměje se Misquoton, „vždyť můžeme být oba prostředníky obchodu. Vy za svého pána, já za toho svého. Když se dohodneme, nemusíme být ani jeden z nás škodný.“

„Řekl jsem už, že ten dům není na prodej.“

„A já opakuji, že za rozumnou cenu je na prodej všechno. Nemůžete vědět, jak se zachová majitel, když dostane slušnou nabídku. Bude nutné vložit nějaké prostředky do oprav, můj pán ty prostředky má. A věří, v čemž ho podporuji, že v domech jsou peníze dobře uloženy.“

„Ať je po vašem, tak mi řekněte, kolik nabízíte a já tu nabídku přednesu majiteli. Ale pochybuji, že bude mít zájem.“

„Vy jste najednou nějaký hr. Za prvé si musím dům prohlédnout, zatím jsem ho viděl jen z venku a jen tuto část s dost nedobře působícím krámem. Ale jak to vypadá vzadu a jak v prvním patře? Jak je zachovalé podkroví? Jak vypadá sklep? To není jen tak, kupovat barák. Kdybych koupil nějakou ruinu, to by také můj pán mohl chtít, abych si ho nechal a vrátil mu peníze.“

„To je váš problém.“

„Mám nápad,“ navrhne Misquoton, „Zavřete, stejně tu nikdo není a já vás pozvu na oběd. Jistě tady v okolí znáte nějaký hostinec. Dáme si něco k jídlu, trochu vína, samozřejmě na můj účet. Co vy na to?“

„To nezní špatně,“ připustí muž.

„Tak půjdeme?“

Příručí skutečně obchod uzavře a vede mladíka pouze o pár domů dál. Své služby tam nabízí poměrně ponurý hostinec. Vůbec se nedá srovnat s prostředím U Bílé růže, které Nicolas tak důvěrně zná. Donesou jim podřadné víno a spoustu jídla, u něhož kvantita rozhodně převažuje nad kvalitou. Nicolas je trpělivý, počká, až mužík vypije dostatečné množství pohárů a teprve pak pokračuje v rozhovoru na téma, které ho zajímá.

„Když už tady tak sedíme, vy jste znal toho předchozího majitele, toho Matyáše?“

„Proč se ptáte?“ zbystří pozornost skrček.

„Vlastně jen tak, ale možná se mě můj pán bude ptát na historii toho domu. Někdy se o to zajímá.“

„Já jsem jen obyčejný prodáváč,“ odvěti vyhýbavě mužík.

„Nu dobrá, pokud o tom nechcete mluvit, tak nic. Ale čím víc toho vím, tím mě můj pán lépe ohodnotí. Takže když budete sdílnější, tak na tom vyděláme oba,“ sáhne Nicolas do váčku a vyndá další louisdor.

„No tak jo,“ mávne rukou příručí, „tak co chcete vědět?“

„Pokud vím, ten Matyáš skončil ve vězení, co se ale stalo s těmi muži, kteří mu sloužili?“

„Ty já neznal. Byl jsem jen v krámu a prodával. Taky mě nechali bejt, všichni mě tu znali. Zůstal sem tady a když to koupil ten další majitel, tak mě tady nechal. Ale nesmím říct jeho jméno, jinak by mě vyhodil, rozumíte?“

„Chápu, i když nevím, proč s tím dělá takové tajemství. Ostatně to je jedno. Prý byl ten Matyáš vedoucím nějaký bandy, je to pravda?“

„Říkalo se to. Vo tom já nic nevím.“

„Když ho zatkli, tak všichni ti muži zmizeli?“

„Ano. Nikdo tu nezůstal. Bylo jich pár, nebyli na mě moc hodný, ale dostával jsem nějaký peníze, měl kde bydlet, co jíst. Tak jsem se na nic neptal.“

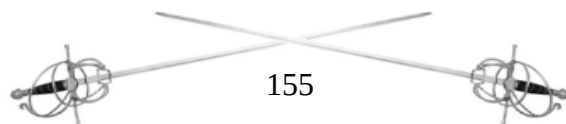
„Chápu. Ten majitel není náhodou někdo z nich, že?“ zeptá se náhle Misquoton a když uvidí zděšený výraz na tváři muže, nemusí už slyšet více.

„Proč vás tohle všechno zajímá?“ zeptá se rozechvělým hlasem příručí.

„Vždyť to víte. Chci pro svého pána koupit tenhle dům. Jsem za něj schopen nabídnout slušnou cenu. Ale chci mluvit s tím majitelem,“ usměje se přátelsky Nicolas, „Vůbec mě nezajímá, co bylo dříve, nezajímá mě, jestli ten nový majitel byl zapleten do nějakých kšeftů. Je mi to jedno. Ostatně, on vůbec nemusí vědět, o čem jsme se tady bavili.“

„To máte pravdu,“ řekne rychle příručí, „Nechci mít žádný potíže.“

„Kdy myslíte, že bych se s tím majitelem mohl setkat?“

„Nevím, moc často sem nechodí. Ale když přijde, tak mu váš zájem vyřídím. Co mu ale mám říct?“

„Vyřídte mu, že tu byl obchodník z Paříže a má zájem o jeho dům. Aby mi u vás nechal vzkaz, kdy se tady se mnou může setkat.“

„Jak vám ho předám?“

„Nijak. Já se tu za pár dní znovu zastavím nebo sem někoho pošlu. Nemám také zájem, aby bylo vědět, pro jakého šlechtice ty domy kupuji, proto rovněž zatím zůstanu v pozadí. Dokud se nedohodneme.“

„Rozumím. Nevím ale, jestli se tu ten majitel tak rychle objeví.“

„Nevadí. Když nic nebudete vědět, tak se zastavím zase za pár dní. Tohle samozřejmě není jediný dům, o který mám zájem. Tohle také není jediné město, které navštěvuji. Nikam nespěchám, mám dost času. Na druhou stranu, když se naskytnou dříve jiné domy ke koupi, možná ztratím zájem. Proto by bylo i v zájmu zdejšího majitele, aby se mi ozval co nejdříve. To jistě chápete.“

„Chápu, ale nemohu s tím nic dělat. Nevím, kde toho muže hledat. Také se tu nemusí objevit několik týdnů, rozumíte?“

„Rozumím. Mám však ještě jednu prosbu, mohl bych si prohlédnout ten dům? Pokud bych mluvil s tím majitelem, byl bych mu už schopen nabídnout nějakou konkrétní částku.“

„Nevím, jestli je možný vás tam pustit.“

„Jak myslíte, ale asi vás za to majitel nepochválí. Navíc, pokud se tam zajdeme podívat, zaplatím vám tady ještě večeři a dva poháry vína,“ vynese další triumf Nicolas.

„Opravdu? Tak já to objednáám.“

„Tak to ne, večeře platí jen pokud uvidím dům,“ zavrtí hlavou mladík.

„Dobře, tak jo. Dopijeme tenhle pohár, vy zaplatíte za tuhle útratu a půjdeme se tam podívat, jo?“

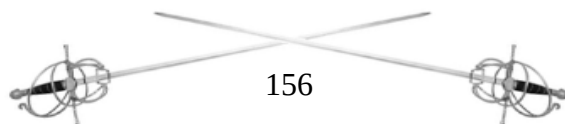
„S vámi je radost obchodovat,“ usměje se Nicolas.

Jak ukáže následná prohlídka nemovitosti, sklepení i půda zejí prázdnotou, alespoň co může Miqueton zahlédnout. V prvním patře jsou dva pokoje zamčené, tam údajně přebývá majitel, když se objeví. Další místnosti příručním zpřístupněné jsou vybavené na tento objekt více než slušným nábytkem. Ten Matyáš si zde asi nežil špatně.

INSPEKCE V EVREUX ZAHÁJENA

Hrabě de Godille je spokojen. Augusto Maquonles dodržel svůj slib. Druhý den je připraven k odjezdu nejen on, ale i druhý urostlý chlápek z jeho rozvětvené rodiny. Údajně jde o dalšího z jeho mnoha bratranců jménem Vincent Magerdie. Muže asi pětadvacetiletého, střední postavy, s mohutným knírem a hustými černými vlasy. Kdo se na něj pozorně zadívá, musí z něho mít přirozený respekt. Jelikož Augusto sám vypadá obdobně, určitě má hrabě zajištěn daleko lepší doprovod, než by tvořil poměrně útlý a chlapecky vypadající Maurice. Ten smutně kouká za třemi jezdci a jedním nákladním koněm, jak mizí za rohem ulice.

Jelikož do Evreux je z Paříže více než sto kilometrů, rozdělí hrabě cestu na dva dny. První den ukončí svoje putování v Mantes, kde přespí v zájezdním hostinci. Druhý den na večer je přivítají dominanty města Evreux, které leží na řece Itonu, může se pyšnit biskupským sídlem již od čtvrtého století, kdy bylo založeno svatým Taurinem. Příchozí upoutá impozantní katedrála, ale i biskupský palác z patnáctého století. Mohou zahlédnout i zámek Navarra, který zde v první polovině čtrnáctého století nechala vystavět Johanna Navarská. Ve městě se daří obchodu především s obilím a vínem, ale i dalšími výrobky z textilu a kožešin. Na těchto aktivitách se dle všeho skrytě podílí i hrabství de Prieu, které se nachází severně od tohoto města.

Katedrála v Evreux

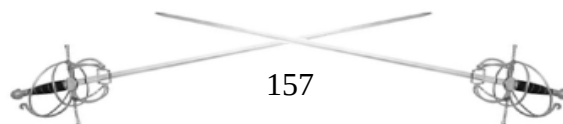
Ubytování nechá hrabě na sluhovi Augustovi. Ten je stejně jako jeho bratranec oděn do cestovních šatů, které však pozorovateli dávají najevo, že jsou ve službách urozeného muže a mají blízko k měšťanskému stavu. Sám Armand je oblečen v hnědém cestovním obleku. V zavazadlech však má ještě jedny šaty, daleko výraznější a odpovídající jeho titulu, které si hodlá obléci na druhý den, až zahájí své pátrání. Jeho vzezření, doprovod i kord po boku dávají dostatečně najevo, že je významným urozeným mužem a je si svého postavení vědom.

Augusto provede krátký průzkum prostředí otázkami a záhy již vede malou skupinu směrem k hostinci U Černého koně. Jde o solidní podnik, který rozhodně nepatří k nejlevnějším, ale zato nabízí jedny z nejlepších služeb. Ubytovávají se zde jak urození pánové, tak především bohatí obchodníci z řad měšťanského stavu. Pan de Godilleho a jeho suitě se dostane dvou místností. V té zadní se uvelebí hrabě, v přední jeho doprovod. Sluhové nanosí své a pánovy věci, o koně se jim v maštali starají podomci hostinského.

„Mám velkej hlad, pojďme se společně najíst,“ navrhone Armand.

„Chcete jít do hostince? Pokud budete mít zájem, tak vám zajistím jídlo a pití do vašeho pokoje, pane hrabě,“ upozorní na pohodlnější možnost Augusto.

„Já vím, ale jsme tu za jistým úkolem. Třeba se nám podaří se s někým v hostinci seznámit. Možná se od něj něco dozvíme. Ale pozor, oficiálně jsme tady za obchodními aktivitami, vy jste moji pobočníci, blíže o nás nemluvte. Je to jasný?“

„Ano, pane hrabě, už jste nám to říkal několikrát,“ jemně naznačí Magerdie, že není hlupák.

„Opakování matka moudrosti, Vincente.“

Sluhové raději poslední výrok nekomentují a tak všichni tři sejdou do prostorného lokálu hostince. Je zde poloprázdno, žádná velká společnost pohromadě, spíše dvojice či trojice mužů, které zaujati svými problémy nové hosty téměř nezaznamenají. Ti si objednájí bohaté menu, pečené selátko, kuřecí stehna, dva poháry se zdejšími doporučeným vínem. Jeví se jim poněkud trpčí, ale zase působí osvěžujícím účinkem.

„Tak se mi zdá, pane hrabě, že se tady toho moc nedovíme,“ osmělí se po chvíli Maqunles, ruce i ústa mastné od vepřového. Jeho bratranec se rovněž láduje o sto šest.

„Vypadá to tak,“ připustí pan de Godille, „Ale je ještě jen večer, třeba se tu podaří s někým seznámit později. Chvilku posedíme. Ale pozor na množství vína, co do sebe ležete, nemám zájem se starat vo dva vopilce!“

„Pane hrabě, my dobře víme, jak pít s mírou.“

„To rád slyším.“

Nastane delší ticho, kdy se oddávají konzumaci potravin. Hrabě je záhy nasycen, ale jeho dva sluhové si dávají do nosu. To zase bude účet, pomyslí si šlechtic a povzdechne si. Tahle výprava ho přijde pěkně draho, kdoví, zda se mu náklady vůbec vrátí. Ovšem do své kariéry holt něco vložit musí.

„Jaký jste určil program na zítřek, pane hrabě?“ přeruší mlčení Augusto.

„Přemýšlím o tom. Váhám, zda jít navštívit zdejší biskupství anebo radnici. Nevím, kde nám poradí lépe. Potřebuji získat informace a spojení na určité osoby.“

„Já bych zvolil biskupství.“

„Snad, ale tady se jedná o světské věci.“

„Jenže ti fráteři mají vo všem dost velkej přehled.“

„Tvoje slova nezní moc uctivě!“

„Promiňte, pane hrabě, vždyť víte, jak jsem pobožnej a k představitelům církve chovám ty nejhlubší sympatie,“ nasadí pokorný výraz Augusto.

„No proto!“

„Dobrý den. Mohu vás na chvíli vyrušit?“ ozve se za nimi hlas. Když se ohlédnou, spatří muže asi třicetiletého, s kordem u pasu, spíše nižší a drobnější postavy, v pěkných a bytelných šatech modravé barvy s bílým lemováním. Když se však někdo na oblek podívá bedlivěji, musí poznat, jak je na mnoha místech již ošoupaný. Asi byl často nošen, což nemůže zastříti ani jeho pečlivé udržování.

„Dobrý den, pane,“ zvedne hlavu Armand, „Buďte vítán. Prosím, pokud máte čas, přisedněte a dejte si s námi pohár vína.“

„Děkuji za pozvání, určitě neodmítnu,“ přijme nabízené místo neznámý a pokračuje, „Dovolte mi, abych se představil. Jsem baron Gouffier de Lecluse, jsem místní rodák a zabývám se zde různými obchodními aktivitami.“

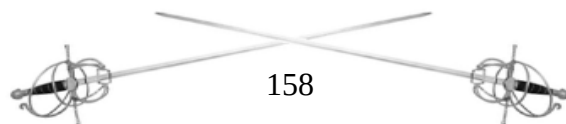
„Velmi mi těší, pane barone,“ ukloní se lehce vedoucí trojice, „Já jsem hrabě Armand de Godille. I když pocházím z Anjou, kde je mé panství, žiji v poslední době v Paříži. Rovněž mám nějaké obchodní zájmy. Toto jsou mí dva pobočníci Augusto a Vincent.“

„Jste tu poprvé, pane hrabě?“

„Jak jste na to přišel?“

„Znám velmi dobře klientelu tohoto vyhlášeného hostince, ale vás zde vidím poprvé.“

„Máte pravdu. Věřím však, že ne naposledy. Bude však záležet na tom, jak zde pochodíme.“

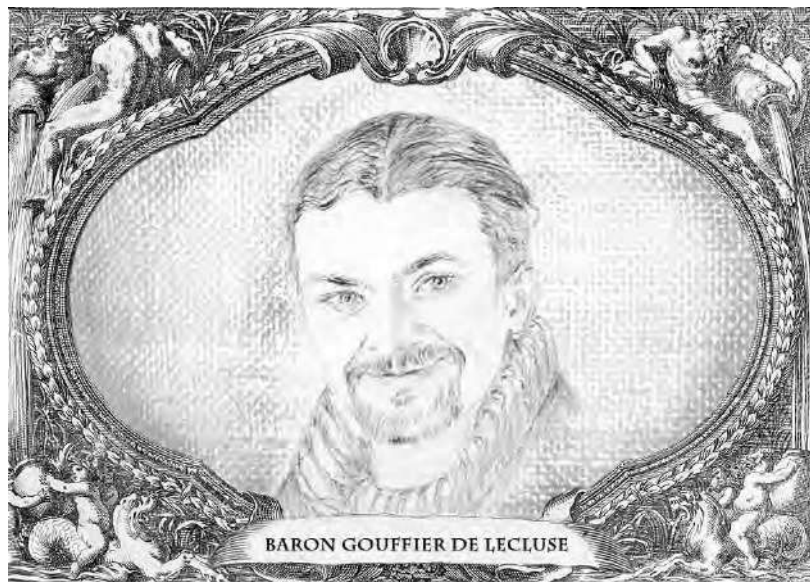

„Určitě dobře, pane hrabě,“ napije se pan de Lecluse a pátravě se na Armanda zadívá. Ten jeho pohled vydrží, neřekne však ani slovo, chce, aby mu jeho host sám vyjevil, proč si k nim přisedl. Ten po krátkém váhání pokračuje, „Jedete sem za konkrétním cílem, za konkrétním obchodem?“

„Ano i ne. Mohu se zeptat, proč se ptáte?“

„Dobrá, pane hrabě, řeknu vám to na rovinu. Zabývám se taky obchody, ale trochu jinak než si možná myslíte. Já obchody pomáhám zprostředkovat. Zním zde mnoho lidí, významných představitelů šlechty i měšťanstva a určitým způsobem pomáhám zprostředkovávat obchody. Někteří mé služby využívají a většinou jsou spokojeni. Další se bez nich obejdou.“

„Rozumím. Přišel jste mi nabídnout svoje služby?“

„Ano. Abyste mi dobře rozuměl.“

Nejsem žádný vlezlý obchodník, jsem šlechtic, ale tato činnost mě baví a poskytuje mi finanční prostředky. Já prostě své služby nabídnu a když jsem odmítnut, tak se uctivě rozloučím a popřeji dobrého porřízení. Když jsem však dotyčným najat, dělám vše proto, abych pro daného obchodníka zajistil co nejlepší podmínky.“

„To zní rozumně, pane barone.“

„Vidíte. Budete mít zájem?“

„Ještě se rozmyslím, ale neříkám rovnou ne,“ je obezřetný Armand.

„Správně. Ale než vám řeknu, co vám mohu nabídnout, mohu se na něco zeptat?“

„Jistě.“

„Jak jste přišel na naše město?“

„Tak trochu vlastně náhodou,“ usměje se vyšetřovatel v utajení, „Zním se z Paříže s markýzem de Cavarlene a hrabětem de Prieu, ostatně, říkají vám tato jména něco?“

„Samozřejmě,“ přelétne úsměv po tváři barona, bere otázku jako svou zkoušku, „Oba rody jsou významnými představiteli zdejší šlechty. Jejich panství leží severně od Evreux. Oba se také zabývají zprostředkováním obchodů. Obchody pro ně zprostředkovávají jejich lidé, tím není nezasvěcenému jasné, kdo za obchodem stojí. Stačí vám tato odpověď?“

„Snad. Znáte se s nimi osobně?“

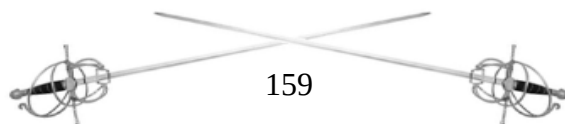
„Trochu. Byli jsme si představeni, ale bohužel vás asi zklamal, nejsem jejich důvěrným přítelem, jestli narážíte na toto,“ pokrčí rameny Gouffier, „Nicméně znám jednak jejich rodinné poměry a také se znám daleko lépe se správci jejich panství.“

„To zní zajímavě. Co ještě víte o zdejších poměrech?“

„Vím toho hodně, pane hrabě. Chcete si mě snad vyzkoušet?“

„Nevím, možná. Vlastně taková malá zkouška není špatný nápad. Pan hrabě de Prieu se nedávno oženil. Zním i paní hraběnkou. Pokud vím, tak v té rodině nedávno došlo ke tragédii.“

„Asi narážíte na zavraždění pana hrabě de Prieu asi před dvěma roky nějakými lupiči. Jeho nástupcem se stal jeho bratranec, současný hrabě de Prieu, pan de Guilmant. Mimochodem, současná jeho manželka je velmi krásná a pochází z rodu de Luzene. Jsou sice chudší, ale ani její věno nebylo zanedbatelné. Jste spokojen?“

„Podle všeho se opravdu vyznáte,“ přikývne pan de Godille, „Pojďme se bavit o ceně za vaše služby.“

„O ceně?“ rozjasní se oči barona, „Pane hrabě, samozřejmě záleží na tom, o jak velký obchod se jedná.“

„Chcete tedy nějaký podíl z obchodu?“

„Mohu vám nabídnout dvě možnosti. Buď určitý podíl z uzavřeného obchodu anebo paušální denní poplatek za svoje služby. Vy si zvolte, co pro vás bude lepší.“

„Co si s vámi sjednávají ostatní?“

„To je obchodní tajemství,“ usměje se pan de Lecluse, pak pokračuje, „Pokud chcete mít jistotu, že neproděláte, tak se můžeme dohodnout třeba na půl procentu z výše částky obchodu. Pokud nebude uzavřen, tak nedostanu nic. Nebo se můžeme dohodnout, že mi dáte nějakou předem domluvenou cenu za den a já pro vás v následných dnech budu pracovat.“

„Obojí zní dobře, pane,“ vyjádří svoji spokojenost hrabě.

„Máte tedy zájem?“

„Řekněte mi ještě, kolik bych vám měl na den zaplatit.“

„Jak dlouho se chystáte zdržet?“

„Nevím přesně, ale pár dní asi ano.“

„Dobrá, řekněme dvacet liber na den s tím, že výdaje na jednáních, snídaně, obědy a večere platíte vy. Po všechny dny budu stále k vašim službám. Když se obchody podaří, tak prémii padesát liber. Zdají se vám moje požadavky přijatelné?“

„Nevím,“ zamyslí se Armand, „Myslím, že přijdete docela draho.“

„Jak se to vezme, pane hrabě. Netuším, jak dobře znáte zdejší prostředí. Jak dobře víte, na koho se obrátit. Já však znám téměř každého. O tom je moje cena. Nenaléhám na vás, klidně si to rozmyslete a dejte mi vědět. Pokud však víte rovnou, že nemáte zájem, prosím, řekněte mi to a já se pokusím nabídnout své služby někomu jinému.“

„Váš návrh zní rozumně. Mám však ještě jeden dotaz, dokázete být diskrétní?“

„Diskrétnost je součástí mé práce. Pokud chcete úspěšně obchodovat, nemůžete o tom příliš roztrubovat do světa. Pokud tedy něco neděláte záměrně, abyste vypustil něco, u čeho chcete, aby vešlo ve všeobecnou známost.“

„Ano, jistě. Bylo by možné se dohodnout tak, že bych vám vždy zaplatil danou částku na konci dne? Pokud bych byl spokojen, přišel byste další den znovu, pokud ne, tak bychom se rozešli. Zní tento můj návrh pro vás přijatelně?“

„Ano, souhlasím.“

„Pravděpodobně bychom se mohli dohodnout. Musím si to ale ještě promyslet. Bylo by pro vás přijatelné, abych vás pozval zítra na snídani? Tam bych vám sdělil svoje definitivní stanovisko.“

„Souhlasím, pane hrabě. Zařídím si tedy na následné dny volno, abych vám mohl být k dispozici.“

„Pozor, ještě jsem neřekl s jistotou ano. Stoprocentně vám mohu slíbit pouze zítřejší snídani.“

„Půjdu do tohoto rizika,“ usměje se baron.

„Jsme dohodnuti. Zítra vás v půl deváté ráno očekávám ve svém pokoji. Posnídáme spolu a uvidíme, zda tím naše spolupráce začne nebo skončí. Nyní se ale omluvám, protože jsem unaven po celodenní cestě, rád bych si odpočinul.“

„Jistě, pane hrabě, bylo mi potěšením se s vámi setkat. Těším se i na zítřejší snídani. Přijdu včas.“

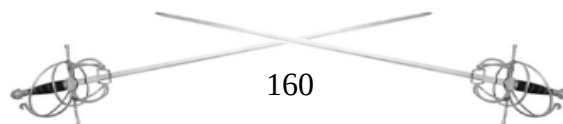
„Mé pocity jsou obdobné,“ odvětlí pan de Godille.

Pan de Lecluse povstane, ukloní se a odejde. Velmi rychle se uchytí u jiného stolu, sedí tam tři měšťané a jak se zdá, dobře se s nimi zná.

„Chcete si ho opravdu najmout, pane hrabě?“ zeptá se Augusto.

„Vážně o tom uvažuji.“

„Podle mě je to velkej mluvka. I ten jeho oděv je obnošeněj, kdoví, jak je to s tím jeho baronským titulem. Asi se snaží na lidech jen vydělat, je to takovej vlezlej převít, který z vás chce tahat peníze.“

„Nedělám si o něm iluze, ale zdejší poměry bude znát. Právě proto, že je takovej vlezlej a pravděpodobně svý služby nabízí kde komu. V tom je jeho kouzlo.“

„Kouzlo, pane hrabě? Potřeboval by pár ran holí, jak z vás chce dolovat prachy,“ je hned se vším hotov Vincent.

„Nebojte se, však si dám pozor, aby můj váček příliš nevysával. Ale mám pocit, že se nám bude hodit.“

„Jak myslíte, pane hrabě. Já jsem vás varoval. Jste příliš důvěřivej, já takové typy znám,“ pokrčí rameny Maqunles, jeho pohled jako by vystihoval přísloví, kdo chce kam, pomůžeme mu tam.

„Děkuji za varování. Radši se postarej, abych měl ráno v půl devátý přichystanou snídani na pokoji. A vzbud'te mě v osm hodin.“

„Odcházíme teď nahoru, pane hrabě?“ zeptá se Augusto.

„Ano, nelhal jsem, jsem opravdu unavenej vy ne?“

„Taky trochu, ale ještě tady zbylo něco jídla a taky ten džbánec není dopitý ...“

„Co vám brání si ho vzít nahoru? Ale pozor! Ne abyste se zpili, dělali kravál a rušili mě! Pak už byste v dalších dnech byli jen o vodě, jasný?“

„Budeme jak myšky, pane hrabě,“ zatváří se jak mílius Vincent a podívá se do džbánu s vínem. Změna v jeho tváři prozradí malou spokojenost.

„Nechte si dolít a taky tady zbylo něco v tom mém. Ale pánové, víc už ne, chci, abyste byli zítra v pořádku. Ne abyste se zejtra ráno ještě motali a táhlo to z vás jak ze sudu!“

„Nejsme žádný mladý ztřeštěnci, pane hrabě,“ odvěti s jistým nádechem dotčení Maqunles, „Vůbec nás neuslyšíte a zítra budeme jak rybičky.“

„Augusto, pojd' se mnou, pomůžes mi odstrojit a pak se sem za bratrancem vrátíš,“ uzavře debatu Armand.

BARON DE LECLUSE PLNÍ SVÉ SLIBY

Baron de Lecluse dorazí do hostince U Černého koně již ve čtvrt na devět, na dveře pokoje pana se Godille však zaklepe ve chvíli, kdy na okolních zvonech odbíjí půl deváté. Augustem je zaveden do apartmá jeho pána, kde ho uvítá bohatě prostřený stůl. Po zdvořilostním pozdravení oba muži usednou k tabuli a pustí se do konzumace.

„Tak jak si u vás stojím, pane hrabě? Je toto naše první anebo také poslední snídanež?“ zeptá se rovnou baron.

„Přemýšlel jsem o vás, přiznávám, známe se velmi krátce,“ usměje se Armand, „Rozhodl jsem se, že to s vámi zkusím. Ale předem vás upozorňuji, budu požadovat vaši plnou mlčenlivost a loajálnost.“

„O tom jsme již mluvili. Považuji vás za svého klienta a tak samozřejmě budu mít vždy na mysli váš zájem.“

„Věřím vám. Také vás musím varovat, v případě porušení svého slibu můžete mít vážné nepříjemnosti.“

„Je zbytečné mi vyhrožovat, pane hrabě, moje slovo plně platí.“

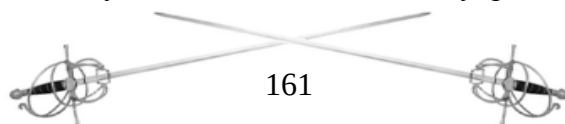
„Moje varování není vyhrožování, až vás seznámím se svým posláním, budu požadovat vaši maximální loajálnost.“

„Vaše posláním? Pokud vím, mluvili jsme o obchodě, ne?“ zpozorní Gouffier.

„O tom jste mluvil především vy. Než vás seznámím se všemi podrobnostmi, proč jsem zde, řeknu vám jen něco obecně. Přijel jsem sem zjistit nějaké údaje. Jste i v tom mi schopen pomoci?“

„Podle toho, o jaké jde.“

„To vám bohužel neřeknu, pokud se nedohodneme. Ale než uzavřeme spolupráci, dávám vám ještě možnost vycouvat. Nejsem tady za obchodem. Jsem tady proto, abych zjistil nějaké důležité

informace. Pokud jste ochoten mi v tom pomáhat, najmu si vás za podmínek, které jsme včera domlouvali. Dostanete dvacet liber denně, k tomu jídlo. A samozřejmě úhradu výdajů, pokud by nějaký vznikly. Pokud bude vaše pomoc k něčemu, dostanete i domluvenou prémii padesát liber.“

„Situace se dle všeho trochu změnila,“ je poněkud zaražený pan de Lecluse.

„Máte pravdu, jde o trochu něco jiného. Ale znáte tady mnoho lidí a já chci vašich služeb využít. Musíte se rozhodnout. Pokud však řeknete ne, věřím, že si vše necháte pro sebe.“

„Pracujete pro nějakou soukromou osobu?“

„Ne, jde o úřední vyšetřování.“

„Vyšetřování? Chcete vést nějaké pátrání?“

„Řekl jsem vám více, než jsem chtěl, pane barone. Ano, stavím vás před hotovou věc, ale nejde o nic, co by bylo v rozporu se zákonem. Mám úřední pověření, které vám ukáži, pokud se rozhodnete pro spolupráci.“

„Nevím, pane hrabě, opravdu nevím, s tím nemám dostatek zkušeností,“ přemítá Gouffier, „Ale zase ta odměna ...“

„Na penězích jsme se včera domluvili a nemíním na této dohodě nic měnit. Pouze snad, pokud budu obzvláště spokojený, zvážím možnost navýšení závěrečné premie. Ale o tom je předčasný mluvit. Víte už všechno, co jsem vám v tuto chvíli schopnej sdělit. Je na vás, zda máte či nemáte zájem.“

Nastane chvíle ticha. Armand v klidu pokračuje ve snídani a nechává svého spolustolovníka přemýšlet. Ten váhá, má obavy, aby se nezamotal do nějakých nepříjemností. Na druhou stranu by odměnu potřeboval, peněz se mu příliš nedostává. Zase tak velký zájem o jeho služby není.

„Souhlasím, pane hrabě, pokud mi prokážete zákonnost vašeho pátrání. Pak vám budu pomáhat za podmínek, na kterých jsme se dohodli. Zaplatíte mi vždy každý večer.“

„Výborně. Raději se ale zeptám. Mohu vaše stanovisko chápat tak, že jste pro další dny v mých službách? Mohu počítat s vaší pomocí a plnou loajalitou?“

„Ano, pokud máte k tomu pátrání legitimní pověření. Pokud ne ...“

„Ano? Pokud ne ...“

„Tak to bychom se buď nedohodli, anebo bychom se museli bavit o jiných penězích.“

„Rozumím,“ usměje se pan de Godille, povstane, jde ke svému kabátci, který má přehozený přes opěradlo židle. Vytáhne z něho listinu a podá ji baronovi.

„Ale prosím, otřete si ruce, nechci, aby byla ušpiněná či umaštěná,“ dodá.

Gouffier si skutečně pečlivě otře ruce do látky pod tácem na stole, pak vezme list a otevře ho. Velmi se zarazí. Podívá se na něj ještě jednou, pak s výrazem určité nervozity i náhlé úcty zvedne zrak na jeho nositele.

„Prosím, jste spokojen?“ zeptá se Armand chladně.

„Jistě, pane hrabě, jistě,“ přikyvuje baron, „Vždyť vaše pověření má pečeť a podpis od samotného prvního ministra Francie, velkého kardinála Richelieu!“

„Vidíte, nelhal jsem vám, jedná se o oficiální a zcela legální pátrání.“

„Jistě, pane hrabě, jistě! Pane, vy jste nějaký tajný státní rada?“

„Co jsem není důležitý. Jsem pověřený těmi nejvyššími kruhy učinit tady v kraji pátrání za účelem, které je mi velmi přesně znám. Jak vidíte, jsou všichni povinni mi poskytnout pomoc a tento list mi dává i pravomoci vyslýchat svědky či podezřelé.“

„Podezřelé? O co proboha jde, pane hrabě?“ zděsí se baron.

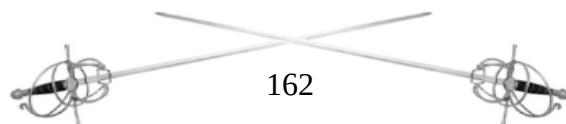
„Hned vás seznámím s podstatou mého pátrání. Ale tváříte se nějak zaraženě, prosím, pokračujte ve snídani.“

„Nějak mi jídlo zhořklo. Mám obavy, že jsem se zapletl do něčeho, co je nad moje síly.“

„Chcete tedy couvnout?“

„Šlo by o velký problém?“ podívá se vyplašeně baron.

„Pokud byste si vše nechal pro sebe, tak ne. Kdybych se však dozvěděl, že jste si někde pouštěl pusy na špacír, jak vidíte, mám možnosti žádat například i vaše zadržení. Věřím však, že od své dohody

neodstoupíte. Jednak může stoupnout vaše cena, když se lidé později dozví, že jste pomáhal pověřenci prvního ministra. Za druhé můžete i získat peníze, které, jak předpokládám, se vám příliš nedostávají.“

„Vy jste si o mně něco zjišťoval, pane hrabě?“

„Zatím ne. Ale nejsem žádné hloupej obchodníček, abych si neuměl sečíst jedna a jedna. Váš oblek, vaše nabídky, to vše mi napovídá, jak moc potřebujete peníze. Můžete si tedy pár dní užívat a na konci naší spolupráce být taky o dost liber bohatší.“

„Jak se zdá, už jsem se upsal ďáblu,“ povzdechne si pan de Lecluse, „Souhlasím tedy.“

„Ďáblu ne, drahý barone,“ zachová kamennou tvář se pan de Godille, využívajíc své nadřazenosti, kterou mu zajistila právě pečlivě složená a uložená listina, „Ale státnímu úředníkovi, který sem přijel rozplést jeden starší případ. Ten zajímá velmi, ale opravdu velmi vysoce postavené osoby.“

„Omluvám se, pane hrabě, tak jsem svou poznámku nemyslel. Musíte být jistě velmi zdatný a velmi vysoce ceněný, když už v tak mladém věku jste pověřen takovými úkoly. Ačkoli tedy ještě přesně nevím jakými,“ dodá a decentně tím naznačí, že by bylo pomalu na čase, aby se dozvěděl více.

„Moji osobu vynecháme,“ řekne trochu povýšeně Armand. Nabyl dojmu, že bude lepší, když dá jasně najevo, kdo je tady pánem, „Je asi skutečně čas, abych vám řekl celou pravdu. Včera jsem se vás neptal na hrabství de Prieu náhodou. Ano, před dvěma roky zde došlo k vraždě, která nebyla nikdy uspokojivě vyšetřena. V Paříži byly zjištěny nějaké podezřelé okolnosti a já mám za úkol získat co nejvíce informací o této události.“

„Vy jste sem přišel vyšetřovat vraždu hraběte de Prieu? Kdo jste, pane hrabě? Nějaký tajný rada?“

„Už jsem vám řekl, že moji osobu vynecháme,“ zopakuje velmi důrazně pan de Godille, „Zaměříme se teď na to, co víme a co chceme zjistit. Takže, milý barone, začněte dokazovat, že své peníze nevyhazuju zbytečně!“

„Jistě, Milosti, tedy pane hrabě,“ ukloní se pan de Lecluse, „Ale nevím, co přesně po mně chcete.“

„Začneme třeba tím, co o tom víte vy, co se povídalo a tak dále.“

„Je to už dva roky stará historka, pane. Pokud je mi známo, vyvolala vražda dost velký rozruch. Pátrání však nepřineslo nic, vrahové jako by se do země propadli. Postupně se na vše zapomnělo, přišel nový hrabě, čas všechno otupí. Přišly jiné důležité události.“

„Rozumím. Nemluvilo se však o tom, že by nemuselo jít o loupežnou vraždu, ale třeba objednanou vraždu někým, kdo by na tom vydělal?“

„Jakže? Vy myslíte ... vy myslíte, že to byl připravený úklad, uchystaný a naplánovaný spiknutí?“

„Já si nemyslím nic, jsem tady proto, abych si utvořil názor. Myslel jsem, zda třeba neproběhly nějaký fámy, znáte přísloví, na každém šprochu pravdy trochu.“

„Nepamatuji se. Spíše si myslím, že ne ... jediný, kdo na tom vydělal byl ... vlastně jediným byl pan de Guilmant, který zdědil panství. A pak si ještě vzal i slečnu Marion de Lulezel!“

„No vidíte, něčím můžeme začít. Tak co víme o těch dvou?“

„Vy myslíte, že se spikli, že se domluvili na nebohého hraběte?“ zděsí se Gouffier.

„Už jsem vám řekl, milý příteli,“ připomene velmi důrazně pan de Godille, „já si zatím nemyslím nic. Jen musím prověřit všechny hypotézy. Na každém zločinu vždycky někdo vydělá. Někdy mimoděk, shodou náhod, ale může jít i o naplánovanou zločin za účelem následných výhod. Doba je velmi krutá a nebylo by poprvé, kdy by se někdo dostal k rodovému majetku podlým úkladem. Musíme se tedy podívat na celý případ blíže. Takové je moje poslání a asi už tak deset minut i vaše.“

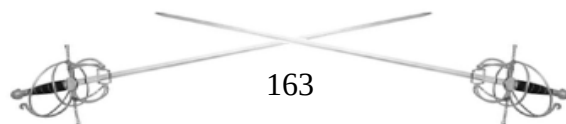
„Už rozumím. Takže tady povedeme vyšetřování?“

„Já povedu vyšetřování, vy mi budete pomáhat. Vyšetřování je naprosto tajný. Dotýká se významných šlechtických rodů zdejšího kraje! Nikdo nemá zájem vyvolat nějakou aféru. Mohlo by se také stát, že by nepodložená obvinění mohla někoho poškodit a na tom není zájem. Naopak, je státním zájmem, aby se zabránilo skandálu, rozumíte?“ dodá pan de Godille.

„Rozumím. Státní zájem, jistě. Viděl jsem to vaše pověření.“

„Nuže, jaké máte návrhy?“

„Já? Vy přece vedete vyšetřování.“

„Jistě,“ hryzne se nervózně do rtu hrabě, „Ale vy jste místní a znáte dobře zdejší poměry. Proto jsem si vás taky najal. Napadá vás někdo, kdo se tenkrát okolo toho případu motal? Kdo by nám mohl něco zajímavého říct?“

„Nevím, asi budeme muset navštívit místní úředníky.“

„Proč ne. Počítám s pomocí městských a případně departementních úředníků. Ale jak jsem řekl, vyšetřování je tajný, proto bych uvítal, kdyby vše bylo neoficiální. Nechci také zbytečně nikoho poplašit. Pravomoci města nesahaj na území místních pánů. Jde mi spíše o pomoc se sháněním svědků než o něco jiného. Rozumíte?“

„Zcela úplně ne. Nevím, jak chcete využít své pravomoci, která vám pověřovací listina dává. Máte pravdu, zdejší úřednictvo nemá žádnou moc na území například hraběte de Prieu. Ale vy můžete žádat například jeho správce, aby vám vyšel vstříc, jestli tomu dobře rozumím.“

„Rozumíte pověření dobře. Potřebuju od vás zjistit vhodný lidi, který znají poměry na panství hraběte de Prieu. Zjistit, kdo pátral po vrazích, kdo ohledával mrtvolu hraběte, kdo ji připravoval k uložení do hrobu. Kdo tehdy sloužil hraběti či byl jeho důvěrníkem. Kdo ví, jaký byl vztah mezi oběma bratřenci a tak dále. Chápete?“

„Snažím se, pane hrabě. Mohl bych vás seznámit s městským konšelem, který se stará o trestní záležitosti v Evreux. I když s tímto případem nebude mít nic společného, protože se stalo na panství hraběte de Prieu, tak určitě spolupracoval na pátrání po vrazích. Jistě existovalo podezření, že by mohli pocházet například z Evreux. Tím bychom snad mohli začít, nemyslíte?“

„Určitě. Můžete ho sehnat a zařídit mi s ním tajnou a neoficiální schůzku? Stále důrazně připomínám, naše pátrání je tajné, neoficiální.“

„Vím, pane hrabě. Pak také navrhuji, že se poptám po někom, kdo znal nebo zná dobře poměry na panství de Prieu a dokonce mě teď napadá, kdo by to mohl být,“ usměje se vítězoslavně pan de Lecluse.

„Opravdu? Kdo?“

„Bývalý správce hraběte de Prieu. Když se panství ujal pan de Guilmant, tak ho vyměnil za svého člověka a tento správce teď žije v Evreux. Má tady krámek, vlastně ani nevím přesně s čím, ale vím, kde. Znali jsme se už dříve a občas se někde uvidíme u pohárku vína.“

„Pane barone, právě si začínáte své peníze skutečně vydělávat.“

„Rád slyším ve vašem hlase spokojenost, pane hrabě. Co potřebujete dál?“

„Tohle na začátek stačí. Ideální by bylo, kdyby se vám jednoho z těch mužů podařilo dostat sem ke mně na oběd a druhého na večeři. Promluvili bychom si s nimi a podle toho, co řeknou, budeme postupovat dál.“

„Pokusím se, ale nemohu to zaručit, nevím, zda jsou ve městě ...“

„Chápu. Ale pokud zde jsou, tak jim naznačte, že s nimi chce mluvit v důvěrné záležitosti osoba, která má velmi dobré pověření z nejvyšších míst státní správy a by bylo záhodno se s ní sejít. Nezapomeňte vždy zdůraznit delikátnost oné záležitosti.“

„Rozumím, pane hrabě, nemusíte to pořád opakovat.“

„Raději ano. Nechci, aby se o našem pátrání někdo dozvěděl, anebo ne příliš brzo. Pokud totiž je na některých podezřeních něco pravdy, kdyby se o mém pátrání dozvěděly osoby, který případný zločin připravily, mohly by se pokusit zamést stopy. Rozumíte?“

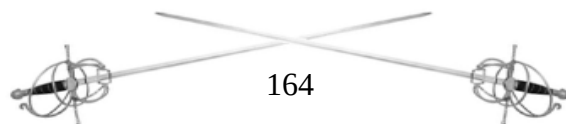
„Ano, pane hrabě.“

„Sejdeme se u mě ve dvanáct hodin. Pokud se vám podaří zajistit některou z těch dvou osob, tak ji prosím na ten oběd přiveďte. Nechám připravit jídlo pro nás tři, ano?“

„Jistě, pane hrabě. Udělám, co budu moci. Co však budete dělat vy?“

„Asi zatím nic. Půjdu se podívat po městě, možná projet po krajině. Chtěl jsem navštívit i biskupství, ale zatím počkám, možná tam ani o pomoc žádat nebudu muset.“

„Přeji příjemné dopoledne. Na oběd mě můžete očekávat, pravděpodobně přijdeme dva,“ povstane pan de Lecluse. S velkou úklonou se rozloučí a odejde.

Oba muži mají v následných hodinách o čem přemýšlet. Hrabě si je vědom obtížnosti svého úkolu, protože moc různých institucí se vztahuje jen na určité oblasti, problémy šlechticů řeší zase jiné orgány. Ale spoléhá na své pověření podepsané kardinálem Richelieuem, které by mu mělo otevřít řípadně dveře všude, neboť vyslance takového muže odmítne pouze osoba s opravdu velkou odvahou.

KONŠEL, SPRÁVCE A DOKTOR

Hrabě de Godille si skutečně udělá procházku po městě, ale ne snad tolik z touhy si prohlédnout zdejší architektonické skvosty, byť je nucen uznat jejich nádheru, ale aby si při chůzi utřídil myšlenky a stanovil si další postup. Čeká ho pravděpodobně setkání s důležitými svědky, především výpověď bývalého správce hraběte de Prieu by mohla být klíčová. Ovšem jak s nimi mluvit, když nemá žádné zkušenosti? Jak se jich ptát, aby je příliš nevylekal, ale také aby vzbudil jejich obavy a donutil je mluvit? Jak splnit tyto protichůdné potřeby? A vůbec, na co se ptát?

Ke svému zklamání mnoho užitečného nevymyslí. V řešení svěřeného úkolu značně plave. Přitom šťastná náhoda mu do cesty přihrála muže, který se začíná ukazovat jako poklad. Pokud ho ovšem netahá za nos a skutečně mu ty dva muže přivede. Jak se blíží dvanáctá hodina, začne být hrabě nervóznější. Nakonec však dospěje k rozhodnutí, že je zbytečné si s tím lámat hlavu. Spolehne se na své instinkty a jak řekl pan de Aboa, na svoji šťastnou hvězdu. Jen aby ho nenechala na holičkách.

Baron de Lecluse se ukáže jako spolehlivý spolupracovník, protože zároveň s odbíjením dvanácté vstoupí do místnosti obývané Armandem v doprovodu asi čtyřicetiletého muže. Ten je vyšší postavy, s již velmi vyvinutým bříškem, důkazem dobrého bydla. I jeho honosný do červena laděný oblek ušitý na míru dosvědčuje vážnost, které požívá ve zdejším městě.

„Vážený pane hrabě, dovolte mi, abych vám představil pana radního našeho města pana Edmonda Bazota, velmi úspěšného obchodníka. A naopak, zde přítomný pan hrabě Armand de Godille, pověřený tajným posláním z nejvyšších míst,“ ukloní se postupně oběma pánům baron.

„Velice mě těším, pane radní, že vás mohu přivítat v mém dočasném působišti a pozvat vás k prostřenému stolu,“ řekne pan de Godille a ukáže na židle u připravené tabule. Vůně všech různých dobrot se line celou místností.

„I já jsem velmi potěšen, pane hrabě,“ ukloní se Bazot, „Omluvíte jistě moji prosbu, zda bych mohl vidět listiny, o kterých mluvil váš posel.“

„Nemusíte se omlouvat, máte plné právo chtít spatřit mé pověření. Právě pro takové okamžiky ostatně bylo vystaveno,“ podá Armand představiteli města žádané dokumenty. Ten si je velmi bedlivě prohlédne, poté je opatrně složí a vrátí majiteli.

„Pane hrabě,“ ukloní se radní znovu a ještě více než předtím, ale stále si přitom zachovává důstojnost svého úřadu, „Jsem skutečně potěšen, že jste se na mne s důvěrou obrátil. Věřím, že vám budu moci být nápomocen. Jsem rovněž rád, že váš posel, který zde ve městě nepožívá právě dvakrát důvěru, mluvil tentokrát pravdu,“ dodá a podíval se na barona, který se zatváří velmi dotčeně.

„Neznám pana de Lecluse tak dobře jako vy, pane, jsem však přesvědčen, že se mi některé jeho služby mohou hodit,“ usměje se pan de Godille, který přesně pochopí varování radního před přílišnou důvěrou v barona.

„V to pevně doufám, pane hrabě.“

„Prosím, posaďte se a poslužte si. Nebude vám jistě vadit, když spojíme naše jednání s příjemným a zaplníme své žaludky. Vůně připraveného jídla mě docela zaujala.“

„Určitě budete spokojený ještě víc, pane hrabě, až ochutnáte. Zde vaří opravdu dobře, vybral jste si vhodné místo pro svůj dočasný pobyt,“ pochválí služby hostince Bazot. Posadí se po levé ruce Armanda, jež zaujme místo v čele stolu, po pravé straně si sedne Gouffier.

„Děkuji. Naznačil vám můj posel, proč jsem zde?“ začne rozhovor Armand, když polkne první sousto.

„Byl hrozně tajemný,“ usměje se radní, „ale ani jsem se ho moc neptal. Musím říci, že mě tentokrát mile překvapil. Myslel jsem si, že je to zase nějaká bouda na mě, aby mě zatáhl do těch svých pochybných obchodů.“

Baron na narážky nereaguje, jen se ještě usilovněji pustí do jídla.

„Mým posláním je prošetřit, za jakých okolností byl zabit před dvěma roky hrabě de Prieu. Jistě víte o té smutné události, která se na jeho panství odehrála.“

„Tak vy vyšetřujete vraždu hraběte?“ neskrývá údiv úředník.

„Ano. V Paříži se objevily jisté podezřelé indicie. Možná nemuselo být všechno tak, jak se říkalo. Jistí mocní této země mají zájem, aby se zjistila pravda, přitom však okolo toho nevypukla aféra. Proto jsem byl pověřen tajným posláním, abych delikátně prověřil všechny okolnosti, za jakých ke zločinu došlo a zjistil případné nesrovnalosti.“

„Dnes opravdu nevycházím z údivu. Bohužel nemám představu, jak si naši pomoc, tedy pomoc našeho města, představujete. Hrabství nespadá do naší jurisdikce.“

„To je mi známo, pane radní, ale obracím se na vás spíše se žádostí o případnou podporu ve svém pátrání ve vašem městě. Není vyloučeno, že některé osoby, které do toho byly zapleteny, mohou být v současné době vašimi občany.“

„S mojí podporou a pomocí samozřejmě můžete počítat, pokud však bude k něčemu. Přeci jen uplynula dost dlouhá doba a předchozí vyšetřování vyústilo do ztracena.“

„Vím, otázkou je, jak moc usilovně se tehdy po vrazech pátralo.“

„S tím nejsem obeznámen. My jsme ve městě prověřovali některé osoby, které nemají daleko ke zločinu, ale všechna pátrání se ukázala jako naprosto lichá. Spíše bych řekl, že zločin spáchal někdo, kdo není z našeho kraje, dokonce ...,“ zarazí se Bazot.

„Prosím, dokončete větu, pane radní.“

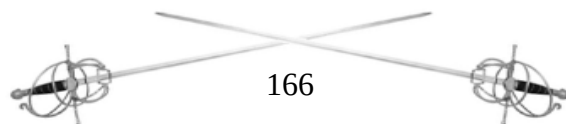
„Dokonce jsem nabyl dojmu, že nebyl ani z hrabství de Prieu. To je ale jen můj pocit. Spáchat takovou odpornou vraždu a nezanechat žádnou stopu, to není jen tak.“

„Taky si říkám. Kdyby tady řádila nějaká banda, která si dokonce troufne i na samotného hraběte, něco takového by se přeci muselo zjistit, ne?“

„Ani nám se zde nevyhýbá zločin, pane hrabě, ale tak závažný případ tady nebyl. Jistě, krade se, i loupežný přepadení jsme tu měli, ale ta vždy měla jasný motiv. Totiž zisk. Ale v tamtom případě mi přišlo podivný, co mělo být předmětem zisku. Vždyť i kůň hraběte se našel, budiž, tak cenné zvíře by jistě pachatele brzo usvědčilo. Možná zmizely nějaké šperky, ale pokud si vzpomínám, tak některé měl zavražděný u sebe. Ostatně především podle podobných znaků byl vůbec identifikován.“

„Identifikace byla tedy obtížná?“

„Pokud vím, tak ano, měl prý zcela znetvořený obličej, ale vzpomínám si jen letmo. Žádal jsem tehdy podrobnosti, protože jsem se svými lidmi pátral ve městě. Samozřejmě jsem chtěl vědět, zda si pachatelé nevzali něco, podle čeho bysme je třeba mohli usvědčit. Takový kůň, jak jsem se zmínil před chvílí, drahý kámen, rodový prsten, ale i třeba meč či umělecky zdobená pistole. To vše jsou důkazy proti vrahům. Pokud si však vzpomínám, žádal jsem toto marně.“

„Opravdu nikdo nic neviděl? Opravdu nikdo ty muže nespátřil?“

„Pane hrabě, musím se omluvit, ale nejsem na toto jednání dostatečně připraven. Nevím ani, zda mám něco ve svých dokumentech. Určitě se podívám a pokud na něco přijdu, podám vám neprodleně zprávu.“

„Za takovou pomoc vám budu vděčný. Bylo by dobré zjistit, zda alespoň někdo ty vrahy spatřil, třeba někde předtím či potom. Přeci nevyskočili z nitra země, aby se tam hned po vraždě zase vrátili.“

„Skoro to tak vypadá,“ pokrčí rameny Bazot, „Určitě vás nečeká lehký úkol, pane hrabě. Na druhé straně jsem docela rád, že se případ znovu otevřel, pana hraběte jsem znal a bylo mi velmi líto, že za takových podezřelých okolností zemřel.“

„Řekl jste podezřelých okolností? Tedy jste si musel vytvořit nějaký názor, ne?“

„Chcete po mně spekulace?“

„Ne, nic takového nežádám. Ale jistě jste se nad tou vraždou tehdy zamýšlel, nenapadlo vás třeba něco, co by vyvracelo verzi o lupičích? Myslím, jakého osobního pocitu jste nabyt.“

„Víte, jsou věci, do kterých je lepší se nemíchat, zvláště když se vás přímo netýkají. Byl jsem dost překvapen, když se dle mého vyšetřování brzy ukončilo a také ...“

„Prosím, nenechte se přemlouvat, vše zůstane jen mezi námi.“

„Tím si nejsem jist,“ podívá se teď radní bez okolků na barona.

„Dovolte, pane Edmonde, ale tohle už je příliš. Nechal jsem bez povšimnutí vaše výpady na moji spolehlivost, ale zpochybňovat i můj slib panu hraběti, že nikdy o našem pátrání nikomu nic vykládat nebudu ...“

„Mám důvod se domnívat, že právě to uděláte. Budete se snažit využít své současné role ve svůj prospěch a budete vykládat všechno možný a i nemožný. Svoje zásluhy pak zdesetinásobíte a vaše povídání bude kolovat po celém městě,“ řekne radní velmi tvrdě.

„To není pravda, pane hrabě ...“

„Pane de Lecluse, požádám vás teď, abyste nás nechal o samotě. Potřebuji s panem radním ještě probrat některé věci a pokud se necítí ve vaší společnosti zcela bezpečně, jsem nucen mu vyhovět.“

„Ale pane hrabě, dovolte ...“

„Pane barone, pracujete pro mě a já tady určuju pravidla. Buďte tak laskavej a odejděte. Ale ne daleko, budu s vámi ještě potřebovat mluvit!“

Strohost a úsečnost tohoto příkazu se nedá ignorovat, Gouffier povstane, hraběti se ukloní, na radního vrhne velmi ošklivý pohled a bez dalšího místnost opustí.

„Děkuji, pane hrabě,“ řekne Bazot, „Omlouvám se vám, ale mám k tomu své důvody. S tím individuem jsem usedl ke stolu jen z úcty k vám. Nechápu, jak jste si ho mohl najmout.“

„To je jednoduché. Nabídl mi své služby, zná zdejší prostředí. Nedělám si o něm rovněž žádné iluze, ale právě proto, že je pravděpodobně zdejší známá figurka, mi může poradit, na koho obrátit. Vás mi také doporučil a udělal velmi dobře. Údajně zná i bývalého správce pana hraběte de Prieu,“ vysvětluje Armand důvody, které přivedly barona do jeho služeb.

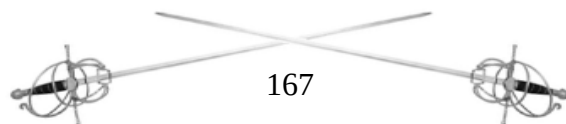
„Když svůj postup vysvětlujete takto, tak vám snad opravdu může být k něčemu dobrý. Tady ho totiž opravdu zná každý. I ten jeho titul by si zasloužil asi důkladnější prověření. Moc mu tady už štěstí nekvete, proto zkouší obalamutit nové návštěvníky města, kteří ho neznají. Ne že by byl tak neschopný, ale není příliš spolehlivý, je zvyklý o svých schopnostech a zásluhách hodně přehánět a ne každému je jeho žvanění po chuti.“

„Děkuji za upozornění.“

„Snad vás tolik nezklame. Ale kde jsme přestali?“

„Mluvili jsme o vašem podezření v souvislosti s tvrzením, že vraždu spáchali nějakí neznámí lupiči.“

„Ano, už jsem něco zažil v souvislosti s loupežnými přepadeními, ale tady mi nesedělo téměř nic. A před půl rokem, když se slečna de Luzene provdala za pana de Guilmant, tak mé rozpaky znovu zesílily. Ale prosím, jde jen o můj pocit, kterým bych nerad někomu ukřivdil,“ dodá rychle radní.

„O tom nepochybuji. Zdálo se vám tedy, že mohlo jít o dědictví a hrabě se stal obětí nějakého spiknutí? Že ho odstranili najatí vrazi?“

„Bohužel, některé indicie tomu nasvědčují, alespoň z mého pohledu. Ale nemám pro svá tvrzení žádné přímé důkazy a obávám se, že i vy je budete hledat obtížně. Tak dlouhá doba od zločinu jistě dala případným vrahům a spiklencům dostatek prostoru, aby případné stopy zahladili.“

„Nikdy nevíte, mohli taky udělat chybu.“

„Pak byste měl štěstí. Mohu se zeptat, jak bych vám mohl být užitečný?“

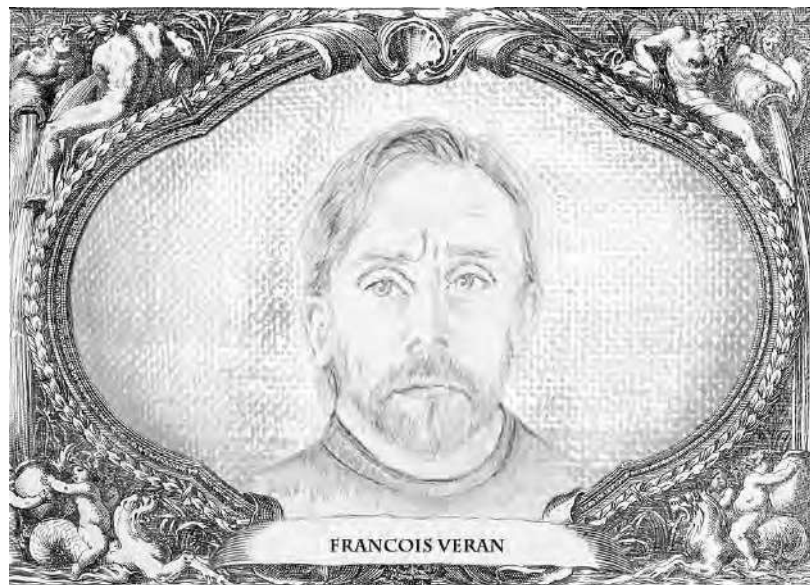
„V tuto chvíli přesně nevím. Ale určitě bych uvítal, kdybyste se podíval do svých písemností, zda tam nenajdete něco o vraždě, co by mohlo být nějakým vodítkem. Třeba právě nějaký ten předmět, který se pohřešoval či hledal, kdo například spatřil ty tajemné vrahy a podobně. Každá zdánlivá maličkost by totiž mohla být důležitá.“

„To vám mohu slíbit. Ale předem říkám, pane hrabě, nedělejte si plané naděje.“

„I tak vám budu vděčný. Pokud bych narazil na nějakou osobu z vaší jurisdikce, tak vás požádám o pomoc. Právě proto jsem považoval za nutné vás seznámit se svým posláním. Počítám s vaší diskrétností, vše mezi námi vyřčené, musí zůstat v naprosté tajnosti. Oficiálně jsem tady za obchodem, což bude potvrzovat i baron, který se okolo mě bude motat.“

„Vše si samozřejmě nechám pro sebe, nebudu zatím nic říkat ani dalším svým kolegům z radnice. Určitě vám ještě do dnešního večera dám vědět, zda jsem něco u sebe našel, ale opakuji znovu, moc s tím nepočítejte,“ upozorní Bazot, pak se podívá na prázdné místo naproti sobě a dodá, „Snad byste mohl zavolat toho svého pomocníka, pane hrabě, ať si dojí oběd.“

Kolem sedmé hodiny večerní začnou podomci místního hostinského nanášet na stůl hraběte de Godille další jídlo. Opět se místnosti rozlije libá vůně, opět se stůl prohýbá pod nánosem různých delikates kuchyně. Hrabě se zachmuří, protože takové gurmánské hody budou něco stát. Tahle cesta mu udělá pořádnou díru do rozpočtu. Plat pro dva své sluhy, pak barona de Lecluse, za ubytování, za snídaneň, obědy, večeře, to vše ve velkém stylu. Jen aby vynaložené prostředky přinesly efekt v podobě úspěšného pátrání a tím jeho naději na vylepšení postavení u kardinála Richelieua. Jistě, peněz má díky jeho štědrosti dostatek, ale určitě by se za ně dalo pořídit spousty důležitějších věcí, než je takto prožrat.

Armand je opravdu šetrný, ale od narození mnoho prostředků neměl. Když teď dostal velkolepý dar, rozhodně ho nemíní prohýřit. Jen úpravy na obou domech a pořízení základních potřeb ho stálo pořádnou sumu. Přitom se snažil, aby vše bylo co nejlevnější. Třicet tisíc liber obdrží abbé Furray na opravu jeho rodového sídla. Za ně hrad na zámek nepřestaví, ale na druhé straně nejde rozhodně o malé peníze. Ze zbylých zdrojů teď žije, žold za službu gardisty stačit nemůže, platí sluhu, lepší jídlo. Také svoji milenkou Paulette, i ta už ho stála dost. Ale na druhé straně mu toho také mnoho poskytla.

Z rozjímání o penězích ho vyruší příchod dvojice mužů. Prvním je pochopitelně baron de Lecluse, druhým muž drobnější postavy, ale na první pohled houževnatý, šlachovitý. Na sobě má prostý oděv světlého odstínu, pečlivě udržovaný. Jeho plochý obličej s řídkým knírem a plnpvousem působí zcela všedně.

„Pane hrabě, jak jsem slíbil, přivádím pana Francoise Verana, který kdysi vykonával funkci správce na panství de Prieu,“ oznámí Gouffier. Tváří se rozpačitě, přeci jen ho chování Bazota rozhodilo, má strach, zda s ním vůbec bude chtít pan de Godille nadále spolupracovat.

„Jsem velmi poctěn, pane hrabě,“ ukloní se uctivě v současné době obchodník z Evreux.

„Jsem rád, že jste přijal moje pozvání, pane Francoisi. Jak jste asi slyšel, mám zde určité poslání. Jsem přesvědčen, že jste mi v něčem schopen pomoci.“

„Pan baron již něco naznačoval, ale nechápu ...“

„Všechno vám vysvětlím. Prosím, zasedněme ke stolu, u jídla a vína se nám jistě bude lépe hovořit,“ nabídne Armand oběma svým hostům židle. Rozsazení zachovají stejné jako při obědě, pouze místního konšela vymění místní obchodník.

„Mohu zde zůstat?“ zeptá se pan de Lecluse a nejistě se podívá do obličeje svého zaměstnavatele.

„To je spíš otázka pro pana Francoise, pokud mu vaše přítomnost nevadí“

„Nevím, co po mně chcete, pane hrabě, ale pan baron je můj známý a rozhodně nemám nic proti jeho přítomnosti u tohoto tak bohatě prostřeného stolu.“

„V tom případě je všechno v pořádku. Prosím, berte si, nalijte si vína dle chuti, máme tu tuším tři druhy, výběr však činili moji sluhové,“ naznačí pan de Godille, kdo nese za obsah na tácech i ve džbáncích zodpovědnost. Nastane ticho, všichni tři si berou dle svého apetitu. Hostitel jí nejméně, jako by polykal ne krmí, ale doslovně své peníze. Hlad nemá, nasycil se dost u oběda a celodenní nic nedělání mu příliš sil neodebralo. Jeho hosté se však činí.

„Pane Francoisi, je na čase, abych vás seznámil, proč jsem vás sem pozval,“ přeruší ticho Armand, „Mám pověření od nejvyšších míst správy království, abych vykonal pátrání ve věci vraždy vašeho bývalého pána, hraběte de Prieu.“

Rysy osloveného ztvrdnou, ruka s kusem kuřete se zastaví na půli cesty k ústům. Jeho oči náhle působí vyplašeně, skoro vyděšeně.

„Prosím, pane hrabě?“ vysouká ze sebe.

„Slyšel jste dobře. V Paříži vznikly jisté pochybnosti o důvodech vraždy vašeho pána a o průběhu jejího vyšetřování. Byl jsem pověřen, abych sem tajně odjel a velmi diskrétně propátral, co se tehdy událo. Mám velký zájem zjistit, co se tehdy skutečně stalo a také, co po vraždě následovalo. Jsem rád, že mi pan baron přivedl vás, protože jste jistě spolupracoval s nebohým hrabětem a určitě jste schopen mi na mnoho otázek odpovědět.“

„Kdo vás posílá, pane?“ je náhle Veran opatrnost sama.

„Jak jsem řekl, jde o státní zájem.“

„Státní zájem? Víte, já už si žiju v klidu ve svém krámku a nechci mít žádné problémy. Nic vlastně nevím a nemám k tomu mnoho co říci.“

„Opravdu? To je divné. Máte strach?“

„Strach? Jak jste na takovou domněnku přišel?“

„Stačí se na vás podívat. Pokud máte strach, může to mít jen dva důvody, alespoň z mého pohledu,“ podívá se velmi přísně hrabě do tváře bývalého správce, který je teď bledý jak křída.

„Dva důvody, pane hrabě? Nechápu ...“

„Tím prvním důvodem je strach z něčeho nebo strach z někoho. Tím druhým vlastní podíl na zločinu!“

Slova Armanda zazní místností jak výstřel z pistole. Oči Verana se rozšíří hrůzou.

„Z čeho mě tu obviňujete, pane hrabě?“ hlesne.

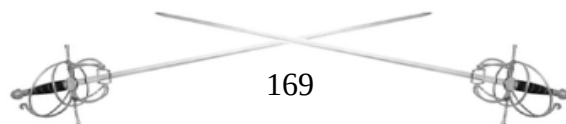
„Nuže, pane, která z těch dvou možností je pravdivá?“

„Pane hrabě, kdo jste, koho zastupujete a co chcete?“

Pan de Godille opět vytáhne svoje průvodní listiny a podal je muži po své levé ruce. Ten je uctivě prohlédne, pak je jak svátost vrací zpět.

„Jak vidíte, opravdu zde zastupuji státní zájem. Nebo snad o mém pověření pochybujete?“

„Ne, jistě ne, pane hrabě,“ řekne rychle Veran, „já měl jen obavy ...“

„Vašich obav jsem si všiml. Tak o co jde, čeho se bojíte?“

„Víte, bylo mi kdysi naznačeno, abych si hleděl svého a do ničeho nestrkal nos. Což taky činím.“

„Naznačeno? Asi už začínám tušit, odkud vítr fouká. Ale pojďme po pořádku. Jste ochoten mi odpovědět na moje otázky?“

„Ano, pane hrabě. Ale proč se po dvou letech začal někdo zajímat o to, co se tu tehdy událo? To mi totiž přijde divné.“

„Nemohu vám říci vše, bohužel. Ale berte moje pátrání prosím tak, že probíhá ve státním zájmu, aby se odhalila pravda, nastolila spravedlnost. Nikdo však nechce vyvolat žádnou aféru, proto je mé vyšetřování tajné. Ale buďte ujištěn, je opravdová snaha dopátrat se pravdy, ať už je jakákoli.“

„Věřím vám, pane hrabě, i když jsem značně udiven. Odpovím na vaše otázky. Věřím, že co řeknu, zůstane jen mezi námi.“

„To vám mohu slíbit. I proto jsem se ptal, zda tady může zůstat pan de Lecluse. Pokud si přejete, abych ho poslal pryč, není problém tak učinit.“

„Mám zase jít?“ zeptá se s trpkostí v hlase baron a zvedne se.

„Ne, ne, klidně zůstaňte, příteli. Věřím vám, vy neuděláte nic, čím byste mi uškodil. Navíc jsem pochopil, že panu hraběti pomáháte, stejně byste se co řeknu dozvěděl,“ zadrží ho Veran a spokojený Gouffier se zase posadí. Vrhne zároveň vítězoslavný pohled na svého zaměstnavatele, vidíte, ne každý má o mně mínění jako ten neřád Bazot.

„První, co bych chtěl vědět je, jak dlouho jste u hraběte de Prieu sloužil, jak jste spolu vycházeli a jak slušný byly výnosy z jeho panství,“ zahájí výslech pan de Godille.

„Sloužil jsem už za otce pana hraběte a po jeho smrti i u nového mladého pána. Co se týká našich vztahů, tak jsem si vždy plnil své povinnosti, žádné problémy nebyly. Výnosy z panství byly dobré, navíc jsme měli příjmy z obchodní činnosti zde v Evreux, ale i v Rouenu. Jak je tomu teď nevím.“

„Proč jste nezůstal u nového pána?“

„Pan de Guilmant si přivedl svoje lidi, neměl zájem se mnou spolupracovat. Dal mi malé odstupné a dobrou radu, abych si nadále hleděl svého, pokud nechci mít problémy. Řekl to tak důrazně, že jsem okamžitě pochopil. Rozhodl jsem se opravdu hledět svého, skutečně se starat sám o sebe. Z úspor a z malého odstupného jsem si zařídil krámk tady ve městě a jakž takž se mi daří.“

„Nemáte tedy žádný zprávy o tom, jak se nyní hospodaří na panství de Prieu?“

„O tom nic nevím. Vše jsem předal a tím to pro mě skončilo.“

„Co víte o vraždě vašeho pána?“

„Jel na návštěvu za svojí snoubenkou slečnou de Luzene, jak to ostatně dělával často. Na cestě lesem byl však přepaden a zavražděn. Jeho tělo bylo nalezeno druhý den, obličej měl zcela spálený, jak byl střelen z blízka. Byla to hrůza.“

„Chápu, asi na něj musel být hrozný pohled. Jak jste ho poznali?“

„Nerozumím, jak svou otázku myslíte?“

„No přeci jste museli nějak zjistit, že se jedná o pana hraběte, ne?“

„To bylo přeci zcela jasné. Byl to on, i když podle obličeje ho poznat nešlo. Šaty, prsten, prostě nemohlo být pochyb, kdo se stal obětí lupičů.“

„Lupičů? Tak proč mu zůstal ten prsten?“

„Taky mi to přišlo divné, ale možná je někdo vyrušil, co já vím.“

„Někdo asi tělo ale ohledal, ne?“

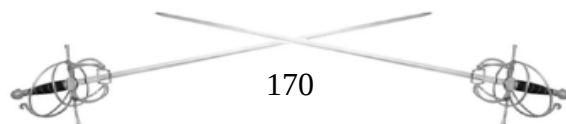
„No, nebylo moc co třeba ohledávat. Bylo jasné, že je mrtvý, nicméně se na tělo podíval rodinný doktor pan Valentin Perrin. Nic jiného než smrt potvrdit nemohl.“

„Prohlížel zranění pana hraběte?“

„Tak to nevím, to byste se musel zeptat jeho.“

„Rád tak učiním, pokud mi řeknete, kde ho najdu.“

„To nebude těžké, pracuje zde v Evreux pro zdejší biskupství, učí v kněžském semináři. Co přesně nevím, ale je doktor, takže asi něco okolo toho.“

„Podle všeho teda tělo hraběte nikdo zvlášť důkladně neprohližel.“

„Už jsem řekl, že to nevím přesně. Ale co byste chtěl prohlížet? Bylo jasné, že byl zastřelen, o tom nemohlo být pochyb. Proč vás to zajímá?“

„Na těle třeba mohla být i jiná zranění, nějaké stopy po zápase, co já vím. Hledám každou maličkost,“ zalže Armand, protože nemá žádný důvod vykládat muži své teorie se záměnou osob.

„Hm, podle mě jediný, kdo mohl tělo vidět, byl komorník pana hraběte Jacques. Ano, ten určitě musel vidět nahé tělo, protože musel odstranit zakrvácený oděv, tělo umýt a obléknout do nových šatů. Ten jediný by si mohl povšimnout, kdyby tam bylo i jiné zranění. Je to opravdu důležité?“

„To teď nevím, snažím se zjistit co nejvíce podrobností.“

„Tak se zeptejte toho Jacquese.“

„Je stále ve službě?“

„Jak se to vezme. Taky s ním zametli, podobně jako se mnou, i když on je na tom asi lépe. Dostal nějakou půdu a statek, tuším asi kde. Na panství de Prieu, tam teď žije.“

„Tam bychom ho našli?“

„Ano, pokud budete chtít, mohu vás k němu zítra zavést.“

„Výborně, pane Francois.“

„Asi vám jinak moc nepomůžu. Víte, ta vražda mě tehdy hodně sebrala. Měl jsem dobré zaměstnání, postavení správce na takovém panství už je něco. Dařilo se nám, hrabě byl dobrý pán. Chudák, měl krátce před svatbou. A pak ta tragédie.“

„Máte pravdu, jde opravdu o tragédii. Ale také o odpornou vraždu, nemyslíte?“

„Nepochybně.“

„Pane Francois, mám ještě poslední otázku. Co si o té vraždě vy osobně myslíte? Určitě jste si musel udělat svůj názor, ne?“

„Nevím zda vám správně rozumím, pane hrabě.“

„Ne? Tak svoji otázku položím jinak. Hraběte prý zabili nějakí neznámí lupiči. Kterí se tu náhle objevili a pak zase zmizeli. Nepřišlo vám to divný, zvláště když oběť vlastně o nic neoloupili?“ podívá se Armand zkoumavě do očí bývalého správce, který pohled nevydrží a sklopí zrak.

„Nejsem od toho, abych si vytvářel názory. Byl jsem správce, který plní příkazy svého pána a teď jsem obchodník, který se stará o svůj krám.“

„Taková odpověď mi nestačí, pane Francois.“

„Co chcete slyšet?“ zvolá náhle Veran, „Že jsem loupežnému přepadení nevěřil? Že jsem si myslel svoje? Ano, když to chcete slyšet. Myslel jsem si, že mého pána nechali odstranit záměrně, aby se dostali k dědictví. Ale nikdy jsem to nikomu neřekl. A když si slečna de Luzene vzala toho ... pana de Guilmant, tak bylo vše zpečetěno.“

„No vidíte, jak se umíte otevřeně vyjádřit. A ani to tolik nebolelo,“ tváří se spokojeně pan de Godille.

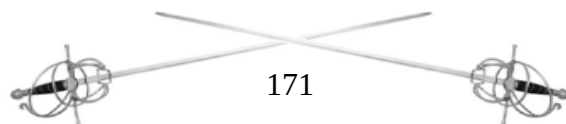
„Řekl jsem vám jen své pochyby, pane hrabě,“ uklidní se obchodník, „Jde samozřejmě jen o můj názor, pro který nemám žádný důkazy. Ale všechno bylo tak divné. I jak rychle se přestali hledat vrahové, i jak rychle jsme byli nahrazeni lidmi pana de Guilmant. Ovšem moje pochyby stejně nemají valnou cenu. Každý si řekne, že jsem rozzlobený, protože jsem přišel o místo správce a proto pomlouvám nového pána.“

„Ten nový pán vás pak už nechal na pokoji?“

„Ano. Řekl mi, že už o moje služby nestojí a mám se pakovat. Řekl to teda docela slušně. Jak jsem vám povídal, dal mi nějaké drobné. Taky mi doporučil, abych se staral o své a na panství de Prieu zapomněl.“

„Mohu vědět, jakou formou vám toto doporučil?“

„Dost důraznou pane,“ povzdechne si Veran, „Víte, možná vycítil můj názor na tu vraždu. Když mě vyhazoval, tak doslovně řekl, občas se prostě nehody stávají. A že už snad další tělo v brzké době nenajdou. Ale jak se na mě podíval ... Pochopil jsem jasně, co chce naznačit. Vypadni a drž hubu, starej

se o svoje! Jinak by se mohlo stát, že najdou tvoji mrtvolu někde v příkopě. Že tě někdo neznámý propíchne v temný uličce.“

„Pak se nedivím vašemu mlčení.“

„Co bych také mohl jiného dělat? To je věc pánů, ne nás. Když se pánové mezi sebou vraždí a okrádají, tak si to taky pánové mezi sebou musí vyřešit. Když je jim to jedno, tak mně taky. Víte, nejvíce mě zklamala slečna de Luzene, znal jsem ji dobře, byla hodně často s mým pánem. Ovšem jak si vzala toho pana de Guilmanta ... No co se dá dělat, účel světí prostředky,“ povzdechne si Veran.

„Jak tohle proboha myslíte?“

„No, svatbou vlastně bylo splněno co původně chtěli, ne? Akorát místo hrabě de Prieu byl jiná osoba, ale slečně de Luzene byla tato záměna lhostejná. Svatba byla mezi rody dohodnuta, tak ji prostě uskutečnili.“

„Zajímavé. Pokračujte, prosím.“

„Vlastně co se divím ... ale promiňte, pane hrabě, nechal jsem se unést ...“ zbledne teď obchodník, když si uvědomí, jak otevřeně vyjádřil své názory před příslušníkem vysoké šlechty, před osobou určitě významnou, když se může chlubit takovým skvělým doporučením.

„Naopak, jsem vám vděčný za vaše upřímné vyjádření, pane Francoisi,“ uklidňuje ho pan de Godille, „Mám stejný zájem jako vy, mojí snahou je, aby byla nastolena spravedlnost. I když třeba v něčem už je pozdě.“

„Já pane hrabě nemám žádný zájem. Chci jen v klidu obchodovat, starat se o rodinu a víc nepotřebuji. Pomohu vám, ale nechci do toho být nijak zatahován. Prosím vás, pane hrabě.“

„Budu se snažit. Počítám však s tím, že zítra zajedeme za tím bývalým komořím. Mohu se na vás spolehnout?“

„Ano. Přijdu za vámi zítra po deváté hodině. Opatřím si koně.“

„Děkuji, pane Francoisi. Zítra v devět hodin budu se svými muži připraven k odjezdu. Jak dlouho pojedeme?“

„Volným tempem musíte počítat tak se čtyřmi hodinami. A o volné tempo bych prosil, nejsem žádný obratný jezdec, častěji jsem používal kočár než koně, ačkoli z něj samozřejmě nespadnu.“

Další rozmluva pokračuje spíše v konverzačním duchu. Armand se vyptává na zdejší poměry, jak jdou obchody, trochu zavadí o politiku a život v Paříži. Mezitím dokončí večeři.

„Pane Francoisi, už vás nebudu déle zdržovat, budu se však těšit zítra ráno na náš společný výlet,“ řekne pan de Godille a ukončí společnou večeři.

„Pane hrabě,“ povstane rychle Veran, „děkuji za vaše pozvání. Ačkoli jsem z vašich slov dost rozrušen a zneklidněn. Snad mi spolupráce s vámi nijak neublíží.“

„Určitě ne, nemáte se čeho bát. Vše je jen mezi námi třemi, nikdo se o našem rozhovoru nedozví. Vše, co zde bylo řečeno, je přísně důvěrné.“

Veran si povzdechne a opustí místnost. Baron chce taky odejít, ale je pohybem ruky zadržen. Armand počká, až zaklapnou dveře a obrátí se na svého pomocníka.

„Chci ještě dnes mluvit s tím doktorem, víte jak se jmenuje?“

„Myslíte doktora Perrina? Dnes večer? Vždyť už je po osmé hodině, pane hrabě.“

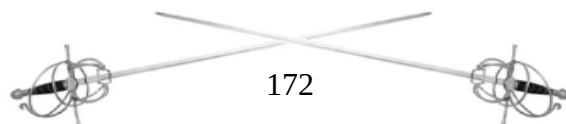
„No a co? Určitě naleznete nějaký způsob, jak ho sem ještě dnes večer dostat.“

„Promiňte, ale je to nutné?“ pokusí se smlouvat Gouffier, „Nevím, kde bydlí, nevím, jestli bude doma, i kdyby, než ho najdu bude deset, jedenáct hodin. Musel by být blázen, aby sem za vámi šel. Nechcete jeho návštěvu nechat na další den?“

„Chci s ním mluvit předtím, než zítra pojedeme za tím komořím. Tak se o jeho návštěvu postarejte.“

„Pane hrabě, sám jste říkal, že nechcete žádný rozruch. Je dobré tahat k vám po nocích doktory? Seženu vám ho, ale teď v noci?“

„Pane barone, nemíním se vámi dohadovat! Řekl jsem vám svůj požadavek jasně. Buď ho sem nějak nalákejte teď v noci, anebo ho tady chci mít zítra ráno v osm hodin. Nic jiného neberu.“

„Pokud je vůbec ve městě.“

„Proč by nebyl? Pane, nepokoušejte se na mě hrát nějakou levotu.“

„Dobře, seženu vám ho, pane hrabě,“ procedí mezi zuby pan de Lecluse.

„Tak se mi váš přístup líbí. Pojedete zítra s námi?“

„Mám?“

„Nechám rozhodnutí na vás, ale možná by vaše účast byla lepší, co když budeme muset cestou ještě něco řešit? Máte ale vůbec koně?“

„No, nějakého si seženu ...“

„Tak si ho sežeňte, ale hlavně mi sem přiveďte toho doktora. Budu čekat, pane barone!“ upozorní důrazně pan de Godille a rukou naznačí konec rozmluvy.

Hrabě má svůj důvod, proč chce s doktorem Perrinem mluvit dříve, než navštíví komořího Jacquese. Chce vědět, zda si doktor nevšiml na těle hraběte de Prieu nějakou zvláštnost, kterou by komoří nemohl popřít. Je totiž přesvědčen, že není prakticky možné, aby vyměněné tělo bylo tak identické s tělem hraběte, aby si toho nevšiml nikdo, kdo ho svlékne, omyje a poté oblékne. Má velké podezření, že komoří Jacques musel o záměně vědět a za odměnu získal půdu a statek.

Dávno již odbylo jedenáct hodin a hrabě stále čeká u poháru s vínem. Dávno již stačil dát svým sluhům příkazy ohledně zítřejšího odjezdu. Pomalu začíná ztrácet víru, že baron bude schopen splnit úkol, který mu zadal. Znovu se napije. Musí si dát pozor, aby konzumaci vína nepřehnal. Ve džbánu už ho moc nezůstalo, co kdyby přeci jen ten doktor přišel. Musí mu být schopen položit pár zálučných otázek a přesvědčit ho, aby na ně odpověděl.

Zvony hlásí půl dvanácté. Hrabě povstane a chystá se vyhlédnout z okna, když se ozve zat'ukání na dveře.

„Dále!“ zvolá.

Do místnosti vstoupil pan de Lecluse doprovázený sípajícím asi padesátiletým mužem. Ten je oblečen do černých šatů, které nedokážou zakrýt jeho malou, ale o to více otylou postavu. Malá t'ekající očka se ztrácí v naducané tváři, nyní brunátné fyzickým úsilím, způsobeným absolvováním cesty do hostince u Černého koně a k tomu ještě po schodech do druhého patra.

„Tak kde máte toho pacienta, barone?“ sípá zadýchávajíc se tlouštík a jeho očka šmejdí po místnosti, až trochu překvapeně spočinou na mladíkovi, sedícím u stolu s pohárem vína.

„Milý doktore, dovolte mi, abych vám představil pana hraběte de Godille, který k nám přijel přímo z Paříže a který ...“

„Ten pán vůbec nevypadá na umření, pane de Lecluse!“

„Ne, k tomu se věru nechystám,“ povstane Armand.

„Pane hrabě, dovolte, abych vám představil ctihodného doktora Valentina Perrina, mistra lékařských věd, který byl tak laskavý a i v tuto noční hodinu vážil cestu za svým pacientem,“ naznačí baron způsob, jakým sem doktora vylákal.

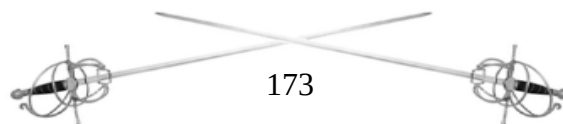
„Pane hrabě, nevypadáte vůbec na to, že byste byl nějak nemocný, kromě toho, že jste možná vypil více vína, než by bylo prospěšné vašemu tělu a hlavně mysli.“

„Máte pravdu, pane Valentine,“ odvěti pan de Godille, „nejsem nemocný a omluvám se za svého pomocníka, který použil tohoto trochu laciného triku, aby vás sem dovedl. Prosím, posaďte se. Dáte si se mnou pohárek vína?“

„Mám důvod zde zůstat?“ zafuní tlust'och.

„Důvod vám velmi brzy sdělím, pane,“ ukáže hrabě na židli, kterou nakonec po krátkém váhání lékař přijme a nechá na ni dopadnout svoje zakulacené tělo svým mohutným pozadím.

Armand osobně nalije sobě a svému hostu poslední zbytky vína ze džbánu. Doktor přijme nabízenou číši, napije se dychtivě a zhluboka. Pak se zadívá pronikavým pohledem na svého hostitele a trapitele v jedné osobě.

„Pane Valentine,“ promluví ten vážným hlasem, „musím vám říci jednu důležitou věc. Jsem zde jako vyslanec státu a mým úkolem je zjistit veškeré podrobnosti o smrti hraběte de Prieu.“

„Prosím?“

„Zde, přečtete si moje pověřovací listiny, ať předejdeme dalším nedorozuměním.“

„Vida, vida,“ shlédne zběžně dokumenty felčar, pak je dost nešetrně vrátí zpět, „Co však já mám společného se smrtí hraběte de Prieu?“

„Jak mám zjištěno, byl jste rodinným lékařem zmíněné rodiny. Také jste prohlížel mrtvolu zavražděného a stanovil jeho smrt.“

„Stanovit smrt někoho, kdo má rozstřelenou hlavu, asi den po jeho skonu, není nic obtížného a nemusíte k tomu být lékař. To by stejně tak dobře poznal i ten poslední pacholek.“

„Rozumím. Chtěl bych však vědět, jestli jste na těle nezpozoroval něco nezvyklého.“

„Nezvyklého? Ani ne, pokud za nezvyklé nepovažujete, když má někdo téměř vystřelený mozek a celý obličej sežehnutý střelným prachem. Jistě, kulka v hlavě není zase tak neobvyklá příčina smrti v dnešní době, kdy se lidé vraždí po celé Evropě a to vskutku systematicky.“

„Chápu váš negativní vztah k válkám, ale tady žádná bitva neproběhla, tady někdo úkladně zavraždil představitele zdejšího hrabství a to přímo na jeho panství.“

„Máte pravdu, ale co já s tím? Pane hrabě, nevím, co zde hledáte či chcete najít, ale rád bych vás co nejjemněji ráčil upozornit, že od té události uplynuly už dva roky a tedy přicházíte, tak říkajíc, s křížkem po funuse. Jestli po mne chcete, abych si vzpomněl na nějaké podrobnosti, po dvou letech, při vší úctě k vám, pane hrabě, je vaše přání poněkud pošetilé.“

„Bohužel, není moji vinou, že jsem byl vyšetřováním pověřen až teď. Ano, uplynula již dlouhá doba, přesto vás poprosím, jestli byste si na něco nevzpomněl.“

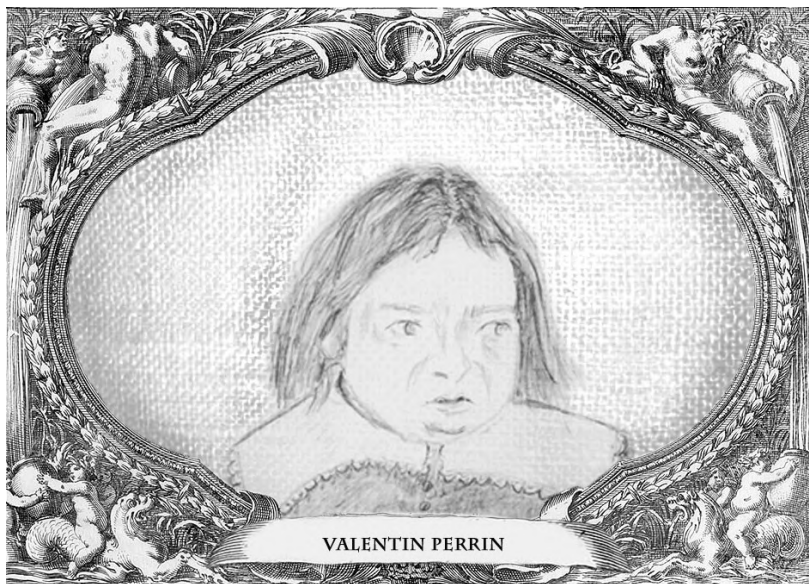
„Vážený pane hrabě,“ skrývá značně obtížně svoji nevoli Perrier, „Váš člověk za mnou přijde téměř v jedenáct hodin večer a vypráví mi pohádku o vážně nemocném šlechtici, který ovlivněn věhlasem mé lékařské praxe touží po mém umu. Místo toho tady najdu sice jistě váženou a urozenou osobu, která má však k nemocnému člověku hodně daleko. Nezdá se vám poněkud podivné, že nejdříve dva roky nikoho nic nezajímá a pak zahájíte nějaké vyšetřování o půlnoci? Klidně vám těch pár věcí co vím řeknu, ale to to nemohlo počkat do zítřka?“

„Jste rozzlobený, pane Valentine a já vás svým způsobem chápu,“ pokračuje pan de Godille v přívětivém tónu, „ale zítra mám nějaká jednání a potřebuji od vás vědět, v jakém stavu bylo tělo hraběte de Prieu, které jste ohledal a konstatoval smrt.“

„Dobrá, raději vám odpovím, ať se dostanu co nejdříve do postele,“ zavrčí lékař, „Co chcete vědět? Už jsem vám řekl, v jakém stavu byla mrtvola.“

„Vy jste tělo pana hraběte blíže neprohlížel?“

„Co jsem na něm měl hledat? Jestli náhodou nežije? Jestliže někomu proletí střela obličejem a vyjde vzadu z hlavy ven i s kusem lebky a dost velkou částí mozku, dá se jen těžko předpokládat, že by takový muž mohl pokračovat v pozemském životě.“

„Tak jsem svou otázku nemyslel. Spíše mě zajímalo, zda na těle nebyla jiná zranění, z kterých by se dalo třeba usuzovat, že došlo k boji, oběť se bránila, třeba další střelná zranění, která sice nebyla smrtelná, ale též poškodila tělo. Nebo nějaké bodné rány, zlomeniny od úderů a podobně.“

„Asi vás zklamal. Nic takového jsem nehledal, nic takového po mně nikdo nežádal.“

„Kdo vás vůbec požádal o váš verdikt?“

„Šlo jen o oficialitu, abych vahou své lékařské praxe potvrdil smrt hrabě de Prieu. Protože smrt té osoby by poznalo i malé dítě, jak jsem už naznačil. Šlo skutečně jen o úřední akt. Mrtvolu jsem viděl, byla v zakrvácených a zašpiněných šatech. Když jsem viděl ránu v obličeji a zezadu na lebce, nebylo co dalšího zkoumat. Potvrdil jsem smrt a tím moje povinnost skončila.“

„Kdo vás k tělu dovedl?“

„Vše tam tehdy organizoval pan de Guilmant, bratranec zemřelého. Což bylo logické, stal se dědicem rodového majetku a tak se ujal svých povinností.“

„Pan de Guilmant byl přítomen hned po smrti pana hraběte?“

„Samozřejmě, jak říkám. Ale co je na tom divného? Někdo se musel o vše postarat a kdo jiný, než pan de Guilmant by to měl udělat?“

„Dalšího zranění jste si nepovšiml?“

„Ne, jak říkám, viděl jsem jeho tělo jen zběžně. Ale jestli mělo ještě někde nějaké další zranění nevím, oděv byl zakrvácen, zaschlá krev samozřejmě mohla nějakou ránu skrýt. Pan hrabě byl mrtev a o tom nemohl nikdo soudný pochybovat.“

„Neviděl jste tedy nahé tělo?“

„Ne, nebyl důvod, abych mrtvolu blíže ohledával. Nikdo nic takového nechtěl a mně takové jednání přišlo logické. I pětileté dítě mohlo určit důvod smrti.“

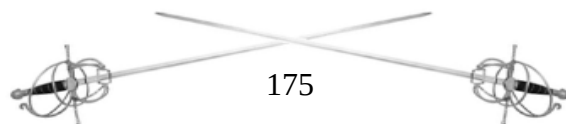
„Není nic, co by vám na vraždě připadalo podezřelé, nic, co by snad pro mě mohlo být důležité? Prosím, zkuste si vzpomenout, někdy může být důležitý i zdánlivý detail.“

„Drahý panbe hrabě,“ je už očividně roztrpčený Perrier, „Nevím, kolikrát vám mám ještě svoje odpovědi opakovat, než mi snad dovolíte odejít a přestanete klást stále stejné otázky. Ne, nic podezřelého jsem si nevšiml, kromě toho, že hraběti někdo z naprosté blízkosti téměř ustřelil hlavu. Stačí?“

„Děkuji vám za váš čas, pane Valentine,“ praví chladně pan de Godille, „Jen bych vás rád na něco upozornil. Jde o tajné vyšetřování a velmi bych ocenil, kdybyste o našem dnešním setkání pomlčel. Mohu vás požádat o takový postup a spolehnout se na vaši mlčenlivost?“

„Ano, drahý pane hrabě, nebudu nikomu nic vykládat. Ani jak jsem vám naletěl a přišel vám zachraňovat život. Přeji vám, ať se vám daří ve vašem počínání a pokud byste snad, k mé nevelké radosti, ještě jednou se mnou potřeboval mluvit, vyberte si poněkud křesťanštější hodinu,“ zvedne se Perrier.

„Děkuji za vaši návštěvu,“ drží se Armand, aby neřekl neuctivému lékaři něco ostřejšího, pak se obrátí na Gouffiera a dodá, „Pane barone, doprovodte pana Valentina domů, aby se mu snad cestou nestalo nějaké neštěstí. Velmi by mě to mrzelo. Zítra vás čekám v osm hodin na snídani a nezapomeňte, v devět odjíždíme.“

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

BÝVALÝ KOMOŘÍ JACQUES AUBE VYPRAVUJE

Druhý den ráno dorazí na osmou hodinu baron de Lecluse a s jemnou výčitkou směrem k hraběti si postěžuje, jak mu celou cestu domů doktor Perrin nadával. Při vydatné snídani se trochu uklidní. Vzápětí znovu znejistí, když vidí, jaké přípravy na cestu dělá pan de Godille. Ten si totiž kontroluje své dvě pistole a připomene svým sluhům, aby byli rovněž vyzbrojeni.

„Copak jedeme někam do války?“ zeptá se nervózně Gouffier.

„Do války jistě ne, ale nikdy nevíte. Nemám zájem se nechat zaskočit. Vy nejste ozbrojeni?“

„Mám jen svůj kord.“

„My máme celkem šest pistolí, taková výzbroj by nás měla před případným útokem ochránit.“

„Pane hrabě, vy čekáte nějaké nebezpečí?“ ptá se vyděšený pan de Lecluse.

„Nečekám, ale vždy dělám bezpečnostní opatření. Těžko by si někdo něco dovolil proti skupině pěti ozbrojených mužů. Ale jistota je jistota.“

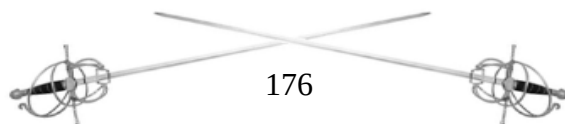
„Už se lekl, pane hrabě.“

„Buďte v klidu, pane barone, taková opatření dělám vždy.“

Po snídani musí čekat až do devíti, než na nepříliš kvalitním koni dorazí bývalý správce Francois Veran. Ostatně zvíře, které si opatřil baron, také hodně pamatuje. Dokonce i oba sluhové Armanda se mohou pyšnit o třídu lepšími koňmi, o jeho ani nemluvě. Ale pro daný účel není tento stav nijak na překážku, zvláště když kvůli Veranovi opravdu musí dodržovat vycházkové tempo.

„Nyní již vjíždíme na pozemky hrabství de Prieu,“ upozorní právě on asi po hodině a půl jízdy.

„Jste si jist, že usedlost, kde je bývalý komoří, najdete?“

„Ano, vím přesně, kde je. Jde vlastně o statek. Kdysi ho starý pán de Prieu daroval jinému starému služebníkovu za odměnu. Ten po čase zemřel. Teď ho dostal do užívání pan Jacques. Jde o pár stavení, nějaký dobytek, trocha polí, prostě taková obyčejná zemědělská usedlost.“

Armand se s odpovědí spokojí a většina cesty probíhá beze slov. Augusto se svým bratrancem si vzadu pravda něco špitají, ale trojice mužů na čele je zamlklá. Maximálně Veran občas upozorní na nějakou maličkost v krajině. Například, když se po další hodině objeví hustý les, který se zvedá okolo vršku.

„Tam za tím lesem už najdeme Jacquese,“ řekne.

„Vede tím lesem cesta?“

„Ano, není nic moc, ale dá se projet i s povozem nebo kočárem.“

„Jak dlouho se ještě budeme trmáčet?“ zeptá se pan de Lecluse, který se na židli v hostinci určitě cítí lépe než v sedle svého koně. Ten, jak zjistil teprve krátce po vyjetí, začal napadat na jednu nohu.

„Tak půl hodiny, řekl bych.“

Časový odhad Verana se ukáže správným. Po opuštění lesní cesty, asi tak dva kilometry od jejího ústí, spatří několik stavení. Jsou umístěná ve čtverci, spojené dva metry vysokým dřevěným oplocením, vytvářejí jednu usedlost. Za krátkou dobu již seskakují s koní na dvoře nedaleko velkého hnojiště, jehož zápach se jim neobytně při každém vdechnutí připomíná.

„Usedlost je dost neudržovaná,“ poznamená pan de Lecluse.

„Co byste chtěl? Tady není žádný salónek,“ připomene s určitou jízlivostí v hlase Veran.

„Jen aby byl ten Jacques doma. Mohl odjet na pole nebo do města či na návštěvu,“ strachuje se Armand, neboť zatím nenarazili ani na živáčka.

„Hned uvidíme,“ zamíří bývalý správce ke dveřím obytného jednopatrového dřevěného domku s doškovou střechou a zabuší na dveře.

„Kdo jste a co tu chcete?“ ozve se z druhé strany od stájí, odkud vyjde asi padesátiletý podsaditý muž v prostém rolnickém oděvu s mohutným knírem, ale řidšími prošedivělými vlasy.

„Zdravím vás, pane Jacquesi,“ obrátí se k němu bývalý správce.

„Pan Francois? Proboha, co tady děláte?“ podiví se hospodář.

„Přivedl jsem vám návštěvu. Je pro mě nezvyklé vidět vás v těchto šatech, mám vás v paměti ve slušivé livreji komořího. Nikdy bych neřekl, že se hodíte k takové práci.“

„Však vy už taky nejste správcem, jestli se nemýlím.“

„Ne, ale přeci jen můj obchod je blíže mé bývalé práci.“

„Každý se musí něčím živit,“ odsekne Aube chraplavým hlasem, „Konec konců, možná nevíte, že jsem pocházel z hodně podobné rodiny. Ale co je vám do toho. Proč jste tady i s takovým velkým doprovodem?“

„To je na delší povídání. Musím vám někoho představit.“

„Představit? Nemám chuť se s někým seznamovat. Mám hodně práce.“

„Copak nemáte žádné pomocníky?“

„Mám dva pacholky, ale jeden je u dobytka a druhýho sem poslal do města pro zásoby ... ale proč vám to vlastně vykládám? Co je vám do toho? A vůbec, nikdo vás sem nezval,“ prokáže malou vstřícnost a nulovou pohostinnost bývalý komoří.

„Však náš důvod brzy pochopíte,“ neztrácí nic z laskavého tónu Veran, „Musím vám představit pana hraběte de Godille, který přijel z Paříže.“

„Hrabě? Tady? Co je to za nesmysl?“ podívá se neupřímným pohledem Aube na muže, jehož jméno mu bylo právě sděleno.

„Vážený pane,“ řekne přísným a důrazným hlasem Armand, „je mi jedno, zda z mé návštěvy máte či nemáte radost. V každém případě jsem se netrmácel takovou dálku za vámi, abych musel poslouchat vaše obhroublé jednání. Potřebuji s vámi mluvit o samotě. Nalezneme někde takové místo?“

„Chcete mluvit se mnou?“ je na velkých rozpacích hospodář, strohost vyjadřování šlechtice na něj zapůsobila, „Snad bychom mohli jít do stavení ...“

„Velmi dobrý nápad. Kde najdou moji služebníci něco pro naše koně?“

„Támhle ve stáji,“ ukáže nezdvořák rukou k jedné z budov.

„Augusto, postarej se o naše koně. Já si zatím promluvíím s panem Jacquesem. Počkejte tady na mě, bude lepší, když budeme mluvit o samotě,“ vydá příkazy pan de Godille a rukou naznačí majiteli usedlosti, aby ho zavedl do svého domu. Ten celý zmatený příkaz vyplní. Neodvází se odporovat komisišmu šlechtici. V tmavé a zapáchající místnosti s velmi prostým nábytkem, dubovým stolem samá rýha, nabídne hostu rozvrzanou židli. Hrabě se musí hodně přemáhat, aby usedl na špinavou sesli a potlačovat odpor k místu plnému různých pachů a prachu. Statkář pochopitelně zůstane stát.

„Žijete tady sám? Vy nemáte rodinu?“ zeptá se nezvaný návštěvník.

„Ne. Manželka dávno zemřela a syn byl v armádě a padl,“ povzdechne si muž.

„Ach tak.“

„To už je ale dávno. Co tady ale chcete vy, pane hrabě?“ ptá se muž nevrle, sice stojí, uklání se, ale jeho přístup je očividně nepřátelský.

„Hrome!“ bouchne rukou do desky stolu Armand „Vyprošuji si tenhle tón! Možná ses přeslechl! Jsem hrabě, ty nezdvořáku! Navíc tady nejsem v nějaký soukromý záležitosti! Jsem vyslancem samotného prvního ministra Francie, který mě pověřil, abych zde provedl důležitý pátrání! Snad si nemyslíš, že bych se jen tak z nudy plahočil do té tvý zavšivený díry, čichal tady ten tvůj smrad a dusil se tím tvým prachem! Začni být daleko více zdvořilejší, nebo na svoje chování šeredně doplatíš!“

Jak se zdá, tentokrát volí mladík dobrou taktiku. V záplavě jeho slov se muž na druhé straně stolu stále zmenšuje, jako by se chtěl schovat za hranou desky, do níž host několikrát důrazně udeří rukou. Vyděšené oči Aubeho ostatně dávají jasně najevo, jak tento způsob řeči zabírá.

„Promiňte, pane hrabě, omlouvám se ... nechci mít žádné nepřijemnosti.“

„Tak se podle toho chovej! Tušíš aspoň, proč jsem tady?“

„Naprostu ne, pane hrabě.“

„Byl jste kdysi komořím či nejbližším sluhou hraběte de Prieu?“

„Ano ... byl,“ vykoktá muž a i v tom šeru je vidět, jak skoro zesíná.

„Jistě si vzpomínáš na události před dvěma roky. Tehdy došlo na tomhle panství k vraždě vašeho pána. Tahle vražda nebyla nikdy uspokojivě vyšetřena! Já jsem byl nyní pověřen samotným kardinálem de Richelieu, abych tuhle chybu napravil. Mám tady pověřovací listiny jím podepsané. Chceš je vidět?“ sáhne do svého kabátce Armand.

„Ne, pane hrabě, věřím vám,“ hlesne Aube, bledý jak stěna, byť v jeho příbytku toto přirovnání naprostu neplatí.

„Vzhledem k tvému bývalému postavení u dvora hraběte jsem se za tebou vypravil. Musel jsem jet několik hodin dost neudržovanou cestou, takže nemám moc chuti poslouchat tvoje zbytečný bláboly. Chci, abys mi odpověděl na několik mých otázek. A to zcela po pravdě. Ty listiny tady,“ zaklepe si prsty na příslušné místo svého oděvu na svých prsou mladík, „mi dávají velký pravomoci, včetně toho, abych zajistil osoby podezřelý či osoby, který se mnou odmítnou spolupracovat. Jasný?!“

„Ano, pane hrabě, ano,“ sklopí hlavu Aube.

„Konečně si rozumíme. Proto hned začneme. Jsi bývalým komorníkem hraběte de Prieu?“

„Ano, pane hrabě, sloužil jsem u něj v tomto postavení.“

„Asi si hraběte dobře znal, možná jsi byl tak trochu jeho důvěrníkem.“

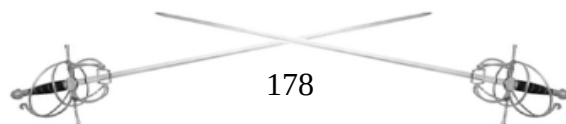
„Vlastně jsem byl takovým jeho osobním sluhou či možná ... ale určitě ne důvěrníkem. Pan hrabě se mi s ničím nesvěřoval.“

„Neříkej! Určitě jsi dobře věděl o všech jeho zvycích, s kým se stýká, kam jezdí.“

„To ano, ale to věděl každý. Pan hrabě jezdil nejčastěji za svou nastávající, slečnou de Luzene, to nebylo žádné tajemství. Bohužel dost často jezdil sám, bez doprovodu, ten by ho prý jen zbytečně zdržoval.“

„Prý za ní jel i toho večera, kdy byl zavražděn.“

„Ano, nebylo to ale večer, ale odpoledne ...“

„Jak je možný, že byl hrabě nalezen až o den později?“

„No, my na zámku mysleli, že zůstal na návštěvě u slečny de Luzene. Až když se po něm u nás druhý den sháněl její posel, tak jsme ho začali hledat. Našli jsme ho podle jeho koně ...“

„Tys byl u toho?“

„U čeho?“ zděsí se Aube.

„U toho, když jste ho našli. Nebo snad si byl i u něčeho jinýho?“ podívá se přímo do očí hospodáře pan de Godille.

„Proboha, co si to myslíte!“ vykřikne muž.

„Já si nic nemyslím. Popiš mi, jak jste hraběte našli.“

„Jeli jsme po té cestě, po které hrabě obvykle jezdíval. No a tam jsme spatřili na kraji lesa jeho koně, tak jsme tam šli a ...“

„Proč ho neobjevil ten posel od slečny de Luzene?“

„Víte, on jel oklikou, tahle cesta vedla lesem a byla nebezpečnější.“

„Ach tak, rozumím. Popište, jak jste tam hraběte našli.“

„To byl hrozný zážitek. Ležel kus od cesty na zádech v tratolišti krve ... vlastně celý byl od krve, ta hrozná rána na hlavě ...“ zakryje si Aube při vybavení ošklivého výjevu rukama obličej.

„Bylo jasné, že je mrtvý?“

„Ano, o tom nemohlo být pochyb.“

„Byl tam nějaký náznak po zápase?“

„Co tím myslíte, pane hrabě?“

„Jestli místo svědčilo o obraně pana hraběte, o boji.“

„Asi ne. Prostě tam jen tak ležel na zádech ... pistole měl v brašně u sedla, nebyly vyndané, kord měl zasrčený ... ne, určitě se nebránil.“

„To je dost divný, nemyslíš?“ znovu se velmi přísně zadívá pan de Godille do očí vyslýchaného.

„Jak? Nevím, co tím chcete říci ...“

„Shrnu tvoje vyprávění. Hrabě ležel kus od cesty v lese, v tratolišti krve. Nebyl tam žádný náznak zápasu. Své zbraně nepoužil. Pochopil jsem popis nálezu správně?“

„Ano, tak nějak to bylo, pane hrabě.“

„Z toho tedy vycházím. Pokud by byl pan hrabě přepaden, dejme tomu lupiči, tak by se jim určitě bránil. Připusťme, že by ho v boji zastřelili. To jsi ale téměř vyloučil, nemyslíš?“

„Když to tak popisujete ...“ pokrčí rameny Aube, „Ale třeba ho mohli omráčit, odtáhnout do lesa, pak by neměl čas na obranu.“

„To by mohli. Ale kdyby ho omráčili a odtáhli do lesa, tak proč by ho zabíjeli? Zabití šlechtice je přece hrozně nebezpečný, museli tušit, že po nich všichni půjdou ... tak proč ho zabíjeli? Ostatně, co vůbec ti lupiči ukradli?“

„Ani nevím, snad nějaké peníze, které měl hrabě u sebe.“

„Peníze? Vezl si snad na schůzku se svou milenkou nějaký peníze? Proč by to dělal?“

„Nevím, pane hrabě, já nic nevím,“ skuhrá chasník.

„Prý ani prsteny nebyly ukradený, je to tak?“

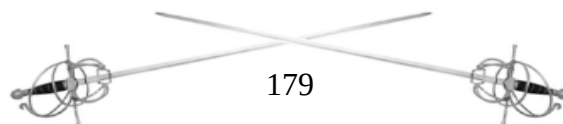
„Ano ... nebyly.“

„Víš jak mi to celý připadá?“ vyštěkne teď Armand, až se muž celý zachvěje.

„Ne, nevím, pane hrabě,“ hlesne.

„Žádný loupežný přepadení! Možná ty vrazi opravdu hraběte napadli ze zálohy a omráčili, aby se nemohl bránit. Jenže ne proto, aby ho okradli. To nebyl hlavní důvod. Omráčeného hraběte odtáhnou kus do lesa a tam do bezmocného těla zblízka střílí z pistole do obličeje. To je obyčejná poprava, ne žádný loupežný přepadení. Sprostá vražda!“

„Proč na mě křičíte, pane hrabě?“ krčí se za stolem Aube, zatímco pan de Godille povstane, naklání se a hodně zvýšeným hlasem mu sděluje svá podezření. Je spokojen, má vyslýchaného tam, kde ho chtěl mít. Teď se může přichystat na závěrečný útok.

„Ptám se tě, nevypadá, cos mi popsal, spíš jako záměrná úkladná vražda než náhodný loupežné přepadení?!“

„Ano, pane hrabě, když to takto říkáte ... ano!“

„Tak mi vysvětli, proč se setrvalo u té nesmyslný historky o lupičích a proč se nepátralo v tomhle směru? Stačilo se přece zaměřit na toho, kdo měl prospěch z vraždy pana hraběte, nemyslíš!?“

Aube neodpoví, začne pouze nervózně mrkat.

„Čeho se bojíš, sakra? Copak si s tím měl něco společného?“

„Ne, pane hrabě, proboha ne!“

„Tak proč se celej třeseš? Víš snad něco, co zatím nebylo řečený?“

Znovu jen sklopený pohled, mlčení.

„Dobře, prozatím stačí,“ zmírní tón hlasu Armand, „Mrtvolu pana hraběte jste jistě odvezli na zámek. Popiš mi, co se dělo, když jste našli jeho tělo.“

„No, naložili jsme ho na jeho koně a odvezli ...“

„Poslyš, ten chudák kůň hlídal celou mrtvý tělo svýho pána?“

„No, hlídal, von tam byl přivázaný ...“

„Divný, ne? No nic, pokračuj!“

„Naložili jsme ho tedy na koně a odvezli na zámek. Tam už se všeho dalšího ujal pan de Guilmant, který náhodou přijel na návštěvu. Pak už moc nevím, přišel doktor ...“

„Ano, doktor. Ale potom jsi dostal tělo do práce ty, abys ho omyl a převléknul, ne?“

„Ano, byla to moje poslední služba pro pana hraběte ...“

„Pochopitelně. Kdyby mrtvolu připravoval někdo jiný, bylo by to hodně podezřelý, ne?“

„Podezřelý? Jak to myslíte?“

„Velmi jednoduše,“ znovu se trochu nadzvedne ze židle mladík, „Však ty dobře víš, vo čem mluvím!“

„Vůbec vám nerozumím, pane hrabě!“

„Ne? Tak mi řekni, čeho sis všimnul, když jsi myl tělo hraběte. Mělo kromě té rány v obličejí ještě nějaký další zranění?“

„Ne... vlastně nějaký modřiny na těle, na rukách, asi byl trochu zmlácený.“

„To mohl být. A jinak?“

„Jinak nic divného.“

„Tys znal tělo pana hraběte dobře, ne? Jako jeho osobní sluha jste mu jistě pomáhal často při oblékání, svlíkání, viděls ho i dřív nahatýho, ne?!“

„Ano, pane hrabě.“

„Tak mi tedy řekni, co ti na tom těle přišlo zvláštní!“

„Na těle pana hraběte? Co by mi mělo přijít zvláštní?“

„Máš poslední příležitost, abys mi řekl pravdu! Pokud ji řeknu za tebe, si spolupachatelem úkladný vraždy. Vražda šlechtice, to je pro takovýho darebáka a nuzáka jako ty poprava, ale předtím ještě dlouhý mučení! Kat ti bude z těla trhat kusy masa, pálit tě, nakonec tě za živa rozčtvrtí. Tohle není právě dobrá představa!“

„Pane hrabě, vůbec vám nerozumím.“

„Ale rozumíš. Tak hloupej nejseš. Už si pochopil z mých otázek, že všechno dobře vím!“

„Co víte, pane hrabě?“

„Co? Tělo, který si připravoval, nepatřilo ...“, nedokončí větu pan de Godille, místo toho upře hrozivý pohled na ubožáka před sebou.

Aube zděšeně mrká, chvěje se po celém těle, ale neodpovídá.

„Kolik ti za tvou spolupráci pan de Guilmant zaplatil? Za kolik sis nechal pro sebe, že jste jako hraběte de Prieu pohřbili tělo jinýho muže?!“ vystřelí poslední otázku Armand a tím bývalého komořího dorazí. Ten zírá s otevřenou pusou na urozeného mladíka, z jehož očí srší blesky, „Tak kolik?!“

„Dostal jsem pět set liber do začátku a tuhle usedlost,“ hlesne Aube.

„No vidíš, už ses konečně přiznal. Kdys zjistil, že nezaopatřuješ tělo pana hraběte? Ale už mluv pravdu, teď už nemá smysl zapírat. Tak kdy?“

„Když jsem ho měl omýt, přišel za mnou pan de Guilmant. Řekl mi, že si mám hledět svého, tělo omýt a obléknout. Pokud bych něco řekl, nechá mě okamžitě zabít. Ale jestli budu rozumný, budu držet hubu, dostanu tuhle usedlost a pět set liber do začátku. Co jsem měl dělat, pane hrabě?“

„Jestli tomu rozumím dobře, byl jsi ke spolupráci donucen výhružkami.“

„Ano, pane hrabě, donucen. Copak někdo, kdo zabije hraběte, se bude rozpakovat zabít takovýho chudáka, jako jsem já? Proto jsem byl zticha a pak rychle zmizel. Sem, aby si na mě náhodou nevzpomněli. Vod tý doby mám strach, že si jednou někdo řekne, že by přeci jen bylo lepší ...“ odmlčí se Aube, v očích slzy, celý se klepe.

„Máš pravdu. Právě teď si pro pana de Guilmant vopravdu nebezpečnej svědek. Možná jedinej, který o záměně těl ví. A také ví, kdo všechno nastrojil. Vlastně je skoro zázrak, že seš ještě naživu. Nechápu, proč tě už dávno nezahrabali v tom tvým hnojišti. Ovšem teď seš v opravdu velkým nebezpečím!“

„V nebezpečí? Jste vy vůbec úředník, neposlal vás ...“

„Ne, v tom můžeš bejt klidnej. Nepřišel jsem tě zabít, naopak, budu tě chránit. Jsi pro mě důležitěj svědek. Postarám se o tvoji bezpečnost.“

„O moji bezpečnost? Jak to myslíte, pane hrabě?“

„Teď se hned sbalíš, vezmeš si koně a pojeděš se mnou. Do Evreux. Tam před úřední osobou znovu všechno řekneš a učiníme o tom záznam. Pak se rozhodne, co bude dál.“

„Ne, ne! Nic nepřiznám! To by byla moje smrt! Sám jste říkal, že skončím lámán v kole ...“

„Když budeš spolupracovat, tak ne. Budeš jen jako svědek a nebudeš obviněnej. Byl jsi ke spolupráci donucenej pod výhružkou smrti. Tohle ti mohu slíbit.“

„To je jedno. Tak mě zabijou lidi pana de Guilmant.“

„Jeho lidi? On tu má nějaký zabijáky?“

„Jemu přece patří celé panství. A tak mu taky všichni slouží. Navíc, možná jsou tu někde i ti, co zabili pana hraběte ... vlastně ani nevím, co s ním udělali, když to tělo nebylo jeho.“

„Tohle už není tvoje věc. Tak neztrácejme čas, sbal si co potřebuješ a jedeme.“

„Musím říci svým pacholkům ...“

„Sám si říkal, že jsou pryč. Navíc, můžeš jim důvěřovat?“

„To nevím,“ hlesne muž, „panebože, do čeho jsem se to připltl.“

„Teď už nic nezměníš. Tak honem, sbal si co potřebuješ a jdeme! Neodmlouvej. Mám povolení zajistit koho uznám za vhodný! Čehož právě využívám!“

Aube jedná jak náměsíčný. Ze skryše z almary vyndá malý váček s několika zlatáky, vezme si kabátec přehozený přes židli a plouží se ke vchodu. Pan de Godille jde v jeho těsné blízkosti, kdyby ho snad napadlo utéci. Ale muž již rezignoval, smířil se s osudem, jedná jak náměsíčný. Beze slova šouravým krokem zamíří ke stájím, kde si začne osedlávat koně.

„Co se děje, pane hrabě?“ zeptá se Augusto, vyslán zřejmě ostatními.

„Pan Jacques pojedě s námi do Evreux. Jako náš svědek. Augusto, musíme dohlédnout, aby mu nikdo neublížil, aby tam s námi v pořádku dorazil. Rozumíš?“

„Rozumím, pane hrabě, nehnu se od něho celou cestu,“ pochopí sluha přesně, co se po něm žádá.

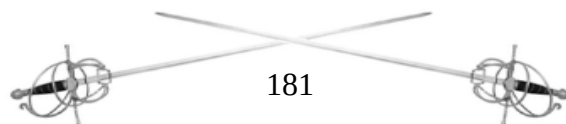
„Svěřuju ho plně do tvý péče,“ opustí stáj Armand a zamíří k ostatním.

„Co se děje, pane hrabě?“ osmělí se pan de Lecluse.

„Nic závažného, pan Jacques jako můj svědek pojedě s námi. V Evreux požádáme pana radního a před ním provedeme oficiální výslech a sepíšeme jeho svědectví,“ oznámí svůj úmysl Armand.

„Vy jste ho zatkl?“ podiví se Veran.

„Zatkl? Vůbec ne, jede s námi dobrovolně,“ ušklíbne se pan de Godille, všichni však pochopí, jak to s tou dobrovolností je.

„Jen bych rád připomněl, pane hrabě, ten Jacques je poddaný pana hraběte de Prieu, takže bychom ho takto asi neměli ...“, ozve se znovu baron.

„Zapomněl jste na moje pověření? Kdo se odváží proti mému rozhodnutí protestovat? Ale už dost řečí. Náš nověj společník je připravenější, tak vzhůru do sedel, pánové,“ zavelí Armand, když spatří vycházet ze stájí Aubeho se svým stínem Augustem.

CESTA DO EVREUX

Šestice jezdců opustí hospodářskou usedlost a zamíří podél lesa k cestě, kterou sem přijeli. V čele jede bývalý správce Veran, za ním pan de Godille a pan de Lecluse, poté nový spolujezdec Aube a průvod uzavírají Augusto a Vincent. Oba chápou, jaký je jejich úkol a bývalý komoří o jejich pověření ví moc dobře také. Jenže on už nemá sílu přemýšlet na útěk.

Baron je zprvu zticha jako všichni ostatní. Když jejich koně znovu začnou vykračovat po lesní cestě, nedokáže už potlačit svoji zvědavost.

„Asi jste se dozvědět něco velmi důležitého, není tak, pane hrabě?“ zeptá se.

„Podle čeho tak usuzujete?“ odpoví chladně otázkou Armand.

„No, když unášíme poddaného hraběte de Prieu ...“

„Unášíme ... pane barone, jaké používáte výrazy? Poskytujeme mu bezpečný doprovod, aby mohl v Evreux učinit svoji výpověď.“

„No, když to vidíte takto. Co bude vypovídat?“

„To se včas dozvíte!“

„Pane hrabě, jsem váš pomocník? Spolupracujeme na vyšetřování?“

„Vy pracujete pro mě, pane.“

„Tak vidíte. Měl bych teda být zasvěcen do průběhu vyšetřování, nemyslíte, pane hrabě?“

„Vždyť jste. Vzal jsem vás za naším svědkem, teď mu děláte doprovod, co byste ještě chtěl?“ baví se pan de Godille na cizí účet.

„Však víte. Měl bych vědět, co ten muž vypověděl.“

„To se včas dozvíte, pane barone. Budete jako svědek u jeho výpovědi v Evreux. Do té doby zůstane vaše zvědavost neukojena.“

„Hm, to je divná spolupráce.“

„Je přesně podle mých představ,“ pokrčí rameny Armand.

Gouffier se odmlčí, svým výrazem ale dává okatě najevo, jak málo je s takovým stavem spolupráce spokojen.

Lesní cesta je asi tři metry široká, lemovaná hustými křovisky, za nimiž se teprve zvedají do výše statné stromy. Není příliš udržovaná, ale stále dost široká, aby se po ní dalo případně projet kočárem či potahem. Skupinka jezdců pokračuje vpřed volným tempem, mlčky, ve stejném rozestavení jaké zvolila na svém počátku.

„Co tedy budeme v Evreux dělat?“ ozve se po chvilce znovu pan de Lecluse. Mlčení ho ubíjí víc než poskakování v sedle na pajdavém koni.

„Vrátíme se do hostince U Černýho koně, pořádně se najíme ...“

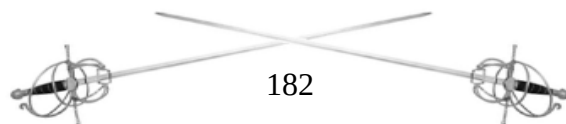
„Mám hlad jako vlk.“

„Jak vidíte, myslím i na váš břich. Najíme se a pak požádáme, aby přišel pan radní.“

„Pro něj si ale, s dovolením, pošlete někoho jiného, pane hrabě.“

„Ale jděte, vždyť se tak dobře znáte, jste tak dobří přátelé,“ žertuje Armand.

„Pan radní Edmond mi asi nemůže odpustit, že jsem jednou uzavřel obchod, který byl více výhodný pro mého klienta než pro něj,“ pokusí se objasnit své napjaté vztahy s představitelem města Gouffier.

„Mně je váš vztah naprosto lhostejnej. Mě zajímá, jestli dobře pracujete pro mě.“

„S tím jste spokojen?“

„Zatím ano, vaše doporučení na svědky se ukázalo jako správný. Musím uznat, že i díky vám jsme značně pokročili v pátrání.“

„Pokročili v pátrání?“

„Pane barone, už zase začínáte. Teď není vhodná doba se o tom bavit. Však už za pár hodin ...“

Pan de Godille nestačí dopovědět, protože v tu chvíli z houštiny po jejich pravé ruce houknou v těsném sledu dva výstřely. Méně zkušenému uchu může přijít, že jde pouze o jeden. Hrabě přeruší svoji řeč a rychle se otočí. Jeho svědek Aube právě padá z koně a jeho sluha Augusto se v sedle potácí. Ozývají se zděšené výkřiky barona i bývalého správce, Vincent se vrhne ke svému bratranci, strhne ho ze sedla a oba se kryjí za jeho koněm.

V takové chvíli jednají lidé podle svého naturelu, vlastně podvědomě, není čas přemýšlet. Magerdie má u svých nohou Maqunlese, v ruce pistoli a zírá směrem k houštině, z níž vyšly rány, Aube se svíjí na zemi u nohou svého zvířete, Veran a baron sedí celí ztuhlí v sedlech a třeští oči na tu spoušť okolo. Vůbec si neuvědomují, že případným střelcům poskytují krásný a nepohyblivý terč.

„Dolů z koní,“ křičí na ně Armand, ale sám jedná zcela opačně. Pobízí svého koně a nutí ho vrhnout se do křoviny, v níž jsou střelci. Zvíře protestuje, ale hrubé pobídnutí i dobrý výcvik převažují nad pudem sebezáchovy a tak se kůň dere mezi větvemi, které láme svým tělem.

Hrabě náhle spatří na pokraji lesa dvě postavy, které se chystají zmizet v jeho spleti. Jeho kůň s obtížemi přeskakuje již nižší porost a kopyty dopadá do mechu. Jeho rozzuřený majitel ho nutí držet směr k záškodníkům. Ti jsou naopak takovým stavem zcela vyděšeni.

První z mužů se otáčí a vystřelí, nemá čas mířit, spíše se pokusí svého pronásledovatele zastrašit než skutečně zasáhnout. Armand sklání hlavu mezi uši koně, ale jeho obrana je zbytečná, kulka ho vysoko přelétne. Teď se otáčí i druhý z mužů a v jeho ruce se objevuje pistole. Na chvíli se zastaví, aby mohl zamířit, nevědomky tím ale poskytuje sám dobrý terč. Pistole v ruce hraběte spustí a zákeřný střelec zasažený do prsou rozhazuje ruce.

Teď ještě ten druhý! Hrabě pobízí koně, ale záhy se svého úmyslu vzdává, zvíře není schopno se dobře pohybovat mezi stromy. Proto Armand odhazuje již použitou pistoli, seskakuje ze sedla a v ruce se mu objevuje jeho druhá střelná zbraň. Jak smyslů zbavený se řítí za mužem, který prchá lesem, zakopává a kořeny, padá a zase vstává. Hrabě míří a střílí, ale původně útočník a nyní štvanec znovu zakopává a střela se zarývá do stromu za ním.

Muž rychle vstává, ale vzdálenost mezi ním a rozzuřeným pronásledovatelem se zmenšuje. Ten se nezadržitelně blíží a v pravé ruce se leskne jeho kord. Prchající vidí, že nemá šanci uniknout a ani se nikde skrýt, okolo jsou jen vzrostlé stromy, žádný hustý porost, do kterého by se mohl vrhnout. Sahá k pasu a vytahuje nůž. Když se otočí, hrabě je pět metrů za ním.

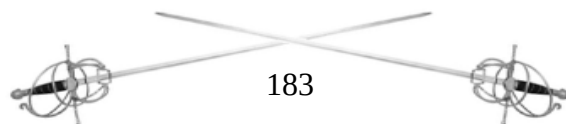
Nůž proti meči, značně nerovný boj. Zákeřný střelec se marně pokouší odrazit naprosto drtivý útok muže s kordem. Armand nemá žádné slitování a bez nejmenšího váhání vráží meč do břicha svého protivníka. Tomu vypadává nůž a on klesá na kolena, oběma rukama si svírá rozervané vnitřnosti, stále ještě napíchnut na ostří zbraně hraběte. Ten prudkým pohybem vytrhává kord z rány, připraven k dalšímu úderu, záhy však poznává, že ho nebude potřeba.

Náhle za sebou slyší hluk, rychle se otáčí připraven utkat se s novým protivníkem. Další souboj se však konat nebude, to jen přibíhá Magerdie. Jediný, kdo byl ochoten se pustit za svým velitelem do riskantního prostředí lesa, za zákeřnými střelci, u kterých nezná jejich počet ani výzbroj. Je po boji.

„Vincente, pomoz toho darebáka dopravit ke koním,“ ukáže pan de Godille na sténajícího muže, kterému proudí krev přes jeho křečovitě zaťaté ruce na břicho.

„Byli jen dva, pane hrabě?“ ptá se rychle sluha.

„Asi ano, nikoho dalšího jsem neviděl.“

„Tady, pane hrabě, pro jistotu, vemte si moji pistoli, kdyby náhodou,“ podá Magerdie zbraň hraběti, sám chytí zraněného muže pod ramenem a nehledě na jeho křik a sténání, ho začne vléct určeným směrem.

Armand se zklidňuje. Teprve teď si uvědomí, jak velké pošetilosti se dopustil. Kdyby tam čekalo zákeřníků víc, krásně by jim vběhl do rány. Ale i proti dvěma mužům s pistolemi šlo spíše o dětinský kousek, než o projev statečnosti a rozhodnosti. Ovšem nebyl čas přemýšlet, mladík prostě jednal instinktivně, poháněn vztekem, že mu někdo odstřelil svědka. Proboha! Zcela zapomněl na bývalého komořího i na Augusta, kterého také zasáhla kulka.

Hrabě dojde k místu, kde leží muž zasažený jeho projektilem. Může mu být tak třicet, zarostlý, robustní, teď podivně zkroucený přes mohutný kořen. V prsou mu zeje rána, z níž prýští krev. Dosud žije, ale z hrdla se mu ozývá jen chrčení, mezi rty bublají sliny s krví, v očích se objevuje bělmo.

„Ten už má dost, pane hrabě, výborná rána,“ zastaví se Vincent se svým přítězkem, jež mu krvácí na kabátec i kalhoty, o botách nemluvě.

„Máš pravdu,“ přikývne střelec sebevědomě a podívá se do tváře muže, kterého zabil. Lehce se v křeči zachvívající tělo vykazuje skutečně známky poslední agónie.

Armand odvrátí svůj zrak, raději se rozhlédne po pistoli, kterou odhodil. Nemusí hledat dlouho, leží nedaleko umírajícího v mechu. Zastrčí si ji za opasek a poté uchopí za uzdu svého koně. Pohladí ho po krku, polaská se s ním a s velkou nevolí musí konstatovat, že na několika místech jeho ušlechtilé zvíře krvácí, jak ho vehnal do křoví. Sám se teď diví, že ho kuň poslechl.

Pan de Godille vystoupí z křoví. Spatří na cestě ležícího a sténajícího Aubeho, vedle něho na bobku skrčeného Augusta, kterému z levého rukávu vytéká krev a kape z prstů na zem. Těsně za ním se krčí i Veran a pan de Lecluse, svírající křečovitě uzdy všech pěti koní. Nelze přehlédnout, jak jsou vyděšení. Ještě více se zděsí, když se objeví i Vincenta vleče s sebou zraněného útočníka.

„Jak to tady vypadá?“ zeptá se hrabě, ale nikdo mu neodpoví. Skloní se proto nad Jacquesem, střela ho zasáhla do pravé strany hrudi. Pak se otočí k Augustovi, který má v rukávu mezi loktem a ramenem díru, jak do něj vnikla střela. Magerdie mezitím shodí svůj náklad na zem vedle svíjejícího se a sténajícího bývalého komořího.

„Pane hrabě, měli bysme se tam porozhlédnout,“ upozorní Vincent.

„Máš pravdu,“ přikývne pan de Godille, který aniž by na to myslel, začne automaticky nabíjet své použité pistole.

„Vy nás chcete zase opustit?“ téměř zasténá pan de Lecluse.

„Jste přece baron, tak se postarejte o sebe i o ostatní!“

„Já nejsem žádný voják a vy ste říkal, že se nic nestane ...“

„Jen klid. Podle všeho byli jen dva.“

„Dva? Kde je ten druhý?“ podívá se zděšeně směrem ke křoví Veran.

„Ten už to má za sebou, pan hrabě ho dostal, výborná rána, rovnou do prsou,“ odvětlí Magerdie.

„To si řekneme potom. Augusto, vydržíš a neomdlíš?“ obrátí se Armand na druhého sluhu.

„Asi ano, pane hrabě. Nějakou dobu, ta ruka dost krvácí.“

„Pane barone, dejte uzdy panu Francoisovi a pokuste se zastavit krvácení mého sluhu. Augusto, ty měj pistoli připravenou, my se za chvíli vrátíme. Ne abys ale střelil do nás, až se budeme vracet.“

„Nemusíte se bát, pane hrabě, pořád vidím dobře.“

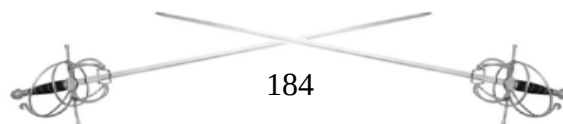
„Vincente, jdeme. Měj oči pořádně otevřený!“

Oba muži se znovu proderou křovím, přičemž využijí záseku, vytvořeným před chvílí a začnou pátrat po okolí. Podle zjištění v okolí opravdu již nikdo další není.

„Myslíte, že tady byl ještě někdo třetí?“ zeptá se Vincent.

„Těžko říci. Pokud ano, tak bych se vsadil, že už zmizel. Uvidíme, jestli najdeme jejich koně.“

Prochází okolí asi pět minut, než sluha objeví co hledá. Kus vzadu, tak aby svým hlukem nemohli varovat jezdce na cestě, jsou přivázáni dva koně. Tím se potvrzuje domněnka, že zákeřní vrazi byli skutečně pouze dva.

„Tady nám v nejbližší době nic nehrozí, pane hrabě,“ řekl Magerdie.

„Taky si myslím, přesto musíme být opatrný. Vem ty koně.“

Sluha poslechne a oba se spěšně vracejí. Znovu minou muže, který stále ještě žije, ale asi už o světě neví. Jeho chvění způsobují reflexy, pomalu však škubání ustává, jak ho do svého království přijímá kmotříčka smrt.

„Co chcete dělat, pane hrabě?“ volá na ně vyplašená Gouffier hned, jak se objeví na cestě.

„Prvně prohlédneme zraněný. Jak to vypadá s mým sluhou?“

„Ránu jsem mu stáhl, obvázal, snad jsem krvácení zastavil,“ hlásí baron.

„To je dobře. Co ti dva?“

„Podívám se na ně, pane hrabě,“ skloní se nad těly ležících mužů Magerdie, Armand ho následuje. Sluha odhrne kabátec Aubeho, je vidět vstřel. Vincent nožem rozřízne plátěnou košili. Z kulatého otvoru po kulce, asi pět centimetrů vlevo od bradavky, se řine krev. Sluha uřízne kus košile, ránu ucpe, pak se otočí na hraběte a zavrtí hlavou. Kulka vnikla do hrudníku a pokud nepronikla až přímo k srdci, určitě potrhala plíce. Tomu odpovídá i chrčení a krev v ústech bývalého komořího.

„Podívej se na toho vraha,“ přikáže Armand, sám se nakloní nad umírajícího svědka. „Pane Jacquesi, slyšíte mě a můžete mluvit?“ zeptá se.

„Moc to bolí, pane hrabě. Umřu?“ zachrčí bývalý komorník.

„Bohužel, asi ano. Máte ošklivý zranění.“

„Tak vidíte ... dostali mě ... říkal jsem vám to.“

„Bohužel, je mi líto.“

„Proč ...“

„Nechtěli, abyste mi řekl pravdu.“

„Pane, ten vrahoun toho má dost. Nevím, co všechno jste v něm propíchnul, ale už dlouho nevydrží,“ hlásí své pozorování Magerdie.

„Dobře, Vincente, běž ke svému bratranci, postarej se o něj a o koně. Taky dávej pozor na okolí. A pošli mi sem ty dva strašpytle, rychle!“

„Ano, pane hrabě.“

Pan de Godille se znovu skloní nad umírajícím.

„Pane Jacquesi, jste ochoten mi alespoň trochu pomoci, ulevit svému svědomí a také trochu srovnat účty s vašimi vrahy?“

„Jak pane hrabě ... sám jste říkal ... už brzo ... však víte.“

„Ano. Ale chci, abyste mi před svědky řekl pravdu. Uděláte to? Už nic neriskujete, můžete říci ano i ne, aniž by se cokoli změnilo.“

„Vám to ... pomůže?“

„Asi ano. Budu mít další důkaz proti strůjci spiknutí.“

„Tak dobře ...“, vysloví důležitý souhlas zraněný.

„Pánové,“ povstane Armand a osloví Verana a barona, kteří hned přijdou, „Zde ležící pan Jacques je ochoten dobrovolně učinit výpověď. Vy budete její svědci. Je tak? Prosím, poklekněte, ať ho dobře slyšíte. Souhlasíte, pane Jacquesi?“

„Ano, pane hrabě,“ zachrčí oslovený.

„Dobře. Je pravda, že jste omýval před dvěma roky mrtvolu pana hraběte de Prieu?“

„Ano, pane hrabě.“

„Je pravda, že jste si všiml, že omývané tělo není tělem skutečného pana hraběte de Prieu?“

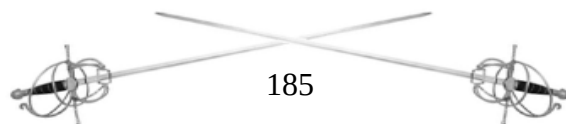
„Ano, pane hrabě.“

„Cože?!“ vykřiknou oba sklonění muži.

„Teď mlčte a poslouchajte!“ okřikne je Armand hrubě a pokračuje ve výslechu, „Je pravda, že za vámi přišel pan de Guilmant a nařídil vám, co máte všem říkat?“

„Ano, pane hrabě.“

„Je také pravda, že vám za mlčení nabídl pět set liber a tu usedlost?“

„Ano, pane hrabě.“

„Je také pravda, že vám pan de Guilmant vyhrožoval, pokud cokoli prozradíte, že vás nechá taky zabít?“

„Ano, pane hrabě.“

„Číníte toto doznání při plné vůli a dobrovolně před těmito svědky?“

„Ano, pane hrabě,“ zasténá umírající.

„Jste si tedy jistý, že muž, který byl pohřbenej jako hrabě de Prieu, nebyl skutečný hrabě de Prieu?“

„Ano pane ... byl stejně vysoký a starý ... ale znal jsem tělo pana hraběte ... bylo trochu jiné ... prostě to se pozná ... jiné na prsou ... a taky tam dole ... rozumíte ... nešlo to jen tak poznat ... když ta mrtvola ... neměla obličej,“ vysouká ze sebe s velkým sebezapřením Aube.

„Pane Jacquesi, chcete ještě něco dodat? Ulevit svému svědomí? Třeba se vám bude lépe předstupovat před Boha. Nuže, pane Jacquesi?“ podívá se pátravě na umírajícího pan de Godille.

„Pane hrabě ... tak trochu jsem s panem de Guilmant spolupracoval ... tady u mě na statku ... občas se tady něco schovalo ... nějaký lidi, věci. Nejsem tak úplně nevinej ...“

„Proto vás neodstranili, i když jste byl tak důležitý svědek?“

„Ano, pane hrabě. Měl jsem ... měl jsem strach ... panebože, ta bolest ... už asi umírám ...“

„Ještě ne, pane Jacquesi. Chcete nám ještě něco říct?“

„Pane hrabě, věděl jsem o zločinu ... dostal zapláceno ... půdu, nějaký peníze ... sice už mě nechťeli na zámku ... ale dohodli jsme se ... nechají mě žít ... stranou, budu jim pomáhat ...“

„Pomáhat? Pomáhat v čem?“

„Nějaký věci ... ukrejt ... asi byly ukradený ...“

„Ještě něco ...“

„Odpustí mi Bůh moje hříchy ...“

„Nevím, pane Jacquesi. Ale určitě jste si dnes pomohl,“ pokrčí rameny Armand, pak se obrátí na své svědky, „Pánové, slyšeli jste svědectví umírajícího a můžete jeho slova dosvědčit?“

„Ano,“ odvětlí současně oba vyděšený muži.

„Pane Jacquesi, teď ležte klidně. Učinil jste správnou věc a určitě se vám dnešní den připočte k dobru, až předstoupíte před všemohoucího.“

„Chtěl bych se ... vyzpovídat,“ říká zoufalým hlasem smrtelně raněný hříšník.

„Bohužel, pana Jacquesi. Nikdo takový tady není a cestu do Evreux nevydržíte. Nechci vám lhát, kněze se nedočkáte,“ odvětlí pan de Godille velmi chladně. Tím ho svědek přestane zajímat. Naopak se otočí k druhému zraněnému, kterému stále mezi prsty crčí krev, pod jeho rozkrokem už se už z ní vytvořila pěkná kaluž.

„Kdo jsi a proč si na nás střílel?“

„Jděte k čertu,“ zazní odpověď.

„Je ti jasný, že dost brzo umřeš?“

„Je. Vaší vinou. To váš meč mě rozpáral,“ říká sténavým hlasem vrahoun.

„Správně. Nechceš taky ulehčit svému svědomí a přiznat se?“

„Nic vám neřeknu. Nebudu pomáhat tomu, kdo mě zabil.“

„Jak myslíš. Tvoje dny jsou tak jako tak sečtený. Není tady kněz, ale i upřímný doznání by mohlo ulehčit tvý duši, až bude přecházet na druhou stranu.“

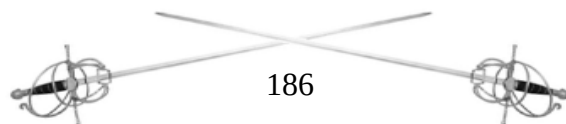
„Nechte toho. Jen bych chtěl vědět kdo jste, kdo mě dostal.“

„To ti mile rád řeknu, lumpe. Jsem hrabě de Godille. Takže neodpovíš na moje otázky?“

„Ne. Nebudu vám nic říkat.“

„Jak myslíš. Stejně toho už víme dost.“

Armand povstane a zamyslí se. Co teď? Co udělat s mrtvolami, čekat až zranění zemřou, pokračovat v cestě? Co když na ně ještě někdo někde číhá? Spíše ne, ale co kdyby? Příliš mnoho otázek, těžké odpovědi.

„Pane hrabě, takže oni pohřbili nepravého hraběte?“ nevydrží už napětí a nejistotu Veran.

„Ano. Došlo k záměně těl a byl pohřbenej někdo jinej. Někdo jemu podobnej.“

„Co se ale stalo se skutečným hrabětem de Prieu?“

„Po tom taky pátráme. Nic bližšího vám teď říci nemohu.“

„Je možný, aby byl stále naživu?“ zeptá se bývalý správce a v očích mu je možno číst velkou naději, ale zároveň strach, že odpověď bude negativní.

„Nemohu říci nic bližšího, ale naděje pravděpodobně je.“

„Kéž byste měl pravdu, pane hrabě. Ale kde ...“

„Pane Francoisi, dost! Víc už ani slovo. Vidíte sám, jak je naše pátrání nebezpečný. Musíme bejt velmi opatrný.“

„Jistě, jistě, pane hrabě, vždyť nás chtěli zabít,“ přikyvuje pan de Lecluse.

„Vás nikdo zabít nechtěl,“ ušklíbne se Armand.

„Nechtěli? Vždyť na nás stříleli a pan Jacques a váš sluha ...“

„Ano, stříleli, ale jejich cíl byl jasnej. Chtěli zabít Jacquese, aby nemohl vypovídat, což se jim částečně podařilo. Mýho sluhu zasáhla kulka náhodou, protože ten druhý střelec byl nešika a minul svůj cíl. O život nikoho jinýho jim naštěstí nešlo,“ vysvětlí jim hrabě důvody střelby.

„Asi máte pravdu. Ale my teď taky všechno víme, takže ...“, zbledne Veran.

„Proto musíme bejt vopatrný, přestat žvanit a začít něco dělat.“

„Co ale, pane hrabě? Pojedeme dál?“ ptá se rychle Gouffier.

„Určitě. Musíme do Evreux, tam budeme v bezpečí. Jen se podívám na zraněný a promyslím si co dál. Nechte mě teď chvíli přemýšlet.“

„Dobře, pane hrabě. Dovolte mi jen, abych vyjádřil velký obdiv nad vaší statečností i nad vaší chrabrostí, s jakou jste dostal oba muže,“ neodpustí si menší pochlebování baron, ovšem tím si sám naběhne.

„Co mi zbývalo, když se další chrabří muži klepali za svými koňmi,“ odsekne pan de Godille, ani on nemá zájem příliš rozebírat svůj riskantní kousek, který mu díkybohu vyšel.

„Jak svoje slova myslíte? Chcete snad říci ...“, tváří se dotčeně pan de Lecluse, Veran raději mlčí.

„Nemám čas se s vámi přít,“ mávne jen rukou hrabě, „Potřebuju přemýšlet.“

Mluví pravdu. V hlavě mu bují zmatek. Považuje za správné odvést všechny do Evreux. Musí se co nejrychleji vrátit, už kvůli zraněnému Augustovi. Jenže když takto přijedou do města, vzbudí tím obrovský rozruch a nevyhnou se mnoha otázkám. Má tedy nechat mrtvého a zatím ještě oba žijící někde v lese jejich osudu? To také asi není to pravé ořechové. V Evreux by třeba mohl někdo ty dva záškodníky poznat, tím by svítla naděje zjistit, kdo je najal či poslal.

„Pane Francoisi!“ zavolá nakonec bývalého správce, jež rychle přikluše, „Pane Francoisi, jste schopn někde sehnal povoz s plachtou?“

„Tady?“ rozhlédne se kolem tázaný.

„Samozřejmě v Evreux.“

„Určitě ano, mohu však vědět ...“

„Jo. Hned vám vysvětlím co uděláme. Pojd'te rychle všichni sem!“

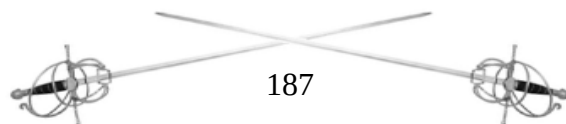
Během krátké chvíle svolá hrabě válečnou radu. Probíhá okolo sedícího a pobledlého Augusta. Je patrná velká nervozita všech přítomných.

„Poslouchejte, co uděláme dál,“ začne pan de Godille, „Musíme se co nejrychleji vrátit do Evreux, už kvůli Augustovi, aby mohl bejt odborně ošetřenej. Nechci však vzbudit velkej rozruch. Proto jsem vymyslel následující. Teď nasedneme na koně, naložíme i toho mrtvého a oba zraněný ...“

„Pane hrabě, dovoluji si připomenout, oba stále žijí a přepravu zcela jistě nevydrží,“ osmělí se Vincent s upozorněním.

„Bohužel,“ pokrčí rameny chladně Armand, „Přivážeme je k sedlu, aby nám nespadli, toho mrtvého přes sedlo přehodíme. Nemůžeme tady sedět několik hodin a čekat až umřou.“

„Chápu, pane hrabě. Ale co můj bratranec?“

„Ten musí co nejrychleji k doktorovi. Ten cestu vydrží, tím si sem jistej. Zranění je vážný pouze pro ztrátu krve. Když tak ruku vždycky zaškrtneme a po určitý době na chvíli povolíme, aby se prokrvila. U těch dalších o nic nejde, tak jako tak umřou.“

„To chcete takto přijet do města?“ vznese dotaz Gouffier.

„Ne. Pokud mě necháte domluvit, tak vám všechno vysvětlím,“ začíná již být značně nerudný urozený mladík, „Až opustíme panství Prieu a ocitneme se na pozemcích města, nalezneme nějaké vhodné úkryt. Tam necháme oba zraněné, pokud teda ještě budou naživu, i toho mrtvého. Zůstane tam s nimi Vincent. My ostatní odjedeme do města. Vy, pane Francois, seženete povoz a vrátíme se pro ty těla. V noci je dopravíme do města. Vy, pane barone, seženete pana radního Edmonda. Ten zařídí jejich přijetí do městské márnice a pak před ním sepíšeme a podepišeme výpověď Jacquese. Máte k tomu nějaký otázky?“

„Pane hrabě, nebylo by lepší, aby pan Vincent počkal se zraněnými zde?“ zeptá se Veran.

„Ne. Chci co nejdřív opustit pozemky hraběte de Prieu. Navíc by někdo mohl začít hledat ty dva vrahy a tak by čekání tady pro Vincenta mohlo být nebezpečné. Další dotaz? Ne? Tak rychle do práce. Čím déle se tady zdržujeme, tím větší nebezpečí je, že se tu objeví druhové těch dvou zákeřníků!“ dodá hrabě. Nemůže zvolit lepšího povzbuzujícího prostředku pro rozkmitání údů vyplašených mužů.

Netrvá ani patnáct minut a oba zranění jsou vysazeni do sedla a přivázáni ke svým koním. Jejich bédování je nepříjemné, útočníkovi nakonec pan de Godille rozkáže dát roubík, nad Aubem se smiluje a nechá ho naříkat. Již vychládající tělo druhého střelce přehodí přes sedlo, ruce a nohy sváží pod koňským břichem, čímž mrtvolu upevní. Augustovi pomohou rovněž na hřbet koně a o jeho přidržování se stará jeho bratranec. Zraněné dostanou za úkol podpírat Francois a Gouffier, což sice činí, ale tváří se jak boží umučení. Do čela kolony se postaví Armand, obě své pistole po ruce. Průvod uzavírá Vincent, který jednou rukou podpírá zraněného bratrance a druhou má v blízkosti své pistole.

„Pánové, nepředpokládám další útok,“ obrátí se na své druhy pan de Godille, než dá pokyn k vyražení, „Ale buďte opatrný a pokud by se něco dělo, tak dělejte, co vám řeknu!“

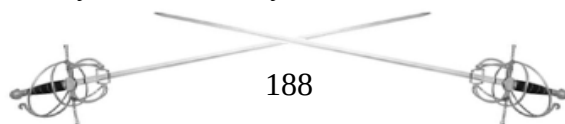
SVĚDECTVÍ Z EVREUX

Cesta do Evreux je plná nervozity a nejistoty, na klidu nikomu nepřidává sténání Aubeho. To se později změní v chrčení a asi po tři čtvrtě hodiny jízdy ustane zcela, neboť bývalý komoří vypustí duši. Naopak zraněný útočník překvapivě žije ještě ve chvíli, kdy ho v malém hájku sundávají z koně. Obličej zpocený a pokroucený od bolesti, sedlo, nohavice a břicho zakrvácené, díky roubíku jen tlumené sténání, ani jemu ale už mnoho času nezbyvá. Na umírajícího je nepříjemný pohled, který hrabě bere velmi lhostejně, naopak Veran a baron jsou celí zelení strachem i hnusem.

Ve zmíněném hájku, kus před městem, ponechají Vincenta s dvěma mrtvolami a jedním umírajícím. Sluha se chová velmi vyrovnaně a značně stoupá u hraběte v ceně. Ten oceňuje i statečnost Augusta, s nímž se vyrovnává se svým zraněním. Je velmi pobledlý od ztráty krve a i jeho tvář je stažena do bolestné grimasy, jak od zranění, tak i od stažení ruky. Když už začíná mít obavy, aby mu ruka neodumřela, vždy mu zaškrcení povolí a znovu utáhnou. Díky různým manipulacím s mrtvolami i zraněnými, jsou téměř všichni potřísněni krví. Pročež kvitují, když do města vjíždějí již po setmění a jejich znečištění zakrývá přicházející tma.

Jakmile dorazí do hostince U Černého koně, pomohou Veran a hrabě Augustovi vyjít do prvního patra do jejich pronajatých prostor. Pan de Lecluse rovnou chvátá pro doktora Perrina a poté dostal příkaz vyhledat i radního Bazota. Hrabě trvá na těchto persónách, neboť jsou již do jeho pátrání zasvěceni a lépe se jim bude vysvětlovat postřelený sluha. Od radního navíc potřebuje i další pomoc.

Když se podaří uložit Augusta na lůžko, rozloučí se i bývalý správce Francois a jde shánět povoz s plachtou, který by dopravil mrtvolu do města a vysvobodil Vincenta od jeho dost nepříjemného úkolu.

Strážit nyní již pravděpodobně tři mrtvoly za tmy, v neznámém prostředí hájku, jistě není nic záviděníhodného.

Jako první překvapivě brzo dorazí doktor Perrin, opět celý zadýchaný, ufuněný, ale s potřebným lékařským vybavením. Zřejmě ho přesvědčily stopy krve na obleku barona, tentokrát asi opravdu nejde o žádný trik, jak ho vylákat z jeho příbytku. Stěží popadá dech, jeho velký zadek dopadne na židli, jeho sádlem zateklá očka mžourají na hraběte i na lůžko vedle něho, kde trpělivě snáší své utrpení jeho sluha.

„Tak co tady máme dneska?“ sípá.

„Pane doktore, děkuji za váš rychlý příchod. Pacientem je můj sluha, jedná se o střelné poranění na ruce. Bohužel od zranění uběhlo už několik hodin, takže ztratil dost krve a mám strach, aby se rána nezanítila,“ vysvětluje pan de Godille.

„Raději se nebudu ptát, s kým jste se pobili,“ rozdýchává Perrin, stále v sedě, náročnou přepravu svých kil z domova do hostince. Pak se s velkým sebezapřením zvedne a přistoupí k pacientovi, „Tak se na to podíváme,“ dodá.

S překvapivou mrštností pomůže sluhovi se posadit a sundat mu jak kabátec, tak košili. Poté povolí zaškrcení promodralé ruky, pročež z rány opět vytryskne krev. Začne mu s paží manipulovat, ale ne nijak neurvale.

„Není to tak zlé,“ řekne po chvíli, „Vypadá to na čistý průstřel. Kost možná trochu zasažena byla. Nu, dáme se do díla, pane barone, budete mi asistovat.“

„Já?“ zděsí se Gouffier, má už dnes té krve více než dost.

„Kdo jiný? Navíc tím tak trochu odčiníte ty vaše včerejší podvody. Koukejte rychle zajít za hostinským, přineste džber vlažný vody a taky nějaký hadry, pokud možno čistý. Obvazy mám svoje, ale nebudu jimi plýtvat na vyčištění rány.“

„Doufám, že mi je hostinský dá a nevzbudím moc velký rozruch,“ povzdechne si pan de Lecluse.

„Však vy už ho nějak ukecáte, v tom jste nepřekonatelný,“ ani k němu nevzhlédne lékař, naopak se otočí k hraběti, „Doufám, že mi nepřivedete další zraněné. Je tohle jediná oběť vaší dnešní činnosti?“

„Ano i ne. Určitě už vám nepřivedeme další pacienty, bohužel. Znal jste pana Jacquese Aubeho?“

„Pana Jacquese? Nebyl komořím u hraběte de Prieu?“

„Přesně tak. Toho jsme dnes navštívili, bohužel cestou zpátky na nás ze zálohy stříleli. Jacques byl zraněn smrtelně a můj sluha postřelen, což právě řešíte.“

„To je mi líto. Sakra, pane hrabě, co jste to tu rozpoutal? Doufám, že už nehrozí nikomu další nebezpečí!“ zamrká doktor Perrin nervózně.

„Vysvětlím vám všechno, až se vrátí pan Francois a přijde pan radní Edmond. Naštěstí předtím, než bývalý komoří zemřel, učinil důležité doznání. Byl bych rád, abyste byl u toho, až o jeho výpovědi sepišeme dokument. Navíc si zasloužíte být blíže zasvěcen, protože svým způsobem jste do mého vyšetřování zapojen.“

„Za takové privilegium vám pěkně děkuji, pane hrabě,“ povzdechne si Valentin, ale překvapivě příliš vyděšený není. Ostatně na další povídání není čas, protože se vrátí baron a ošetřování může začít.

„Pane de Lecluse, pomohu doktorovi, vy jděte a pokuste se sehnat pana radního,“ nařídí Armand.

„Velmi rád,“ odvětlí překvapivě potěšeně baron, ač s radním ho nepojí přátelské vztahy. Pohled, jak se doktor šťourá v otevřenou ránu a omývá zaschlou i čerstvou krev, mu nečiní pražádné potěšení. Naopak působí neblaze na vyrovnanost jeho žaludku.

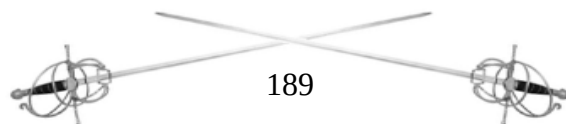
Následnou půlhodinu doktor Perrin dokazuje svou skutečnou odbornost. Jeho prsty jen kmitají a Augusto má záhy ránu zcela vyčištěnou a obvázanou.

„Kdy bude možné, aby se vypravil zpátky do Paříže?“ zeptá se pan de Godille.

„Kdy chcete odjet?“

„Rád bych hned zítra ráno.“

„Cestu zítra bych rozhodně nedoporučoval. Zranění není vážný a nemělo by mít žádný následky, ale přeci jen došlo k velké ztrátě krve. Váš sluha je zesláblý, dva dny cesty by mohly mít neblahý následky. Doporučil bych tak tři dny až týden v klidu, řádnou stravu, tím se krevní oběh stabilizuje.“

„Děkuji za vaše doporučení, zařídím se podle něho. Je možný, abyste se v dalších dech přišel na pacienta podívat? Účet vám zaplatím dopředu, případně nechám svému sluhovi peníze.“

„Určitě, postarám se o vašeho sluha. Ale možná by bylo dobrý, kdyby se pro něj někdo vrátil, možná i s kočárem. Ale záleží na vás, pane hrabě.“

„Máte pravdu, až dorazím do Paříže, pošlu pro něj služebného s kočárem. Do té doby ho svěřím do vaší péče.“

„Nic mu chybět nebude, ale pro jistotu se na ránu obden podívám, aby náhodou nedošlo k zanícení. Pokud by váš sluha pocítil v ráně šubání či řezavou bolest, musí pro mě ihned poslat. Přeci jen byla rána delší dobu neodborně ošetřena a mohla se do ní dostat nečistota a s ní i infekce. Ale ohlížím ho, slibuju. Při stanovení účtu vás ale šetřit nebudu, pane hrabě, moje noční návštěvy u vás budou řádně zhodnoceny,“ dodá Perrin s úsměvem, zřejmě také uspokojen z dobře odvedené práce.

Téměř současně do místnosti vstoupí radní Bazot v doprovodu barona a bývalého správce Verana.

„Pane de Lecluse, zajistěte nám něco k jídlu a pití. Postarejte se taky o mého sluha. Já zatím panu Edmondovi a Valentinovi vysvětlím, co se stalo,“ přikáže pan de Godille. Pohybem ruky zároveň vyzve oba jmenované, aby vstoupili do jeho přilehlé komnaty.

Gouffier tento večer skutečně kmitá jak fretka. Zajistí stravu Augustovi, ten odmítne pomoc a krmí se na lůžku sám. Poté baron organizuje donesení večeře pro panstvo. Hrabě mezitím vylíčí dnešní dramatické události i co dosvědčil před svou smrtí Aube. U doktora i radního jeho vyprávění vyvolá obrovské překvapení. Sedí teď všichni okolo prostřeného stolu a především účastníci dnešního výletu jedí hltavě. Vždyť od snídaně neměli nic v ústech.

„Pánové, musím vás znovu požádat o naprostou diskrétnost,“ přeruší příval dotazů Armand, „Snažím se zjistit, co se tehdy přesně stalo. Pátráme také po hraběti de Prieu, který, jak se ukazuje, možná nebyl zavražděn, ale je někde držen. Nemohu vám sdělit svá podezření. Jedno ale už víme jistě. Celý úkladný spiknutí připravil pan de Guilmant a další lidé mu pomáhali. Dnešní útok svědčí o tom, že se tito lidé nezastaví před ničím. Bohužel však již odhalili naše vyšetřování. Musím se okamžitě vrátit do Paříže.“

„To je nehorázné spiknutí! Taková špinavost,“ durdí se Bazot, „S mojí pomocí samozřejmě můžete počítat, pane hrabě. Co budete nyní potřebovat?“

„Potřeboval bych, abyste s panem Francoisem poslal dva nebo tři městské biřice a přivezli jste do města mrtvolu, který hlídá můj druhý sluha. Kdybyste náhodou někoho z těch dvou útočníků poznali, bylo by to skvělý. Moc s tím ale nepočítám. V každém případě bych ocenil, kdyby rozruch kolem toho byl co nejmenší.“

„Samozřejmě, pane hrabě. Hned, jak od vás odejdeme, pošlu dva strážné s panem Francoisem a nechám dopravit těla do zdejší márnice. Určitě všechno zvládneme diskrétně.“

„Především za diskrétnost vám dopředu děkuju. Nyní bych vás chtěl požádat, abyste sepsal výpověď, kterou před smrtí učinil bývalý komoří hraběte a kterou potvrdí zde přítomní pánové. Vy a pan Valentin pak svými podpisy potvrdíte, že jste byli svědky jejich výpovědi a já si daný dokument odvezu s sebou. Souhlasíte s mým návrhem, doufám.“

„Z mé strany nevidím důvod, proč vám nevyhovět, pane hrabě,“ přikývne radní.

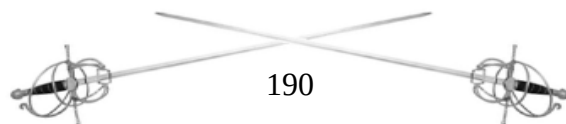
„Co když se o našem svědectví dozví ti vrazi a pokusí se nás taky odstranit?“ zeptá se logicky Veran.

„Nepředpokládám útok na vás. Ale pro jistotu buďte opatrní. Pokud byste se však cítili ohroženi, pan Edmond jistě najde způsob, jak vám poskytnout ochranu.“

„Uvidíme, zda takové svědectví bude stačit,“ kroutí hlavou pan de Lecluse.

„Ano, uvidíme. Lepší než nic. Co se týká vás, pane barone, večer vás vyplatím. Zaplatím vám ale i za další týden, kdy se tu budete starat o mého sluha. Co byste řekl návštěvě Paříže?“

„Návštěvě Paříže? Jak to myslíte?“

„Až pan doktor dovolí mému sluhovi, aby se vydal na cestu, doprovodíte ho v najatém kočáře do Paříže. Pokud vše zvládnete, dostanete tam slíbenou a zaslouženou prémii. Můžete být i na pár dní mým hostem a prohlídnout si Paříž. Co vy na to?“

„Váš návrh zní velmi lákavě, pane hrabě,“ ukloní se Gouffier.

„Já a můj druhý sluha, s vámi podepsaným svědectvím, zítra ráno vyrazíme zpátky. Mám své důvody, abych byl v Paříži co nejrychleji. V každém případě jsem vám všem vděčný za pomoc.“

„Hlavně je, pane hrabě, aby pátrání po hraběti de Prieu bylo úspěšné. Dokážete odhadnout, jaká je naděje na jeho nalezení živého? Možná ho ti darebáci zabijí dodatečně, když jsou teď odhaleni. Není mi ale stále jasné, proč proběhla celá ta komedie se záměnou těl,“ zamyslí se Bazot, „vždyť by přeci bylo nejjednodušší pana hraběte skutečně zabít. Co chtějí jeho vězněním získat?“

„Celý zločin je možná o něco složitější, než se nám teď jeví. Neumím v tuto chvíli na vaše dotazy odpovédět, budu pokračovat v pátrání v Paříži. Nechci také vyvolávat plané naděje. Udělám všechno pro to, abych pana hraběte de Prieu našel, pokud je doposud naživu. Také se pokusím zařídit, aby pan de Guilmant nesl za své skutky zodpovědnost. Ovšem nečeká mě lehká práce.“

„Nepochybně, pane hrabě. Když však jde o velký majetek, stávají se věci ...“

„Určitě. Ale znovu připomínám, je nutné zachovat naprostou diskrétnost, nevím, kdo všechno je do té špinavosti namočen. Právě proto jsem byl pověřen tímto tajným posláním.“

„Dohlédnu tady na vše,“ slibuje radní, „Pokud by se někdo z přítomných cítil ohrožen, poskytnu mu ochranu. Nemohu však pátrat v souvislosti s útokem na vás, došlo k němu v hrabství Prieu. Pokusím se některých místních vyhlášených výtečníků zeptat, zda nepoznávají někoho z těch dvou usmrcených vrahů. Zařídím i pohřeb pana Jacquese, ale s tím budou spojeny určité výdaje ...“

„Rozumím. Předložte mi dnes večer či zítra brzo ráno účet, vyrovnám ho,“ hluboce si povzdechne pan de Godille.

„Já udělám to samé,“ zazubí se Perrin.

„A já taky,“ přidá se pan de Lecluse.

„Bude mi potěšením vyrovnat všechny vaše pohledávky,“ zatváří se hodně kysele Armand, byť se snaží tento výraz zamaskovat laskavým úsměvem.

„Raději již s panem Francoisem vyrazím, aby váš sluha, pane hrabě, nemusel čekat do rána. Až je vypravím, vrátím se sem,“ navrhone radní.

„Když dovolíte, napřed chci pořídit záznam o výpovědi. Můj sluha jistě ještě chvíli vydrží. Dokončíme večer, vy sepíšete a podepíšete potřebný dokument. Teprve pak budeme řešit další.“

„Máte pravdu, pane hrabě, dáme se do práce hned. Seženu od hostinského nějaký papír a psací potřeby,“ vyjádří souhlas s navrženým postupem Bazot.

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

HRABĚ DE GODILLE ZPÁTKY V PAŘÍŽI

Hrabě de Godille zanechá v Evreux jednak zraněného sluhu Augusta, ale také obrovský zmatek v hlavách několika lidí. Bazot splní co slíbil, nechá mrtvá těla odvést do obecní márnice, Veran zmizí ve svém krámku a následné dny se stále ohlíží a trpí hrůzou z každého neznámého. Pan de Lecluse přijde hned po ránu do hostince U Černého koně s tím, že zde dočasně zůstane bydlet v pokoji hraběte. Ten z toho nadšený není, protože bude muset platit pití i jídlo za dva muže, ale pohled na zesláblého sluhu ho odradí od dalších protestů.

Armand má velmi vážný důvod, proč rychle spěchat do Paříže. Útok, kterému byl vystaven v oblasti Evreux, v něm vyvolává především velké obavy o osud hraběnky de Prieu. Jeho tajné vyšetřování už pro někoho tajným být přestalo. Spiklenci by se mohli pokusit zamést stopy, čímž by mohl být ohrožen život hraběnky, ale možná i samotného hraběte v Bastile. Co když tam mají stále nějaké

známé? Mohli by mu tam nechat podat jed či se ho pokusit nějak jinak sprovodit ze světa. Díky těmto obavám hrabě v doprovodu Vincenta vyrazí již za svítání. Poháněn černými myšlenkami neustále pobízí koně. Byť je mu jasné, že celou vzdálenost za jeden den neurazí, pokud nechtějí uštvat svá zvířata.

Armand se rozhodne pokračovat v cestě i přes noc, aby druhý den ráno byl v Paříži. Proto udělají delší přestávku v poledne, další při večeri v Mantes, pak pokračují dál i za tmy. Magerdie neřekne ani slovo a trpně snáší zběsilou jízdu, díky které za svítání spatří dominanty Saint-Germain.

„Zajedeme do mého domu v Saint-Germain,“ řekne svému sluhovi šlechtic, „Vezmeme si tam čerstvý koně a budeme pokračovat do Paříže. Možná tam najdeme i něco k snědku a k pití.“

„Jak si přejete, pane hrabě,“ pokrčil rameny sluha, vypadá čerstvější než jeho pán.

Přivítat je přijde rozespálý správce domu Charles Lemaire, neřekne ani jedině slůvko výčitek a hned jde připravit čerstvá zvířata. Úslužný jako vždy.

„Je tady baron de Taille?“ zeptá se hrabě.

„Ano, ale spí. Včera zase dost pil, takže ... však víte, pane hrabě.“

Armand už na nic nečeká, požádá sluhu, aby pomohl správci připravit koně a sám vystoupá po schodech do ložnice svého přítele. Najde ho polonahého, chrápajícího, v místnosti plné alkoholových výparů. Smrad, který se šíří okolo zhýralce, hrabě obtížně rozdýchává. Pak s povzdechem svého přítele vzbudí. Ten nechápavě zírá, je stále ještě dost opilý.

„Co... co se děje?“ vypraví ze sebe.

„Jsem tady jen na skok, jedu z Evreux do Paříže, mám však jednu nepříjemnou věc,“ posadí se na kraj postele mladík.

„Z Evreux ... k čertu, co tam?“

„To není podstatný. Musím vám však říci, že jsem si na cestu půjčil vašeho sluha Augusta.“

„Tak Augusto je tu s vámi?“

„No, to zrovna ne. Měl menší nehodu, zůstal v Evreux.“

„Menší nehodu? Co se mu stalo? Spadnul z koně?“ rozesměje se Horné, pak mu zaskočí, takže se rozkašle.

„Z koně právě nespadnul. Prostřelili mu tam ruku, ale bude v pořádku. Do týdne se vrátí do Paříže.“

„Prostřelili ruku? Co ste tam k sakru dělali?“ vyvalí oči baron.

„To je na dlouhý vyprávění. Jen jsem se chtěl omluvit, že jsem si ho půjčil bez vašeho vědomí. Všechny náklady na jeho léčení samozřejmě uhradím ...“

„Co se tam dělo ... to jen tak přijdete, řeknete, že jste byl v Evreux, že se tam střílelo a to je vše? To mi jako nic bližšího neřeknete?“

„Vysvětlím vám všechno později. Vyjel jsem včera ráno, jel jsem celou noc a musím teď do Paříže. Nemám čas něco vysvětlovat. Až všechno skončí, zajdu za vámi. Dáme si vínko a všechno vám budu vypravovat,“ pomalu začínal Armand litovat, že do zapáchající místnosti vůbec vstoupil.

„Jak později? Co se děje?“

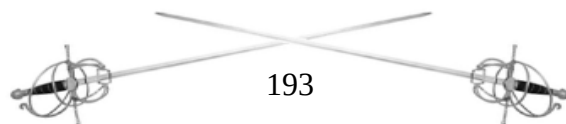
„Bohužel, nemám teď opravdu čas. Musím už jet. Jen jsem chtěl, abyste věděl, že Augusto je teď v Evreux a bude v pořádku. Pokud přijedete do Paříže, postará se tam o vás můj sluha Maurice a další z jeho příbuzenstva. Jakmile budu mít trochu času, určitě se zastavím a všechno probereme.“

„Armande, hrozí ti nějaký nebezpečí?“ posadí se pan de Taille. V tu chvíli jako by náhle vystřízlivěl, přejde do hodně důvěrného tónu.

„Ne, už ne, šlo o nehodu, s tím Augustem, zasáhli ho omylem, stříleli na někoho jiného. Všechno je v pořádku, jen něco vyřídím v Paříži a pak si promluvíme.“

„Jsou nějaký problémy?“

„Vůbec ne. Naopak. Dostal jsem důležitý úkol. Byl jsem něco vyřizovat v Evreux a teď svůj úkol musím dokončit v Paříži. Žádné nebezpečí už nehrozí a během dne dvou bude vše vyřešený. Pak se pochlubím, jak jsem byl při plnění úkolu dobře,“ zalže mladík, aby už mohl odejít. Cítí se unavený, navíc potřebuje pokračovat v cestě.

„Nepotřebujete pomoc?“

„Ne, všechno je opravdu v pořádku. Jen jsem si tady vyměnil koně, vzal jsem si dva ze stáje, nechal jsem tam naopak dva dost utahaný. Do pár dnů se ozvu. Jsem rád, že jsem vás viděl,“ povstane Armand.

„Kdyby něco, tak ...“

„Já vím a děkuju. Opravdu nic nepotřebuju. Omluvám se, že jsem vás tak nešetrně vzbudil,“ usměje se hrabě a opustí pokoj. Baron ještě chvíli zírá na zavřené dveře, pak se znovu zvrátí na postel. Chvíli pozoruje točící se strop, marně se snaží utřídit myšlenky, usne.

Když dojde Armand před dům, čeká ho již jeho sluha. Sedí na koni a druhého drží za uzdu. Ve stáji mají stále čtyři jezdecké koně, což je určitá slabost barona, občas je projíždí, někdy se svými přáteli. Dva z nich mu teď sebrali a za minutu již jejich kopyta tepají cestu směrem k Paříži.

Do pařížských ulic se po noci začíná vracet život, když jimi projíždějí. Trhovci připravují své nabídky, mnozí sluhové a služebné vyrazí za nákupy či za svými jinými povinnostmi. Ale ruch není ještě tak čilý, aby jim příliš bránil v cestě, což oba znavení jezdci vítají. Pan de Godille míří rovnou k paláci markýze de Almare, aby s ním probral události předešlých dní. Přejde přes komisišního komořího Merileho, nechá vzbudit pána domu a požádá, aby poslal sluhu pro hraběte de Aboa.

Markýz zařídí, aby bylo postaráno o koně a Vincent dostane najíst a napít v kuchyni. Pro sebe a svého přítele nechá donést snídani do salónku. Prostřít však káže i pro třetího, pro případ, kdyby dorazil jejich přítel pan de Aboa. Armand mezi sousty vypráví velmi stručně, co se odehrálo v Evreux a svého mladého přítele pořádně zneklidní.

„Proboha! Kam až všechno došlo! Vždyť vy jste byl v přímém ohrožení života!“ zvolá rozhořčeně.

„Tak trochu, naštěstí jsem měl štěstí. Teď už není pochyb, začínáme rozplétat celý spiknutí. Až bohužel na tu nejpodstatnější část.“

„Jak myslíte nejpodstatnější část?“

„Stále nevíme, kdo pomáhal vaší matce v dokončení té ničemnosti v souvislosti s výměnou vězně. Ale jsem skeptickej, jen obtížně něco odhalíme. Nitky jsou zpřetrhány a pokud někdo nepromluví ...“

„Tím někým myslíte koho?“

„Dle mého jediným, kdo by to mohl rozplést, je vaše matka. Těžko někdo jinej bude vědět, na koho se obrátila o pomoc. A pokud by to náhodou někdo věděl, určitě si to nechá pro sebe.“

„Co chcete dělat?“

„Teď bych v klidu dokončil snídani, jsem na nohou už čtyřicet hodin, počkal bych, s čím se vrátí váš sluha od našeho přítele. Uvidíme, zda dorazí či nikoli. Měli bychom se poradit.“

„Máte pravdu, jezde a pijte, přáteli, zasloužíte si pořádnou snídani,“ řekne markýz a v jeho hlase se objevil náznak obdivu i úcty. Byť sám své zásluhy příliš nezdůrazňoval, jeví se hrabě ve vyprávění událostí jako hrdina. Ostatně přece zneškodnil sám oba útočníky.

Armand není ještě se snídání hotov, když se objeví sluha Bastien a ohlásí hraběte de Aboa. Ten se posadí se, zakousne se do připravených dobrot a mladý hrdina musí znovu vypravovat o evreuxských událostech.

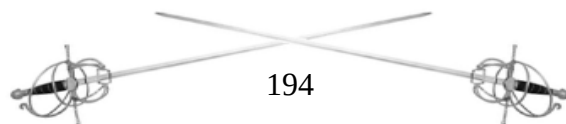
„Udělal jste příteli vše, co bylo v danou chvíli možné,“ pochválí vyšetřovatele Geoffi, „Nyní už jen zbývá dotáhnout tu věc s Bastilou.“

„Co navrhujete abychom udělali?“

„Měl byste neprodleně odjet do Rueil a pokusit se zajistit si slyšení u pana Mazariniho. Toho o všem zpravit a žádat, aby na základě zjištěných skutečností propustil nepravého vězně a nechal zatknout pana de Guilmant.“

„Je reálné, že se tak stane?“

„Nevím, bude záležet na vaší obratnosti. Takový postup není vyloučený, nebude zájem vyvolat aféru. Snad nějak šikovně vytáhnou pana de Prieu z vězení a nějak šikovně či nenápadně do něho naopak šoupnou pana de Guilmanta. Nebo mu taktně naznačí, aby zmizel hodně daleko.“

„Ten darebák má zůstat bez potrestání?“

„Co je pro vás hlavní? Potrestání pana de Guilmanta nebo osvobození pana de Prieu?“

„Máte pravdu. Pokusím se však naléhat, aby zločin pana de Guilmant jen tak neprošel.“

„Kdo pomáhal hraběnce de Bestiere samozřejmě nevíme. Je tak?“

„Bohužel. Zjistil něco váš sluha v Saint-Denis?“

„Nic moc. Bývalý dům po tom Matyášovi nějak získal jeho bývalý člověk. Zatím jsme v tom dále nepátrali, možná si pro toho chláпка můžeme později zajít, pokud už nevzal do zaječích. Vidíte, varoval jsem vás správně a jsem rád, že se vám nic nestalo.“

„Naštěstí. Vždyť mohli našeho přítele zabít!“ upozorní značně nervózní Pierre.

Než může kdokoli další odpovědět, zcela neočekávaně vstoupí do dveří sluha Bastien. Markýz se na Augusta zamračí, protože mu dal výslovný příkaz, aby je nikdo rušil.

„Milosti, omluvám se ...“

„Co se děje tak důležitého? Mluv ...“

„Asi jde o moc důležitou věc. Právě dorazil sluha pana hraběte Maurice a je značně rozrušený.“

„Můj sluha? Pošli ho rychle dál,“ vyskočí pan de Godille, kterého nutně napadne jediný rozumný důvod jeho přítomnosti zde. Tím jsou problémy hraběnky de Prieu. I oba jeho přátelé povstanou. Pan de Aboa zachová největší rozvahu, ale i na něm je patrně obratně skrývané leč zcela neskryté napětí.

„Pane hrabě, vy jste zde? To je moc dobře!“ zaraduje se Tissot, když uviděl Armanda.

„Maurici, co se děje?“ ptá se rychle jeho pán.

„Bohužel mám špatné zprávy. Týkají se paní hraběnky de Prieu.“

„Opravdu? Co se děje?“

„No, přesně nevím. Dnes ráno, vlastně před chvílí, přiběhla k nám domů vyděšená a uplakaná Nicolet, chtěla mluvit přímo s vámi. Snažil jsem se jí vysvětlit, že tady nejste ...“

„Co se stalo její paní? Co ti řekla?“ zamrazí pana de Godille, který myslí hned na nejhorší.

„Přesně nevím, řekla jen, že její paní má velké starosti. Nechtěla mi nic říci. Proto jsem jí slíbil, že jí zavedu za někým, kdo jí pomůže. Proto jsem tady.“

„Ona je tady s tebou?“ zeptá se chvatně pan de Almare.

„Čeká před vaším palácem, Milosti.“

„Auguste, běž okamžitě s Mauricem a přiveď sem Nicolet. Svého kolegu pak zaveď do kuchyně, ať se tam o něj postarají. Rozuměl jsi?“

„Ano, Milosti,“ přikývne Bastien a chvátá splnit rozkazy.

„Snad se hraběnce nic vážního nestalo,“ je velmi nervózní markýz.

„To se hned dozvíme, pánové, ale zachovejme klid,“ projeví chladnou hlavu Geoffi, „My se posadíme a necháme našeho přítele Armanda, aby s dívkou promluvil. Ona ho zná, i když bude asi rozrušena, bude k němu pravděpodobně nejsdílnější.“

„Máte pravdu,“ přikývne Pierre. Následuje příkladu pana de Aboa a uvelebí se zpět do křesla. Naopak pan de Godille netrpělivě přešlapuje. Trvá dlouhých a pro něho téměř nekonečných pět minut, než do dveří vstoupila Nicolet s oběma sluhy. Když uvidí Armanda, zřetelně se jí uleví.

„Drahá Nicolet, pojď dál, posaď se tady u nás,“ ukáže hrabě na křeslo u stolu a rukou naznačí sluhům, aby zavřeli dveře zvenku a zmizeli. Což rádi udělají.

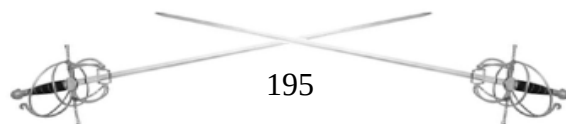
„Díky bohu, že jste tady, pane hrabě. Váš sluha totiž říkal ...,“ zůstává služebná stát, posadit se ve společnosti vysoce urozených pánů ji přijde jako naprosto nepatřičné.

„Můj sluha nevěděl, že jsem se vrátil už dnes ráno. Nebyl jsem ještě doma, zastavil jsem se na snídani u svého přítele,“ mluví pomalu a klidně pan de Godille.

„Jsem opravdu moc ráda, že vás vidím, pane hrabě,“ vzlykne dívka.

„Co se stalo, Nicolet? Prosím, mluv pomalu, tady jsi v bezpečí, mezi přáteli tvé paní.“

„Pane hrabě, ti urození pánové zde ...,“ podívá se služebná vyděšeným pohledem na přítomné šlechtice.

„Oba pánové jsou přátelé moje i tvoji paní. Jsme tu společně, abychom tvé paní pomohli. Můžeš mluvit naprosto otevřeně. Tak co máš na srdci?“

„Musím vám vyřídit vzkaz, pane hrabě. Víte, oni mi mojí paní odvezli,“ rozpláče se.

„Cože? Odvezli?“ zvolá Armand, ale po zachycení varovném pohledu od Geoffiho se zarazí a pokračuje klidným tónem, „Kdo ji odvezl?“

„Její muž. Ale mě nechali tady, její osobní služebnou! Chápete, pane hrabě?“ zvolá značně rozrušená dívka.

„Pokus se nám teď pomalu vyličit, co ti tvoje paní řekla. Co nám máš vyřídit. Možná z toho vyplyne, proč a kam ji její muž odvezl.“

„Ano, pane,“ skloní hlavu dívka, pak se nadechne k mohutnému slovnímu výkonu, „V noci mě i mojí paní probudil hluk. Mohlo být tak jedna, půl druhé hodiny po půlnoci. Byla jsem ve své komnatě, paní nebyla s pánem, protože ji nebylo dobře, proto neleželi spolu. Paní se šla podívat, co se děje. A přišla dost rozčilená. Ptala jsem se jí, co se děje, ale jen říkala, abych si dobře pamatovala, že vám, tedy jako vám, pane hrabě, mám vyřídit, že se u nás v domě zase objevil ten muž. Že prý už budete vědět kdo. Pak se paní znovu vzdálila, ale asi se sešla se svým mužem, který na ní asi křičel, nebo co nevím, prostě vrátila se a plakala. Pak si mě zase zavolala, abych vám dneska vyřídila, tedy přes vašeho milého sluhu, co se mi stále tak dvoří s hloupým odůvodněním, že jste mu to přikázal, pane hrabě, má neslušné návrhy a ... ale to jsem odbočila. Prostě mi nařídila, abych vám vyřídila tu větu, že se u nás v domě zase objevil ten muž. Prý už budete vědět, pane hrabě,“ dokončí své vypravování.

„Ano, vím, o co se jedná,“ přikývne pan de Godille, „Pak už jsi s paní nemluvila?“

„Ba že, mluvila. Brzo ráno, tedy dneska. Přišel za mojí paní její manžel, vlastně ještě pořádně ani nesvívalo. Protože tam byl hluk, tak jsem poslouchala, tedy ne, že bych to dělala běžně pane hrabě, to je neslušné, ale protože pan hrabě křičel a paní hraběnka plakala, rozumíte, tak jsem pořádně poslouchala.“

„Udělala jsi správně, Nicolet. Pokus se teď říct, cos vlastně slyšela.“

„Především pan hrabě říkal, že za půl hodiny odjíždějí na své panství. Tedy říkal, on spíše řval! Má milá a hodná paní plakala, že jí není dobře a že se nemůže za půl hodiny zabalit a odjet. Pan hrabě však byl hrubý a trval na odjezdu. Nakonec jí řekl, že se s ní o tom nebude bavit a že si pro ní za půl hodiny přijde.“

„Mluvila si pak ještě se svou paní?“

„Ano, když hrabě odešel, tak mi řekla, abych se taky zabalila a že pojedou s ní. Myslím, že moje paní měla strach, alespoň se tak tvářila a plakala. Tak jsem se rychle sbalila a byla připravena odjet se svou paní, ta se ani nestačila pořádně sbalit. Pak přišel pan hrabě, to už jsem byla s paní, a řekl, aby už šla. Přišel i se dvěma muži, nějakými služebníky, nebo co, moc je neznám. Jednání bylo hodně hrubé, pane hrabě. Když pán uviděl mě, víte co ten hulvát řekl? Víte? Ne? Prý ta kráva zůstane tady, moje paní pojedje beze mne! Kráva! Chápete to?“

„Něco takového od něho bylo opravdu hrubé a nezdvořilé,“ neztrácí trpělivost Armand, „Ale pokračuj, prosím, co bylo pak?“

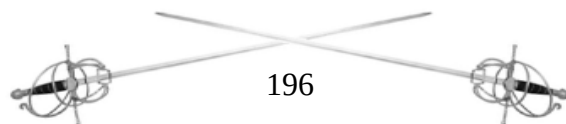
„Taky jsem plakala, že musím jet s paní. On mi řekl, abych zavřela tu svou hubu, jinak mi ji zavře jednou provždy. Tak jsem se s paní rozloučila, musela jít, jinak by ji snad zbili! Pane, nikdy jsem neviděla pana hraběte se tak chovat. Takový hrubián, vždycky byl tak pozorný, milý! Pane hrabě, musíte mojí paní pomoci!“

„To určitě uděláme. Neřekla ti paní ještě něco?“

„Ne, už jsme spolu nemluvili, nebyl čas, ale když mě objala, abychom se rozloučily, tak mi zašeptala do ucha – nezapomeň. Určitě myslela, abych vás nezapomněla vyhledat. Hned jak odjeli, běžela jsem za vaším sluhou, tím chlípíkem, který mě zavedl sem. Děkuji Bohu, že jsem vás tady našla, pane hrabě. Pane hrabě, co budeme dělat?“

„Víš kam odjeli?“

„Podle toho, co říkali, tak odjeli na panství pana hraběte. Vůbec ničemu nerozumím, proč tak náhle? Co se vůbec děje? Jsem z toho celá zničená.“

„Pamatuješ si, kudy jezdíte na své panství?“

„Kudy? Většinou jezdíme do Mantes, tam přenocujeme a pak jedeme dál. Ale nevím, když tak spěchali, zda budou nocovat ... pane hrabě, ničemu nerozumím.“

„V pořádku, Nicolet, až se tvá paní vrátí, všechno ti vysvětlí. Víš kolik lidí vlastně odjelo s tvou paní?“

„Paní byla v kočáře podle mě sama, vidíte a přesto mě tam nevzali, chápete to?“

„Uklidni se, Nicolet, všechno se vysvětlí. Kolik bylo mužů, kteří doprovázejí tvou paní?“

„Kolik jich bylo,“ přemýšlí dívka, „Paní hraběnka v kočáře, pak kočí, asi pan hrabě a tři muži na koních. Divím se, proč pan hrabě nejel také v kočáře, obvykle vždy jezdil s paní v kočáře.“

„Co to bylo za lidi?“

„Ten divný muž, takový obhroublý a s ošklivým a zlým pohledem, to byl ten, co nás v noci vzbudil, a další dva muži. Ti všichni byli na koních. Nikoho dalšího ze služebnictva nevzali.“

„Znáš ty dva muže?“

„Ty dva ano, občas jezdili s panem hrabětem. Asi ho hlídali, možná mu taky pomáhali, ale také jsou takoví divní, víte, to se pozná, když mají takový ošklivý pohled, to se pozná, že jsou zlí.“

„Jak jsou ti muži ozbrojeni?“

„Jak ozbrojeni?“

„Myslím, jaké mají zbraně. Viděla jsi pistole, meče?“

„Všichni, pan hrabě i ti tři muži měli meče, pistole ... nevím, neviděla jsem je. Pane hrabě, co budete dělat?“ podívá se uslzená služebná na mladíka. V jejích očích je prosba i důvěra.

„Jsem rád, Nicolet, žeš mi všechno řekla. Běž teď za Mauricem do kuchyně, určitě jsi taky nesnídala.“

„Jak bych mohla, pane hrabě, když mi odvezli moji paní? Nemám vůbec na nic chuť, pane hrabě, co budete dělat?“ zopakuje dívka otázku.

„Poradím se s přáteli a něco vymyslíme. Slibuji, tvoji paní přivedu zpátky. Před jak dlouhou dobou odjeli?“

„Asi tak dvě hodiny, necelé dvě hodiny, hned jsem běžela, jak odjeli ...“

„Já vím,“ vezme ji pan de Godille za roztřesené ruce, „Buď klidná, Nicolet, já dám všechno do pořádku. Nemusíš se bát.“

„Auguste!“ otevře dveře pan de Almare a zavolá svého sluha, „Odveď Nicolet do kuchyně, ať se tam o ni postarají. Je tam ještě Maurice?“

„Ano, Milosti.“

„Řekni mu, aby počkal v mém paláci s Nicolet. Ať oba nikam nechodí, zaveď je po snídani někam, jedno kam, rozumíš?“

„Ano, Milosti, postarám se o ně.“

OPĚT NA CESTĚ DO EVREUX

„Mají náskok jen dvě hodiny!“ upozorní pan de Godille, jakmile sluha a služebná odejdou.

„Také na to myslím,“ přikývne pan de Aboa.

„Co navrhujete dělat?“ zeptá se pan de Almare.

„Návštěvu pana Mazarina musím odložit,“ řekne Armand, „V první řadě musíme přivést zpátky hraběnku de Prieu!“

„Jak ji chcete přivést?“

„Jednoduše. Okamžitě vyrazím se svým sluhou, který se láduje někde v kuchyni, za tím kočárem. I když pojedou rychle, tak na koních máme výhodu. Do večera je dohoníme.“

„Jak je chcete přesvědčit, aby vám hraběnku vydali?“

„Budu velmi přesvědčivý!“ poklepe si pan de Godille na jílec meče.

„To chcete proti čtyřem mužům jen s jedním sluhou?“ kroutí nesouhlasně hlavou Pierre.

„Tak za prvé, myslím, že tam nebudou čtyři muži, ale maximálně tři.“

„Nicolet přeci říkala ...“

„No právě! Vzpomeňte si, co říkala o hraběti. Vždycky jezdí kočárem s hraběnkou, ale dnes jede na koni. Pravděpodobně tuším proč.“

„Domníváte se, že pojede napřed?“

„Ano. A vsadil bych se, že s sebou vezme také toho tajemného chlapa. Co s ním tenkrát mluvil o únosu hraběte de Prieu a který ho vlastně vydíral. Vsadil bych se, že paní hraběnkou opustí jen co vyjedou z Paříže. Určitě budou spěchat na hrabství Prieu, aby sbalili co se dá.“

„Vaše vývody znění logicky.“

„Také souhlasím s panem hrabětem,“ přidá se Geoffi, „Pan de Guilmant, nějak se mi nechce říkat hrabě de Prieu, pravděpodobně pochopil, že je jeho tajemství odhaleno. Podle mého pojede rychle na své panství, zabalí si tam věci, vyplní pokladnu a až dorazí hraběnka, hodlá s ní pokračovat dále.“

„Pokračovat dále? Ale kam?“

„Má mnoho možností, buď do Nizozemska, nebo do Anglie, ale také může nasednout na loď a odplout třeba do Španělska, Německa, tam je mnoho různých knížectví, co já vím. Všude může v klidu počkat. Když se všechno utiší a on nebude veřejně obviněn, může se vrátit. Pokud bude obviněn, určitě ho země, s kterými je Francie ve válce nebo s kterými nemá moc přátelské vztahy, nevypoví. A i kdyby, tak zamíří někam jinam. Vsadil bych se, že takto bude uvažovat.“

„Mám stejný názor,“ přikývne Armand, „Proto musím hned vyrazit.“

„Opakuji, příteli, chcete jet jen s Mauricem? Dal bych vám sloužící z paláce, bohužel je stále tak dobře neznám, abych mohl zcela zaručit jejich důvěryhodnost,“ přemýšlí pan de Almare.

„Ne, Maurice tahat nebudu. Vezmu si sluhu, se kterým jsem přijel, Vincenta. Je dost zkušenější a mile mě překvapil. Do večera, možná už odpoledne, kočár dohoníme.“

„Přesto, i když uznám vaše výpočty, chcete ve dvou zastavit dva nebo tři ozbrojené muže?“

„Nebudou dva, budeme tři,“ řekne pan de Aboa.

„Vy pojedete taky? To jsem rád,“ usměje se pan de Godille.

„Pánové, pojedu taky s vámi!“ rozhodne se Pierre.

„Nepřipadá do úvahy, drahý příteli. Ještě jste nedosáhl takového stupně výcviku, abyste nám byl něco platný. Nic ve zlém, ale pan hrabě je voják, já sám mám mnoho zkušeností z armády. Však my už si s těmi lumpy poradíme,“ rozšíří se zorničky pana de Aboa. Důvodem je hlavně předpokládané dobrodružství, nikdy se netají tím, že život bere jako hru.

„Nechcete si přeci jen vzít nějaké moje sloužící?“ navrhuje pan de Almare.

„Ne, jen by nás zdržovali. O jejich důvěryhodnosti jste navíc mluvil. Pane hrabě, kdy můžete vyrazit? Podle všeho dost spěcháme!“ obrátí se na svého nového spolubojovníka Armand.

„Já? Okamžitě. Akorát mi bude muset pan markýz půjčit koně. A prosil bych nějakého dobrého, ne žádnou herku!“ neodpustí si žert Geoffi.

„Jste ozbrojen?“

„Mám svůj meč a v poslední době nevycházím bez svých dvou pistolí, které mám v kočáře. To by mělo na ty lumpy stačit. Stejně vezmou do zaječích, jen co je dohoníme.“

„Jsem stejného názoru. Pane markýzi, přerušuji naši radu do doby, než se vrátíme s paní hraběnkou,“ září oči i panu de Godille. Zcela zapomněl na svoji únavu.

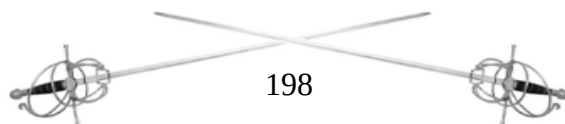
„Dejte na sebe pozor, přátelé,“ neskrývá obavy Pierre.

Sejdou do vestibulu. Vincent je překvapen, když vidí spěch svého pána, neřekne však ani slovo. Jen se tázavě podívá.

„Vincente, jak jsi na tom? Vydržíš další jízdu?“ zeptá se Armand.

„Copak, vracíme se do Evreux?“ zažertuje sluha, nevěda, jak blízko je pravdě.

„Skoro jsi uhl. Musíme dohonit jeden kočár, který jede tím směrem.“

„Opravdu? Jaký má náskok, pane hrabě?“

„Tak dvě hodiny. Rád bych ho dohnal ještě dnes večer, než se setmí.“

„Vědí, že jsou pronásledováni?“

„Pochybuji, ale i tak asi budou spěchat.“

„V Saint-Germain jsme si vzali dobré koně, pane hrabě, už si odpočinuli. Měli bychom zvládnout je dohnat. Co až kočár dohoníme?“

„Možné tam budou dva až tři ozbrojení muži.“

„My budeme jen dva?“ zeptá se sluha zcela klidně. Jeho rozvaha hraběte překvapí a zároveň potěší. Až jejich současné dobrodružství skončí, musí se s ním dohodnout a nechat si ho.

„Ne, budeme tři. Pan hrabě de Aboa jede s námi,“ odpoví.

„Pane hrabě,“ zachovává Magerdie naprostou pohodu, „Zajdu pro naše koně, když dovolíte.“

„Rozhodně. Ale hod' sebou, každá minuta navíc je zbytečná ztráta. Nechci se s nimi honit v noci!“

Pět minut nato již trojice mužů mlčky kličkuje mezi pařížskými chodci, jezdci, kočáry a povozy. Po průjezdu Saint-Germainskou branou překážek výrazně ubude. Armand a Vincent nedávají najevo únavu, byť je značná. Pan de Aboa, stále o dvě koňské délky před nimi, diktuje ďábelské tempo. Očividně je v dobrém rozmaru.

V tomto nasazení vydrží jet až do Aubergenville, kde před zájezdním hostincem nechají napojit a odpočinout koně. Geoffi se jde vptávat.

„Máme štěstí, pánové,“ vrátí se s úsměvem, „Jeden portýr si na ten kočár vzpomíná. Podle znaku ho poznal, také řekl, že ho doprovázeli dva jezdci na koních. Váš odhad byl správný, pan de Guilmant a ten tajemný neznámý jeli napřed. Kočár s hraběnkou za nimi jede výrazně pomalejším tempem.“

„Jaký mají náskok?“ ptá se rychle pan de Godille.

„Jen čtvrt hodiny, pánové, jen čtvrt hodiny. Asi se jen tak nevymotali z Paříže, nebo se někde zdrželi. Do hodiny je máme, možná i dříve, pokud pojedou stejně rychle. Určitě je dohoníme před Mantes. Takže do sedel!“ zvolá Geoffi a bojovně nasaje vzduch.

Odhad hraběte se ukáže správným. Ani ne po tři čtvrtě hodiny na cestě mezi poli zpozorují kočár, pohybující se volným tempem. Vedle něho klušou dva muži. Nikde v dohledu živáčka, což se jim hodí pro zastavení kočáru bez zbytečné pozornosti.

„Zvolněme, pánové, ať nevzbudíme podezření!“ křikne pan de Aboa a sám jde příkladem. Nicméně i při této rychlosti se ke kočáru stále přibližují, za dalších pět minut jsou na vzdálenost sto metrů.

„Jak to provedeme?“ ptá se Armand.

„Naprosto jednoduše. Dohoníme je, dáme se s nimi do řeči, pak je vyzveme, aby se zastavili. Když by otáleli, tak na ně vytáhneme pistole. Nechte to na mě, jasný?“ nečeká Geoffi na odpověď a pobídne koně. Netrvá dlouho a trojice začne kočár předjíždět.

„Tak jak jde cesta, pánové? Máme dobré počasí, což?“ zahlaholí pan de Aboa, zatímco oba muži cválající po pravé straně kočáru se na něj dívají značně podezřele.

„Jde to, pane,“ zamručí jeden z nich.

„Taky jedete do Mantes?“

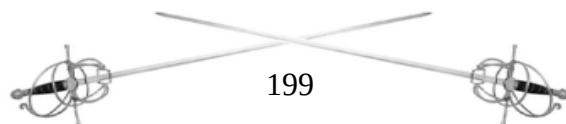
„Jo. Vy rovněž? Docela chvátáte, podle všeho.“

„Ano, máme tam takovou malou oslavu. Vyjeli jsme pozdě, neradi bychom o něco přišli,“ usmívá se přátelsky Geoffi.

Pan de Godille využije situace, kdy mu nikdo nevěnuje pozornost. Mírně zvolní, čímž se dostane za kočár, pak naopak přidá, objede ho z levé strany a dostane se až na úroveň kočího. Tím je postarší muž. Hrabě na něj sykne a když se ten ohlédne, ke svému zděšení zírá do ústí pistole.

„Zastav!“ nařídí mu Armand sice šeptem, ale tak důrazně, aby ho ani nenapadlo neuposlechnout.

„To víte, jeden náš přítel v Mantes bude mít svatbu, proto svolal staré přátele z vojny, uděláme si takovej večírek na rozloučení s jeho svobodou ... ale pánové, váš kočár zastavuje, stalo se snad něco?“ upozorní pan de Aboa oba nervózní muže na pravděpodobný problém.

„Co se děje?!“ zařve jeden z nich na kočího, ale pak se zarazí. Spatřil totiž vedle kočáru mladíka s pistolí v ruce.

„Na vašem místě bych zachoval klid,“ křikne za jejich zády Geoffi, když vidí, jak ruce mužů šmátrají v nebezpečné blízkosti sedlových brašen. Ti se prudce otočí, aby spatřili ústí další pistole. Vzápětí na ně míří i Magerdie. Jsou dokonale zaskočení.

„Co se děje?“ zvolá jeden z nich, ale odpovědi se nedočká. Pan de Godille seskočí z koně a žene se k dvířkům kočáru. Přes svoji nedočkavost je otevře opatrně, pistoli stále připravenou k výstřelu. Naštěstí v dopravním prostředku sedí samojediná hraběnka de Prieu.

„Vy, pane hrabě?“ rozzáří se jí oči.

„Ano, drahá přítelkyně, přišel jsem si pro vás,“ řekne zachránce prostě.

„Díkybohu! Tajně jsem ve vás doufala, pane hrabě. Předstírala jsem stále nevolnost, dokonce se mi podařilo vyvolat i dávení, jen abych je donutila zvolnit tempo. Našla vás Nicolet?“

„Ano. Máte v ní poklad, drahá hraběnko.“

„Pozor na ty muže! Jsou to lidé mého manžela! Mohu být nebezpeční.“

„Nebojte se, držíme je pod namířenými pistolema. Ale raději to s nimi vyřídím. Vydržte, prosím, paní hraběnko, za chvíli se vrátím,“ ukloní se Armand zdvořile. Zavře dvířka kočáru, v levé ruce stále drží uzdu koně, v pravé pistoli. Oba dva doprovodní jezdci však stojí bez hnutí, nemají prázdnou chuť se dostat do křížové palby.

„Pane, vy tady tomu velíte?“ osmělí se jeden z nich.

„Ano, já tomu velím,“ řekl přísně pan de Godille.

„Mohu se zeptat, co tím přepadením sledujete? Jde vám o peníze? Nemáme jich mnoho, ale určitě se nějaké najdou. Rozumně se dohodneme a budeme v klidu pokračovat všichni dál. To je dobrý návrh, nemyslíte?“

„Rozumný návrh pro případ, že bychom stáli o vaše peníze,“ odvětlí stále drsným hlasem hrabě.

„Co tedy chcete?“

„V první řadě hraběnku de Prieu, která je v kočáře.“

„Paní hraběnku? Proč? Chcete snad výkupné?“

„V druhé řadě vás, vy darebáci,“ pokračuje Armand, „Jsem hrabě de Godille a jsem ve službách Jeho Eminence kardinála de Richelieu a mám oprávnění vás zatknout. Což právě činím.“

„Pane hrabě, jistě jde o nějaké nedorozumění. Jsme ve službách pana hraběte de Prieu a doprovázíme jeho manželku na jeho panství. Nevím, kdo vám co namluvil, ale určitě jde o nedorozumění,“ zachovává klid muž, určitě větší, než by hrabě předpokládal.

„Říkáte nedorozumění? Jste tedy ochotni se s námi a s hraběnkou vrátit do Paříže? Pokud máte pravdu, všechno se tam vysvětlí.“

„Jestli jsme ochotni?“ zeptá se jezdec, „Máme snad jinou možnost?“

„Upřímně řečeno nemáte. Pojedete s námi dobrovolně?“

„Ano, pane hrabě. Jak jsem vám řekl, jsme řádní služebníci pana hraběte de Prieu a ničeho jsme se nedopustili. Nemáme důvod se protivit proti vašim příkazům. Věřím, že jednáte v dobrém úmyslu. Ale i my měli dobrý úmysl. Doprovodit paní hraběnku na panství jejího muže. Není důvod k žádným sporům, po návratu do Paříže se vše jistě vysvětlí. Potom očekáváme vaši omluvu.“

„Moji omluvu? O ní pochybuji. Ale pokud jste skutečně jenom doprovod, tak možná ano.“

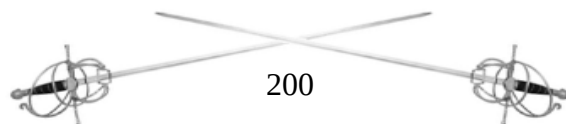
„Co jiného bychom měli jako být?“

„Únosci hraběnky.“

„Únosci?“ rozesměje se jezdec, „Únosci, pane hrabě? No pokud je únos doprovod zajišťující bezpečnost paní hraběnky, která jede za svým mužem na jejich panství, pak jsme tedy únosci.“

„Možná máte pravdu a obviňuji vás neprávem,“ znejistí pan de Godille, vždyť ti muži opravdu nemusí nic vědět o zločinech jejich pána, „V tom případě se vám rád omluvím. Ale nyní musím trvat na návratu do Paříže.“

„Pojedeme s vámi. Věřím vašemu slovu, pane hrabě.“

„Mám pověření podepsané samotným kardinálem.“

„V tom případě souhlasíme,“ usměje se muž a zřetelně si oddechne, „Víte, pane hrabě, v jednu chvíli jsme si mysleli, že jsme se dali nachytat lupiči a měli skutečně strach. Nevypadali jste jako lapkové, což nás zmátlo, proto jsme se tak nechali zaskočit. Poslechneme vás, nebudeme projevovat žádný odpor.“

„Jsme domluveni, pánové. Kočí, otáčíme,“ skloní hrabě pistoli a obrátí se na vyděšeného vozku. To samé po vzoru svého pána udělá Vincent, pan de Aboa rovněž skloní zbraň, ale nechá si ji položenou v klíně.

„Jak přikazujete, pane hrabě,“ hlásí uposlechnutí rozkazu kočí.

Armand trochu poodstoupí od kočáru, aby umožnil kočimu provedení daného úkonu, v levé ruce drží za uzdu koně, pravou uschoval pistoli do sedlové brašny a teď mu visí volně podél těla. Při svém pohybu na chvíli ztratí z očí muže, se kterým předtím diskutoval.

„Pane hrabě!“ ozve se zděšený výkřik Vincenta.

Vše následné je dílem okamžiku. Pan de Godille se otáčí, přitom vidí vyděšený výraz sluhy, který sahá po pistoli. Jak mladík svůj obrat dokončuje, dívá se nejen do očí ještě před chvílí pokorného jezdce, ale rovněž do ústí pistole, kterou ten vytáhl z brašny u sedla. Mozek hraběti dává pokyn, aby uskočil, ale ta informace jde ke svalům tak zatraceně dlouho.

Tak hloupě se nechat zaskočit, z takové blízkosti ho nemůže střelec minout. Jak byl pošetilý a teď za to zaplatí ... to si ještě stačí pomyslet, než zazní výstřel. Jenže k velkému údivu Armanda, který se v tu chvíli domýšlí, kam bude zasažen, je mířící muž vymrštěn ze sedla a dopadá vedle svého koně. Toho využívá druhý z průvodců kočáru, nasazuje koni ostruhy a vyráží směrem z cesty přes louku k lesu, který se rýsuje v dálce.

Pan de Godille šlehne pohledem na Geoffiho, v jehož ruce je ještě kouřící pistole, přitahuje svého koně k sobě a vyskakuje do sedla. Vzápětí se už řítí za unikajícím jezdce. Geoffi pozoruje stále sestřeleného muže, který sebou lehce trhá na zemi. Vytahuje druhou nabitou pistoli, aby ho mohl případně dorazit, kdyby se ukázalo, že je ještě nebezpečný. Pak se obrací na Vincenta.

„Jed' za svým pánem, já se tady o to postarám.“

Sluha poslouchá a pobízí koně. K lesu tak směřuje bývalý doprovod kočáru, za ním se řítí Armand a jako třetí v řadě uhání i jeho sluha. Pan de Aboa popojede s koněm nad tělo zasaženého muže a s uspokojením se dívá na mokvající ránu na jeho hrudi. Dobrá rána, na to jak málo měl času mířit.

„Co se děje?“ vykukuje z kočáru hraběnka de Prieu.

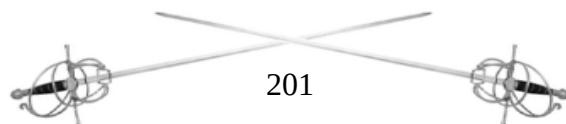
„Celkem nic, madam, jen malá komplikace. Račte zůstat vevnitř, za chvíli pojedeme,“ říká jí Geoffi, přitom však nespouští z očí vozku. Ten celý bledý hledí na postřeleného muže, pak na zbraň v rukách hraběte.

„Já nic, pane, já jsem v klidu,“ říká pro jistotu a zvedá ruce.

„Tak aby to tak zůstalo,“ odpovídá pan de Aboa a pohledem zavádí o umírajícího. Kočí pochopí a zvedá ruce ještě víc.

Unikající jezdec mezitím s velkou nadějí hledí na přibližující se les. S přesně opačnými pocity měří vzdálenosti pan de Godille. Má lepšího koně a i když ten je daleko více unaven než zvíře pronásledovaného jezdce, daří se mu zkracovat vzdálenost. Toho si je vědom prchající a otáčí se v sedle, v ruce má pistoli, zazní výstřel, jenže střílet za sebe v trysku, rozčilený, musela by být náhoda, aby se trefil. Výstřel připomíná Armandovi jeho zbraně a oplácí stejnou mincí, i jeho kulka žuchne do travnatého porostu.

K lesu zbývá tak dvě stě metrů, vzdálenost mezi jezdci je asi třicet metrů, šance jsou vyrovnané. Pronásledovaný znovu vystřelí i z druhé pistole, projektil zafíčí kolem uší pronásledovatele, daleko blíž, ale nic víc. Patnáct metrů, deset, ale jen padesát do lesa. Hrabě vytahuje druhou pistoli, snaží se zamířit na záda jezdce v trysku, ale taková rána je velmi obtížná. Osm metrů a třicet metrů. Armand pobídne svého koně k poslednímu vydání zbytku sil a vystřelí. Nechce však zasáhnout jezdce, jeho kůň se mu jeví jako daleko větší cíl.

Střela je směřována na hýždě zvířete, jde však trochu vedle, nicméně se zarývá do pravého boku koně, proniká měkkou částí břicha a směřuje dále pod kůži do trupu, hlouběji a hlouběji, než ji zastaví odpor tkáně. Ne, tohle není schopno zvíře ustát, podlamují se mu nohy a padá. Jezdec není nováček, chápe nebezpečnost situace, seskakuje stranou, ocitá se v kotrmelcích, nicméně se vzápětí zvedá, je otřesen, ale stojí na vlastních nohách. Tasí meč. Pronásledovatel přetíná dráhu mezi ním a lesem, tedy mezi jím a svobodou, seskakuje také z koně a rovněž vytahuje svůj kord.

„Vzdej se, ty darebáku!“ křičí hrabě, snažíc se zklidnit svůj tep.

„Nikdy!“ odpovídá stejnou mincí muž.

„Tak jdi k čertu,“ nečeká na nic dalšího pan de Godille a útočí. Jenže naráží na zkušeného protivníka, ten asi není šlechtic, ačkoli kdo ví, určitě však umí dobře ovládat meč. Možná zkušenosti získal v armádě. Bez větších problémů odrazí první nápor a naopak velmi nebezpečně kontruje.

„Pane hrabě, mám ho střelit?“ ozývá se Vincent. Právě dorazil a pistolí míří na bývalého jezdce. Armand na chvíli zaváhá, jeho soupeř rovněž. Stačí jeden pokyn a všechno skončí. Jenže pýcha a ješitnost hraběte vítězí nad rozumem.

„Ne, nestřilej, tohle vyřídím sám,“ přikazuje sluhovi a provádí další výpad. Muž, který sklonil zbraň a čekal na vynesení ortelu, opět briskně odvrátí úder a sám málem zasáhne Armanda v obličeji. Čepel míjí tvář o vlasek.

Pan de Godille se snaží uklidnit a maximálně se soustředit. Určitě ovládá zbraň lépe a stylověji. Jeho protivník však má také evidentně s mečem dobré zkušenosti. Byť jeho výpady a obrana není přesně podle rytířských zvyklostí, je velmi dobrá a účinná.

Armand oceňuje kvality svého protivníka, má co dělat s velmi dobrým sokem, snaží se využívat každého jeho zaváhání, jenže souboj je maximálně vyrovnaný. Hrabě daleko více útočí, je aktivnější, jeho soupeř se účelně brání a jeho méně časté výpady jsou o to nebezpečnější. Dvakrát, ne, třikrát odrazil mladík jeho ránu na poslední chvíli.

„Pane hrabě, nemám ho přeci jen střelit?“ slyší Armand znovu hlas svého sluhy.

„Ne!“ křikne vztekle, více se však zlobí na svoji neschopnost muže dostat, než na Vincenta.

„Pane hrabě, jste příliš neopatrný, já bych ho přeci raději střelil.“

„Zakazuji ti střilet!“ funí Armand a snaží se přimět soupeře k chybě. Je unavený, ale mladší, bojovnější a přeci jen s kordem obratnější. Jeho sok je otřesený pádem, ale houževnatý a rozvážný. Další minuty, které nepřinášejí žádný obrat v souboji, třeskot mečů, únava obou aktérů boje, ani jeden zásah.

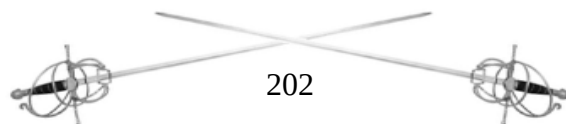
Pan de Godille se stále snaží vymyslet způsob, jak se dostat soupeři na kobyliku, ale nemůže na nic přijít. Každá jeho rána je odražena, navíc ty zatraceně nebezpečné kontra údery. Jako teď, meč soka mu přímo pohladí vlasy těsně nad potem oroseným čelem.

„Pane hrabě, já ho přeci jen radši střelím,“ slyší mladík jako by v dálce hlas Vincenta, snaží se být v klidu, ale je vztekem bez sebe. Bojí se, že ho sluha neposlechne a zastřelí jeho protivníka. Ten má podobné obavy a snaží se udržovat takové postavení, aby mezi ním a sluhou s pistolí na koni byl hrabě. Zároveň je mu jasné, pokud sluha usoudí špatný vývoj pro svého pána, určitě na něj vystřelí.

Služebník pana de Guilmant horečně vyhodnocuje situaci. Nemá zájem přemoci zuřivého mladíka, ale dostat se do lesa, kde může v hustém porostu najít ochranu. Pokud by ho chtěli pronásledovat, může se buď ukrýt či je ze zálohy odrovnat. V každém případě je jeho jedinou šancí útek, i kdyby dostal toho vzteklého hraběte, tak ho jistě jeho sluha zastřelí. Ne, zabití soupeře není řešení.

Armand chápe rovněž celou situaci. Zlobí se, že není schopen takového obyčejného chlapa zdolat. Zlobí se, ví, že protivník se snaží pouze odrazet jeho rány, v poslední době ani nezaútočil. Vžívá se do pocitů muže, který krok za krokem, stále velmi obezřetně, odvracejíc údery, ustupuje k lesu.

Muž pana de Guilmant si je vědom kritického okamžiku svého plánu. Jakmile se dostane blízko lesa a pokusí se utéci, v ten moment přicházejí klíčové chvíle. Ten zcela klidný sluha s pistolí na něj určitě vystřelí, také jeho soupeř se ho pokusí zasáhnout. On se musí obojímu vyhnout a ztratit se v křoviskách. Má k nim tak pět metrů.

„Pane!“ křičí Armand, „Zůstaňte na tý louce a braňte se! Pokud se pokusíte utéct do lesa, má můj sluha ode mne svolení střílet!“

Zvolání zůstává bez odpovědi, vzdálenost mezi šermujícími a krajem lesního porostu jsou čtyři metry. Za nimi je křovisko, lemující celý okraj lesa, za ním svoboda pro jednoho ze soků, tak sveřepě se bijících.

Hrabě se snaží dostat mezi křoví a muže, ten mu to výborným vykříváním úderů nechce dovolit. Oba cítí, jak se blíží rozhodující okamžiky tohoto od začátku nerovného duelu. Vždyť jeden z nich nemá šanci zvítězit, protože zabití či zranění soka rovná se i jeho smrti. Ten druhý bojuje kvůli své ješitnosti, už dávno mohl celou věc ukončit, vyzvat muže, aby se vzdal anebo mohl jeho sluha střílet. Ten má v obou rukách pistole. V levé přitom třímá uzdu koně a zároveň ji využívá jako podporu ruce druhé, jež mírnými pohyby kopíruje pohyb bojujících a tak hlaveň pistole stále sleduje svůj cíl.

Ted' nebo nikdy! Soupeř hraběte podniká prudkou a nečekanou sérii výpadů. Naštěstí Armand dokazuje, jak talentovaným je šermířem, a byť s obtížemi, rány odvrací. Jeho protivník náhle přestává útočit a obrací se směrem k lesu, potřebuje udělat tři rychlé úskoky. Možná by mu záměr vyšel, kdyby ho Armand nečekal a za druhé, kdyby utíkal rovnou k lesu. Jenže on v obavě z pistolí sluhy, skočí nejprve na jednu a potom na druhou stranu. Při druhém skoku se dostane poblíž hraběte a ten ho zezadu bodne do pravého boku. Cítí odpor tkáně, do které proniká jeho kord. I když nemůže dát bodnutí dostatečnou razanci, nejméně deset centimetrů oceli proniká mezi žebra soka.

Zraněný muž chápe, že už neuteče, cítí proud teplé krve, stékající mu po boku na břicho a do nohavic. Opírá se o svůj meč, těžce dýchá. Cítí blížící se konec. Proč nevzít s sebou toho zuřivého mladíka, který ho bodl. Náhle, bez varování, švihne mečem po svém soku. Mine, kord zasvíští kolem trupu hraběte. I on máchne rukou a ostří jeho meče se zasekává do lebky protivníka. Proud krve se vyvalí z rány nad levým okem, zasažený vrávorá, pak se otáčí kolem své osy a padá obličejkem do trávy. Kolem hlavy umírajícího se začíná tvořit kaluž krve. Armand se opírá o kord a velmi ztěžka dýchá. Zvítězil, ale dobrý pocit z vítězství nemá. Určitě dnes nebyl lepším duelantem.

Zazní výstřel, hrabě zvedá hlavu. Vincent právě končí trápení postřeleného zvířete. Mohou se vrátit. Sluha přivádí svému pánovi koně, ten se ztěžka vysouká do sedla a oba mírným klusem směřují ke kočáru.

„Co jste to tam vyváděl, příteli?“ uvítá je pan de Aboa, z menší části pobaveně a z větší části s výtkou.

„Pane hrabě, děkuji vám za život,“ seskočí z koně pan de Godille a ukáže na lehce se šubající tělo muže u jeho nohou.

„Milý příteli, pokud budete takto lehkovážný, jak jste předvedl dnes, vysokého věku se nedožijete.“

„Neměl jsem dneska právě dobřej den.“

„Ne? Vždyť žijete, na rozdíl od někoho! Sám jste navíc dostal toho druhého, což je dobře, protože nebude varovat pana de Guilmant.“

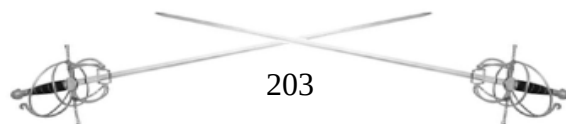
„Dostal? Spíš se dostal sám. Kdyby se nepokusil utéct, tak bysme tam šermovali doposud, pokud by mě nedostal on,“ řekne s velkou hořkostí v hlase Armand.

„Na detaily se historie neptá,“ usměje se Geoffi a když vidí udivený výraz svého druha, dodá, „Milý příteli, historie je taková, jakou ji vyložíte. Ten muž je mrtvý, protože jste ho zabil, jak předpokládám, protože tam stále leží. Bojoval jste s ním a skolil ho. Kdo se bude prát, jak přesně k tomu došlo? Prostě jste vítěz. Nikdo další kromě nás podrobnosti nezná, podrobnosti se dají vyložit všelijak. I když, milý příteli, měli jste ho zastřelit a ne se s ním potýkat mečem.“

„Zastřelit? Jen tak?“

„No a co? Copak šlo o nějaký duel pro obhajobu cti? Proč jste nedal pokyn vašemu sluhovi, aby ho zastřelil? Proč jste zbytečně riskoval? Chtěl jste si něco dokázat? Tady, na louce, u lesa, kde vás nikdo nevidí a nikdo vaši statečnost neocení?“

„Tak celou věc chápete vy?“

„Samozřejmě. Ale o tom bude čas si promluvit později. Musíme po sobě uklidit a pryč odtud.“

„Uklidit?“

„Samozřejmě,“ odvětil pan de Aboa a otočil se na sluhu, „Vincente, nalož tělo na koně a odvez ho tam k tomu druhému na kraj lesa. Koně vezmeme sebou, bude naše kořist. Taky je prohledej či si vezmi nějaký části jejich oblečení, to bude zase tvoje válečná kořist. A ukryj je pořádně, je zbytečné, aby je objevili brzo a kladli nám všetečné otázky, rozumíš?“

„Jistě, pane,“ seskočil Magerdie z koně, uchopí krvácející tělo a začne ho soukat na sedlo, ze kterého byl sestřelen.

„Jak je na tom? Ještě žije?“

„Možná trochu, ale dlouho nebude. Velmi dobrá rána, pane hrabě.“

„Jak je na tom ten druhý?“

„Podobně, má ránu v boku a smrtelnou na hlavě. Oba zemřou každou chvíli, nejpozději do půl hodiny, pokud ne přímo na zranění, tak vykrvácí. Můžu je i dorazit, pokud si budete přát. Mám je strčit kousek do lesa?“

„Ano, strč je někam do křoví, vezmi výstroj z druhého koně. Ale pohni sebou. Už se tady produčujeme dlouho.“

Sluha přikývne, znovu vyskočí do sedla a chvátá splnit svěřený úkol.

„Tak,“ obrátí se pan de Aboa ke kočímu, „Jsi ve službách hraběte de Prieu?“

„Ano, pane.“

„Takže jsi taky ve službách hraběnky de Prieu. Ta je teď tvoje paní. Jasný? Chceš si přeci zachovat svoje místo, ne?“

„Jistě, pane, já nic neřeknu,“ je kočí bledý jak stěna. Poslouchá předešlý rozhovor o odstranění těl a modlí se, aby někoho nenapadlo ho přiřadit k těm dvěma jako nepohodlného svědka.

„Vše proběhlo podle zákona, můj přítel skutečně zastupuje zákon a ti muži se ho pokusili zabít. Pouze se bránil.“

„Samozřejmě, pane, jen se bránil. Ale já o tom vůbec nebudu nikdy mluvit, nic jsem neviděl, nikdy jsem tu nebyl, pane,“ říká rychle kočí, v očích velký strach.

„Pane hrabě, co se to děje?“ vykoukne z okénka nervózní hraběnka de Prieu.

„Vše je v pořádku, madam,“ přijde ke dvířkům pan de Godille, „Jeden z mužů vašeho doprovodu se mě pokusil zastřelit, ale pan hrabě de Aboa mi zachránil život, když toho darebáka předešel. Ten druhý se pokusil utéci a varovat pana de Guilmant. Tak jsem ho pronásledoval a došlo mezi námi k souboji na kordy. Měl jsem to štěstí ho zabít, madam.“

„Tolik jste pro mě riskoval, pane hrabě, málem jste přišel kvůli mně o život!“

„Maličkost, která ani nestojí za řeč, madam. Můj sluha odklízí těla těch darebáků, abychom nemuseli nikomu nic vysvětlovat. Jakmile se vrátí, okamžitě vyrazíme do Paříže.“

„Mám se vrátit domů?“

„Domů? Určitě ne, paní hraběnko. Pojedeme do paláce mého přítele markýze de Almare, tam vám bude poskytnuto dočasné útočiště. Mimochodem, čeká tam na vás vaše věrná Nicolet.“

„Nicolet, ta moje drahá chudinka. Jsem jí tolik vděčná, co všechno pro mě udělala.“

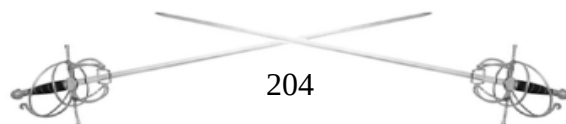
„Máte pravdu, opravdu byla celá nešťastná, když jste odjela bez ní. Snad je ale v dobrých rukách.“

„V dobrých rukách?“

„Je tam s mým sluhou Mauricem,“ usměje se Armand.

„Pane hrabě, váš sluha asi bude pěkně oplzlý mládenec! Prý ho dokonce navádíte, aby mé služebné dělal nemravné návrhy a snažil se jí dostat do postele. Opravdu?“ zeptá se s předstíranou výčitkou paní de Prieu.

„Snad byste nevěřila takovým pomluvám, paní hraběnko,“ baví se stejně dobře i statečný zachránce, „Však víte, pokud žena nechce, nedá mládenci možnost. Ale můj Maurice je pohledný mladík, má u mě stálé zaměstnání, dobrý plat, není špatná partie. Zvažte jeho postavení v mé domácnosti a proberte tuto možnost se svou služebnou.“

„Pane hrabě, vy děláte dohazovače svému sluhovi!“

„Jak bych mohl, drahá paní hraběnko,“ směje se mladík, tato nezávazná konverzace uklidňuje oba dva, přesto ta otázka musí přijít.

„Co jste zatím vypátral, pane hrabě?“ zeptá se ona a je rázem po uvolněné atmosféře.

„Drahá paní hraběnko,“ zvažní i Armand, „mám nějaké stopy, ale zatím vám nemohu říci nic bližšího. Neodpustil bych si, kdybych vám dal naději, která by se ukázala jako planá. Jedinou dobrou zprávou je, že jsem získal svědectví proti panu de Guilmant. Důkaz, že připravil spiknutí proti hraběti de Prieu.“

„Ten mrtvý ... byl Henri?“

„Nevím, snad došlo opravdu k záměně těl. Ale dokud nenajdeme skutečného hraběte de Prieu a vy ho nepoznáte, do té doby vám nemohu nic slíbit.“

„Je však naděje ...“, podívá se nešťastná žena mladíkovi s takovým očekáváním do očí, že on raději skloní hlavu.

„Drahá hraběnko, jistá naděje je. Prosím, nechci, abyste se znovu trápila, kdyby se tato naděje ukázala být planá. V každém případě se postarám osobně o toho darebáka, který vše způsobil a který vám připravil takové utrpení. To vám mohu slíbit,“ řekne pan de Godille tónem, který nedává pochyb o jeho slovech. Ovšem jakkoli přísné potrestání viníka ji jejího Henriho nevrátí.

„Omlouvám se za vyrušení vašeho rozhovoru,“ přijede k nim na koni pan de Aboa, „Váš sluha se již vrací, s vaším svolením vyrazíme.“

„Jistě, pane hrabě, děkuji i vám, vám oběma,“ říká s nesmírnou vděčností Marion a usadí se v pohodlí kočáru.

HRABĚ DE PRIEU

Hrabě de Godille se před Paříží odpojí od hraběte de Aboa a zamířil do Rueil. Má zájem se setkat s Mazarinem, referovat mu o průběhu vyšetřování a dohodnout s ním další postup. Cítí se hrozně unavený, ale snaží se ji přemoci.

Kardinálův důvěrník je velmi zaneprázdněn a vůbec není jisté, kdy ho bude moci přijmout. Mladík v hodně zaprášených šatech, na několika místech dokonce s nepříliš výrazně viditelnými zaschlými stopami od krve, sedí způsobně na chodbě a čeká na slyšení. Během těch hodin se mu klíží oči, víčka udržuje sotva silou vůle. Před očima se mu honí události minulých dní a hodin. Až teď si v klidu a tichu prázdne chodby uvědomí, jak velké riziko podstoupil a jak blízko byl smrti. Už tady také vůbec nemusel sedět.

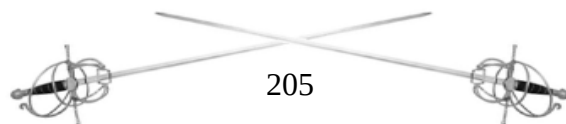
Znovu se mu odvíjejí v mysli obrázky z přepadení cestou do Evreux. Děsivý pohled do ústí pistole, který ho znehybněl. Kdy rozhodovaly zlomky vteřiny a pohotovost jeho přítel. Nepříliš povedený souboj s jedním z mužů pana de Guilmant. Nad zabíjícími protivníky žádný soucit nepocítuje, smrt ho rozhodně neděsí, stejně jako vytékající krev z ran. Mezi všemi výjevy se opakovaně zjevuje ústí pistole, z něhož měla vylétnout smrtící střela.

Šum okolí mu pomalu přechází v jednolitý zvuk. Vědomí pomalu přechází v polospánek. Začíná se kolem rychle stmívat, chodba potemní, služebnictvo začne zapalovat svícný.

„Pane hrabě,“ vytrhne ho z klimbání hlas komorníka, „Pan Mazarin vás očekává, pane hrabě.“

Oslovený rychle vyskočí, pokusí se ze sebe vyklepat zbylý prach, upravit se, promne si zarudlé oči. Vstoupí do pracovny pobočníka Jeho Eminence. Snaží se nedat najevo svoje tělesné rozpoložení. Přesto se mu únavu zakrýt zcela nepodaří.

„Nevypadáte dobře, pane hrabě, co je s vámi?“ přivítá ho Mazarin srdečně až úlisně, ostatně jako vždy, a ukáže mu na křeslo u menšího stolku v rohu své pracovny. Tam se vzápětí posadí i sám.

„Omlouvám se, pane,“ odvětlí uondaný mladík, „Od včerejšího rána, kdy jsem vyrazil z Evreux, jsem nespal ani minutu. Přišel jsem o dost svých sil. Proto se omlouvám i za svoje ustrojení. Neměl jsem bohužel čas se převléci, protože jsem považoval za nutné vám sdělit důležité poznatky co nejdříve.“

„Považujete situaci za tak dramatickou?“

„To budete muset posoudit sám, pane,“ pokrčí rameny Armand.

„Tak mluvte, pane hrabě, ale jako vždy, buďte prosím stručný. Víte, jak jsem na tom s časem.“

Pan de Godille začne vyprávět. Vzpomene si na slova pana de Aboa, že historie je taková, jakou ji řečník představí. Aniž by příliš básnil, popisuje všechny situace s mírným prospěchem pro sebe. Proč mluvit o štěstí i riziku, o šťastné náhodě, když to samé se mohlo stát díky jeho správnému a rychlému úsudku a díky jeho odvaze a zručnosti.

„Vy sám jste zabil tři z těch darebáků, pane hrabě?“ podíval se na něj Mazarin a Armand v jeho očích čte náznak úcty i uznání.

„Měl jsem to potěšení, pane.“

„Je dobře, že jste zbavil naši zemi takových darebáků. Musím uznat, vedl jste si skvěle. Ať již v boji, tak při vyšetřování případu. Nyní máme v mnohém daleko jasněji.“

„Jsem přesvědčen, ne, jsem si naprosto jist, pane, že pan de Guilmant nastrojil ohavné spiknutí. Které mu můžeme i prokázat. Bohužel nedokáží zatím říci, kdo další mu při jeho zločinu pomáhal.“

„Je potřebné hledat další viníky, pane hrabě?“ podívá se diplomat pátravě na mladíka.

„Záleží jen na vás, pane, a pochopitelně na Jeho Eminenci.“

„Velmi správně, drahý hrabě. Velmi správně. Co navrhuje?“

„Měli bychom nějakým nenápadným způsobem dostat z Bastily skutečného hraběte de Prieu. Jistě dokážete vymyslet, jak celou věc zaonačit, aby se propuštění odehrálo naprosto diskrétně. Zaručuji se, že s panem de Prieu promluví a on nebude vznášet žádná obvinění. Tedy pokud se mu vrátí zpět jeho majetek. Nechat viníky běžet asi není zcela správné, ale je možné ponechat všechnu vinu na panu de Guilmant a dále již nepátrat,“ navrhne pan de Godille řešení, jaké se dle jeho předpokladu od něho chce slyšet.

„Opět správně, milý pane hrabě. Co však provedeme s tím proradným panem de Guilmant?“

„Já bych navrhoval zajet na panství de Prieu a zatknout ho. Pokud možno nenápadně a ve vší tichosti ho někde internovat. Je možné mu i naznačit, že jeho pobyt v naší zemi není žádoucí a má velmi krátký čas na zmizení někam hodně daleko.“

„Máte pravdu. Myslíte si, že se někde na panství hraběte de Prieu nachází bývalá banda toho Matyáše ze Saint-Denis?“

„Bohužel asi ano. Nevím, zda se nepokusí něco udělat. V každém případě by bylo dobré panství de Prieu vyčistit, pokud tomu tak je.“

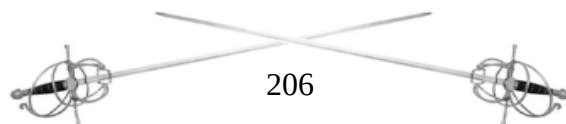
„Děkuji vám za vaše sdělení i vykonanou práci. Počkejte tady na mě, drahý pane hrabě,“ řekne Mazarin, povstane a opustí kancelář. Čekání je dlouhé, Armand s velkým úsilím přemáhá obrovskou touhu svého těla přejít ze stavu bdělosti do lahodného spánku. S vynaložením maximálního úsilí se mu podaří zůstat vzhůru. Nechce se zostudit usnutím během audience.

Mazarin se konečně vrátí, v ruce třímá nějaké listiny. Je poměrně vážný, když se zase posadí. Podívá se na unaveného mladíka a teprve tehdy se jeho tvář trochu změní. Je velmi rozdílný od svého učitele kardinála de Richelieu. Dokáže být milý, vstřícný, žoviální, někdy skoro až podbízivý. Nyní nic nepředstírá, nemá důvod. Oceňuje, co Armand v minulých dnech vykonal a potřebuje, aby vše dotáhl do konce.

„Milý pane hrabě,“ začne opět velmi přátelsky, „Mám pro vás ještě pár úkolů. Víím o vaší únavě. Zvládnete doufám ještě pár hodin neusnout?“

„Určitě splním, co po mně budete žádat, pane,“ odvětlí rozhodně pan de Godille.

„Nepochybuji o vás. Pane hrabě, v dnešní rozjítřené době není potřeba, aby se někdo šťoural v tom, jak se hrabě de Prieu dostal do Bastily. Někdo by z toho mohl vyvozovat nesprávné závěry. Není žádoucí celou smutnou věc vyšetřovat, však víte, jak svá slova myslím.“

„Naprosto přesně, pane.“

„Milý pane hrabě, v první řadě je potřeba urovnat nepříjemnost s Bastilou. Tady je list, se kterým tam zajedete a vyzvednete vězně Matyáše. Postaráme se, aby se celá věc v tichosti vytratila do ztracena. Zmiňovaný vězeň Matyáš bude naoko přeložen do jiné pevnosti a už se o něm nebude mluvit. Prostě zmizí. Ale toto není vaše starost. Vy vyzvednete hraběte de Prieu, odvezete ho k sobě nebo někam, kde budete mít soukromí. Vše mu vysvětlíte. Tak, aby veškerá vina padla na pana de Guilmant. Vysvětlíte mu, jak rychle jsme po odhalení spiknutí činili potřebná opatření. Je na vás, případně na panu markýzi de Almare, abyste ho přesvědčili. Musíte prokázat své schopnosti i na tomto poli, řekněme tak trochu diplomatickém.“

„Určitě i tento úkol zvládneme,“ odpoví Armand sebevědomě.

„Zde je druhý list. Dává vám oprávnění zatknout pana de Guilmant ve státním zájmu. Jakmile tento akt provedete, tajně ho přivezete do Paříže, někde ubytujete, tak, aby nevěděl, kde je. Bude rozhodnuto co s ním, pravděpodobně bude někde internován. Rozumíte?“

„Ano, pane. Mám však značné obavy z jeho útěku. Než dorazím na panství hraběte de Prieu, může už být dávno pryč.“

„V takovém případě jde o vůli boží. Pokud opustí pan de Guilmant území Francie dříve, než ho zatknete, i tak bude tento váš úkol považován za splněný. Tento rozkaz máte pro případ, kdyby byl tak neprozřetelný a zůstal na svém panství. Abyste měl oprávnění ho zajistit. Pokud tam nebude, není nutné ho hledat či pronásledovat.“

„Rozumím, pane.“

„Opakuji, pane hrabě, ještě dnes v noci vyzvednete hraběte de Prieu z Bastily, vše mu vysvětlíte a zítra ho zavezete na jeho panství. Oficiálně se stal obětí únosu a byl držen v zajetí, aby lupiči získali výkupné. Podařilo se ho osvobodit. Zde si velké zásluhy přičítáte sám, jsou oprávněné. Dobře tuto verzi promyslete, do nejmenších detailů. Zatím jste si vedl velmi dobře, pane hrabě.“

„Se svými přáteli i s hrabětem de Prieu se domluvíme na podrobnostech a dohlédnu na správné vysvětlení celého ohavného zločinu,“ slíbí pan de Godille.

„Co se týká sňatku pana de Guilmant s jeho současnou manželkou, postarám se, aby byl vydán papežský dispens, kterým se sňatek zruší. Důvody k tomu jistě naleznou. Tak si bude moci vzít paní hraběnka skutečného hraběte de Prieu, pokud ten o sňatek ještě bude stát. Co se týká těch lapků, pokud by se zdržovali na panství Prieu, tak je bez milosti zlikvidujte. Kdoví, co všechno vědí.“

„Rozumím, pane. Pokud budou muži lupiče Matyáše či on sám v našem dosahu, tak je vyřídíme. Pokud nám padnou do ruky, jistě se v blízkosti nalezne silná větev a vhodný provaz,“ usměje se Armand.

„Vezměte si pět gardistů, kterým důvěřujete a kteří vás doprovodí. Pochopitelně budou vystupovat v civilním obleku, aby nemohli být s nikým spojováni.“

„Chápu, pane. Mám si je vybrat hned?“

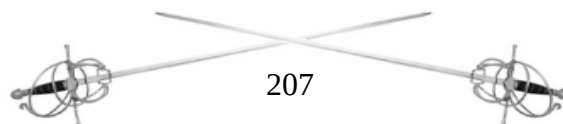
„Ano. Vyberte si je, vezměte si kočár a vyzvedněte hraběte de Prieu v Bastile. Vše další provedte tak, jak jsem vám řekl. Drahý hrabě, jsem s vámi velmi spokojen. Prosím, pane hrabě, v podobném duchu celou tu ohavnou věc dokončete.“

„Pane, slibuji, po mém návratu vám budu moci říci jen samé dobré zprávy,“ netrpí nedostatkem sebevědomí mladík.

„S tím počítám, pane hrabě. Úspěšné dokončení vašeho prvního úkolu ve službách Jeho Eminence nepochybně pozitivně ovlivní vaši pozici u Jeho Eminence. Mimochodem, mám vám vyjádřit spokojenost Jeho Eminence,“ naladí opět velmi přívětivou tvář Mazarin, povstane, pohlédl do očí unaveného mladého muže a dodá, „Hrome, milý hrabě, buďte opatrný. Kulka může zabít, i když ji vypálí lump a zbabělec.“

„Děkuji, pane, budu opatrný,“ zvedne se Armand, převezme listiny a hluboce se ukloní. Audience právě skončila.

Hrabě rovnou od Mazarina směřuje do prostor vyhrazených kardinálově gardě. Zde začne horečně shánět pět mužů, kteří mu jsou přiděleni. Ke své radosti narazí na pana de Tabatiere a celý výběr chytře přehraje na něj. Nařídí mu, aby si k sobě vybral dalších čtyři gardisty. Konec konců, zná je daleko lépe.

„Máme být v civilních šatech, pane hrabě?“

„Ano. Ozbrojte se kordy a pistolemi. Potřebujeme taky kočár bez označení.“

„Jde o tajný úkol, pane hrabě?“

„Přesně tak. Nejprve vyzvedneme jednoho vězně v Bastile a potom, zítra ráno, pojedeme do Evreux. Ale toto si zatím nechte pro sebe. Potřebuji zkušené a spolehlivé muže, rozumíte?“

„Jiné tu ani nemáme, pane hrabě“ neodpustí si malé rýpnutí gardista, ale projde mu bez odezvy.

„Za jak dlouho můžete být připraveni?“

„Do hodiny budeme moci vyrazit, pane hrabě.“

„Čím dřív, tím lépe. Počkám na

vás tady, natáhnu se na lavici, nespal jsem už asi čtyřicet hodin.“

„Jakmile budeme připraveni, tak vás hned vzbudím, pane hrabě.“

Armand uloží své malátné tělo na tvrdá prkna a za pár chviliek už dřímá. Stav nevědomosti o světě mu přijde jako mžikl, ale trvá pětáctyřicet minut, než s ním Geofri lehce zatřese.

„Můžeme vyrazit, pane hrabě,“ oznamuje prostě splnění svého úkolu.

Pan de Godille, pan de Tabatiere a tři další muži na koních doprovázejí kočár, který jako vozka řídí pátý gardista, jehož kůň kluše přivázaný za kočárem. Všichni jsou v tmavých pláštích. Jízda stále houstnoucí tmou vyvolává v hraběti asociace na chvíle před poměrně krátkou dobou. Jenže tehdy byl on vyděšeným nedobrovolným pasažérem podobného kočáru a byl vezen neznámo kam. Nyní je jedním z nich, ve službách kardinála Richelieu plní sám tajný úkol. Jak velká změna za tak krátkou dobu! Evidentně se mu zatím daří. Opravdu má svoji šťastnou hvězdu či nad ním drží ochrannou ruku nějaký anděl strážný?

Noční návštěva vyvolá značnou pozornost mezi strážci Bastily. Že by ti muži v černém přivázeli dalšího hosta pro některou z jejich temných komnat? Armand pociťuje chvění, když vstupuje do prostor neblaze proslulé pevnosti.

„Prosím, zde mám příkaz k převzetí vězně Matyáše,“ podá následně patřičné listiny správci panu du Tremblay. Ten se tváří překvapeně, ale jako správný a loajální služebník vydá bez dalších otázek okamžitě patřičné příkazy.

„Za chvíli vám vězně přivedou, pane hrabě. Přivezete ho brzy zpátky?“ zeptá se.

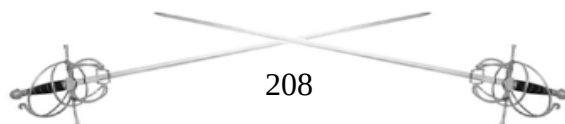
„Pochybuji. Státní zájem,“ zůstává velmi odměřený Armand, čímž zabrání dalším otázkám.

Vězeň je přiveden asi za půl hodiny. Strážní ho trochu upravili, přesto je hodně zarostlý a pronikavě páchne. Na ruce mu nasadí pouta, nohy má volné.

„Prosím, pane hrabě, podepište mi převzetí vězně,“ požádá pan du Tremblay o úřední akt, který kardinálův vyslanec ochotně a rychle vykoná. Prostředí monumentální věznice na něj působí depresivně, ohromné věže a zdi vzbuzují respekt, zvláště když se tyčí proti tmavé obloze jak ohromné stíny. Pocit tísně se ho drží ještě notný kus cesty, ačkoli pevnost již zůstala daleko za nimi.

Kočár s doprovodem se dokodrcá na nádvoří paláce de Almare. Hrabě seskočí z koně, uzdu předá panu de Tabatiere.

„Zůstaňte zde, učiním nějaká opatření,“ řekne stroze a požádá o vstup do paláce. Netrvá dlouho a stojí tváří tvář jeho majiteli.

„Jak jste pochodil, příteli?“ ptá se markýz.

„Řekl bych velmi dobře. Mám zde v kočáře hraběte de Prieu, mám s sebou také pět gardistů, kteří nás doprovodí do Evreux a následně na jeho panství. Potřeboval bych však dostat našeho hosta nepozorovaně do vašeho paláce, nechat ho umýt, oholit, ostříhat a navonět. Je ve velmi žalostném stavu.“

„Rozumím a hned všechno zařídím. Co bude dál?“

„Všechno to s panem hrabětem proberu během jeho očisty, můžete být při tom. Vlastně budu rád, když mi pomůžete. Je tu ještě pan de Aboa?“

„Ano, je tady.“

„Tak najděte někde kout, kam nenápadně odvedeme hraběte de Prieu a upravíme ho do podoby, ve které by se mohl ukázat své bývalé milence. Nevím, jak budu přesvědčivý při svém vysvětlování, proto bych vás měl rád u sebe.“

„Zařídím všechno. Počkejte u svého kočáru. Pošlu za vámi Augusta a ten vás odvede někam, kde budeme mít klid. Ale napřed bych nechal hraběte de Prieu upravit a teprve pak bych ho začal přesvědčovat. Nechám připravit večeri, kde budeme nerušení a vše s ním probereme.“

„Dobrý nápad, příteli. Co paní hraběnka?“

„Vyhradil jsem pro ní a její komornou prostory v paláci, kde se nyní obě nachází. Buďte v klidu, s hrabětem se nesetká, dokud nebudeme chtít.“

„Budu čekat na nádvoří, zaříd'te, aby se postarali také o mé gardisty, náš kočár a naše koně.“

„To je samozřejmé.“

„Děkuji,“ vyjádří i svou mimikou obličeje spokojenost Armand.

Hrabě se vrátí ke svým mužům, vysvětlí svému zástupci panu de Tabatiere, že budou v následných hodinách hosty pána zdejšího paláce. Další rozkazy jim předá později. Gardisté se na nic neptají, jsou zvyklí poslouchat a plnit příkazy, byť jejich vyznění mnohdy ne zcela rozumí.

Bastien přijde asi za dvacet minut, Armand nechá vystoupit stále ještě svázaného vězně a spolu s ním následuje sluhu. Vstoupí do paláce zadem, vchodem pro služebnictvo. Na nikoho nenarazí, volný průchod je již zařízen. Jsou odvedeni do jedné z menších místností v přízemí, která je součástí skladu či kuchyně. V ní je již připravena velká dřevěná nádoba, z části naplněná vodou.

„Pane hrabě,“ řekne sluha, „Zde se může váš přítel omýt, přinesu nějaké šaty a další nástroje, abych mu pomohl se oholit a ostříhat. Vrátím se za chvíli.“

„Rozumím,“ přikývne pan de Godille a otočí se k vězni. Ten na vše zírá s naprostým údivem a vůbec nechápe, co se s ním děje. Nejprve ho v noci vyzvednou z vězení a pod rouškou tmy odvázejí pryč. To v něm vyvolalo vážné obavy, není těžké se zbavit nepohodlného člověka. Už se v duchu loučil se životem. Přemýšlel o možnosti blízké smrti a došel k závěru, že smrt pro něho vlastně bude vysvobození. Všechno trápení skončí. Pod dojmem této úvahy se uklidnil a trpně očekával poslední ránu osudu. Místo toho ho ale zavedou zadem do nějakého paláce a jak se zdá, tak pro něj chystají očištnou lázeň. Jeho zmatek narůstá.

„Vážený pane,“ promluví k němu poprvé Armand, „za chvíli vám vše objasním. Než však k tomu dojde, tak bych vám rád dopřál možnost se trochu umýt a upravit. Využijte prosím tuto koupel, poté vám sluha provede základní úpravy vašich vousů a vlasů. Dostanete taky nové šaty.“

„Co to všechno znamená? Kde to vlastně jsem?“ vysouká ze sebe pan de Prieu.

„Nyní jste mezi přáteli, kteří vám chtějí pomoci.“

„Mezi přáteli? Co se mnou chcete udělat?“

„Nemusíte se bát, vše se děje ve váš prospěch. Což ostatně už velmi brzo pochopíte. Prosím, svlékněte se a využijte možnost se umýt, nejste zrovna v nejlepším stavu.“

„Rád bych, ale ...,“ poukáže vězeň na spoutané ruce.

„Ach, promiňte, pane, zapomněl jsem,“ omlouvá se Armand a přeřízne provazy.

Stále ještě vězeň, jehož oči nepokojně těkají po místnosti, se pomalu začne svlékat, aby nakonec nahý spočinul ve vlažné vodě. Určitě pro něj koupel představuje lahodný pocit, najednou jako by si uvědomil všechnu tu špínu, začne se zuřivě drbat. Skoro jako by se zaschlým potem a prachem chtěl ze

sebe smýt i temné vzpomínky. Mezitím se vrátí Bastien, položí nástroje na stůl a nesměle přistoupí k muži v kádi.

„Mohu vám pomoci, pane?“ zeptá se.

„Jak? S čím? Proč?“

„Pomohl bych vám omýt záda a hlavu, myslím, že by to bylo potřeba,“ říká s rozpaky sluha. Po chvílce váhání se mu dostane souhlasu přikývnutím hlavy.

Pan de Godille počká, až hlavní očista skončí. Auguste pomůže bývalému vězni přidržet osušku, do které se ten zabalí. Určitě se mu nevedlo právě dobře, tělo má vyzáblé, žebra vystupující. Není vysloveně podvyživený či vyhladovělý, ale ke zdravému tělu má jeho muskulatura hodně daleko. Sluha posadí pana de Prieu na židli a začne mu upravovat vlasy a vousy. Práce mu jde od ruky a záhy zůstane pouze knírek, dle přání zákazníka. Poté se pustí do jeho vlasů. Nakonec použije hojně voňavky, která zastíní všechny pachy, které přeci jen na těle zůstaly.

„Pane,“ oslovil očištěného muže znovu Armand, „Jakmile skončí vaše úprava a obléknete se, půjdeme na večeři, kde budou ještě dva moji přátelé a kde vám vše vysvětlíme.“

„Co mi chcete vysvětlit?“

„Vysvětlení nechám na dobu, až budeme o samotě,“ ukáže hrabě na sluha, „Vysvětlím vám, proč jste skončil tam, kde jste skončil.“

Vězeň pokrčí rameny, zatím se mu neděje nic hrozného, ba právě naopak. Jeho prvotním obavám, že ho odvezou někam, kde ho v tichosti sprovedí ze světa, zatím nic nenasvědčuje. Má však obrovský strach připustit si byť i malou naději, aby nebyl později velmi zklamán. Po takové době permanentní beznaděje je velmi opatrný.

Oblékne si kalhoty a košili, bohužel trochu menší, neb pochází ze šatníku markýze de Almare. Kabátec se mu obléknout nepodaří, zde je látka neúprosná. Bastien se poškrábá za uchem, pak odběhne a přinese alespoň vestu komořího Merila. Ta je rovněž důstojná a přitom větší než oděv šitý na útlu markýzovu postavu.

„Auguste, zaveď nás teď za svým pánem, kde na nás čeká večeře,“ poručí pan de Godille sluhovi.

Mladík je s úklonou vyzve, aby ho následovali. V salóнку, kde pravidelně rokovali tři šlechtici, již je prostřeno k večeři. Nádherná vůně, čistota a honosnost prostředí zaskočí vězně více, než si byl ochoten připustit. Jako v mlze vidí další dva muže. Jeden mu někoho připomíná, ale není sto ho nikam zařadit. Není si už vůbec jist, zda nesní a brzy ho neprobudí drsné řvaní žalárníka.

„Prosím, pánové, zasedněte ke stolu, berte si jídlo a pití dle vlastního výběru. Nebudeme tu mít žádnou obsluhu, abychom mohli nerušeně hovořit,“ vyzve všechny přítomné pan de Almare a sám jde příkladem. Každý z urozených pánů sedí u jedné strany stolu, Armand se posadí naproti rozechvělému vězni.

Především pan de Prieu a pan de Godille jsou velice hladoví, pročež začnou s intenzivní konzumací z široké nabídky dobrot, které zapíjejí portským vínem. I z toho důvodu v prvních minutách hostiny panuje ticho, přerušované mlaskáním a trháním stravy. Druzí dva stolovníci si berou decentně, spíše na chuť, než by pocíťovali skutečný hlad.

„Pravděpodobně je již na čase podat našemu hostu vysvětlení,“ přeruší ticho Pierre, pak se obrátí na Armanda, „Milý příteli, ujmete se toho?“

„Ano, pokusím se,“ polkne sousto oslovený, „Nejprve se představím. Jsem hrabě de Godille, nyní ve službách Jeho Eminence kardinála Richelieu. Mohu znát vaše jméno, pane?“

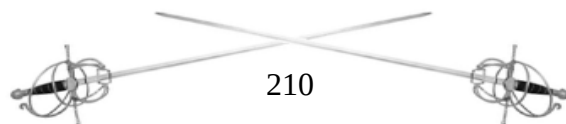
„Moje jméno?“ pozvedne hlavu bývalý vězeň, ruka s kusem žvance ustrne v pohybu, v jeho hlase zaznívá velká trpkost, „Jelikož jste mě dnes vyzvedával z Bastily, pane hrabě, tak jistě víte, koho jste naložil.“

„Ano i ne. Jste snad lapka jménem Matyáš?“

„Říkali mi to tak dlouho, až jsem tomu málem sám uvěřil.“

„Málem uvěřil? Nepovažujete se ale za lapku ze Saint-Denis, kterému toto jméno přináleží.“

„Pane, jsem hrabě Henri Jean de Prieu, ovšem nikdo mi nevěří.“

„U tohoto stolu nikdo takový není.“

„Jakže? Vy mi věříte? Věříte, že jsem hrabě de Prieu?“

„Ano. Budu muset něco objasnit, pane hrabě. Bude pro vás asi dost těžké, abyste mě vyslechl a zachoval rozvahu. Stal jste se totiž obětí velkého spiknutí.“

„To jsem také stále tvrdil, ale nikdo mi nevěřil.“

„Pokusím se vám nyní všechny okolnosti objasnit. Vše vymyslel váš bratranec pan de Guilmant, který měl zálusk na váš majetek i vaši snoubenku.“

„Můj bratranec Gaston? Ten bídák?“ vyskočí Henri, „Něco takového mě také napadlo, ale přišlo mi to tak neskutečné ...“

„Bohužel, taková je pravda. Prosím, pane hrabě, posaďte se a poslouchajte. Váš bratranec se spojil s dalšími lidmi, u kterých si objednal vaši vraždu s tím, že jim bude platit z vašeho majetku podíl. Ti však byli k vašemu obrovskému štěstí nedůvěřiví a chamtiví. Měli obavy, že by jim váš bratranec mohl přestat platit. Proto vymysleli jiný, stejně ďábelský plán. Na místo vás podstrčili tělo jiného muže, který vám byl podobný. Výstřelem do obličeje zamezili přímou identifikaci. Tak se již dva roky má za to, že jste byl zavražděn na svém panství.“

„Všichni si myslí, že jsem mrtvý?“

„Bohužel. Díky tomu získal pan de Guilmant váš majetek, váš titul a před půl rokem i ruku vaší bývalé snoubenky.“

„Ten darebák se oženil s Marion? Jak mi tohle mohla udělat?“ zvolá nešťastný muž a skryje si obličej v rukách. Vzlyká více vzteky než lítostí.

„Uvědomte si, pane hrabě, ona vás považovala za mrtvého. Ale k paní hraběnce se ještě dostaneme. Ti darebáci pokračovali dál. Vyměnili vás s jedním lapkou ze Saint-Denis. Šlo o velkou drzost, ale prošla jim. Kdo by věřil bláznovi z vězení, odsouzenému na doživotí, když hrabě de Prieu byl pohřben a oplakán na svém panství. Pak vymáhali po panu de Guilmant vaše peníze. Ten si naopak užíval svého tak zákeřně nabytého postavení.“

„Jak jim něco takového mohlo projít? Jak jste vlastně celý spiknutí odhalili? Kdo jsou vaši přátelé?“

„Příliš mnoho otázek, pane hrabě,“ usměje se Armand, „Vezmeme jednu po druhé. Zde sedí pan markýz de Almare, náš laskavý hostitel, zde pan hrabě de Aboa. Proč jim zločin prošel? Nevím, ale byl to tak odvážný plán, že je to opravdu s podivem. Nicméně jak vidíte, nakonec byl odhalen. Přispěla k tomu vaše bývalá snoubenka, nyní hraběnka de Prieu.“

„Marion?“

„Ano. Vyslechla svého muže, jak o tomto zločinu hovoří s nějakým dalším darebákem. Obrátila se na mě o pomoc. Poznali jsme se nedávno na jedné slavnosti. Já jsem se spojil se svými přáteli a osobně pak o všem zpravil kardinála Richelieua. Ten mi dal pověření, abych celou věc vyšetřil.“

„Co jste zjistil?“

Pan de Godille trpělivě vypráví o svém pátrání v Evreux, o přepadení, vraždě jeho bývalého komořího. Opět tak, aby z příběhu vycházel v dobrém světle.

„To je hrozný,“ zakryje si znovu rukou oči Henri. Pak však zvedne zrak a v něm je možno číst velkou nenávist, „Kde je ten darebák teď?“

„Když zjistil, že je jeho úklad odhalen, odjel z Paříže na své panství. Jeho manželka jet odmítla, tak ji pod hrozbou násilí vsadil do kočáru a se dvěma svými pochopy ji nechal odvést na vaše panství.“

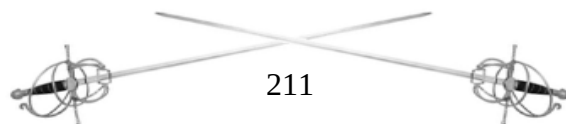
„Ona je tam s ním?“

„Pane hrabě,“ podíval se na bývalého vězně zkoumavě pan de Godille, „paní hraběnka stačila dát zprávu nám. S panem hrabětem de Aboa jsme se za ní rozjeli, dostihli jsme ji i její únosce na cestě, ty dva muže jsme zneškodnili a hraběnku přivezli zpět do Paříže.“

„Takže ona není s ním?“

„Ne. Je v jedné z komnat tohoto paláce se svou věrnou komornou.“

„Marion je zde?“ vyskočí znovu pan de Prieu.

„Prosím, pane hrabě, posad'te se,“ ukáže velitelsky na židli Armand, „Musíme dokončit náš rozhovor. Pak budeme moci mluvit o paní hraběnce a vašem vztahu k ní.“

„Prosím, pane hrabě, omlouvám se, jsem však hrozně rozrušen.“

„Chápu vás. Mluvil jsem dnes s panem Mazarinem, což je důvěrník kardinála de Richelieu. Ten mě požádal, abych celou tu záležitost v klidu vyřešil. Mám pro vás následné návrhy. Nikdo nechce, aby se z vašeho případu stala veřejná aféra, která by mohla ohrozit velmi křehkou rovnováhu mezi některými mocenskými skupinami v zemi.“

„Chcete říci ... ten zločin zůstane bez potrestání?“

„Vyslechněte prosím moje návrhy, které jsem zplnomocněn vám přednést,“ zachovává klid Armand, chápe rozpoložení nešťastného a těžce zkoušeného muže, „Pokud nebudete trvat na vyšetření, jak jste mohl být dva roky pod falešným jménem držen v Bastile, bude vám navrácen váš titul a majetek. Předloží se verze, že vás drželi v zajetí lupiči, kteří z vás chtěli dostat výkupné. Pan de Guilmant, pokud již neopustil Francii, bude zatčen a internován. Pokud utekl, bude mu zapovězeno vrátit se do Francie. Manželství pana de Guilmant a hraběnky de Prieu bude rozvedeno, nějaký dokument o tom prý pan Mazarin vymůže na papeži. Je pro vás takové řešení přijatelné?“

„Mám tomu rozumět tak, že se nebude nic vyšetřovat? Nedožvím se, jak to ti darebáci, co pomáhali tomu lumpovi Gastonovi, nastrojili? Jak dosáhli toho, že jsem skončil v Bastile?“

„Ano, i tak se dá moje nabídka chápat.“

„Kdo mu vlastně pomáhal?“

„Tohle přesně nevíme. Někde na vašem panství se nachází pravděpodobně banda, která provedla špinavou práci. Kdo však stál za vaším uvězněním v Bastile není jasné.“

„Šlo o někoho z vyšších kruhů?“

„Nevím, je to možné. Snad byl někdo uplacen či se na tom podílel. Nejsou stopy, ale, jak jsem i naznačil, ani ochota je hledat. Nikdo nechce, aby služebníci pana kardinála Richelieu s tím byli spojováni.“

„Až tak daleko šel ten komplot?“

„Bohužel vám neumím odpovědět. Doporučuji vám, pane hrabě, přijměte moji nabídku. Získáte vše nazpět a i určitou vděčnost některých mocných, kteří do toho byli nevědomky zataženi.“

„Vše zpátky? Kdo mi vrátí dva roky mého života?“

„Nikdo. Ale před pár hodinami jste neměl naději na nic, nyní máte velkou příležitost dostat zpět svůj majetek, svůj titul, svoje postavení.“

„Kdo mi vrátí lásku mé milované Marion?“

„Její lásku k vám nemůže nikdo vrátit, protože ta nikdy neskončila. Vím, že vás doposud velmi miluje. Když se dozvěděla pravdu, velmi riskovala. Přišla za mnou a požádala o pomoc. Riskovala i svůj život, protože ti lidé, jak jsem měl možnost poznat na vlastní kůži, se nezastaví před ničím.“

„Vy myslíte ...“, zbledne Henri.

„Pane hrabě,“ ozvaese teď Pierre, „vzpomínáte si na kněze, se kterým jste mluvil nedávno v Bastile?“

„Ano, jistě.“

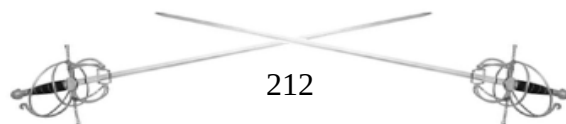
„Ale moc si ho asi nepamatujete?“ usměje se markýz.

„Ani moc ne ...“

„Tím mužem jsem byl já. Slíbil jsem vám tehdy, že se vám pokusím pomoci a ...“

„To jste byl vy? Ale jak ...“

„To teď není důležité, jistě bude dost příležitosti vám vše podrobně objasnit. Chci vám říci něco jiného. Řekl jsem vám, věřte. A říkám vám tato slova znovu. Nevím, jaký bude váš vztah s paní hraběnkou, vaší bývalou snoubenkou. Stalo se moc zlých věcí. Pokud ale vaše láska byla silná a opravdová, může z této hrozné zkoušky vzejít posílená. Když bude její současné manželství zrušeno, pokud se na tom shodnete, můžete ji následně učinit svojí manželkou. Uvědomte si, jak moc byla

zkoušena i ona. Zjistili jsme, jak se velmi trápila po vaší údajné smrti. Nemůžete jí mít za zlé, že jí pan de Guilmant tak oklamal. Vždyť i vy jste mu důvěřoval. Zneužil její bolesti, aby dosáhl svého.“

„Myslíte?“ povzdychne si pan de Prieu,. V jeho vzdechu je tolik bolesti, ale i nové naděje, až se muži okolo stolu zachvějí.

„Musím vám ještě říci, jak budeme postupovat dál,“ ujme se znovu slova Armand, „Pokud přijmete ovšem moje podmínky. Zítra odjedeme společně s vámi na vaše panství, budu vás doprovázet i se svými pěti gardisty. Pokud by se tam nacházel ještě pan de Guilmant, tak ho zatknou a odvezu s sebou do Paříže. Pokud by tam snad byl někdo z té bandy lapků, tak je zneškodníme. Vy zaujmete v co největší diskrétnosti své postavení. Já se postarám o vše další. Je nyní už jen na vás, zda se tak skutečně stane, pane hrabě.“

„Dáváte mi vlastně nějaký výběr?“ podívá se pátravě Henri.

„Dávám vám, respektive vracím vám váš život, pane, což není zrovna málo. Možná vám dávám zpět i vaši snoubenku. To už je na vás. Jsem přesvědčen, že nenabízím málo.“

„Co ode mne chcete slyšet?“

„Že souhlasíte s mými podmínkami, které jsem vám právě sdělil.“

„Co kdybych s tím nesouhlasil? Co kdybych trval na vyšetřování? Chtěl zjistit, kdo další kromě Gastona stál za mým únosem a uvězněním?“

„O takové možnosti jsem vůbec nepřemýšlel. Podle mého nemůžete mé návrhy odmítnout.“

„Pokud tomu dobře rozumím, pokud zapomenou, co se ty dva roky dělo, vracíte mi titul, majetek, možná i moji snoubenku. Postaráte se, aby z mého života zmizel ten lump Gaston. Je tak?“

„Přesně toto vám můj přítel nabízí. Pomsta je dobrá věc, ale jen pro zoufalé muže. Pro vězně, který nemá naději. Pro člověka, který má život před sebou, jde o přepych, který si mnohdy nemůže dovolit,“ vloží se poprvé do diskuse pan de Aboa.

„Já přeci nechci pomstu, já chci spravedlnost.“

„Spravedlnost vám můj přítel nabídl. Váš sok, který byl strůjcem vašeho utrpení, bude buď zatčen a na vhodném místě internován, nebo bude vypovězen ze země. Vám se vrátí vše, co jste měl před svým únosem. To je dobrá cena, pane hrabě.“

„Cena? Copak se dva roky života dají koupit? A co moje Marion, která se stala ženou muže, který celé spiknutí připravil? Která byla jeho ...“

„Chápu, trápí vás vědomí, že vaše bývalá snoubenka spala s vaším nepřítelem. Ale i pro ni šlo o velmi těžké období. Budete muset prokázat hodně dobré vůle a trpělivosti, oba dva, abyste znovu našli k sobě vztah, abyste se vyrovnali s tím, že ona nějakou dobu patřila někomu jinému. Když najdete svoji předchozí lásku, tak se vám navázat nový vztah podaří. Věřím tomu,“ mluví velmi klidně Pierre.

„Asi by bylo dobré, kdybyste si promluvil s paní hraběnkou, s vaší Marion. Nemá vůbec tušení, že jste zde. Dokonce si není jistá, zda vůbec žijete. Zatím jsme ji nic neřekli, pro jistotu, kdyby vaše vysvobození nevyšlo. Setkání s ní vám pomůže, jak pevně věřím, se správně rozhodnout,“ promluví znovu Geoffi, pak se dlouze a významně na bývalého vězně podívá a dodá, „Už mnoho lidí kvůli vám nasazovalo své krky, pane hrabě, než abyste mohl takovou příležitost, která vám byla mocnými této země prostřednictvím mého přítele nabídnuta, tak hloupě odmítnout. Nepřál byste si jistě jinou internaci,“ přidá i výhrůžku, při které se Henri zachvěje.

„Kde je Marion?“ zeptá se raději.

„Zavedu vás k ní, jakmile dokončíme večeři,“ odpovědí markýz.

„Už jsem skončil,“ řekne pan de Prieu chladně, přeci jen cítí značný nátlak, aby přijal nabízené řešení, bez možnosti cokoli ovlivnit.

„Prosím, pane hrabě, jak si přejete. Bude však dobré, aby paní hraběnkou na váš příchod můj přítel trochu připravil, užila si svoje. Teprve pak vstoupíte vy, když dovolíte.“

„Půjdem?“ zvedne se spěšně bývalý vězeň. Má v hlavě neskutečný zmatek, obrovskou zlost, ale také novou naději, o které včera ani nesnil. Jak však bude reagovat jeho bývalá snoubenka? Najdou k sobě opět vztah, který tak hrubě přerušil jeho bratranec?

Pierre, Henri a Armand jdou do druhého patra, do komnat, které vyhradil markýz hraběnce. Geoffi zůstává u prostřeného stolu, považuje za zbytečné se přidat. Markýz zaklepe na dveře komnaty, vyjde ven Nicolet.

„Paní hraběnka už ulehla?“ zeptá se pan de Godille.

„Ano, pane. Chcete s ní mluvit?“

„Ano. Ve velice naléhavé záležitosti. Mohla by se paní hraběnka obléknout a přijmout mě? Mám pro ní velmi důležité sdělení, které nesnese odkladu.“

„Jistě, pane hrabě, vzbudím a ustrojím svou paní a pak pro vás přijdu,“ přikývne služebná a zavře dveře. Její paní je pravděpodobně velmi dychtivá po nových zprávách, protože netrvá ani dvě minuty a hrabě je vyzván ke vstupu. Což také učiní a záměrně nechá dveře na chodbu pootevřené, aby osvobozený vězeň slyšel, co se bude v místnosti povídat.

Hraběnka de Prieu sedí u stolu, oblečená, dveře do druhé komnaty, kde má lůžko, zůstávají přivřené. Je velice napjatá, což nelze přehlédnout, byť místnost je osvětlena spoře, pouze jedním trojitým svícem.

„Máte pro mě dobré zprávy, pane hrabě?“ zeptá se Marion vzrušeně.

„Ano, nesu vám dle mého dobré zprávy. Dnes jsem mluvil se zástupcem kardinála de Richelieu. Jsou ochotni se postarat, aby váš sňatek s panem de Guilmant byl prohlášen za neplatný. Dále jsou ochotni propustit skutečného hraběte de Prieu ...“

„Henri skutečně žije?“ vyhrkne ona.

„Ano. Je naživu. Víme, kde je vězněn. Může být propuštěn, pokud bude souhlasit s podmínkami dohody.“

„Jakými podmínkami?“

„Jeho případ se nebude dále vyšetřovat a on bez dalšího přijme zpátky svůj majetek, svůj titul. Pan de Guilmant bude buď zatčen a internován nebo vypovězen ze země. Ale musím trvat na základní podmínce. Celá věc se vyřídí diskrétně, aby kolem toho bylo co nejméně rozruchu.“

„Souhlasím se vším, co mi vrátí zpátky mého Henriho.“

„Váš přístup je velmi rozumný, madam.“

„Pane hrabě,“ podívá se ona strašně nešťastnými očima, „Myslíte si ...mohl by mi Henri odpustit ... vždyť jsem se provdala za toho zrádce ...“

„Snad pochopí, jak jste byla jeho bratrancem oklamána.“

„Nakonec je jedno, jestli mi odpustí nebo zavrhne. I kdyby mě odvrhl, konec konců má na to plné právo. Hlavní je, aby se dostal zpátky na svobodu živý a zdravý. Pane hrabě, přinesl jste mi nejkrásnější zprávu v mém životě. Nikdy vám nebudu moc být dostatečně vděčná. Opravdu, větší radost jste mi nemohl učinit.“

„Myslíte?“ usměje se pan de Godille.

„Jistě. Co by mohlo být hezčího, než zpráva, že můj Henri je skutečně živý, že jsme pohřbili někoho jiného. Že se mu vrátí svoboda?“

„Nevím, možná by bylo ještě hezčí, kdybych teď udělal pár kroků, přišel ke dveřím a ty zcela otevřel,“ dělá Armand vše tak, jak popisuje, „Nicolet, pojď se mnou, potřebuji ti něco říci,“ dodá.

Hraběnka vyskočí, jako by vymrštna pružinou. Chvějící se po celém těle zírá na pootevřené dveře. Do nich vstoupí muž, do jehož tváře díky šeru nevidí. Příchozí se zarazí hned u vchodu, jen velmi ztěžka učiní dva kroky směrem do místnosti.

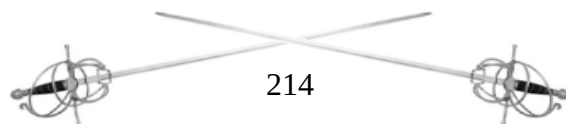
„Nicolet, odcházíme!“ zavelí pan de Godille a dívku, jež na vše zírá s otevřenou pusou, s jistým použitím hrubé síly vystrčí ze dveří.

„Pane hrabě, co to ...“, chce protestovat služebná, když Armand zavře dveře.

„Tvoje paní a ten muž potřebují zůstat sami. Buď počkej tady, nebo si zajdi třeba popovídat s Mauricem, je stále ještě někde dole u služebnictva.“

„Pane hrabě, ten pán ...“

„Ten pán je skutečný hrabě de Prieu.“

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

NÁVRAT ZÁMECKÉHO PÁNA

Markýz de Almare, hrabě de Godille a hrabě de Aboa sedí v salóнку, povídají si, popíjí víno, občas něco zakousnou z prostřené tabule a čekají. Čekají, až se hrabě de Prieu vrátí zpět od své bývalé milenky. Od milenky, která se stala ženou jiného muže. Muže, který připravil svému bratranci dva roky utrpení.

Nezávazné klábosení trvá dlouhou dobu, než Auguste uvede do salóнку Henriho a Marion. Oba nyní nosí stejné jméno, ale bohužel se nemohou představit jako manželé.

Všichni tři čekající se zvednou a přivítají dvojici příchozích. Oba si právě prožili radostné i krušné chvíle. Marion má oči zarudlé, nepochybně od pláče.

„Prosím, posad'te se k nám,“ vyzve nově příchozí Pierre, nabídne oběma křesla a nalije jim sám do pohárů z karafy víno. Nastane chvilka tíživého ticha.

„Pánové,“ přeruší ho pan de Prieu zastřeným hlasem, „od své přítelkyně jsem se v plném rozsahu dozvěděl, co všechno jste pro mě vlastně vykonali. Vy, pane hrabě de Godille, jste v souvislosti s tím málem dvakrát přišel o život. Dovolte mi, abych vám všem poděkoval a vyjádřil svoji hlubokou vděčnost.“

„Já se rovněž připojuji,“ řekne tiše hraběnka.

„Jsme rádi, že se nám dobrá věc zdařila,“ ujme se slova pan de Aboa, jako nejstarší z trojice, „Důležitější než díky jsou však otázky budoucnosti. Jistě jste si mohli vše probrat a rozhodnout se co dále.“

„Máte pravdu. Přijímáme vaše návrhy.“

„Všechny návrhy přednesené mým přítelem?“ zeptá se pro jistotu Geoffi.

„Ano, jsem připraven přijmout vaše podmínky, tedy přijmout zpět svůj titul a panství a dále nepokračovat v pátrání po dalších vinících mého utrpení. Trvám však na tom, aby manželství mezi

slečnou Marion de Luzene a mým proradným bratrancem Gastonem bylo zrušeno. Jak se tak stane, jsem připraven slečnu de Luzene požádat o ruku a učinit ji skutečnou hraběnkou de Prieu.“

„To je velmi dobrá zpráva,“ nedokáže skrýt radost pan de Godille.

„Není lehké, abych zapomněl, co mi někteří lidé provedli.“

„Třeba se naskytne příležitost, někdy později, jak trochu srovnat účty,“ poznamená pan de Aboa.

„Možná. Dáváme ale přednost společnému životu a pokusíme se na ty dva roky zapomenout,“ řekne se značným sebezapřením Henri, „Co navrhujete dále udělat?“

„Zítř ráno vyrazíme na vaše panství, vy, paní hraběnka, já se svými dvěma sluhy a pěti gardisty. Na vašem panství zařídíme, aby se vám dostalo potřebné podpory a bude-li třeba, pokusíme se dopadnout jak pana de Guilmant tak bandu Matyáše. Pokud by se ještě na vašem panství nacházeli,“ sdělí svůj plán Armand.

„Děkuji, pane hrabě, budeme se slečnou de Luzene zítřa připraveni na cestu,“ souhlasí pan de Prieu, přičemž svoji bývalou milenkou stále nazývá jejím dívčím jménem, jako by se žádná svatba neuskutečnila či již byla zrušena.

„Když dovolíte,“ ozve se znovu pan de Aboa, „rád bych se k vám přidal. Zařídil jsem si vše tak, abych mohl v případě potřeby opustit na kratší dobu Paříž. Možná se vám budou moje zkušenosti hodit.“

„Bude mi ctí, pane hrabě, uvítat i vás na svém panství.“

„V tom případě bych se dovolil rovněž připojit,“ promluví pan de Almare.

„Pane markýzi, nemáte nějaké povinnosti v Paříži?“ zeptá se Geoffi.

„Ne, mohu si rovněž dovolit na několik dní odcestovat, navíc jsem byl panem Mazarinem přímo řešením tohoto problému také pověřen.“

„V tom případě mi bude rovněž ctí uvítat i vás na svém panství. Předem však musím upozornit, nemohu neručit za stav, s jakým se tam setkáme, ani za vřelé přijetí,“ upozorní Henri.

„Právě proto bude dobře, když vás budeme doprovázet. Čím větší doprovod, tím bude méně hrozit, že by se pokusil někdo nastrojit nějaký další úklad,“ odvětlí pan de Aboa.

„Souhlasím. Budeme dostatečně vyzbrojeni a postaráme se, aby váš návrat nikdo nezmařil,“ je očividně spokojený s vývojem děje pan de Godille.

„V kolik hodin vyrazíme?“ zeptá se ještě Geoffi.

„Navrhuji odjezd v devět hodin, když dovolíte,“ stanoví čas Armand.

„Souhlasím. Zítř v devět hodin budu se svými sluhy přítomen. Pojedu v kočáře. Nyní se omluvím, přeci jen přípravy na cestu nějakou dobu zaberou,“ zvedne se pan de Aboa, rozloučí se a opustí společnost.

„Když dovolíte, učiním to samé,“ povstane se i pan de Godille.

„Necháte tady své gardisty?“ zeptá se Pierre.

„Postarám se o ně ve svém domě,“ zavrčí hlavou Armand, „Vaším hostům nehrozí žádné nebezpečí, navíc zde máte dost svého služebnictva k udržení pořádku. Ale nepředpokládám žádný úklad ze strany pana de Guilmant.“

„Ani já ne. Chtěl jsem jen nabídnout pomoc.“

„Děkuji. Přeji příjemný zbytek večera, vlastně už noci.“

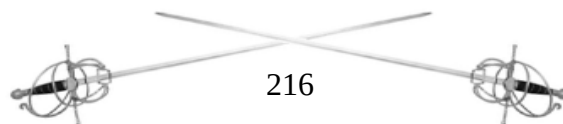
„I vám. Vlastně jste na nohách už téměř osmačtyřicet hodin, milý příteli.“

„Zkusím si na pár hodin zdřímnout, pojedeme naším kočárem, tak spánek doženu během cesty.“

„Při jeho kodrcání nebudete mít právě klidný spánek,“ usměje se pan de Almare, narážejíc na pohodlnost cest a kočárů, kdy rozhodně lze předpokládat značné množství otřesů, prachu a dalších negativních vlivů.

„Však já už něco vydržím,“ odvětlí Armand sebevědomě.

Následně si vyzvedne v prostorách pro služebnictvo svých pět gardistů, své dva sluhy a v takto početném doprovodu zamíří ke svému domovu. Hrabě de Prieu dostane oficiálně přidělený pokoj, on však přijme neoficiálně nabídnuté lože u madam de Luzene. Markýz de Almare okamžitě začne činit přípravy k rannímu odjezdu, čímž způsobí značné vrásky na čele mnohých ze sloužících.

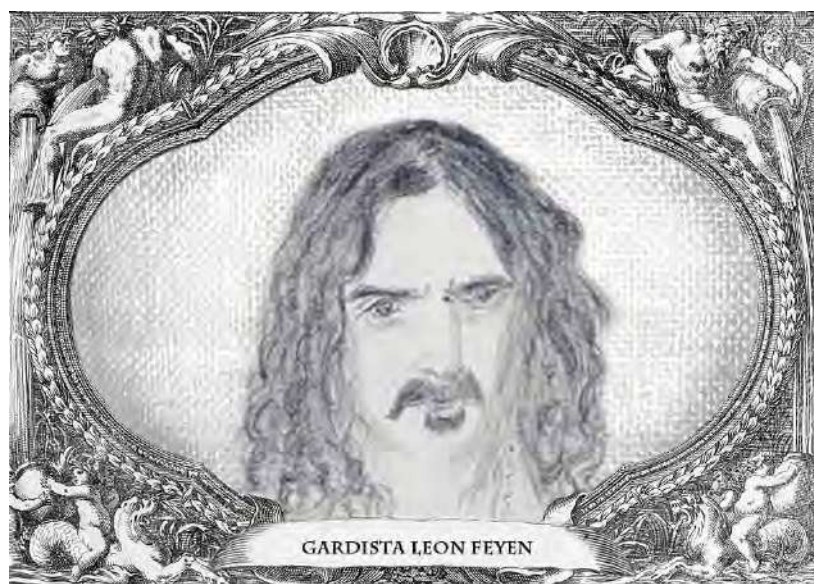

Druhý den ráno dorazí před palác markýze de Almare průvod od domu hraběte de Godille. V něm je samozřejmě jeho zmíněný velitel, dále jeho dva sluhové Maurice Tissot a Vincent Magerdie a pak pětice gardistů, Geofri de Tabatiere, Claude Belleval, Victor Dalou, Leon Feyen a Jacques Mionnet. Posledně jmenovaný sedí jako vozká na kočáře, všichni ostatní pak v sedlech svých koní. Vyzbrojeni jsou meči a pistolemi.

O chvíli později přijede i kočár hraběte de Aboa. V něm se samozřejmě veze jeho majitel, jehož erb se skví na jeho dvířkách, na něm seděli bratři Nicolas a Philibert Misquotonové, za ním klusají přivázáni tři koně a také třetí sluha Emile Toumeux.

Netrvalo dlouho a k průvodu se připojí i skupina, kterou vytvoří markýz de Almare. Sám ve svém kočáře společně se sluhou Auguste Bastienem, dva služebníci v podobě vozků Adrien Barbet a Edmond Villoisson. Za kočárem kluše nádherný kůň pro potřeby pana markýze a dvojice vojáků určených k jeho ochraně, Louvent Savart a Quido Pelsier.

Hned za ním vyjede kočár hraběnky de Prieu, v němž s ní samozřejmě sedí její milenec hrabě de Prieu i její komorná Nicolet Demoulinová. Jako kočí zůstává Valentin Villalobos, který byl svědkem dramatického obrácení jím řízeného dopravního prostředku, při němž přišli o život dva sloužící pana de Guilmant.

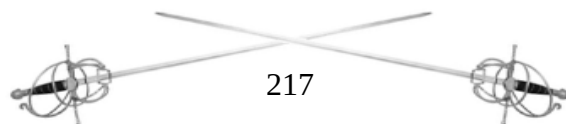

Celkem tedy je v procesí čtyř kočárů shromážděno dvacet mužů, vesměs dobře ozbrojených. Ti už představují docela slušnou sílu, kdyby je snad cestou či na panství pana de Prieu čekalo nějaké nepříjemné překvapení. Ať už v podobě bandy Matyáše nebo snad jiných lapků.

Vzhledem k přítomnosti Marion a také nemožnosti vyvinout s kočárem trvalejší vyšší rychlost, stanoví si za cíl prvního dne Mantes. Zde nastane menší problém v takovém počtu získat ubytování. Nakonec se skupina musí rozdělit na dvě části. Šlechtici a osobní sluhové bydlí na jednom místě a zbytek výpravy musí vzít zavděk horším

ubytováním, naštěstí nepříliš daleko.

Druhý den v poklidu cestují do Evreux, kde se hodlají ubytovat v již známém prostředí hostince U Černého koně. Sem dorazí kolem šesté hodiny. Hostinský je nadšený, takový počet vysoce urozených hostů mu zajistí dobrý výdělek. Proto udělá maximum, aby zařídil místo pro všechny. Což se mu podaří, byť někteří služebníci jsou poněkud namačkáni.

Pan de Godille okamžitě zajde do svého pokoje, který obývá stále jeho sluha Augusto Maqunles. Když vejde, musí s potěšením konstatovat dobrý stav zraněného.

„Pane hrabě, jste tu nějak brzo, stalo se něco?“ je překvapen Augusto.

„Stalo, ale v dobrém. Vše se vyřešilo, zeptej se pak svého bratrance.“

„On je také zde?“

„Dokonce oba, Vincent i Maurice. Je tu i markýz de Almare, hrabě de Aboa, ale i skutečný hrabě de Prieu.“

„Dost velká výprava, ne?“

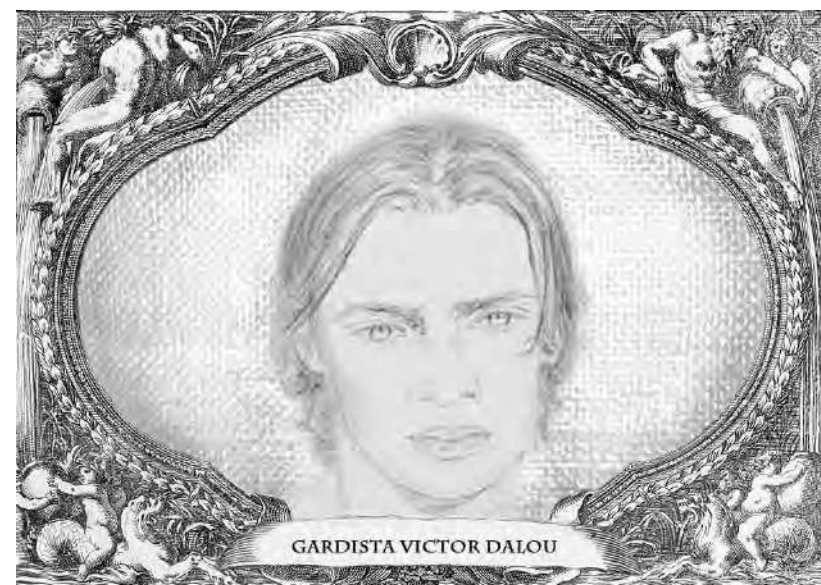
„Však taky hostinský měl co dělat, aby nás všechny poskládal. Nicméně mám jeden dotaz, kde je baron de Lecluse?“

„Hm, ten pán je tady především v době snídaní, obědů a večere,“ ušklíbne se sluha, „Nechci ho nějak zvlášť pomlouvat, pane hrabě, ale velice si svého postavení užívá. Určitě se objeví každou chvíli. Vždy si nechá přinést spoustu dobrot do vašeho pokoje a pěkně debužiruje. Však sám zjistíte, až vám bude vystaven účet,“ dodá k malé radosti Armanda.

„Hrome, tohle si s ním ještě vyřídím. Jak vidím, tvoje zranění se dobře hojí. Byl tady doktor Valentin?“

GARDISTA JACQUES MIONNET

GARDISTA VICTOR DALOU

„Dvakrát a byl spokojenější. Vždy mi ránu prohlédl a převázal, odvedl dobrou práci.“

„To jsem rád ...,“ nestačí dořici Armand větu, protože se dveře otevřou a do nich vejde pan de Lecluse.

„Vítejte, milý pane hrabě,“ hlásí baron hned ode dveří, „Co se tady děje? Nějaké manévry? Prý dorazila velká výprava z Paříže.“

„Máte pravdu, přijel jsem se svými přáteli a dalším doprovodem.“

„Pravděpodobně nový vývoj ve vašem vyšetřování.“

„Ano. Však nám v této souvislosti pro vás úkol. Potřeboval bych, abyste sem přivedl dnes večer

pana radního Edmonda a také bývalého správce zámku pana Françoise. Ať laskavě dorazí sem ke mně, musím se s nimi na něčem domluvit.“

„Domluvit? A smím vědět na čem?“

„Když budete úspěšní a ti muži přijdou, tak můžete také zůstat a všechno se dozvíte.“

„Tak to hned po večeri vyrazím.“

„Nikoli, milý pane barone, vyrazíte hned. Večeri si můžete dát později,“ zavrtí hlavou Armand, vzhledem k důraznému tónu Gouffier raději ani neprotestuje a rovnou odejde.

Krátce po něm vstoupí do místnosti Magerdie a Tissot a uspořádají rodinnou sešlost. Určitě si mají o čem vyprávět, ale pan de Godille jim jejich záměry načas překazí. Nařídí, aby mu zajistili v jeho pokoji večeři pro šest osob. Bude zahájena, až se vrátí pan de Lecluse i s muži, pro které byl poslán.

Armand obejde své přátele. Pozve hraběte a hraběnkou de Prieu do své komnaty na večeři a vysvětlil jim, kdo další bude přítomen. Naopak markýz de Almare a hrabě de Aboa souhlasí, že u tohoto setkání nebudou. Domluví se spolu na společné večeři. Jejich sluhové již kmitají a připravují jejich nasycení, pročež začnou s jídlem dříve. Naopak hladový Armand musí čekat na návrat svého posla, což zabere celou hodinu.

Asi kolem osmé hodiny usednou ke stolu pan de Godille, radní Edmond Bazot, bývalý správce Francois Veran a vychytralý baron Gouffier de Lecluse. Všichni jsou velmi zvědaví, co jim hrabě sdělí.

„Jsem rád, že jste přijali moje pozvání na večeři,“ začne Armand, „Čekám však jak na donesení jídla a pití, tak také na další dva hosty. Pak vás seznámím s tím, jak dopadlo moje vyšetřování.“

„Bylo úspěšné, pokud se smím zeptat?“ ozve se Bazot.

„Vcelku ano. Což zjistíte záhy. Nyní mě na chvíli omluvte, musím dát pár pokynů svým sluhům,“ omluví se pan de Godille. Nařídí Tissotovi, aby nechal nanosít večeři a poté přivedl i hraběnkou a hraběte de Prieu. Jak Maurice, tak Vincent se dají do práce. Během krátké doby zaplaví stůl v pokoji hraběte velkým množstvím jídla i džbánek s vínem.

Své dva tajné hosty hrabě požádá, aby chvíli vydrželi, než je vyzve ke vstupu. Nemůže si odpustit, aby si nevychutnal jejich dramatický příchod na scénu.

„Jak se zdá, už je již všechno připraveno k večeři,“ vejde do svého pokoje Armand.

„Ano, jídlo krásně voní. Čekáme ještě na vaše dva přátele?“ zeptá se pan de Lecluse.

„Tak trochu. Nadešel čas, abych vám někoho představil,“ otevře hostitel znovu dveře a pokyne oběma čekajícím. Ti vstoupí a zůstali stát na prahu místnosti. Další tři hosté na ně zírají, pak však vyskočí bývalý správce Francois Veran.

„Ale to je ... to přeci není ... to přeci není možné ...“, vydere se mu z úst.

„Ale je, milý pane Francoisi,“ usměje se na něho jeho bývalý pán.

„Dovolte mi, abych vám představil skutečného hraběte de Prieu a jeho bývalou snoubenku slečnu de Luzene,“ řekne pan de Godille, „Naopak vám, pane hrabě, musím představit své hosty. Svého bývalého správce pana Francoise jste již poznal. Zde je pan radní z Evreux pan Edmond, který nám vyšel velmi vstříc při mém předchozím pobytu zde. Druhým mužem je pan baron de Lecluse, který mi velmi pomohl při pátrání. Má zásluhy na získání mnoha důkazů, které v konečném důsledku pomohly k vašemu osvobození.“

„Děkuji vám všem, přátelé,“ ukloní se Henri.

„Pane hrabě, co se vlastně stalo?“ hoří zvědavostí Gouffier.

„Pro mě jde o velmi nepříjemná vzpomínání, ke kterému se nechci vracet. Ale jen na vysvětlenou, můj bratranec Gaston připravil skutečně odporný úklad. Spojil se s bandou lumpů a unesl mě. Pak nastrčili tělo nějakého neznámého muže, které vydávali za moji mrtvolu. Mě drželi v zajetí, aby mě mohli vydírat. Jen díky pomoci několika vzácných šlechticů, především zde přítomného hraběte de Godille, se podařilo jeho sprosté spiknutí odhalit.“

„To je opravdu hrozné, pane hrabě,“ vyjádří své mínění Veran.

„Ano, máte pravdu, drahý Francoisi. Ale tyto zlé dny už jsou za námi. Nejhorší, co však ten lump Gaston udělal, bylo předstírané soucítění, kterým oklamal moji snoubenku slečnu de Luzene. Naštěstí mám příslib, že takto podvodným způsobem uzavřené manželství bude prohlášeno za neplatné. Jakmile bude toto zařízeno, stane se slečna de Luzene mojí ženou a skutečnou hraběnkou de Prieu.“

„Dovolte mi, abych vám vyjádřil svoji účast v trápení, které jste nepochybně prožil. Kde vás ti lumpové drželi v zajetí, pane hrabě?“ optá se Bazot.

„Omlouvám se, ale nechci o těchto věcech mluvit. Až příliš vyvolávají vzpomínky, které mi jsou velmi nepříjemné. Musíte se spokojit s tím, co bylo řečeno. Hodně jste mi pomohli a zasloužili byste si podrobnější vysvětlení. Snad někdy později, až s větším odstupem času.“

„Samozřejmě, pane hrabě,“ řekne rychle radní, „Plně vás chápu. Můžeme vám být ještě něčím nápomocni?“

„Velmi správná otázka,“ vmísí se do rozhovoru Armand, „Právě proto jsem si vás dovolil pozvat k naší malé poradě. Když dovolíte, posadíme se a během naší večeře si o všem promluvíme. Stále ještě mám pravomoci, abych dokončil svoje poslání a budu tedy zajišťovat návrat pana hraběte na jeho panství. Nyní prosím ke stolu. Nevím jak vám, ale mně po dnešní cestě docela vyhládlo. Omlouvám se, ale budeme se muset obsloužit sami. Budeme mluvit o důležitých věcech, které nemá slyšet služebnictvo. Snad pochopíte toto opatření.“

Návrh pana de Godille nejde odmítnout. Každý host si nalije dle svého výběru ze tří přinesených druhů vín, pustí se do jídla. Rozhostí se ticho. Byť jistě mnozí mají hodně otázek a hoří zvědavostí, slušné vychování a protokol z hlediska přítomnosti vysoce urozených osob jim nedovoluje zahájit konverzaci.

„Pokusím vám vysvětlit, jak se má současná situace,“ promluví konečně Armand, když alespoň trochu utiší svůj hlad, „Pan de Guilmant, na kterého zde mám zatykač, uprchl z Paříže. Pravděpodobně se uchýlil na zdejší panství, kterého se zmocnil předchozím úskokem proti svému bratranci.“

„Předpokládáte, pane hrabě, že se pan de Guilmant stále nachází na panství pana hraběte de Prieu?“ zeptá se Bazot.

„Nevím. Jestli je chytrý, tak už někam zmizel. Ale nelze ani vyloučit, že tak neučinil a ukryl se na zde.“

„Mohla by tam mohla být i ta banda Matyáše?“

„Všechny indicie nasvědčují tomu, že se sem přesunula ze Saint-Denis. Ovšem pro ty lumpy platí to samé, co pro pana de Guilmant. Již mohli vzít do zaječích.“

„Jaký je váš názor?“

„Podle mě minimálně pan de Guilmant už zmizel. Ti lapkové ... u nich si nejsem zcela jist.“

„Očekáváte nějaké komplikace při příjezdu pana hraběte na jeho zámek?“

„Spíše ne. Nejméně pravděpodobné je, že by pan de Guilmant sehnal své muže a bandu Matyáše a pokusil se hájit na zámku. Jeho odpor by nemohl mít dlouhého trvání, protože stojí mimo zákon. Proto pochybuji o takovém jeho postupu. Ale vyloučit ho zcela také nejde. I proto zde mám pět svých gardistů, proto jsou zde i moji přátelé,“ vysvětluje pan de Godille.

„Budete potřebovat i pomoc města?“

„Ne. Pouze pokud by došlo k tomu, že by se proti nám postavila nějaká přesila. Pak bychom požádali vás, abyste pro nás ve městě najal nějaké vojáky, kteří by nás přišli podpořit. Samozřejmě bychom se vyrovnali a zaplatili jejich žold.“

„V tom by neměl být problém,“ přikývne Bazot.

„Děkuji vám, pane radní,“ vstoupí do rozhovoru pan de Prieu, „Pravděpodobně si dokáží zajistit své panství za pomoci mých přátel a gardistů pana hraběte. Pokud by však nastal nepředpokládaný problém, rád vaši nabídku využiji a náklady samozřejmě urovnám.“

„Bude nám ctí vám pomoci, pane hrabě. Ačkoli si přeji, abyste převzal své panství bez dalších problémů.“

„Děkuji, pane radní. Co vy, drahý Francois, co děláte vy?“ obrátí se Henri na svého bývalého správce.

„Vedu teď malý krámeček tady v Evreux, pane hrabě. Pan de Guilmant mě propustil ze svých služeb,“ odvěti oslovený.

„Jste se svým současným postavením spokojený?“

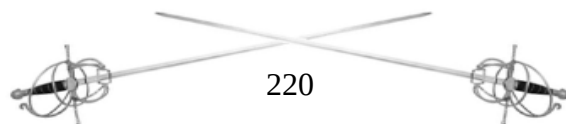
„Nestěžuji si. Nějak se užívím.“

„Netoužíte po změně?“

„Jakou změnu máte na mysli, pane hrabě?“

„Například návrat ke své původní práci v mých službách. Bude asi potřeba dát mnoho věcí do pořádku. Kdoví, jak bylo na panství hospodařeno.“

„Mám vaše slova chápat jako nabídku, pane hrabě?“ rozzáří se oči Verana.

„Přesně tak. Pokud jste ochoten vyměnit svůj pohodlný život obchodníka za roli správce na mém panství.“

„S velkou radostí, pane hrabě.“

„Máte potuchu, jak se tam hospodařilo?“

„Tak trochu. Bohužel mnoho našich bývalých aktivit bylo přerušeno. To víte, některé věci probíhaly jen na základě mých osobních vztahů.“

„Jsem si toho vědom. Ale dáme všechno zase do pořádku. Vyčistíme panství od havěti, kterou tam natahal můj bratranec. V tom vám dám volnou ruku. Zvážíte, koho ponechat a koho vyhnat.“

„Mám jet hned zítra s vámi, pane hrabě?“

„Ano. Můžete odjet?“

„Jistě, pane hrabě. Bude mi velkou ctí se opět ujmout správcovských povinností.“

„Podmínky budou jako před mým zmizením. V případě mé spokojenosti určitě najdeme způsob, jak vás dostatečně odměnit.“

„Velice děkuji za vaši důvěru, pane hrabě.“

„A co vy, pane barone?“ otočí se pan de Prieu na dalšího z mužů.

„Já, pane hrabě?“ polkne rychle sousto pan de Lecluse. Stále se cpe, jako by týden nejedl, neboť nemusí za tuto krmi platit.

„Ano, vy. Dle všeho jste mi velmi pomohl. Co budete dělat?“

„Já? No, pomáhám zprostředkovat obchody ...“

„Slyšel jsem, vyptával jsem se na vás cestou.“

„Myslíte, že byste mohl mých služeb využít?“

„Jsou oblasti, kde šlechtic mého postavení nemůže otevřeně obchodovat. Neměl bych o tom mluvit, nicméně jsme zde mezi přáteli a možná i budoucími obchodními partnery,“ usměje se pan de Prieu na radního Bazota.

„Rozumím, pane hrabě. Mohl bych vás třeba mohl nějakým způsobem zastupovat?“ zeptá se rychle Couffier.

„Uvidíme, určitě se dohodneme. Chcete vstoupit do mých služeb, abyste nemusel být závislý na tom, kdo si vás kdy najme?“

„Pokud vám mohu být prospěšný, pane hrabě, velice rád přijímám.“

„Sice nemáte nejlepší pověst, ale jsou oblasti, kde můžete svoje zkušenosti využít. Určitě mě čeká mnoho práce a potřebuji kolem sebe muže, kterým mohu důvěřovat.“

„Bude mi ctí, pane hrabě,“ neskrývá radost pan de Lecluse.

„Napřed musíme na mém panství udělat pořádek. Všichni, kteří byli nohsledy Gastona, nemají na mém panství a v mém domě co dělat. Naopak, ti, kteří mi pomohli či byli vyhnáni, budou uvítáni zpět.“

„Určitě se dohodneme, pane hrabě, zvláště když nemám žádné další povinnosti, jakmile mi skončí práce pro pana hraběte de Godille,“ vítá možnost stálé práce Gouffier.

„Ta už skončila. Veškeré výlohy, které jste měl, samozřejmě uhradím. Snad ten darebák nestačil rozházet všechny moje peníze.“

„Pane hrabě, pana barona jsem najal já a tedy své závazky dodržím,“ řekne pan de Godille, spíše však ze zdvořilosti. Uvítal by, kdyby nemusel tahat další zlatáky ze svého vaku.

„Naprostě nepřipadá v úvahu. Stejně tak uhradím náklady zde i všechny další spojené s vaším pátráním. To je nejmenší, co mohu udělat. Stejně vám nebudu moci být nikdy dostatečně vděčný za to, co jste pro mě udělal, dokonce jste pro moji svobodu nasadil svůj život.“

„Jak myslíte, milý příteli,“ je spokojený s nabídkou Armand, „Ale ještě nás čeká hodně práce,“ upozorní vzápětí.

„Jsem si toho vědom. Nyní je čas domluvit se na taktice. Má tady někdo povědomí, jaký je stav na mém panství?“ zeptá se pan de Prieu.

„Když dovolíte, pane,“ ozve se nesměle Veran, „Mám tam stále nějaké známé, kteří se mnou nepřerušili vztahy a od kterých jsem se čas od času něco dozvěděl.“

„Výborně. Jednak takové lidi budeme potřebovat a jednak budete vědět, co mě tam čeká.“

„Co se týká hospodaření, tak by stav tak zlý být neměl. Co se týká pokladny, asi ji nalezneme hodně prázdnou. Ale určitě ji brzy dokážeme zase naplnit. Mnoho z našich aktivit zůstalo zachováno a další lehce obnovíme.“

„Přivedl si pan de Guilmant hodně svých lidí?“

„Ani ne, pouze jimi obsadil nejvyšší funkce. Ostatní pak plnili své povinnosti, nic jiného jim ani nezbývalo. Na ty byste se neměl zlobit.“

„To ani nemíním.“

„Stejně ti lidi, co si pan de Guilmant přivedl, zmizí s ním.“

„To bych jim vřele doporučoval,“ zableskne se v očích Henriho.

„Mám pro vás taky jedno zajímavé sdělení,“ promluví Bazot.

„Prosím, poslouchám vás.“

„Trochu jsem nechal pátrat ohledně těch dvou mužů, kteří přepadli a zabili vašeho bývalého komořího. Ukázal jsem jejich mrtvoly několika lidem, zda je někdo náhodou nepozná. Zjistil jsem pár zajímavostí od jednoho nechvalně známého muže ve městě.“

„Ke komu patřili? K panu de Guilmant?“

„Ne přímo. Víte o starém mlýnu, který se nachází na vašem panství? Nebyl delší dobu využíván a zůstal opuštěný.“

„Ano, pamatuji si. Než jsem byl přepaden, dokonce jsme se s panem správcem radili, co s ním uděláme. Bohužel už k tomu nedošlo.“

„Jak jsem zjistil, tak ten mlýn v poslední době už není tak opuštěný. Někdo mi řekl, že se tam dají sehnat určité věci, které na běžném trhu neseženete. A naopak se tam dají některé věci prodat. Ví o tom však jen málo zasvěcených lidí.“

„Mohla by se tam ukrývat banda Matyáše?“ vstoupí do rozmluvy pan de Godille.

„Můj velmi dobře zasvěcený zdroj tvrdil, že se tam nachází nějaký sklad věcí, které nebyly získány právě zákonným způsobem. Když si dám vše do souvislostí, tak bych si dovolil tvrdit, že pokud se ti lapkové přemístili do našeho kraje, tak budou tam. Možná i vydírali pana de Guilmant, takže byl nucen je tam trpět.“

„To zní logicky,“ přikývne Armand, „Matyáš se svými lidmi musel zmizet ze Saint-Denis, potřeboval si vytvořit někde novou základnu pro své rejdy. Jelikož pan de Guilmant proti němu z jistých důvodů nemohl vystoupit, musel ho snášet na svém panství. Pro ty darebáky byl takový úkryt k nezaplacení. Jistě se snažili, aby tady nevzbudili velkou pozornost, ale naopak mohli řídit jinde a tady vždycky najít bezpečné útočiště.“

„Jejich beztrestnost se rychle změní,“ řekne hrozivým hlasem pan de Prieu, „Jestli nejsou dost chytrý, aby zmizeli! Jestli tam ještě jsou, postaráme se, aby zaplatili za všechno, co kdy spáchali.“

„Jak chcete zítra postupovat?“ zeptá se radní.

„Mám určitý plán,“ praví rychle pan de Godille, který si nechce nechat vzít iniciativu. Stále se považuje za osobu, která má největší posvěcení vše urovnat, „Zítra pan hrabě s naším doprovodem pojedě na svůj zámek. Pokud tam nenarazíme na odpor, což nepředpokládám, ihned po převzetí zámku vyrazíme k tomu mlýnu. Pokud tam někdo bude, tak ho zadržíme.“

„Asi už budou pryč,“ připomene se baron.

„O tom pochybuji,“ zavrtí hlavou Armand, „Pokud má pan radní dobrý zdroj, tak tam mají sklad kradených věcí. Nebude jen tak ho přemístit. Oni přece nevědí, že o nich víme a určitě ani neočekávají, že bychom se tak rychle objevili. O osvobození pana hrabě de Prieu už neví vůbec. Ano, bude jim divné, proč paní hraběnka, tedy slečna de Luzene, nedorazila. Ovšem netuší, že jsme vyrazili v tak velkém počtu a co chceme udělat.“

„Jenže když jste přijeli sem, pokud tady mají své špicly, velmi rychle se o vás dozvědí,“ upozorní Bazot.

„Možná. Ale o přítomnosti pana hraběte de Prieu určitě ne. Pan de Guilmant asi bude mít dostatečný čas, aby vzal nohy na ramena. Ale ti lupiči mohou těžko předpokládat, že o jejich skrýši v mlýnu víme. Pokud je ovšem nevaroval ten váš zdroj.“

„Určitě ne. Tím jsem si zcela jist,“ odvětlí radní.

„V tom případě bychom je mohli překvapit.“

„Co s nimi chcete udělat?“ zajímá se Veran.

„Co? Jsou lupiči a nacházejí se na mém panství. Pokud je dopadneme, uděláme s nimi krátký proces. Budou do jednoho viset!“ je nekompromisní pan de Prieu.

„Nebude jednoduché je přemoci, nevíme, kolik jich tam je a jak jsou vyzbrojeni!“ projeví své obavy pan de Lecluse.

„Však my se taky vyzbrojíme. Na zámku bude jistě dost mušket, které dám k dispozici a jsme tady sami zkušené muži, kteří se ve vojenském řemesle vyznají. Mlýn prostě obklíčíme, darebáky, pokud tam budou, pochytáme a kdo náš zásah přežije, tak bude viset,“ řekne s neskrývanou nenávistí v hlase pan de Prieu. Nachází možná alespoň jeden objekt, na kterém se bude moci pomstít za své utrpení.

„Souhlasím s panem hrabětem,“ přidá se stejně bojechtivý pan de Godille, „Rád bych vyrazil zítra ráno co nejdříve. Když vyjedeme kolem osmé hodiny a pokusíme se nasadit ostřejší tempo, kdy budeme na vašem zámku?“

„Kolem jedné hodiny.“

„Jak daleko je mlýn od vašeho zámku?“

„Na koních tam ze zámku u něho budeme za dvě hodiny.“

„Dorazíme tam tedy před setměním.“

„Pokud se příliš nezdržíme na zámku tak určitě.“

„Jsme na všem domluveni. Pan Francois a pan baron pojedou s námi, budeme vás čekat zítra ráno před osmou hodinou,“ ujme se znovu vůdčí role Armand a zvedne se.

„Ano, pane hrabě,“ povstane Veran. Poslední slova pochopí jako ukončení sezení a příkaz k odchodu.

„Prosím, posaďte se ještě, Francoisi,“ zadrží ho Henri, „Mám na vás mnoho otázek. Nevadí, pane hrabě, když se ještě nějakou dobu zdržíme?“

„V žádném případě. Je zde co jíst, co pít. Zůstaňte jak dlouho budete chtít. Já naopak zajdu za svými přáteli, hrabětem de Aboa a markýzem de Almare, abych jim řekl o naší úmluvě,“ odvětlí pan de Godille. Všichni jeho hosté, kteří se předtím zvedli, se opět uvelebí u stále dost plného stolu.

MANÉVRY NA HRABSTVÍ DE PRIEU

Druhý den početná výprava, která se rozroste o správce Verana a nového člena dvora hraběte de Prieu, barona de Lecluse, vyrazí k zámku Prieu. Nasadí opravdu ostré tempo, protože již v půl jedné se před nimi objeví zmíněný objekt. Kdyby se měl srovnávat co do velikosti, tak svojí rozlohou se nachází někde mezi zámkem barona de Taille a markýze de Almare. Jde však o starší stavbu, původně byla hradem či pevností, kterou posléze na zámek přestavěli. Hradby byly strženy, nahrazeny zdmi, dobudovány naopak nové objekty v již modernějším hávu. K zámku přiléhá i několik stavení, sloužících jako útočiště pro služebnictvo, skladiště a stáje.

Když vjede mohutná výprava na nádvoří, vzbudí zasloužený rozruch. Hrabě de Prieu z jistých příčin zůstane ve svém kočáře i s Marion. Na průzkum jde správce Veran, který vyhledá své bývalé podřízené a přátele, aby se od nich dozvěděl potřebné informace. Netrvá dlouho a vrátí se. Společně s hrabětem de Godille přisednou do kočáru staronového zdejšího pána, který naopak musí opustit komorná.

„Tak mluďte, Francoisi,“ je značně netrpělivý pan de Prieu.

„Je to, jak jsme předpokládali, pane hrabě,“ začne vysvětlovat Veran, „Pan de Guilmant dnes ráno odjel neznámo kam i s několika svými lidmi, mezi nimiž byl i jeho nový správce. Kromě pár jeho nicek, které přivedl a kteří nejsou podstatní, tady nikdo z jeho lidí nezůstal.“

„Výborně, Francoisi. Když tady s vámi zůstane pan baron de Lecluse, zvládnete tady zařídit vše potřebné?“

„Určitě, pane hrabě. Vím o několika věrných lidech, na které se mohu spolehnout. Těch pár, co tu zbyli po panu de Guilmant, do večera vypakujeme a zámek zajistíme.“

„Mohl ten darebák Gaston odjet do mlýna?“

„Nevím, to jsem se nedozvěděl. Těžko říci, kam se vydal. Bojím se však, pane hrabě, že vám vzal veškerou hotovost, kterou zde našel.“

„S tím počítám, naštěstí nemohl odvést mnoho cenností. Půjdeme teď do zámku, vy jděte za těmi spolehlivými muži. Zaveďte je do zbrojního skladu. Jednak je vyzbrojte a jednak připravte zbraně pro nás. Budete mi ručit za bezpečnost slečny de Luzene a za zámek, když tady nebudeme,“ podívá se přísně na správce Henri.

„Věřím, pane hrabě, že nás nikdo nebude ohrožovat.“

„Nechci riskovat. Ozbrojíte své věrné lidi a obsadíte s nimi zámek. Vyženete darebáky, o kterých jste mluvil. Klidně jim řekněte, že pokud je tady najdu až se vrátím, tak je pověsím na nejbližší strom!“

„Pane hrabě, postarám se, abyste se s nimi nesetkal. Co budete dělat vy, pane hrabě?“

„Doprovodím slečnu de Luzene do jejích komnat. Něco málo pojíme a co nejdříve vyrazíme. Čím méně času dáme těm lumpům ze mlýna, tím lépe.“

„Nevím, pane hrabě, zda tady seženeme tak narychlo něco k jídlu.“

„O jídlo je postaráno,“ vloží se do rozhovoru pan de Godille, „Moji sluhové vzali v hostinci U Černého koně dost jídla, abysme se mohli posilnit. Uděláme si takový bojový oběd, abysme zbytečně neztráceli čas. V tom naprosto souhlasím s panem hrabětem.“

„Rozumím, urození pánové. Co však mám udělat jako první?“

„Obsadte zbrojnici, vyzbrojte svoje lidi, ale jen ty, kterým bezmezně věříte. Připravte zbraně pro nás. Pokud ten lump všechno nerozkradl, tak by tam mělo být dostatek mušket. Taky střelný prach a kule, pokud bychom museli mlýn dobývat. Jakmile budete hotoví, přijďte za námi.“

„Udělám vše podle vašich rozkazů, pane hrabě,“ ukloní se Veran a vystoupí.

Šlechtici ho s menším zpožděním následují a urychleně vstoupí do zámku. Jejich sluhové jdou s nimi, aby jim předložili zmiňovaný pokrm a víno. Poté se shromáždí na nádvoří, kde se také najedí a připraví na odjezd. Hrabě de Prieu prochází svým zámkem a je nesmírně dojat. Jeho dech je těžký, přerývaný, čelo má zkrabatělé. Odvede svoji snoubenku do jejích komnat, pak se vrátí za dalšími šlechtici.

„Jak vypadá zámek? Změnilo se mnoho?“ zeptá se pan de Aboa.

„Neřekl bych, vše je jako dřív ... jako bych odjel včera,“ zadrhne se hlas zámeckému pánovi, pak však přemůže dojetí a pokračuje, „Kromě hotovosti a taky asi nějakých drobnějších cenností nic ten lump neodnesl ani nerozprodal. Dokonce je tady i pár nových věcí, co někde asi nakradl,“ dodá velmi nepřátelským hlasem. Kdyby zde pan de Guilmant byl, asi by ho na místě beze slova zastřelil.

„Pro vás nepochybně dobrá zpráva. Pojdte se taky najíst, přáteli,“ pokračuje Geoffi, „Vím, je pro vás těžké se s návratem vyrovnat, ale musíme se posilnit. Kdoví jak dlouho budeme pryč.“

„Snad se do tmy vrátíme.“

„Nevím, bude záležet na tom, co v mlýně najdeme. Pokud se tam zabarikádují a my je budeme obléhat, tak se asi zdržíme déle.“

„Asi máte pravdu,“ zakousne se Henri do syra a pečiva.

„Nebylo by lepší tady nechat nějaké muže? Třeba dva či tři ozbrojené sluhy?“ navrhone Armand.

„Věřím Francoisovi, on ohlídat zámek zvládne. Nechci příliš tříštit naše síly.“

„Možná by tu mohli zůstat naši mladí sluhové, v boji nemají moc zkušeností a naopak tady by se jejich přítomnost mohla hodit. Když budou hlídkovat před komnatami paní hraběnky, budete i vy moci být klidnější,“ navrhně Pierre.

„Zvážím váš návrh. Ale uvidím, co mi řekne pan Veran. Pokud tu bude dost věrných lidí, tak je zbytečné přicházet o kohokoli.“

„Jen aby po těch dvou letech byli ještě věrní. Aby třeba nebyli podplacení a nepokusili se madam de Luzene unést,“ varuje Geoffi a tím způsobí na čele zámeckého pána další vrásky.

Na zámku a na nádvoří panuje čilý ruch. Rychlý odjezd pana de Guilmant i s několika jeho věrnými a naopak návrat bývalého správce Verana vyvolává mnoho otázek. A to si nikdo nepovšiml přítomnosti svého bývalého pána, oficiálně prohlášeného za mrtvého. Tomu Veran umetl cestu tak, aby ho nikdo nespatriil. Zatím.

„Vše je zařízené, pane hrabě,“ vstoupí do místnosti šlechticů staronový správce.

„Vše? Co vše?“

„Mám tady deset mužů, vašich a mých bývalých služebníků, kterým naprosto důvěřuji. Ty jsem vyzbrojil a už hlídkují. U brány i u vstupu do zámku.“

„Deset mužů. Francois, hlavní poklad však pro mě je Marion. Mohl by se jí někdo pokusit unést?“ zeptá se očividně hodně nervózní pan de Prieu.

„Nevím, pane hrabě, snad ne.“

„Znovu opakuji svůj návrh. Nechal bych tu dva naše mladé sluhy, kteří by s pistolemi stále hlídkovali před komnatou vaší snoubenky. Případně ještě někoho, kdo by tady mohl hlídat,“ ozve se znovu markýz.

„Možná by bylo ideální, kdybyste tu s nimi zůstal vy osobně a na vše dohlédl,“ navrhně pan de Aboa.

„Já? Pane hrabě, zase mě chcete vynechat?“ očividně projeví nevoli Pierre.

„Zde na zámku budete daleko důležitější než někde v případné přestřelce. Zůstal byste tu i se svými sluhy a pomohl zajistit bezpečnost slečny de Luzene.“

„Souhlasím, vaše přítomnost by byla nejlepší,“ přidá se i Armand a když vidí ošklivý pohled, který si tím vykoledoval, rychle dodá, „Drahý příteli. Uvědomte si, ten darebák pan de Guilmant mohl nastrojit léčku. Když budete slečnu de Luzene hlídat vy osobně se svými sluhy, budeme moci být všichni klidnější. Naopak, mohli bychom si vzít tři nebo čtyři muže, které vybral pan správce a doplnit naše stavy. Alespoň by se vidělo, jak jsou spolehliví.“

„Není to nijak osobní, drahý příteli,“ přidá se pan de Aboa, „Je velmi důležité, aby na zámku byla zajištěna bezpečnost. Třeba pan de Guilmant odjezd pouze předstíral a vrátí se sem pro slečnu de Luzene. Když v její blízkosti budete vy se svými lidmi, budeme mít jistotu, že ji zde po svém návratu nalezneme. I kdyby ten bídák připravil nějaký úklad. Pan Francois sice tvrdí, že svým vybraným lidem věří, ale dva roky jsou dlouhá doba, ten lump jim mohl slíbit peníze. Já bych neriskoval. Zvažte prosím tuto možnost.“

„Drahý markýzi,“ ozve se i pan de Prieu, který vycítí jak snahu dvou šlechticů nechat toho třetího zde, tak si je vědom i logičnosti jejich argumentů, co se týkalo jeho milenky, „byl bych vám velmi vděčný, kdybyste se osobně postaral o slečnu de Luzene. Ve vašich rukách bude v naprostém bezpečí, tím jsem si jist.“

„Drazí přátelé,“ usměje se bolestně pan de Almare, „vy jste se proti mně spikli. Byť asi ne ve zlém úmyslu. Chcete mě chránit, ale nemohu se stále jen schovávat. Jsem šlechtic, musím umět vzít do ruky zbraň a postavit se nějakým lapkům.“

„O vaši ochranu tady přeci nejde. Musíme zabezpečit zámek a zároveň vytvořit dostatečně silnou skupinu pro případnou likvidaci bandy Matyáše. Váš úkol není o nic lehčí, na druhé straně my jsme lépe vycvičení k případnému boji. Pokud by však někdo ohrožoval hraběnku, jistě ji ochráníte,“ řekne pan de Godille, ale jeho prohlášení nezni dvakrát přesvědčivě.

„V každém případě je nutné, aby tady někdo zůstal se slečnou de Luzene. Vy, milý Francois, vyberete šest mužů, kteří zajistí zámek po dobu naší nepřítomnosti. Další čtyři muži půjdou s námi. Pan

baron de Lecluse a jeden z nás pak se svými lidmi bude bdít před komnatou slečny de Luzene. Pro případ, kdyby se opravdu ten lump pokusil moji drahou Marion unést,“ řekne Henri.

„Já musím jít se svými gardisty,“ pokrčí rameny Armand, „Pan hrabě de Prieu také musí být s námi, jedná se o jeho panství. Proto zde musí zůstat buď pan hrabě de Aboa nebo pan markýz de Almare.“

„Máte pravdu. Pokud náš přítel odmítá ohlídat slečnu de Luzene, zůstanu s ní já a vy můžete vyrazit. Nechám si svoje tři muže. Ručím vám, drahý hrabě, nikdo nemá naději se bez mého výslovného svolení přiblížit k vaší drahé Marion,“ řekne jako by lhostejně Geoffi.

„Jsme tedy dohodnuti. Francoisi, našel jsi dostatečné množství zbraní?“ zeptá se pan de Prieu.

„Ano, pane hrabě. Když si tu ponecháme nějaké muškety k obraně zámku, můžete si jich deset vzít s sebou,“ ukloní se správce.

„My máme dalších pět mušket. Vyzbrojeni budeme dostatečně,“ je spokojen pan de Godille.

„Ještě chvíli, přátelé,“ promluví s jistým přemáháním pan de Almare, „Uznávám, vaše argumenty jsou dostatečně výmluvné. V boji proti lapkům se bude více hodit zkušenost pana hraběte de Aboa než moje. Já zajistím obranu komnat slečny de Luzene. Nechám si tu svoje služebníky.“

„Děkuji vám, drahý markýzi. Jsem si jist, že má milovaná Marion bude v těch nejlepších rukách,“ lehce se ukloní Henri.

„Slibuji, ohlídam vám ji. Přátelé, dejte na sebe pozor, pokud nastane boj. Vaši protivníci jsou určitě muži, kteří útočí ze zálohy a nectí žádná pravidla,“ neodpustí si malé varování markýz.

„Nebojte se,“ usměje se zlověstně pan de Prieu a v očích mu problesknou plameny, „pokud jsou tak hloupí a jsou ještě tady, budou hořce litovat!“

„Navrhují, abychom se už déle nezdržovali a začali se chystat na cestu,“ povstane Armand, „Čím dříve tam budeme, tím větší je naděje, že nestačí uprchnout.“

Tento návrh se setká se všeobecným souhlasem. Přesto však uplyne další půlhodina, než se trestná výprava dá do pohybu. V čele konvoje dobře vyzbrojených mužů na koních jede hrabě de Prieu, o koňskou délku zpět hrabě de Aboa a hrabě de Godille. Za nimi klušou jejich lidé. Pět gardistů a dva sluhové Armanda, tři sluhové Geoffiho a čtyři muži Henriho. Celkem čítá skupina sedmnáct po zuby ozbrojených jezdců. Což je slušná síla, aby se mohla postavit očekávané bandě Matyáše.

K místu, kde stojí starý mlýn, dorazí kolem čtvrté hodiny. Pan de Prieu zarazí koně před počátkem údolí, které se postupně zužuje. Celá skupina zůstává skryta na okraji lesa. Tři šlechtici seskočí z koně a dojdou až ke křoviskům, odkud mohou vidět do údolí, ale sami zůstat nepozorováni. V dálce spatří stavení, ke kterému vede cesta přes dřevěný mostek zbudovaný na překlenutí potoka. Ten do údolí vtéká z druhé strany, okolo něho jsou příkré zalesněné stráně. Mlýn tvoří hlavní stavení, za ním se nachází stodola a jakási kůlna. V potoce je umístěno kolo, které kdysi pohánělo mechanismus, jenž drtil obilí. Už více než dvacet let však není mlýn v provozu.

Pokud někdo chce k budovám přijet, musí využít pouze přístupu přes můstek. Ale kdyby chtěl někdo prostor opustit pěšky, může by se přebrodit potokem a zmizet na druhé straně či slézt stráně. Ty jsou z pohledu příchozích vlevo a za mlýnem. Z pravé strany a zepředu se rozprostírá prostranství, pokryté křovisky, zakončené rovněž strání s lesem. Pro obyvatele mlýna, pokud tu nějakí v současné době jsou, takový ráz krajiny znamená jistou výhodu. Což si také všichni výzvědčící uvědomí.

„Měli bychom se rozdělit a celý prostor obklíčit,“ navrhone pan de Aboa.

„Jak si takové obklíčení představujete?“ zeptá se pan de Prieu.

„Pokud teď vyrazíme přímo a jestli tam jsou vetřelci, budou mít dost času se vytrazit. Ale pokud tady necháme koně a lesem mlýn obejdeme, můžeme je jednoduše sevřít,“ vysvětlí Geoffi.

„Pokud ovšem o nás už nevědí. Jestli tu jsou, mohli postavit hlídky,“ upozorní Armand.

„Postavit hlídky mohli. Ovšem my stejně nemáme moc na výběr,“ pokrčí rameny pan de Aboa.

„Když se však rozdělíme, budeme třístit síly a oni nás mohou zaskočit.“

„Snad. Ale když můj plán provedeme chytře, tak budeme mít velkou výhodu. Podle mě o nás doposud nevědí. A i kdyby, určitě nás nečekají tak rychle. Podívejte! Okolo mlýna pozoruji nějaký pohyb.“

„Máte pravdu, někdo se tam pohybuje. Něco tam nakládají na vozy,“ přikyvuje Henri.

„Co tedy navrhuje?“ je na rozpacích pan de Godille.

„Já se svými třemi muži bych obešel mlýn zleva a dostali bychom se až na druhou stranu údolí. Tím bychom jim obsadili únik do stráně za mlýnem a řečištěm potoka,“ začne vysvětlovat svůj plán Geoffi, „Pan hrabě de Prieu by se svými čtyřmi muži obsadil stráň vlevo od mlýna. Šel by s námi, tím bychom byli dostatečně početní, kdyby nám někdo chtěl připravit past. Já se svými třemi muži bych pokračoval, pan hrabě by setrval.“

„Co připadne na mě a mé muže? Máme snad pokrýt celé prostranství?“ zapochybuje Armand.

„Je vás sedm, když tady necháte Maurice, aby hlídal naše koně. Vy naopak pojedete na koních, můžete se rozvinout a obsadit celé prostranství. Zůstanete z dostřelu od mlýna, ale pokud by chtěl někdo uprchnout přes vás, vezmete se ho na mušku. Navíc, pokud by chtěli zaútočit, budeme na ně moci pálit zezadu a z boku,“ dokončí nástin svého záměru pan de Aboa.

„Mně se váš plán zdá velmi dobrý,“ souhlasí majitel panství.

„Mám jisté pochybnosti, ale snad by váš záměr mohl vyjít. Bude ale záležet na tom, kolik jich je a jak se zachovají,“ je stále nejistý pan de Godille.

„Tak navrhněte něco lepšího. Když tam pojedeme přímo všichni, jednak si nás mohou vzít na mušku a jednak mohou klidně utéct. Možná je překvapíme, ale spíš jim dáme dost času k útěku,“ pokrčí rameny Geoffi.

„Já jsem pro, abysme je obklíčili,“ vyjádřil svůj názor pan de Prieu.

„Dobře, souhlasím,“ rezignuje se svými připomínkami Armand, „Jak poznám, kdy už budete na místě?“

„Pokud se nepokusí nikdo přijet a odjet, dejte nám hodinu. Pokud by nastal nějaký problém, například by se pokusili odvést nějaký povoz, tak obsaďte prostranství dříve, my se přidáme z místa, kde právě budeme. Pak možná past nesklapne docela, ale částečně je v kleštích mít budeme.“

„Budiž. Co mám udělat, až na ně vyrazím?“

„Až budeme na místě, můžete se svými muži vyjet, obsadit planinu a vyzvat obyvatele mlýna, aby se vzdali. Prohlásíte se za důstojníka kardinálovy nebo lépe královy gardy a vyzvete je, aby neozbrojeni vyšli ven. Pokud neposlechnou nebo se pokusí zaútočit a prorazit, tak je pobijeme,“ je se vším hned hotov Geoffi.

„Budiž. Tak se dejme do práce,“ zahájí manévry pan de Godille.

Mauricovi není moc po chuti role hlídače koní, především má ale strach zůstat zcela sám, nedovolí si však protestovat. Na jeho námitky ostatně není nikdo zvědav. Geoffi a Henri se svými lidmi vyrazí pěšky. Ovšem obcházet mlýn cestou ve stráni, ještě se přitom vléci s mušketou, není nic zábavného. Armand mezitím svým gardistům a Vincentovi vysvětlí jejich úkol. Každému muži ukáže, kde přesně zaujme stanoviště. Tissot dostane pokyn ukrýt se v křovinách nedaleko koní, obdrží dvě pistole a příkaz, aby zastřelil každého, kdo by snad pojal nápad odvést si nějakého z koní. Sluha zaleze do křoví obtížen zbraněmi, tváří strašně důležitě a je v něm malá dušička. Zbraně jsou mu spíš přítěží než skutečnou oporou.

Nastane nepříjemná a dlouhá doba čekání. Hrabě de Godille jen obtížně skrývá nervozitu. Ani ne tak z obav z možného boje, je lačný po dobrodružství, ale aby plán jeho přítele vyšel. Lehkovážně nasazuje svůj život a nijak se tím netrápí, přitom se během pár dní dvakrát ocitl v jeho bezprostředním ohrožení a dnes se něco podobného možná bude opakovat. Nemá sice vůbec chuť nechat se zranit či snad dokonce zabít v tomto opuštěném koutě, ale na druhé straně se těší na případnou šarvátku.

„Pánové, nasedáme a vyrážíme,“ vydá Armand pokyn po uplynutí domluvené hodiny.

V následných minutách provedou manévr přesně podle plánu hraběte de Aboa. Vyrazí tryskem na planinu před mlýnem. Vincent sjede z cesty vlevo a zůstane za potokem mezi strání a můstkem, pan de

Godille zastaví před můstkem. Jeho gardisté můstek naopak přejedou a postupně se rozptýlí po pravé straně prostranství. Svými mušketami ovládají prostor mezi strání za mlýnem a stanovištěm svého velitele.

Tento pohyb samozřejmě nezůstane skryt několika mužům nosícím věci na dva vozy před vchodem do mlýna, zapřažených do dvouspřeží. V mžiku lapkové zmizí ve stavení. Jelikož gardisté jsou v civilu, nemohou tušit, co se děje. Nastává patová situace. Armand se svými muži kontroluje prostranství, obyvatelé mlýna jsou kryti jeho zdmí. Po deseti minutách klidu ztratí hrabě trpělivost.

„Matyáší!“ zvolá, vsází na kartu, že šéf bandy tady bude se svými lidmi, „Chci s tebou mluvit!“

„Kdo jsi a co tady chceš?“ ozve se tlumeně z mlýna.

„Jsem poručík královny gardy hrabě de Godille se svými muži. Vyjděte všichni ven beze zbraně a vzdejte se!“

Nastane ticho, není pochyb, lapkové se radí. Jsou zaskočení, ale vidí toliko sedm mužů. Tuší asi, která uhodila, jsou o možných komplikacích zpraveni. Před pár dny přišli o dva své kamarády, kteří nastrojili léčku za účelem zabití svědka Jacquese Aubeho. Vždyť i proto se balí, aby svůj lup odvezli na bezpečnější místo. O ten jim jde nejvíc. Mohli by se rozprchnout, ale pak by tady museli nechat kořist, tolik let shromažďovanou. Což se jim věru nechce.

„Opakuji, vyjděte ven a vzdejte se. Kdo neuposlechně či bude ozbrojen, bude bez milosti zastřelen!“ začne znovu křičet pan de Godille.

„Chci s vámi mluvit, pane hrabě!“ ozve se hlas z domu.

„Není o čem. Uposlechněte můj příkaz!“

„Navrhuji schůzku! Přijdu k vám k můstku, když mi zaručíte návrat!“

„Dobře, souhlasím. Můžeš přijít a zase se vrátit!“ zavolá Armand. Říká si, nebude na škodu si banditu vyslechnout, třeba v rozhovoru s ním získá nějaké další informace.

Nemusí čekat dlouho. Dveře mlýna se trochu pootevrou a z nich vyleze jedna postava. Zdánlivě bezstarostným krokem míří k můstku. Hrabě seskočí z koně, přiváže ho ke keři nedaleko a sám zůstane stát před potokem. Nakonec udělá pár kroků vpřed, takže skončí na můstku. Na ten vstoupí i muž, který ho vyzval k dialogu. Je starší asi kolem třiceti let, má husté vlasy a mohutný knír, rozložitá ramena. Oblečen je do měšťanských šatů, po boku mu visí kord, za pasem je vidět pažba pistole. Ostatně Armand je vyzbrojen stejně.

„Jsem poručík královny gardy, hrabě de Godille. Kdo jsi ty?“

„Však víte, pane hrabě. Moje jméno už jste řekl. Nemá cenu zapírat,“ usměje se Matyáš.

„Přesunul si svoje působíště poněkud dál od Saint-Denis. Dobrý nápad, využít panství dalšího lumpa, kterému jsi k němu jiným úskokem pomohl.“

„Jak se zdá, víte už všechno, pane hrabě.“

„Máš pravdu. Tvoje hra a čas tvojí bandy skončil. Podle platného rozsudku máš být ve vězení.“

„Jak vidíte, nejsem. A nemíním na tom nic měnit,“ ušklíbne se lupič.

„V tom případě mám pro tebe špatnou zprávu. Já tuhle nesrovnalost v brzký době změním. Pokud se nevzdáte dobrovolně, donutím vás k tomu silou,“ řekne pan de Godille důrazně, alespoň se snaží, aby tak jeho vyjádření vyznělo.

„Jak to chcete udělat, pane hrabě?“ zeptá se jízlivě Sardann a vyzývavě se dívá do tváře vojáka.

„Musíš být asi slepej, když nevidíš moje muže!“

„Vidím je moc dobře, pane hrabě. Připouštím, trochu ste nás zaskočili. Byl jsem zpraven o vašem odjezdu z Evreux a nečekal jsem, že se tak rychle vrátíte. Ale nejsme zdaleka poraženi.“

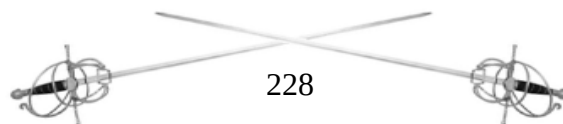
„Že ne? Nemáte šanci uprchnout!“

„Děláte si legraci? Vidíte ty strání okolo?“

„Vidím taky ty vozy, které do nich nevyjedou!“ vynese svůj trumf Armand.

„V tom máte bohužel pravdu, pane hrabě,“ připustí lapka, „Právě proto jsem tady.“

„Opravdu? Asi dobře nechápu, co chceš.“

„Však vy mi rozumíte moc dobře, pane hrabě,“ zavrtí chlap hlavou, „Určitě si dokážete spočítat, že ve mlýně je tučná kořist. Uznávám, chtěl jsem původně všechno přesunout pryč, ale můžeme to trochu pozměnit.“

„Co navrhuješ?“

„Výkupný za náš volný průjezd!“

„Chceš mě podplatit?“ usměje se pan de Godille.

„Pane hrabě, určitě nejste v králově gardě právě dvakrát dobře placen. Jsme tady sami a nikdo o naší dohodě nebude vědět. Dostanete svůj díl a necháte nás jít. Budeme spokojeni oba.“

„Ty si vážně myslíš, že si koupíš důstojníka a šlechtice?“

„Proč ne?“ usměje se znovu vyzývavě Sardann, „Nikdo z vašich nadřízených se o naší domluvě nedozví a vaši muži, když jim taky něco dáte, jistě budou držet hubu. My zmizíme a vy můžete říci, že už jsme tady nebyli. Ručím vám, že se sem už nevrátíme. Už o nás neuslyšíte.“

„Co mi tedy nabízíš?“ zeptá se Armand, který je zvědav, jak vysoko si muž cení volného průchodu.

„Dám vám pět tisíc liber!“ vyřkne Matyáš opravdu vysokou cenu, alespoň ze svého pohledu.

„Vida, vida, podle toho je tady skutečně tučná kořist,“ usměje se pan de Godille a pokračuje ve své hře, „Jenže mám tady ještě šest mužů.“

„To už je na vás, jak je odměníte.“

„Nikoli. Kdybych uvažoval o přijetí těch pěti tisíc, tak by moji muži museli dostat po tisícovce.“

Nastane ticho, lupič nepochybně svádí vnitřní boj. Jedenáct tisíc liber jsou obrovské peníze, na druhé straně je v sázce jejich svoboda a jejich život. Ano, mohou uprchnout, přitom budou riskovat, může je zasáhnout nějaká střela, protože po nich určitě začnou pálit. Ale když se dají na útěk, musí tady nechat vše, co neunesou. Mohli by se také pokusit prorazit, ale pak nastane hodně krvavé střetnutí. Proti nim stojí vycvičení vojáci.

„Čekám na odpověď!“ praví drsně Armand.

„Dobrá, tak ať je po vašem!“

„Máte vůbec tolik peněz? Chci peníze, ne žádný zboží!“

„To je mi jasný. Vráť se teď do domu, odpočítám peníze pro vás a pro vaše muže a hned jak je budu mít pohromadě, tak za vámi znovu přijdu. Vy si je pak přepočítáte a uvolníte nám cestu. Souhlasíte?“

„To by šlo,“ přikývne pan de Godille, pak se však usměje a dodá, „Kdybych ovšem chtěl na vaši nabídku přistoupit.“

„Jakže? Vám se tolik peněz zdá málo? Víte, jak dlouho si na takovou částku musíte vydělávat? Kolik nás stálo úsilí, než jsme takovou sumu shromáždili!“ vzkypí Matyáš.

„A kolik lidí na vaše řádění doplatilo?“ dodá Armand.

„Co tedy chcete?“

„Proč bych se měl spokojit s částí lupu, když mohu mít celý?“

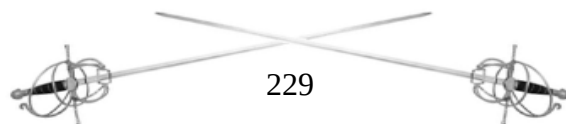
„Myslíte, že vám ho dáme dobrovolně? Peníze si rozdělíme a zmizíme vám. Navíc dojde k boji a můžete i vy být zraněni či zabiti, nejste nezranitelní. Nemyslete si, mám dost mužů, kteří to se zbraněmi umí. Nakonec vám tady možná zbude jen zboží, který, jak jste sám řekl, nechcete!“

„Já si myslím, že ani všechny peníze neodnesete. Ono utíkat, když po vás budeme střílet a přitom se ještě vláčet s kořistí, není také nic jednoduchého,“ pokrčí rameny zdánlivě lhostejně pan de Godille.

„Co si o sobě myslíte, pane hrabě?“ vyjede Sardann, „Nás je víc než vás! Jestli si myslíte, že jsem blázen, tak to tedy nejsem. Učiním vám poslední nabídku. Šest tisíc pro vás a po tisícovce pro vaše muže!“

„Děkuji, nemám zájem. Až budete všichni mrtví, vezmu si vše!“

„To určitě. Jestli tedy chcete bojovat...“

„To chci!“ podívá se teď tvrdě do očí lapky Armand, „Zabil jsem osobně ty dva muže, který si poslal zavraždit komořího. Zabil jsem další dva muže, který doprovázeli hraběnkou de Prieu. Bude mi potěšením přidat k nim další!“

„Takže i ti dva ...“, zarazí se Matyáš.

„Ano, hraběnka je v mých rukách. Odjela krátce předtím, než jsem přijel do Paříže. Hned jsem za nimi vyrazil, oba dva zabil a hraběnkou odvezl zpět!“

„Musím uznat, že jsem vás podcenil, pane hrabě,“ zamyslí se Sardann, „Ale to nic nemění na situaci. Proč zbytečně riskovat naše životy, když můžete mít dost peněz? Tady si slávu nedobudete, koho bude zajímat nějaký bezvýznamný střetnutí tady u takovýho starýho mlýna. Nebud'te hloupý, pane hrabě, berte peníze a nechte nás jít.“

„Ale já si vezmu vaše peníze i vše, co tady máte. To si pište, že vše neodevzdám. Jistě, nějakou bezvýznamnou část kořisti předvedu, ale ty cennější věci si necháme. Podle tvých slov a sumy, kterou jsi nabídl, se nám vás pobít a celej lup zabavit vyplatí.“

Lapka se hryže do rtu. Nabídnutím velké částky za volný průjezd vlastně přiznal vysokou hodnotu lupu a ten důstojník na něj asi dostal zálsk. Možná učinil chybu, chtěl ho ohromit nabídkou a místo toho v něm vyvolal lačnost po kořisti.

„Pane hrabě, ještě jednou uvažujte. Je zbytečné si hrát na hrdinu, berte pane hrabě a nechte nás jít!“

„Tak už dost, skončil jsem,“ řekne rázně pan de Godille, „Bud' se vzdáte a budete řádně souzeni, nebo se odsud živí nedostanete. Se svými muži vám nedovolím odjet a není pro mě problém, abych si počkal na další posilu. Sice se pak budu muset dělit s více lidmi, ale myslím, že se mi to i tak vyplatí. Těmi vozy jinudy než přes můstek neprojedete a pokud chcete utíkat do stráně, zkuste to. Moji lidé střílí velmi dobře, ostatně jsou na podobný příležitosti stále cvičeni. Málokdo z vás si zachráni kůži a s sebou toho moc neodnese.“

„To je vaše poslední slovo, pane hrabě?“

„Naprosto poslední. Dávám ti půl hodiny, abyste se vzdali. Jak tato doba uplyne, budeme střílet na každýho, kdo se objeví a zabijeme každýho, kdo se pokusí uprchnout. Navíc, nejsem tak hloupý, jak si myslíš. Spěchal jsem, abyste nám nevyklouzli. Na zámku už je ale staronový správce pan Francois se svými lidmi, do setmění tady budu mít dalších deset mužů! Pak už nám neproklouzne ani myš!“ vysloví další výhrůžku Armand. Chce donutit lupiče k činu. Za dvě hodiny se setmí a boj v noci nebude jistě příjemný.

„Však ještě uvidíme!“ křikne výhrůžně Sardann, otočí se a odchází. Ani jednou se neohlédne.

Nastane naprostý klid. Pan de Godille se jen modlí, aby se neprozradil hrabě de Aboa nebo hrabě de Prieu, protože pak by se vše zkomplikovalo. Pokud mu lapka uvěřil, že tu do setmění bude dalších deset mužů, tak se bude muset snažit uniknout z obklíčení do té doby. Pokud řekl, že má více mužů než on, musí jich být alespoň deset. Pokud by se zabarikádovali ve stavení, pokus o jeho dobytí by byl asi hodně krvavý. Nebo by museli mlýn zapálit, pak by ale zničili i značnou část kořisti. Což by byla nepochybně škoda, ať už připadne komukoli, pravděpodobně však hraběti de Prieu. Půjde o spravedlivé odškodnění za dobu, kdy byl neprávem držen ve vězení a za vše, co mu ukradl pan de Guilmant.

Bandité se radí. V domě jsou vcelku v bezpečí, ale neberou na lehkou váhu ani možnost, že sem opravdu dorazí další muži a oni budou obklíčeni. Pokud zde uvíznou dlouho, tak je mohou sevít do kleští a pak už bude únik velmi obtížný. Na jednu stranu by bylo lepší vyčkat do setmění, kdy by vojáci poručíka mohli hůř mířit, ale existuje riziko, že pak přijdou další muži. Na druhou stranu prorazit proti sedmi, byť asi dobře vyzbrojeným a zkušeným mužům, by mohlo vyjít. Někdo asi zaplatí útěk životem, ale ti co přežijí, si rozdělí o to tučnější kořist.

Uplyne půlhodina, kterou dostali. Armand pokyne svým mužům, ti uvážou koně k nejbližšímu křovisku, částečně se ukryjí za větve a připraví si muškety ke střelbě. Zlověstné ticho opanuje celé údolí, jako by blížící se bitku vycítili i ptáci, jejich zpěv je jen sporadický, vlastně jen bublání potoka vytváří zvukovou kulisu před asi již nevyhnutelným bojem na život a na smrt. A to doslova, protože lapkové si

dokáží spočítat, že padne-li byt' jediná rána, nemohou s žádnou milostí počítat. Ale jsou zvyklí nasazovat každý den život. Prostě doba je taková, lidský život má v některých oblastech a v některých sociálních skupinách opravdu velmi nízkou hodnotu.

Asi tři čtvrtě hodiny od schůzky velitelů se opatrně objeví několik mužů a začnou znovu nakládat věci na oba vozy. Snaží se přitom co možná nejvíce zůstat ve skrytu. Armand má strach, aby počínání zločinců nevyprovokovalo někoho ze záložních skupin, proto na ně zakáže střílet a sleduje jejich počínání i se svými muži naprosto nečinně. Skoro půl hodiny trvá vynášení kořisti. Pak muži zmizí v domě. Hrabě vycítí, že se blíží okamžik, který rozhodne o výsledku jeho zdejší mise.

Vezme si mušketu a připraví ji k výstřelu. Sám se nachází v nejnebezpečnějším místě, protože předpokládaný útok lapků bude nutně směřovat k můstku, který je jejich jedinou možností dostat z údolí vozy s lupem. Mohl by sem přesunout své lidi, ale nechce zbytečně polekat lapky, jde mu o jejich vylákání z mlýna a tak jim stále nabízí relativně dobrou naději na úspěch při pokusu o proražení obklíčení.

Blíží se sedmá hodina a údolí se začíná halit do stínů, které jsou předzvěstí začátku panství noci a tedy i temnoty. Stále však je vzhledem k jasné obloze poměrně dobře vidět. Z mlýna vyběhne několik mužů a naskočí na oba vozy, které se vzápětí dají do pohybu směrem k můstku. Za mlýnem se zároveň objeví skupina jezdců na koních. Pan de Godille se pokouší spočítat nepřátele, musí jich být i se svým vůdcem deset až dvanáct. Nebude jednoduché je zlikvidovat, bez ztrát určitě ne.

Jak se blíží útočníci k můstku, je možné přesně určit jejich počet. Na každém voze sedí kočí a jeden muž s mušketou, na jednom voze dokonce dva, tedy pět nepřátel. Jezdce nejde přehlédnout, houf čítá celkem sedm mužů. Prorazit se pokusí přesně tucet lapků. Není se co divit jejich sebedůvěře. Jsou přesvědčeni o slušné naději prolomit obranu tvořenou pouze sedmi vojáky, navíc značně rozptýlenými po planině.

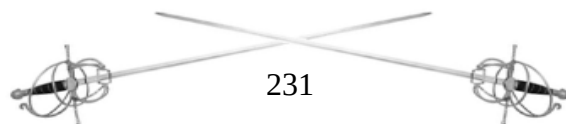
Armand vidí, jak se masa koní a lidí řítí k můstku, jak prach a drny odlétávají od kopyt, jak mají protivníci připravené pistole a muškety. Bude nutné dát pokyn ke střelbě. Čím blíž budou, tím jistější budou zásahy, na druhou stranu mají větší naději prorazit. Míří na předního koně prvního vozu a střílí. Z muškety vyšlehně plamen, kůň je určitě zasažen, zraněn, trochu poklesává v kolenou, ale o to šílenějším tempem vyráží vpřed, hnán strachem a bolestí.

Po ráně z muškety hraběte se na chvilku rozhostí ticho, aby bylo vzápětí protnuto salvou výstřelů. Ta však k velkému údivu lupičů přichází hned za dvou stran. Jednak pálí gardisté z pohledu útočníků do jejich levého boku, ale taky se na ně snáší sprška střel z pravého boku. Tedy z lesa a stráně, kde nikoho nečekali!

První salva je pravděpodobně pro následný boj rozhodující. Dva lapkové jsou smeteni ze sedla, jeden zasažen křičí bolestí na voze, aby vzápětí začal řvát i se svým druhem ještě zděšeněji. Koni prvního vozu projektil přeráží nohu, jde do kotrmelců. Čímž strhává i druhého koně a vzápětí se vůz převrací do boku. Jeho korba teď ryje trávu a sune se nezastavitelně k můstku. Tím však blokuje cestu druhému vozu. Jeho kočí se stačí jen tak tak vyhnout srážce, ovšem jen za cenu změny směru. Pročež teď místo k přechodu ujíždí podél potoka do planiny.

Matyáš prudkým trhnutím zastavuje koně a rychle obhlíží situaci. U můstku nasedá na koně hrabě a blíží se k němu i jeho muž zprava. Na koních už je i pět dalších vojáků na planině a s mečem v jedné a s pistolí v druhé ruce se nebezpečně přibližují. Sardann rychle otáčí hlavu a vidí, jak se také z lesa vpravo vynořuje několik postav s pistolemi a meči.

„Zpátky, zpátky do mlýna!“ řve velitel lapků, protože se ocitají v pasti. V duchu si nadává, naletěl tomu zatracenému důstojníkovi. Ale nic není ztraceno., když dosáhnout mlýna dříve, než se k nim dostanou jejich pronásledovatelé, budou mít proti útočníkům velkou výhodu. A taky další čas vymyslet něco na záchranu svých holých životů. Ano, přišel o čtyři muže, ale stále jich je ještě osm. Až nastane noc, mohou se pokusit proplížit z obklíčení a zachránit si krk, ač o značnou část kořisti nepochybně přijdou.

Matyáš udělá další chybu. Kdyby dal pokyn k pokračování útoku, stáli by proti němu pouze dva muži, byť další se nebezpečně blíží z boků. Ale přesto měli v osmi velkou naději prorazit a zachránit si holou kůži. Jenže tím, jak vyrazí zpátky k mlýnu, lezou do oprátky, o níž doposud nemají ani tušení. Hrabě de Aboa není totiž žádný nováček v oblasti vojenství, aby nedokázal dobře zhodnotit situaci. Když vidí pokus o proražení, zakáže svým sluhům střílet, ale naopak co nejrychleji seběhnout ze stráně a obsadit nenápadně mlýn. Jelikož do něho je vchod i zadem, ocitnou se rázem v domě, aniž by si toho jeho předchozí obyvatelé všimli. Pokynem velitele lapků k návratu se k nim teď řítí vůz se třemi muži i pět jezdců na koních.

Prchající se blíží k mlýnu, zprava k nim směřuje pět vojáků, za nimi Armand se svým sluhou, všichni v sedlech svých koní, zleva během zkracuje vzdálenost několik pěšáků. Padá pár ran z pistolí na obou stranách, ale výstřely jen vyvábí zvukovou kulisu. Projektily zasvětlí vzduchem a dopadají do trávy či křovisek. Lapkové hledí ke stavení jako k místu spasení. Ještě padesát metrů a budou alespoň pro tuto chvíli v bezpečí. Vidina záchranu jim dodává křídla, po planině přímo letí. Čtyřicet metrů.

V tu chvíli se v oknech mlýna objevují muškety. Matyáš si jich jako jediný všimne a strhává koně. Ale to již bouří výstřely. Zasažený vozka zapadá do vozu, další muž je vyhozen ze sedla. Past dokonale sklapla. Tři lapkové na koních se snaží zastavit, ale už jsou dvacet metrů od mlýna a proti nim praská další salva z pistolí. Jeden z nich je smeten a jeho vyděšený kůň teď zběsile peláší bez jezdce. Další dva otáčejí zvířata a ženou se zpátky k můstku. Jeden vlevo, druhý vpravo. Střelí na muže běžící od lesa i na skupinu jezdců z planiny, aby byli vzápětí sami zasypáni sprškou střel z pistolí a vyhozeni ze sedel.

Zůstávají tři protivníci, dva na voze, který jezdí kolen mlýna v kruhu, jak vyděšené spřežení není ovládáno, třetím je velitel. Ten úprkem uhání přímo proti panu de Godille.

Vůz je mžiku obklíčen a muži na něm nemají naději na únik. Zastavují koně a vzdávají se. Naopak bojovně naladěný Matyáš míří na Armanda a střílí. Mine. Proti němu je vypáleno několik výstřelů. Jak zezadu od gardistů, tak od hraběte a jeho sluhy Vincenta. Lupič je zasažen do levé ruky, poklesá v sedle, ale nevzdává se, nabývá rychle rovnováhy a žene se vpřed. Střelí z druhé pistole, vidí, jak jezdec vedle hraběte i se svým koněm dělá kotrmelce a cítí příležitost. Nemá už pistoli, ale jeho naděje je v rychlosti.

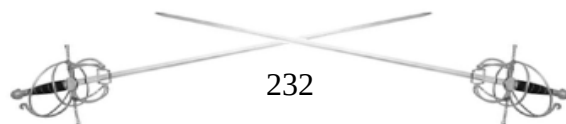
Pokouší se bokem objet pana de Godille, který však má výhodu jedné nabitě pistole. Je si jí vědom, stáčí koně a v jednu chvíli se ocitá kolmo k pravému boku lupiče ve vzdálenosti asi pěti metrů. Zvažuje střelbu na jezdce, ale pravděpodobnost zásahu není tak vysoká. Proto zamíří na pravý bok koně.

Prásknutí pistole je následováno bolestným zvukem deroucím se z tlamy zvířete, jeho dvěma dlouhými nekoordinovanými skoky. Vzápětí mu poklesávají nohy a řítí se k zemi. Matyáš je však zkušený jezdec, padá kus doleva, aby ho kůň nezalehl. Vzápětí se odvaluje v kotrmelcích. Je značně potlučený, celý levý rukáv košile má nasáklý krví, která mu skapává přes prsty na zem. Nemá ale čas myslet na bolest, snaží se rychle vstát. Ovšem je tu hrabě na koni a vráží do něho, pročež se lapka znovu ocitá v kotrmelcích. Zvedá se, v hlavě mu hučí, podlamují se mu nohy. Jako by v mlze vidí, jak i jeho protivník seskakuje z koně a vytahuje meč. Dělá to samé.

„Slíbil jsem ti, že tě zabiju, teď svůj slib splním,“ kráčí k potlučenému lapkovi hrabě a v jeho chladných očích spatří Matyáš smrt. Pomlácený, otřesený, ztrácející spoustu krve z rány na ruce. Proti němu zcela připravený a vycvičený voják. Tohle není žádný souboj mečí na život a na smrt, jde vlastně o popravu. Třeba pomůže zázrak, říká si vůdce lupičů a vrhá se z posledních sil do útoku.

Pravda, zázraky se někdy dějí, ale není jich mnoho. Nenastane ani dnes v již potemnělém údolí se starým polorozpadlým mlýnem. Armand bez větších problémů odráží výpad a jak Matyáš zavravorá, bodne ho do pravého boku. Ne, nebude si hrát na žádného rytíře. Má proti sobě obyčejného lupiče. Okamžitě proto vyrazí k dalšímu útoku. Lehce sráží meč protivníka a svůj mu zabodává do oblasti žaludku. Cítí, jak ocel jeho kordu protrhává oblečení, jako nůž máslem proniká svalovinou i orgány.

Sardannovi vypadává zbraň z ruky, klesá na kolena a po vytrhnutí meče z rány padá obličejem do trávy. Úder hlavy o tvrdou zem ho připravuje o zbytky vědomí, poslední záchvěvy jeho života unikají s proudem krve prýstící ze tří těžkých zranění.

Pan de Godille se rozhlíží. Je dobojováno, on a jeho přátelé zcela ovládají bojiště. Plán pana de Aboa klapl dokonale, ale přispěl k tomu i on chytře vedeným rozhovorem s Matyášem. Musí si taky přiznat své zásluhy. Navíc, zabil velitele lupičů! Na to, jak byl pomlácený a zraněný, vlastně téměř bezbranný, se už historie ptát nebude. Jak mu před nedávnem řekl jeden jeho přítel.

Armand si vydechne, otře meč o oblek zabitého nepřítele a zastrčí ho do pouzdra. Začíná rychle nabíjet svou pistoli. Druhou zahodil po výstřelu, najde ji později. Je dobré mít alespoň jednu připravenou k výstřelu, mnozí z lupičů jsou asi jenom zraněni, mohli by se pokusit o odpor, ačkoli tomu nic nenásvědčuje. Náhle se mu rozzáří oči, vidí, jak s klením vstává Magerdie. Rychle se k němu rozběhne.

„Vincente, jsi zraněnej?“ volá.

„Ne, pane hrabě, pokud neříkáte zranění, když se po vás poválí kůň. Zítřka budu celej modrej, jedna velká modřina,“ žertuje sluha, obličej stažený bolestnou grimasou.

„Odneseš to jen kůň?“

„Ano, pane, zastřelili mi koně. Škoda ho, byl dobrej,“ pohlédne Magerdie smutně do očí dodělávajícího zvířete.

„Koupím ti jinýho,“ zjihne náhle Armand, ovládnutý euforií z drtivého vítězství, „Vincente, jsem s tebou velmi spokojenej. Chci, abys vstoupil nastálo do mých služeb. Budu ti platit žold a samozřejmě ti nahradím zabitýho koně. Dostaneš daleko lepšího, to ti slibuju.“

„Opravdu, pane hrabě? Chcete, abych byl vaším sluhou?“

„Ano, ne však osobním, tím zůstane Maurice. Spíš pro takový věci, kdy budu potřebovat někam doprovodit, udržovat bezpečnost,“ vysvětlil své záměry mladík.

„Mám sice nějaké závazky, ale rychle je vyřídím, abych k vám mohl nastoupit natrvalo, pane hrabě,“ nedokáže skrýt spokojenost Magerdie. Vždyť mít dobré bydlo a stálý příjem není v této době vůbec k zahoezení.

„Výborně. Pojdme za našimi přáteli, musíme zjistit ztráty a zisky,“ zakončí rozhovor pan de Godille a vykročí směrem ke svým kolegům šlechticům, živě diskutujících nedaleko vozu. Na údolí začíná čím dál tím víc padat stín.

„Okamžitě odneseš do mlýna všechno, co je v tom převrženém voze. Taky sem snoste všechny zabitý. Ty, co jsou těžce zraněný, tak doražte!“ rozléhá se přítmím hlas hraběte de Prieu.

„Máme se přidat, pane?“ zeptal se pan de Tabatiere svého velitele.

„Ano. Máme nějaké ztráty?“

„Přímo ne, ale ten mladej, Victor, dostal ošklivou ránu do levýho boku.“

„Ránu? Mečem?“

„Ne, na ty kromě vás vůbec nedošlo, postříleli jsme je jak králíky. Zasáhla ho střela.“

„Je jeho zranění vážný? Přežije?“

„Měl by. Jak jsem se díval, tak mu kulka neprošla do těla, spíše sklouzla po žebru. Pokud nedostane do rány sněť, měl by se brzy vykurýrovat.“

„Zajdu se za ním podívat. Kam jste ho dali?“

„Támhle ho Leon a Claude vedou, dáme ho do mlýna.“

„Už ho vidím, podívám se na něj. Vy pomozte ostatním.“

„Ano, pane hrabě,“ přikývl Geofri.

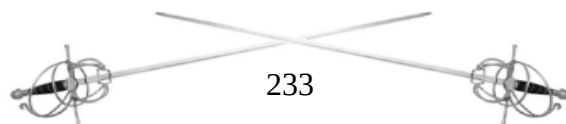
Pan de Godille se vydá za svým zraněným gardistou. Jeho druhové ho položí na špinavé lůžko, sundají mu kabátec a košili a Claude se mu snaží zastavit krvácení. Jednadvacetiletý mladík snáší bolest statečně, jeho hladká ale svalnatá hrud se mu však zrychleně dme.

„Jak se zdá, postavil jste se kulce,“ zažertuje Armand.

„Bohužel, pane hrabě,“ usměje se trefený.

„Ale nejde o těžký zranění. Až se rána vyčistí a vypálí, aby nehrozila sněť, bude se rychle hojit.“

„Snad ano, pane hrabě,“ sykne bolestí Dalou, „Však já nejsem z marcipánu, něco vydržím. Stačí ránu jen zavázat a mohu taky pomáhat.“

„Jen tady vydržte, už je po boji. Zničili jsme je dokonale, i vaší zásluhou. Ještě se na vás přijdu podívat, teď musím obhlédnout bojiště,“ usměje se na raněného velitel a zamíří za hrabětem de Prieu. Ten stojí v houstnoucí tmě stále s mečem v ruce jak Bůh pomsty.

„Zapalte pochodně. A hlídejte pořádně ty raněný a zajatý!“ volá právě.

„Tak se nám povedlo je pobít. Jaká je bilance?“ obrátí se na něj pan de Godille.

„Skvělá, pane hrabě, skvělá. Ostatně, musím vám pogratulovat hned dvakrát. Jednak, jak jste sehrál svý divadlo s tím jejich velitelem, kvůli kterému nám rovnou vběhl do rány. A pak taky, jak jste ho dostal. Viděl jsem vás, napíchnul jste ho parádně.“

„To nebylo tak obtížný, byl zraněnej a otřeseněj z pádu s koně.“

„Kterého jste pod ním chytře zastřelil. Ne, jen žádná skromnost. Zase jste z nás riskoval nejvíc. Už potřetí během pár dní a zase kvůli mně. Nezapomenu vám to.“

„Moje pomoc nestojí za řeč. Raději mi řekněte, jsou nějaké ztráty na naší straně?“

„Téměř žádné, tedy vlastně jeden z mých mužů, které mi dal Francois, byl zastřelen. A taky jeden z vašich gardistů utrpěl zranění. Váš sluha Vincent je pomlácený, ale jinak ani škrábanec. Skvělé vítězství, opravdu, vynikající práce, pane hrabě,“ nedokáže skrýt svoji radost Henri.

„Co na jejich straně?“

„Osm z nich bylo zabito rovnou nebo těžce zraněno, takže jsme je dorazili. Támhle je rovnají. Čtyři jsou zajatý, hlídají je sluhové hraběte de Aboa. Dva jsou zraněný, dva ne, ale to je jedno, za chvíli stejně budou ležet u těch mrtvých.“

„Chcete je popravít na místě?“

„Ano. Nikam se s nimi tahat nebudeme. Pověsíme je ve stodole, hned jak zajistíme mlýn a okolí,“ neprojeví ani náznak slitování pan de Prieu.

Pan de Godille se podívá k místu, kam se snáší těla zabitých či dobitých nepřátel. Kousek stranou u zdi mlýna sedí čtveřice mužů. Tři tak kolem třicítky, jeden ještě chlapec. Ten krvácí z rány na pravém boku, třese se bolestí a asi i strachem. Jeden z lapků mu pomohl sundat košili a pokouší se zastavit krváčení z rány.

„Klidně ho nech krváčet! Když vomdlí, aspoň se nepochčije strachy, až ho budou všet,“ zaslechne hrabě Nicolase, sluhu Geoffiho, a vidí i vyděšený výraz v obličeji raněného. Ostatní tři muži projevují spíše lhostejnost. Prohráli a nemohou s milostí počítat. Byl mrtvý a zraněný i na druhé straně a tak se jim jistě náležitě odvděčí. S lapky se nikdo nemazlí. I druhý zraněný, který má prostřelenou nohu nad kolenem a zlomenou ruku po pádu, snáší bolest statečně.

Armand se otočí. Ne, ti lupiči si nezaslouží žádný soucit, kdoví, kolik nevinných životů mají na svědomí. Kolika lidem způsobili neštěstí a ožebračili je, než shromáždili majetek, který je teď dílem nakládán na vůz a dílem odnášen zpátky do mlýna.

„Jak chcete postupovat dál?“ vrátí se pan de Godille k pánu zdejšího území.

„Už budeme skoro hotovi,“ je očividně spokojený pan de Prieu, „Vezmeme tenhle vůz, naložíme na něho i vašeho gardistu a odvezeme ho do zámku. Nechal jsem na něj umístit asi ty nejdražší části jejich lupy, včetně peněz. Prohledali jsme mrtvolky i zajatý a našli další hotovost. Co nepobereme, budou hlídat tři sluhové hraběte de Aboa, jsem s ním domluven. Pošleme sem hned za svítání další dva vozy a všechno odvezeme. Taky tady někde zahrabou ty mrtvolky, aby nám tu nehnily a nezačaly nedej bože šířit nějakou nákazu.“

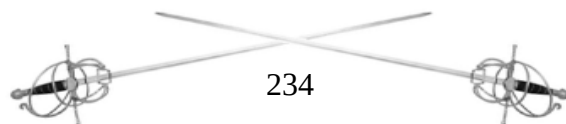
„Máte na zámku lékaře? Potřebuji, aby se podíval na mého gardistu,“ zeptá se Armand.

„Nevím, asi ne. Ale je tam určitě jeden muž, který se vyzná v ranhojičství. Hned ráno buď nechám poslat pro doktora Valentina či odvezeme vašeho muže do Evreux. Určitě se o něj postaráme, nemusíte se bát.“

„Děkuji. Za jak dlouho vyrazíme?“

„Do čtvrt hodiny budeme mít všechno zajištěno. Pak rychle pověsíme ty lumpy a vyrazíme.“

„Nechcete je tedy soudit?“

„Soudit? Ale vždyť já je budu soudit! Jsou na mém panství a tady platí moje slovo. Právě jsem je odsoudil k smrti oběšením. Myslíte si snad, že by mi takový postup chtěl někdo vytýkat?“

„Určitě ne,“ zavrtí hlavou pan de Godille, naopak, je spokojený, vždyť dostal příkaz zlikvidovat všechny nežádoucí svědky. .

„Tak ještě chvílku vydržte, musím se podívat, jak splnili moje příkazy,“ omluví se Henri a odběhne.

Armand se rozhlédne kolem. Všude panuje rumraj. Údolí, kde dnes bylo a ještě bude ukončeno tolik životů, opanovala již zcela temnota. Služebníci však pobíhají s pochodněmi, které našli ve mlýně a osvětlují sporadicky prostranství. Na pláni zůstává pouze vyprázdněný převržený a poškozený vůz a čtyři mrtví koně. Osm těl lapků leží srovnáno stranou, v tom přítmí vypadají, jako by jen spali. Zbavili je bot, oděv jim v té tmě zatím nesvlékali, pravděpodobně tak udělají zítra, než je zasypou.

Tři metry stranou leží mrtvý služebník majitele panství, kousek dál sedí čtveřice zadržených. Zraněný mladík si přidržuje svoji košili nasáklou krví na svém boku, snaží se zastavit krváčení, jeho tiché sténání není skoro slyšet. Ukořistění koně jsou odvedeni do stodoly a tam přivázáni. Zbylá zvířata, na nichž za chvíli vyrazí do zámku, jsou již také přivedena k mlýnu, přivázána kousek stranou a hlídá je i nadále Maurice. Ten se tváří stále velice důležitě.

Konečně se objeví Henri a následován všemi ostatními zamíří ke čtveřici zadržených mužů. Dva gardisti, Geofri a Claude, nesou provazy, pročez nemůže být pochyb, co se chystá.

„Jsem majitel zdejšího panství hrabě de Prieu,“ rozkročí se před zraněnými soudce a kat v jedné osobě, „Protože jste se v minulosti dopustili loupeží a dnes zabili jednoho mého muže, dle práva jste propadli hrdlem. Ještě než odjedeme, budete pověšeni na stromě, co roste vedle stodoly.“

Zajatí skloní hlavy, jen mladík zoufale těká očima okolo. Jeho zděšení zřejmě přinutí jednoho z mužů, jenž není zraněn, aby se postavil.

„Pane hrabě, dovoluji mi promluvit,“ požádá.

„Co chceš, lumpe? Ale dobrá, splním ti tvoje poslední přání. Tak mluv!“

„Pane hrabě, neprosím o svůj život ani o život dalších dvou mužů. Ale prosím vás o život toho chlapce.“

„Chlapec či muž, jste lupiči.“

„Pane hrabě, ještě mu nebylo ani šestnáct!“

„To nezmenšuje jeho vinu. Měl se dobře rozmyslet, než se k vám přidal.“

„Pane hrabě, je to můj bratr. Já ho sem přivedl, je to moje vina.“

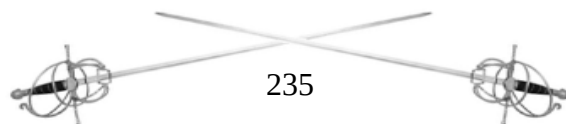
„Pak jde o tvoji chybu, která ho bude stát život,“ pokrčí rameny Henri, „Jednou byl v bandě lupičů a tak také propadl hrdlem. Viděl jsem viset daleko mladší chlapce pro pouhou krádež, když měli hlad. Nemůžu pro něho nic udělat,“ řekne tvrdě, pak se však zamyslí a dodá, „Jedno možná přeci. Oběsíme ho jako prvního, aby to měl rychle za sebou. Vidím, jak se celej klepe strachy.“

Žadatel svěsí hlavu. U přísného majitele panství určitě nepochodí. Spatří i nepřátelství v očích všech okolo. Skoro něžně vezme bratra okolo ramen a pomůže mu vstát. I další dva lapkové povstanou a následují své katy. Krácejí mlčky, zraněný za podpory dalšího spoluviníka poskakuje po zdravé noze. Chovají se statečně, to jim nikdo nemůže upřít.

Průvod dojde k vysokému dubu, jehož silná spodní větev tři metry nad zemí se přímo nabízí pro vykonání rozsudku. Pan de Tabatiere přes ni přehodí provaz, na jehož konci již vytvořil smyčku. Dva ze sluhů hraběte de Prieu se postaví tak, aby nepřekáželi exekuci, ale aby pohodně v jejich rukou osvětlovaly místo popravy. Spousty stínu vytvářejí velmi stísněné prostředí.

„Boty,“ houkne Nicolas na mladého odsouzence, „Zuj si boty!“

Chlapec se na něj vyděšeně dívá, ale není schopen pohybu. Jen si křečovitě tiskne košili na zraněné místo, v očích slzy. Jeho bratr poklekne, zuje mu jezdecké boty, nepochybně kdesi ukradené a podá je strážnému. Ten je spokojeně sbalí. Lehce se dotkne kalhot odsouzence, ale cítí, jak jsou nasáklé krví, o ně nemá zájem.

„Ruce!“ nařídil chlapci Nicolas a protože se vyzvaný nadále nehýbá, hrubě ho chytí za levačku a zkroutí mu ji za záda, „Druhou!“ uštědří mu drsný štulec do zad.

Opět pomůže bratr popravovaného mladíka, jemně mu vyjme z pravé ruky zkrvavenou košili, odhodí ji stranou a pomalu bratrovu ruku podá vykonavateli rozsudku, který obě paže odsouzence sváže za jeho zády. Těkající a nešťastné oči mládence by možná někoho mohly dojmout, ovšem zde má skoro každý nějaké neblahé zkušenosti s loupeživými bandami, pročež jejich srdce jsou zatvrzelá.

„Tak jdeme!“ uštědří další štulec nebožákovi do zad Nicolas a nasměruje ho ke Geofrimu, který již má připravený provaz. Vyhublý chlapec, polonahý, jen v kalhotách a bosý, klopýtá ke smyčce. Jako by prožíval jen hrozný sen, ze kterého se brzy probudí. Opak však je pravdou. Za chvíli už bude spát věčným spánkem.

„Nějak smrdí, určitě se pochcal, možná taky posral,“ ušklibne se sluha pana de Aboa a ještě jednou udeří mladíka zezadu do žeber. Poblíž otevřené rány, z níž vytryskne krev. Popravovaný zavýje bolestí.

To už pan de Tabatiere přetáhne odsouzenci provaz přes hlavu a smyčku utáhne. Volný konec lana, přehozený přes větev stromu, teď uchopí další gardista Claude a bratři Misqutonové. Začnou zvolna táhnout. Na malou chvíli spočine věšený na prstech nohou, pak však už cítí pod sebou jen prázdno. Smyčka mu svírá hrdlo a on se začíná dusit. Tento způsob popravky nepředstavuje právě příjemnou smrt, neboť dotyčný není hned mrtev, ale pomalu se udusí. Mnohdy trvá i několik minut, než ztratí vědomí. Však taky mladík chrčí a třepe zoufale nohama až běda. Mnozí se však na jeho konec neřvají s nechutí či hrůzou, ale s uspokojením z dobře vykonané práce. Však on by s nimi také neměl slitování, kdyby byla situace obrácená.

Jelikož je provaz dostatečně dlouhý, obtočí ho okolo kmene a uváže. Tím zajistí, aby se neuvolnil a naopak oni mohou pokračovat dále ve svém díle.

„Tak další!“ křikne po necelé půlminutě pan de Prieu, jemuž se zdá, že se všichni dostatečně vynadávali na dusícího se pověšence. Rozhodně není dojat třepajícím se chlapcem, ale už chce vyrazit na svůj zámek, kde ho čeká mnoho dalších povinností a především jeho milá.

Z řady vystoupí dobrovolně bratr pověšeného, zuje si boty, odevzdá je, pak složí ruce za zády, aby mohl být spoután. Hlavu má vztyčenou, v očích však slzy. Nepatří však lítosti nad svým osudem. Jsou určeny bratrovi, který právě umírá krutou smrtí a vedle něhož ho již brzy taky pověsí. I kati ocení statečné vystupování lapky, takže se k němu chovají celkem slušně, nestrkají do něj a ani se mu neposmívají. Vzápětí ho vytáhnou vedle jeho bratra, nyní se na větvi už třepou dva.

Stejně se vede i dalším dvěma mužům, popravčí mají naspěch, celá exekuce zabere jen pár minut a všichni čtyři lapkové jsou již upoutáni za krk na větvi a dušeni provazem.

„Pane hrabě, ten první se pořád ještě klepe,“ upozorní Maurice svého pána.

„Máš pravdu, ale co jsi překvapenej? Copak si neviděl nikdy popravu?“

„Jistě, pane, párkrát jsem se byl podívat na náměstí de La Creve. Tam to mnohdy měli daleko horší, tihle se udusí za pár minut, nakonec to mají rychle za sebou.“

„Ty seš nějaký krut’as!“

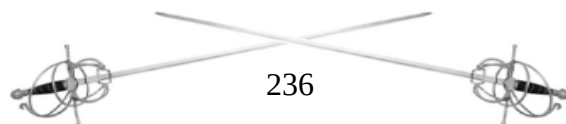
„Pane hrabě, víte, kolik lidí takový jako voni zabijí? A někdy dokonce daleko mladších, než byl ten kluk.“

„Máš pravdu. Takže se ti jejich poprava líbí?“

„Nevím, neumím svůj pocit popsát, pane hrabě. Ale nelituji jich, způsobují slušným lidem jen utrpení. Kolik lidí učinili nešťastných, než shromáždili takovej majetek, co jsme tady našli.“

„Máš naprostou pravdu, Maurici. Ale poslouvej, ty krut’asi, kdo vlastně hlídá naše koně!?“ zakouří Armand očima, „Jestli se jen jeden ztratí, tak tě na mou duši nechám pověsit hned vedle toho kluka! A můžete si spolu poklábosit, jaký to je viset za krk metr nad zemí!“

„Už běžím, pane hrabě,“ zatváří se Tissot provinile, ale i potměšile. Jeho pán mu často vyhrožuje, ale je k němu vlastně hodný. Ještě se jednou podívá na čtveřici visích a cukajících se těl a upaluje zpátky ke koním.

„Nasedat a jedeme!“ rozléhá se hlas hraběte de Prieu. Pak se obrátil k bratrům Misquotonovým a již normálně dodá, „Raději se zabeďte vevnitř a jeden ať vždycky hlídá. Zítra ráno pro vás pošleme.“

Průvod jezdců pomalu mizí ve tmě. Kopyta dopadala v mírném poklusu na půdu, jež se před nedávnem tak hojně nasýtila tou nejcennější tekutinou na světě.

NÁVRAT

Návrat trestné výpravy je brzděn povozem s lupem i zraněným gardistou, proto dorazí na zámek až po půlnoci. Hrdinům se dostane velmi vřelého přijetí. Byť trochu zakaleného smrtí jednoho ze zdejších služebníků. Celou akci však v globálu musí každý hodnotit ryze pozitivně.

Na zámku panoval celý den klid, nenastal ani náznak nějakého nebezpečí. Pan de Guilmant měl asi jiné starosti, mířil někam hodně daleko i se vším, co si stačil s sebou odvézt.

Ačkoli mnozí jsou hodně unaveni, na spánek nemají věru ani pomyslení. Zámecký pán se po krátkém posezení s ostatními šlechtici přemístí do komnat své milované, Armand, Pierre a Geoffi si nechají do jednoho ze salónek donést víno a ve značně euforické náladě popíjejí a besedují.

Další skupinku ponocujících vytvoří správce Veran, baron de Lecluse a několik zámeckých služebníků, třetí parta se skládala ze sloužících tří šlechticů z Paříže. Čtvrtou grupu představuje pětice gardistů, která si dává si do nosu v místnosti, kde uložili svého postřeleného kamaráda. Bujaré oslavy se protáhnou až do ranních hodin. Nezapomínají ani na bezpečnost a několik mužů určených správcem se radovánek musí zřící a ozbrojeni hlídají bezpečí všech ostatních.

Druhý den ráno vyrazí osobně pan de Godille se svými gardisty a dalšími třemi muži pro sluhy hraběte de Aboa a pro zbytek z lupu. Vezmou s sebou celkem tři povozy a přivezou je téměř naplněné. Byť jde většinou o zboží nižší hodnoty, jeho cena není zanedbatelná. Tři muži, kteří zůstali ve mlýně, začali po ránu kopat hromadný hrob, který dokončí až za pomoci svých druhů po jejich příjezdu. Mrtvým lapkům odeberou některé použitelné kusy oděvu, nahé či polonahé je naházejí do mělké jámy za mlýnem a zasypou zeminou. Tam také spočinou i čtyři oběšenci, které sejmou z opráték.

Následné dva dny na zámku Prieu se nesou vesměs v duchu odpočinku a večerního popíjení. V tom se ukáže zámecký pán velkorysý, nešetří nejen na svých hostech, ale ani na jejich služebnictvu. Zranění gardisty Victora Dalou nevykazuje žádné komplikace, proto ho ošetří jen místní ranhojič. Zato Vincent druhý den téměř nechodí, po zalehnutí koněm ho bolí každíčká částěčka těla. Svůj neutěšený stav utěšeně léčí alkoholem zevnitř.

Svoji velkorysost projeví Henri i třetí večer. Na zámku probíhá rozlučka s pařížskými hosty. Po slavnostní večeři skončí šlechtici v salónu u nezbytného u pohárku vína.

„Pánové, ještě než nás zmůže opojení ze zdejšího vína, musíme trochu srovnat účty,“ řekne hostitel místo připitku, „Nikdy vám nebudu moct vynahradit všechno, co jste pro mě udělali a zůstanu navždy vašim velkým dlužníkem. Snad jen trvalé přátelství a pokora k vám může trochu mou vděčnost vyjádřit.“

„Všechno dopadlo dobře, což je nejdůležitější. Vy máte zpátky svobodu, zámek, majetek i svoji drahou Marion. V některých chvílích tak nadějně naše pátrání nevypadalo,“ odmítne velkoryse projevy díků Armand.

„Vaší zásluhou, pánové, vaší zásluhou. Ale je tu jedna záležitost, která půjde nějakým způsobem alespoň trochu vyrovnat. Tím jsou vaše náklady, které vznikly v souvislosti s vaším pátráním. Můj správce pan Francois velmi pečlivě prověřil zabavený lup a já ho chci využít, abych vám vynahradil některé vaše výdaje.“

„V mém případě nějaké náklady nestojí vůbec za řeč,“ zavrtí hlavou Pierre, „Možná pan de Godille měl vydání v souvislosti se zdejším pátráním, ale já nepřijmu nic. Využijte získaný lup pro náhradu vlastních ztrát, které vám způsobil váš zrádný bratranec.“

„Nechtěl jsem vás svým návrhem urazit,“ řekl rychle Henri.

„To my víme,“ usměje se Geoffi, „ale připojuji se ke svému příteli. Ani mně nevznikly žádné zvláštní výdaje, pokud chcete nějakým způsobem vyrovnat vydání pana de Godilleho, bude to spravedlivé.“

„Jak myslíte. Ale považuji za správné, abych rozdělil lup, který jsme zabavili,“ zamyslí se pan de Prieu a pak dodá, „Mám nápad. Nechám si polovinu a polovinu dám vám. Jak se mezi sebou dohodnete je vaše věc. Já samozřejmě zaplatím účty v hostinci U Černého koně i dojednanou mzdu panu de Lecluse. Jak naložíte s vašimi penězi je vaše věc. Můžete zaplatit svým služebníkům, navíc pan de Godille má tři zraněné muže. Může jim dát malé odškodnění. Je pro vás můj návrh přijatelný?“

„Jak vysoká částka podle vás byla zajištěna?“ zeptá se pan de Aboa.

„V hotovosti a špercích tak pětadvacet tisíc liber. V dalších věcech odhaduje můj správce zabavený majetek tak na patnáct tisíc liber. Možná bude hodnota i vyšší, nevíme, jakou cenu mají některé nakradené šperky a umělecké předměty. Nemáme tady odborníky z oboru zlatnictví, abychom je mohli posoudit. Vám by mělo připadnout minimálně dvacet tisíc liber.“

„Pane hrabě, budete mít v nejbližší době velká vydání. Pan de Guilmant vám tady asi nechal v pokladně pouze vítr. Neplývejte. Pokud miníte nějak kořist dělit, nechte si tři čtvrtiny a nám dejte čtvrtinu, tedy deset tisíc v hotovosti. My z toho vyplatíme služebnictvo a zbytek připadne panu de Godille, který několikrát riskoval svůj život,“ navrhne Geoffi.

„Ale já také nic nechci,“ cítí se zahanben Armand, „Já jsem ...“

„Mlčte prosím, příteli. Zasloužíte si nejen odměnu, ale i naše uznání. Peníze se vám hodí, nepopírejte a skutečně jste nesl většinu výdajů i rizik na svých bedrech,“ umlčí mladíka pan de Aboa.

„Pokud s tím všichni souhlasíte, jsme domluveni. Zítra ráno vám tuto částku předám a je na vás, jak s ní naložíte,“ uzavře otázku dělení lupu Henri.

Když rozdělí kořist, mohou se zabývat příjemnějšími záležitostmi. Už potřetí v řadě za sebou. Konzumací alkoholických nápojů a nenucenou konverzací. S každým dnem roste mezi přáteli větší uvolněnost, dokonce i vždy velmi obezřetný Geoffi se odváže a ztratí hodně ze své upjatosti.

Následného dne po snídani vyrazí zpátky do Paříže. Zraněný Victor snese jízdu, proto ho umístí i s potlučeným Vincentem do kočáru gardistů.

Docela dojemné je loučení Maurice s komornou hraběnky Nicolet. Ti dva mladí si přirostli k srdci více, než si byli ochotni připustit. Teď se určitě hned tak nesetkají, což je docela sebere. Zvláště Nicolet se neubrání slzám. Armand si obou povšimne, byť poodejdou kousek stranou. Stejně tak zaregistruje jejich vášnivý polibek, který trvá věčnost a je zopakován dvakrát, než se sluha obě a s obtížně potlačovaným smutkem definitivně odejde.

Kolona se zastaví v Evreux, kde vyzvednou Augusta. Ten je již čiperný jako rybička. Zde se s nimi naopak rozloučí správce Francois, který uhradí veškeré dluhy v hostinci i doktorovi Valentinovi.

Nijak nespěchají, berou ohledy i na zraněné, proto nepříliš znaveni zastaví tradičně na přespání v Mantes. Každý šlechtic získá svoje apartmá i s předpokojem pro služebnictvo, přesto se večer slezou u hraběte de Aboa. Jak jinak, než na pokec u pohárků s vínem. Zdálo by se, že už si nemají co povídat, ale opak je pravdou. Výmluvnost jim nechybí, zvláště když vyprázdněných číší přibývá.

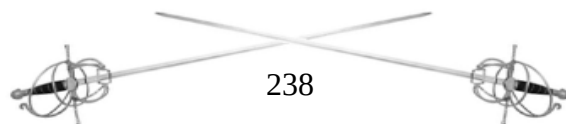
„Musíme vyřešit peníze, co mi dnes ráno dal hrabě de Prieu,“ řekne v úvodu večera hostitel, „dokud jsme schopni dobře počítat,“ dodá s úsměvem, ale i s jistou předvídavostí.

„Vymyslel jste nějaký klíč?“ zeptá se Armand.

„Ten je velmi jednoduchý. Já a pan markýz si vezmeme tisíc liber, které použijeme pro své služebnictvo a náklady spojené s cestou. Osm tisíc je vašich. Je na vás, jak je rozdělíte.“

„Nenecháváte mi moc?“

„Potřebujete peníze nejvíc a vaše náklady byly nejvyšší. Navíc máte zraněné muže, můžete jim dát nějaké bolestné. Odpočítám částku pro nás a zbytek vám dám. Ty peníze jsou támhle v těch dvou vacích,“ ukáže hrabě na dva objemné pytle, v nichž spočívají mince různých hodnot.

„Jak myslíte, najdu způsob, jak odměnit své služebníky a gardisty,“ přijme nabízenou částku pan de Godille, přičemž nedokáže zcela zakrýt svoji spokojenost. Už si v duchu spočítal, že se mu nakonec vyšetřování celé aféry vyplatí i finančně.

„Co budeme dělat v Paříži? Musíme celou věc nějak uzavřít,“ zeptá Pierre.

„Určitě hned po návratu zajdu za Mazarinem a pokusím se s ním domluvit schůzku. Na ní mu podám zprávu. Nevím, zda bude chtít mluvit i s vámi,“ odpoví Armand.

„Když bude mít zájem, jistě se s ním rád setkám. Učinil mi jistou nabídku, tak uvidím.“

„Nabídku?“ zpozorní Geoffi.

„Ano, nabídl mi místo v diplomatických službách,“ řekne jakoby lhostejně markýz.

„Dejte pozor, zda vsázíte na správného koně.“

„Považujete kariéru pana Mazanina je značně nejistou?“

„Nejméně značně nejistou. Pokud se tedy týká Francie. Jinak se nepochybně tento skvělý diplomat uplatní. Zdravotní stav kardinála i krále je velmi špatný. Nevím, jak dlouho oba vydrží, ale určitě se nedožijí plnoletosti krále. Richelieu má velmi mnoho nepřátel a až zemře, určitě nastane značná čistka ve všech státních úřadech. Jeho bývalí oddaní lidé nebudou mít lehký život,“ upozorní pan de Aboa.

„Jedním z nich bude dle vás i Mazarin.“

„Takovou možnost považuji za velmi pravděpodobnou. Pokud zemře dříve kardinál, tak i král asi nebude chtít jeho nohsledy ve své blízkosti. Pokud zemře dříve král, asi se poručnictví jeho syna ujme kardinál, ale otázkou je, na jak dlouho. Kdo by pak měl přijít jako regent po něm? Královna a králův bratr. Ti, jak dobře víte, jsou značně vyhranění proti kardinálovi.“

„Máte pravdu, nemají ho jistě v lásce, ačkoli ne právě ze vznešených důvodů,“ povzdechne si pan de Almare, „Kardinál rozdmýchává válku proti rodině královny ve Španělsku, což jistě ona nelibě nese. Dokonce naši zemi už několikrát zradila. Vévoda d'Orleans sleduje jednoznačně své zjištěné cíle, nevěřím mu.“

„Prosím, váš názor vám neberu ani ho nezpochybňuji. Ale uvažujte, kdo bude v dalších letech hrát prim v tomto státě? Buďte opatrný, než se příliš svážete s nynějším kardinálovým favoritem.“

„Nemám tedy v žádném případě jeho nabídku přijmout?“

„Tak rezolutní rozhodně nejsem, ale neměl byste dávat ve společnosti příliš na odiv náklonnost k panu Mazarinovi. Naopak, měl byste se pokusit se spřátelit i s druhou stranou.“

„Nebráním se mít dobré vztahy s kýmkoli. Nevím, jaká bude příležitost. Vévoda de Condé a jeho choť jsou mi snad přátelsky nakloněni, další vlivné osoby zatím téměř neznám.“

„Pomohu vám, příteli. Vytvářím si nyní jistý vztah k markýzi de Cinq-Marse a pokusím se, abyste se s ním též blíže seznámil.“

„Ten hlupák je mi velmi nesympatický,“ řekne bez obalu svůj velmi vyhraněný názor Pierre, „Navíc, jakou má on budoucnost? Vše získal jen díky náklonnosti krále, kterého může již brzy omrzet. Nebo pokud král zemře, asi velmi rychle pohasne hvězda krásného hulváta.“

„Pokud nebude hloupý, nemusí dopadnout, jak mu věštíte, příteli. Pravda, mnoho chytrosti ke své škodě zatím neprokázal, uznávám. Ale stále se ještě může dostat do takových funkcí a nabýt takový vliv, že v budoucnu bude výrazným způsobem působit v poradním sboru, který bude vládnout za nezletilého krále. Zvláště, když se snaží v poslední době přimknout jak k malému dauphinovi, tak ke královně.“

„Vy stále mluvíte o tom, že král i kardinál brzy zemřou. Ale nejsou přece ještě tak staří, proč by se nemohli uzdravit?“ vmísí se do rozmluvy Armand.

„Mám své zdroje,“ usměje se Geoffi, „Znám se trochu s lékaři, kteří krále i kardinála ošetřují, stejně tak se s nimi znají i další vlivné osobnosti. Král má velké problémy s vnitřnostmi, nemoc ho užírá zevnitř, dle odborných posudků nemůže vydržet vzdorovat dlouho. Kardinál zase uhnívá, má vředy, asi má taky problémy s vnitřnostmi. Možná oba vydrží vzdorovat osudu ještě pár let, ale určitě ne tak dlouho, aby nabyl syn krále plnoletosti.“

„Na smrt kardinála bohužel čekají všichni velmožové,“ poznamená s jistou hořkostí v hlase pan de Almare.

„Ano. Richelieu je velmi omezil, dokázal jejich privilegia značně ořezat. Jistě sní o tom, jak se po jeho smrti zahojí.“

„Ano, budou chtít získat privilegia i majetek. Ovšem na úkor státu!“

„Drahý příteli, chcete-li uspět, musíte především myslet na sebe. Přemýšlejte proto i o různých nabídkách. Mohli bychom se pokusit vám koupit nějakou funkci u královského dvora, v tom by vám mohl pomoci právě pan de Cinq-Mars.“

„Mazarin mně přijde jako velmi schopný politik, má rozhled, šarm, je chytrý.“

„Určitě je vychytralý. Ale tím, jak moc vsadil na Richelieua, si hodně zkomplikoval výchozí postavení. Dejte na má slova, příteli, jeho kariéra ve Francii nebude mít dlouhého trvání. Ačkoli uznávám jeho schopnosti, jako diplomat je opravdu dobrý, zásluhy mu nikdo neupírá,“ varuje pan de Aboa.

„Taky na mě udělal Mazarin dobrý dojem,“ přisadí si pan de Godille, „Navíc o blízké smrti krále i kardinála se mluví určitě nejméně deset let. Slyšel jsem o tom ještě jako kluk. A vidíte, oba jsou stále naživu,“ dodá.

„Přátelé,“ řekne shovívavě Geoffi, „nenechte se ošálit hezkými řečmi. Když už mluvíme o vás, drahý Armande, měli bychom se zamyslet i nad vaší kariérou. Před časem jsme se bavili o možnosti vaší služby v armádě. V tom by vám mohl velmi pomoci vévoda de Condé, ke kterému snad nachází vztah náš společný přítel Pierre. Ačkoli,“ usměje se, „když jsem vás viděl v boji, mám určité pochybnosti.“

„Pochybnosti? Pochybnosti o mně? V čem?“ načepýří se pan de Godille.

„Jste velmi neopatrný, živelný. Jde o to bitvu vyhrát a přežít, ne v ní hrdinně padnout. Možná nad vámi opravdu drží ochranou ruku Bůh, možná máte ale jen obyčejné štěstí. Ovšem štěstí je vrtkavá holka, která vás může nejprve zahrnout svou přízní a pak vás velmi rychle opustit,“ usmívá se pan de Aboa.

„Nezdálo se mi, že bych nějak zvláště riskoval.“

„Ne? Proč dávat šanci nějakému lapkovi, aby vás mohl být jen zranit. Takové gesto je zbytečné. Vzpomeňte si na váš naprosto nesmyslný souboj u lesa, když jsme zachraňovali paní hraběnkou. Měl jste nechat svého sluhu, aby toho chlapa zastřelil! Jenže vy ne, vy s ním šermujete, jako by šlo o otázku cti. Zatím šlo jen o váš rozmar. Darebák si zasloužil kulku a ne zkřížit meč se šlechticem.“

„Já žiju a von je mrtvej.“

„Pro tentokrát! Nechci vás nijak peskovat, drahý příteli, jen varovat.“

„Mluvil jste však o nějaké službě v armádě. Službu pro pana kardinála považujete za špatnou?“

„Z dlouhodobého hlediska určitě. Uvidíme, jak ocení vaši roli v této kauze, ale taky vám radím se příliš nespojovat s kardinálem. Pokud si získáte pověst příliš věrného služebníka, může vás taková pověst za čas mrzet.“

„V mém případě si nemusíte dělat starosti,“ pokrčí rameny Armand, „Stejně jsem mu již dal své slovo a nemám jinou možnost, než ho dodržet.“

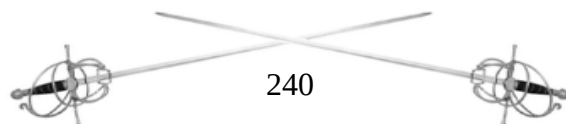
„Pochopitelně jste svým slovem vázán, uznávám. Ale můžete sloužit dobře nebo i horlivě. Záleží samozřejmě na vás, draží přátelé. Chci vám pomoci, poradit, ne vás přemlouvat k něčemu, co sami nechcete. Jen vám radím. Vám, drahý Pierre, bych navrhoval, abyste usiloval o nějaký úřad na dvoře krále a vám, drahý Armande, abyste se snažil získat velení nějaké jednotky v armádě některého z našich skvělých vojevůdců. Obojí není nereálné, ačkoli bude asi potřeba jistý čas. V případě pana markýze i hodně peněz, v obou případech nalezení vhodných přímluvců,“ shrne své návrhy Geoffi. Pak raději opustí vážné téma a chytře nadhodí postelové historky.

Druhý den ráno pokračují s mírně rozbolavělou hlavou v cestě. Armand se posadí do kočáru a nechá si tam přinést oba vaky s mincemi. Začne si hrát na štědrého patrona a odměňovat svoje muže. Prvními na ráně jsou ti, kteří se vezou v kočáře s ním, tedy zranění Vincent, Victor a Augusto.

„Začneme s vámi,“ hrábne do váčku, „Tobě Vincente koupím koně v Paříži, navíc vstupuješ do mých služeb natrvalo. Proto teď tvoji odměnu nebudeme řešit.“

„On ten kůň vlastně nebyl můj,“ upozorní Magerdie, „Já si ho vždycky jen půjčoval. Budete ho muset zaplatit majiteli, pane hrabě.“

„Dobře, tak ho majiteli zaplatím. Tobě koupím nového, sám si ho vybereš, slibuju.“

„Děkuji, pane hrabě, pokusím se, abych vám byl k rukám co nejdříve.“

„Nicméně taky zkrátka nepřijdeš, neboj se. Teď ti zaplatím odškodný za tvoje modřiny. Dostaneš na ruku tři sta padesát liber. Snad ti peníze trochu zmírní tvoji bolest.“

„Cítím, pane hrabě, že už mě nic nebolí,“ neskrývá potěšení sluha, pro obyčejného člověka jde o ohromnou částku.

„To rád slyším. Snad podobně budou působit peníze i pro vás dva. Protože vy jste byli postřeleni a zranění daleko více, dostanete každý pět set liber,“ pokračuje ve své štedrosti Armand.

„Děkuji, pane hrabě, ruka už je téměř zdravá,“ sdělí stav svého zranění Augusto.

„Výborně. Tak začni počítat peníze. A co vy, pane Victore?“

„Váš dárek je hojivým balzámem, pane hrabě. Cítím velkou úlevu,“ poznamená Dalou.

„Peníze mají opravdu blahodárný vliv, jak vidím. Tak si dejte pozor, ať vás nevyženu na koně,“ zatváří se přísně pan de Godille, „Pánové, koukejte počítat. Až se obsloužíte, budeme řešit další.“

„Kolik jim dáte, pane hrabě?“ zeptá se Maqunles.

„Dostanou tři sta liber. Všichni gardisti i Maurice.“

„I Maurice? Vždyť ten jen hlídal koně.“

„Jenže předtím mi hodně pomohl. Zaslouží si svůj díl z podílu na naší kořisti,“ vysvětlí své záměry Armand, „A vůbec, nejsi nějak přísněj na svého bratrance?“

Hrabě umí počítat dobře. Dvěma zraněným dá pět set liber, potlučenému Vincentovi tři sta padesát a pěti dalším mužům po třech stovkách. Když výdeje sečte, rozdá dva tisíce osm set padesát liber. Což znamená, že jemu samotnému zůstane pět tisíc sto padesát liber. Nepochybně značný podíl na kořisti, dokonce vyšší, než mu zpočátku nabídl jako výkupné nebožtík Matyáš. Původně měl v úmyslu rozdat svým mužům polovinu, pak v něm však převážila šetřivá povaha a vyměřil svým služebníkům méně. Vždyť bude ještě muset koupit Magerdiemu koně, nějaké vydání už měl, také nejvíce riskoval. Určitě si větší část odměny zaslouží právě on. Penízky se jen hrnou, musí zkonstatovat spokojeně. Jen kdyby to tak šlo dál.

Před Paříží se rozdělí, gardisté zamíří i s kočárem do Rueil, šlechtici i se svými služebníky do svých domovů. Předchozí čtyři večery ponocování u poháru vína je zmohly více, než předchozí boje či cestování. Svorně se těší, až si odpočinou ve svých postelích.

ROZHVORY S MAZARINEM

Dalšího dne se hrabě de Godille vydá do Rueil. Připraven vyhledat Mazanina, aby mu podal zprávu o vyřešení celého případu. Je na sebe náležitě hrdý. Jeho gardisté se mezi svými druhy zmínili, že zlikvidovali nějakou bandu nedaleko Evreux. Další podrobnosti jim Armand zakázal vykládat s poukázáním na tajný úkol. Nicméně jim povolil se zmínit se o tom, jak jejich velitel při plnění tajného úkolu sám osobně zlikvidoval čtyři muže, z toho dva v boji na kordy. Určitě tím v kardinálově gardě stoupl v ceně.

„Prý jste se činil, pane hrabě,“ osloví ho přítomný Francois de Seinges.

„Měl jsem štěstí,“ usměje se s předstíranou skromností pan de Godille, „Ale jsem spokojenej, úkol jsem splnil, což je hlavní. Bohužel vám nemohu říci podrobnosti, chápete.“

„Samozřejmě. Když něco konáme ve státním zájmu, je dobře, když o tom ví co nejméně lidí,“ připustí gardista, „Jak se věci mění, pane hrabě, před nedávnem jsme málem stáli na opačných stranách a nyní pracujeme pro stejného pána.“

„Nestáli jsme na opačných stranách, já tehdy do toho vlastně tak nějak spadl omylem.“

„Možná. Nyní jste ale určitě prokázal našemu pánovi dobrou službu. Prý jste sám dostal čtyři chlapy.“

„Ano, ale šlo jen o obyčejný lupiče z bandy nějakýho darebáka.“

„I takoví mohou zabít. Vedl jste si nejen statečně, ale i obratně. Gratuluji, pane hrabě.“

„Děkuji, ale ocenil bych, kdyby se o tom příliš nemluvalo, však víte proč,“ řekne Armand, byt' má zájem opačný. Není na škodu, když si vybuduje dobrou pověst.

„Nemusíte mít strach, jsme tu mezi svými. Všichni budou před cizími zticha. Pro vojáky je důležité vědět, že mají velitele, který dokáže jednat šikovně, je statečný v boji a dokáže se postarat i o svoje muže. V tom jste velmi úspěšný pane hrabě, což je velmi důležité.“

„Snad máte pravdu. Je přítomen pan Mazarin, nevíte?“

„Ano, ačkoli prý má brzy odcestovat na nějaká jednání. Stále však je ještě tady.“

„Děkuji. Půjdu se pokusit k němu ohlásit, snad bude mít čas mě přijmout. Rád si s vámi později popovídám, teď mě prosím omluvte,“ ukloní se lehce pan de Godille a zamíří vyřčeným směrem.

Musí čekat až do dvou hodin odpoledne, než si kardinálův favorit najde chvíli, aby ho mohl přijmout. Čekání mladíkovi nevadí, cítí se dobře, spokojený sám se sebou. I proto vstoupí do pracovny diplomata s velkým sebevědomím.

„Milý pane hrabě, jako vždy prosím o stručnost, za půl hodiny mám další důležité jednání a musím se připravit. Přijal jsem vás bez toho, aniž bych měl naši schůzku v programu, proto vás znovu prosím o velkou stručnost.“

„Budu se snažit,“ posadí se na nabídnutou židli Armand, „Začnu tedy stručně a věcně. Pan de Guilmant, který připravil celé spiknutí, uprchl neznámo kam. Pokud je chytrý, tak zmizí někde daleko za hranicemi i s tím, co stačil ukrást. Hrabě de Prieu souhlasí s našimi podmínkami a nebude už dále po ničem pátrat. Očekává však dodržení slibu a prohlášení manželství slečny de Luzene a pana de Guilmant za neplatné. On je potom rozhodnut se oženit se slečnou de Luzene.“

„Zrušení manželství by neměl být problém, bylo uzavřeno na základě podvodu. Můžete se na jeho zrušení spolehnout, byt' nějaký čas bude trvat získání potřebného dokumentu. Oceňuji, jak jste celou aféru dokázal sprovodit ze světa.“

„Na pozemku hraběte de Prieu jsme ještě dopadli bandu lapky Matyáše. Celá banda do jednoho byla zneškodněna.“

„Celá banda? Kolik jich bylo?“

„I s jejich velitelem celkem dvanáct mužů. Měl jsem s sebou kromě svých gardistů i několik lidí hraběte de Aboa a hraběte de Prieu. Vlákali jsem ty lupiče do pastí. Osm z nich jsme pobili a další čtyři zajali a pověsili.“

„Zmizel i ten Matyáš?“

„Ano, měl jsem tu čest zabít ho vlastní rukou.“

„Opět jste se činił, pane hrabě. K těm dvěma vrahům z vaší předchozí návštěvy tamního kraje jste přidal dalšího lumpa.“

„Vlastně byli celkem čtyři,“ rozhodne se Armand připomenou veškeré své zásluhy, „Nevím zda jsem se zmínil při své poslední návštěvě, ale pan de Guilmant se pokusil unést slečnu de Luzene, naštěstí jsme s hrabětem de Aboa dostihli kočár, který hlídali dva muži. Jeden se mě pokusil zastřelit, ale naštěstí ho hrabě zabil dřív a tím mi zachránil život. Toho druhého jsem pak dohnal a v boji na meče zabil sám. Tím jsme se zbavili dalších dvou lumpů i svědků.“

„Drahý hrabě, dokázal jste za pár dní zbavit naši zemi dosti lumpů, za což vám jistě patří dík nejen můj, ale i Jeho Eminence,“ podívá se na mladíka s uznáním Mazarin. Ten rázem povyroste o deset centimetrů.

„Měl jsem trochu štěstí a dobré přátele.“

„Ano, štěstí je taky někdy důležité, ale je nutné mu jít naproti. Jak se daří panu markýzi de Almare?“

„Panu markýzi se daří dobře, jistě i on významně přispěl ke zdaru naší záležitosti.“

„Považujete ho za svého přítele?“

„Ano. Jsme přibližně stejně staří, přišli jsme oba do Paříže bez zkušeností, v tom máme dost společného. Asi si i rozumíme. Občas mě pozve na nějaké sezení se svými přáteli. On se sice pohybuje v poněkud jiné společenské úrovni, ale snaží se mi toto nedávat najevo.“

„Jak si vede pan markýzi ve společnosti?“

„Podle mě má úspěch. Dokáže vystupovat sebevědomě, ale také skromně a získat si lidi kolem sebe. Určitě přitahuje i pozornost žen, v tom mu snad mohu trochu konkurovat,“ usměje se pan de Godille sebevědomě, ostatně jako téměř každý mladý muž.

„Váš přítel má velmi dobrý odhad na lidi. Jak byste ho charakterizoval?“

„Pan markýz de Almare přes svoje mládí určitě dokáže odhadnout lidi, dokáže velmi dobře sdělit svůj názor a přitom neurazit ostatní. Musí se mu nechat i noblesa, se kterou se pohybuje, vystupuje a jedná. Určitě by si zasloužil nějaký úřad, kde by tyto své schopnosti dokázal uplatnit,“ snaží se pomoci příteli Armand, až má strach, zda to s chválou nepřehnal.

„Drahý hrabě, zařídte, aby pan markýz přišel zítra ráno na osmou hodinu. Ať přijde ustrojen normálně, svou starou sutanu může tentokrát nechat doma.“

„Vyřídím mu vaše pozvání a zajistím, aby se dostavil.“

„Teď se vraťme k vám, pane hrabě, máme už jen pár minut. Zasloužil byste si za svůj úspěch více mého času, ale snad později. Nejprve vyřídíme vaše náklady, jistě jste nějaké měl.“

„Nebyly zase tak velké, některé věci uhradil hrabě de Prieu, když se ujal svého panství.“

„Chvályhodné, pane hrabě. Není pěkné, když se šlechtic pokouší dohadovat o peníze. Další vaše dobrá vlastnost. Nicméně je nutné i tak vám nějakou kompenzaci poskytnout. Zde máte poukázku na dvě stě louisdorů. Nechte si ji proplatit, oslovte pana de Bouthiller, znáte ho?“

„Je oddaným služebníkem Jeho Eminence, kterou často navštěvuje. Již jsem s ním nějaké jednání měl,“ odpoví mladík.

„Domluvte se s ním na proplacení směnky,“ přikývne Mazanin a podívá se na Armanda, kterému pochvala i částka dalších dvou tisíc liber zvedla náladu.

„Děkuji za vaši štědrost, pane.“

„Pane hrabě, prokázal jste značné schopnosti. Jak logického uvažování, tak i schopnosti se správně rozhodnout, jednat rázně a statečně. V budoucnosti si podle mého zasloužíte lepšího využití než je plánovaná funkce důstojníka gardy. I vzhledem k vašemu dobrému rodu. Budu na vás myslet. Možná už brzo budete pověřen dalším úkolem, opět ve státním zájmu.“

„Děkuji. Máte pro mě další úkol?“ zableskne se v očích pana de Godille.

„Pravděpodobně se brzy dozvíte více. Zatím si odpočiňte. Budu už muset bohužel naše setkání ukončit,“ vzhledne znovu k hodinám Mazanin, „Ještě jednou vám vyslovuji svoji spokojenost, budu o vašem jednání referovat i Jeho Eminenci. Jistě vašich schopností dokážeme využít,“ dodá, povstane a ukončí audienci.

Hrabě odchází potěšen. Ostatně, jako každý, kdo je chválen a navíc získá i značnou částku peněz. Na lehkou váhu nebere ani slib dalšího úkolu. Ano, možná mlhavý slib, ale už o něm vědí.

Prohodí pár slov s panem de Seinges, zvažuje návštěvu barona de Taille. Nakonec tuto možnost zavrhne, ten bude zase opilý. Proto zamíří přímo do Paříže do paláce markýze de Almare. Nezdrží se dlouho, jen co vyřídí vzkaz, chvátá do svého domu.

Markýz de Almare dorazí do Rueil druhý den ráno před osmou hodinou. Přijede ve svém kočáře, který lidově řečeno smrdí novotou. Ve skutečnosti voní a byl i honosně zkrášlen zlatým ozdobným lemováním, které se dobře vyjímá na rudohnědé barvě dřeva. Markýze doprovázejí tři služebníci v livřejích na kočáře a tři ozbrojení jezdci. Nejde jen o bezpečnost, ale také o dekoraci.

Mladík je uveden k audienci s úderem osmé hodiny do komnaty, kde již je prostřeno ke snídani. Vstříc mu vyjde Mazanin, srdečně ho přivítá, vyzve k posazení a následné konzumaci. Oba prokazují vybrané způsoby stolování, ale i vyjadřování.

„Váš přítel, pan hrabě de Godile, mně včera sdělil, jak dobře jste vyřešili záležitost s hrabětem de Prieu. Dovolte mi, abych i vám vyslovil uznání.“

„Děkuji, pane, ale celou tíhu tohoto případu nesl na svých bedrech pan de Godille. Nevím, zda se vám ve své skromnosti přiznal. Třikrát byl vážně ohrožen jeho život a jen díky jeho velké duchapřítomnosti a obratnostmi z toho vyvázl bez újmy.“

„Jistě si vedl statečně, což jsem z jeho vyprávění pochopil. Ovšem až o tak vážném ohrožení svého života se nezmiňoval.“

„Stejně tak vám možná neřekl, že díky jeho úskoku a obratnému vyjednávání s vůdcem bandy na panství hraběte de Prieu, vlákal zločince do pasti. Potom s téměř stejným počtem mužů dokázali zlikvidovat tucet nepřátel a sami přitom měli jednoho lehce zraněného gardistu a pouze jednoho zabitého ze služebnictva hraběte de Prieu.“

„Něco mi naznačil.“

„Jak vidíte, určitě si zaslouží plné uznání především on.“

„Však jsem mu ho poskytl, včetně určitého finančního vyrovnání. Jste skutečně jeho přítelem a děláte vše proto, abyste ho v mých očích pozdvihl,“ usměje se Mazarin.

„Máte pravdu, pan hrabě je můj přítel, ale co jsem vám řekl, je čirá pravda. Je možná trochu zbrklý a možná někdy trochu nerespektuje některé zažité konvence, především dvorské etikety, ale jinak je velmi bystrý a šikovný mladý muž.“

„Už ho dále vychvalovat nemusíte, cením si jeho odvedené práce a slíbil jsem mu svoji podporu. Třeba ho již brzy budu moci využít i jinak, než jenom jako důstojníka gardy.“

„Nechtěl jsem vzbudit vaši nevoli, pane, nerad bych způsobil opak, než jsem zamýšlel,“ podívá se Pierre zkoumavě do obličeje ostříleného diplomata.

„Pochopil jsem, pane markýzi. Bavme se však o vás. Před časem jsem vám něco naznačil. Bylo sice poměrně málo času na zvážení mé nabídky, nicméně se k ní chci vrátit. Budu muset brzy odcestovat a napadlo mě, zda byste nechtěl být členem mého doprovodu.“

„Jsem potěšen vaší nabídkou, avšak jeví se mi příliš předčasná,“ zůstává ostražitý mladík, „Jsem u dvora krátce a zvažuji i další možnost. Totiž ucházet se o nějaký úřad na dvoře krále.“

„Nepochybně možné řešení,“ přikývne Mazarin, nedá na sobě vůbec znát zklamání.

„Velice si vážím vaší nabídky, pane,“ vycítí markýz rozpoložení myslí svého společníka u snídaně, „Rád bych získal zkušenosti u dvora. Tím však vůbec nevylučuji, že bych do budoucna neuvažoval o užší spolupráci s vámi a nevylučuji ani své působení v diplomatických službách.“

„Rozhodně nechci naléhat,“ lehce se pousměje Jules, „Vím i o vašem přátelství k hraběti de Aboa, který se tak trochu o vás stará.“

„S hrabětem de Aboa se přátelím,“ pousměje se teď mírně i pan de Almare, „Ovšem nesdílím veškeré jeho názory. Dokonce mám na některé záležitosti dost vyhraněné názory. Byť jsem nyní příslušníkem vysoké aristokracie, nemám mnoho pochopení pro některé přehnané nároky šlechty vůči státu. Bohužel mnozí chtějí jen vyzískat co nejvíce výhod pro sebe a na zájmy státu vůbec nehledí.“

„V tom bohužel máte pravdu. Ovšem pokud chcete být jeden z nich ...“

„Pak se musím chovat jako oni? Uvidíme, pane. Zatím bych chtěl postupovat pomalu, krok za krokem.“

„Asi vám zcela nerozumím, pane markýzi. Nebo se nechcete příliš zaplést s někým, komu nedáváte velkou budoucnost?“ pohlédne Mazarin mladíkovi zpříma do očí.

„Nejsem ještě tak dobře seznámen se všemi záležitostmi dvora a státních zájmů, abych mohl tak chladně kalkulovat.“

„Spíše jste velice opatrný, pane markýzi, což vás šlechtí. Dobře, беру na vědomí váš postoj. Máte zájem získat nějaký úřad u dvora. Pro ten jste asi ochoten obětovat i značnou finanční částku. Ale i u dvora je možno prokázat své schopnosti.“

„Asi nejste příliš spokojen s mojí odpovědí,“ konstatuje Pierre, „Je mi velmi líto, pokud jste si má slova vyložil jako naprosté odmítnutí. Nejsem rozhodně naladěný na nepřátelskou nótu proti počínání Jeho

Eminence kardinála Richelieua. Naopak, vždy jsem obdivoval jeho státnické počínání. Nejsem rozhodně přívržencem osob, které by rády, když si dovolím takový drobný básnický příměr, otočily kolo dějin zpět.“

„Máte pravdu, pane markýzi. Jeho Eminence musí opravdu čelit mnoha úskokům a velkému protivenství některých vyhraněných a mocných nepřátel. Některé projevy zášti jsou značně silné a mají podporu jak u francouzského tak i španělského či habsburského dvora, chcete-li.“

„Jsem si vědom složitosti politické situace. Právě proto, abych lépe pronikl do tohoto prostředí, abych lépe pochopil zájmy některých mocných, chci zůstat u dvora. Pokusím se navázat bližší vztahy s některými šlechtici. Možná jsou moje záměry troufalé, ale mým zájmem není získat osobní výhody.“

„Přesně nerozumím, jaké důvody máte teď na mysli. I vy nutně musíte sledovat své osobní cíle.“

„Ano, mám své osobní zájmy. Určitě sleduji svůj prospěch, ale ten není zaměřen na okamžitý zisk, který je obvyklý. Na zbohatnutí, získání statků či výhodných úřadů, z nich zase bude jejich držitel bohatnout. V klášteře jsem hodně studoval a nyní mi tato činnost chybí. Proto bych chtěl využít možnosti být u dvora a jistým způsobem studovat jednání lidí.“

„Studovat? Vaše důvody zní opravdu velmi divně, skoro bych řekl až podivínské.“

„Nejsem snilek, pane, každý můj krok má racionální důvod. Opravdu bych chtěl v budoucnosti působit jako diplomat. K tomu potřebuji poznat i charaktery některých osobností na tomto poli, mohu-li opět použít jistý příměr. Teď jsem naprosto bez osobních zkušeností, všechny mé poznatky jsou ze stovek knih, které jsem přečetl a prostudoval. Bez toho, aniž bych poznal například prostředí dvora, jednání a chování některých vlivných osob, budu velmi tápat a nejsem si jistý, zda budu úspěšný.“

„Jaký je tedy konečný cíl vašeho počínání?“ je očividně zmaten diplomat.

„Rád bych v budoucnosti působil v diplomatických službách a byl bych i velmi potěšen, kdybych mohl být ve vašich službách či ve vaší blízkosti. Muže jako je Jeho Eminence kardinál Richelieu nebo vy tato zem potřebuje. Daleko více, než vévody d'Orleans či markýze de Cinq.Mars.“

„Zajímavé, drahý markýzi, ale teď jste vyslovil jména dvou mužů, které rozhodně nepatří k přívržencům Jeho Eminence.“

„Uvedl jsem je zcela záměrně. Upřímně říkám, ani já nejsem jejich přívrženec. Nicméně bych rád poznal jejich povahu, jejich způsob myšlení, jejich způsob jednání, ať už si o nich myslím cokoli.“

„Musím uznat, svými názory jste mě velmi překvapil,“ zavrtí hlavou Mazarin..

„Pane, snažil jsem se vám objasnit velmi otevřeně svoje záměry, protože si velmi vážím jak vaši nabídky, tak vašich schopností. Nepochybně budete úspěšný, ať už bude vývoj v této zemi jakýkoli. Pokud vám budu moci být jen trochu nápomocný, velmi rád se v budoucnu zapojím.“

„Taková slova už zní daleko zajímavěji, pane markýzi. Když už jste byl tak upřímný, jak chcete postupovat ve vašem studiu, když použiji váš trochu nezvyklý způsob popisu získávání postavení u dvora?“

„Rád bych se pokusil jednak pokračovat v klasickém studiu a zdokonalování sebe sama. Jak v oblasti zručnosti ve využívání zbraní, tak v oblasti umění. Rád bych využil pozvání a mých prvních kontaktů a seznámil se s některými význačnými osobnostmi v paláci Rambouillet osobně. U dvora bych rád poznal trochu více způsoby markýze de Cinq-Mars, protože je mi opravdu velmi podivné, jak se člověk tak malého rozhledu a schopností mohl vyšvihnout tak vysoko. Kromě toho bych se rád věnoval i studiu diplomacie, a to jak dalším čtením literatury, tak i například hovory s významnými muži. Nezastírám, také bych si rád trochu užil světského života se všemi radovánkami, které k tomu patří, protože předchozích dvacet let jsem žil jako mnich, a tato slova prosím berte doslova.“

„Představil jste mi velmi zajímavý plán,“ vrtí stále hlavou diplomat, „Jaký vztah přitom chcete zachovat k Jeho Eminenci? Neboť v kruzích okolo pana de Cinq-Mars, ale i v kruzích, kde se pohybuje váš přítel pan hrabě de Aboa, je vztah k Jeho Eminenci výhradně nepřátelský.“

„Z mé strany bude vůči Jeho Eminenci vždy hluboká úcta a rozhodně nikdy neudělám nic, čím bych Jeho Eminenci přímo či nepřímo uškodil. Takové počínání by to proti mému přesvědčení.“

„Připusťme vaše tvrzení,“ zatváří se teď velmi vážně Mazanin, „Není tajemstvím nakolik v poslední době sílí nepřátelské nálady vůči Jeho Eminenci. Možná podpořené vzrůstajícími zdravotními problémy Jeho Eminence i Jeho Veličenstva. Vzrůstá i odvaha vzepřít se stávajícímu pořádku. Můžete být osloven s nabídkou zapojit se do spiknutí proti Jeho Eminenci. Takových drobnějších i velmi vážných pokusů už bylo velmi mnoho.“

„Jak jsem již řekl, pane, osobně se rozhodně nikdy nepokusím Jeho Eminenci uškodit,“ nasadí rovněž velmi vážný výraz pan de Almare, „Ptáte-li se však, jak se zachovám, pokud se dozvím o nějakém spiknutí ... pochopil jsem vaši otázku správně?“

„Naprosto správně, pane markýzi.“

„Jsem šlechtic a nejsem žádný špeh. Rozhodně nemíním působit u dvora jako obyčejný donašeč. Takové chování v žádném případě nepovažuji za možné.“

„Tak moje otázka nebyla míněna.“

„Bohužel mi tak vaše slova vyzněla.“

„Ptal jsem se na váš postoj, kdyby vám byla nabídnuta účast na úkladu, ohrožující samu existenci postavení Jeho Eminence nebo nedej bože jeho život.“

„Nedomnívám se, že by něco až tak dramatického hrozilo. Ale budiž, chcete-li moji přímou odpověď. Pokud bych nabyl dojmu, že chce někdo skutečně změnit takovým výrazným způsobem poměry, tak bych jistě udělal vše proto, abych Jeho Eminenci varoval. Určitě ne však donášením na některé šlechtice. Spíše bych hledal vhodný způsob, jak nenápadně na takovou možnost upozornit a zvýšit tak bdělost jistě dobře fungujícího systému získávání informací pro Jeho Eminenci.“

„Jde o chvályhodné předsevzetí,“ pokývá hlavou Mazarin.

„Pokud bych zjistil nějakou opravdu závažnou věc, která by skutečně ohrožovala postavení či dokonce život Jeho Eminence, mohl bych využít i svého přítele hraběte de Godilleho a jeho prostřednictvím poslat varování. Nic takového však nepředpokládám. Určitě však nejsem připraven podávat nějaké reference, co kdo říká a co si kdo myslí,“ upozorní Pierre.

„Něčím takovým bych vás určitě neurážel, pane markýzi. Bohužel však Jeho Eminence má velmi silné nepřátele, kteří se nezastaví před ničím.“

„Vážím si přízně Jeho Eminence i vaší. Obdivuji vaše schopnosti, s jakými si vedete na evropské diplomatické scéně. Dokonce se vám přiznám, studoval jsem způsoby vás obou. Samozřejmě vše co bylo napsáno, tedy jsem získával názor někoho jiného. Je pro mě velmi poučné mít možnost mluvit s vámi osobně a korigovat tak některé zprostředkovaně získané poznatky.“

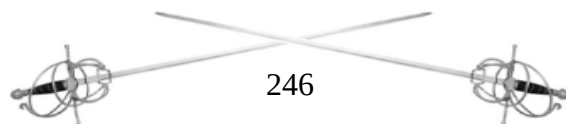
„V tom bych vám možná mohl pomoci,“ navrhně Mazarin, „Pokud byste měl zájem, mohl bych vám zajistit přístup do zákulisí naší diplomacie. Buď prostřednictvím některých našich služebníků, nebo bychom si čas od času mohli pohovořit spolu.“

„O něco takového jsem se neodvážil požádat, ale takový stav by byl naprosto podle mých představ. I vy budete mít možnost posoudit, zda vaše mínění o mně nebylo příliš vysoké. Zda jsem hoden nabídky, kterou jste mi učinil. Bude mi velkou ctí kdykoli s vámi pohovořit. Budu pozorným žákem.“

„Snad jsem vás konečně zcela pochopil. Rád byste nějakou dobu zůstal neutrální. Ovšem, drahý pane markýzi, taková role je velmi obtížná. Vždy nakonec budete muset projevit svoje sympatie! Nejen skrytě, ale i veřejně.“

„Svůj názor jsem vám již řekl. Podporuji politiku, kterou představuje Jeho Eminence a tím pádem i vy osobně. Velice rád bych se později zapojil do diplomacie, jakmile se budu cítit dostatečně na tuto roli připraven. V tomto jsou mé názory dost vyhraněné a stálé.“

„Dobře. Domluvme se na udržování vzájemného kontaktu. Čas od času si můžeme popovídat na téma vnitřní i zahraniční politiky. Budu potěšen, když mi řeknete své postřehy. Jistě budou zajímavé, minimálně tím, že jste doposud nezatížen osobními vztahy k některým významným osobnostem na naší politické scéně. Respektuji vaše zásady. Můžeme se bavit v obecné rovině a v oblasti společenských nálad.“

„Váš návrh je daleko více, než na co jsem pomýšlel. Jsem velmi rád, že mi moje odmítnutí vaší aktuální nabídky nezavřelo zcela cestu k vám.“

„Proč taky? Cením si vaší upřímnosti, se kterou jste mi vyjevil svoje záměry. Mohu na ně mít možná v některých oblastech odlišné názory, musím však uznat jejich logiku. Na svůj stav a mládí jste velmi vzdělán. Máte schopnosti, které opravdu můžete v budoucnu uplatnit na diplomatickém fóru. Nemám důvod vám uzavírat cestu k tomu, abyste časem stál na stejné straně jako já.“

„Za váš přístup i vstřícnost vám velmi děkuji, pane. Asi za čas nadejde doba, kdy se budu muset jasně vymezit, ale rád bych, aby tak bylo na základě daleko více osobních zkušeností, kterých mám nyní nedostatek.“

„Už jste navázal zmíněné vztahy?“

„Jen velmi málo. Jak jistě víte, pan vévoda de Condé zaštitil můj příchod ke dvoru, on i jeho choť, ctěná paní princezna, mi projevují jisté sympatie. Měl jsem možnost se několikrát střetnout s panem de Cinq-Mars. Šlo výhradně o formální schůzky, než aby tato setkání mohla přejít do osobní roviny. V paláci Rambouillet jsem se potkal s několika zajímavými lidmi, ale opět probíhala většinou pouze společenská konverzace. Ale i tak tato střetnutí měla pro mě jistý význam.“

„Stačil jste se už zabydlet, urovnat své rodinné vztahy?“

„Opět bude má odpověď relativní. Ano, již jsem si dokázal vytvořit zázemí ve svém paláci, konsolidovat své služebnictvo. Dokázal jsem převzít prostřednictvím spolehlivých správců kontrolu nad svým majetkem a majetkem mé matky, který mi byl dán do správy. Se sestrou jsem navázal ostrážitý vztah, který je doposud značně chladný. S matkou jsem se nikdy neviděl. Jen jí posílám její rentu.“

„Chápu, v takové dramatické situaci potřebujete více času. Nemusíte mít obavy. Nezastírám, jsem zklamán odmítnutím mé nabídky. Ovšem oceňuji, nakolik uvažujete pragmaticky a nechcete získat nějaké úřady za každou cenu.“

„Díky hrabivosti mé matky jsem poměrně velmi dobře finančně zajištěn. Nemusím se tedy po této stránce snažit o nový zdroj příjmů.“

„Podle všeho jsou vaše majetkové poměry velmi dobré.“

„Na nedostatek prostředků si opravdu nemohu stěžovat. Naopak, musím se držet, abych se nestal rozmařilým. Chtěl bych ještě vylepšit svůj vztah ke své sestře a svému švagrovi. Nevím však, jaká bude odezva na druhé straně. Jak jste sám řekl, jde o značný majetek, který připadl proti předchozím očekáváním mně.“

„V takových případech není opatrnosti nikdy nazbyt. U mě máte dveře stále otevřené, pane markýzi. Pokud změníte názor na možnost vstupu do mých služeb, respektive do služeb diplomacie, budu potěšen. Naše jednání považuji i nadále za otevřené, pouze za odsunuté na pozdější dobu.“

„Děkuji vám za vaši vstřícnost, pane.“

„Drahý pane markýzi, velmi si cením našeho otevřeného rozhovoru. Těším se na další podobná setkání. Nyní se budu muset omluvit. Moje povinnosti mě k mé velké lítosti nutí náš dnešní rozhovor ukončit.“

„Já děkuji za váš čas i zájem o moji osobu, pane. Znovu zdůrazňuji, obrovsky si vašeho zájmu o mou osobu vážím. Snad nezklamou vaše představy o mých schopnostech.“

Pan de Almare se následně pomalu pohybuje chodbami paláce a v hlavě si znovu přehrává některé části rozhovoru. Rozebírá si své odpovědi. Mnohdy se zachmuří, napadají ho lepší formulace. Celkově si odnáší z audience rozpačitý dojem. Není si jist, zda učinil dobře odmítnutím nabídky. Ovšem je opravdu brzy se jednoznačně zavázat. Snad si nezavřel u Mazarina dveře navždy. Snad nešlo jen o zdvořilostní nabídku na další možnou spolupráci. Skutečný stav ukáže až budoucnost.

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

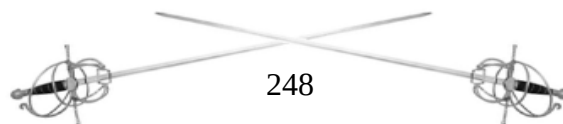
BOŽÍ PROZŘETELNOST?

Život hraběte de Godille opět upadá do stereotypu. Intenzita jeho výcviku ve zbrani se ještě zvýší, cvičí se pilně v boji s mečem i ve střelbě z pistolí, ale i muškety. Po pár dnech dostane skvostný dárek, dvě dvojice velmi precizně vyrobených pistolí. Přinese mu je pan de Concestion, jedná se o pozornost od velmi vysoce postavené osoby, za jeho dobře splněný úkol. Jedna z dvojice zbraní představuje těžké jezdecké pistole, druhá pak pistole drobnější, určené spíše než do bitvy pro osobní ochranu, které je možné uschovat například pod oděvem.

Armand si užívá dobrého pocitu, členové gardy kardinála Richelieua, se kterými cvičí, na něho pohlíží s uznáním. Vincent již nastoupil do jeho služby, sice za něho musel s těžkým srdcem zaplatit zabitého koně a dodržet svůj slib a koupit sluhovi koně jiného, ale Magerdie se ukazuje ve velmi dobrém světle. Jeho bratranec Maurice se hodí pro udržování domácnosti, ale zbraně k němu příliš nepasují.

Jednoho dne dostane hrabě příkaz, aby se zdržel v Rueil. Kolem jedenácté hodiny ho vyzvedne osobně pan de Concestion a odvádí ho do soukromých prostor svého pána. Armand je potěšený, pravděpodobně mu sám Richelieu vyjádří uznání za jím vykonanou práci.

První ministr tentokrát není upoután na lůžko, nýbrž sedí ve své pracovně za masivním stolem. Prostor je osvětlen několika čtyřramennými svícní, více světla však dopadá na stojícího mladíka než na nemocného státníka, jehož tvář tak zůstává částečně ve stínu. Což je ostatně jedno, jeho výraz je stále stejný, tvrdý, odtazitý, bez náznaků jakýchkoli emocí. Povýšený, vyjadřující obrovskou moc, kterou třímá ve svých rukách. V místnosti je několik koček, jednu právě Richelieu chová na svém klíně a hladí její hebkou srst. Při příchodu mladíka ji jemně odloží.

Pan de Godille pociťuje vzrušení, ale také velký respekt a částečně i obavu. Padá na něj tíseň, stárnoucí státník, sužovaný mnoha nemocemi, ho může jedním slovem vyzdvihnout, ale též zničit. Nemá snad důvod se zlobit, naopak, možná i on vyjádří svoji spokojenost, dumá mladík. Zůstává s kardinálem zcela sám, v místnosti teď není nikdo ze služebnictva, žádní členové gardy. Půjde tedy o důvěrný rozhovor, což je dle všeho dobré znamení.

„Pane hrabě,“ promluví po chvílce první ministr, „byl jsem zpraven o událostech vážících se k hraběti de Prieu. Podařilo se vám dobře nastrojit celou věc, navíc jste si vedl statečně. Pan Gulio se o vás vyjádřil velmi pěkně.“

„Děkuji, Vaše Eminence,“ uklání se hluboce Armand.

„Pane hrabě,“ zůstává tvář kardinála strnulá i vážná, „nepozval jsem si vás, abych s vámi probíral vaše zásluhy, byť vám je neupírám. Na základě dobrých zkušeností, na základě dobrých referencí, vás chci pověřit velmi delikátním úkolem, jehož význam je nedozírný ve srovnání s aférou, kterou jste právě úspěšně vyřešil,“ řekne a v mladíkovi hrkne.

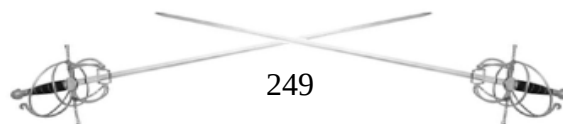
„Vaše Eminence, jsem oddaným služebníkem Vaší Eminence,“ vysouká ze sebe frázi.

„Pane hrabě, vše, co zde dnes v noci bude řečeno, musí zůstat navždy tajemstvím. Nesmíte se svěřit nikomu, nesmíte o tom dokonce hovořit ani u zpovědi. Mohu se na vaši mlčenlivost naprosto spolehnout, pane hrabě?“ upře Richelieu svůj pronikavý zrak na mladého muže před svým stolem.

„Slibuji, Vaše Eminence,“ přejede mráz po zádech Armanda.

„Pane hrabě, v současné době probíhá velmi ošklivé spiknutí proti Jeho Veličenstvu. Pan hrabě de Soissons s několika dalšími velmoži se otevřeně staví proti Jeho Veličenstvu. Ba co víc, jsou zcela nepokrytě podporováni zeměmi, s nimiž se Jeho Výsost nachází ve válečném stavu. Jak byste zhodnotil takové jednání, pane hrabě?“

„Vaše Eminence, jsem voják, ne diplomat,“ tváří se poplašeně mladík, „Nevyznám se ve správných termínech. Snad se jedná o urážku majestátu, nevím přesně. V každém případě pak o ohavnou zradu.“

„Ano, máte pravdu. Jaký je trest za urážku majestátu, za takovou hanebnou zradu?“

„Nevím, Vaše Eminence. Asi podle toho, o koho se jedná. U běžných šlechticů nepochybně je odpovídajícím trestem katova sekera či meč, v případě velmožů ...“

„Ano, opět uvažujete správně. Někteří mají jistá privilegia, není jednoduché nechat je položit hlavu na katův špalek. Ale obecně, pane hrabě, zaslouží si takové jednání smrt?“

„Nepochybně, Vaše Eminence,“ tváří se naprosto zmateně Armand, vůbec nechápe, kam tento podivný rozhovor směřuje.

„Do spiknutí pana hraběte de Soissons jsou zapleteni i další velmožové, například vévoda de Guise, vévoda de Bouillon. Ale hlavou spiklenců je hrabě de Soissons. Bohužel ho významně podporují španělští agenti, kteří mu přislíbili peníze na sebrání vojska. Rovněž tak císař, který mu slíbil přímo poskytnout své vojenské oddíly. Takto vyzbrojeni a vybaveni jsou připraveni zahájit otevřenou válku proti svému králi.“

„Jistě ohavné spiknutí, Vaše Eminence.“

„Jeho Výsost se již dlouhou dobu snaží revoltu vyřešit smírnou cestou, v čemž se mu snažím i já být nápomocný. Již mnoho mých dopisů s úpěnlivými žádostmi k odstoupení od těchto krajně nepřátelských úmyslů pan hrabě de Soissons obdržel. Bohužel zatím snaha o smírné řešení od Jeho Veličenstva nenachází odezvu na druhé straně. Pan de Soissons je spřízněn s Jeho Veličenstvem, je vůdčí osobností a jeho vzpoura je proto velmi nebezpečná. Francie je ve válce s císařem i španělským králem, vypuknutí vnitřní války Jeho Výsosti se svými vazaly by znamenalo velké nebezpečí. Bohužel se jeví stále více pravděpodobné, že nakonec dojde k otevřenému střetnutí.“

„Otevřenému střetnutí?“ zeptá se pan de Godille, neboť se kardinál odmlčel a pozoruje ho.

„Ano, pane hrabě. Proti vzbouřencům hodlá Jeho Výsost vyslat armádu. Možná se ještě na poslední chvíli podaří vše vyřešit smírnou cestou, modlím se za takové řešení k Bohu každý den. Ovšem nelze vyloučit i vedení války či svedení rozhodné bitvy se vzbouřenci. U bitvy nikdy nevíte, pane hrabě, jaký bude mít výsledek. Během bitvy také mnozí zemřou. Na obou stranách. Smrt si vybírá svou daň mezi obyčejnými vojáky i mezi těmi nejurozenějšími. Jde o boží vůli, kdo zvítězí i kdo bitvu přežije,“ pozvedne Richelieu oči k temnému stropu svého kabinetu a odmlčí se.

„V bitvách je mnoho mrtvých ...“, řekne Armand, zdá se mu nutné něco poznamenat, neboť upřený zrak ministra bere jako výzvu k odpovědi na nepříliš srozumitelně položenou otázku.

„Bůh si k sobě povolává muže urozené i méně urozené. Stále se modlím k Bohu, aby pan hrabě de Soissons a jeho společníci pochopili nesmyslnost a zhoubnost svého počínání. Bohužel ale nemohu vyloučit ani zmíněnou bitvu či válku. Pan de Soissons se protíví svému králi a též i Bohu. Vede nespravedlivý a zrádný boj. Kdyby v případné bitvě padl, jistě by se taková skutečnost dala přičíst boží prozřetelnosti. Nejste stejného názoru, pane hrabě?“ znovu upře svůj uhrančivý pohled kardinál na mladíka.

„Boží prozřetelnost ... Vaše Eminence ... asi ano ... nevím,“ blekotá Armand, naprosto zmatený z dnešní audience.

„Pane hrabě, proti zrádcům již brzo vyrazí královská armáda, která bude pod velením pana de Coligny, vévody de Chatillon. Součástí této armády bude i jízdní pluk markýze de Praslin. Pane hrabě, co byste říkal místu v pluku pana markýze?“

„Mám vstoupit do armády ... v jaké hodnosti?“ zeptá se pan de Godille.

„Tuto okolnost ještě zvážíme,“ odpoví vyhýbavě Richelieu, „Tak, aby odpovídala co nejvíce našim záměrům. Buď v roli velitele jedné kumpanie nebo jako člen osobní gardy či štábu markýze de Praslin. Pověření budete mít od samotného Jeho Veličenstva, který též vše domluví s panem markýzem. Souhlasíte, pane hrabě?“

„Vaše Eminence, dal jsem Vaši Eminenci slovo. Pokud Vaše Eminence požaduje, abych se stal členem jízdního pluku pana markýze de Praslin, bez váhání tak učiním. Ovšem mám jisté ...“ zarazí se teď Armand, neboť si uvědomí nevhodnost chystaného vyjádření.

„Prosím, pane hrabě? Nedokončil jste svou větu. Učiňte tak!“

„Vaše Eminence, omlouvám se ... Vaše Eminence, mám jisté pochybnosti, zda je vše tak jednoduché. Pokud mám vstoupit do pluku pana markýze a zúčastnit se války proti zrádcům ... velice rád budu bojovat za zájmy Jeho Veličenstva proti zrádcům. Ale pak by asi byla zbytečná dnešní schůzka ... Vaše Eminence, jsem zmatený, omlouvám se za svá slova.“

„Naopak, pane hrabě. Uvažujete zcela správně. Dnes jsem vás povolal opravdu z zcela jiného důvodu. Pokud dojde k bitvě, a stále se modlím k Bohu za její odvrácení, bylo by velmi dobré pro zájmy Jeho Veličenstva, kdyby v takové bitvě pan de Soissons padl,“ vyřkne velmi tvrdě své přání první ministr.

„Kdyby pan princ padl ...“ rozšíří se oči hrůzou mladíkovi, neboť ho napadne hrozná myšlenka, které se zdráhá uvěřit.

„Pane hrabě, jste vázán svým slovem k naprosté mlčenlivosti o dnešním rozhovoru. Proto se vyjádřím naprosto přesně. Pokud dojde k bitvě, bylo by vhodné, abyste se pokusil probít do blízkosti pana de Soisson a zabít ho!“

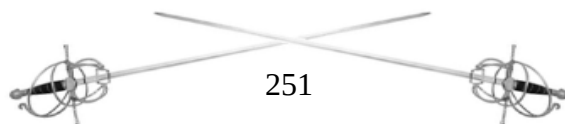
Pan de Godille zalapá po dechu, zůstává stát s otevřenýma očima i ústy. Mráz mu přejíždí po zádech. Právě bylo vysloveno hrozná přání, možná rozkaz, aby se pokusil v případné bitvě zabít prince královské krve. Neuvažuje teď o obtížnosti úkolu, je konsternován samotnou žádostí.

„Pane hrabě, pan de Soisson je zrádce, zradil Jeho Výsost již vícekrát a i pokud neuspěje tentokrát, bude tak činit nadále. Potrestat veřejně takového zrádce je velmi obtížné, ale když v zápalu boje nalezne smrt, každý musí takový osud přikládat boží prozřetelnosti, zvláště pokud se provinil proti Bohu a Jeho Výsosti,“ zopakuje Richelieu a jeho hlas zní tvrdě, z přítmí, zdá se, jako by skoro vycházel ze záhrobí. Mladíkovi, kterému jsou slova určena, se málem rozklepají kolena.

„Mám zabít pana de Soissons?“ vypraví ze svých vyschlých úst.

„Pane hrabě, jste čestný muž. Nikdy bych po vás nechtěl nic nečestného. V bitvách se na obou stranách pokouší každý zabít každého z druhého tábora. Bez ohledu na jeho urozenost. Já jsem vyslovil pouze přání, aby se vaše pozornost zaměřila na jistou osobu. V bitevní vřavě může zemřít každý, mnohdy rozhoduje náhodný výstřel, zbloudilá kulka. Zabít v bitvě svého protivníka není nic nečestného, naopak, jde o samu podstatu bitvy. Nebo jste jiného názoru, pane hrabě?“ zeptá se kardinál a opět nepříjemně zírá.

„Vaše Eminence má pravdu ... v bitvě se snažíme zabít jeden druhého ...“

„Vidíte, pane hrabě. Zabít v boji pana de Soisson není tedy nic, co by se přičilo vaší cti.“

„Zabít ho v bitvě, v boji jistě ne ... ale je rozdíl ho zabít v boji a ...“ zarazí se Armand.

„Jenom v případném boji, pane hrabě!“ řekne důrazně ministr.

„Mohl bych se pokusit proniknout do jejich tábora, vyzvat pana de Soissons na souboj ...“

„Pane hrabě, nic takového se nesmí stát!“ řekne s maximálním důrazem Richelieu, „Něco takového by bylo naprosto nepřipustné, i kdyby na takovou pošetilost pan de Soissons přistoupil. Okamžitě by bylo jasné, kdo vás vyslal. Stejně tak, kdyby se stala nedej bože panu de Soissons nějaká nehoda. Celé kouzlo tkví v bitvě, pane hrabě. Pan de Soisson chce vyvolat válku, ve válce dochází ke střetu na bitevním poli a na něm umírají muži. Mladí, staří, zkušení i nezkušení, vysoce urození i neurození. Pochopitelně vysoce urození muži mají výhody, své koně, svou zbroj, svou gardu. Ale i velitelé armád, princové i králové již mnohokrát přišli v bitvě o život. Mnohdy nikdo nikdy nezjistil, kdo vypálil smrtelnou ránu či zasadil smrtelný úder mečem. V bitevní vřavě prostě jde o boží vůli, kdo přežije a kdo zemře,“ hovoří dál pokrytecky první ministr.

„Chápu, Vaše Eminence,“ říká rozechvělým hlasem pan de Godille, trochu se zarazí, než pokračuje, „Už začínám chápat vše, Vaše Eminence,“ objeví se v jeho hlase nástin smutku.

„Opravdu, pane hrabě? Co z vašeho pohledu chápete?“

„Vaše Eminence ... Vaše Eminence o tomto mém úkolu uvažuje jistě již dlouho. Vlastně od počátku ... proto ta služba, proto ten výcvik, skvělé pistole jako dárek, peníze na obnovu mého panství, moje slovo ...“

„Pane hrabě, jde o vůli boží. Pan de Soissons se ujal vůdčí role ve vzpouře proti Jeho Výsosti. Boží prozřetelností jste se ale objevil vy, mladý statečný šlechtic. Přišel jste mi jako boží nástroj, který mi ráčil Bůh ve své milosti a spravedlnosti seslat. Bude záležet jen na Bohu, zda vám umožní zmíněné poslání vykonat, neboť je velmi obtížné, ba dokonce téměř nemožné,“ pokračuje v pokryteckých řečech Richelieu.

„Ano, Vaše Eminence, téměř nemožné. Vůbec se dostat v případné bitvě k panu de Soissons, pokud i ano, probít se do jeho blízkosti, zabít ho, ubránit následně svůj život. Věc téměř nemožná, v každém případě znamenající téměř jistě i moji smrt.“

„Pane hrabě, jde o poslání nesmírně důležité z hlediska státního zájmu, z hlediska zájmů Jeho Výsosti. Ale opravdu o věc velmi nebezpečnou, skutečně na hranici lidských možností. Vzhledem k referencím o vás jsem nabyl dojmu o vhodnosti vaší osoby k takovému úkolu.“

„Asi Vaší Eminenci řekli, že jsem šílenec, který se vrhá do každého nebezpečí,“ usměje se hořce Armand, „Blázen, který si neváží svého života,“ dodá.

„Pane hrabě, požádal jsem vás o přijetí velmi závažného poslání. Ale musím vám říci ještě jedno. Nevyžaduji po vás, abyste tento úkol přijal. Nehodlám v této záležitosti využít vašeho slova. Jde o věc nesmírně delikátní a nesmírně nebezpečnou. Máte pravdu, provést takovou věc jde jen s boží pomocí, stejně tak vyvážnout živý. Pane hrabě, nejste povinován své poslání přijmout, máte plné právo odmítnout.“

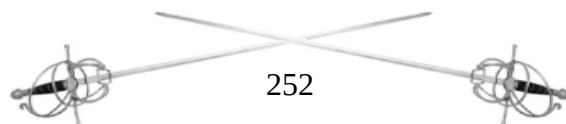
„Mám právo odmítnout? Pokud tak učiním?“

„Zůstanete nadále v mých službách a budeme pro vás hledat jiné uplatnění,“ odvěti kardinál hodně chladně, „Pane hrabě, vysoká pravděpodobnost vaší smrti při plnění tohoto poslání mi nedává právo vám ho nařídít, pouze vy ho můžete dobrovolně přijmout. Jde o úkol opravdu nesmírně náročný a nebezpečný. Pokud odmítnete, spoléhám na vaše slovo a naprostou mlčenlivost o našem dnešním rozhovoru.“

„Vaše Eminence, nejsem zbabělec,“ řekne trochu dotčeně pan de Godille.

„Pokud bych si něco takového myslel, pane hrabě, nebyl byste dnes zde,“ složí ruce na prsou první ministr.

„Moje váhání je jiného důvodu. Přeci jen, zabít prince z královské krve ... svým způsobem záměrně ...“ tváří se nejistě Armand.

„Zabít zrádce, který pozdvihl meč proti svému králi! Zabít zrádce v bitvě, čestně, v boji muži proti muži. Zabít zrádce obklopeného svou suitou. Něco takového není nic nečestného, takový úkol je hrdinstvím a hodný opravdového muže.“

„Někdo by mohl mít jiný názor ...“

„Nikdo kromě nás dvou o vašem poslání neví. Jen my dva, nikdo jiný, rozumíte, pane hrabě? Proto můžete i směle odmítnout, nikdo se vaše odmítnutí nedozví a nemůže dozvědět. Nikdo vás nemůže podezírat z nedostatku odvahy či oddanosti svému králi. Jste nepochybně statečný muž, pane hrabě. Na tomto mém názoru na vás nic nezmění ani vaše dnešní odmítnutí. Úkol, kterým vás chci pověřit, je na hranici lidských možností, ba co víc, bez boží pomoci nelze asi uskutečnit. Bohužel pravděpodobnost vaší smrti je nesmírně vysoká, opět jen Bůh vás může ochránit při jeho plnění.“

„Vaše Eminence,“ pozvedne teď své oči mladík, „mám jen jednu možnost a Vaše Eminence to ví. Vaše Eminence mě zná a proto si mě vybrala,“ říká teď smutně i pyšně zároveň, „Nemohu odmítnout, protože bych byl zbabělcem sám před sebou i před Vaší Eminencí. Již nikdy bych Vaší Eminenci nemohl pohlédnout do očí. Vaše Eminence, dal jsem Vaší Eminenci své slovo a řekl o své připravenosti pro dodržení slova zemřít. Asi nastal čas svůj slib splnit.“

„Pane hrabě, svoji žádost jsem vaším slovem nepodmiňoval.“

„Vím, Vaše Eminence, ale nemám jinou možnost. Buď zemře pan de Soisson nebo já. Pravděpodobně spíše já, méně pravděpodobně my oba. Dávám své slovo Vaší Eminenci, buď ohlásím splnění svého poslání Vaší Eminenci nebo budu mrtev!“ řekne rozhodně mladík s hlavou hrdě vztyčenou.

„Pane hrabě, nic takového nežádám!“ odvěti důrazně Richelieu, „Jak jsem řekl, vše je v rukách božích. Za prvé k bitvě vůbec nemusí dojít, stále je naděje nalézt smírné řešení. Za druhé, i kdyby k bitvě došlo, nemusíte se na bitevním poli s panem de Soissons vůbec setkat. Za třetí, nepůjde váš úkol za žádných okolností splnit. Nemám zájem, abyste se sám vrhl proti desítkám mečů a pistolí a nechal se zabít jen kvůli tomu, co jste právě řekl. Spoléhám na boží prozřetelnost. Naskytne-li se příležitost, nepochybuji o vaší odvaze a snaze jí využít. Pokud se nenaskytne, vrátíte se zpět, aniž by jakýmkoli způsobem utrpěla vaše čest, pane hrabě!“

„Rozumím, Vaše Eminence. Pokud k bitvě nedojde, je vše jasné. Pokud k ní dojde, učiním vše proto, abych se dostal do blízkosti pana de Soissons a své poslání splnil. Ani tisíc mušket mě nedokáže odradit. Nemohu slíbit splnění úkolu, protože ten bez boží pomoci opravdu splnit nelze. Ale nebudu hledět na svůj život, pokud bude sebemenší naděje uspět. To mohu Vaší Eminenci slíbit,“ drží opět mladík svou hlavu hrdě vztyčenou.

„Pane hrabě, z vašich slov vyplývá přijetí vašeho poslání. Teď musíte bedlivě poslouchat, neboť jakákoli chyba by mohla mít nedozírné následky. Pan de Soisson může zemřít toliko v bitvě, kdy jeho smrt bude moci být vykládána jako boží prozřetelnost. Nikdo nesmí jeho smrt považovat za záměrně nastrojenou. Pokud byste s boží pomocí uspěl, musíte se snažit zůstat nepozorován, nepoznán. Je nanejvýše vhodné, aby případná smrt pana de Soisson mohla být přikládána již zmíněné boží prozřetelnosti či nešťastné náhodě. Nikoli jako statečný a spravedlivý počin zabijáka, vyslaného dvorem s jasným záměrem. Rozumíte, pane hrabě?“

„Ano, Vaše Eminence.“

„Stanete se součástí pluku markýze de Praslin. On pochopitelně nebude mít žádné povědomí o vašem úkolu. Pouze se Jeho Veličenstvo zasadilo za jednoho statečného šlechtice, jehož předkové již staletí prolévají krev za své krále.“

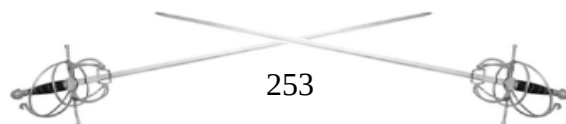
„Jeho Výsost o mém poslání ví?“

„Pane hrabě, vaše otázka je nepřipustná, nemůžete na ni očekávat odpověď!“

„Rozumím, Vaše Eminence.“

„Pane hrabě, budete se snažit být co nejméně nápadný. Jste živelný, máte družnou povahu, během tohoto tažení však budete velmi zamlklý a budete se držet stranou. Prostě na sebe budete co nejméně upozorňovat. Chápete, oč vás žádám?“

„Jistě, Vaše Eminence.“

„Pane hrabě, nesmíte učinit nic, co by mohlo vzbudit podezření. Váš úkol je splnitelný pouze při shodě mnoha náhod a okolností, chcete-li díky boží vůli. Pokud nenastanou, nebude vaše mise považována za neúspěšnou. Základem je zachování diskrétnosti a naplnění poslání pouze v případě, kdy půjde vyznění úkolu svěst na boží vůli či náhodu.“

„Rozumím, Vaše Eminence.“

„Pane hrabě, v dohledné době budete osloven a povolán do armády. Vstupujete do ní na základě intervence Jeho Výsosti, na základě vašich dobrých referencí ve službě ve francouzských gardách. O spojení s mou osobou, panem Guliem či svým výcviku v mých gardách naprosto pomlčíte. Stejně tak jako o vaši účasti v záležitostech, kterých jste byl v nedávné době součástí. Jste mladý urozený muž, který touží učinit kariéru v armádě a díky vhodnému přímluvci jste byl povolán k boji proti vzbouřeným pánům ze Sedanu. Zachovávejte svou nenápadnost, skromnost a mlčenlivost.“

„Vaše Eminence, dle všeho je náš dnešní rozhovor poslední,“ podívá se pátravě na prvního ministra mladík.

„Před vaším povoláním k pluku pana markýze de Praslin určitě, pane hrabě. Pouze můžete pokračovat v intenzivním výcviku, snažte se však zůstat nenápadným a ukazovat se ve společnosti mých mušketýrů co nejméně, nejlépe vůbec.“

„Chápu, Vaše Eminence. Vaše Eminence, mohu něco říci?“ podívá se pátravě Armand na jednoho z nejmocnějších mužů minimálně ve starém světě.

„Máte mé svolení, pane hrabě.“

„Vaše Eminence, je vysoce pravděpodobné, že Vaši Eminenci již nikdy nespátřím. Chci vyjádřit úctu k Vaší Eminenci. Vážím si důvěry Vaší Eminence a učiním vše, abych si ji zasloužil. Snad mi Vaše Eminence odpustí, pokud zemřu, aniž bych dokázal splnit své poslání.“

„Pane hrabě, všichni jsme v rukách božích,“ odvětlí Richelieu stále stejným neosobním hlasem, „Budu se modlit k Bohu, aby vás provedl všemi následnými úskalími a přivedl vás zpět. Posílám vás splnit velmi nebezpečný úkol, budu se modlit za váš úspěch i váš život, pane hrabě.“

„Děkuji, Vaše Eminence. Mohu dostat požehnání a rozhrěšení, Vaše Eminence?“

„Ano, pane hrabě. Poklekněte,“ vyzve svého služebníka kardinál. Následně mu opravdu požehná a dá mu i rozhrěšení k úkolu, kterým ho tajně pověřil.

BITVA V DOHLEDU

V následných dnech je hrabě de Godille velmi zamlklý. Zároveň se vyrovnává psychicky s neobvyklým úkolem, kterým byl pověřen. Až teď mu mnohé do sebe zapadá, některé zdánlivé podivné věci dostávají smysl. Beze vší pochybnosti již od počátku Richelieu věděl co chce. Potřeboval blázna, který by se mohl dostat do blízkosti nepřítele státu a v bitevní vřavě se ho pokusit zabít.

Což o to, na svém poslání neshledává zase nic tak špatného. Zrádce krále si smrt zaslouží a pokud ho zabije v boji, nejde o zákeřnou vraždu či něco podobného. Může být opravdu vykonavatelem boží prozřetelnosti, se kterou se tak vehementně oháněl první ministr. Bohužel jeho úkol je nesmírně obtížný, pokud vůbec proveditelný. I kdyby se v případné bitvě dostal do blízkosti pana de Soissons, jistě ho bude bedlivě chránit jeho garda a přátelé. Vůbec zabít jezdce s mnoha ochrannými pomůckami je obtížné, jistě skvěle hlídaného prince dvojnásob. A i kdyby uspěl, nepochybně ho jeho přátelé a strážci rozsekají na místě na kusy.

Smrt nepochybně patří ke každému vojákovi, ale v bitvě je stále jistá naděje na přežití. Ovšem při zadání úkolu, které má on, jde svým způsobem o sebevražednou misi. Pravděpodobnost návratu z tohoto plánovaného tažení je pro něj téměř nulová. Což ho vede k mnoha zásadním úvahám.

Prvně musí učinit opatření ohledně svého majetku. Nemá žádného dědice, pokud zemře, stane se jím jeho vyhnaný strýc. Jistě se o své dědictví rychle přihlásí, ať už se skrývá kdekoli, zpráva o smrti

synovce ho časem dostihne. Ovšem ten zničí vše, co nestačil zdevastovat již dříve. V tajné skrýši ve své ložnici má neuvěřitelnou částku, ze svého pohledu. Ta musí připadnout někomu, kdo ji využije lépe než jeho strýc. Vynechat ho asi nemůže. Ale dát peníze někomu jinému může.

Jeho současným nejbližším přítelem je markýz de Almare, ale ten má peněz dle všeho dost. Proto bude vhodné, když je přenechá baronovi de Taille, stejně na jeho zámku měl dlouhá léta svůj domov, ne druhý, ale první. Rozhodne se napsat závět', ve které upozorní pana de Taille na uschované peníze, požádá ho o vyplacení Maurice a Vincenta menší částkou. List později nechá u Augusta s tím, aby ho předal svému pánovi a ten ho otevřel jen v případě, že bude on v chystané vojenské kampani zabit.

Pochopitelně ho nejvíce tíží nemožnost se komukoli svěřit. Jde však o strašlivé tajemství, nemá právo jím kohokoli zatížit. Vždyť kdyby vyšlo najevo, že si král a kardinál přímo přejí smrt pana de Soissons, dokonce tím pověřili jakéhosi zběsilého mladíka, vycvičeného zabijáka, jistě by něco takového rozpoutalo velkou aféru. Či mohlo ohrozit nositele tohoto tajemství.

Vlastně možná i on bude v ohrožení, i kdyby s božím přispěním uspěl a přežil. Nebudou se ho pak chtít zbavit, aby nikdy nemohl promluvit? Nebo ho budou chtít využít i později k něčemu podobnému? Ale tím nemá smysl se moc zabývat, pokud se král a jeho vzpurný vazal nedohodnou a dojde k válce, k jedné či více bitvám, stejně bude s největší pravděpodobností zabit. Proto se zabývat tím, co bude později, ztrácí jakýkoli smysl.

Pochopitelně pociťuje jistou lítost. Teď, když získal peníze, které mu mohou pomoci pozvednout jeho panství, teď má umřít. Navíc bez potomků, bez pokračovatele rodu. Ale Richelieu ho dobře odhadl, on svou čest a možná i ješitnost staví nade vše. Raději zemře, než aby musel s hanbou přiznat svůj neúspěch. Nepostrádá sebevědomí, ale i při něm musí uznat realitu, probít se do blízkosti prince, toho zabít a sám přežít, je nad jeho síly. Možná už bude nad jeho síly první část, dostat se do blízkosti pana de Soissons. Ovšem pokud při tomto pokusu bude zabit, dodrží své slovo a neztratí nic ze své cti. Padnout při pokusu naplnit své poslání není nečestné, smrt vykoupí nesplnění úkolu.

Každý voják musí počítat se smrtí. Každý voják počítá ovšem se svou šťastnou hvězdou a modlí se k Bohu o jeho ochranu. Ovšem on se cítí nyní jako nemocný, kterému lékař oznámí posledních pár měsíců či týdnů před nevyhnutelnou smrtí. Proto se rozhodne postupovat podobně. S vidinou velmi krátkého trvání své pozemské existence, nehodlá zbytečně ztrácet žádnou volnou chvíli. Dáblice Paulette se teď skoro nastěhuje do jeho části domu, užívá si s ní každý den, jako by měl být posledním. Což ve spojení s jeho posláním není daleko od pravdy, neboť povolán může být každým dnem.

Navštíví i svého přítele markýze de Almare, ovšem před ním se snaží marně skrýt své rozporuplné pocity. On hned vycítí jeho neklid a pochopitelně se ptá. Nemůže a nesmí mu dát odpověď, naštěstí Pierre snad pochopí a nenaléhá. Raději s výmluvou ukončí schůzku dříve, Pierre je příliš chytrý, mohl by z něho něco vytáhnout, zvláště pokud by zase dostatečně popili. Nakonec nejužitečnější a nejpříjemnější strávený čas bude v posteli s Paulette, ta se na nic neptá, nastaví se do polohy, o kterou ji požádá a roztáhne nohy, jak on požaduje.

Nakonec je mladík rád, když dostane oznámení, aby vyrazil a v určeném místě, které mu v první chvíli nic neříká, se připojil k trestné výpravě, kterou proti svému nezdárnému bratránkovi pořádá Ludvík XIII. Teď může oslovit Vincenta a Maurice, aby se spolu s ním začali chystat na cestu.

„Kam odjíždíme, pane hrabě?“ ptá se celkem klidně Magerdie.

„Někam směrem k Sedanu,“ pokrčí rameny pan de Godille.

„Až k Sedanu?“ vyvalí oči Tissot, „Co tam budeme dělat, pane hrabě?“

„Co tam budeme dělat?“ usměje se Armand, kdyby jim to tak mohl říci, „Vy asi nic moc. Ale já budu součástí armády, která vytáhla proti panu de Soissons. Ten i s dalšími velmoži vyhlásil válku králi. Tak tam král posílá armádu, aby ho srovnala.“

„Jdeme do války, pane hrabě? Do skutečné války?“ tváří se poněkud nešťastně Maurice.

„Asi ano, pokud se na poslední chvíli neusmíří,“ znovu pokrčí rameny šlechtic, „Ale co se divíš? Já už několik let pořád chodím do nějaký války. Jsem voják, ty seš můj sluha, proto se mnou táhneš do války. Ale můžu tě uklidnit, sluhové většinou přežijou.“

„Většinou, pane hrabě?“ zatváří se nešťastně Tissot.

„Většinou. Ačkoli někdy, když armáda prohraje až moc, je rozprášená, začnou vítězové rabovat trén. Koho tam najdou, dost často zabijou. Hned, když má štěstí. Pokud má smůlu, tak ho zajmou a pak se různě baví. Třeba se na zajatcích učí střílet, někdy je pro zábavu věší, jindy topí, když mají opravdu smůlu, tak je stáhnou z kůže. Pochopitelně zaživa,“ mluví Armand, jako by šlo o naprostou samozřejmost.

„Stáhnou z kůže?“ zakvílí sluha.

„Maurici, vždyť pan hrabě si z tebe dělá legraci. Nesmíš se tvářit tak poděšeně. Radši se začni balit, když zítra vyrážíme. Řeknu ti, co je potřeba si vzít. Pane hrabě, budete si najímat ještě nějaké další muže?“

„Ne, nebudu,“ zavrtí hlavou pan de Godille, „Budu součástí jízdního pluku, vy budete mými sluhy, nevedu do boje žádnou svou jednotku. Není důvod najímat další vojáky.“

„Co mám sbalit vám, Excellence?“ ptá se Maurice, v jeho hlase je cítit úzkost. .

„Vezmu si nějaký šaty, jízdní a vhodný do boje, pochopitelně zbraně, pistole, který jsem nedávno dostal. Vy si vezmete taky pistole a dýky. Taky vezmeme nějaký peníze. Maurici, Vincent ví co a jak. Postará se. Já si chci ještě užít, budu s Paulette, však víš.“

„Ano, pane hrabě, postarám se vám o pohodlí,“ řekne rychle Tissot, pán zase bude dovádět a on je bude obskakovat, nosit jim do postele víno, jídlo, vynášet jejich exkrementy. Prostě jako obvykle.

„Pane hrabě, odkud vojsko vyráží?“ vznese praktický dotaz Vincent.

„Dle všeho už vyrazilo. My se k němu připojíme,“ odpoví podle pravdy Armand.

Jelikož veškeré pokusy o smír krále se svým sedmatřicetiletým bratrancem, panem Louis de Bourbon, hrabětem de Soissons a jeho spojenci ztroskotávají, rozhodl se Ludvík XIII. proti němu použít armádu. Vzbouřenci mají svou základu v Sedanu, který patří panu Frederic de la Tour d'Auvergne, vévodovi de Bouillon, zde formují své vojsko, aby s ním vpadli do Francie. Proto posílá Jeho Veličenstvo do provincie Champagne osm tisíc pěšáků a dva a půl tisíce jezdců. Velitelem svým způsobem trestné výpravy se stává Gaspard de Coligny, vévoda de Chatillon.

Hrabě de Godille a jeho dva sluhové vyjedou následného dne z Paříže směrem k Sedanu. Mají mlhavé představy, kde se nachází armáda, ke které se mají připojit. Nepodnikají žádnou zběsilou jízdu, na druhé straně má Armand zájem se dostat ke svému pluku co nejdříve. Ačkoli se tam pravděpodobně s nikým znát nebude, ačkoli kdo ví. Některé šlechtice již poznal v minulých letech, ovšem rozhodně ne ty nejvýznamnější. Nikdy nepronikl mezi smetánku, spíše se přátelil s níže urozenými šlechtici, bohužel také s váčkem s penězi velmi splasklým.

K cíli své cesty dorazí až třetího dne navečer. Hrabě má u sebe list pro markýze de Praslin, podepsaný osobně Jeho Veličenstvem. Vojenský tábor, čítající více než deset tisíc mužů, se rozkládá v kraji Champagne nedaleko města Chaumont. Je rozdělený na sekce, velitelství, pěšáci, jízda. Panují zde velké rozdíly, urození pánové buď jsou ve zvláštních stanech nebo využívají některé přilehlé obce, kam se nakvartýrovali do různých usedlostí. Často k pramalé radosti vlastníků. Pochopitelně se kolem vojáků rozkládá trén, což je stejný počet různých zásobovačů, řemeslníků, dělníků, ale také prostitutek, které tuší

od mladých mužů výdělek. Mnozí z nich se vrhají se stejnou vervou jako do boje i do náručí těchto prodejných žen.

Pan de Godille se s obtížemi proplétá táborem, ptá se na stanoviště svého nového velitele. Markýz de Praslin k jeho malé radosti není přítomen, účastní se jednání. Hrabě musí čekat téměř až do setmění, než se velitel jízdy objeví se svou suitou. Mladík se mu představí a podá mu i list, který mu byl v Paříži doručen.

„Ano, pane hrabě, vím o vás,“ řekne markýz a se zájmem si nového člena své jednotky prohlíží, „Dostal jsem o vás velmi dobré reference. Sice prý poněkud živelný a zbrklý, ale nadmíru statečný a věrný, dbalý na své slovo a čest. Takové vlastnosti u mladých šlechticů velmi oceňuji.“

„Budu se snažit vás nezklamat, pane markýzi,“ ukloní se způsobně Armand.

„Dostalo se vám toho nejlepšího doporučení, pane hrabě. Rozhodl jsem si vás ponechat ve své blízkosti, budete členem mé osobní gardy. Budete se zdržovat v blízkosti mého stanu, pokud se budu nacházet v táboře. Možná vás využiji i jako posla, pokud bude třeba někomu doručit můj důležitý či důvěrný vzkaz. Vyrazíme-li do bitvy, budete rovněž v mé blízkosti.“

„Bude mi velkou ctí, pane markýzi.“

„Nechám vás ubytovat, dostanete místo ve stanu poblíž mého stanoviště. Nechám vás vydechnout po cestě, od zítra si budete plnit své povinnosti. Ovšem ty nemusí být nijak rozsáhlé, pravděpodobně nás čeká dost dlouhé čekání.“

„Čekání, pane markýzi?“

„Ano, čekání. Stále není jisté, zda dojde k bitvě s panem de Soissons a jeho vojskem, které shromažďuje u Sedanu. Přibližně v podobné síle jako je naše.“

„Rozumím, pane markýzi. Kdo jsou jeho vojáci, pokud nejde o tajemství?“

„Není, podle všeho pan hrabě obdržel asi sedm tisíc císařských. Ovšem kdo jsou ti žoldáci,“ pokrčí rameny pan de Praslin, „Ubytujte se, pane hrabě, v následných dnech si naleznou čas si s vámi osobně promluvit. Teď mám jiné povinnosti, čeká mě porada,“ dodá a poťouchle se pousměje, jako by spíše očekával bujarou pitku se svými přáteli.

Hrabě de Godille po odchodu svého velitele zhluboka nasaje vzduch. Ano, opět cítí onen známý pach vojenského tábora. Vždy má zvláštní pocit, který není schopen definovat, když se ocitne mezi vojáky. Stane se součástí mohutné ozbrojené síly, mužů mladých, straších i starých, z nichž mnozí již prošli nejednou bitvou a prolévali svoji krev za kde koho. Mnohdy dokonce někteří stáli proti sobě, aby dalšího roku sloužili stejnému zájmu, pokud už ne přímo stejnému pánu.

Maurice je celý poplašený, mnozí zarostlí muži mu přijdou tak nebezpeční, jako by právě jemu chtěli v nejbližší době podříznout hrdlo. Naopak Vincent jedná naprosto racionálně, ví moc dobře, jak zajistit pro pána pohodlí ve stanu, který sdílí ještě s několika mladými šlechtici. Armand své kolegy zdvořile pozdraví, představí se, ale dle pokynů se nesnaží navazovat vřelé vztahy. Spíše zůstává stranou, byť pochopitelně bude nutné se zúčastnit případných pitek, jinak by se naopak stal podezřelým a nápadným.

Hrabě plní, co mu bylo nařízeno a spíše děj okolo sebe sleduje, než by do něho výrazněji zasahoval. Jak se ukazuje, ani pan de Praslin po nějaké větší komunikaci netouží, bere ho jako jednoho z mnoha protekčních dětí, pro které musí mít místo ve své jízdě, ale příliš od nich nečeká a ani je příliš nemusí. Jelikož však přišel na doporučení samotného krále, chová se k němu zdvořile a ani ho nijak nezatěžuje úkoly.

Armand proto vůbec netuší, co se vlastně děje, jen co pochyťí od řečí šlechticů kolem něho. Počasí je přívětivé, konec konců je již začátek července a léto v plném rozpuku. Může se rozvalovat, popíjet, hrát s kolegy karty, kostky o drobné. Může se především nudit. A čekat, zda nakonec dojde k válce s rebely nebo dokonce k nějaké klíčové bitvě, o které se taky mluví. Pokud na sebe narazí dvě desetitisícové armády a dojde k litému boji, může očekávat pořádnou řez. Což ho spíše přitahuje, než by ho naplňovalo obavami. Pokud by ovšem neměl téměř nesplnitelný úkol.

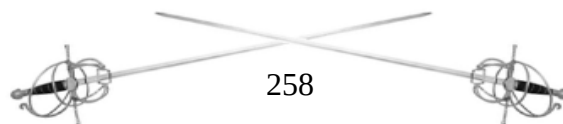
„Půjdeme na ně!“ zazní po pár dnech v jejich stanu.

Ano, vyjednávání je neúspěšné, vyčkávání se blíží ke konci. Jak se zdá, tato jeho mise bude kratší, než se domníval. Tažení pro něj bude opravdu poměrně krátké, pokud zítra podle řečí vyrazí na nepřítele, který naopak táhne ze Sedanu do lůna Francie s cílem vyvolat rebelii a následně rozsáhlé povstání proti moci Ludvíka XIII. a jeho prvního ministra.

Den před očekávanou bitvou panuje ve vojsku zvláštní atmosféra. Každému je jasné, že možná následné svítání bude tím posledním, které zažije. Možná však jen bude těžce zraněn, zmrzačen. Nebo upadne do zajetí. Ale také si možná vychutná euforii po vítězné bitvě.

Armand má podobné myšlenky, ačkoli jeho jsou ještě více temné. Bere život s lehkostí danou jeho věkem a naturelem, který se odvozuje od rodových tradic. Všichni jeho příbuzní, předci, kteří se dožili alespoň chlapeckého věku, se vždy stali vojáky a také houfně pro svého krále umírali. Nyní pravděpodobně přichází řada na něj. Ano, má jistou naději, ale ta je velmi malá. Jako voják se smrtí počítá, není z ní vyděšený. Trápí ho však jiná okolnost, spolu s ním pravděpodobně vymře jeho rodová linie. Strýc už ve svém stavu potomka a dědice nezplodí a ani on zatím tuto svou povinnost nenaplnil.

V táboře panuje i po setmění zmatek, někteří si dávají něco na kuráž, další se modlí, využívají místní kněze, jiní pro zněnu prodejných žen. Ale též se zvyšuje disciplína, je nutné dobře připravit své jednotky na očekávanou bitvu. Velení armády se pochopitelně radí, vymýšlí taktiku, se kterou hodlá rozdrtit svého nepřítele. Jejich dobré či chybné rozhodnutí významným způsobem ovlivní osud více než desetitisíc mužů, možná budou ztráty nízké, ale také může dojít k velmi krvavé řezi. Mnohdy jsou pro konečný úspěch obětovány celé jednotky, někdy i jen k nalákání protivníka do pastí, vytvoření klamného útoku. Bohužel mnohdy jsou muži vedeni jak ovce na porážku díky chybnému úsudku jejich velitelů či naopak mistrnému taktickému záměru nepřátelského velení.

Pan de Godille něco málo popije, osobně si kontroluje své pistole, kontroluje si svou ústroj, kterou tvoří různé ochrany trupu, končetin, přilba, kyrys. Jako jezdec má nepochybně výhodu oproti pěšákům, ovšem pokud začnou vzduchem svištět projektily, stačí málo, aby střela pronikla nechráněným místem do těla. Z velké blízkosti nemusí pomoci ani pancíř, jezdce může zasáhnout i dělostřelectvo. Když je spokojen se stavem své výzbroje a výstroje, nechá si podat reference o svém koni od Vincenta a poté si zavolá jeho bratrance. Vezme si ho kousek stranou, hovoří s ním polohlasně, aby jeho slova zůstaly pouze mezi nimi.

„Maurici, mám pro tebe nějaký pokyny,“ začne s vážnou tváří.

„Ano, Excellence, co mám udělat? Opravdu zítra dojde k bitvě? Co budeme dělat my? Můžou mě taky zabít?“ je očividně vyděšený sluha.

„Ty se nemáš co bát, ty do žádné bitvy nepotáhneš,“ objeví se na tváři šlechtice úsměv, „Ale možná budeš mít práci po bitvě.“

„Co mám dělat, pane hrabě?“

„Maurici, je dost možný, že zítra v bitvě padnu. Pokud se tak stane, chci aby ses s Vincentem postaral o moje tělo. Vincent je zkušenější, ale ty seš chytřejší. Pokud se z boje nevrátím, pokusíte se najít moje tělo. Když ho naleznete, naložíte ho a odvezete na můj hrad. Tam ho necháte pohřbít. Rozumíš?“

„Excellence, vy nesmíte umřít!“ tváří se zděšeně sluha.

„Maurici, o tom rozhoduje Bůh. V bitvě muži umírají. Možná zemře většina těch, kteří jsou se mnou ve stanu. Možná naopak většina přežije. Takový je život vojáka,“ pokrčí rameny Armand, smířený už se svým osudem.

„Ale, Excellence, není přece nutný se hnát tak dopředu ...“

„Maurici! Nabádáš mě snad ke zbabělosti?! Abych ti ještě nedal výprask, než ...,“ zarazí se urozený mladík, „Radši mě poslouchej. U tvýho bratrance Augusta jsem nechal něco na způsob svý poslední vůle. Má dopis předat panu baronovi de Taille. Pokud by ale i ten padl, táhne teď, pokud vím, s Jeho Veličenstvem do Artois nebo tam někam, tak dopis předáš panu markýzi de Almare. On už bude vědět, jak některý věci zařídít.“

„Excellence, budu se celou noc i během bitvy modlit k Bohu, aby Vaší Excelenci ráčil zachovat život,“ říká velmi emotivně neurozený mládenec.

„To můžeš, Maurici, tím rozhodně nic nezkazíš,“ usměje se Armand, „Nevím jak dopadne bitva, můžeme vyhrát, můžeme prohrát. Pokud nepůjde nalézt moje tělo, protože ... prostě pokud moje tělo nenajdete, zajedeš na moje panství a požádáš abbé Antoina, aby za mne nechal sloužit mši a uložil do naší rodinný hrobky nějakou věc ... však něco vymyslíte.“

„Vaše Excellence, všechno je tak hrozné, smutné ...“

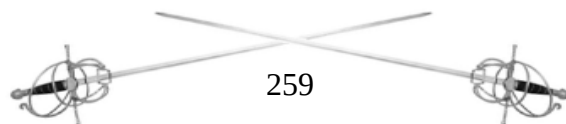
„Maurici, musím být připravený na vše. Určitě se nenechám zabít snadno, to ti slíbit můžu. Ale schovávat se rozhodně nebudu, jak si mi radil, ty jeden zbabělče.“

„Já nejsem voják, pane hrabě.“

„Rozhodně nejsi,“ rozesměje se Armand při pohledu na vyplašeného sluhu, „Maurici, půjdu se natáhnout, ohlídáš mi s Vincentem výzbroj a výstroj. Včas mě vzbudíš, dřív než bude tábor vstávat, tak o hodinu, abych se mohl dobře nachystat. Musím se dobře připravit, upevnit kyrys a podobně. I maličkost mi může v některých případech zachránit život.“

„Budu vaše věci hlídat jako oko v hlavě, Excellence,“ slibuje Tissot, celý rozechvělý.

Armand si dá ještě pohárek vína a natáhne se na provizorní lůžko. Pohledem zavadí o další spolunocležníky, vesměs stejně staré, některé o něco starší, další o něco mladší. Kolik z nich asi tak přežije, pokud zítra skutečně k bitvě dojde? Stejně jako on jistě mají své sny, chtějí získat slávu na vojenském poli, získat hodnost, vavříny vítěze, pověst neohroženého hrdiny. Od malička jdou za svým cílem, cvičí se ve zbrani, velení. Mají dobrý rodokmen, který jim může splnění jejich snů zaručit. Ovšem jen málokomu se podaří svých cílů dosáhnout. Většina mladých urozených mužů skončí v poli poražených, neboť si pro ně přijde kmotříčka smrt dříve, než získají věhlas a slávu.

On sám přijal nesmírně těžký úkol. Když se zpětně ohlíží, podezřívá kardinála Richelieua z jisté manipulace s jeho osobou. První ministr mu nabídl kariéru, dal mu velkorysý dárek. Přiměl ho vyslovit slib věrnosti. Poté mu zadal úkol, který je téměř nespílitelný. Při jehož naplňování s největší pravděpodobností přijde o život. Richelieu je mazaný, usměje se ve tmě svého lůžka, dobře ho odhadl. Pro něho je otázka cti a hrdosti více než vše ostatní. Pokud by někdo mohl žít v hanbě, on takovým není. Pochopitelně se mu nechce zemřít, taky komu by se chtělo v devatenácti letech, když před sebou zahlédl možnost naplnění svého snu. Ale raději zemře, než by žil v hanbě. Jedno, zda by o ní věděl jen on a první ministr, možná kardinálovi nejbližší poradci. Asi ale jen velmi málo osob bude zasvěcených. Vydat přímý pokyn k usmrcení prince královské krve, byť ve vřavě bitvy, je věc nesmírně ošidná.

Ano, jde o podivný úkol. Zúčastnit se bitvy jako jeden ze stovek kyrysníků, ovšem na rozdíl od nich s jasným posláním. Pan de Soissons je nepochybně zrádce a smrt si zaslouží. Jistě by se ulevilo jak králi, tak jeho nejbližšímu rádci, pokud by si smrt vůdce rebelů vzala, pravděpodobně rovnou do pekla. Ale je správné vyjíždět na bitevní pole s jediným záměrem? Konec konců, smrt velitele nepřátelské armády už mnohokrát rozhodla bitvu, jeho armáda se náhle ocitá ve zmatku. Ovšem bude vůbec pan de Soissons tolik riskovat, aby se sám zúčastnil bitvy, k tomu v předních liniích? Ano, vojevůdci se neschovávají, jdou do boje, často však bedlivě chráněni a ne vždy směřují do těch nejtěžších řezí.

Jak má ale vlastně uspět? Poznat vůbec muže, kterého má zabít? Dostat se k němu do takové blízkosti, aby měl vůbec naději ho srazit mečem nebo alespoň zasáhnout ze svých pistolí? Ale i pak, on jistě nebude čekat jak tupá ovce, bude mít svou výstroj. I kdyby na něho dokázal vystřelit i z několika kroků, může kulku zastavit brnění či helmice. Pomoci mu může snad opravdu jen ona boží prozřetelnost, o které pořád mluvil kardinál.

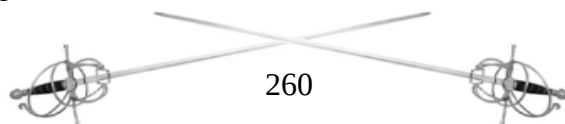
Povzdechne si. Udělá vše, co bude v jeho silách, aby ve svém posláním uspěl. Možná se však vůbec nedostane do blízkosti pana prince. Co pak? Nemůže sám jezdit po bitevním poli a hledat konkrétní osobu. Třeba boží prozřetelnost naopak ochrání pana de Soissons. I kdyby ho zahlédl, i kdyby se jeho jednotka skutečně srazila s jednotkou samotného pana prince, bude splněna jen základní podmínka. Aby vůbec dostal příležitost. Ale i pak je bohužel téměř jisté, že bude zabit dříve, než se bude vůbec moci pokusit o naplnění svého poslání.

Zamhouří oči a na tváři se mu rozlije spokojený úsměv. Proč vůbec o všem přemýšlí? Není stejně jako dalších dvacet tisíc vojáků z obou nepřátelských táborů v rukách božích? Pokud bude Bůh chtít, povede jeho i princova koně tak, aby se setkali a on se ho mohl pokusit zabít. Pokud se rozhodne Bůh jinak, nechá třeba prince zabít někým jiným a naopak jeho usmrtí kulka ze salvy, vypálené pouhým směrem proti jejich jednotce, bez konkrétního cíle. Nebo ho někdo srazí ze sedla mečem. Může se snažit bojovat statečně, může se chovat neohroženě a využít veškeré dovednosti svého výcviku. Tím se jeho naděje na přežití zvyšují, ale jen málo. Pokud již Bůh určil nějakou kulku či nějaký meč, který má zítra ukončit jeho život, nemůže s tím nic udělat. Tak proč se zbytečně trápit nesmyslnými úvahami?

BITVA U LA MARFÉE

Dlouhá rebelie Louise de Bourbon, hraběte de Soissons, přechází do další fáze. Vůdce vzbouřenců, podporovaný především protestantským knížetem de Sedan, vévodou de Bouillon, nedá nic na pokusy kardinála Richelieua i Ludvíka XIII. ukončit těžkou roztržku smírnou cestou. Jeho cílem je upevnit pozice velmožů, tak výrazně okrouhané právě prvním ministrem. Má za spojence kromě vévody de Bouillon i vévodu de Guise, z exilu v Anglii slibují připlout vévodové de Soubise a de La Valette a pomoci rozdmýchat povstání v Bretani.

Naopak zdrženlivý je věčný spiklenec vévoda d'Orleans, možná však jen pochybuje o úspěchu této rebelie. Ať již jsou jeho motivy jakékoli, v tuto chvíli králův bratr pokojně vyčkává ve své rezidenci v Blois. Ovšem pokud se vzpoura rozroste, vzbouřenci budou slavit úspěch, spojencům hraběte de

Soissons se podaří rozpoutat nepokoje na dalších místech země, může se k nim přidat jak Gaston d'Orleans, tak další velmožové, deklarující doposud svou věrnost králi. Pokud zachvátí zemi rebelie na více místech, pokud budou mít vzbouřenci španělské peníze a císařské vojáky, mohou v zemi rozpoutat občanskou válku s nejistým výsledkem.

V každém případě však bude ohromným způsobem podkopána síla Francie na mezinárodním poli, vojáci věrní králi budou muset hasit požáry ve vlastní zemi a nebudou moci čelit hrozbě států, s nimiž jsou ve válečném stavu. Jejich vojáci naopak mohou podpořit rebely, zatlačit Ludvíka XIII. zcela do kouta, přinutit ho přijmout potupné podmínky, pochopitelně se v první řadě zbavit kardinála Richelieu. Král by se pak stal pouhou figurkou v rukách svých vazalů z řad velmožů. Kdoví, zda by poté nezatoužil po skutečné moci vévoda d'Orleans, mohli by donutit krále abdikovat, například z vážných zdravotních důvodů, a ustanovit regentem právě Gastona, který by svým bývalým spoluspiklencům mohl jít na ruku. Rozdělili by si moc, vysávali by zemi, zničili absolutismus vladaře, budovaný dlouhá léta Richelieuem.

Z těchto důvodů je spiknutí vedené princem z královské krve nesmírně nebezpečné. Není se proto možno divit přání kardinála, a možná i krále, aby šiky jeho rebelujících nepřátel byly rozmělněny smrtí jejich vůdce. Ovšem k naplnění takových přání či snů je hodně daleko.

Hrabě de Soissons má k dispozici čtyři tisíce vojáků, které posbíral v Sedanu a k nim obdržel císařský dárek v podobě dalších sedmi tisíc žoldáků. Těchto jedenáct tisíc mužů, pěších i jízdních, táhne teď směrem od Sedanu do vnitrozemí Francie, směrem k městu Chaumont.

Naopak potížit rebely či je minimálně zastavit, přichází Gaspard de Coligny, vévoda de Chatillon, který disponuje osmi tisícovkami pěšáků a dvěma a půl tisíci jezdci. Ti naopak míří směrem k Sedanu, s cílem svést rozhodující bitvu s vetřelci, donutit je k ústupu, zatlačit je do Sedanu, tam je možná oblehnout.

Vyrovnané počty mužů na obou stranách dávají tušit velmi tuhý boj, ve kterém mohou rozhodovat maličkosti. Chytrost velitelů armád a jejich štábů, vhodně zvolená taktika, odhodlanost vojáků na té či oné straně bojovat s maximálním úsilím. Někdy může bitvu rozhodnout i pouhá náhoda, později přičítaná boží vůli či prozřetelnosti. V každém případě je mužům na obou stranách jasné, že ani jedna ze stran nedosáhne vítězství, aniž by tekla jejich krev. Kolik jí bude, mohou ovlivnit významně jejich velitelé svou chytrou či naopak chybnou taktikou.

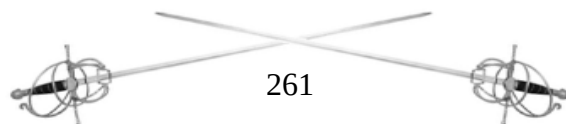
Armáda vévody de Chatillon je sešikovaná již od rozbřesku v oblasti Remilly. Ovšem místo vlídného počasí se z temných mraků spustí mohutný déšť, který dopadá na připravené vojáky. Jako by se nebe zlobilo za jejich připravenost a odhodlání prolévat svou i cizí krev. Někteří tuto průtrž mračen považují za zlé znamení, jiní naopak tvrdí, že Bůh se zlobí na vetřelce, které mají zastavit. Další pak považují proudy vody za boží pláč nad svými dětmi, kteří již více než dvacet let mění Evropu v jedno velké bojiště, jejichž cílem není budovat ráj na zemi, spokojený domov pro své ženy a děti, ale naopak zabít co nejvíce jiných lidí, rozvrátit jejich města a domovy.

Ať tak nebo tak, armáda vyrazí kolem desáté hodiny dopolední ve dvou kolonách na čele se svým jezdecktvem. Mezi nimiž je skryt jako kapka v moři i hrabě de Godille, cválající v nedaleké blízkosti markýze de Praslin, spolu s dalšími desítkami a stovkami urozených mužů a mladíků. Projdou skrze Noyers a doputují až na planinu, kterou lemuje les s názvem La Marfée.

Zde dojde ke sporu ve velení, jeden z podvelitelů pan de Puységur navrhuje vojsko rozvinout, asi v šíři čtyř set kroků, přičemž průchody mají zahradit dva silné dělostřelecké bataliony se šesti děly, dále poslat značné množství mušketýrů do přilehlého lesa, aby ze zálohy mohli odstřelovat nepřítele, až ten zaútočí. Vévoda de Chatillon je jiného názoru a ze své pravomoci ho prosadí. Chce postupovat dále.

Děla jsou vypražena, dále postrkována rukama a následují pěchotu, která vniká do nepříteli hustého lesa. Jezdeckvo setrvává na místě a vyčkává událostí příštích. Hrabě de Godille, stejně jako jeho kolegové v sedlech, mohou sledovat poslední manévry, které předcházejí skutečnému zahájení bitvy.

Je vysláno šest regimentů jako předvoj, který se formuje za lesem v jednu linii, přičemž pluk Piemont je napravo. Dělo spustí palbu na bataliony císařských vojáků, které jsou natěsnány u Frénois. Poté pěšáci zahájí útok na nepřítele. Hned první salva smete přes sto útočníků, ale francouzští pikovýři

prokáží své odhodlání a jejich tvrdý útok zatlačí Němce až k jejich bateriím. Bohužel tím ale také úspěšný atak končí.

Pan de Godille v sedle svého koně začínající záchvěvy bitvy pouze slyší, les jemu i jeho kolegům zakrývá výhled. Nicméně považují vše jen za počáteční oťukávání, skutečný boj jistě vypukne v následných minutách či možná až hodinách. Bude záviset na taktice obou vojevůdců.

Bohužel jeho očekávání bere velmi záhy za své. Stačí pár ran z děl, aby byl zastaven útok pěšáků. Možná roli hraje i nevyplacený žold, možná i jisté sympatie k hraběti de Soissons na straně některých vojáků francouzské armády. K každém případě někteří žoldnéři během krátké chvíle rozloží zcela morálku svých jednotek.

„Zachraň se kdo můžeš!“ volají, aniž by byl důvod k panice, kterou svým konáním rozdýchávají. Pěšáci začínají prchat do lesa, žádné síla je již nedokáže zastavit. Pochopitelně nepřítel tohoto stavu využívá, bere si na mušku pro něho v tuto chvíli neškodné protivníky, kosí je a pronásleduje. Tím sám překonává řídký les a přibližuje se na dostřel dalších jednotek, především pak kavalerie.

Hrabě de Godille zírá s očima rozšířenýma hrůzou na spoušť, která se během velmi krátké doby v armádě pana de Chatillon rozpoutává. Sám jeho velitel markýz de Praslin bledne v tušení pohromy. Zbledne však ještě více, když po pár ranách z lesa část jeho kavalerie na pravé straně začne též prchat!

Pocit studu nad chováním vojáků proniká Armandovi až do srdce! Copak takto se hájí zájmy svého krále? Vždyť vůbec zatím nedošlo k tvrdým bojům, rostoucí počet mrtvých na jejich straně lze přičítat především nekoordinovanému úprku! Stejný pocit ale má i markýz de Praslin. A též několik jednotek, jejichž příslušníci mají ochotu raději padnout, než se rozprchnout jak králíci po pár výstřelech.

Přichází pochopitelný nápor nepřátelských jednotek, které cítí velké a poměrně jednoduché vítězství na dosah. Čest francouzských barev ještě hájí pluk Piemont-Infanterie, který je ve středu, nicméně prchající jezdeckto paradoxně samo pošramocuje jeho řady. K těmto statečným mužům se přidávají Arnauldovi karabiníci a něco kolem dvou stovek vojáků Královna a Monseieurova pluku pod vedením pana de Fabert.

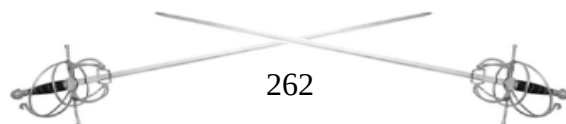
Toto již ovšem hrabě de Godille sledovat nemůže. Část jezdeckta pod přímým velením markýze de Praslin není ochotna tak snadno zahodit svou čest a rozhoduje se pro boj. Vyráží proto proti nepříteli, který se zatraceně rychle blíží, vlastně se mu spíše jen staví na odpor.

Nastává naprostý zmatek a chaos v řadách francouzské armády. Nejde již o žádnou koordinovanou linii odporu, většina mužů prchá, pronásledována a zabijena, hrstky statečných pak umírají pod náporom obrovské přesily nepřátel. Ti co zůstávají, se již bijí jen za svou čest, musí jim být jasné, že bitva je ztracena. Svou statečností paradoxně pomáhají zbabělcům či záškodníkům ve vlastních řadách, kteří mají více času na svůj hanebný útek. Stateční vojáci svou vlastní krví platí za ostudné jednání svých druhů a ještě mnohým zachraňují život, neboť nápor a postup vojáků pana de Soissons alespoň trochu brzdí.

Hrabě de Godille je vzteky bez sebe. Bije se statečně po boku svého velitele, odhodlán zabít co nejvíce svých nepřátel, než si přijde smrt pro něj samotného. Vůbec už nemyslí na svůj úkol, vše je ztraceno, myslí pouze na svou čest, je poháněn obrovským vztekem a také euforií z vraždění, do které upadá. Vůbec nemyslí na možnost své smrti, je zasažen atmosférou bitevního pole, jeho ovzduším prosyceným štiplavým střelným prachem, křikem raněných a umírajících, výstřely z pistolí a mušket, třeskotem zbraní při úderech o sebe či sklouzávajících po brnění.

Na bojišti panuje zmatek a z pohledu francouzských sil zmar. O vítězi není pochyb, zbytečně umírají další a další muži, někteří na zběsilém útěku, jiní v houževnatém odporu. Armand se drží v sedle koně jen stiskem kolen, v pravé ruce meč, v levé vystřelenou těžkou jezdeckou pistolí, kterou používá jako kyj. Odráží rány, vyhledává dalšího nepřítele. Mezitím vedle něho umírá velitel jezdeckta, markýz de Praslin se raději nechává zabít, než by musel žít s věčnou hanbou. Mladík nedaleko něho uvažuje podobně. Respektive moc neuvažuje, pud sebezáchovy ho nutí se bránit do poslední chvíle.

Vzhledem k tomu, že armády nemají jednotné uniformy, dochází k postupnému nepřehlednému prolétání mužů obou společenství, tu a tam kladou odpor jednotlivé skupiny, tu a tam zoufale bojuje o

svůj život jednotlivce. Mnozí postupující vítězové nechávají bojující skupiny bez povšimnutí a sami se ženou za prchajícím nepřítelem.

Hrabě de Godille, aniž si přesně uvědomuje jak, se ocitá náhle bez ataku, nějakým záhadným způsobem se dostal z přímého kontraktu s nepřítelem, probil se a teď se ocitá vlastně opuštěný v nepřátelském území. Aniž by ho v tuto chvíli někdo hodlal zabít. Což se ale velmi rychle může změnit.

Armand se zoufale rozhlíží, kolem něho se všude válejí mrtví a ranění, muži i koně, někteří spočívají již v tichém objetí smrti, další zoufale bojují o zbytky života, které z nich vyprchávají z hrozivých zranění. Co teď? Má se pokusit využít situace a uprchnout? Možná si ho ani nepovšimnou, možná ho však někdo střílí do zad. Ale i když se zachrání, co jeho čest? Nejen že vůbec nedostal možnost pokusit se naplnit své poslání, ale byl přímým účastníkem ohavného zbabělého počínání francouzské armády. Jak vůbec bude moci předstoupit před kardinála? Nejsou na tom lépe ti, kteří alespoň čestně padli a svou smrtí ze sebe smyli hanbu svou a svých spolubojovníků?

Možná by se tady někde mohl objevit i sám hrabě de Soissons. Se svou jistě početnou suitou. Pak by mohl učinit poslední věc ve svém životě a zemřít se ctí. Neutíkat, ale zaútočit. Pochopitelně ho zabijí dříve, než bude moci cokoli udělat, ale alespoň zemře jako muž. Nebude muset hanbou klopit hlavu před kardinálem, pokud by vyvázl živý.

Tento myšlenkový pochod se odehrává v několika vteřinách. Následně hrabě pobídne koně, uzdu drží levou rukou, v níž stále třímá těžkou jezdeckou pistolí, v pravé ruce, volně visící podél koně, svírá meč, na kterém je cizí krev. Vlastně už je skoro zázrak, že z předchozí řeže vyvázl a není nijak vážně zraněn, kromě pár škrábanců a modřin, jak dostal úder do helmice či kyrsu.

Náhle spatří skupinu francouzských královských gardistů na koních. Muži se drží při sobě, čelí ataku několika nepřátel na koních i pěšáků. Armand vůbec neváhá a okamžitě jim spěchá na pomoc. Přihlíží se jak velká voda, koněm porazí jednoho z pěších vojáků, dalšího sekne do zátylku mečem, cítí odpor, jak se zařezává jeho meč do krku vojáka. Následně odrazí výpad nepřítele na koni, jeho meč ho udeří do chráněného ramene, rána zabolí, ale zbraň ho jinak nezraní. Vzápětí se začleňuje do této zatoulané skupiny.

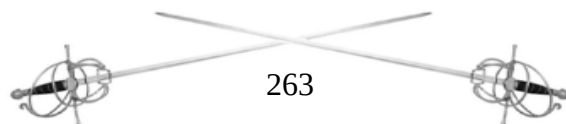
Hrabě de Soissons je v sedmém nebi. Oděn v brnění, doprovázen svými věrnými i se svou standartou, projíždí vlastně bez odporu bojištěm, které téměř vyčistili jeho muži. Dokonce si nadzvedne i hledí, které chrání jeho obličej před případnou střelou či úderem sečnou zbraní. Přijímá gratulace svých nejbližších. Náhle uvidí skupinu ustupujících královských gardistů na koních, kteří se snaží probít do bezpečí. V euforii se rozhodne sám přispět svým dílem k zdrcujícímu vítězství a pobídne koně směrem k nepřítelům. Se svým doprovodem je snadno rozpráší či pobije.

Hrabě de Godille postřehne nebezpečí jako první a vzápětí se mu skoro zastaví dech. Poznává standartu a intuitivně vycítí v muži v krásném brnění obklopeným dalšími jezdci vojevůdce vítězné armády. Proboha, vždyť on sám přijíždí k němu, má příležitost se pokusit naplnit své poslání a pravděpodobně při něm zemřít hrdinou smrtí.

Malé zaváhání ho však málem stojí život, dostane úder halapartnou do pravého boku, úder do pancíře ho málem smete ze sedla. Nicméně se udrží na koňském hřbetě, vmísí se mezi další gardisty, zastrčí prázdnou jezdeckou pistolí do sedlové brašny. Naopak vytahuje plnou menší lehčí pistolí a výstřelem z dvou metrů do obličeje se zbaví nejbližšího protivníka. Vzápětí si přehazuje meč do levé ruky, ze sedlové brašny vytahuje druhou stále nabitou jezdeckou pistolí. Schovával si ji právě pro tuto příležitost.

Vůbec teď nemyslí na svou obranu, vidí pouze rychle se blížící útočníky, v jejichž středu nepochybně cválá jejich velitel. Zatímco jeho druhové ve zbrani se snaží uprchnout, neboť takové přesile nelze čelit a během chvíle budou smeteni, obrací Armand koně čelně k útočícímu vojevůdci a jeho suitě.

Vše výše popisované je otázkou několika vteřin. Pan de Godille pozvedne ruku s pistolí a na chvíli jako by se vše kolem zastavilo. Riskuje smrt od kohokoli, kdo ho v tento okamžik napadne, soustředí se pouze na jediný výstřel, který bude mít. Pak už může jen bláznovsky zaútočit s mečem proti obrovské přesile a bude rozsekán na kousky. Vzdálenost se zkracuje velmi rychle, na vteřinu nehybný Armand

stiskne spoušť. Míří na hlavu pana de Soissons, jehož obličej teď již poznává, podle portréту, který mu ukázal kardinál Richelieu.

Práskne výstřel, hrabě se Soissons je nepochybně zasažen, pochopitelně nelze v tuto chvíli poznat, zda kulka trefila jen pancíř či pronikla někudy do těla vůdce rebelů. Zásah má však i druhý efekt, všichni kolem prince se teď vrhají k němu, aby ho zachytili či mu pomohli, což paradoxně dává šanci zbytku vzdorujících gardistů uniknout téměř jisté smrti.

Hraběti de Godille se zastavuje dech, vzápětí dostává tupý úder do zad, jakýsi mladý pěšák ho přes ně přetáhl tyčí od rozlomené halapartny či píky. Chudák útočník jen podráždil hada bosou nohou a zároveň ho navrátil do reality. Armand se otáčí v sedle, švihne levou rukou po vetřelci. Vzápětí si přehazuje zbraně, v levé ruce má již opět vystřelenou pistoli a v pravé svůj meč. Tím odrazí druhou ránu útočníka a naopak sám ho vši silou udeří do hlavy. Meč zasahuje helmici, ale přesto padá mladík jako podřátý, možná jen omráčen, pokud ho má Bůh rád.

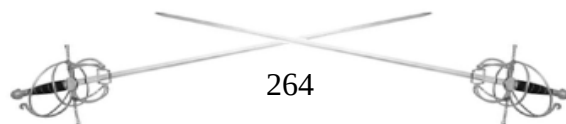
Pan de Godille již nemá důvod dále setrvávat na bojišti. Ještě pohledem šlehne po skupince nepřátel, která se houfuje kolem svého velitele, přičemž někteří vyrazí zděšené výkřiky, a prudce pobídne svého koně. Hrome, možná ho skutečně dostal! Pokud ano, bylo by teď hloupé se nechat zabít! Dohání ustupující či prchající gardisty, početnější skupina přeci jen vzbuzuje respekt nepřátel. Ti navíc musí zvažovat, zda mají napadnout skupinu jezdců, řítící se po planině, nebo raději nahánět snadnější kořist. Mají své vítězství a je i z jejich pohledu hloupé zbytečně zemřít v potyčce se sice prchajícími šlechtici na koních, ale jistě odhodlanými tvrdě bojovat o svůj holý život.

Dostal jsem ho či ho jen pošramotil? Je pan de Soissons raněný vážně nebo jen lehce? Anebo vůbec a jeho stav byl zapříčiněn úderem střely do brnění, což ho mohlo na chvíli paralyzovat, ale nijak vážně neohrozit? Tyto otázky si klade Armand stále dokola, když obezřetně vede svého koně směrem do místa, kde jeho jednotka má svůj trén. Před chvílí se oddělil od gardistů, kolem již nejsou dle všeho žádní nepřátelé, pouze občas zahlédne prchající vlastní vojáky. Někdy hopsají celkem svěží, jinde pajdají různé vážně zranění.

Ani teď nelze podceňovat bezpečnost, proto má mladík již opět nabitě všechny své pistole, v jeho výzbroji se nacházejí celkem čtyři. Zároveň si začíná uvědomovat, jak ho bolí celé tělo, cítí stékající krev po tváři, po nějakém úderu má pošramocenou hlavu, ale asi vlastní přilbou. Jinak je kupodivu zcela nezraněný, což je svým způsobem zázrak, když tak usilovně hledal smrt na bitevním poli.

Nejde opravdu o boží zásah, o boží prozřetelnost, uvažuje v duchu? Bůh ho vyvedl z bitevní vřavy, nakonec k němu přivedl i pana de Soissons a umožnil mu na něj vystřelit. Pokud jde o boží vůli, snad také Bůh náležitě dohlédl na dráhu kulky a ta zasáhla svůj cíl v nechráněném obličejí. Neví nic o účincích své střely, ale více opravdu udělat nemohl. Vrhout se sám na všechny kolem pana de Soissons by nemělo žádný význam, opravdu by ho rozcupovali na kousky. Pokud zasáhl, byla by jeho smrt zbytečná. Pokud prince třeba jen lehce poranil, má určitou výmluvu před svým svědomím i před kardinálem. Vždyť udělal více než dost, neutekl, statečně vzdoroval a asi jen opravdu s boží pomocí vyvázl vlastně bez zranění.

Nemá smysl si klást otázky, na které nemůže dostat odpověď. Teď musí najít zbytky své jednotky, pokud vůbec někdo jiný z okolí markýze de Praslin přežil, najít své sluhy a tábor, kde snad bude příležitost si odpočinout, dát tělu možnost se vzpamatovat z obrovského vypětí a mnoha vážných modřin. Také drobnějších škrábanců, z nichž však vytéká jen málo krve. Zůstává ve střehu, teď se nechat zabít by bylo opravdu hodně hloupé.

KRÁTCE PO BITVĚ

Sluhové hraběte de Godille s narůstajícím neklidem získávají útržkovité informace o průběhu bitvy. Jejich tábor je od bitevního pole vzdálen sice relativně dostatečně daleko, na druhé straně při naprosté porážce jejich armády může dojít k pronásledování vojáků a následného plenění trénu poraženého nepřítele. Pak by mohlo jít o život každému, kdo by se pokusil postavit na odpor, chránit majetek či se prostě jen znelíbil vítězům.

Když dorazí první velmi špatné zprávy, začnou mít Maurice a Vincent velké obavy o osud svého pána. Po dalších informacích o zdrcující porážce od prvních uprchlíků začnou pociťovat strach i sami o sebe.

„Co budeme dělat?“ ptá se Tissot, s očima plnými strachu.

„Připravíme se na urychlenej vodjezd,“ zachovává rozvahu Magerdie, ale i on je již vnitřně neklidný.

„Odjezd? Utečeme? Bez pana hraběte?“

„Pan hrabě nás teď nepotřebuje, pokud je vůbec ještě naživu,“ odpoví Vincent pragmaticky.

„Zabili ho?“

„Co já vím? Poslouchej, Maurici. Sbalíme věci naše i pana hraběte a budeme připravený zmizet. Pokud by se objevily nepřátelé, máme svoje koně a tak budeme ve velké výhodě,“ vysvětluje Magerdie a s pistolí v ruce hledí na zmíněná zvířata. Musí si je dobře strážit, pokud propukne panika, mohl by se jim je kdokoli pokusit vyfouknout. Půjde totiž o život a pak jdou jakékoli ohledy i zábrany stranou.

„Kdyby pan hrabě umřel ...“, říká ztěžka Tissot, „Musíme najít jeho tělo ...“

„Maurici, musíme v první řadě přežít. Pokud bude naděje nalézt tělo pana hraběte, pokud se neprobije do bezpečí, pokusíme se. Ale kdybysme se tady nechali zabít, bude jen vo dva mrtvý víc.“

„Proč by nás zabíjeli?“

„Proč?“ usměje se starší z bratranců, „Podívej, co tady máme. Taky se koukni na svoje boty, svoje šaty. Máš je dost hezký, já taky. Dají se použít, dají se prodat. Všechno má svou cenu. Pokud sem vrhnout vojáci pana de Soissons, budou rozdovádění z boje, naštvaní pro smrt některých svých kamarádů, lačný po jakýkoli kořisti. Tvoje šaty pro ně mají mnohonásobně vyšší cenu než tvůj život. Šmik a všechno co máš, je rázem jejich!“

„Tak proč nejedeme hned?“ sáhne si podvědomě Maurice na krk, jako by již na něm cítil ostří nepřátelské dýky či meče.

„Máme koně, máme ještě čas. Ale vem si taky pistole, kdyby se někdo pokusil nám naše koně vzít, musíš ho okamžitě zastřelit!“

„Já a střilet?“ podívá se zděšeně mladík.

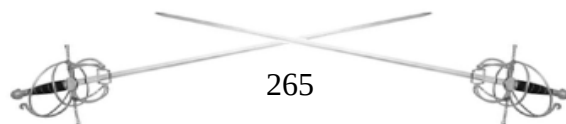
„Maurici, tady půjde možná vo náš holej život! Běž sbalit, co je cenný, žádnou velkou zátěž. Já zatím pohlídám koně. Ale rychle se vrať, ať jsme dva, naše čtyři pistole můžou mnohý odradit.“

„Ještě aby nás zavraždili vlastní,“ povzdechne si hrozně vystrašený mladík a rychle jde do stanu posbírat, co uzná za vhodné případně zachránit.

Mezi prvními se vrátí kavalisté, kteří zbaběle uprchli z boje. Nejsou přímo z jejich tábora, ale jejich příjezd nezůstane utajený. Pak postupně přicházejí další. Tím pádem začne příprava obrany tábora, což trochu uklidní Vincenta a Maurice. Nicméně zůstávají ve střehu.

Následně se vrátí asi šestnáctiletý mladík, který sdílel stan s hrabětem de Godille a patřil do okruhu markýze de Praslin. Je bledý jak stěna, zbrocen krví, cizí i vlastní. Jeho sloužící mu pomohou do stanu, začnou z něho sundávat zbroj, na níž jsou kapky čerstvé krve.

Mladý šlechtic má vážné zranění na trupu nedaleko levého podpaží. Špička sečné zbraně mu pronikla do nechráněného místa a způsobila bodnou ránu. Mladík vysvlečený do pasu syká bolestí, ale svůj osud snáší statečně. Jeho sloužící se mu snaží zastavit krváčení, jeden jde shánět felčara, ti budou mít dnes jistě hodně práce.

„Vážený urozený pane,“ osmělí se Magerdie, vtačí se mezi sluhy raněného šlechtice a osloví ho, „Jsme sluhové pana hraběte de Godille. Nevíte, co je s naším pánem?“

„Nevím ... asi je mrtvej,“ zaskuhrá pošramocený mladík.

„Promiňte, pane, viděl jste ho zemřít?“ skoro se bojí zeptat Vincent.

„Přímo ne ... když ti zbabělci začali prchat,“ říká šlechtic s bolestí a především nenávistí v hlase, „pan markýz a my z jeho okolí jsme se pustili do nepřitele. Hodně nerovnej boj. Většina padla, také pan markýz. Ani nevím, jak se mi podařilo se probít ...“, dodá se slzami v očích, těžko říci, zda od bolesti či studu a smutku.

„Pan hrabě de Godille ...“

„Je mi líto, pokud se nevrátil, je jistě mrtvej nebo těžce raněnej ... když padl pan markýz, byl jsem také já vážně zraněnej a pokusil jsem se probít zpátky. S boží pomocí jsem uspěl ... ale váš pán se bil moc statečně, všiml jsem si ho, když jsem dostal tu ránu, vrhal se právě do největší vřavy ... bohužel, asi je už mrtvej,“ dodá mladý šlechtic s provinilým výrazem, on přežil, zatímco další skuteční hrdinové obětovali své životy.

„Kristepane! Co budeme dělat?“ vzdychá se slzami v očích Tissot, hlídající koně, když mu starší a zkušenější bratranec oznámí, co se dozvěděl.

„Teď nemůžeme dělat nic. Uvidíme, co se bude dít dál. Jestli udeří nepřátelé na tábor, musíme rychle zmizet, dokud to půjde. Budeme u svých koní a čekat.“

„Jak poznáme, kdyby začli útočit?“ chvěje se mladík.

„To poznáme, bát se nemusíš! Ale musíme bejt připravený, možná dokonce vyrazíme, abysme tady neuvízli ... Maurici ... zůstanu u našich koní, ty se pokus něco dalšího vyzvědět.“

„Vyzvědět? Já? Od koho?“

„To je jedno, porozhlídni se po táboře ... ale nechod' moc daleko. Kdyby začala panika, hned se vrať zpátky!“

„Kristepane!“ oře si uslzené oči Tissot a spíše demonstrativně se rozběhne po táboře, drží se však v blízkosti bratrance a jeho koní.

Naštěstí je tábor dost vzdálen od dnešní bitvy a dle všeho se pronásledování rozprášených vojáků francouzské armády zastavilo. S přibývajícím časem se začíná vracet klid do duší obou sluhů, ovšem jen co se týká jich samotných. Naopak naděje na přežití jejich pána klesá s každou minutou.

„Určitě je mrtvej,“ konstatuje suše Vincent, „Pan hrabě byl blázen, viděl jsem, co dělal při svém pátrání v Evreux ... takovej mladej nadrženej voják,“ bručí dál, „Takovejch sou vždycky plný bojiště, jenže je už nikdo neoslavuje, protože jsou tuhý jak zákon káže.“

„Seš hrubej ...“, zaprotestuje Maurice.

„Čerta hrubej. Jen si nedělám naděje. Kdyby se probil, tak už by tady byl. Má koně ...“

„Taky mohl o koně přijít, mohl bejt raněnej ...“

„Mohl, čert ví, co se stalo. Ale slyšel si, co říkal ten kluk, co se vrátil. Viděl ho naposledy, když se vrhl do nejhustší řeže. Bohužel, Maurici, nedělej si naděje. Pan hrabě byl hrozně hrdej a ješitnej. Ten by jen tak neustoupil. To by ho Bůh musel mít hrozně rád, kdyby mu umožnil přežít.“

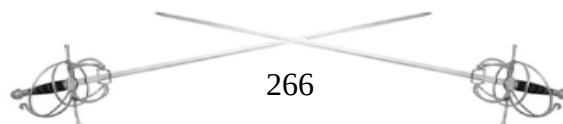
„Co teď bude s náma?“

„Vyčkáme. Pokud půjde najít tělo pana hraběte, pokusíme se. Bude to ale hnusný, tam na bojišti. Taky ho bude těžký poznat, měl krásnou zbroj a oblečení, pravděpodobně mu všechno seberou. Ale není vůbec jistý, jestli nebudeme muset uprchnout. Když nepřítel potáhne dál, budou muset všichni zdrhat, armáda, teda co z ní zbylo, bude ustupovat, pokud se nerozprchnou všichni jak vrány ...“

„Co my pak?“

„Nevím, utečeme někam. Schováme se. Když to bude bezpečný, pokusíme se vrátit pro tělo pana hraběte, třeba za den, dva, když nepřítel odtáhne. Ale říkám rovnou, když bude hrozit nebezpečí, zabalíme se a odjedeme zpátky do Paříže.“

„Slíbili jsme ale ...“

„Maurici!“ podívá se Vincent přísně na mladšího bratrance, „Nenechám se zbytečně zabít, nenechám zbytečně podříznout ani tebe, co bych pak řekl tvému otci, matce, tvejm sourozencům! Měl jsem pana hraběte docela rád a pokud půjde najít jeho tělo a nechat ho pohřbít v jeho hradě, milerád se budu tahat s rozsekanou mrtvolou, možná i vožranou a voklovanou. Ale jen když bude naděje. Mrtvý mu nijak neposloužíme, akorát nás taky voddělaj, voberou vo všechno a skončíme někde v hromadným hrobě!“

Tissot raději zmlkne, je mu hrozně těžko. Má děsný strach, není žádný hrdina a už se vidí, jak posekaný či zastřelený leží někde mezi dalšími nebožtíky. Kristepane, kam se to jen dostal. Chce splnit přání svého pána, ale bratranec má pravdu. Musí myslet na svoje vlastní životy. Bohužel přijde o krásné místo u velkého pána, slibnou budoucnost. Vlastně u něj sloužil jen krátce, než ... Oči se mu zalijí slzami, odvrátí se od bratrance, v mlze uvidí příjíždět nějakého jezdce. Promne si zrak.

„Pane hrabě! Pane hrabě!“ začne řvát radostí, neboť se k nim právě blíží jejich pán. Na koni, poněkud pokroucený v sedle, ale rozhodně živý.

„Pane hrabě! To je snad zázrak!“ zmůže se jen na pár slov Magerdie.

„Boží zázrak, Vincente, boží zázrak,“ seskočí nepřiliš svižně Armand z koně, začíná ho bolet celé tělo, třesí mu hlava, tu má celou pokrytou zaschlou krví, stejně jako obličej. Svou helmici si sundal už dříve, aby mu netlačila na zranění, má ji uchycenou u pasu. Předá uzdu koně staršímu ze sluhů.

„Excelence! Vy jste raněnej! Moc vážně?!“ vyrazí ze sebe Tissot, jeho pán je skutečně celý zbrocený krví, většinou však již zaschlou, což může být dobré znamení.

„Maurici, ta krev ... většina nepatří mně, ale těm, co měli tu drzost se ke mně přiblížit,“ odpovídá šlechtic s patřičným sebevědomím.

„Zabil jste jich hodně, Excellence?“

„Vím já? Pět? Deset?“ pokrčí rameny hrabě a vzápětí sykne bolestí, vystřeluje mu do těla z různých míst, hlavy, zad, ramene, i nohy utržily ne jeden šrám.

„Pane hrabě,“ neztratí smysl pro realitu Magerdie, „postupuje na nás armáda nepřítele? Bude se bojovat vo tábor nebo se začneme stahovat?“ ptá se.

„Vím já ... ale nikdo za mnou nejel, těžko říct ... musíme bejt připravený na všechno. Snad se ty zbabělci aspoň někde zastaví,“ dodá s ohromným pohrdáním, na udivené pohledy svých sluhů několika slovy popíše smutný průběh bitvy.

„Excelence ... přijel jeden zraněnej mladej urozenej pán ... prý Vaši Excelenci viděl se po smrti pana markýze de Praslin se vrhnout na nepřátele ...,“ ptá se s vyvalenýma očima Tissot.

„Moc si toho nepamatuju, Maurici,“ vrtí hlavou Armand, „Vrhl jsem se na ně, sekal mečem, tloukl pistolí, nějakým božím zázrakem jsem se probil ... najednou jsem zůstal sám, nikým neohrožován ...“

„Tak jste jim unikl?“ ptá se Vincent.

„Tak jsem unikl,“ přikývne pan de Godille, nemá nejmenší zájem vyprávět o chvílích, kdy vystřelil na pana de Soissons. Ať už jeho výstřel dopadl jakkoli. Princ má jistě mnoho přátel, modlí se, aby se o jeho výstřelu nikdo nikdy nedozvěděl. Ale snad si ho nikdo nevšiml, byl tam pořádný zmatek ...

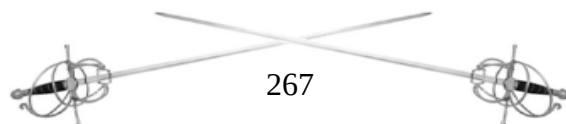
„Pane hrabě, měl byste si sundat zbroj, vypadáte dost zdrchaně ...,“ navrhuje Magerdie.

„Bolí mě celej člověk,“ ušklíbne se šlechtic, „Dostal jsem nepočítaně ran, žiju jen díky pancířům. Ale ještě si ho nechám, třeba nepřítel zaútočí, třeba bude bitva pokračovat.“

„Jste vážně raněn, Excellence?“ ptá se znova Maurice, „Vaše Excellence má krev na hlavě, ta bude asi vaše,“ ukáže na spleené vlasy potem, prachem a krví svého pána.

„Sem jenom dost potlučeněj, těch pár škrábanců nestojí za řeč,“ mávne rukou hrabě, zase pocítí bolest, pohybuje se opravdu těžko, nejen díky tíživé výstroji. Možná má Vincent pravdu, měl by ulehčit svému tělu. S těžkou výzbrojí nebude v případném boji moc platný, ale bez ní ... kolikrát mu jen dneska zachránila život ..., „Dobrá, na chvíli mě vodstrojte, ale kdyby něco začalo, tak musím bejt zase připraveněj.“

„Já bych řekl, pane hrabě, že jste se už dneska nabojoval dost,“ konstatuje suše Magerdie, „Teď by se měli činit ti, co tak zbaběle prchli.“

„S nima to tak vytrhneme,“ odvěti s ohromným pohrdáním Armand, „Vincente, hlídej naše koně, mám v brašnách hned čtyři pistole, všechny nabitý. Zastřel každého kdo ... však víš. Maurici, ty mi pomůžeš se svlíknout,“ dodá a vykročí ztěžka ke stanu.

Tissot se činí, pomáhá svému pánu, kterému se očividně uleví. Železo, které ho ochránilo, není peříčko, má svou váhu. Proto trochu ožije, ač každý pohyb je bolestivý.

„Pane hrabě,“ zavolá polohlasně raněný mladík, je strašně bledý od ztráty krve.

„Ano, pane?“ obrátí se Armand ke kolegovi.

„Bil jste se moc statečně! Bůh vás musí mít moc rád, pane hrabě, když jste se vrátil ...“

„Máte pravdu, pane, probil jsem se z obklíčení jistě jen s boží pomocí. Však i vy jste se držel statečně, bohužel pak jsem vás ztratil z očí.“

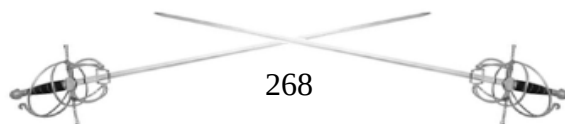
„Ano, byl jsem raněný, ale vy jste se vrhl přímo do jejich houfu. Opravdu zázrak, pane hrabě, že doposud žijete,“ dívá se obdivně asi o tři roky mladší šlechtic, pak ho však opustí síly, zavře oči a ztěžka oddechuje. Je otázkou, jak hluboko ostří proniklo do těla, jak moc krve ztratil, zda se zranění nezanítí. Jeho tělo je mladé, bude však muset podstoupit další těžký boj, aby se uzdravilo.

„Maurici, nalij mi pořádně vína, mám hroznou žízeň,“ poručí hrabě, uvelebí se na zádech, snaží se protáhnout, bolest jím projíždí, „Pak běž k Vincentovi, radši buďte u našich koní dva. Kdyby něco vypuklo, někoho by mohlo napadnout si naše koně vypůjčit. Na boj sou některý zbabělý, na krádež by si možná troufli,“ dodá a vyžene mladého sluhu za jeho starším bratrancem.

BOŽÍ SPRAVEDLNOST

Druhý den bolí hraběte de Godille každá část jeho mladého urostlého těla. Pár škrábanců mu ošetřili, na modřiny nanášel Maurice nějakou mast, kterou sehnal u felčarů. Armanda může hrát pouze pocit z dobře vykonané práce.

Zprávy se šíří rychle. Armáda vyslaná Ludvíkem XIII. proti svému vzbouřenému vazalovi, podporovaným císařskými vojáky, byla drtivě a ostudně poražena. Ovšem pan de Soissons zaplatil za vítězství nejvyšší cenu. I v nepřátelském táboře se od svých špehů dozvěděl zajímavou informaci. Princ byl zasažený střelou přímo do čela, na místě mrtvý. Jeho spojenci se pravděpodobně radí, co budou dělat dál. Mají sice cestu do nitra Francie volnou, ale přišli o svého vůdce, o svůj symbol. V každém případě nepokračují v postupu, stáhli se z bojiště, asi do Sedanu, patřícímu dalšímu z vůdců vzpoury vévodovi de Bouillon.

Smrt pana de Soissons

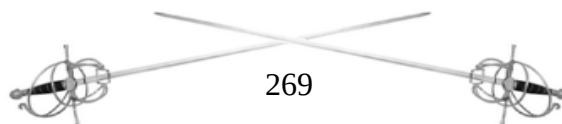
Smrt pana de Soissons

Maurice druhý den sežene pro svého pána felčara, aby ho prohlédl. Hrabě leží nahý na lůžku, lékař ho důkladně prohmatává, přitom se tváří velmi důležitě. Nic nedá na bolest, kterou způsobuje. Podle Armanda se rozhodl promnout mu každý sval končetin i trupu, také se věnuje jeho hlavě. Přijde mu spíše jak zvrhlík či mučitel, než ranhojič.

„Mám dobrou zprávu, Milosti,“ řekne nakonec felčar spokojeně, „Nic není zlomený. Ale podle vašeho výrazu, máte pořádně natlučený žebra, záda taky dostala co proto. I vaše levý koleno je dost opuchlý, stejně jako levý loket. Slyšel jsem, čím jste všim prošel, Milosti. Je zázrak, jak jste dopadl. Žádný vážný zranění, žádná zlomenina, pouze samá modřina, naraženina.“

„Díkybohu,“ poznamená Maurice, který prohlídce asistuje.

„Ano, díkybohu. Milosti. Teď horší zpráva. Vaše pohmožděniny jsou dost vážný. Nijak vás neohrožují, Milosti, ale budete se nějakou dobu těžko pohybovat. Bohužel je jediná možná léčba.“

„Léčba?“ pozvedne se na loktech Armand.

„Klid, Milosti. Nic než klid. Podle mýho ty naraženiny budete cítit týdny, možná měsíce. Doporučuji odpočinek, klid na lůžku.“

„Dost divná rada, teď ve válce.“

„Podle všeho možná válka skončí, Milosti. Prý zabili pana de Soissons, možná nepotáhnou dál. Pak bych doporučoval co nejdříve odcestovat domů. Vyzdravět se, než se znovu vystavíte smrti. Teď by váš pohyb byl velmi problematický.“

„Navrhujete mi odjezd?“ zamyslí se pan de Godille.

Vlastně mu felčar nahrává. Nemá tu už co pohledávat, bude lepší, když rychle zmizí, než si ho někdo dá s něčím do souvislosti. Při zprávě o smrti pana de Soissons, před pár hodinami, se mu málem zastavilo srdce. Vzápětí si uvědomil několik věcí. Je žádoucí, aby ho se smrtí prince nikdo nespojoval. Mohl by se prohlásit za hrdinu, který zabil vojevůdce nepřítele. Ovšem tím by na sebe v první řadě přivolal možnou pomstu jeho přátel. Také získaný cejch muže, který zabil prince královské krve, by mu byl spíše přítěží než vhodným doporučením do budoucna.

Druhý problém je jeho spojení s Richelieuem. Někdo by si mohl vykládat jeho čin jako plánovaný, ke kterému dostal pokyn. Možná by dokonce mohli mluvit o zákeřném výstřelu, ač vypálil ve chvíli, kdy na ně pan de Soissons útočil se svou suitou. Pak by se vše mohlo obrátit zcela v jeho neprospěch. Ne, nestojí o tyto problémy.

„Váš odjezd doporučuji, Milosti,“ slyší hlas felčara.

„Pravdou je,“ pohne Armand ztěžka rukou, „můžu se hejbat jen stěží, na nohy se taky asi nepostavím,“ podívá se na své opuchlé koleno.

„Milosti, máte svoje sluhy, ať vás dopraví k vám domů. Několik týdnů na lůžku učiní zázraky. Dohled vašeho osobního lékaře a jím poskytnutý mastičky vám jistě uleví, Milosti, taky zrychlí léčbu.“

„Nevím co na to moji velitelé, pan markýz je sice mrtvý, ani nevím, kdo teď velí ...,“ přemýšlí nahlas pan de Godille.

„Milosti, doporučím váš odjezd. Ve svém stavu nejste pro boj připravený. Stejně k němu asi nedojde. Pokud nepřítel zaútočí, není kdo by se mu pořádně postavil. Pokud nebude útočit ...,“ pokrčí rameny doktor, on zde není od spekulací nad taktikou válečníků, on se stará o její výsledky.

Felčar splní svůj slib, prohlásí hraběte za nebojeschopného a nutného delšího léčení. Což není nic mimořádného, takových je mnohem více. Byť většinou jsou poznamenáni o mnoho hůře, mnozí zůstanou zmrazeni do konce svého života. Tak či onak, pan de Godille je propuštěn, dostane rozkaz či svolení opustit armádu a přesunout na vlastní pěst do domácího léčení.

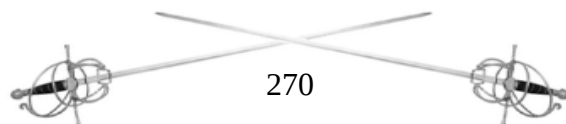
Největší radost z tohoto vývoje projevuje Maurice. Bojí se stále o svůj život, navíc byl nucen pohlédnout do tváře odvrácené stránky bitev. Nespatřil sice nejhrůznější řádění v lazaretech, kde se amputují končetiny, zastavuje krvácení poléváním ran vařicím olejem či přiložením nažhaveného železa, kdy operovaní umírají více na následky šoku než vlastního zákroku. Ale pár zdevastovaných těl přehlédnout nemůže, také nárek raněných mu proniká až do morku kostí.

Spokojený je i jeho bratranec a kupodivu i jejich bojechtivý pán. Asi má opravdu dost, když tak rychle souhlasil s návratem. Maurice se obával, aby hrabě i ve svém stavu nechtěl pokračovat ve válčení, šílený je na něco podobného asi dost. Vždyť když všichni utíkali, on vyjel vstříc obrovské přesile, pokračoval v boji i po smrti velitele jezdeckta a jen Bůh asi ví, jak ho z té vřavy vyvedl.

Sluhové pomohou rozlámanému pánovi do sedla a vydají se na cestu k domovu. Jakmile se vzdálí z dosahu tábora, Armand očividně ožije. Pociťuje opravdu bolest, ale je zvyklý ji snášet a překonávat. Svým sloužícím nic nevysvětluje a ti se na nic nevyptávají.

Cesta proběhne bez větších problémů, trojice nemá důvod se příliš zviditelňovat. Po návratu do jejich pařížského domu ulehne pan de Godille na lůžko, kde skutečně odpočívá celé dva dny, kdy vstává pouze k jídlu či vykonání osobní potřeby. Tím načerpá dostatek sil, takže opět ožije a zavolá si svého osobního sluhu.

„Maurici, najdi Paulette a přiveď mi ji,“ nařídí.

„Excelence, nevím ...“, tváří se rozpačitě Tissot, „Vaše Excelence je dost potlučená a doktor mluvil o odpočinku ...“

„Maurici!“ podívá se pán přísně na sluhu, „Nejsi tady vod přemejšlení! Na co stačím nebo nestačím, si rozhoduju sám. Pokud nemáš dost zkušeností, tak ti ráčím sdělit, že existují různé polohy a způsoby, kdy se muž moc nenadře! Stačí si například lehnout na záda, dát ruce za hlavu a ať vona poskakuje. Nebo ... Prostě ať se snaží, zvláště když jí dost dobře platím!“

„Už mlčím, Excelence,“ sklopí uši sluha a jde vykonat příkaz. Podle zvuků a pozorování při návštěvách ložnice pána při posluhování, se hrabě nijak nešetří a i na tomto poli si počíná velmi aktivně.

V dalších dnech Armand nařídí Mauricovi, aby vykonal cestu do Rueil a pokusil se nalézt pana de Seinges či pana de Concestion. Nemá vůbec tušení o tom, co dělá Jeho Eminence, od sluhy Augusta ví o tažení krále do války v Artois, kterého se zúčastní i baron de Taille se svou jednotkou mušketýrů.

Maurice uspěje jen napůl, nechá vzkaz o návratu svého pána, který byl zraněn v bitvě u la Marfée a nyní se léčí ve svém pařížském bytě. Následně plynou dny, kdy hroznou nuda pan de Godille zahání především ve společnosti Paulette, což se mu dost prodrazí, ale také si dost užije. Opuchlé koleno i loket se zdárně hojí, po škrábancích zůstávají strupy a ty menší už pomalu odpadávají. Naražená záda a žebra však vyžadují čas, jak správně konstatoval felčar v Champagne.

Po dalším týdnu dostane nudící se Armand návštěvu. Jedné noci zaklepe na dveře osobně pan de Concestion. Pan de Godille je nucen vylézt z pelechu, v němž se zrovna válí s Paulette. Svého významného hosta přijme poněkud neustrojený v salóнку přes chodbu. Maurice jim rozlije víno a pak podle pokynů hlídkuje na chodbě.

„Pane hrabě,“ řekne gardista, „v první řadě přijmete gratulaci k rychlému uzdravování. Ale kvůli tomu jsem cestu za vámi nevážil.“

„Pochopil jsem. Čekám na vás nebo na někoho ...“

„Pane hrabě, sice jsem mluvil o vašem uzdravování, ovšem na druhé straně dle mého ještě potřebujete nějaký čas, abyste se uzdravil zcela.“

„Uzdravil zcela?“ usměje se Armand.

„Přesně tak,“ odvětí Joseph, „Jeho Eminence si přeje, abyste se zcela vykurýroval. Do té doby byste se měl zdržovat ve svém domě. Až nastane vhodná doba, dostanete další instrukce.“

„Do té doby mám domácí vězení?“ ušklíbne se mladík.

„Podle všeho se zase tak moc nenuďte.“

„Opak je pravdou, pane. Nudím se přímo hrozně.“

„Bohužel, vyřídil jsem vzkaz. Ani já nevím, jaké jsou záměry Jeho Eminence. Dostal jsem příkaz vám vyřídít vzkaz Jeho Eminence. Jeho Eminence je s vašimi službami spokojena. Přeje vám brzké uzdravení, máte odpočívat ve svém domě. Vyřídil jsem, co jsem měl, pane hrabě.“

„Co bude pak nevíte.“

„Ne, opravdu nevím. Jeho Eminence se jistě rozhodne, jak vás využije, pane hrabě. Slyšel jsem o krvavé řezi, která nastala v té bitvě. Podle všeho bylo na straně vojska vyslaného Jeho Veličenstvem kolem tří tisíc mrtvých,“ podívá se Joseph pátravě na mladého muže.

„Jen s boží pomocí jsem vyvázl, pane. Na rozdíl od jiných jsem neutíkal jak zajíc a bojoval. Téměř všichni kolem mě zemřeli, mě Bůh ve své velkomyslnosti ráčil život zachovat,“ odpovídá Armand zdrženlivě.

„Nevyzvídám,“ usměje se pan de Concestion, „jsem zvyklý se na nic neptat, poslouchat rozkazy a ty svědomitě plnit. Jen jsem vám chtěl složit hold, vedl jste si prý velmi statečně.“

„Mnoho jsem nepomohl, utrpěli jsme ohromnou porážku.“

„Ano, bitva dopadla katastrofálně,“ přikývne gardista, „Ale díky smrti pana de Soissons se vše v dobré obrátilo. Podle našich zdrojů ho zasáhla náhodná střela, když se chystal pronásledovat nějaké vojáky a prý si pistolí nadzvedl hledí, jak měl ve zvyku. Boží vůle, jak se zdá, vzala jeho spojencům chuť do další rebelie.“

„Spiknutí skončilo?“ ptá se pan de Godille se zájmem.

„Ano, podle všeho je po všem. Jen díky náhodné střele. Bůh stál na straně Jeho Výsosti a Jeho Eminence a po zásluze ztrestal pana de Soissons. Ten sice mohl slavit vítězství svých zbraní, ale jeho smrt znamenala zároveň konec spiknutí. Další rebelové buď ztratili odvahu pokračovat, nebo bez své vůdčí osobnosti nevěděli jak dále postupovat.“

„Budou potrestáni?“

„Pane hrabě,“ povzdechne si Joseph, „spojenci pana de Soissons jsou z výtečných rodů, není lehké je trestat. Stejně se ale nacházejí mimo dosah Jeho Výsosti. Spiknutí skončilo, Jeho Výsost může znovu válčit. Velká hrozba byla odvrácena, pane hrabě.“

„Tím všechno opravdu končí?“

„Všechno?“ usměje se smutně gardista, „Spiknutí končí jen do doby, než někdo zosnuje další. Jeho Eminence čelí jednomu spiknutí za druhým. Jen rozdrtí jedny, objeví se další. Bohužel mezi spiklenci se nacházejí stále titíž, kterým Jeho Veličenstvo muselo udělit milost, jako například jeho bratr. Ačkoli vévoda d'Orleans tentokrát překvapivě zachoval velkou zdrženlivost.“

„Asi byste mohl hodně vyprávět.“

„Ano, kdybych na něco takového měl právo. Bohužel si své poznatky jsem nucen nechat pro sebe, jak jistě chápete.“

„Rozumím, pane. Dáte si se mnou ještě pohárek?“

„Pohárek vína zní lákavě. Stejně jako z vás vytáhnout podrobnosti o bitvě u La Marfée. Jak jste se vlastně ze všeho vysekal.“

„Obojí vám mohu nabídnout,“ usměje se pan de Godille, ovšem zatímco víno dostane host ve zdejší nejlepší kvalitě, vyprávění je zředěné a se zamlčením poslední části. Přesto se zmíní o zbabělém útěku velké části armády, o smrti pana de Praslin a nakonec i o tuhém boji některých statečných. Armand nemá důvod nevykreslit dostatečně krutý boj, kterým prošel, i jak se mu ho s boží pomocí podařilo přežít.

„Mohlo jít o zlý úmysl, předem naplánovaný? Myslím tím útěk části vojáků?“ chmuří se Joseph.

„Nedovedu posoudit. Jen jsem něco zaslechl o nevyplaceném žoldu, další mluvili o možných sympatiích k rebelům. V každém případě je okolnost takového zbabělýho úprku podezřelá,“ pokrčí rameny mladík.

„Měl jste z pekla štěstí,“ podívá se obdivně pan de Concestion na svého hostitele, nepochybuje o pravdivosti jeho slov, navíc i on má své zdroje a ty statečnost hraběte potvrzují.

Klábosí dobrou čtvrt hodinu, ale víceméně nezávazně, než se posel zvedne a odkráčí za svými dalšími úkoly. Armand chvíli posedí, popíjí sám víno u plápolajícího svícnu, zírá do zdi, na které se honí všelijaké stíny. Stejně jako v jeho mysli. Jak dlouho bude držen ve svém domě, aby se zcela vyzdravěl? Proč ho drží Richelieu daleko od společnosti? Bude o něj mít ještě vůbec zájem, když splnil poslání, ke kterému si ho vybral? A není pro něj příliš nebezpečný, když zná ošklivé tajemství o rozkazu, jehož byl tak zdařilým vykonavatelem?

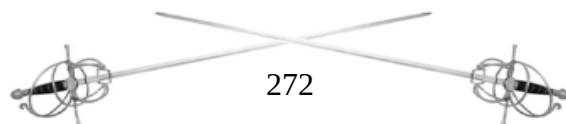
Nakonec se rozhodne rozptýlit veškeré chmury v náručí Paulette. Jen víno a ona zahánějí hroznou nudu, kterou nyní pociťuje stále tíživěji. Snad již brzo dostane další úkol, kde by mohl přesvědčit o svých schopnostech.

Pravdou je opak, jeho uzdravování se dále táhne. Vlastně kromě Paulette nemá žádné další návštěvy, dodržuje pokyny a neodchází dokonce ani na mši. Zde se mu výmluva na nedobrý zdravotní stav hodí. Konečně dostane vzkaz, aby se druhého dne v pozdních večerních hodinách dostavil do Rueil, kde se již opět nachází Jeho Eminence.

S radostí i obavami vsedá na koně, doprovázený pouze Vincentem. Na jednu stranu má důvod předstoupit před kardinála s patřičnou hrdostí, na druhé se obává, jak se Richelieu zachová. Nezná vůbec jeho úmysly, teď ho dost dlouho dobu držel stranou veškerého dění.

Do rueilského zámku dorazí až za tmy, ví dobře, jak se pohybovat, aby se dostal nepozorován do prostor, kam nemá běžný návštěvník vstup dovolený. Jeho strážé jednak znají, také jsou o jeho příchodu informováni. Ostatně mu vyjde vstříc sám pan de Seinges. Pozdraví se srdečně, jako dobří přátelé.

„Slyšel jsem o vašem zranění,“ povídá gardista.

„Naštěstí nešlo o nic tak vážného, stačil pouze klid na lůžku,“ odpovídá zdrženlivě Armand.

„Díkybohu, pane hrabě. Bohužel ne pro každého měl Bůh tolik milosti. Slyšel jste o veliteli naší gardy?“

„O veliteli? Myslíte pana de Cavoy?“ nechápe smysl otázky mladík.

„Pan de Cavoy položil svůj život pro svého krále, jako další z nás,“ říká smutně Francois, „Stalo se to u Bapaume. Ale před nedávnem, na konci července, nakonec král slavil úspěch a dobyl Air-sur-la-Lys,“ vysvětluje gardista.

„Mnoho o událostech nevím, byl jsem upoután na lůžko,“ odvětlí Armand. Ale než nastane čas audience, pokusí se z přítele vytáhnout nějaké podrobnosti o událostech u dvora prvního ministra i z králova tažení. Ovšem pan de Seinges je taky skoupý na slovo.

Jako obvykle musí Armand čekat na audienci dlouho. Zavřen v tmavém kabinetu, pouze s jedinou svíčkou na stole, má čas si tříbit myšlenky. Ve skutečnosti tma kolem něho i stíny od plápolajícího světla svíčky vzbuzující různé asociace a nejistota z audience jen zvyšuje jeho nervozitu. Proto si dost zhluboka oddychne, když je konečně vyzván.

Kardinál Richelieu sedí za svým pracovním stolem, kolem se hemží nějaké kočky, on se nachází v přítmí, vypadá jak sfinga. Nepohne se skoro vůbec, nechá návštěvníka přijít až na přijatelnou vzdálenost, kde je mu patřičným způsobem projevena úcta. Poté mladík s mírně skloněnou hlavou ztuhne a čeká. Promluvit musí jako první nejbližší rádce krále.

„Pane hrabě,“ začne první ministr jako vždy zcela neosobním hlasem, „slyšel jsem o vašem zdravotním stavu. Děkuji Bohu za vaše vyzdravení. Jste předpokládám zcela v pořádku.“

„Vaše Eminence, nevím přesně, jak se cítit,“ odpovídá s rozpaky mladík, „Zda jsem zcela zdrav musí rozhodnout Vaše Eminence.“

„Opravdu?“

„Jak jsem pochopil, Vaše Eminence, měla Vaše Eminence zájem, abych se léčil poměrně dlouho. Proto nevím, zda jsem již zcela zdrav či zda se budu muset znovu odebrat do svého domu na své lůžko,“ vysvětlí své slova Armand.

„Pane hrabě, dle všeho jste již zcela zdrav,“ odvětlí kardinál, aniž by se mu ve ztrhané tváři pohnul jediný sval, „Vaše setrvání na lůžku bylo toliko pro vaše dobro.“

„Vaše Eminence, nijak nezpochybňuji přání či rozkazy Vaší Eminence,“ odpoví rychle mladík.

„Pane hrabě, popište mi přesně, co se odehrálo v bitvě u la Marfée.“

„Mám mluvit zcela otevřeně, Vaše Eminence?“ rozhlédne se pan de Godille.

„Ano, zde nás nikdo neslyší. Dnes poprvé a naposledy můžete hovořit o zmíněné události zcela otevřeně a po pravdě.“

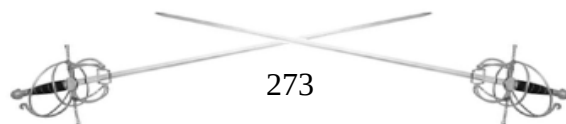
„Vaše Eminence,“ nadýchne se pan de Godille a pokud možno stručně vylíčí průběh bitvy. Zmíní se o zbabělosti některých vojáků, jejich jednání přirčne i možný úmysl. Sám sebe vykreslí v dobrých barvách, ovšem zde moc skutečnost přikrášlovat nemusí. Bez obalu vylíčí i své pocity zmaru, kdy se rozhodoval, jak se má nechat zabít, aby nemusel s hanbou předstoupit před prvního ministra. Nakonec přijde k okamžiku, kdy vystřelil na pana de Soissons a své vyprávění dokončí únikem z bitevního pole.

„Pane hrabě, vaše slova se shodují s tím, co mi bylo sděleno z různých zdrojů,“ nezmění ani teď intonaci hlasu a odtažitě jednání Richelieu, což mladíka přeci jen zamrzí. Za splnění téměř nemožného úkolu očekával přeci jen alespoň víc účasti, „Včetně okolnosti smrti pana de Soissons. Povšiml si někdo chvíle, kdy jste na něho vystřelil?“

„Nikoli, Vaše Eminence. Panoval dost velký zmatek, královští gardisté se chystali uprchnout, naopak pan princ se na nás řítí se svou družinou. Možná si někdo mohl něčeho všimnout, ale každý z mých spolubojovníků hleděl především, jak si zachránit život. A nepřátelé ... nevím, Vaše Eminence.“

„Pane hrabě, dnes o těchto věcech hovoříte opravdu naposledy. Vše musí zůstat navždy zcela skryto ve vašich vzpomínkách. Chápete jistě důležitost tohoto mého příkazu.“

„Vaše Eminence,“ lehce se pousměje Armand, spíše bolestně a nervózně, „snažil jsem se splnit jisté poslání. Bohužel musím říci, že k jeho naplnění jsem zase tolik nepřispěl. Spíše k němu došlo

souhrou okolností, možná šlo skutečně o boží prozřetelnost, jak před delší dobou naznačovala Vaše Eminence,“ zarazí se chvíli, pak se rozhodne k upřímnosti, „Pan de Soissons se vlastně objevil jak blesk z čistého nebe. Zasáhnout ho bylo nesmírně obtížné, ač se považuji za dobrého střelce, zasáhl jsem ho spíše náhodou. Mohl bych se před Vaší Eminencí chvástat, ale bohužel více než k záměrnému naplnění mého poslání k němu došlo víceméně čistou náhodou.“

„Pane hrabě, vaše vyjádření je zvláštní,“ pohlédne teď pátravě první ministr na svého služebníka, „Téměř každý by zveličoval své zásluhy, vy však hovoříte o náhodě či boží prozřetelnosti. Přitom jste vykonal velmi statečný a hrdinský čin. Který ke všemu musí zůstat všem utajen.“

„Vaše Eminence, říkám jen pravdu. Nedovolil bych si Vaší Eminenci lhát,“ odpoví prostě Armand.

„Vaše jednání vás šlechtí, pane hrabě,“ konstatuje bez známek jakékoli emoce Richelieu, „Smrt pana de Soissons byla boží prozřetelnost či boží spravedlnost. Pro všechny, pro historii. Náhodná střela vypálená na neopatrného prince na závěr bitvy, kterou želbohu drtivě vyhrál. Vaše domácí léčení mělo svůj význam. Bylo by nemilé, kdyby si vás dal někdo do souvislostí se smrtí pana de Soissons. Většina se přiklání k náhodě či boží spravedlnosti, podle úhlu pohledu a zájmům dotýčných. Bohužel se objevují i tací, kteří chtějí smrt prince vykládat jinak.“

„Vykládat jinak?“ zpozorní pan de Godille.

„Objevují se hlasy, které mluví o významné pomoci k boží prozřetelnosti. Mluví o osobě, kterou jsem měl vyslat já osobně s cílem usmrtit pana de Soissons. Mluví o zákeřném výstřelu ze zálohy z rukou mého agenta. Mluví svým způsobem o vraždě.“

„Vaše Eminence!“ zbrunátní teď tvář Armanda, „Střelil jsem pana de Soissons, ale nikoli podle! Pan princ se na nás hnál, na nás dotírali i další. Po výstřelu jsem málem přišel o život, když jsem se nemohl soustředit na svou obranu. Nestřílel jsem ze zálohy, nýbrž byl uprostřed vřavy!“

„Pane hrabě, věřím vašim slovům. Věřím vašemu slovu, které jste tak významně naplnil. Bohužel pomluvy jsou hrozná zbraň ubohých a bezvýznamných. Spojení vás s mou osobou a váš čin, obojí by mohlo být vykládáno všelijak. Proto jsem trval, abyste zůstal nějaký čas na svém lůžku. Někdo z královských gardistů by vás mohl poznat, dát si vše do souvislostí. Jak se však zdá, nikdo nemá žádné konkrétní vysvětlení, nikdo se k výstřelu nehlásí. Za čas se přijme teorie o boží spravedlnosti, kdy Bůh ztrestal pyšného prince, který se odhodlal porušit své slovo ke svému králi. Který vedl nepřátelské vojáky proti armádě svého krále. O vašem činu vím toliko já a vy, pane hrabě.“

„Já o něm nikomu říkat nebudu, už jen ve vlastním zájmu,“ vyhrkne mladík.

„Správné rozhodnutí, ačkoli k vám trochu nespravedlivé. Vaše rána ukončila velmi nebezpečné spiknutí, hejno zrádců se po smrti svého vůdce rozprchlo. Váš čin pomohl uchránit Francii od krvavé vnitřní války, zachránil mnoho životů. Umožnil Jeho Veličenstvu se soustředit na naše vnější nepřátele. Ovšem o vašem činu se nikdy nesmí nikdo dozvědět.“

„Vaše Eminence,“ ukloní se způsobně Armand, „netoužím vůbec po nějakém uznání. Zvláště, když bych mohl být terčem pomsty přátel pana de Soissons a dalších nepřátel Vaší Eminence a Jeho Výsosti,“ doplní pro jistotu i krále, „Dal jsem Vaší Eminenci slovo, že buď ohlásím splnění svého úkolu nebo budu mrtev. Celou bitvu se zdálo, že dojde k naplnění mého slova mou smrtí, na konci Bůh přivedl pana de Soissons před moji pistoli a nepochybně i vedl střelu, kterou jsem z ní vystřelil. Bez boží pomoci bych nyní již byl mrtvý jako tisíce jiných našich vojáků,“ říká hrdě a pokorně zároveň.

„Pane hrabě, učinil jste správnou věc a já na ni nezapomenu. Nyní se postarám o vaši bezpečnost a později budeme hledat vaše další uplatnění. Raději vás nyní odešlu z Paříže, pověřím vás odvezením vzkazu a určité částky peněz našim spojencům na jihu země. S podrobnostmi vás seznámí v následných dnech pan de Concestion. Brzo vše okolo smrti pana de Soissons utichne, pak vás znovu povolám na audienci a budeme hledat vaše vhodné uplatnění,“ říká unylým hlasem Richelieu.

„Vaše Eminence hovořila o místě důstojníka své gardy ...“

„Místo obyčejného důstojníka mé gardy neodpovídá vašemu rodu a titulu, pane hrabě. Ale nemusíte mít obavy, já na své věrné služebníky nezapomínám.“

„Věřím Vaší Eminenci,“ hlesne zklamaný pan de Godille, z jeho postoje vyplývá nepřílišná pravdivost jím pronesených slov.

„Pane hrabě, je nutné, abyste teď nějaký čas nebyl nikomu na očích. Možná víte o smrti dlouholetého věrného kapitána mé gardy pana de Cavoy. Ale mohu vám později nabídnout i další jiná vhodná místa. Letošní vojenská kampaň nebude mít již dlouhého trvání. Příští rok začne nová. Pro statečného mladého šlechtice z významného rodu se jistě nalezne vhodná role v armádě. Například vlastní jednotka, možná dokonce pluk,“ podívá se kardinál pátravě na mladíka, jehož tvář vyjadřuje stále pochybnosti.

„Děkuji, Vaše Eminence,“ odpoví rozpačitě.

„Pane hrabě,“ zní teď hlas kardinála přeci jen naléhavěji, poprvé se v něm objevují emoce, jeho služebník musí z audience odejít uspokojen, ne s nejistotou a rozpaky, „vykonal jste pro mě důležité poslání. Spolu se mnou jste nositelem významného státního tajemství. Pro takové lidi se vždy najde vhodné místo. Nemohu vás teď hned vyzdvihnout, taková okolnost by byla velmi podezřelá a obrátila by se proti mně i proti vám. Vy jste svůj slib splnil, i já splním svůj. Ve vhodnou chvíli.“

„Rozumím, Vaše Eminence, já jen ...,“ zarazí se Armand.

„Prosím, pane hrabě?“

„Jen jsem měl obavy, když jsem splnil svůj úkol ... zda mě Vaše Eminence ještě vůbec bude potřebovat,“ říká s hroživou upřímností pan de Godille, pak se zarazí a rychle pokračuje, „Vaše Eminence, nejsem nevďěčník! I kdyby už mi Vaše Eminence nijak nepomohla, učinila pro mě Vaše Eminence mnoho. Dala mi prostředky na záchranu mého panství. Jen si myslím, že bych ještě Vaší Eminenci mohl být znovu prospěšný.“

„Pane hrabě, Jeho Výsost i já osobně máme mnoho nepřátel. Nikdy bych se přeci nezbavil věrného mladého šlechtice, který tak důsledně drží své slovo. Také proto si stále ponechávám vaše slovo, s vašimi službami počítám i nadále. V nejbližších měsících vás vyšlu s nějakými vzkazy dále od dvora, abych vás ochránil. Poté budeme společně uvažovat o vaší další kariéře.“

„Vaše Eminence, jsem stále vaším oddaným služebníkem,“ ukloní se Armand, jeho hlas už zní přeci jen spokojeněji.

„Pane hrabě, vykonáte teď nepříliš významné poslání, které vás na čas odvede z Paříže. Pokud se neobjeví nějaké nepříjemné indicie okolo smrti pana de Soissons, užijete si stejně jako další vyznaní šlechtici zimních radovánek a na jaře vám zajistím vhodné místo v armádě. Pokud by však bylo třeba vašich služeb dříve, objevilo se nějaké další spiknutí, nepochybně se na vás obrátím,“ ukončí de facto audienci Richelieu.

Pan de Godille odchází spokojený tak napůl. Chladné přijetí ho mrzí, na druhé straně asi první ministr jiný být ani neumí. Musí i uznat oprávněnost jeho argumentů, někdo z královských gardistů, s kterými čelil na závěr bitvy nepříteli, by ho mohlo poznat a dát si ho do souvislostí se smrtí pana de Soissons. Ještě aby pak byl obviněn ze zákeřné vraždy! V tom musí pochopit kardinálovu opatrnost.

Povzdechne si. Asi ho nějaký čas čeká nuda, ale pokud za půl roku dostane vlastní jednotku či bude pověřen nějakým významným posláním, stojí za to se neprotivit a být trpělivý.

